

Giới thiệu Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc

Âm mưu hướng tới: Hắc Bạch kết duyên!

Bản conver: mưa cầu vòng. (tàng thư viện)

Editor: ๒0๑.

Kết thúc: Hắc Bạch Xứng Đôi

Giới thiệu

Cái gì gọi là tạo hóa gây dựng?

Cái gì gọi là châu liên bách hợp?

Cái gì gọi là trai tài gái sắc?

Khi thiên nga đen lấp lánh ánh vàng nhìn chăm chăm con cóc trắng trên mặt đầy bụi đất, cái gọi là xứng – không xứng ngày đó cũng đều hóa thành mây bay xa vời——

Nhìn——

100 phần phúc hắc của thiên nga đen và 60 phần tiểu bạch của cóc đã cùng tạo ra 100 phần tình yêu.

Rất phúc hắc! rất ít tiểu bạch! Thật đáng cười! Á..... còn có chút triền miên đến thấu xương!

Hỏi thế gian tình ái là chi, mà khiến cho Hắc phải đầu hàng Bạch!

【Mộ Nghịch Hắc】: Không phải không thể ăn thịt cóc, chỉ có thiên nga đen không chịu cố gắng thôi.

【Hạ Tiểu Bạch】: Không tình nguyện bị thiên nga ăn con cóc vĩnh viễn không được làm công chúa ếch.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hắc Bạch xứng đôi ๐ sự kiện tỏ tình hoa hướng dương

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

【Sau “sự kiện tỏ tình hoa hướng dương”, tôi vẫn bị bạn học chỉ trích. Mọi người cùng nhau kịch liệt thảo luận, nhất trí cho rằng tôi là “Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga” trong những lời này con cóc kia chính là tôi! 】《bigbab01.wordpress.com》

※※※

“Học trưởng, em thích anh!”

Tôi vừa vịn đưa hoa hướng dương mới hái từ trong vườn hoa của nhà trường, đỏ mặt, cúi đầu, từ từ nhắm hai mắt, một bộ dáng thấy chết không sợ, trước đám đông ở thư viện mảnh liệt trình trọng đôi diện với anh nói ra những lời quái dị này.

Trong chốc lát, xung quanh yên lặng như đêm 《bigbab01.wordpress.com》

Một lúc lâu sau, không có động tĩnh.

Từ từ mở mắt ra, trước mắt chính là quần dài vải ka-ki + giày hiệu màu trắng của anh.

Di chuyển tầm nhìn, trước mắt chính là áo T-shirt màu lam nhạt kẻ ô vuông của anh.

Ngẩng đầu lên, trước mắt chính là mặt than của anh.

Dưới ánh mặt trời gay gắt nóng như lửa, không báo trước mà đầu tôi có thể run lên như vậy.

Hơi hơi nghiêng đầu, cách đó không xa chính là CC kẻ đã sắp đặt kế hoạch này, đôi mày thanh tú hướng về phía tôi mà cười cười âm ỉ.

Nó chính là ông lớn! Tôi chính là nãi rút, mới có thể cùng nó đánh cuộc!

“Sau đó?” Trên đầu truyền đến thanh âm hồ hững.

Tôi ngửa đầu nhìn anh——《bigbab01.wordpress.com》

Dưới ánh nắng mặt trời chói chang, góc miệng anh khẽ nhếch lên, trong ánh mắt như nước lóe lên sự thích thú không rõ ràng.

“Đúng, sau đó?”

Sau đó đương nhiên là anh hưng hăng mà từ chối tôi, sau đó đương nhiên là anh cũng không quay đầu lại mà rời đi, sau đó đương nhiên là tôi thuận lợi mà thắng cuộc, sau đó đương nhiên là CC rung rung mời tôi ăn lẩu kem ở quán mới khai trương ở đầu đường kia.....

“Em thích anh?” Anh có chút nhú mày, hỏi tôi.

Trông mặt của tôi đảo tròn, trên đầu rầu rĩ: “Vâng.”《bigbab01.wordpress.com》

Thật ra, so với lẩu kem sắp lấy được, tôi cũng không thích anh như vậy.....

“Như vậy à.....” Anh dùng tay xoa xoa quyển sách trên tay, đột nhiên đưa tay nhận lấy đóa hoa hướng dương trong tay tôi mới hái từ trong vườn hoa của nhà trường, nở ra nụ cười tà mị: “Chúng ta cùng hẹn hò đi!”

Xung quanh truyền đến một trận kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ——

“Hả?” Tôi ngẩng đầu hoảng sợ mà nhìn anh: “Hẹn, hẹn hò?”

——

Tôi bước chân nặng nề, ủ rũ mà đi vào phòng ngủ.

Dưới ánh mắt của mọi người hoặc quý dị hoặc nham hiểm hoặc đồng tình mà nhìn tôi chăm chú, uể oải mà ngã ở trên giường nằm dài ra.

Như thế nào lại, như thế nào lại, lại có thể như vậy?

Tôi đem đầu tòn nấn mà, tòn nấn mà—— đập đầu vào trong gối——《bigbab01.wordpress.com》

Ông trời, ông đùa giỡn tôi!

Tôi thề, tôi về sau có chuyện xảy ra nhất định không cầu xin ông!

Tôi, tôi, tôi chuyển sang mẹ ông trời!

Mẹ ông trời nha! Lúc đó rõ ràng tôi sẽ thắng cuộc, chẳng biết tại sao lại thành ra như thế này, ma xui quỷ khiến, không phụ sự mong đợi của mọi người—— thua rồi?

“Ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha..... Tiểu Bạch, Haagen-Dazs! Haagen-Dazs!! dâng Haagen-Dazs lên cho chúng tao đi!”《bigbab01.wordpress.com》

Tôi đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, tiện tay cầm lấy cái cốc ở phía đầu giường đập mạnh giường nham múa vuốt hướng về kẻ cười trên nỗi đau khổ của người khác chính là mỗ C: “CC, mày đi cái cút, đi cái cút, đi cái cút ấy!!!”

“Muốn cút, cũng phải chờ tao ăn xong châu kem của mày a?” Mỗ C hôn hôn con cáo nhỏ màu hồng trong tay, nhìn về phía tôi cười quyến rũ: “Yêu C, thì mang C đi ăn châu kem! Bạch Bạch, cuối cùng mày vẫn là yêu tao.....”

Tất cả mọi người lăn ra cười. bigbab01.wordpress.com

Tôi ngã ở trên giường ngửa mặt mà cảm hận, hai mắt vô thần nhìn trần nhà chằm chằm——

Mẹ ông trời, tôi đây đã tạo ra tội ác gì à?《bigbab01.wordpress.com》

Từ trước đến nay mặt than không gần nữ sắc+ núi băng = “Hắc oa” vạn người mê này vì cái gì mà lại chuyển thành tôi! Vậy mà, vậy mà, vậy mà lại giữa ban ngày ban mặt + dưới cái nhìn chăm chú của mọi người đồng ý “màn tỏ tình giả” của tôi, làm cho tôi mất thấy lẩu kem lộng lẫy đã muốn bay đến bên miệng ta lại quay đầu phi thẳng vào trong miệng CC.....

Thật sự là ông trời muốn tôi chết, ông trời muốn tôi chết, ông trời muốn tôi chết a a a!

※※※

Ba ngày sau. 《bigbab01.wordpress.com》

Tôi đã muốn quên mất đây là lần thứ mấy muốn ôm bụng ở diệt tuyệt sư thái, đôi mắt nhỏ oán hận ngậy người chăm chú nhìn phía dưới, đôi chân nhỏ bé như bay mà lao ra khỏi phòng học 3017.....

Tối qua, tôi lòng không cam tình không muốn mà rung rung mở tiệc chiêu đãi mọi người trong ký túc xá Thần Thần, Tinh Ương cùng với bạn nhỏ C nào đó cực kỳ độc ác, ở trong truyền thuyết thấy người chết không cứu chính là chủ nghĩa tư bản đại gian đại ác ha ha cười mà hưởng thụ —— lẩu kem.

Giữa bữa tiệc, để giảm bớt tổn thất của tôi, tôi ăn tốc độ so với bình thường nhanh gấp 3.1415926 lần, thuận lợi mà đem 4 phần là 16 cái kem tròn giữa 8 cái khay hoàn toàn nuốt chửng nhét vào trong dạ dày của mình.

Tinh Ương nói, lúc đó tôi không phải rất có bộ dáng của Trư Bát Giới ăn thịt người thì cũng là bộ dạng dửng dưng mãnh say mê ăn quả nhân sâm.

Đáng tiếc, tôi không quan tâm, hệ tiêu hoá của mình cũng vì thế mà bị tàn phá với cách ăn uống hùng hổ như vậy. Đi thẳng đến cửa hàng, tôi còn chưa kịp đến chỗ thì đã thấy ngán mùi kem ngọt trong đó, bao tử của tôi cũng đã sông đảo biển gầm mà kêu lên âm ỉ! 《bigbab01.wordpress.com》

Cho đến tận bây giờ, thống kê xong cho Thần Thần, tôi đã muốn lao như điên đến nhà vệ sinh N lần, bé gái CC nhẹ nhàng cầm lấy khăn tay vẩy vẩy!

Nghe vậy, lòng tôi rớt cục cũng cân bằng một chút, liên tục xúc động: rõ ràng tôi đây thật sự là rất thiếu tiền TMD thật đúng là túng thiếu mà!

“Tôi đang học lo lắng không yên, không so đo tính toán nhiều lắm mà lại có thể dừng cảm nhấm mất đưa chân, phong phú sống qua mỗi ngày, vui sướng mà trải qua từng ngày.....”

Tôi ngồi xỏm ở trong nhà vệ sinh, cố hết sức mà lần theo lấy di động trong túi quần ra, trên màn hình hiện lên một dãy số xa lạ. Do dự một chút, ấn nút nghe đặt ở bên tai: “A lô?”

“Là anh.”

Là âm thanh của một chàng trai, cúi đầu, nghe ra có chút mệt mỏi. m

“A!” Tôi lên tiếng, nghiêm trang hỏi: “Xin hỏi ‘ là anh ’ là ai vậy?”

Bên kia im lặng một chút, trả lời: “Anh là Mộ Nghịch Hắc.”

“A, Mộ Nghịch Hắc.” Tôi không chút để ý mà đem tên đọc một lần, trong đầu giật một cái, đột nhiên dựng thẳng lưng, thiếu chút nữa quang mộng đứng lên: “Sao, như thế nào là anh!”

Khi tôi bước chân hư vô từ phòng vệ sinh đi ra, đã thấy Mộ Nghịch Hắc đang tựa vào tường trên hành lang tựa tiểu phi tiểu nhìn tôi. Từ xa xa nhìn tới, đúng là ngọc thụ lâm phong thật rất đẹp trai nha!

“Học trưởng.....” Tiếng tôi nói ra như ruồi muỗi.

Trời đất chứng giám, tôi đây thật không phải ngượng ngùng! Văn chương trôi chảy N + 1 lần, tôi thật sự là không có một chút sức lực để hít thở!

Anh nhú mày, nghĩa là có đáp lại.

“Học trưởng, anh tìm em có chuyện gì?” Tôi bộ dáng giống như một người vợ nhỏ.

Anh đem tôi từ trên xuống dưới quan sát một lúc, cau mày, hỏi: “Uống thuốc chưa?”

Tôi ngửa đầu nhìn anh: “Hả?”

Anh tiếp tục nhú mày: “Chưa uống?”

Tôi tiếp tục nhìn lên: “Hả?”

Anh nhìn tôi chăm chăm trong giây lát, đột nhiên thở dài một cái, cúi đầu xuống đất tay tôi: “Theo anh đi phòng y tế.”

“Hả?”

Miệng của tôi phản ứng còn không kịp khép lại, cả người đã bị anh kéo đi về phía trước.

Tôi còn một lo lắng suy nghĩ hiềm nghi chính là “đất tay” này có phải hay không có chút “Nam nữ thụ thụ bất thân”, đột nhiên tiếng chuông tan học không đúng lúc vang lên ——!

Trên hành lang phòng học hai bên truyền đến tiếng bàn va chạm cùng với tiếng cười nói của mọi người, sinh viên tan học từ trong phòng học nối đuôi nhau đi ra.....

Sau “sự kiện tỏ tình hoa hướng dương”, tôi vẫn bị bạn học chỉ trích. Mọi người kịch liệt cùng nhau thảo luận, nhất trí cho rằng tôi là “Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga” trong những lời này con cóc kia chính là tôi———!

Lúc này, nếu như lại bị mọi người nhìn thấy chúng tôi “Bàn tay to dắt bàn tay nhỏ”, thanh danh một đời của tôi chẳng phải bị hủy hoại trong chốc lát?

Không!

Tôi mới không cần danh tiếng “con cóc” có một không hai với đại Hắc oa này đâu!

Nghĩ vậy, tôi lập tức dùng sức văng cánh tay, ý đồ thoát khỏi tay anh. Nhưng bởi vì tôi tiêu chảy kéo theo mất nước, cả người một chút sức lực cũng không có, vung vẩy cánh tay vài cái, chẳng những không thoát khỏi tay anh, ngược lại đem cả người vút đến trên người anh. Mà anh ta———!

Tiểu nhân!

Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!

Nhanh chóng nắm lấy bờ vai của tôi, ôm lấy tôi tiếp tục đi tới, đi tới, đi tới trước ———!

Nhìn gương mặt kinh ngạc của bạn học xung quanh, tôi đau lòng hiểu được một chuyện: Tôi lần này thật là nhảy xuống sông cũng rửa không hết mà!

※※※

Phòng y tế.

Muốn phát bực đây? Tôi chẳng qua là bị tiêu chảy mà thôi! Chẳng qua là bị tiêu chảy mà thôi a a a!

Hai viên thuốc là có thể đối phó với tiêu chảy, làm sao cần phải truyền dịch chứ? Thật sự là uống phí mất tài nguyên thiên nhiên đường glucoza của đất nước!

Tôi giương đôi mắt oán hận lên mà liếc Mộ Nghịch Hắc đang ngồi ở bên cạnh giường bệnh lật từng tờ báo, đấu tranh một chút, lại đấu tranh một chút, rốt cục khúm núm mà mở miệng: “Học trưởng.....”

Anh hướng mắt nhìn về phía tôi biểu cảm trên mặt không chút thay đổi.

Tôi lén lút nuốt một ngụm nước miếng, nói: “Cái kia..... em..... anh.....”

“Người bạn cùng phòng em gọi điện thoại cho anh, nói em tỏ tình thành công, mời toàn bộ người trong phòng đi ăn lẩu kem chúc mừng, kết quả ăn rồi bị đau bụng. Các cô ấy đều đồng tình cho rằng, anh là đối tượng thổ lộ thành công của em, em ăn đến nỗi bị đau bụng nên cần phải có một chút trách nhiệm.....”

Tôi sừng sốt một chút, nói: “Hả?”

Anh nhếch nhếch khóe miệng, hỏi tôi: “Thật sự vui mừng như vậy? Hả?”

Tôi nhúm mày: “Hả? Vui, vui mừng?”

Mặt anh không chút thay đổi: “Về sau đừng làm chuyện ngu ngốc như vậy, còn đầu mặt mũi của anh.”

Tôi nói: “Hả?”

Anh buông tờ báo trong tay, có chút nghiêng ngả nhìn tôi: “Em hiện tại có phải hay không vui mừng quá chỉ biết ‘Hả’?”

Tôi nói: “Hả?”

Anh thờ dài: “Quên đi, anh có thể trông chờ gì vào em đây!”

Nói xong, cầm lấy tờ báo tiếp tục lật lật!

Tôi ghen một chút, đâm lao thì phải theo lao thôi!

Chuẩn bị một chút, tôi lại mở miệng: “Học trưởng, em vừa rồi muốn nói là.....”

Anh ngừng đầu nhìn tôi, ánh mắt sâu như nước hồ thu.

Tôi khẽ cắn môi, mặc kệ!

“Học trưởng, em nghĩ nói là —— tuy rằng người truyền dịch là em, nhưng yêu cầu thầy thuốc truyền dịch cho em là anh. Cho nên, người phải trả tiền tất nhiên là anh!”

Anh nhìn tôi, sừng sốt một chút.

Hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, tôi nhắm mắt mà nhìn anh, tiếp tục nói: “Nếu anh không muốn, bảo y tá rút kim ra, truyền lại cho chính anh! Dù sao, em không có tiền trả tiền thuốc!”

Anh nhìn tôi, lại nhìn, giống như tôi là một con yêu quái lông lá dài ngoằng đẩy người!

Một lúc lâu sau, anh nở ra nụ cười nhạt: “Em là bạn gái anh, tiền thuốc này đương nhiên là anh trả. Ngoan, an tâm truyền dịch đi!”

Hả?

Bạn gái?

Tôi, tôi..... Tôi vừa rồi đã nói những cái gì?!

Cúi đầu gầy gầy ngón tay, tôi suy nghĩ, lại suy nghĩ, cuối cùng mở miệng: “Việc đấy..... Học trưởng anh hiểu lắm em..... Em ngày đó tỏ tình, đơn giản chính là tỏ tình, em chưa từng nghĩ tới cùng anh.....”

“Đúng rồi, ngày hôm qua anh đội trưởng làm vườn lớp 1 tìm anh, nói em hái cây hoa hướng dương kia là giống mới của họ chăm chút, vài ngày trước mới di chuyển từ phòng thí nghiệm đến vườn hoa trong trường.....”

Tôi sừng sốt: “Hả?”

“Họ biết em hái hoa hướng dương kia là bởi vì thổ lộ với anh, cũng biết anh đã đồng ý hẹn hò cùng em, tìm anh muốn đòi bồi thường. Phí gây trồng + phí chăm sóc tổng cộng 2830 đồng, anh đã giao cho kế toán. Đây là hóa đơn.....”

Tôi từ trong tay anh tiếp nhận tờ giấy nhỏ, nhìn trên mặt giấy bốn con số đỏ tươi đỏ tươi đỏ tươi 2830, trong đầu mình như mơ thấy ác mộng.....

2830 đồng! 2830 đồng!! 2830 đồng!!!

Số tiền này chính là hai tháng tiền sinh hoạt mà!

Mẹ ơi! Cây hoa hướng dương kia so với các cây khác có gì đặc biệt hơn à? Tại sao lại có thể đựng vào một giống mới? Tôi, TMD tôi thật sự là rất rất rất có mắt như mù mà!

Anh lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, ngón tay hết thả rồi nắm lại tờ báo, đuôi mắt hơi hơi nhếch lên, nhìn tôi, có chút không đếm xỉa hỏi: “Đúng rồi, em vừa rồi muốn nói gì?”

Tôi ánh mắt đã dời mà nhìn anh: “Hả?”

Anh cười: “Em nói anh hiểu lắm em, em hôm đó tỏ tình đơn thuần chỉ là tỏ tình, em chưa từng nghĩ tới muốn theo anh ——” Nhíu mày, anh hỏi: “Cùng anh như thế nào?”

Tôi trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, trả lời: “Chưa từng nghĩ tới cùng anh hẹn hò.”

Anh gạt đầu: “À..... Như vậy à!” Ánh mắt từ từ mà nhẹ nhàng hướng về phía tờ giấy nhỏ nặng như ngàn cân trong tay tôi.

Tôi nuốt nuốt nước miếng, lại nuốt nuốt nước miếng, nói: “Hiện tại có thể cùng hẹn hò với anh, em thật sự là tu phúc ba đời! em thật sự rất rất may mắn! Em thật sự là rất rất rất cao hứng!”

“À, như vậy à!” Môi anh hơi nhếch lên một cái, khóe miệng nở ra nụ cười hài lòng.

Cứ như vậy, Hạ Tiểu Bạch tôi chẳng biết làm sao đã trở thành bạn gái —— Mộ Nghịch Hắc!

Hết chương 1

TMD: chữi láo đó >.<

《bigbab01.wordpress.com》

Haagen-Dazs: chắc kem của Tiểu Bạch ăn có dạng này a ☐

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Hắc Bạch xứng đôi ๐ nhãn hiệu dưa hấu 8424

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

【Rõ ràng mặc hàng nhái, đi dép lê, gặm dưa hấu, nhưng sao anh giờ tay nhắc chân vẫn đều phát ra một luồng —— không nói rõ được, chỉ hiểu mà không thể nào diễn đạt được bằng lời nói đầy cao quý——! Cái này có lẽ là từ trong xương cốt phát ra cũng có lẽ sự cao quý này là có sẵn, hoàn toàn là sẵn có, trên người không có một chút kiểu cách nào!】bigbab0l.wordpress.com

※※※

Vào buổi chiều thứ sáu.

Nhà 13 phòng 533 ký túc xá sinh viên đại học S.

Tôi vắt chân bắt chéo, ngồi quạt chiếc quạt nhỏ, ôm nửa quả dưa hấu nhãn hiệu 8424 “Vô móng, nhiều nước”, nước bọt bay tán loạn ba đứa con gái đang ngồi đối diện ở trước mặt:

“Hàng năm 《Trò đùa khi hôn》[1] truyền bá rộng khắp thì, tao Hạ Tiểu Bạch đã từng là sắc nữ trái tim sét đánh, đã từng đi theo mà phi nhỏ Giang Trục Thụ mắc bệnh vương tử kiều ngạo hết thuốc chữa kia, trên đầu lại đầy mụn đen. Mặt khác, chàng trai A Kim trong phim đối với người con gái mình yêu sống chết bằng mọi cách lấy lòng chàng trai như vậy càng phù hợp với sở thích của tao, có thể nói là tiêu chuẩn chọn bạn trai của tao rất chuẩn mực a a a!”

Thần Thần cùng Tinh Ương ngơ ngác nhìn nhau, vẻ mặt kỳ dị.《bigbab0l.wordpress.com》

Lấy một miếng dưa hấu đưa vào trong miệng, tôi còn nói: “Bạn trai dùng để làm gì? Thừa lời! Bạn trai dùng để đối xử tốt với bạn gái! Đối với bạn trai không tốt với bạn gái, chúng ta phải làm sao với hắn? Sút văng sút văng! Kiên quyết sút văng!!”

CC dùng khuỷu tay chống vào bàn, lấy tay nâng má, nghiêng đầu nhìn tôi: “Thừa lời, con nhỏ này mầy vòng vo lâu như vậy, tóm lại mầy muốn bày tỏ cái gì? Thẳng thắn cho tao một cái biết không?”

“Tao muốn bày tỏ suy nghĩ chính là ——” tay tôi nhỏ bé vung lên, hiên ngang giọng cao: “Tao Hạ Tiểu Bạch quyết định sẽ chọn phương pháp sút văng Mộ Hắc oa nếu anh ta mắc bệnh vương tử kiều ngạo hết thuốc chữa, trên đầu lại đầy mụn đen và không sống chết bằng mọi cách lấy lòng bạn gái——” bigbab0l.wordpress.com

“Tôi đang học lo lắng không yên, không so đo tính toán nhiều lắm mà lại có thể dũng cảm nhắm mắt đưa chân, phong phú sống qua mỗi ngày, vui sướng mà trải qua từng ngày.....”

Tôi đem dưa hấu đặt ở trên bàn, cảm lấy di động liếc mắt một cái nhìn dãy số trên màn hình di động, ngay tức khắc phản xạ có điều kiện là nghiêm nghị: “Học học học học trường!”

Bên kia im lặng một lúc, truyền đến âm thanh của anh như cười mà không cười: “Tiểu Bạch, em gọi anh là gì? Hà? Anh không có nghe rõ, gọi lại một lần.”

Ngay lập tức, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân lan ra, tiến thẳng tới trái tim tôi.

Ba đứa con gái trước mặt nhìn tôi chằm chằm không chớp mắt, vẻ mặt đau khổ nuốt nước bọt, khó khăn ngẹn cổ kêu một tiếng: “Mộ Nghịch Hắc.....” học trường.《bigbab0l.wordpress.com》

“Ừ!” Anh ta vừa lòng cười một tiếng: “Đang làm gì?”

“Đang ngồi quạt mát, ăn dưa hấu, nói chuyện lung tung.” Tôi thành thật khai báo.

“A! Đang ngồi quạt mát, ăn dưa hấu, đồ mặt dày.”

Xuy xuy xuy đồ mặt dày? Được rồi! Tha thứ cho mày bị thối lỗ tai.

“Học..... Anh, anh tìm em có chuyện gì sao?”

“Thật ra cũng không có chuyện gì.....”

Tôi thở một hơi dài nhẹ nhõm!

“Chính là vài ngày chưa gặp mặt, đột nhiên đã quên mất bộ dạng của em, sang đây cho anh nhìn xem.”《bigbab01.wordpress.com》

Tôi sững sốt: “Hả?”

“Anh hiện tại ở khu nhà nghiên cứu sinh phòng 408, em sang đây đi.”

Tôi lắp bắp từng từ: “Anh anh anh nói là, để em em em đi đi sang phòng ở của anh?”

Anh cười: “Làm sao vậy?”

“Cái đó, cái đó..... Không hay lắm?”

Anh hỏi lại: “Sao lại không hay?”

“Cái đó, em sợ quấy rầy bạn cùng phòng anh.....”《bigbab01.wordpress.com》

“À, như vậy à!” Anh dừng một chút, giọng nói đột nhiên trở nên có phần nghiêm túc: “Bạn học Hạ Tiểu Bạch, sinh hoạt ở đại học S ba năm, em cũng không biết khu nhà nghiên cứu sinh là mỗi người một gian phòng một mình mà ở sao?”

Tôi run run: “Hả?”

“Được rồi, tới đây đi em có thể yên tâm cái này?”

“Á.....”

Tôi nuốt nuốt nước miếng, nghĩ rằng: Tôi đây lại càng không yên tâm mà sang được rồi? Ông trời kia, chúng tôi cô nam quả nữ ở chung một phòng, cái này không đúng, cái này không đúng, cái này không phải dụ dỗ tôi lắm đường lạc lối sao! Tôi Hạ Tiểu Bạch hiện tại cũng là tuổi sói tuổi hổ nha!

Tôi im lặng không nói, phía bên kia anh cũng không nói chuyện.

Trong tai nghe đều truyền đến tiếng hít thở của anh, không khí có chút mờ ám. 《bigbab01.wordpress.com》

Thật lâu sau, anh đột nhiên vô cùng ôn nhu gọi tên tôi: “Tiểu Bạch.....”

Đầu óc tôi mông mị, cũng nhẹ nhàng trả lời: “Vâng?”

Anh hít sâu một hơi, hết sức bình tĩnh hỏi một câu: “Em không phải là cũng không biết khu nhà nghiên cứu sinh có điều hòa?” Sau đó, mặt tôi không biến sắc mà nói một câu: “Được! Anh như thế nào không nói sớm? Em bây giờ bay qua ngay!”

Được rồi, tôi thừa nhận dưới nhiệt độ 38 độ này tôi——, bị hai chữ ‘ĐIỀU HÒA’ thành công dụ dỗ!《bigbab01.wordpress.com》

※※※

Nhìn trên cửa phòng có khắc mấy chữ màu đồng “Phòng 408 – Mộ Nghịch Hắc”, tôi vẽ mặt bình tĩnh mà nuốt nuốt nước bọt, giờ tay gõ cửa.

Cửa phòng mở ra, ngay tức khắc một luồng khí lạnh trong lành tiến tới phả vào mặt——

Anh đơn giản mặc áo T-shirt cổ tròn màu xám quần màu nâu nhạt đi dép lê đứng ở kia lịch sự nhìn tôi: “Đến rồi? Tốc độ thật rất nhanh.”

Tôi cầm nửa quả dưa hấu trong tay giờ cao lên: “Học..... à, đây là dưa hấu nhãn hiệu 8424 em mang cho anh.”

Anh liếc mắt nhìn nửa quả dưa hấu trong tay tôi, thái dương không khỏi giật giật, lập tức một tay tiếp nhận dưa hấu, một tay xoa xoa tóc của tôi: “Còn biết mang lễ vật đến, trẻ nhỏ cũng dễ dạy!”

Hành động của anh vô cùng thân thiết làm cho tôi không tự chủ được mà run rẩy, cười gượng hai tiếng, đi vào trong phòng cùng anh. 《bigbab01.wordpress.com》

Sau khi anh đưa tôi đi vòng quanh phòng ngủ, không khỏi cứng lưỡi: Nơi này này này thật sự là phòng ở của đại học S sao?

Nhìn chiếc giường rất rộng dùng để ngủ kia, giá sách chất chồng đầy sách cùng giấy tờ, bố trí hai bàn để máy tính iMac [2], rì rì tiếng gió điều hòa mát lạnh, phòng tắm cùng nhà vệ sinh riêng biệt..... Tôi đột nhiên có gan mà dám bày tỏ bức xúc tranh cãi với hiệu trưởng!

Chẳng qua so với sinh viên chúng tôi chưa tốt nghiệp uống nhiều hơn hai năm nước mực mà thôi, dựa vào cái gì nghiên cứu sinh bọn họ đãi ngộ cao như vậy nha? Dựa vào cái gì nha? Dựa vào cái gì nha nha nha nha!

“Tiểu Bạch.....” Anh ở sau người gọi tôi.

Tôi xoay người: “Hà?”

Anh ngồi ở trước bàn học, vỗ vỗ cái ghế tựa bên cạnh nói: “Lại đây ngồi.”

“Hà!” Tôi ngoan ngoãn nghe lời qua đó ngồi.

Anh tựa lưng vào ghế ngồi, một bàn tay hết nắm rồi mở đặt ở trên bàn, một tay hướng về nửa quả dưa hấu mà tôi mang tới, hỏi: “Giải thích một chút, vì sao lại chỉ có một nửa quả dưa hấu?”

“Cái đó, cái đó là do em lo lắng một mình anh ăn không hết lãng phí, nên chỉ mua một nửa.” Tôi cười đến thật thà.

Anh “Ồ!” một tiếng, hiện lên khóe miệng tựa tiểu phi tiểu: “Vừa rồi em nói em ở phòng kí túc xá ăn dưa hấu, anh còn cho rằng đây là phần ăn dở của em.”

“Sao, làm sao có thể! Em làm sao có thể làm chuyện không đường hoàng như vậy chứ?” Tôi phản bác + giải thích: “Đây là vừa rồi em đi ngang qua khu bán hàng hoa quả ở ký túc xá mà, để cho bà chủ trực tiếp cắt, còn rất mới!”

“À, như vậy à!” Anh nhướn lông mày cười, một bộ dạng thờ ơ với mọi chuyện. Nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Em vừa rồi nói cái gì 8424?”

“À, em nói là dưa hấu nhãn hiệu 8424!”

“Nhãn hiệu 8424?” Anh nhúu mày.

“Vâng!” Tôi gật đầu: “Chúng ta mặc quần áo gì gì đó không phải đều có nhãn hiệu sao? Ví dụ như cái này trên người anh ——”

Tôi lấy đầu hướng gần về phía ngực của hắn, hí hí mắt: D&G? Giả sao?

“Ví dụ như cái áo phong D&G này trên người anh, là nhãn hiệu trang phục D&G, mà dưa hấu 8424 cũng có nhãn hiệu.”

Anh một bộ dạng như bưng bình hiểu ra: “Thì ra là như thế!”

Tôi gật đầu: “Chính xác là như thế!”

Ngẩng đầu, con mắt anh cúi xuống nhìn tôi, con mắt kia thuần khiết ấm áp đen nhánh, mơ hồ giống như mang theo chút tìm tòi.

Tôi bị anh nhìn có chút không yên, buộc phải dời ánh mắt nhìn máy tính trên bàn của anh, nhìn thấy trang tìm kiếm trên màn hình máy tính, tôi ngay lập tức nói: “Nếu không chúng ta lên baidu [3] tìm kiếm một chút, ở trên đấy hẳn là có giải thích rõ ràng hơn.”

Anh nhếch môi: “Em xác định?”

“Đương nhiên!”

Anh nhún vai: “Vậy được rồi, em tìm đi.”

“Được!”

Tôi đã mở trang chủ Google đánh hai chữ “baidu”, lại tìm thấy được trang chủ của baidu, sau đó nghiêm túc đến kỳ lạ tìm bốn chữ số “8424”——

Cuối cùng, nhìn ở trên trang thông tin “Vì sao gọi dưa hấu 8424 là 8424? Bởi vì do giống này được tạo ra vào năm 1984 tháng 2 ngày mùng 4.....” Mặt tôi ngay tức khắc chuyển 囧囧!

Tôi, tôi, tôi đây không phải mang dưa hấu đến đập bẻ chính suy nghĩ của mình sao? Không sao bách độ không phải cái gì cũng đúng a!

Hậm hực quay đầu, Mộ Nghịch Hắc lấy tay ở trên bàn hết nắm rồi mở, nhìn tôi kỳ dị mà nhướn lông mày lên, ý tứ sâu xa nói: Nhãn hiệu dưa hấu 8424, loại này được tạo ra năm 1984 tháng 2 ngày mùng 4.....”

A..... anh người này, anh người này, anh người này thật sự là rất rất không phúc hậu!

Tôi cười cười ngượng ngùng, quay đầu nhìn nửa quả dưa hấu trước mặt, xấu hổ nói sang chuyện khác: “Học..... à, chỗ anh có hay không dao gọt hoa quả? Chúng ta lấy dưa hấu bỏ ra ăn đi?”

Anh nhúu mày suy nghĩ một chút, đưa tay lấy ra từ ngăn kéo bàn, từ trong đó lấy ra một con mã tấu Thụy Sĩ cổ đưa cho tôi: “Dùng cái này đi!”

Tôi há mồm nhìn hắn: “Hà? Dùng cái này cắt dưa hấu?”

Anh nhếch khóe miệng lên: “Làm sao vậy?”

Tôi nhìn con mã tấu anh đang cầm trong tay nghe nói sản xuất với số lượng hạn chế, nuốt nuốt nước miếng: “Dùng mã tấu quý báu như vậy bỏ dưa hấu,

em thật không làm được! Dao trâu mổ gà = trở thành hoang phí, sẽ bị trời phạt!”

Nghe vậy, anh đột nhiên nhếch lông mày cười: “Không quan hệ, đây là hàng nhái. Trên mạng rao bán, rất rẻ.”

Nghe anh nói như vậy, tôi có ý nghĩ sâu xa khác mà nhìn áo T-shirt trên người anh, trong đầu càng thêm khẳng định D&G này đúng là đồ giả!

Tôi nhìn nhìn xung quanh, lại hỏi: “Chỗ anh có mâm hay không? Lấy đến để kê một chút, nếu không sẽ làm bẩn cái bàn.”

Anh thả lỏng tay: “Không có.”

“Hộp đựng com cũng được.”

“Không có.”

“Vậy, vậy anh chỉ có thể ăn, cuối cùng là có thìa không?”

“Cũng không có.”

Tôi về mặt không thể tin nổi: “Mấy đồ dùng hàng ngày đều không có, anh bình thường sống như thế nào?”

Nghe tôi nói như vậy, anh nhếch miệng cười nhạt: “Anh sống như thế này không phải là rất tốt sao?”

Tôi: “.....”

Anh khẳng định anh ấy là là loài người sao?

Thấy tôi không nói gì về mặt 紈, anh cười cười, nhẹ nhàng giải thích với tôi: “Anh thường ngày rất ít ở lại trường học, thỉnh thoảng đến đây cũng chỉ tắm và ngủ.....”

Tôi: “.....”

Tắm và ngủ?

Ông trời kia, tôi có thể không nói về sự việc này không? Tên này thật sự là rất không coi trọng nghiên cứu mà!bigbab01.wordpress.com

Cuối cùng, tôi chỉ tìm được mấy tờ báo cũ lót ở trên bàn, lại dùng con mã tấu Thụy Sĩ giả đem bỏ dưa hấu cắt thành từng miếng nhỏ.

Trên tường điều hòa rì rì thổi gió mát lạnh, tôi cúi đầu rầu rĩ mà gặm dưa hấu, tiêu diệt xong ba miếng dưa hấu thì ngẩng đầu nhìn anh, anh đang cúi đầu đem hạt quả dưa nhỏ vào trong khăn tay——!

Mặt cúi xuống, mũi thẳng, môi nhỏ hé mở, một hạt dưa từ trong miệng anh rơi ra. Ngón tay nhẹ nắm, anh đem tất cả hạt dưa cho vào trong khăn tay nắm lại, cúi đầu tiếp tục ăn dưa hấu trong tay.....

Động tác đơn giản như vậy, nhưng anh lại có thể thông dong tao nhã như vậy, dáng vẻ muôn vàn, thật thật khiến tôi theo không kịp!

Tôi ngồi phía đối diện lẳng lặng đánh giá anh: rõ ràng mặc hàng nhái, đi dép lê, gặm dưa hấu, nhưng sao hán gior tay nhắc chân vẫn đều toát ra một luồng ——không nói rõ được, chỉ hiểu mà không thể nào diễn đạt được bằng lời nói đầy cao quý——! Cái này có lẽ là từ trong xương cốt tăn ra cũng có lẽ sự cao quý này là có sẵn, hoàn toàn là sẵn có, trên người không có một chút kiểu cách nào!

Nhìn thấy trước mặt toàn vỏ dưa hấu của chính mình, nghĩ lại mình vừa rồi ăn như hổ đói quét sạch, trong hoảng hốt, tôi hình như đã hiểu “Thiên nga đen” miêu tả anh, dùng “Con cóc” ví von mình.

Bạn trai như anh phong cách nổi bật tài giỏi hết sức tuyệt vời, ngoài dự đoán có thể chịu hèn hò với người tầm thường thuận theo tự nhiên không có chí tiến thủ như tôi!

“On a dark desert highway, cool wind in my hair. Warm smell of colitas, rising up through the air.....”

Âm nhạc êm ái từ sau lưng vang lên, Mộ Nghịch Hắc thả dưa hấu trong tay xuống, sau đó rút tờ giấy lau tay, đi tới bên giường cầm lấy điện thoại.

Nhìn thoáng qua màn hình, anh nhíu nhíu mày, ấn phím trò chuyện đưa điện thoại di động đưa tới bên tai: “Lâm từ, chuyện gì?”

“.....”

Anh đuôi mắt giãn ra: “Đúng, tin tức anh nghe thực rất nhanh.”

“.....”

Anh đặt một tay ở trong túi quần, một tay cầm điện thoại, hai hàng lông mày nhíu lại, tập trung suy nghĩ nghe phía bên kia nói. Khi thì gật đầu “Ừ!” mà

đáp lại một tiếng, khi thì giờ lên khoe miệng cười yếu ớt “Thật không?”, khi thì cười chửi một câu “Biến!”.....

Không biết người nghe điện thoại bên kia nói với anh ta cái gì, anh ta đột nhiên quay đầu nhìn về phía tôi, con mắt màu nâu sâu sắc, giọng điệu kiên quyết không cho nói tiếp: “Không được!”

Tôi thấy sắc mặt anh thoáng chốc biến sắc lạnh như băng, nhìn không được cả người run run một chút!

Người nghe điện thoại bên kia vẫn như cũ không hề nao núng mà nói cái gì đó. Mơ hồ, tôi nghe thấy tiếng cười hi hi ha ha của cả trai lẫn gái cùng tiếng âm nhạc ồn ào từ trong tai nghe truyền ra.

“Nói không được, đừng để tôi nói lần thứ hai!” Anh mặt không chút thay đổi nói lại những lời này sau đó, lập tức cúp điện thoại.

Thấy vẻ mặt anh ta mây đen dày đặc, tôi lập tức thức thời quay đầu, đưa tay cầm lấy miếng dưa hấu thứ bốn của mình, từ từ ngòl gặm.

Người xưa không phải từng viết cái gì đó “Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ nói, phi lễ chớ hỏi” Sao? Làm bạn gái Mộ oan ức, tôi thường xuyên nhắc nhở chính mình không cần làm một số chuyện “phi lễ” với anh.

“Tiểu Bạch.....”

Anh ở phía sau người tôi nhẹ nhàng gọi.

Sống lưng tôi cứng đờ, nuốt nhanh miếng dưa hấu trong miệng, xoay lại trả lời nói: “Hả?”

Anh cầm di động ở phía sau cúi xuống nhìn tôi, con mắt đen lấp lánh nhìn tôi âu yếm, hơi giọng trầm lên, anh nói: “Đi, chúng ta đi hẹn hò.”

“Báp!”

Miếng dưa hấu trong tay tôi rơi xuống mặt đất, vỡ tan!

Hết chương 2.

Chú thích

[1] Trò đùa khi hôn – 恶作剧之吻 : tên phim “Ngây Thơ”

[2] máy tính iMac: Một loại máy tính của của Apple – hãng này thì chắc không có ai là không biết (nhìn thích quá *nước miếng nhỏ tong tong* *thăng thiên*)

[3] bách độ - 百度: Một công cụ tìm kiếm lớn nhất của Trung Quốc (báo Việt Nam báo vậy nha ☺) www.baidu.com

Nhạc chuông của Hạ Tiểu Bạch là bài Tâm tường (心牆) – Quách Tĩnh / Claire (郭靜)- mp3

Rất muốn lời clip về nhưng bài này không mang về được nếu ai muốn xem bài này trên youtube thì vào đây nha (báo trước clip chuỗi lăm đó >_<, lúc xem nổi hết cả gai ốc) 郭靜 – 心牆

Bài hát nhạc chuông của Mộ Nghịch Hắc là bài Hotel California-mp3

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Hắc Bạch xứng đôi ㊦ Nụ hôn bất ngờ

【Nụ hôn ấy, cứ bất ngờ như vậy không hề dự đoán trước mà tiến tới. Tôi đột nhiên mở lớn con mắt, phản chiếu một màu vàng chói mắt.....】

※※※

Mặt trời chiều ngả về tây.

Trạm xe bus trước cửa đại học S.

Một tay Mộ Nghịch Hắc đặt ở trong túi quần, một tay cầm tiền xu, cúi đầu nhìn bảng hướng dẫn trước mặt, ánh mắt chuyên tâm tĩnh lặng.

Tôi đứng ở bên cạnh người anh, cúi đầu nhìn mũi chân, chính là yên lặng chịu đựng những nữ sinh xung quanh không phải ngó đầu ánh mắt lúc này nhìn

hoặc khinh thường hoặc hiếu kỳ hoặc tức giận hoặc nham hiểm, bên tai bỗng nhiên truyền đến một âm thanh giống như chim vàng anh nhỏ nhẹ: “Hạ Tiểu Bạch, bạn đứng ở đây là đang đợi xe bus à?”

Cô ta nói chính là tiếng địa phương thành phố X, ở chung quanh đều là tiếng Quan Thoại [1], đặc biệt ngọt ngào nói ra.《bigbab0l.wordpress.com》

Lưng tôi cứng đờ, hung hăng mà nghiêng rằng, Ngẩng đầu, dĩ nhiên trên mặt là tươi cười, dùng tiếng địa phương trả lời: “Không phải chờ xe, không thể ngờ sao có thể gặp bạn Đại Thông ở đây?”

Nghe tôi nói xong, Triệu Thông Đình sáng suốt không giận mà ngược lại còn cười: “A! Minh chỉ là tò mò, một trạch nữ như bạn sao có thể đi ra ngoài cửa?”

Tôi hai tay vòng ở trước ngực, nâng cằm liếc cô ta, một bộ dáng nữ mạnh, trả lời lại một cách mỉa mai: “Xuy! Đầu năm ngay cả Đại Thông cũng nói đến yêu đương, trạch nữ ra khỏi cửa có gì đáng ngạc nhiên sao?”

Triệu Đại Thông vẻ mặt biến sắc, lấy tay kéo cánh tay áo của người con trai, gắt giọng: “Trình Quân, anh xem đồ đệ của anh, sao nói chuyện lại cứ mang theo giễu cợt châm biếm, lại còn bức bối!”

Bức bối? Tôi chính là bức bối cái đầu Đại Thông của cô có được không? Đừng có tự đem chính mình nghĩ về người khác vậy chứ!

Trình Quân cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt lấp lánh. Khóe miệng có chút nhếch lên, anh ta nói: “Tiểu Bạch, sao vừa mới nói chuyện bạn đã mang theo đao súng? Ai tuyên chiến chọc giận em à?”

Rõ ràng là giọng nói trêu chọc quen thuộc, nhưng bởi vì anh ta che chở cho cái đầu hành tây kia, lúc này lời nói đó rơi vào trong lỗ tai tôi lại thành một giọng điệu châm chọc gay gắt.

Xem thường quay lại, tôi câu này đã muốn thoát ra khỏi miệng “TMD Tôi Hạ Tiểu Bạch nói chuyện chính là lung tung! TMD Chính là nói chuyện mang theo giễu cợt châm biếm! TMD Chính là lời nói mang theo đao súng đấy!” Mới vừa dang nên đến cổ họng, trên vai đột nhiên bị một bàn tay đặt lên, khí nóng ở bên tai, giọng nói đậm đặc: “Tiểu Bạch, chúng ta ngồi ở xe 43.”

Quay sang, con mắt sáng ngời lấp lánh gần trong gang tấc.

Tôi ghen một chút, bỏ khoanh tay ở trước ngực, đem lời nói thô tục ghen ở trong cổ họng mạnh mẽ nuốt vào sâu trong bụng, gật đầu: “A! Xe 43 là xe có điều hòa, 2 đồng.” Lời nói ra thực tự nhiên chuyển từ ngôn ngữ địa phương X sang tiếng Quan Thoại.

Ở trước mặt Mộ Nghị Hắc, tôi nào dám có can đảm tranh cãi la lối om sòm?

Lời nói của tôi vừa ra khỏi miệng chuyển thành nhẹ nhàng, vẻ mặt hai người giống như nhau, đồng thời hướng mắt nhìn về phía Mộ Nghị Hắc.

Trong nháy mắt, tôi rõ ràng thấy Triệu Thông Đình nhìn Mộ Nghị Hắc, trong ánh mắt bỗng chốc hiện lên một chút quý dật!

Mộ Nghị Hắc đối với bọn họ làm như không thấy, khóe miệng nhẹ nở nụ cười, lấy hai đồng tiền xu nhét vào trong tay tôi: “Này, tiền xe.”

Ngón tay khô ráo ấm áp lướt qua tay tôi, mang theo sức mạnh khiến cho tôi cảm thấy yên lòng, truyền thẳng vào trong lòng tôi.

Lúc này đây, tôi đột nhiên ý thức được ——

Hóa ra, tôi không phải là một người.《bigbab0l.wordpress.com》

Đột nhiên, cảm thấy thanh âm nói chuyện không cần quá lớn, cũng có thể có sức mạnh!

“Tiểu Bạch, không giới thiệu bọn anh với nhau sao?”

Ngẩng đầu, Trình Quân đang nhú mày nhìn tôi.

Tôi còn chưa nghĩ mở miệng ra giới thiệu như thế nào, người bên cạnh đã rất tự nhiên đưa tay ra: “Chào anh, tôi là Mộ Nghị Hắc bạn trai Tiểu Bạch.”

Trình Quân sững sốt một chút, nói ra một hơi tiếng Quan Thoại chuẩn mực, chìa tay ra bắt tay anh: “Chào anh! Tôi là Trình Quân, ‘tiểu sư phụ’ của Hạ Tiểu Bạch.”

Nhìn bọn họ bắt tay cùng một chỗ, mặt tôi liền biến thành 囧囧! Bọn họ cho rằng đây là cuộc gặp mặt lãnh đạo cấp cao của hai quốc gia sao? Lại còn bắt tay! Rất phong độ, rất kiểu cách, rất không tự nhiên, rất..... rất dọa người!

“Hà?” Hắc oa nhú mày một chút, vẻ mặt kỳ dị nhìn tôi: “Bát giới, em nhận ‘tiểu sư phụ’ này khi nào?”《bigab0l.wordpress.com》

Chỉ một câu nói kỳ dị của anh không biết tại sao lại thoáng khiến tôi run run!

Anh đây, đây không phải nói là cười lạnh sao?

“Tiểu Bạch năm đó lúc học vẽ, bởi vì căn bản không tốt, Trình Quân luôn luôn mang cô ấy tới phòng vẽ tranh, cho nên cô ấy kêu Trình Quân là ‘Tiểu sư phụ’.” Triệu Thông Đình luôn luôn làm cảnh bên cạnh lại đứng lúc nói chen vào giải thích, nét mặt tươi cười như hoa nhìn Mộ Nghịch Hắc: “Học trưởng, anh còn nhớ em không? Em là bí thư ban văn nghệ Triệu Thông Đình, chúng ta ở chỗ giáo sư Tôn có gặp qua vài lần!”

Mộ Nghịch Hắc nhìn cô ta, hiện ra nét mặt không có cảm xúc: “Thực xin lỗi, tôi không có ấn tượng.”bigbab01.wordpress.com

Triệu Đại Thông trong nháy mắt bị giết chết!《bigbab01.wordpress.com》

Tuy rằng thực rất không tốt, nhưng câu nói kia của hắn “Tôi không có ấn tượng” Thật sự làm cho tôi thích đến chết!

Nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Đại Thông một mảng đỏ ửng, tôi lập tức cảm thấy cả người rất hả hê vui sướng tràn trề sướng quá a a a a!

Nhưng mà.....

Nhớ tới CC từng nói qua với tôi “Gian / tình”, tôi đang nhủ mảy nghĩ Mộ Hắc oa làm sao có khả năng ở trước mặt đóa hoa tươi đẹp mang tên Thông Đình này nói “không có ấn tượng”, anh bỗng nhiên nắm cả vai tôi nói: “Tiểu Bạch, xe tới.”

Tôi ngừng đầu, đứng là nhìn thấy xe 43 ở trước mặt mở cửa ra.

Đang muốn xoay người rời đi, Triệu Đại Thông vừa mắc nghẹn liếc mắt chiếc xe bus trước mặt một cái, khóe miệng châm biếm nhếch lên, chậm chạp nói: “Tiểu Bạch, hai người muốn đi đâu? Xe Trình Quân đang đỗ ở phía trước kia, để chúng mình đưa các bạn đi! Trời nóng như vậy, xe bus liệu có chỗ cho người ngồi không nha?”

Nha nha cái phi [2]!《bigbab01.wordpress.com》

Đại Thông này nhất định là không có việc gì muốn đào lại sao?

Trước kia, không biết là ai hàng ngày sau lưng tôi lên lút không biết xấu hổ ngồi xe bus một tiếng đồng hồ đi tìm Trình Quân! Nếu cô ta không chịu khó kiên trì bền bỉ đi sớm về khuya mặc gió mưa, bằng không với quan hệ vừa là bạn vừa là thầy của tôi với Trình Quân nhiều năm như vậy, còn có thể cho cô ta có chỗ đứng sao?

Nhớ tới nỗi hận đoạt mất tình yêu năm đó, tôi đang cố nén cơn giận, bên cạnh lại nghe thấy Mộ Nghịch Hắc hỏi: “Hả? Em nói là một trong 2 chiếc xe con đỗ ở kia?”

Tôi nhìn qua, tôi nhìn bãi đậu xe đằng trước chỉ có hai chiếc xe một đen một trắng đỗ ở kia.

Thông Đình một bộ dạng đắc ý vênh mặt lên: “Vâng, chính là chiếc xe con BMW có bốn con số 2 kia.”

A a a a! Tôi nói Đại Thông này hiện tại như thế nào “2” như vậy, thích thú là vì xe và biển số xe phối hợp với nhau!

“Như vậy à!” Mộ Hắc gật đầu, khóe miệng hiện ra nụ cười lịch sự: “Thật trùng hợp, xe của tôi cũng đỗ ở vị trí bên cạnh.”

Nghe vậy, Trình Quân cùng Triệu Thông Đình quay đầu nhìn lại, đợi thấy rõ chiếc xe kia cùng biển số xe thì, hai người cùng im lặng há miệng.

Tôi về mặt đang kinh ngạc ngửa đầu nhìn Mộ Hắc oa khóa lách mà mặt không đỏ tím không đập mắt không chớp cái nào, anh đã mỉm cười với hai người kia gật đầu chào tạm biệt: “Chúng tôi đi trước, tạm biệt!”

“Bang bang!”

Đem tiền xu bỏ vào hòm tiền, Mộ Nghịch Hắc nắm tay tôi đi đến phía sau cùng ngồi xuống.

Tôi nhìn xuyên qua cửa sổ xe bus thấy hai người về mặt kỳ dị, buột miệng hỏi: “Hắc oa, xe kia thật sự là của anh?”

Anh nhìn tôi, trong mắt chan chứa dịu dàng: “Em gọi anh là cái gì? Hả?”

Tôi trừng mắt nhìn, rõ ràng trả lời: “Mộ Nghịch Hắc.”

Anh quay sang nhìn về phía trước, khôi phục lại vẻ mặt than: “Không phải!”

Tôi vừa mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, hiện ra một vẻ mặt “quả nhiên là như thế”, anh bỗng nhiên lạnh lùng mà bổ sung thêm một câu: “Bạn có việc mượn xe của anh, anh chỉ tạm thời dùng xe anh ta phá.”

Xe phá phá phá phá?

Tôi yên lặng mà liếc nhìn cái miệng anh đang nói tới phá cái xe lấp lánh ánh vàng kia, trong lòng 囧囧 nghĩ: Tôi không phải đang nói đùa có biết không?

Cửa sau xe bus kêu một tiếng đóng cửa “răng rắc”, xe chậm chạp khởi động.

Từ khi hẹn hò tới nay, Mộ Hắc ở trước mặt tôi biểu hiện lúc nào cũng hòa nhã dễ hiểu, nhưng lúc này vẫn nhũn nhũn nhìn bên ngoài cửa sổ, một bộ dáng “Anh rất không thích, anh rất khó chịu!”

Tôi ngồi bên người anh, trầm tư suy nghĩ hai trạm xe bus, cuối cùng cũng không hiểu bộ dạng “không vui” của anh từ đâu mà đến.

Gãi gãi tóc, đảo đảo con mắt, sau khi nuốt nuốt nước bọt, tôi thật cẩn thận đưa mắt lên nhìn anh: “Cái này..... anh không phải không vui?”

Anh hé mắt liếc tôi một cái, nhếch miệng, chậm rãi hỏi tôi: “Tiểu Bạch, anh hỏi lại một lần: Em vừa rồi gọi anh là gì?”

Tôi trừng mắt nhìn, vừa há miệng nói ra một chữ “Mộ”, mắt anh nhanh chóng mạnh mẽ nhìn qua, tôi bị làm cho rối tung, ngay tức khắc đem hai chữ “Nghịch Hắc” nói ra thành “Hắc oa”!

Khóe môi anh cong lên, trong mắt cũng lộ ra ý cười, nâng tay sờ đầu của tôi, cười: “Đồ ngốc!”

Anh, anh, anh ta đây là là ám chỉ tôi nên gọi anh ấy là “Hắc oa” Sao?

Mấy ngày hôm trước, là ai bởi vì tôi không chịu gọi tên anh mà dùng cái mặt than ra đón tôi?

Nhẹ nhàng liếc mắt thấy vẻ mặt anh đã “trời quang mây tạnh”, tôi yên lặng ngửa đầu nhìn nóc xe: Thật chẳng rõ Hắc oa này sao lại vui vẻ thất thường a, thật thật làm cho tôi đây không thể tưởng tượng nổi!com

※※※

Buổi tối, bây giờ.

Tôi ngửa đầu nhìn nhìn phòng triển lãm Phong Hòa đã muốn đóng cửa, lại quay đầu nhìn nhìn Mộ Nghịch Hắc đang cúi đầu rút điện thoại ra, cuối cùng nhìn không được mở miệng: “Nơi này, Hắc oa nơi này, chúng ta không phải muốn đi xem phim sao? Nơi này, nơi này là phòng triển lãm mà? Rạp chiếu phim ở đối diện.....”

Nói xong, tay của tôi chính xác mà chỉ hướng của rạp chiếu phim sừng sững ở phía sau chúng tôi.

Anh ngẩng đầu nhìn tôi liếc mắt một cái, khóe miệng khẽ nhếch lên nói: “Hiện tại rạp chiếu phim đang chiếu 《Sắc Giới》, em muốn xem sao?”

Hai mắt tôi nhất thời phát ra tia sáng, đầu có chút giống như con gà con mổ thóc: “Xem xem!”

Anh nhũn nhũn, nhìn tôi kỳ dị, có ý sâu xa nói: “Rạp chiếu phim đều là bản đã được cắt bớt, em muốn xem như vậy, hôm khác anh tìm bản chưa cắt bớt cho em xem.”

Nói xong, anh rút điện thoại ra đặt ở bên tai, bước chậm rãi đi đến bên cạnh gọi điện thoại.

Tôi yên lặng cúi đầu gầy gầy ngón tay——

Ai muốn xem bản cắt bớt cho thiếu nhi? Ai muốn xem cái kiểu tư thế trình độ cao hồi hình châm[3]? Ai muốn xem cái mộng toàn bộ/ trần trụi của Thang Duy cùng Lương Triều Vĩ? Tôi rất rất muốn xem hoàn toàn là tiếng Quan Thoại, một người con trai dân quốc[4] hóa trang thành Tổng tư lệnh có được hay không? Tên này quả thật không hiểu được tôi đây tâm hồn băng thanh ngọc khiết!

Đang sôi sục hận thù như vậy, anh đã thả điện thoại xuống về mặt cười cười hướng tôi ngoác tay: “Tiểu Bạch, đến đây.”

Sau đó tôi cùng Mộ Nghịch Hắc được một người đàn ông trung niên mặc âu phục đi giày da dẫn đường, theo đường chuyên dùng cho nhân viên công tác đi vào trong Nghệ quán không một bóng người, tôi nhìn không được dùng cánh tay huych anh, nhỏ giọng hỏi: “Anh không phải là có người quen làm việc ở trong này?”

Anh nhướn mày: “Chuyện này em cũng nhìn ra?”

Tôi cảm giương lên đắc ý: “Đúng vậy! Người mù cũng nhìn ra, huống hồ em có đôi mắt sắc bén như thế này?”

Nói xong, lấy hai ngón tay chỉ thẳng vào hai con mắt của mình.

Khóe mắt anh hạ xuống, không nói nhưng cười. Cúi đầu dắt tay tôi, lôi tôi vào một gian phòng triển lãm.

Đi vào trong phòng triển lãm trong nháy mắt, tôi dường như đi vào một đại dương bao la màu vàng!

Nơi này trưng bày hàng loạt tác phẩm nổi tiếng “Quỳ Chi Luyện” của Tì Từ.

Trên tường, hơn mười bức họa được bố trí tấy cả đều là hoa hướng dương, chúng có màu sắc giống nhau, lại ngàn hình vạn trạng phong tình!

Ở dưới nét bút của Tì Từ, dưới vải vẽ tranh sơn dầu hoa hướng dương đã không còn là thực vật, mà nó có chứa cảm xúc nguyên sơ cùng sinh mệnh

nóng bỏng.

Nét bút kia phóng khoáng, toát ra màu sắc kia, sự khôn khéo kia, tình cảm mãnh liệt dào dạt kia..... Tôi cảm xúc dâng trào không nhìn hết được sự những bức tranh kiểu diêm ở phòng, dào dạt cảm xúc dâng lên mà tuôn trào.....

Đi xem qua một vài bức, chúng tôi đi tới trước bản vẽ «rất yêu thích chi quỳ» của Ti Tử phỏng theo «hoa hướng dương» của Van Gogh.

Mộ Hắc oa ngửa đầu nhìn bức tranh trên tường, bỗng nhiên mở miệng nói với tôi: “«hoa hướng dương» của Van Gogh là bức tranh yêu thích nhất của anh.”

“À!”

Tôi trộm nuốt một ngụm nước bọt, nghĩ tới tôi đưa bông hoa hướng dương loại giống mới giá trị 2830 đồng thổ lộ với anh, đột nhiên phúc chí tâm linh[5] — chẳng lẽ, tôi thổ lộ thành công là nhờ phúc của cây hoa hướng dương? Tạo nghiệp chứng nha! Tôi như thế nào mắt mù chọn đúng bức tranh hoa anh ta yêu nhất?

“Tiểu Bạch.”

“Vâng?”

“Em thích nhất bức tranh nào?”

Tôi ngửa đầu nhìn về phía anh, đèn trên tường chiếu vào trong mắt anh, ánh mắt trong suốt, ánh vàng lấp lánh.

Trong nháy mắt, tôi cảm thấy hình dáng của anh ta cực kỳ giống một người.

“Em thích nhất bức tranh à.....” Tôi nhìn bức tranh trên tường, từ từ nhếch mép, nói từng chữ từng chữ một: “«Hoa Hướng Dương» của Van Gogh!”

Anh cười, nét mặt mềm mại nhẹ nhàng.

Tôi liếc mắt nhìn anh, nói: “Em không phải bắt chước theo anh! Khi em mười hai tuổi đã thích bức tranh này, em là thích theo sự phụ!”

Anh không nói, chỉ đứng ở kia yên lặng nhìn tôi. Dáng vẻ chuyên tâm kia, cho tôi có một loại cảm giác: Anh đang đợi tôi tiếp tục.....

“Em nói sự phụ đây không phải là Trình Quân.” Nhìn bức tranh trên tường, tôi không nhanh không chậm nói xong: “Nghĩ hè năm mười hai tuổi ấy, ba mẹ em vì công việc mà phải đi xa nhà, liền đăng ký cho em tham gia trại hè dành cho học sinh trung học. Khi em được đưa đến đó thì, em mới biết được trại hè đó tổ chức mỹ thuật hội họa lấy chủ đề “Tô màu cuộc sống”. Trong đó mỗi đứa trẻ đều là họa sĩ nhí, duy nhất em đến hình tròn cũng không biết vẽ! Bởi vì giáo viên không đủ, em không ai có ai hướng dẫn, vì không từ chối được sự níu kéo của em, di trưởng quản lý tìm tiểu tử thối có bức vẽ đẹp nhất làm thầy giáo của em, cũng chính là em nghe theo lời sự phụ.”

Nghe thế, anh nhẹ nhún mày một chút: “Tiểu tử thối có bức vẽ đẹp nhất?”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy! anh ấy lớn hơn em ba tuổi, vẽ giỏi lắm, nhưng rất khó tính! Khi dạy em vẽ, chưa bao giờ cho em sửa bức vẽ. Mỗi lần em theo cùng nhau vẽ vật thể, anh ấy đều sớm hoàn thành bức vẽ, ngồi bên cạnh em một bên nghe nhạc một bên chơi điện tử, khi không đúng thì nói ra một câu ‘Đường ranh giới sáng tối bị em ăn mất à?’, ‘phản quang bị em dấu đi chỗ nào rồi?’ các loại châm chọc khiêu khích trong lời nói. Chờ em hoàn thành bức vẽ xong, anh ấy lại lấy bút chỉ ở trên bức vẽ của em vẽ một đồng vòng tròn không đẹp, sau đó tên đó thuận tay ném bức vẽ cho em, bắt chính em vẽ lại một lần.....”

Anh chuyên tâm nghe.

Nhìn bức tranh trên tường, tôi hí mắt, cười khê: “Có một lần, anh ấy mang đến một quyển tranh nước ngoài cho em xem, nói cho em biết anh ấy thích nhất « Hoa Hướng Dương » của Van Gogh. Bởi vì đó là bức tranh bậc nhất trên thế giới em biết, tuy rằng chính mình vẫn chưa cảm thấy được bức tranh có bao nhiêu tuyệt vời, nhưng là yên lặng thích theo. Lúc ấy hoàn toàn là thích theo phong trào, chỉ cần cảm thấy anh ấy thích cái gì đó khẳng định có chiều sâu có ý nghĩa..... Sau này, tự mình vẽ được, mạnh mẽ hiểu được, nét bút của Van Gogh không ngừng xoay tròn giống như ánh nắng mặt trời nóng chảy thảng thốt luôn luôn thấy được nội tâm sôi trào nhiệt tình cùng sức sống, bị cái này cảm hóa, cũng thuận theo tự nhiên yêu thích thôi.....”

Nói đến này, tôi giương mắt nhìn anh: “Anh vì sao lại thích « Hoa Hướng Dương » của Van Gogh?”

Ánh mắt anh đột nhiên sáng ngời lóng lánh, ngoảnh đầu nhìn bức tranh trước mặt, có chút đắm chiêu nói: “Đã quên! Khi còn nhỏ thích cái này cái nọ, luôn có các lý do vô cùng kỳ lạ. Sau khi trưởng thành, bởi rằng sẽ không dễ dàng như vậy mà yêu thích cái gì, khi còn trẻ con đã thích cái gì đều gọi là ‘thích nhất’.....”

Lấy lời nói của anh lặp lại thường thức một phen, tôi ngẩng đầu về mặt sùng bái nhìn anh: “Em phát hiện những lời nói này của anh có chiều sâu có ý nghĩa có triết lý có đẳng cấp a!

Anh nhướn mày cười, đối với lời nói của tôi không nói đúng sai.

Khen anh béo anh thật đúng là lên mặt? Trong lòng tôi thầm giễu cợt một câu, ngửa đầu tiếp tục tìm hiểu bức tranh phía trước.

Hai người cứ như vậy nhìn chằm chằm bức tranh một lúc, anh bỗng nhiên mở miệng hỏi tôi: “Tiểu Bạch, em còn nhớ rõ sự phụ kia gọi là gì không?”

Trong lòng tôi “hồi hộp” một chút.

“Còn nhớ à!”

“Anh ta gọi là gì?”

Cái tên kia vừa mới lên tới cổ họng, ta bỗng nhiên cười: “Anh ấy gọi là ‘William’, ha ha ha, có phải hay không rất buồn cười? Ha ha ha.”

Tôi vẫn còn cười một lúc, không nghe thấy anh lên tiếng, ngẩng đầu đã nhìn thấy anh về mặt nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi ngừng cười, giải thích: “Em mỗi lần nói ra tên này, bạn em đều chê cười là em sáng tác ra ‘mộng vương tử’. Nghĩ lại cũng đúng, một tiểu hài tử xấu xa người Trung Quốc lại có tên gọi của vương tử nước Anh, thật sự rất hài hước! Ba mẹ anh ấy dám chắc là Vương tử giả!”

Nghe tôi nói như vậy, anh khẽ nhăn mày lại, có chút do dự hỏi: “William, tên này thật sự rất hài hước sao?”

“Cũng không phải! Khi đó, bởi vì em không biết Anh quốc có vương tử William, ngược lại cảm thấy tên của anh ấy rất êm tai! Sau khi trưởng thành, mỗi lần nhắc tới tên của anh ấy, đều bị mọi người xung quang trêu chọc một phen, dần dần cũng cảm thấy tên nước ngoài này rõ ràng cũng rất phổ biến! Mỗi lần nói ra, chính mình đều phải quái lạ cười một cái.”

Ngừng lại một chút, tôi còn nói: “Đến bây giờ, cuối cùng em cũng không biết tên tiếng trung chỉ biết tên tiếng anh của anh ấy là ‘William’!”

“Vì sao lại không hỏi anh ta?”

“Khi đó, bởi vì anh ấy đi rất bất ngờ, chưa kịp hỏi.”

Nói như vậy, trong lòng từ từ xuất hiện sự chua chát, trong lòng ngực từ từ có cái gì đó trướng lên.

“Tiểu Bạch, em thích anh ta không?”

Anh đột nhiên hỏi như vậy. Âm thanh trầm lắng, vang vọng ở trong phòng triền lâm, có vẻ vô cùng kỳ ảo.

Tôi sợ run một chút. Lòng mi khẽ chớp, khẽ nhếch môi cười, từ từ nói từng chữ từng chữ một: “Thích a.”

Đến âm thanh cuối cùng, tôi dè xuống tới mức rất rất nhỏ.

Anh bỗng đứng quay đầu nhìn về phía tôi— —

Tôi ngửa đầu nhìn bức tranh Hoa Hướng Dương, trong mắt tầm nhìn có chút mờ lung, thanh âm cũng có chút mơ hồ: “Một thiếu niên ưu tú như vậy, em như thế nào có thể không thích chứ? Khi đó, không chỉ là thích, là cực kỳ thích, thích nhất luôn!”

Khi lời nói của tôi tan biến trong không khí, trong phòng lại yên tĩnh trở lại.

Ngẩng đầu, con người anh nhìn thẳng mắt tôi, con người đen như thủy tinh có ánh sao tán ra, ánh mắt nóng chảy kia dường như có thể hòa tan hết tất cả mọi thứ.

Anh lần đầu tiên dùng ánh mắt chăm chú như vậy nhìn tôi, khiến tôi không khỏi ngẩn người, ngay cả hô hấp cũng trở nên thật dè dặt. Phòng triền lâm to như vậy, bầu không khí trong phút chốc có chút ngưng ngừng.

Theo bản năng căn cứ môi, con mắt ta đảo đảo hai vòng, ngưng ngưng nhìn xung quanh, chỉ vào một bức tranh ở bên cạnh nói: “Bên kia. Chúng ta sang bên kia xem đi?”

Vừa mới di chuyển được hai bước, anh bỗng nhiên gọi tôi lại: “Tiểu Bạch.”

“Vâng?”

Tôi vừa mới quay đầu, mặt mũi miệng anh hiện thật rõ ở ngay trước mắt— —

Nụ hôn kia, cứ như vậy ùn ùn kéo tới không hề dự đoán trước mà tiến tới.

Tôi đột nhiên mở to mắt, phản chiếu một mảng vàng chói mắt.

Mùa hè năm đó, trong vườn hoa hướng dương dưới ánh nắng chiều cùng hương thơm của cỏ xanh bùn đất.

Cô bé sau đầu búi tóc tay chân vụng về đem công cụ vẽ vật thể để vào trong hộp rồi đem cả bức tranh cho vào túi sách phía sau, khom lưng gọi thiếu niên đang ngửa mặt nằm trên mặt đất nghe nhạc: “William, sắp đến thời gian tập hợp, chúng ta phải đi thôi!”

Thiếu niên từ từ mở mắt ra, con mắt đen nhánh bị ánh mặt trời vàng rực chiếu rọi.

Ở lỗ tai chiếc tai nghe nhỏ đang hát bài của nhóm nhạc Eagles 《Hotel California》[6]:

There she stood in the doorway, I heard the mission bell, And I was thinking to myself, “This could be Heaven or this could be Hell”.....

『Cô gái kia đã đứng ở ngưỡng cửa, tôi nghe tiếng chuông nhà thờ, nên tôi trầm ngâm và tự nhủ: “Nơi đây có thể là thiên đường hay địa ngục”.....』

Thiếu niên nắm lấy tay cô bé từ dưới mặt đất đứng lên, cô bé đem cả túi đựng tranh đưa cho người ấy, vừa đi vừa quay đầu nói nhỏ: “Nhanh lên, nếu không lại về muộn.....”

Dưới nắng chiều, búi tóc lỏng lẻo của cô gái chuyển động lên xuống dưới ánh sáng lờ mờ, thiếu niên hí mắt, hô một tiếng: “Hạ Tiểu Bạch!”

Cô bé mở miệng, quay đầu đáp: “Vâng?”

Trong nháy mắt ngoảnh đầu, thiếu niên đã hôn môi cô bé, mắt của cô bé lập tức mở rất lớn, trong viên đồng tử nhìn thấy hoàn toàn là ánh vàng rực rỡ của hoa hướng dương.....

Chiếc tai nghe nhỏ ở trong lỗ tai đang hát:

“You can checkout any time you like, but you can never leave!”

Thiếu niên ngẩng đầu, trong con mắt xinh đẹp tỏa ra ánh sáng dịu dàng: “Hạ Tiểu Bạch, về sau phải gọi anh là ‘sư phụ’!”

Đem túi tranh khoác ở trên vai, xoay người cảm lấy bức tranh ở trong tay cô bé, thiếu niên kéo cô bé vẫn còn đang sững sờ tại chỗ: “Đi! Mỗi lần đều là bởi vì em quá chậm chạp, chúng ta mới về muộn.....”

“You can checkout any time you like, but you can never leave!”

『“Bạn có thể trả phòng bất cứ khi nào bạn muốn, nhưng bạn không thể rời khỏi đây!”』

Khi còn bé lòng đã rung động một lần, có thể lại chịu đựng được mười năm đã qua nữa hay không?

Hết chương 3.

Chú Thích

[1] Tiếng Quan Thoại – Quan Hóa: Ngôn ngữ được dùng chủ yếu của người Trung Quốc

[2] phi: chỉ sự khinh miệt

[3] Hồi hình châm: một tư thế trong quan hệ...

[4] Dân quốc: Trung Hoa dân quốc.

[5] chí phúc tâm linh: phúc đến thì lòng cũng sáng ra.

[6] Eagles 《Hotel California》: Eagles là ban nhạc rock của Mỹ, thành lập tại Los Angeles, bang California vào đầu thập niên 1970. Album phòng thu bán chạy nhất của họ Hotel California được xếp hạng thứ 37 trong danh sách 500 Album vĩ đại nhất mọi thời đại của tạp chí Rolling Stone.

《bigbab01.wordpress.com》

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Hắc Bạch xứng đôi ๐ Bữa ăn khuya 249 đồng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

【Chữ sắc ở trên một con dao a! Bạch Bạch, người đừng có lại lưu luyến Trình Quân nha Tiểu Bạch Kiểm(1)! Cổ ngữ có nói: Mặt trắng nhỏ không có mắt nhìn a! Mộ Nghịch Hắc tuần tú nhỏ nha, dòng dõi cao quý một cực phẩm như vậy mới là sự lựa chọn chính xác của người!】

※※※

Khi trở lại ký túc xá, ba người kia đang vây quanh ở trước màn hình máy vi tính.

“Tao đã về.”

Tôi chào một tiếng, lấy điện thoại ở trong túi xách để ở trên bàn, thu thập các thứ chuẩn bị tắm rửa.

CC một phen giữ chặt cánh tay của tôi, một đôi mắt nhỏ đảo đảo như của kẻ trộm mà nhìn tôi chăm chăm: “Hôn?”

Mặt của tôi lập tức đỏ bừng, tròng mắt hết nó: “Mày, mày, con mắt nào của mày nhìn thấy tao cùng anh ta hôn nhau?”

“3 con mắt trái+3 con mắt phải=6 con mắt người.” Nó trịnh trọng trả lời, thuận tay kéo Thần Thần cùng Tinh Ương qua một bên: “Thần, Ương, chúng ta vừa rồi có phải hay không tận mắt thấy bọn họ chụt chụt?”

Thần Thần liên tục gật đầu, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn có ý nghĩ sâu xa cười cười: “Bạch Bạch, người thừa nhận ngay đi! Chúng tao vừa rồi từ cửa sổ trông thấy người của mày Hắc Hắc với mày hôn tạm biệt a!”

“Chỉ vậy thôi! Cũng hẹn hò nhiều ngày như vậy, MUA[2] một chút có gì xấu hổ!” Tinh Ương từ trước đến nay luôn đứng ở bên tôi bây giờ cũng học người khác nổi giảo cho giặc!

Chụt chụt?

Hắc Hắc?

Hôn tạm biệt?

MUA?

Bỗng chốc tôi muốn ới, nói sạo: “Mày mày mày bọn mày nói bừa cái gì? Cái gì chụt chụt hôn tạm biệt MUA? Anh ta chẳng qua là mang tính tượng trưng dùng miệng chạm vào cái trán của ta một chút mà thôi!”

“Chắc chắc! Dùng miệng chạm vào cái trán một chút? Bạch Bạch, nụ hôn sắp chia tay lãng mạn như vậy thế nhưng đến miệng mày liền biến chất?” CC vô cùng đau đớn nhìn tôi: “Vậy nếu hôn miệng, có phải hay không đến miệng người liền biến thành: Cái miệng của anh ta chạm một chút vào miệng của mày?”

Nghĩ đến khi ở phòng triển lãm——

Anh đột nhiên cúi đầu đem môi sát lại gần, đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt chui vào cái miệng hơi hé của tôi, lập tức trượt vào trong miệng tôi, mắt của tôi đột nhiên mở to, cả người trong nháy mắt dừng hô hấp.....

Đầu nóng lên, tôi lập tức giống như cái đuôi con mèo con bị giẫm lên, chỉ vào cái mũi của CC để lại một câu “Mày mày mày mày cái đồ lưu manh!”
Đang sau, trong ánh mắt kinh ngạc của Thần Thần cùng Tinh Ương, bề chấu phi như bay chui vào nhà tắm.

“Oành!”

Cửa phòng tắm ở phía sau tôi cùng lúc đóng lại, bên ngoài truyền đến tiếng cười to long trời nở đất của ba người.

“Ào ào!”

Dòng nước nóng từ trên đỉnh đầu chảy xuống dưới. Tôi nhắm mắt lại, nâng tay xoa xoa môi của mình, trong đầu lại hiện lên hình ảnh lúc đó——

Trong nháy mắt kia, cả người anh đổ ập xuống đè ép tôi, con người đen bóng giữa lông mi, mí mắt từ từ rủ xuống, lông mi rày rậm rõ ràng, khi từ từ cúi xuống, lông mi nhọn giống như muốn chạm đến mắt của tôi.

Mắt của tôi nhất thời tròn tròn, tay cứng ngắc để ở vai anh, cái gì đó ẩm ướt mềm mại bỗng chốc tiến vào miệng, trong đầu trống rỗng, tôi lập tức ngừng thở.....

Trong hoảng hốt, hình như có một chiếc lông chim một chút một chút lướt qua cái lưng của tôi, chân tôi mềm nhũn, cả người ngã về phía sau. Tay anh thuận thế đỡ lấy thất lưng của tôi, độ ấm trên bàn tay xuyên thấu qua chiếc áo phông trên người tôi. Gắn bó như môi với răng, chậm rãi từ từ mút, đầu lưỡi cực kỳ mềm mại ôn nhu công thành chiếm đất, lướt qua ta nhất thời không biết nên đem lưỡi của mình để ở nơi nào.....

Thật lâu sau——

Tuy rằng việc này thật ra chỉ ngắn ngủn có mấy chục giây, nhưng khi đó thật sự cảm thấy một giây là ngàn năm!

Khi tôi thật sự không chịu được, vừa “A a” lắc lắc cái đầu, vừa lấy tay đập đập vai anh thì, anh ấy mới phát hiện khác thường, bỗng nhiên mở mắt ra, nhanh chóng rời khỏi môi tôi.

Trong mắt nhanh chóng hiện ra đầu mối tình hình nhỏ nhất nào đó, anh dùng tay vỗ vỗ mặt của tôi, vội vàng quát tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em thờ cho anh!!!”

“Khụ khụ khụ!

Khi tôi cúi gập thắt lưng, vừa ho khan vừa há mồm hô lấp lầy khí thở, khóe mắt lướt quá lại thấy anh ấy lấy tay che mặt dựa trên vách tường, thân thể hơi run run.

Quay sang——

Tôi nhin đi! Hạ Tiểu Bạch tôi thiếu chút nữa nghẹn chết ở dưới tay anh, không, là dưới môi! Anh, anh anh, anh anh anh ấy TMD thế nhưng còn nhàn hạ thoải mái ở kia nghẹn nghẹn nghẹn nghẹn cười!

Tôi vừa thẹn vừa giận, đang chuẩn bị nổi lên cảm xúc báo thù tung chân đá anh ấy một cước, khóe miệng anh ý cười mang theo sấm vang chớp giật mà hiện ra——

Đó là lần đầu tiên ta nhìn anh cười nhẹ nhàng vui vẻ đến như vậy niềm vui tràn trề không hề hình tượng, giống như một chàng trai bình thường, gần như nghiêng ngả! Như vậy, không còn có nửa phần lạnh lùng và tao nhã hàng ngày?

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, lấy mắt hung hăng mà nhìn anh ta, nỗ lực dùng hai mắt hùng hực lửa giận hướng về phía anh truyền đạt thông tin bất mãn của tôi.

Mà anh ấy, khóe miệng mở rất lớn, hiện ra hàm răng đẹp đều đặn giống như ngọc. Khóe mắt cong thành một đường cong vô cùng đáng yêu, bên trong lấp lánh vô số ánh sao, tràn đầy ý cười chết tiệt!

Chúng tôi đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ giằng co vài giây, anh ta nâng nâng cằm, cuối cùng không thể cười được nữa mà mở miệng: “Hạ Tiểu Bạch, anh vẫn biết em ngốc, nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới em lại ngốc đến mức khiến người khác phẫn nộ thế này! Em thật sự là, em thật sự là, em thật sự là…….”

Anh nghiêng đầu, rất không phúc hậu cười sau đó, lại xoay đầu nói: “Em thật sự là rất làm cho anh nhìn với cặp mắt khác xưa!”

Tôi: “…….”

齏 齏(4) a!

Chỉ là hôn môi mà không có thờ mà thôi!

Chỉ là quá hoảng sợ quên thờ mà thôi!

Chỉ là không thờ thiếu chút nữa nghẹn chết chính mình mà thôi!

Cách thờ và chỉ số thông minh có quan hệ huyết thông sao? Tiểu Bạch tôi linh mới lên đường, còn không cho phép có BUG a?

Lặng lẽ cọ cọ, tôi bắt đầu nghi hoặc: Đây có thật là Mộ Nghịch Hắc rất tài năng tự cao tự đại cực kỳ kiêu ngạo không? Vì sao tôi cảm thấy cả người anh bắt đầu hiện ra một loại khí chất tên là “Khiêm Hắc”?

Đứng ở dưới vòi tắm hoa sen, tôi hung hăng lấy tay chà chà môi. Nghĩ đến khi đưa tôi trở về, anh ở trước ký túc xá nhẹ nhàng hôn lên trán tôi sau đó nói câu kia: “Hôn ở đây chắc không sao chứ?”, tôi lại giờ tay xoa xoa cái trán.

Cuối cùng, híp mắt ngửa đầu nhìn trần nhà, tôi rốt cục nhin không được nắm tay hô lớn một tiếng: “A a a a a a! Tôi như thế nào mắt mặt như vậy như vậy như vậy như vậy a a a a a!”

“Bộp! Oành!”

Đầu đã thoái hóa rất nghiêm trọng mà vòi hoa sen còn rơi xuống, chuẩn xác không có sai lệch mà đập xuống cái ót của tôi!

Sấm + sấm + sấm = 齏!

Tôi đây nhất định bị coi rẻ, ngay cả vòi hoa sen cũng phân biệt đối xử với tôi!

Tôi thật sự là, tôi thật sự là, tôi thật sự là suy yếu đến nỗi con bà bà nó mà!

Tôi dùng khăn mặt trùm tóc ướt lại, xoa cái trán từ phòng tắm đi ra thì, Tình Ương đang cầm tai nghe chỉ vào điện thoại của tôi trên bàn nói: “Bạch Bạch, vừa rồi điện thoại của mày kêu suốt, tao giúp mày chuyển sang yên lặng.”

“A.” Tôi quay đầu nhìn trong phòng một vòng, hỏi: “Hai người kia đi đâu vậy?”

“Chúng tao gọi Pizza ngoài, bác gác cổng nói thời gian quá muộn không cho vào, hai đứa kia đi ra cửa lấy rồi!”

Tôi thoáng nhìn đồng hồ trên tường: Mười giờ một phút.

“Đã trễ thế này còn ăn khuya? Phì chết bọn mày!”

Bỏ lại một câu như vậy, tôi từ trong ngăn kéo lấy ra máy sấy tóc thổi “vù vù”.

Tình Ương đem tai nghe để tại trên cổ, cười hi hi hỏi tôi: “Bạch Bạch, quan hệ với Hắc Hắc nhà mày như thế nào rồi? Tiết lộ tình tiết một chút đi!”

Tôi lấy tay vén tóc, không để ý chút nào trả lời: “Vẫn như vậy a!”

“Vậy mày tại sao phải sợ anh ta hả?”

Động tác trên tay tôi dừng lại, phản bác: “Tao từng ‘sợ’ anh ta khi nào?”

Nó cười: “Mày mỗi lần vừa thấy đến anh ta đều giống như tiểu bạch thỏ thấy đại hoi lang[5], bộ dáng đặc biệt đau khổ đáng thương. Nghe điện thoại cũng hận không thể nghiêm nghị, một bộ dạng nghe chỉ huy ra lệnh. Như thế còn không gọi là sợ?”

Tôi mặt đầy hắc tuyến![6]

Tất máy sấy trong tay đi, tôi lờ lững nói thành khẩn giải thích: “Tiểu ương à! Tao đây không phải ‘Sợ’ có được hay không? Chẳng qua là bởi tiếng tăm của Mộ Nghịch Hắc trong trường rất lớn, tao luôn luôn coi anh ta như đại thần + thần tượng mà ngưỡng mộ. Tình cờ gặp ở trên đường, đều cảm thấy ánh sáng của anh ta rực rỡ tỏa ra tứ phía, làm tao thuộc loại phạm phu tục tử[7] không dám đến gần! Một người chói lọi không thể đến gần như vậy, đột nhiên xuất hiện bắt đầu đóng vai người bạn trai ở trong cuộc sống của tao, mặc dù năng lực của tao mạnh mẽ, cũng cần phải thích ứng từ từ chứ? Tao đây chính là cần thời gian để thích ứng a!”

“Hả? Vậy thời gian mày thích ứng như thế nào rồi?”

Nghĩ đến hành vi trơ tráo tập kích bất ngờ của anh ta hôm nay rồi ở trước mặt tôi cười đến mức không thêm để ý đến hình tượng, tôi vẻ mặt khinh thường: “Tao tình cờ phát hiện thì ra đại thần trong truyền thuyết kia chỉ có thể ở xa nhìn không thể đưa cọt thực ra cũng là phạm phu tục tử có thất tình lục dục[8] thì, cái loại tình cảm này cũng sẽ không nói liên tục như vậy.....”

Cũng không phải như vậy sao? Nếu không, chỉ bằng bộ dáng người vợ nhỏ ở trước mặt anh, lúc này trên đường mới về cũng dám đối với anh ngang mũi thẳng mắt?

“Thất tình lục dục? Phạm phu tục tử?” Mộ Ương hai mắt sáng lên dâm dăng: “Tiểu Bạch, thẳng thắn sẽ được khoan hồng kháng cự sẽ bị nghiêm trị! Đại thần Hắc oa hôm nay đối với mày làm cái chuyện gì phạm phu tục tử cái gì thất tình lục dục hả?”

Nói xong, ánh mắt nhanh nhẹn quét vài vòng ở trên người tôi.

“Mày là người phụ nữ dâm dăng! Đầu óc có thể không cần dâm/dăng như vậy hay không?”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi xi và mấy chữ, cầm lấy quả quýt trên bàn ném về phía nó, quay đầu tiếp tục sấy tóc.

Hai người sau khi ra ngoài trở về cầm đồ ăn, mở C lại một lần nữa lập được kỷ lục Guinness “Vô sĩ” nữa—— nó đúng là phần tử thối nát đã quá nửa đêm còn ra ngoài kêu Pizza Hut, hơn nữa đó chính là 249 đồng!

Bữa ăn khuya 249 đồng! Trời ơi! Đủ cho tôi ăn bao nhiêu bát cơm trắng a? Nó sao không thêm một đồng cho đủ 250[9] chứ? Ba con số kia càng phù hợp với hình tượng ngày thơ hồn nhiên tốt đẹp của nó a?bigbab01.wordpress.com

Vô sĩ nhất chính là, nó dĩ nhiên biết hiện tại tôi chỉ còn tiền để dành vậy mà kêu pizza, đây không phải làm cho tôi lo lắng ăn không vào sao!

CC tên thật Trần Quyền Quyền, tên tiếng Anh là Circle. Bởi vì hai chữ “Quyền quyền” này thực dễ làm cho người ta liên tưởng đến “OOXX” từ này thực tà ác thực dâm / dăng thực thối nát mà, nó liền bắt chúng tôi gọi nó là C.

C là học kỳ này mới chuyển đến lớp tôi ngành sinh, tuy rằng có lẽ đã cùng tôi chung phòng ngủ ba tháng, cũng cùng mọi người thiết lập tình bằng hữu trong sạch vững vàng, đối với ba người trong ký túc xá chúng tôi cũng biết rất ít về thân thế bối cảnh của nó.

Vừa mới bắt đầu sống chung với nhau thì, một lần nó thấy tôi ăn kem ốc quế, hai mắt kích động lập tức phát sáng, vẻ mặt tò mò hỏi: “Đây là kem gì a? Nhìn hình như ăn rất ngon a!”

Một câu nói, nói xong khiến nội tâm tôi vô cùng chua xót! Âm thầm hạ quyết tâm: Về sau nhất định ở trong cuộc sống phải bù đắp nhiều hơn cho đứa nhỏ chưa bao giờ nếm qua kem ốc quế.

Nhưng mà, khi tôi phát hiện nó tùy tiện mua một cái áo phông đủ để tôi mua cả một bộ trang phục, tùy tiện mua một cái túi cũng đủ để tôi ăn trên một năm, tùy tiện mua một cái móc treo điện thoại cũng đủ để tôi mua một cái điện thoại, tôi mới hiểu được nó sợ dĩ chưa từng ăn kem ốc quế, là vì nhà người ta bình thường đều ăn Haagen-Dazs[10]!

Đây là chằm chọc cỡ nào bị thương cỡ nào khiến người ta rơi lệ cỡ nào a!

Tuy rằng nó vẫn nhấn mạnh xuất thân ở gia đình thường thường bậc trung, đối với tôi + Thần Thần + Tinh Ương lại cùng đồng tình cho rằng: Phía sau gia đình thường thường bậc trung của nó, không phải có người cha nhà giàu mới nổi, cũng chính là có người mẹ nhà giàu mới nổi!

Tôi đây trong lòng đang âm thầm khinh bỉ bữa ăn khuya 249 đồng này thì, mỗ C đã mang miếng bánh pizza được cắt cùng với phomat để trước mặt tôi, cười trong trêu nói: “Bạch Bạch, đây là do Hắc Hắc nhà mày gọi pizza a! Mày việc gì phải khách sáo, ăn nhiều chút!”

Tôi nghe vậy sững sốt, bật thốt lên hỏi: “Đây là do Mộ Nghịch Hắc gọi?”

“Đúng vậy!” CC cười vui vẻ đến nước bọt bắn tung: “Khi mày tắm, Hắc Hắc nhà mày gọi điện thoại đến, tao giúp mày nghe. Nói cho anh ta biết mày đang tắm rửa thay quần áo, thuận tiện nói ra một chút chúng tao ba người tối nay chưa ăn cơm, thuận tiện lại nói ra một chút pizza hut mới làm ra một loại bánh mới. Hi hi! Mộ đại thiếu gia quả nhiên không hổ danh là tài năng xuất chúng+ tinh anh của đại học S chúng ta nha! Một người có phản ứng rất nhanh nha! Một người đặt cơm cấp tốc nha! Bạch Bạch, người trước đây thật không biết khai thác nha! Coi, chúng tao 533 hiện tại có thể nói là ‘một người đắc đạo ga chớ lên trời’ nha.”

“Một người đắc đạo gà chớ lên trời?” Tôi giận nó liếc mắt một cái, cười nhạo: “CC, mày không cần phải bởi vì 249 đồng đã đem chính mình biến thành gà chớ chứ? Quá nhục nhã thân phận cao quý ‘Bạo nhị đại’ của ngươi quá!”

“Ngừng! Thân phận cái gì? Thân phận có thể biến thành bánh pizza ăn không? Thân phận có thể biến thành bánh ngọt ăn không? Thân phận có thể biến thành mì ý ăn không? Vài thứ kia, vốn ở trong mắt C đều là mây trời mây trời a!”

Nói xong, nó thò lỗ ăn một miếng bánh pizza trong tay, hung hăng bập bập môi vài cái, hướng về phía tôi chứng minh pizza trong miệng nó không phải là mây trời kia!

Xem đi——

Mỗ C vô si không phải có tiền mà lại phung phí, mà là nó vừa có tiền phung phí lại còn vui vẻ phung phí tiền của người khác!

Nghĩ đến tôi bỗng nhiên thua châu kẹm, nhìn bánh cùng pizza ý trước mặt Hắc oa của nhà mình mua, tôi ngửa đầu bốn mươi lăm độ nhìn lên nóc nhà, lên tiếng hỏi ông trời: Mẹ ông trời, xin hỏi mỗ C còn có thể lại vô si hơn nữa không?

Thần Thần một bên xem náo nhiệt vừa dùng đĩa ăn thịt vụn trên mặt bánh pizza ý vừa hỏi tôi: “Đúng rồi Bạch Bạch, tối nay ngươi cùng Mộ Nghịch Hắc ăn sơn hào hải vị gì vậy?”

Nó không hỏi thì không có gì, vừa hỏi ngay lập tức làm cho tôi nổi trận lôi đình!

Mộ Hắc oa này quả thật rất đáng giận!

Cái gì đây! Dựa vào cái gì phải gian khổ tiết kiệm mang tôi đi ăn bánh sủi cảo của đại nương, phí phạm mời các nàng ăn pizza hut? Dựa vào cái gì tôi đi xe bus bình dân, các nàng nhàn nhả ở nhà? Tôi buổi chiều biểu anh ta nửa quả dưa hấu 8424 hết sáu đồng, mấy người bọn nó cho hán cái gì nào? Tôi là bạn gái danh chính ngôn thuận của anh ta, mấy người bọn nó là gì của anh ta nào.

Sau khi hiện ra một loạt câu hỏi, tôi thấy chính mình đã bị Mỗ Hắc trắng trợn kỳ thị!

Nhìn pizza cùng bánh ngọt trên bàn, sờ sờ cái bụng tôi vẫn đang căng tròn, tôi đang do dự có muốn hay không nuốt hết hai cái này vào bụng trút tức giận, di động trên bàn chọt sáng lên.

Liếc mắt nhìn màn hình di động, tôi hí mắt, từ từ nhấn nút nghe, đưa điện thoại di động để tới bên tai——

Tiếng hít thở trầm trầm của hán truyền qua sóng điện thoại mà vỗ vào màng nhĩ của tôi, làm cho tôi không tự chủ được dừng hô hấp.

“Tiểu Bạch, em đang nghe phải không?”

Âm thanh của anh ta có chút khàn khàn, giọng nói so với bình thường cũng chậm hơn. Lấy hiểu biết của tôi về anh ta, tôi xác định là anh ta uống rượu, hơn nữa còn uống không ít!

Từ lượng anh ta rất tốt, rất ít khi uống nhiều. Nhưng, mỗi khi gặp phải chuyện không hài lòng, sẽ tự buông thả. Uống đến mức say không biết gì thì, sẽ thích gọi điện thoại cho tôi, lăm bằm lăm nhai cắn nhẩn.

Đều nói sau khi uống rượu sẽ nói thật, anh ta sau khi say rượu còn không có nói thật cho tôi biết. Có khi, tôi thậm chí nghi ngờ anh ta không thật sự say.

Điện thoại bên kia, truyền đến tiếng cười trầm thấp của anh ta: “Tiểu Bạch, em đang nghe đúng không? Anh biết em đang nghe, anh biết, anh biết mà.”

Tôi đoạn nói năng lộn xộn không biên giới rồi, xem ra thật sự là say rượu không nhẹ.

Tôi ngẩng đầu nhìn chiếc kính tròn trên bàn, trào phúng nhếch khóe miệng lên, không kiên nhẫn nói: “Trình Quân, anh muốn rượu điên gì? Có chuyện

mau nói có rầm mau đánh!”

Anh ta nở nụ cười, trong âm thanh đều tràn đầy vui sướng: “Tiểu Bạch, anh thích em giọng nói giống nữ lưu manh thế này. Đây mới là thật sự em, anh thực sự không thích bộ dáng nhu thuận thuần lương của em hôm nay ở trước mặt hân.”

“Nha nha cái phi! Anh mới là lưu manh! cả nhà anh đều là lưu manh! Tổ tông tám mươi đời nhà anh—tám trăm đời đều là lưu manh!”

Điện thoại truyền đến tiếng cười kìm nén của anh ta bên kia, mặc dù không thấy, tôi cũng biết mặt anh ta nhất định là tràn đầy ý cười.

Anh ta vẫn còn cười trong một lúc, lẩm bầm nói: “Thì ra học trò của nhà ta không có đi đâu, thì ra Hạ Tiểu Bạch của nhà ta vẫn là Hạ Tiểu Bạch. Thật tốt, thật tốt.”

Tôi ở trong lòng mắng một câu, hướng điện thoại nổi lên báo tổ hét to: “Đại gia anh biến đi! TMD Ai là người Trình Quân nhà anh? Trình Quân anh sinh ra ta nuôi tôi? TMD Tôi đây là người phụ nữ mạnh mẽ! Tôi——”

“Tiểu Bạch?”

Trong điện thoại đột nhiên truyền đến một giọng nữ gay gắt, không cần phải hỏi, người này nhất định là bà Trình Triệu——cũng là Triệu Thông Đình!

Tôi ghen một chút, đưa điện thoại di động trực tiếp để ở bên miệng nhai một tiếng: “Hạ Tiểu Bạch đánh rầm! Có việc thì chờ! Không việc chờ quấy rầy!”

Nói xong, hoạt bát nhanh gọn cúp điện thoại.

Đang chuẩn bị tắt máy, ánh mắt lướt qua màn hình, mới nhìn thấy trên màn hình hiển thị có sáu cuộc gọi nhỡ và hai cái tin nhắn chưa đọc.

Mở ra nhìn thử, sáu cuộc gọi nhỡ đều là của Trình Quân!

Mở ra hộp thư đến——

Tin nhắn thứ nhất:

『Người gửi tin nhắn』: Trình Quân

『Nội dung』: Tiểu Bạch, nghe điện thoại! Ngoan!

Thấy chữ cuối cùng kia tràn ngập yêu thương, tôi nhin không được run run một chút!

Không hề nghĩ ngợi, tôi nhanh gọn gửi lại một chữ: Cút!

Tin nhắn thứ hai:

『Người gửi tin nhắn』: Mộ Nghịch Hắc.

『Nội dung』: Bát giới, ngủ sớm một chút. Ngày mai anh gọi điện thoại cho. Ngủ ngon.

Nghĩ đến Tinh Ương trước kia đã từng nói là hai chữ “Ngủ ngon” này được hiểu là “WAN+AN”= “anh yêu em, yêu em!” Là một câu thô lộ biến tướng trong lời nói, chỉ có thể nói với người mình thích, tôi nhin không được run run một chút!

Nghĩ nghĩ, lại cảm thấy loại xuyên tạc này sợ là chỉ có đảng thứ 13 giả này mới có thể tin được, hai chữ này trong từ điển của Mộ Hắc oa, ý nghĩa đơn giản cũng chỉ là “Good night!”. Nói trắng ra là, thay cho câu “Tắm rửa rồi ngủ đi!”

Nhưng mà, sao lại là hai chữ “Bát giới” này? Anh thực đem mình là lão Đường Tăng không ăn thịt?

Tôi méo méo miệng, tay chân nhanh nhẹn rời khỏi hộp thư đến, nhấn nút tắt máy.

Máy tắt kêu lên tiếng vang, tôi ngẩng đầu, CC nâng má thích thú sâu xa nhìn tôi nói: “Tiểu Bạch, mày hiện tại đã là người của Mộ gia, nghĩ không thể lại mơ ước đến người Trình gia. Một bước đạp hai thuyền là phải bị thiên lôi đánh xuống!”

Tôi đưa điện thoại di động để tại trên bàn, từ từ mà tiếp một câu: “Tao có hai chân, có thể một cước đạp một thuyền.”

Nó có chút đăm chiêu nhìn tôi liếc mắt một cái, còn nói: “Chữ sắc trên đầu một con dao[11]! Bạch Bạch, mày đừng có lại lưu luyến Trình Quân nha Tiểu Bạch Kiềm! Cổ ngữ có nói: Mặt trắng nhỏ không có mắt nhìn a! Mộ Nghịch Hắc tuần tú nho nhã, dòng dõi cao quý một cực phẩm như vậy mới là sự lựa chọn chính xác của mày!

Tuần tú nho nhã? Dòng dõi cao quý?

Nha đầu kia lời nói của nó khi nào thì trở nên văn vẻ như vậy? Coi hai thành ngữ nó dùng, thật thật làm cho tôi ghen lời khóc không ra nước mắt!

Nhìn nhìn pizza hut cùng bánh ngọt trước mắt, tôi ngay cả ý tưởng cắn nốt cho hả giận cũng không còn!

Đem quần áo tắm xong giặt sạch thì, đã hơn mười một giờ.

Vừa bò lên giường, tôi trong đầu lóe sáng một cái, ghé vào mép giường hỏi mỗ C đang nửa nằm nửa ngồi trên giường ôm laptop xem tiểu thuyết: “CC, mày là không phải từng nói với tao Triệu Thông Đình cùng Mộ Nghịch Hắc có gian / tình?”

Nó hai mắt tiếp tục nhìn màn hình máy tính, đầu cũng không quay lại trả lời: “Đúng vậy!”

Tôi nhủ mày: “Nhưng Hắc oa nói anh ta căn bản là đối Thông Đình không có ấn tượng nha?”

“Mộ Nghịch Hắc đây luôn luôn không coi ai ra gì, cho dù mày cùng anh ta gặp mặt ba mươi lần, anh ta đều có thể nói chính mình đối với mày không ấn tượng. Đây có cái gì kỳ lạ?” bigbab01.wordpress.com

Nghe vậy, tôi không nhịn được gào thét: “Vậy mày vì cái gì để cho tao tỏ tình cùng Mộ Nghịch Hắc để Thông Đình bức bối? Bọn họ trong lúc đó có gian / tình, tao phát cái rắm! ttn Mày đùa tao mà!”

Thấy tôi nổi giận, nó vội vàng quay đầu giải thích: “Tao nói gian / tình là Triệu Thông Đình đơn phương gian / tình. Cô ta không phải chuẩn bị kiểm tra khóa chuyên ngành nghiên cứu sinh sao? Cô ta đâu có muốn nghiên cứu một mình nha? Rõ ràng là chạy theo Mộ Nghịch Hắc đi! Tao mấy lần thấy cô ta cầm bản thiết kế đi theo phía sau Mộ Nghịch Hắc hỏi cái này cái kia mà! Dù sao người chạy theo đuôi là cô ta, mặc kệ Mộ Nghịch Hắc có quen hay không quen cô ta, mục tiêu của mày cũng đạt được không phải sao?”

Tôi nghĩ tới bộ dáng hôm nay của Thông Đình bị Hắc oa làm đứng hình, cảm thấy nó nói có lý, vì thế không nói cái gì nữa.

Ghé vào trên giường, tôi ôm búp bê A li, lẩm bẩm tự nhủ: “CC, lúc trước nếu mày không dùng Haagen-Dazs dụ dỗ tao, tao cũng sẽ không dùng đến phương thức nhảm chán này cùng Thông Đình tranh hơn thua. Khi đó, tao nghĩ Mộ Nghịch Hắc nhất định sẽ không chấp nhận tao, tạm thời đi thổ lộ kiểm châu kem, nào biết đâu rằng tình trạng sẽ biến ra nông nổi ngày hôm nay? Tuy rằng hiện tại quả thật trả thù được Thông Đình, đối với tao cũng đem chính mình chui vào, thật sự là vừa mất phu quân lại thiệt quân.”

Tôi còn chưa nói xong, Thần Thần đã muốn không thể nhịn được nữa hướng tôi hét to: “Hạ Tiểu Bạch, mày đừng được tiện nghi còn khoe mẽ! Xem lời nói của mày này, giống như mày làm bạn gái Mộ Nghịch Hắc hình như có rất nhiều ủy khuất! Không biết có bao nhiêu cô gái muốn đem chính mình chui vào! Mày nói lời nữa, cẩn thận tao để Tình Ương cắn mày!”

Tình Ương nghe vậy, bật người bộ dạng hung tợn phùng má tròn mắt, há miệng lộ ra biểu tình hung ác muốn cắn người.

CC cũng không cam chịu yên lặng, bỏ đá xuống giếng mà thêm một câu: “Ương ương, trên giường! Cắn nó nha!”

Tôi chôn đầu ở trong gối, lên tiếng hỏi ông trời: Mẹ ông trời! Bà có thể hay không nói cho tôi biết, vì sao tất cả mọi người cảm thấy tôi cùng Mộ Nghịch Hắc cùng một nơi là ý trời là một chuyện tốt chứ?

Hết chương 4

Chú thích

(1) Tiểu Bạch Kiềm = mặt trắng nhỏ

(2) MUA: mô phỏng thanh âm hôn gió.

(3) BUG: lỗi kỹ thuật (không chắc chắn lắm ^^!)

(4) 齶: ghép vần, ký tự chữ hán ít thấy, ý chỉ tiếng sấm (雷 + 雷 + 雷 = 齶)

(5) Tiểu Bạch Thỏ và Đại Hôi Lang: con thỏ trắng nhỏ và sói sấm to lớn.

(6) Hắc tuyến: những đường gạch sọc trên mặt, ai hay đọc truyện tranh chắc biết a □ (nhưng không có khóc giống maruko đâu a □)

(7) Phàm phu tục tử: người thường.

(8) Thất tình lục dục: 7 thứ tình cảm (Vui mừng, giận dữ, buồn bã, vui vẻ, yêu thương, ghét và ham muốn – hi, nộ, ái, ố và dục) và 6 điều ham muốn nguồn (ai muốn biết thêm vào đây nha)

(9) 250: trong 1 câu chuyện xưa ý chỉ người ngu ngốc.

(10) Haagen-Dazs: một hãng kem nổi tiếng.

(11) Chữ sắc trên đầu một con dao: ý nói sắc đẹp mang tới tai họa

Chương 5: Hắc Bạch xứng đôi ๐ ba người cùng đi tất có người thứ ba

【Tục ngữ nói: Ba người cùng đi tất có người thứ ba! Triệu Thông Đình không phụ cô ta vừa sáng suốt lại thông minh, trải qua hai năm rưỡi ngủ đông, cuối cùng ba tháng trước bỗng nhiên gây một tiếng ai nấy đều kinh ngạc đem Trình Quân từ “Tiểu sư phụ” của tôi biến thành “Bạn trai” của cô ta!】

※※※

Ngày thứ hai, ngày cuối tuần.

Tôi ngủ thẳng đến mặt trời lên cao. Sau khi rời giường rửa mặt xong, mở máy ra nhìn một chút thấy cuộc gọi nhỡ, gọi điện thoại lại cho Mộ Nghị Hắc.

Điện thoại vừa đổ chuông hai tiếng, bên kia liền trả lời: “Tiểu Bạch, thức dậy rồi?”

Trong âm thanh của anh ả ả lộ ra ý cười.

Tôi vừa định lên tiếng trả lời, chợt nghe trong loa truyền đến một tiếng cười nhẹ nhàng: “Mười bốn phi, ở đây tiếp điện thoại! Có lời gì không thể nói cho chúng tôi nghe?”

“Đúng vậy, cẩn thận hoàng đế sẽ hạ ghen nha?” Một giọng nam kỳ quái đáp lại.

Tôi sững sờ một chút, không lên tiếng.

Trong tai nghe truyền đến âm thanh nhỏ trêu đùa cùng tiếng đóng cửa “cạch cách”, gần như trong chớp mắt, tất cả ồn ào cùng não động hoàn toàn biến mất.

Tôi im lặng cảm di động, ngẫm bực chính mình không nên gọi cuộc điện thoại này——hiển nhiên, tôi quấy rầy anh cùng bạn bè hội họp.

Một lát.

Anh ở bên kia cúi đầu cười một tiếng, hỏi tôi: “Tại sao không nói lời nào?”

Tôi chớp mắt một cái, hỏi: “Anh buổi sáng gọi điện cho em có việc gì?”

“Không có việc gì thì sẽ không thể gọi điện cho em?”

Hả..... Mộ đại thần khi nào trở thành vô vị như vậy?

Tôi lấy tay gầy gầy cái kẹo trên bàn, từ từ nói: “Vậy không có việc gì em cúp máy đây?”

Anh im lặng một chút, cười hỏi tôi: “Làm sao vậy? Không vui?”

Một câu này của anh, hỏi đến khiến tôi sững sờ tại một chỗ——không vui? Tôi có cái gì không vui về?

“Không phải, em vừa mới thức dậy.” Tôi nói thầm một tiếng, còn nói: “Em vừa thức dậy chưa ăn cơm, anh nếu không có việc gì em cúp máy. Đang muốn đi nhà ăn.....”

“A, em vừa mới thức dậy.....” Anh cúi đầu lên tiếng, bỗng nhiên chuyển ngữ điệu, nói: “Tiểu Bạch, anh hiện tại cùng một đám bạn bè ở cùng một chỗ, bọn họ thường hay nói đùa như vậy, em đừng nghĩ nhiều.”

Tôi lão đảo một cái, thiếu chút nữa từ trên ghế ngã xuống dưới!

Anh..... Anh ấy đây là đang giải thích giọng nữ nhẹ nhàng vừa xong sao?

Nghĩ nhiều? Ai nghĩ nhiều? Tên này thật sự là giấu đầu lòi đuôi!

Tôi hai mắt ngọc chuyển động, khoe miệng tràn ra một chút cười xấu xa, hỏi anh: “Hắc oa, anh còn có cái biệt hiệu gọi là ‘Mười bốn phi’? Có ý tứ gì? Mười bốn hoàng phi?”

Anh im lặng, trong ống nghe truyền đến âm thanh tiếng thờ nặng nề.

Tôi cười xảo quyệt: Xem ra, tôi đây đã giẫm lên cái đuôi cạp!

Bên khỏe miện vui hiện lên ý cười, đột nhiên giọng điệu anh thật sự nghiêm túc nói với tôi: “Tiểu Bạch, em hôm nay nếu không có việc gì, nhớ lên mạng tra tra ——” Ác ý dừng một chút, anh từ từ phun ra câu nói kia: “Làm sao duy trì hồ hấp bình thường khi hôn môi.”

Nghẹn!

Anh, anh, TMD anh ta thật sự là rất rất rất rất không phúc hậu!

Có con trai như vậy sao? Vừa mới cùng anh ta bắt đầu nói mấy câu đùa, anh ta có cần phải lưu lại vết sẹo cho người ta không?!

Tôi trong một cơn giận dữ, một tình lực dâng lên, một cái không nén nổi tình cảm, gần như là không khống chế được, nghiêng răng nghiêng lợi, buột miệng nói ra câu nói thô tục kia: “Mộ Nghịch Hắc, ông lớn anh! Ai không biết thờ? Anh mới không biết thờ! Cả nhà anh không biết thờ! Tổ tông N+8 nhà anh cũng không biết thờ!”

“.....”

Trong nháy mắt, thế giới êm dịu!

Điện thoại đầu bên kia yên tĩnh làm cho người tôi sờn tóc gáy.

Trong ký túc xá, ba người đang vây quanh trước máy tính của Thần Thần xem phim về mặt kính ngạc quay đầu nhìn về phía tôi.

Khi tôi có phản ứng lại tôi như thế nào đối với Mộ đại soái kim quang lấp lánh vạn người ngưỡng mộ chúng sinh phủ phục nói một câu thô tục đại nghịch bất đạo đại bất kính thì, tôi Hạ Tiểu Bạch dưới nhiệt độ 37 độ cực nóng không tự chủ được mà rét run!

Sau đó trong tai nghe im lặng, truyền đến một sóng tiếp một sóng, vô cùng có nhịp điệu cười.

Âm thanh trầm, sâu sắc, ôn nhu, giống như từ sâu trong thâm tâm truyền đến, mang theo năng lực mê hoặc lòng người lập tức bắn trúng trái tim của tôi.....

Một lúc lâu sau, tiếng anh dịu dàng như tiếng sáo ở bên tai tôi nhẹ nhàng vang lên, mang theo ý đùa cợt nửa thật nửa giả ôn nhu.

Anh nói: “Tiểu Bạch,\$×#¥%◎.....”

Ngây ngơ mà cúp điện thoại, ngây ngơ mà xoay người nhìn ba nha đầu ký túc xá kia, tôi ngây ngơ mà hỏi: “Thần Thần, tiếng tám lừng lẫy núi băng số một đại học S là ai?”

Thần Thần không chút do dự: “Là Mộ núi băng!”

Tôi gật gật đầu, lại ngây ngơ hỏi: “Ương Ương, mặt than đẹp trai trường đại học S ai là duy nhất?”

Tình Ương tay nhỏ bé vung lên: “Mộ hắc oa vừa ra, ai dám tranh!”

Tôi gật gật đầu, ngây ngơ hỏi: “CC, đại thần không gần nữ sắc của đại học S là người nào?”

CC mặt lộ vẻ dâm / cười: “Ngoài Mộ đại thần còn ai?”

Tôi gật gật đầu, lại gật gật đầu, vẻ mặt có chút dâm chiêu nói: “Một khi đã như vậy, Mộ Nghịch Hắc kia đang hẹn hò cùng tao là ai?”

Ba người nhìn tôi, cùng kêu lên hỏi: “Tiểu Bạch, mày đàn độn?”

Tôi lắc lắc đầu, lại lắc lắc đầu, vẻ mặt có chút dâm chiêu nói: “Mộ Nghịch Hắc vừa rồi nói với tao, anh ấy nói ——”

Ba người tròn xoe đôi mắt nhỏ chăm chú nhìn tôi——

Tôi nuốt nuốt nước miếng, lại nuốt nuốt nước miếng, rốt cục gian nan mở miệng, bắt chước giọng điệu của hán phun ra câu nói kia——

“Tiểu Bạch, đột nhiên rất muốn hôn em.”

Sau đó một hồi im lặng, thế giới không hài hòa!

Nguyên nhân là ——

Tôi bị hành hung!

Lý do là ——

“Hạ Tiểu Bạch, mày đây là đang khoe khoang với chúng tao mà thôi!”

Nam mô a di đà Phật trời đất chứng giám! Hạ Tiểu Bạch tôi thật đúng là không có ý nghĩ như vậy!

Tôi chính là muốn nói cho bọn nó: núi băng trong truyền thuyết, mặt than, đại thần không gần nữ sắc Mộ Nghịch Hắc thật ra là không biết xấu hổ như vậy a!

※※※

Sau khi bị hành hạ một phen, cơm trưa nhà ăn cũng bán hết.

Sau khi tôi đem toàn bộ đồ ăn trong ký túc xá có thể nhét vào trong dạ dày cho đỡ đói, mang theo túi siêu quý bảo vệ môi trường của tôi, cầm danh sách mua sắm của phòng ký túc xá 533, lẻ loi đi ra khỏi nhà ký túc xá.

Tôi chỉ nói ra lời nói thực mà thôi! Cho dù hành hung tôi một chút, dựa vào cái gì phạt tôi đi mua đồ a? Ba đứa con gái đáng ghét này, bọn nó đây là trắng trợn hãm mộ rồi ghen tị hận nha nha nha nha!

Nói thầm ra khỏi nhà ký túc xá, vừa ngựa đầu liền nhìn thấy chiếc xe BMWs màu trắng đỗ trước tòa nhà.

Tôi nhú mắt, biển số xe đúng thật là: 2222

Còn không kịp nghĩ, cửa xe đã bị mở ra, Trình Quân đứng ở trước xe ung dung nhàn nhã hướng tôi cười: “Tiểu Bạch, gọi điện thoại cho em cũng không nghe, may mắn còn biết đi ra ngoài.”

Tôi nhú nhú mày, đem túi bảo vệ môi trường lên trên khữu cánh tay, hai tay ôm ở trước ngực nhìn anh ta, một bộ dáng không kiên nhẫn: “Triệu Thông Đình không còn ở trong ký túc xá, anh tới đây để làm gì?”

Anh ta nhẹ nhàng cười trả lời: “Anh tới tìm em.”

“Tìm em để làm gì? Làm bóng đèn của hai người à? Hai người trả được phí điện sao!” Tôi nghiêng người đối với mặt trời sáng như ban ngày.

Nghe tôi nói như vậy, mà anh ta lại cười! Mặt mày dễ chịu, phía bên cạnh lộ ra một má núm đồng tiền đáng yêu, nói: “Tiểu Bạch, em bây giờ là đang ghen à?”

“Ghen? Em anh ăn dấm chua!” Tôi giương mắt trừng anh ta.

Anh ta vô tội trừng mắt nhìn: “Em biết, anh là con một, không có em gái.”

Nhìn anh ta không giận không nóng như vậy, tôi cũng chẳng muốn cùng hấn đầu võ mồm, nhú mày hỏi anh ta: “Anh rốt cuộc tìm em để làm gì?”

“Không có việc gì sẽ không có thể tìm em sao? Tiểu Bạch, chúng ta đều đã quen nhau nhiều năm như vậy, đừng xa lạ như vậy được không?”

Tôi bủi môi: “Họ Trình, anh theo em làm quen à! Em với anh một chút cũng không quen biết!”

Anh ta cười, hiện ra ánh mắt dịu dàng.

Mỗi lần anh ta vô hại cười nhẹ nhàng với tôi như vậy, tôi hoàn toàn không có biện pháp với anh. Đi lên phía trước lấy chân đạp đạp bánh xe của anh ta, tôi hỏi: “Đây là quà tặng chú đưa cho anh?”

Anh ta gật đầu: “Ừ, em không phải nói thích xe màu trắng sao? Thế nào?”

Tôi trừng mắt hoảng sợ nhìn anh ta: “Trình Quân, anh không phải bởi vì em mới đi mua tiểu bạch mã này chứ?”

Anh ta hỏi lại: “Đúng như vậy thì sao?”

Tôi đảo mắt lại: “Em chịu không nổi nha!”

Anh ta chỉ cười không nói, ánh mắt dịu dàng.

Một cái chớp mắt kia, trong lòng tôi có một loại nhẹ nhàng gì đó lan tỏa, thân nhiên hiện ra ngọt ngào.....

Tôi dạo một vòng quanh tiểu bạch mã của anh, đảo con người, tôi mở cửa xe gần chỗ lái, giọng điệu thay đổi 180 độ, hướng anh ta cười có chút nịnh nọt: “Tiểu sư phụ, đưa đồ nhĩ đi siêu thị đi?”

Anh ta đứng ở trước xe cách lớp kính thủy tinh nhìn tôi, con người trong suốt như nước lắng lặng chảy một loại cảm xúc không nói được, vừa quen thuộc

vừa xa lạ như thế.

Trình quân, anh cuối cùng có hay không đã từng thích em?

Nhiều năm như vậy, anh có hay không đã từng đem em thành một cô gái để thích?

※※※

Trong xe thấp thoáng nhận nhặt hương bạc hà.

Tôi tựa vào trên ghế da, nhìn anh ta để tay lên trên vô lăng: Thon gầy nhả nhặn, óng ánh trắng như ngọc, giống như chỉ dùng ngọc Dương Chi thượng hạng để đúc thành.

Ánh mắt chuyển lên khuôn mặt anh: Da mặt nõn nà, trắng nõn thông tỳ vết, thật thật có thể so với trứng gà bóc nha!

Trong lòng không khỏi cảm thán: Trình Quân, anh thật đúng là mặt trắng nõn hàng thật giá thật nha!

“Nghĩ cái gì vậy?” Anh ta quay sang nhìn tôi cười, mắt phượng sóng nước nhu hòa.

Tôi bĩu bĩu cái miệng, nói: “Nghĩ ghen của anh tốt như vậy, sau này sinh con nhất định là một đứa con gái đẹp nghiêng thành nghiêng nước!”

“Hả?” Anh ta nhìn tôi, “Đây là chuyện tốt, vì cái gì mà em phải bĩu môi về mặt không hồn giận?”

Tôi trở mặt một cái xem thường: “Vừa nghĩ đến mẹ đứa trẻ là Triệu đại thông

Anh ta hơi hơi nhíu mắt, không lên tiếng.

Tôi thấy anh ta không có phản bác lời nói của tôi, tích tụ trong lòng, giận dữ xoay mặt nhìn phía ngoài cửa sổ.....

Tôi, Trình cùng Triệu Thông Đình đều đến từ thành phố X.

Bởi vì cha mẹ có quen biết, tôi cùng Trình Quân từ bé đã quen nhau, nhưng lúc đầu quan hệ cũng không thân thiết. Mười năm trước, sau khi tôi kết thúc trại hè hội họa, mẹ đưa tôi đi phòng tranh học vẽ của chú Trình, cũng nhờ chú hướng dẫn tôi, tôi mới từ từ biết.

Chú Trình là một họa sĩ nổi danh quốc gia, Trình Quân từ bé nghe quen tai nhìn quen mắt, thêm cái anh ta là thiên tài bẩm sinh, còn nhỏ tuổi mà danh tiếng nổi một phương. Một tay vẽ tranh sơn thủy có điểm kỳ ảo, rất tự nhiên, rất hàm súc! Khi học cấp ba, anh trực tiếp được cử vào học viện nghệ thuật quốc gia chuyên nghiệp số một số hai Q. Năm nay, lại được cử đi làm nghiên cứu sinh.

Anh ta dịu dàng nhả nhặn như vậy, tài hoa hơn người như vậy một người có tài ở bên cạnh tôi nhiều năm như vậy, nếu tôi không thích anh, vậy quả thực là chuyện lẽ tự nhiên khó chứa lòng người căm phẫn!

Bởi vì thích anh, khi trường mỹ thuật hội họa tuyển sinh thì tôi không để ý cha mẹ phản đối, đơn thương độc mã đi đến thị xã S thi vào học viện nghệ thuật Q, kết quả không may thi rớt. Ngược lại lúc ấy không rõ như thế nào mà đại học S bất ngờ tuyển sinh. Sau đó, bởi vì tôi phát huy hơn bình thường trong cuộc thi, mới khó khăn mà vào được trường đại học nổi danh toàn quốc này.

Lúc đầu, tôi nghĩ có lẽ đây là ông trời an bài, đem tôi đưa đến thị xã S, đưa Trình Quân đến bên tôi.

Về sau, tôi mới hiểu được là ông trời an bài tôi đảm đương hồng nương, nối dây tơ hồng cho Trình Quân cùng Triệu Thông Đình!

Đây ông trời không phúc hậu, thật đúng là tổn thương trái tim tôi!

Vừa mới vào đại học, tôi liền cùng lớp thân thiết với Triệu Thông Đình.

Mặc dù hiện tại tôi hết sức hối hận lúc đó cùng nàng thân thiết như vậy, nhưng ngẫm lại cẩn thận, khi đó cả lớp chỉ có tôi và cô ta hai người đến từ thành phố X, lại đều là nữ sinh, đất khách gặp đồng hương, chúng tôi không thể thành bạn bè quả thật là rất thích hợp nghiệt duyên không thể ngàn dặm quanh co xa xôi.

Cứ như vậy, thông qua mối dây Tiểu Bạch tôi đây, Trình Quân cùng Triệu Thông Đình cứ thuận theo tự nhiên như vậy mà biết nhau. Tuy rằng sau đó tôi cùng Triệu Thông Đình tính cách không hợp, từ từ xa nhau, nhưng khi Trình Quân đến trường học gặp tôi thì, chúng tôi vẫn như trước “Ba người cùng đi”.

Tục ngữ nói: Ba người cùng đi tất có người thứ ba!

Triệu Thông Đình không phụ cô ta vừa sáng suốt lại thông minh, trải qua hai năm rượu ngủ đông, cuối cùng ba tháng trước bỗng nhiên gáy một tiếng ai nấy đều kinh ngạc đem Trình Quân từ “Tiểu sư phụ” của tôi biến thành “Bạn trai” của cô ta!

Khi bọn họ tay trong tay đi đến trước mặt tôi, nói cho tôi biết bọn họ quyết định “Cùng một nơi” thì, tôi ngay tại chỗ liền trở mặt!

Nhưng mà, bởi vì tôi cùng Trình Quân là “thầy trò” mà không phải là quan hệ “tình nhân”, tôi đây trở mặt đó là danh bất chính ngôn bất thuận——tôi vừa không thể công khai mắng Triệu Thông Đình đoạt người tôi yêu, cũng không thể lên trên mạng đăng tin yêu cầu dư luận lên án người thứ ba này. Duy nhất tôi có thể làm, chính là giống như bây giờ——thấy bọn họ liến hừ hừ ha ha không hòa nhã với bọn họ.

Tôi có thể nào hòa nhã với bọn họ?

Trình Quân.

Em thích anh lâu như vậy, hiện tại nhìn thấy anh cầm tay người khác, em làm sao có thể hòa nhã với hai người?

Nhưng mà.....

Đúng là vẫn còn không đành lòng nhất đao lưỡng đoạn.

Hiện tại, em sợ dĩ có thể hùng hồn mà đối với anh khóc lóc om sòm, thì cũng là y vào anh đối với em rất tốt mà thôi!

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hắc Bạch xứng đôi 〰 Một mặt khác của Hắc oa

【 Ánh trắng như dòng nước trút xuống bao trùm khắp người anh, càng biểu hiện rõ rệt sự cao quý khí chất bất phàm vượt trội hơn người của anh. Khóe miệng uốn thành một đường cong tao nhã, trong con ngươi đen bóng chưa ý cười nhạt, ánh mắt của anh yên lặng mà nhìn tôi, bộ dáng kia rõ ràng là âm áp mà lại trầm lặng, không biết vì sao lại làm cho tôi không tự chủ được run rẩy! 】

※※

Đến siêu thị, Trình Quân lập tức đưa xe vào bãi đậu xe dưới tầng hầm, cùng nhau theo tôi đi lên.

Tôi cầm danh sách mua sắm rồi chọn đồ, anh ta lẳng lặng phụ giúp tôi đẩy xe mua sắm đi ở phía sau, thỉnh thoảng tìm hộ tôi một số đồ vật.

Khi tôi đi vào khu thức ăn nhanh, giống như cần quét một đồng lớn mì ăn liền nhét vào xe mua sắm, anh ta đột nhiên mở miệng hỏi tôi: “Tiểu Bạch, em không phải có bạn trai sao? Như thế nào còn ăn mì tôm?”

Tôi lấy mắt liếc anh ta: “Ai quy định yêu đương sẽ không được ăn mì tôm? Em thích ăn!”

Anh ta nhú mày, cảm xúc phức tạp trong mắt lóe lên, do dự mà hỏi: “Hai người ở chung một trường, anh ta bình thường không cùng ăn cơm với em sao?”

“Anh ấy hiện tại vừa nghiên cứu vừa đi làm, có khi còn phải đi công tác. Mặc dù ở trường học có phòng nghỉ, nhưng chỉ là thỉnh thoảng lại đây ở ở.....” Nói đến, trong đầu tôi ánh sáng chợt lóe lên, vội vàng nói: “Đúng rồi, phòng nghỉ ở trường của anh ấy gần như vật dụng hàng ngày gì cũng không có, ta vừa vận mua cho anh ấy một chút.....”

Nói xong, tôi quay đầu hướng khu đồ dùng hàng ngày đi. Đi thật xa rồi xoay người, thấy Trình Quân đang đứng ở tại chỗ có chút đăm chiêu nhìn tôi.

“Dao gọt hoa quả, đĩa đựng trái cây, thìa, cốc thủy tinh, hộp cơm, đĩa.....” Tôi nhìn đồ mua sắm trong xe, lẩm nhẩm: “Còn có cái gì chưa có nhỉ?”

Trình Quân nhìn tôi như vậy, ở bên cạnh nói: “Tiểu Bạch, đối với con trai bọn anh mà nói, ký túc xá chỉ là một nơi để ngủ. Nếu Mộ Nghịch Hắc không thường ở lại trường, mấy thứ này anh ta căn bản không cần dùng đến.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, trả lời: “Em cũng không phải mua cho anh ấy dùng, em đây là tiện khi mình đi qua đấy thì dùng! Không thấy em thìa cốc thủy tinh đều mua một đôi sao?” Dù sao tôi thiếu tiền của anh ta, mua cho anh ta một ít đồ dùng, quyền lợi vậy là được rồi.

Tôi cúi đầu ở quầy hàng tiếp tục tìm đồ dùng, Trình Quân hạ mắt đi theo phía sau tôi, cuối cùng cũng không hỏi tôi cái gì nữa.

Khi tính tiền, Trình Quân muốn giúp tôi trả tiền bị tôi ngăn lại.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta cười: “Tiểu sư phụ, người thay đồ nhí trả tiền là phải, nhưng trong này có đồ ăn của cả ký túc xá, cũng không thể lợi cho các cô ấy như vậy!”

Anh ta lấy tiền đưa vào trong ví, thân nhiên nói: “Anh đây đợi mời em đi ăn cơm?”

Tôi nghĩ một chút, nói: “Xong! Em muốn ăn hành tây xào trứng!”

Anh ta bắt đầu đi mà nhếch nhếch khóe miệng, trong mắt cảm xúc không rõ hiện lên.

Cuối cùng, tôi đương nhiên không ăn hành tây xào trứng. Không có nhiều tình cảm thương thức nha?

Ra siêu thị, liền lôi kéo Trình Quân vào quán KFC bên cạnh. Sau khi tìm được vị trí, tôi bùm bùm mà nói một đồng lớn thức ăn, để cho anh ta đi xếp hàng lấy đồ ăn.

Ngồi ở chỗ ngồi, nhìn bóng dáng anh ta đứng ở trong đám người, trong lòng tôi không biết là mùi vị gì.

Trước kia khi cùng nhau học vẽ, chúng tôi thường xuyên không trở về nhà ăn cơm chạy đi ăn thức ăn nhanh. Anh ta kỳ thật cũng không thích ăn đồ ăn rác rưởi đó, lại tình nguyện đi theo tôi. Anh ta hết sức ưa sạch sẽ, nhưng bằng lòng ăn đồ dư của tôi. Cho nên, khi đó tôi theo lý thường cho rằng anh ta thích tôi.....

Đem đồ ăn lại, anh ta nhắc nhở tôi: “Đi rửa tay trước đi!”

Tôi trừng mắt nhìn anh ta liếc mắt một cái, nói thầm một câu: “Lắm chuyện!” Sau, vẫn ngoan ngoãn đi rửa sạch tay.

Ăn được một nửa, tôi chỉ vào một đôi nam nữ bên cạnh hỏi “Trình Quân, anh nói người con trai cùng cô gái kia có là người yêu không?”

Anh ta quay đầu nhìn qua, cô gái tầm mười sáu mười bảy tuổi cùng người con trai ăn chung phần khoai tây chiên, uống cùng cốc coca, chia nhau cùng một cái hamburger, hai người khéo mắt đuôi lông mày đều tràn ngập ý cười.

Nhìn bọn họ, anh ta giống như nghĩ tới cái gì, ánh mắt có chút mơ hồ.

Một lát sau, gật gật đầu một cái, ánh mắt kiên nghị nói với tôi: “Đúng!” Dừng một chút, lại nói thêm: “Ít nhất, người con trai kia yêu cô gái.”

Tôi méo miệng, hỏi: “Vì cái gì?”

Anh ta nhìn tôi, con ngươi trong suốt rõ ràng: “Tiểu Bạch, ánh mắt sẽ không gạt người.”

Tôi cúi đầu, lấy một miếng khoai tây chiên, chấm chút sốt cà chua, để vào trong miệng từ từ nhai. Lúc đó trong mồm miệng tràn đầy mùi khoai tây chiên cùng vị chua ngọt của sốt cà chua. Tâm, dường như chua xót cũng lan ra.....

Qua nhiều năm như vậy, tuy rằng chúng tôi cùng ăn một phần khoai tây chiên, uống cùng cốc coca, chia nhau cùng một cái hamburger, đối với chúng tôi cuối cùng cũng không thể ở cùng một chỗ.

Trình Quân, chúng ta trong lúc đó khuyết thiếu một ánh nhìn sao?

※※※

Trên đường trở về, đĩa hát bên trong xe một giọng nam trung trầm ngâm hát: “Trăng non cong cong ái tình ngốc nghếch, có em rồi thì chẳng còn điều gì là tệ. Định nghĩa hạnh phúc là cái gì? Với một số người mà nói, có thể gặp được một nửa của mình, cùng nhau trải qua cuộc sống bình thường với củi gạo dầu muối tương dấm trà, chính là hạnh phúc lớn nhất cuộc đời này.....”

Giai điệu đơn giản ấm áp, đàn ghi-ta phối hợp với giai điệu đàn nhị, tạo ra được một làn điệu hát dân ca đơn giản nhẹ nhàng. Lời bài hát đơn giản nhưng đầy ý nghĩa, bình thường nhưng lại cất chứa ấm áp. Tôi im lặng lắng nghe, trong lòng lan ra một loại tình cảm không hiểu.

Ca khúc kết thúc, ngay lập tức đã muốn tới trường học, nghĩ nghĩ, tôi không nhịn được được mở miệng hỏi anh ta: “Trình Quân, anh hôm nay tìm em rốt cuộc là có chuyện gì?”

Ánh mắt anh chuyên tâm nhìn thẳng trước, hơi hơi nhíu mày lại, nói: “Không có gì..... sáng nay tỉnh rượu nhìn thấy tin nhắn của em, trong lòng cảm thấy hoảng loạn, muốn nhìn thấy em.”

Tôi nghĩ đến từ “Cút” kia, cong cong môi lên, nói: “Em với anh trong lúc này không có cùng tiếng nói như vậy sao? Anh rốt cuộc là như thế nào?”

Anh ta nhấp mím môi, ánh mắt lóe lên một chút, rốt cục mở miệng hỏi tôi: “Tiểu Bạch, em thiệt tình thích Mộ Nghịch Hắc sao?”

Ta đã biết, ta đã biết người rốt cuộc là chuyện này!

Ngồi đầu nhìn anh ta, tôi hỏi: “Anh thiệt tình thích Triệu Thông Đình sao?”

Anh ta bất ngờ quay đầu nhìn về phía tôi, cảm thấy trong mắt có lời muốn nói còn không ngừng gửi đi, khiến tôi bất ngờ không kịp phòng thủ sững sờ!

Đôi mắt từ sâu biển nông, từ nông biển sâu, cuối cùng, anh ta cô đơn mà than một câu: “Tiểu Bạch, Mộ Nghịch Hắc không phải là người thường, em phải tự hiểu trái tim em. Hẳn tuyệt đối không phải người có thể với em cùng nhau trải qua cuộc sống bình thường củi gạo dầu muối tương dấm trà này.”

Tôi quay đầu nhìn về đằng trước, không có lên tiếng.

Trình Quân, điểm này, em biết rõ hơn anh.

Nhưng mà, anh có biết hay không Triệu Thông Đình có phải là người cùng anh trải qua cuộc sống bình thường với cùi gạo dầu muối tương dấm trà hay không? Anh không hiểu được chính trái tim của mình?

Nhanh chóng đến trường học thì, một chiếc màu đen sang trọng với tốc độ cực nhanh vượt qua chúng tôi, hướng về phía cửa trường học.

Tôi nhìn biển số xe “1111” kia, chính là thấy có chút quen mắt, Trình Quân đột nhiên nói: “Kia không phải xe của Mộ Nghịch Hắc sao?”

Tôi trong đầu lộp bộp một cái, mới nhớ tới đây là chiếc “xe phá” ở trong miệng Hắc oa kia!

Bởi vì trong lòng cho rằng ngày đó anh ta là khoác lác, giờ phút này tôi xấu hổ không biết nên nói như thế nào——nói thật, không chỉ phá hủy thể diện của anh ta, cũng khiến cho tôi mất mặt. Không nói thật, chuyện này sớm hay muộn sẽ bị vạch trần. Đến lúc đó bị Trình Quân biết chúng tôi kết hợp lại lừa dối anh, vậy càng khó coi hơn!

Tôi đang do dự không biết quyết định, chiếc xe kia đã vững vàng đỗ ở trước cửa trường học.

Cánh cửa xe khoang lái bị người đẩy ra, một đôi giày da màu đen cùng một cái chân dài mặc quần tây vurun ra, ngay sau đó lộ ra chính là áo sơ mi trắng xám, xắn tay áo đến khuỷu tay lộ ra chiếc đồng hồ vuông màu đen, cùng tóc đen.....

Khi người kia từ trong xe đi ra, một tay để lên trên cửa xe, một tay đỡ người cúi đầu cùng lái xe nói chuyện thì, tôi bỗng nhiên ghen một chút——

Kia, kia, chàng trai phong độ đứng ở trước cửa xe kia đúng là Mộ Nghịch Hắc!

Bởi vì từng gặp qua ăn mặc trang phục như vậy, anh giả dạng trưởng thành như vậy, tôi đến tột cùng lại không dám khẳng định có phải anh hay không.

Không biết là cố ý hay là thế sao, Trình Quân đột nhiên nhấn mạnh ga tiến lên, sau đó phanh gấp xe——

“Kétttttttttt——”

Tiếng phanh xe chói tai vang ồ ồ ở trong tai, cơ thể tôi bởi vì quán tính cũng nghiêng về phía trước một chút, trong đầu ong ong.....

Khi ngẩng đầu lên, xuyên qua kính thủy tinh trong suốt, mắt của tôi đón nhận hoàn toàn tầm nhìn của anh.

Ánh mắt lạnh lẽo trong suốt nhưng lạnh lùng không chút để ý hướng lại đây, khi cùng tôi chạm mắt, con mắt của anh ta mạnh mẽ ngưng đọng, trong mắt nhanh chóng phát hiện ra tình hình hiện tại, trong chớp mắt một cái, tôi cảm thấy trong mắt hần lóe ra ánh chớp, giống như khi rút dao kiếm, lóe ra ánh sáng dị thường.

Tôi còn chưa kịp suy nghĩ đầu mối thực tế ánh sáng lóe lên trong mắt anh ta, anh đã dấu đi cảm xúc trên mặt, thông dong mà lại tao nhã bước đi hướng về phía tôi.

Ánh trắng như dòng nước trút xuống bao trùm khắp người anh, càng biểu hiện rõ rệt sự cao quý khí chất bất phàm vượt trội hơn người của anh. Khỏe miệng uốn thành một đường cong tao nhã, trong con ngươi đen bóng chưa ý cười nhạt, ánh mắt của anh yên lặng mà nhìn tôi, bộ dáng kia rõ ràng là âm áp mà lại trầm lặng, không biết vì sao lại làm cho tôi không tự chủ được run rẩy!

“Tiểu Bạch, em..... Sợ anh ta?”

Bên tai truyền đến một câu hỏi do dự của Trình Quân. Tôi sửng sốt, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía anh——ánh mắt anh gần trong gang tấc, nhìn tôi chăm chú, trong mắt đen bóng lóe lên được sự không thể tin được.

Đầu óc tôi một hồi mòng mị, nhưng lại không có phản bác.

Giờ phút này, nhìn thấy Mộ Nghịch Hắc tao nhã siêu phàm như vậy, tôi trong đầu bay nhanh ra tám chữ kim quang lấp lánh——

Tuần dật dục tú! Khí tôn quý trụ!

Anh như vậy, ánh mắt như có mũi nhọn hướng tôi, thật thật làm cho tôi có chút không dám nhìn gần. Anh như vậy, thật thật làm cho tôi có chút có chút——

Sợ!

Đi tới mở cửa xe ra, anh ấy rất biết kiềm chế chào hỏi với Trình Quân rồi sau đó, đưa tay cầm lấy tay của tôi, đưa tôi từ trong xe đi ra.

Trên người anh có mùi thuốc lá, mùi rượu cùng mùi nước hoa đàn ông hòa hợp thành mùi riêng, chặt chẽ bao quanh lấy tôi, cũng không khó ngửi thấy, lại khiến tôi có chút ngây ngất.

Sau khi tôi đứng vững lại, anh cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt sáng nước trong suốt, thanh âm cũng mềm mại nói: “Tiểu Bạch, đi ra ngoài chơi như thế nào lại không có gọi điện thoại nói?”

Trong giọng điệu hình như có chút trách cứ, lại tràn đầy sự lo lắng, nghe ra lại có vài phần dây dưa.

Tôi liếc mắt nhìn anh một cái, thấp giọng nói: “Em chỉ đi siêu thị mua mấy thứ linh tinh.”

“À.” Anh trầm ngâm một tiếng, nâng cánh tay sờ tóc của tôi, hỏi: “Mấy thứ linh tinh đâu?”

Tôi vừa định trả lời, Trình Quân đã xuống xe, nhìn anh trả lời: “Ồ phía sau cốp xe, tôi đi lấy.”

Anh gạt gạt đầu, lễ độ mà xa lạ nói: “Cám ơn.”

Từ trong tay Trình Quân tiếp nhận hai túi to gi dỏ, sau khi lại cùng anh ta khách khí nói lời tạm biệt, Mộ Nghịch Hắc xoay người kéo tôi rời đi.

Tôi đi được vài bước quay đầu, Trình Quân đang đứng ở tại chỗ ngơ ngác nhìn tôi, trong mắt nhuốm một loại ưu tư ảm đạm.

Từng bước một cùng anh đi về phía trước, tay anh gắt gao nắm lấy tay của tôi, chặt đến phát đau!

Đang trước, một chàng trai tà tà dựa vào chiếc xe hơi màu đen, người mặc cả một bộ vest, cũng phi thường cao quý, ánh mắt nhìn tôi mang theo một chút suy nghĩ một chút tính toán cùng một chút hiếu kỳ.

Gặp tôi giương mắt nhìn mình, miệng anh ta có chút nhếch nhếch lên, kia cười nhưng lại lộ ra một chút tà mị. Phảng phất, còn có một chút hương vị phong lưu.

Mộ Nghịch Hắc từ xa xa gạt đầu chào anh ta, lập tức nắm lòng bàn tay tôi đi về phía trường học.

Đi đến trước cửa trường học, nghe được một tiếng nổ vang trầm lắng, tôi vừa quay mặt, chiếc xe hơi màu đen với tốc độ cực nhanh phóng đi, lưu lại tiếng ồn ào trên đường.

※※※

Phòng 408 khu nhà ở nghiên cứu sinh.

Sau khi anh vào nhà bật đèn, thả hai túi đồ vật lớn trên mặt đất, bỗng nhiên cả người quay lại, hai tay đề ở vai ta áp tôi vào trên cánh cửa.

Tôi vừa “A” một tiếng, anh đã dán cả khuôn mặt lại gần. Trong đầu ánh chớp chợt lóe hiện lên cảnh tượng tối hôm qua, tôi sợ đến nỗi lập tức rút cổ lại, đồng thời nhắm chặt mắt lại, mím chặt môi.

Một lúc lâu sau, cũng không có cái gì áp lại gần, tôi sợ hãi mở mắt ra——

Anh cúi đầu xuống, nhú lông mày, nhếch môi, đang có chút dăm chiêu nhìn tôi. Giữa lông mi là con mắt màu đen có chút kỳ lạ, bên trong ánh sáng lờ mờ quyến luyến, khiến cho người ta khó phân biệt được vui hay giận.

Tôi lui đầu nuốt nuốt nước miếng, do dự một chút, rụt rè nói: “Cái kia, em còn chưa lên mạng tra làm sao duy trì hô hấp bình thường khi hôn môi.”

Nghe tôi nói như vậy, anh ngược lại sợ run một chút.

Lập tức, trong mắt sáng lên một chút ý cười, mạnh mẽ cúi đầu trán chạm trán của tôi, anh có chút bất đắc dĩ lại có chút đòi bại nói: “Hạ Tiểu Bạch, em đến khi nào mới thông minh ra được đây?”

Hơi nóng trong miệng anh một chút một chút phả ở trên mặt tôi, mang theo mùi thơm của rượu, làm cho tôi có cảm giác say say.

Sau lưng dính sát vào cánh cửa, tôi nhìn trái nhìn phải, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, hỏi anh: “Anh, anh không phải uống rượu chứ?”

Anh ngần ngừ một chút, nhếch khóe miệng cười cười, con ngươi sáng lấp lánh rực rỡ, ngưng lại thấp giọng thì thầm nói: “Đúng, anh say rồi. Mấy ngày nay đã muốn say, say cũng không dễ.”

Trời! Đã đến mức hồ ngôn loạn ngữ, tối nay anh ta rốt cuộc uống bao nhiêu rượu đây?

Tôi lấy tay đẩy anh ra, nói: “Vậy anh đứng lên trước, em đi lấy cốc nước cho anh.”

Anh không nói, cứ chuyên chú nhìn tôi chăm chăm như vậy. Nhu tình trong mắt thấu tận xương, giống như đang nhìn tôi, lại giống như nhìn xuyên thấu qua cả người tôi.

Điều hòa bên trong không mở, anh nửa đứng đè nặng tôi như vậy, làm cho tôi cảm thấy oi bức không chịu nổi.

Nâng cánh tay đặt ở ngực anh, tôi có chút cầu xin vừa mềm dẻo nói: “Mộ Nghịch Hắc, anh tránh ra trước có được không? Em nóng quá.....”

Con mắt anh chuyển sang sẫm màu, nhếch môi một cái, khàn khàn giọng hỏi tôi: “Tiểu Bạch, có nhớ hôm nay anh nói với em cái gì không?”

Tôi giương mắt nhìn anh: “Hả?”

Anh nhắm mắt lại, môi bắt ngờ áp lại gần.

Tôi trong đầu chợt nổ vang một câu: “Tiểu Bạch, đột nhiên rất muốn hôn em.....”

Anh ôn nhu môi áp chặt vào môi của tôi, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm răng của tôi.....

Giữa ánh chớp, trong đầu ta hiện lên một loạt chữ: Thở! Nhớ rõ thở!

Tôi bên này đang chuẩn bị phải lấy hơi, anh bên kia đã rời khỏi môi của tôi. Nhếch nhếch khóe miệng lên, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Cũng được.”

Chờ tôi phản ứng lại là anh nói trong miệng tôi mùi vị cũng được thì, anh đã buông hai tay đang đè bặng vai của tôi, con mắt cúi xuống nhìn hai cái túi hời tôi: “Mua những gì?”

Tôi lập tức vội vàng trả lời: “Một ít đồ ăn.....”

Khéo mắt anh cong lên, nâng tay véo véo cái mũi của tôi: “Lộn!”

Tôi chu cái miệng, nói tiếp câu nói kia có chút oan ức: “Còn có mua cho anh một chút đồ dùng hàng ngày.....”

Anh nhướn mày: “Hả?”

Tôi ngồi xổm từ trong túi bảo vệ môi trường tìm ra những thứ linh tinh ta mua cho anh dao gọt hoa quả, đĩa đựng trái cây, thìa, cốc thủy tinh, hộp cơm, chiếc đĩa, giống như hiến vật quý đưa tới trước mặt anh: “Xem, những thứ này đều là mua cho anh.”

Trong mắt anh sóng nước nhu hòa, ngồi xổm xuống, cầm lấy kia hai cái thìa inox đuôi nhỏ đầu vuông giống nhau như đúc, ngón tay tinh tế vuốt ve hoa văn trên đó, chuyển ánh mắt nhìn về phía tôi: “Tình nhân?”

Tôi ghen một chút, giải thích nói: “Không phải! Chính là tùy tay cầm hai cái giống nhau, thuận tiện chúng ta về sau ăn dưa hấu.”

“A.....” Anh ngân một tiếng, trong con ngươi ẩn ẩn ý cười, nâng cánh tay sờ sờ đầu tôi: “Về về sau mua dưa hấu nhớ mua cả quả, như vậy chúng ta có thể mỗi người một nửa.”

Tôi thông tin gần như chưa kịp lên não thì đã há mồm phản bác lại: “Dưa vào cái gì bảo em mua? Em lại không có tiền!”

Tay anh bỗng nhiên nâng lên vuốt đầu của tôi, không nhẹ không nặng, vỗ đầu tôi một chút: “Quý hẹp hòi!”

Tôi giương mắt trừng anh, lại bị ánh mắt anh nhìn ý cười chói sáng như sao giống một vị thần.

Hết chương 6.

Bài hát trong xe Trình Quân là bài “Củi gạo dầu muối tương giấm trà” ý nghĩa đúng như Tiểu Bạch nói đó, nhẹ nhàng, thường ngày như đúng tên gọi của nó củi gạo dầu muối tương giấm trà

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Hắc Bạch xứng đôi ๐ Bạn trai 100 phần

【Tôi không phải đệ tử tốt, cho tới bây giờ cũng không phải! Mọi việc tôi chỉ cần 60 phần là đủ rồi——mặc kệ là thành tích, hay là bạn trai! Cho nên, tôi vẫn tỉnh tường hiểu rõ: Bạn trai 100 phần là anh cho tới bây giờ cũng không phải là chuẩn bị cho tôi!】

※※※

Thoáng một cái, đã là đầu tháng bảy.

Nghỉ hè gần trong gang tấc, các cuộc kiểm tra chuyên ngành cùng không chuyên ngành vô cùng gấp rút.

Nguyên nhân là tôi điển hình “Bình thường không học tập, lo lắng cho kỳ thi”, trong khoảng thời gian này đành phải thu cái đuôi, mỗi ngày ngâm mình thật lâu thật lâu ở trong thư viện đọc sách về mô hình. bigbab01.wordpress.com

Tôi ở đại học chỉ là hoàn thiện kỹ năng chuyên ngành, chủ yếu nghiên cứu bố trí xem phương hướng. Mộ Nghịch Hắc lại xuất thân tại khoa kiến trúc thiết kế, khoa chính quy từng có thời gian làm đũa bé đặc biệt được nuôi dưỡng tốt được trường học cử đi sang đại học nước ngoài nổi tiếng nào đó trao đổi học tập một thời gian rất dài. Hiện tại làm kỹ sư thiết kế nổi danh trong ngành thiết kế. Cho tới nay đã tham dự nhiều cuộc thi thiết kế trong nước, các giải thưởng thiết kế lớn nhỏ đoạt được không kể hết. Ở bên trong trường đại học S nổi danh số một số hai cả nước này, anh ta cũng được coi như nhân vật truyền thuyết.

Mặc dù hai chúng tôi chuyên ngành khác nhau, nhưng bởi vì loại thiết kế này bên trong tương tự nhau, anh ta ở trong phần học tập của tôi cũng có thể chỉ cho tôi một chút.

Buổi chiều ba giờ, bên trong thư viện đại học S phòng số 3.

Tôi cúi đầu dùng bút chì ở trên bản thiết kế ý đồ vẽ khu buôn bán thuộc khu quảng trường, ngòi bút cùng giấy vẽ ma sát lẫn nhau, phát ra tiếng kêu “Sột soạt”.

Mộ Nghịch Hắc ngồi ở bên cạnh tôi, trước mặt bày một tập sách tranh ảnh công trình kiến trúc, đầu ngón tay lật lật bản vẽ, chốc chốc thỉnh thoảng lại lấy tay chỉ vào bức tranh của tôi một chút, cho tôi một ít sáng kiến.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua thủy tinh chiếu lên tay anh ta, khiến cho trên móng tay anh phủ một tầng ánh sáng nhu hòa.

Ngón tay gõ gõ trên giấy, lông mi anh hơi hạ xuống chậm rãi nói: “Bồn đài phun nước này thiết kế tự về một chỗ tuy rằng nhìn qua rất đẹp mắt, nhưng không nhân tính hóa(1). Thiết kế cửa vào quảng trường ở hướng tây nam, nếu để đài phun nước ở chỗ này, khi mọi người muốn sang đường Thanh Hà thì phải đi qua đài phun nước, lại phải đi một vòng lớn quanh đài phun nước.....”

Tôi cúi đầu nhìn tay anh trên giấy không ngừng di chuyển——

Ngón tay thanh tú thon dài, đốt xương rõ ràng, móng tay ngay trước được chỉnh sửa mượt mà sạch sẽ, sáng bóng màu hồng phấn cùng một vòng cung tinh tế màu trắng, có vẻ hiền hòa, làn da mặc dù không tinh là trắng bóc, lại nhẵn bóng mịn màng, còn hiện ra màu mặt sáng óng ỏi như.

Một đôi tay dễ nhìn như vậy, không khỏi khiến tôi thần người ra nhìn. Trong ấn tượng, thiếu niên nghiêm túc kia, dường như cũng có một đôi tay ưu nhã giống như anh.....

“Bởi vì đường Thanh Hà gần ngã tư đường lượng người lưu thông lớn, anh đề nghị đem đài phun nước đặt tại khu D, khai thác hai cái cây này.....”

Tay anh ta hướng sang chỉ một chỗ khác của bản vẽ, ta lấy lại tinh thần, nhủ thầm than thở: “Nếu đem đài phun nước đặt tại khu D, vậy bên này chẳng phải là không trồng được cây xanh? Bài tập lần này có những nội dung đã định không thể thay đổi đối với diện tích trồng cây xanh, mất đi một mảng lớn như vậy, bảo em bổ sung thêm ở đâu?”

Anh ta cười, dịu dàng đề nghị: “Em có thể mang mảng diện tích trồng cây xanh này đến một khu vực khác, lại tiện thể chỉnh sửa bố cục quảng trường một chút.....”

“Cứu mạng! Không cần như vậy a a a!” Tôi đỡ trán hô nhỏ: “Bài tập này của em sắp phải nộp, làm sao có thời gian sửa lại? Hơn nữa, đây chỉ là một bản dự án giả thuyết, có cần phải làm cẩn thận như vậy không? Thành tích của em chỉ cần 60 điểm là được rồi!”

Nghe tôi nói như vậy, anh ta phất chốc hạ cái mặt xuống, nhủ lòng mảy mề về mặt không hòa giận nhìn tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em như thế nào không có chí tiến thủ? Không nghĩ lấy 100 điểm làm sao xứng làm đệ tử tốt?” bigbab01.wordpress.com

“Em vốn không phải là đệ tử tốt.” Tôi giương mắt liếc nhìn anh một cái, nói thảm một câu.

Tuy rằng thanh âm rất nhỏ, nhưng anh ta hình như là có nghe thấy.

Ngón tay ngưng ở trên bản vẽ, anh lẳng lặng nhìn tôi như vậy. Con mắt giống như thủy tinh đen ngầu ở trong nước, lộ ra cảm giác man mát.

Tôi biết anh tức giận, rồi lại không hiểu vì sao anh tức giận.

Đây là bài tập của tôi, tôi chỉ cần 60 điểm là được rồi, anh ta vì sao phải nghiêm khắc với tôi quá như vậy?

Tôi vốn không có chí tiến thủ gì, năm đó lão đạo thể nào mới thi vào được trường đại học đứng đầu cả nước này, ba năm ở trong lớp cũng vẫn luôn đảm nhiệm vai diễn cái đuôi phượng. Ở trong suốt quá trình học, một đồng tiền học bổng cũng chưa từng cảm qua, cũng không tham gia các cuộc thi thiết kế. Tôi không có tâm trí mạnh mẽ làm cái đầu rồng, lấy 100 điểm kim quang lấp lánh làm cái gì?

Tôi không phải đệ tử tốt, cho tới bây giờ cũng không phải! Mọi việc tôi chỉ cần 60 phần là đủ rồi——mặc kệ là thành tích, hay là bạn trai!

Cho nên, tôi vẫn tỉnh táo hiểu rõ: Bạn trai 100 phần là anh cho tới bây giờ cũng không phải là chuẩn bị cho mình!

“Soạt soạt soạt!” bigbab01.wordpress.com

Bên tai truyền đến tiếng ma sát của cục tẩy và bản vẽ, trầm, tiếng vang nhẹ nhàng.

Tôi nhìn anh cầm cục tẩy chỉ đem bản dự án thiết kế một ngày của tôi xóa đi, há miệng, nhất thời không nói lên lời.

Sau khi xóa đi một phần ba bản vẽ, buông cục tẩy, anh ta cầm lấy chổi quét đi những vụn tẩy nhỏ, lấy bút chì từ trong tay tôi cúi đầu xuống giấy vẽ——

Đầu anh cúi xuống, lông mày nhíu lại, lông mi chớp chớp, môi mím lại, rõ ràng đây là một bộ dáng vô cùng không hờn giận, thế nhưng cũng có thể làm cho tôi cảm thấy người đẹp trai nhất thế gian, thật sự là không thể tưởng tượng nổi!

Khi những hình vẽ nhỏ bé được ngòi bút của anh chỉnh sửa, lại được tổ chức lại, tròn vẹn, tôi bỗng nhiên hiểu được cái gì gọi là “Biến thói nát thành kỳ diệu”!

Tôi trước đây ở phòng triển lãm nhà trường xem bản thiết kế của anh, ngoài độc đáo, làm cho người ta liên tục khen ngợi bản thiết kế ra, tôi ấn tượng sâu sắc nhất chính là bản vẽ phác thảo của anh cương quyết lại không mất đi vẻ nhã nhặn đơn giản của nét vẽ màu xám——

Dài ngắn không đều, đan xen lẫn nhau, mỗi một nét đều giống nhau mang theo lực mặc sức phô bày lên giấy, có chút cương quyết ngang ngạnh. Tính tế thường thức, lại cảm thấy trong những nét vẽ cương quyết ngang ngạnh đó chứa đựng sự thông dong tao nhã, giống như là người đó không để ý những ràng buộc ở xung quanh.....bigbab0l.wordpress.com

Nhớ rõ có một lần Trình Quân đến trường học chúng tôi xem triển lãm, tôi đứng ở phòng triển lãm đối với thiết kế của anh cảm thán nói: “Nhìn bản thiết kế của Mộ đại thần, em bỗng nhiên cảm thấy xuất hiện màu trong máy đánh chữ quả thật rất không thông minh! Xem nét vẽ này của anh ta——cương nhu hòa hợp, ý vị sinh động, mỗi một nét đều thể hiện là một bậc thầy, thật thật khiến cho em người thường mà nhìn lên cũng bái! Trình Quân, anh có biết cái gì gọi là ‘Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên’ không?”

Nói xong xoay người thì, vừa khéo trông thấy anh ta cùng một đoàn người rất giống lãnh đạo đi qua trước mặt tôi. Lần đó, anh ta thân nhiên giống như chỉ nhìn tôi liếc mắt một cái.

Khi đó, tôi nào có thể nghĩ đến sẽ có một ngày như thế này, “Đại thần” trong lòng giống như Mộ Nghị Hắc kia lại ngồi ở bên người tôi, bộ dạng phục tùng thuận tay giúp tôi sửa chữa bản thiết kế?

Nhưng mà nói lại, thật ra ở lâu cùng một chỗ với Mộ Nghị Hắc, sẽ phát hiện anh ta so với truyền thuyết bên ngoài “nhân tính hóa” khác rất nhiều.

Anh tuy rằng ngày thường luôn hé ra khuôn mặt lạnh, một bộ dạng không coi ai ra gì, nhưng cư xử giao tiếp thực ra hết sức ôn nhu nhẹ nhàng, trong mỗi tiếng nói mỗi hành động đều vô cùng biết kiềm chế. Ba nha đầu ở ký túc xá chúng ta ấn tượng đối với anh ta là đẳng cấp tốt nhất, thế cho nên bọn nó đều đã quên ba chữ “Mộ Nghị Hắc” rất nổi danh với cái tên “Núi băng” đại học S.

Đối với tôi, không biết là tại vì sao anh ta thật lòng đem tôi đối xử như bạn gái anh, hẹn hò cho tới nay anh lúc nào cũng ôn nhu mà lại kiên nhẫn chờ tôi. Tuy rằng thỉnh thoảng lại buồn bực ta, tức giận với tôi, nói tôi ngốc, lạnh lùng vài câu với tôi, nhưng lời nói trong mắt đều hiện ra mùi vị thân thiết.

Trước kia, tôi vẫn cho rằng anh ta tài hoa hơn người như vậy lại là người lạnh lùng kiêu căng ở trong tình yêu ít nhiều đều có chút duy ngã độc tôn(2). Nhưng anh ta đối với tôi, mặc dù không phải ngoan ngoãn phục tùng, sùng như hoạch đỉnh(3), nhưng ở trên cuộc sống cũng không keo kiệt chút nào mà cho tôi một người bạn trai nuông chiều cùng quan tâm chăm sóc. Thí dụ như——

Chính anh thường xuyên bởi vì vẽ tranh mà thức trắng cả đêm, lại còn dặn dò tôi ngủ sớm dậy sớm; Anh ít uống nước quả, khi đi ngang qua hàng hoa quả lại luôn luôn nhắc nhở tôi mua một ít mang về ký túc xá; Khi cùng nhau ăn cơm, anh luôn nghĩ đến đồ ăn tôi thích, đồ ăn có thêm một chút cay, mặc dù anh ta ăn vẫn luôn rất thanh đạm; Thỉnh thoảng nhân tiện có chuyện đi sang vùng khác thì, trở về cũng không quên mang cho tôi một chút đặc sản cùng quà tặng tinh xảo của địa phương.....

Khi hai người cùng một chỗ, khó tránh khỏi sẽ có một số hành động thân mật, anh cũng biết có chừng mực. Đường đột lại có chút bá đạo hôn sâu giống như ở phòng triển lãm ngày ấy, cũng không có xuất hiện lại. Có khi bởi vì anh bận, liên tục mấy ngày không trở về trường học, gấp mặt cũng chỉ là ôm lấy ta hôn lướt qua cái trán của ta, cũng thực cũng giả mà nói: “Tiểu Bạch, có phần nhớ em.”

Đề tay lên ngực tự hỏi, chúng tôi hẹn hò tới nay đã được một tháng, tôi kỳ thật đối anh ta cũng không bao nhiêu tình cảm

Thật không phải bởi vì ta đúng như lời nói trước đây như vậy, thích đúng loại con trai được con gái sống chết bằng đủ mọi cách lấy lòng. Mà là bởi vì Mộ Nghị Hắc quá mức vĩ đại, làm cho tôi không có cảm giác an toàn. Tôi càng hiểu hắn rõ, càng cảm thấy anh ta sâu xa không lường được. Sử dụng một câu nói, chính là “Tôi cảm thấy hai chúng tôi không phải người cùng một thế giới.”

Đương nhiên, tôi cũng sẽ không tự kỷ cho rằng anh ta rất tốt đối với ta, là bởi vì thực sự đối ta có cái gọi là “Tình yêu nam nữ”.

Anh ta chưa từng nói với tôi gia đình của anh, cũng không đưa tôi đi gặp bạn bè của anh, cũng không đề cập đến quá khứ của anh cũng không theo tôi bàn một chút đến kế hoạch tương lai, tôi cũng hiểu được tôi đối với anh ta mà nói, cùng lắm là một “Đối tượng hẹn hò” Mà không phải “Đối tượng yêu đương”.

Tôi nghĩ, anh ta sở dĩ bằng lòng hẹn hò với tôi, có lẽ trong lòng đã có người yêu quý, chủ động tìm ta yêu đương lại miễn cưỡng được cho là tú sắc khả com(4), cùng tôi nói chuyện yêu đương, vừa có thể giúp hắn ngăn cản hoa đào phát ra.

Mà anh ta sở dĩ đối ta quan tâm chu đáo như vậy, có lẽ là bởi vì mọi việc với anh phải trọn vẹn——mặc dù không thật lòng nỗ lực, cũng muốn làm 100 phần bạn trai.

Khi tôi đem ý nghĩ này của ta nói cho CC cùng các nàng nghe thì, C lại giữu cợt tôi liếc mắt một cái, nói: “Nếu Mộ Nghịch Hắc cần người khác giới đến chần đào hoa, chỉ bằng nhan sắc này của mày cũng không lọt vào mắt anh ta? Bạn nhỏ Hạ Tiểu Bạch, mày đừng coi trọng mình như vậy biết không?”

Nghe C nói như vậy, tôi đột nhiên phúc chí tâm linh, nghĩ: Mộ Hắc oa để mắt tới tôi như vậy, có phải bởi vì tôi lớn lên giống mối tình đầu của anh ta hay không?

Trong phim truyền hình không phải đều diễn như vậy hay sao? Nam chính phong thái tuyệt vời vạn người mê điên cuồng mê luyến nữ chính nhan sắc bình thường, khi làm nữ chính đang đắm chìm giữa tình yêu không cách nào thoát khỏi nữa, mới cực kỳ bị thương phát hiện thật ra mình cuối cùng cũng chỉ là một cái bóng mà thôi!

Tuy rằng, cuối cùng 90% nam chính đều đã thật sự yêu thương cái bóng này, nhưng nội tâm tôi kỳ thật càng để ý tới tình yêu say đắm lúc đầu trong lòng nam chính, mặc dù nhân vật nữ đó thế nào cũng thành đôi.....

Một suy nghĩ như vậy, tôi không khỏi sinh ra hứng thú với lịch sử yêu đương của Mộ Hắc. Nhưng hứng thú vẫn là hứng thú, lấy quan hệ của đôi ta bây giờ không ấm không nóng, tôi rõ ràng biết tôi không có tư cách đi quan tâm tới quá khứ của anh ta. Tựa như, anh ta cũng không hỏi tôi về William, cũng như về chuyện của Trình Quân, đây là chúng tôi không mở miệng nói gì tự hiểu ngầm.

.....

Khi anh ta đưa bản thiết kế đã sửa được để lên trước mặt tôi, tôi mới phát hiện nét vẽ ban đầu của tôi thế nhưng sao lại có thể hoàn hảo hòa hợp với nét vẽ của hắn như vậy!

Tôi bởi vì chịu ảnh hưởng vỡ lòng của “Lão sư” William, bút thoải mái tung bay, nét vẽ sâu sắc ý nghĩa, bức tranh cũng không mềm mại tinh tế giống những nữ sinh bình thường.

Mà khi Mộ Nghịch Hắc sửa bản vẽ cho tôi, dựa vào phong cách của tôi cũng thoáng thay đổi một chút bút lực, đưa khí thế hào hùng của anh ta, cương nhu hài hòa, trong mạnh mẽ tinh tế, nếu không phải người chuyên nghiệp, có lẽ nhìn không ra bản phác thảo này là từ hai tay người.

Tôi trong mắt ngạc nhiên mừng rỡ giương mắt nhìn về phía anh ta thì, anh đang nheo mắt lại nhìn tôi, trong mắt có cực nhẹ cực nhẹ nhu hòa đang di chuyển, giống như hòa tan hồ phách, tơ lụa rực rỡ, từ trong đồng tử chậm chạp chảy ra.....Ánh mắt như vậy, trong ôn nhu mang theo sùng nịnh, nhưng lại làm cho tôi nghĩ đến từ “dung túng”——bởi vì yêu, mà sinh ra dung túng.

Tôi lấy làm kinh ngạc.

Toàn bộ lông mi che đi sắc thái trong mắt anh ta, anh khum ngón tay lại gõ đầu tôi, có chút nghiêm túc, có chút bất đắc dĩ lại có chút phiền muộn nói: “Em đã không có chí tiến thủ, anh chỉ có thể làm một chút.”

Tôi vui vẻ, chớp mắt nhìn anh, con ngươi trong suốt hỏi anh: “Ý của anh là, về sau sẽ giúp em làm bài tập nhiều một chút sao?”

Hắn hạ hạ đôi mắt, tăng lực đầu ngón tay gõ mạnh đầu tôi: “Đồ ngốc!”

Gặp tôi bất mãn trừng anh, anh khoé mắt từ từ cong xuống, nâng tay xoa xoa cái trán vừa bị anh ta gõ, trong con ngươi đen bóng có một loại tình cảm muốn ngừng mà không thôi hiện ra.....

Tôi có quen thuộc với tình cảm kia!

Bởi vì lão ba ta thường xuyên dùng ánh mắt chứa đầy yêu thương này nhìn tôi, nó có cái tên rất hận đời, tên là——

Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!!!

※※※

Nhờ phúc Mộ Hắc oa, tôi hôm nay hoàn thành nhiệm vụ trước thời gian, hai người sớm ra khỏi thư viện đi căn tin ăn cơm chiều.

Vào căn tin hai, tôi đem túi lớn chứa dụng cụ vẽ cho anh ta, sau đó bỏ lại một câu “Anh đi tìm vị trí, em đi mua cơm”, hấp tấp chạy về phía cửa hàng bán cơm.

Cùng một chỗ với anh, chúng tôi hình thành một loại quy định hiểu ngầm: Ở trường học ăn cơm, đều do tôi một mình đi mua. Chi phí khi đi ra ngoài, lại đều do anh ta trả tiền.

“Phương án” này vốn không phải ai đề xuất, mà là sau sự kiện lần đó “Đại nương bánh sủi cảo + pizza hut”, anh ta từ ba cái phản đồ ký túc xá kia biết được loại “Đổi xử không công bằng” này khiến tôi vô cùng căm tức, liền quan tâm mang tôi đi ra ngoài ăn một trận vô cùng thịnh soạn, vô cùng tốn kém, vô cùng xa hoa lãng phí and bữa tối vô cùng tây hóa.

Đó là một nhà hàng khiến tôi trước khi vào cửa cũng nhìn không được trước tiên nghĩ muốn dậm chân một cái, dậm rơi mấy hạt cát trên giày khi vào

phòng com tây cao cấp. Thiết bị xa hoa không nói, ngay cả phục vụ mỗi người cũng đều là tiên nữ xinh đẹp, dung mạo tựa Phan An.

Khi gọi com, tờ menu của tôi cũng không có ghi giá. Vốn ta không để ý lắm, nhưng khi tính tiền, nhìn thấy anh ta tao nhẽ cầm thẻ tín dụng đưa cho phục vụ, tôi cảm thấy ta đã gây ra tội ác!

Trước khi đến thấy tiền trong ví anh ta có một hai ba bốn năm vé? Hay là, bữa com này giá đã vượt qua giới hạn một hai ba bốn năm vé?

Tuy rằng tôi biết anh ta cũng không thiếu tiền, thậm chí đủ loại dấu hiệu cho thấy anh có lẽ còn có rất tiền, nhưng khiến anh tiêu nhiều tiền như vậy cho một bữa com, lương tâm của tôi vẫn vô cùng vô cùng vô cùng áy náy!

Sau đó vài ngày, chỉ cần anh ta ở trường học tôi đều chủ động tìm anh ta đi ăn com, cũng tranh trả tiền. Anh ta hình như cũng nhìn ra cái cớ, cũng không nói cái gì, yên tâm ăn “com miễn” của tôi.

Về sau, chúng tôi thỉnh thoảng đi ra ngoài ăn một bữa com xem một bộ phim, anh ta ít để tôi lấy ra một phân tiền. Chỉ là giống như nói đùa nói thật: “Anh chủ ngoại, em chủ nội. Ở ngoài trường học, để anh mời.”

Hai hướng như vậy, chúng tôi từ đó lại hình thành loại ăn ý này.

Ở lâu cùng một chỗ, chỉ biết anh ta đối với tiền bạc không để ý lắm. Anh không tiếc tiêu tiền cho tôi, cũng lại không phải người con trai có chủ nghĩa cho rằng con trai thì không thể tiêu tiền con gái, lại càng sẽ không phải người tính toán chi li khi tiêu tiền.

Khi đọc một bộ tiểu thuyết xuyên không, một nữ chính tình quái từng nói là: “Ta đây từ nhỏ đã được mẹ dạy, tìm chồng không cần tìm có tiền, phải tìm không tiếc vì ta tiêu tiền!” Lúc đó khi đọc được những lời này, bật cười hi hi, mặt tươi như hoa. Khi đọc lại cho ba người ký túc xá kia nghe, bọn nó đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Hiện tại nhớ đến, bỗng nhiên cảm thấy Mộ Nghị Hắc quả thật là một người đáng được chọn làm chồng. Nhưng mà, không biết anh ta đối với mỗi người phụ nữ đều tiêu tiền không tiếc như vậy?

Đứng ở hàng ngũ trung tâm gọi com, tôi nhìn thực đơn trên tường, trong lòng đang tính toán cho anh ta ăn những cái gì, trong hàng ngũ bên cạnh truyền đến âm thanh của hai nữ sinh đang thì thầm nói nhỏ ——

Nữ sinh A: “Đúng là nữ sinh kia, không được tốt lắm sao?”

Nữ sinh B: “Ừ. Khí chất cũng không tệ lắm, nhưng khuôn mặt bình thường, nhìn qua có phần hơi ngốc!”

Ta liếc trái liếc phải, đi tìm nữ sinh “Khí chất cũng không tệ lắm, nhưng khuôn mặt bình thường, nhìn qua có phần hơi ngốc” kia trong miệng hai cô gái kia, liếc một vòng, cảm thấy hẳn là hai cô gái kia đang nói nữ sinh tóc ngắn ở phía trước tôi.

Nữ sinh A: “Cô ta tài giỏi không ngốc đâu! Rất cao tay! Bằng không như thế nào có thể lừa được người như Mộ học trưởng? Vừa rồi ở thư viện còn nhìn thấy học trưởng sửa bản vẽ cho cô ta chứ! Người cũng biết, học trưởng từ trước cho tới bây giờ cũng chưa sửa bản vẽ cho người khác……”

Nữ sinh B: “Thật sự? Chắc chắn, mày thật sự không nhìn tướng mạo nha! Mộ học trưởng rất cuộc vừa ý cô ta ở điểm nào a?”

Nữ sinh A: “Ai biết được! Chắc chắn là cô ta sống chết quán lấy học trưởng, không biết xấu mặt!”

Nữ sinh B: “Ôi! Rõ là một đóa hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu, đáng tiếc!

……

Tôi 囧, tôi 囧囧, tôi 囧囧囧!

Phải nửa ngày, phân trâu “Khí chất cũng không tệ lắm, nhưng khuôn mặt bình thường, nhìn qua có phần hơi ngốc” kia là nói tôi chứ!

Có lầm hay không!

Tôi khí chất chỉ không tồi sao? Được rồi ta đó là vô cùng không tồi?

Tôi khuôn mặt chỉ bình thường sao? Tôi rõ ràng chẳng phải bình thường nha? (b0l: bắt bình thường sao, *lắc đầu* khác người có khác)

Tôi nhìn qua có phần hơi ngốc sao? Tôi chỉ có phần rất khôn khéo hay không!

Còn có, ai là phân trâu nha? Tôi làm sao giống với “phân” được chứ?

Còn có còn có, ai không biết xấu mặt chứ? Bọn mày mới không biết xấu mặt! Cả nhà bọn mày cũng không biết xấu mặt!

Trong lòng tôi tách tách tách bùng lên một ngọn lửa nhỏ, đang cúi đầu âm thầm nghiền răng, bỗng chốc bên tai truyền đến một tiếng gọi ôn nhu: “Tiểu Bạch……”

Tôi quay đầu, Mộ Nghịch Hắc đang đứng ở một nơi cách ta một mét nhìn tôi, khéo miệng cười trang nhã.

Xung quanh bỗng chốc lại yên lặng, dường như tất cả mọi người đều đem ánh mắt lại đây.

Tôi ngạc nhiên một chút, nhử mày nhìn anh ta: “Anh như thế nào đến đây? Không phải cho anh tìm chỗ ngồi sao?”

Nguyên nhân chính mình vừa bị so sánh với “Phân trâu”, hiện tại nhìn đến anh ta hóa “Hoa tươi” kiểu diễm ướt át này, giọng nói của tôi không khỏi có chút gượng gạo.

Anh ta nhếch khóe miệng lên, đuôi lông mày khéo mắt đều tràn đầy ý cười, nâng tay lấy tay gỗ đầu của tôi, về mặt sùng nịch nói: “Đồ ngốc, cầm lấy phiếu com.”

Âm thanh của anh vốn có từ tính, nói ra những lời trầm ôn nhu như vậy, nhưng lại ẩn một loại ôn nhu du dương đến thấu xương, khiến cho da đầu tôi không khỏi run rẩy!

Tôi cầm lấy phiếu com, thúc giục nói: “Được rồi, anh đi qua kia chờ đi, dụng cụ vẽ của em còn để bên kia đó!”

Anh đứng yên ở tại chỗ, cười nói: “Vừa rồi gặp được em trai lớp dưới, nó giúp trông đồ rồi, anh lại đây cùng em.”

Anh rất ít dính người như vậy, tôi không khỏi liếc mắt nhìn anh ta một cái, chậm chậm nói: “Em đâu cần anh theo? Anh muốn ăn gì nói cho em biết, em có thể đi mua.”

Anh ta nhìn thoáng qua『Thực đơn hôm nay』trên tường, cười nói: “Lấy cho anh một suất gà cay /đi?”

Tôi gần như buột miệng nói ra: “Anh không ăn cay mà?”

“Không sao!” Hắn cười, “Không phải em thích sao?”

Tôi ghen!

Hắc oa! Tôi bình thường biết không? Người hóa hoa tươi ôn nhu chăm sóc như vậy, làm cho phân trâu tôi đây làm sao có thể chịu nổi a!

Khi tôi cùng hắn bụng đồ ăn rồi đi, nữ sinh A+B về mặt đang kỳ quái nhìn chúng tôi.

Khi hai người đi cùng nhau, Mộ Nghịch Hắc bỗng nhiên không đầu không đuôi nói với tôi một câu: “Phải ăn nhiều một chút, phân trâu không dinh dưỡng làm sao được? Đừng ý vào hoa tươi thích em, liên cho là chính mình dinh dưỡng đầy đủ!”

Trong những lời này mơ hồ hiện ra một dòng sùng nịch, giọng điệu không cao không thấp, lại vừa khéo đủ cho người xung quanh nghe.

Tôi kinh hãi, giương mắt nhìn về phía anh, đúng lúc nhìn thấy ánh sáng trong mắt anh bốn cột ý trên đầu.

Thì ra, anh ta rốt cuộc có nghe được những lời nói kia!

Nghĩ đến những ngôn ngữ hành động vừa rồi, trong lòng tôi chợt nổi lên một chút ê ẩm ngọt ngào chát chát.....

Hết chương 7

(1) Khái niệm nhân tính hóa: là để cho trang thiết bị cùng con người phối hợp hài hòa với nhau, tức là để cho trang thiết bị phát triển quay xung quanh lợi ích của con người.

(2) Duy ngã độc tôn: cho rằng chỉ có mình là đáng tôn quý.

(3) Hoạch định: như hình ảnh (bỏ): hèm biết cái này có gì quý giá nhỉ, nhìn như mấy cái lư hương lớn trong chùa thấp hương vậy?)

(4) Tú sắc khả com: có hai ý nghĩa, một là chỉ con gái sắc đẹp mê người, hai là hình dung cảnh sắc tự nhiên đẹp để thanh lệ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hắc bạch xứng đôi 〰 Một nụ hôn chân thành

【 Lần này, thiếu một chút ôn nhu dây dưa, bá đạo mạnh mẽ hơn một chút. Làm giống như muốn đem nước trà ủ thành rượu mạnh, anh nhiệt liệt mà lại chuyên tâm, giống như chim cu không khỏi khao khát nước! Bộ dáng kia, giống như tình cảm trong lòng ngủ đông rất lâu, rốt cuộc có thể tìm được cái

miệng để hở, vì thế không cần biết đến hậu quả, gần như là không khống chế được mà mãnh liệt tuôn trào ra——】

※※※

Ngày 10 tháng 7, ngày thứ năm Mậu Thìn đi Hải Nam

Buổi chiều xong môn thi《lịch sử khu vực phong cảnh trong và ngoài nước》, đang chuẩn bị thu dọn đồ dùng rồi đi, lớp trưởng Trần nói thông báo: Quyết định ngày 16 thi về kỹ thuật CAD(1) sẽ được thi sớm hơn vào ngày 13.

Bởi vì CAD vốn là môn còn lại thi sau cùng, thi sớm hơn đến ba ngày, sẽ có nghĩa là chúng ta nghỉ hè sớm ba ngày. Trong chốc lát, trong lớp xôn xao!

Tôi chưa kịp vui mừng khôn xiết với tin tức này, Triệu Thông Đình đem túi xách tay thanh lịch nhãn hiệu “con lừa” của cô ta ném đến trên bàn trước mặt tôi, vừa chơi đùa vừa máy móc không để ý đến tôi nói: “Tiểu Bạch, ngày 13 buổi sáng sau khi thi xong Trình Quân tới đón mình, ngày hôm đó chúng tôi cùng chạy xe về thị xã X. Anh ấy bảo bạn cùng chúng tôi đi, bạn sớm chuẩn bị một chút.”

Tôi đem túi bút nhét vào túi đeo vai, ngẩng đầu cười với cô ta: “Không cần! Tôi tự có tiền mua vé xe!”《bigbab01.wordpress.com》

Nói xong, nhanh chóng xách túi hướng tới cửa phòng ba người khác đang chờ tôi.

Đi ở trên đường, nhận được điện thoại của Trình Quân. Tôi bực mình hỏi: “Chuyện gì?”

“Tiểu Bạch, ngày 13 cùng bọn anh, bây giờ vé xe không dễ mua.”

Tôi cười: “Nếu Triệu Thông Đình không ngồi xe kia, em liền đi cùng với anh.”

Anh ta im lặng một lúc, có chút mệt mỏi nói: “Tiểu Bạch, em đừng làm loạn. Em cứ như vậy, anh mệt chết đi được!”

Tôi vừa nghe anh ta nói như vậy, không khỏi có chút lửa, há mồm hét: “Họ Trình, ai làm loạn với anh? Em hiện tại là đã có bạn trai, em muốn duy trì khoảng cách với anh, anh không hiểu sao? Anh cũng là người có vợ——xin-người-tự-trọng!” Bốn chữ cuối cùng, tôi dường như nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Bên kia truyền đến tiếng thở kiêu căng.

Một lúc lâu sau, anh ta hỏi tôi: “Mậu Thìn bảo em..... duy trì khoảng cách với anh?”

Tôi ngạc nhiên một chút, nói: “Không phải! Tư tưởng Mậu Thìn không nhỏ nhen như vậy, đây là ý nghĩ của chính em.”

Giờ khắc này, ta mới phát hiện anh ta thậm chí cũng chưa hỏi qua chuyện của tôi cùng Trình Quân..... Là vì không cần sao?

“Được, tốt lắm! Tút tút.....”

Anh ta cúp điện thoại.

Anh ta trước kia chưa hề chủ động cúp điện thoại của tôi, lần này lại cúp rất dứt khoát.

Tôi buồn bực cầm điện thoại di động nhét vào túi, ngửa đầu nhìn trời, cúi đầu than thở một câu: “Trình Quân, một cái ghế ngồi cạnh lái xe chỉ có thể ngồi một người, em không muốn ngồi ghế sau, anh không hiểu sao?”

Trở lại ký túc xá, ta nghĩ nghĩ, có lẽ nên gọi điện thoại cho Mậu Thìn.

Điện thoại kêu một hồi lâu, anh ta bên kia mới tiếp nhận: “Tiểu Bạch?”

Thanh âm của anh ta nghe có chút hơi trầm, tôi thoáng sửng sốt, hỏi: “Anh làm sao vậy? Không thoải mái?”

Trong tai nghe truyền đến tiếng cười trầm lắng của anh, bởi vì giọng nói hơi trầm, nghe ra lại có chút dịu dàng: “Không phải, vừa rồi đang ngủ.”

Tôi gõ cổ tay trái nhìn đồng hồ đeo tay, nhũn nhũn: “Mới bốn giờ mà sao đã ngủ?”

“Tôi hôm qua sửa một số chi tiết thiết kế viện hải dương học, buổi sáng mới ngủ. Giữa trưa giao nộp trở về rồi ngủ tiếp vừa ngủ dậy.....” Điện thoại bên kia truyền đến âm thanh anh ta xuống giường và rót nước, hình như anh uống một ngụm nước, sau đó hỏi tôi: “Thi xong rồi?”

Tôi gật đầu: “Vâng!”

“Vẫn còn lại một môn cuối cùng phải không? Ngày 15 anh trở về, có muốn anh giúp em phụ đạo một chút CAD hay không?”

Tôi do dự một chút, nói: “Cuộc thi của chúng em đến sớm, buổi sáng ngày 13 thi.”

Bên kia im lặng một lúc, trong tai nghe truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng của anh.

Tôi cúi đầu bắt đầu nhìn nhìn ngón tay, câu “Em có thể sẽ mua vé xe ngày 14 về nhà” kia còn ngen ở trong cổ họng, chợt nghe thấy anh nói: “Tiểu Bạch, chờ anh chờ lại đã?”

Tôi sùng sốt một chút: “Hả?”

“Anh nhớ em, rất nhớ em.”

Một chữ tiếng Trung có bao nhiêu sâu?

“Có chút nhớ em” và “Rất nhớ em” giữa đó có chênh lệch nhiều bao nhiêu?

Trước đây, anh ta ôm lấy tôi khẽ nói “Có chút nhớ em” Lúc đó, tôi chỉ ở trong lòng nói thầm “Có cái gì mà nhớ?” Sau đó ngực không rõ bị làm sao khiến cho căng phồng.

Này một cái chớp mắt, tôi lại không biết nói cảm giác của chính mình là gì!

Chỉ cảm thấy ngực âm ỷ đau rát, trong ngực như là một con thỏ nhỏ bất an nhảy nhót, tại nơi tận cùng trái tim tôi: khiến tim tôi khó ổn định, khiến tim phổi tôi phải khuất phục, khiến nhịp tim tôi muốn nhảy ra.

Nghe tiếng hít thở của anh có chút gấp gáp, tôi lấy tay vỗ ngực, khàn giọng, không biết nên trả lời như thế nào.

※※※

Ngày 14 tháng 7.

Buổi chiều, ta đi tiễn Tĩnh Ương nhà ga xong, nhân tiện ra bến xe mua vé xe ngày 16 về thị xã X.

Bởi vì hiện tại ký túc xá chỉ còn một mình tôi, tôi không muốn trở về, liền tự mình đi dạo ở khu phố trung tâm buôn bán nhộn nhịp.

Ba đứa con gái ký túc xá không lương tâm, vừa nghe tôi muốn ở ký túc xá chờ Mộ Nghịch Hắc trở về, sôi nổi làm con chim hèn hạ trốn mất, vội vàng vội vàng như đi lấy chồng vậy. Còn trên danh nghĩa tốt: Để lại ký túc xá lãng mạn cho chúng tôi!

Lãng mạn cái quỷ! Bọn nó cho là ký túc xá là con trai con gái hỗn hợp như nhà ở của nghiên cứu sinh?

Đi dạo hai giờ ở đường dành cho người đi bộ, sau khi không ngừng uống hai chén nước ô mai, bụng tôi lâm râm đau, ta đi vào trong nhà vệ sinh tòa nhà phía đông Giai Thụy quốc tế.

Giai Thụy không hổ danh là đại siêu thị tiếng tăm lẫy lừng của thành phố S, máy điều hòa nhiệt độ mở rất vừa, tôi vừa vào cửa tóc gáy cùng nhau dựng đứng.

Bởi vì là đầu tuần, lúc này trong siêu thị cũng không có bao nhiêu người. Sau khi tôi giải quyết vấn đề sinh lý từ trong nhà vệ sinh đi ra thì, một người con gái cao gầy thon thả đang cúi đầu lấy tay rửa mặt.

Phía đường hông bên cạnh của nàng vô cùng tuyệt đẹp, nhận thấy tóc ngắn xinh đẹp, lông mi dày rậm buông xuống, đang chuyên tâm nhìn bọt trên tay, nét mặt. A, có chút lạnh lùng.

Hình như cảm giác được ta đang nhìn nàng, nàng ngẩng đầu nhìn ta liếc mắt một cái. Một cái chớp mắt kia, tôi bỗng cảm thấy trước mắt sáng ngời — — kinh diễm(2)!

Đúng, là kinh diễm! Cực kỳ kinh diễm!

Đối với khoa văn đại học S, từ trước đến nay không thiếu người đẹp, CC ký túc xá chúng tôi cũng chính là báu vật của trường. Ở lâu trong cuộc sống với nhiều người đẹp, khiếu thẩm mỹ của tôi cũng trở lên khó khăn hơn. Nếu một người con gái có thể làm cho ta cảm thấy “Kinh diễm”, đây nhất định là đẹp đến tận cùng!

Cô gái này, tuổi hèn là sẽ không vượt qua hai mươi, ngũ quan vô cùng tinh xảo, trong hốc mắt như khảm hắc bảo thạch sáng ngời, chỉ là không chút để ý mà nhìn lại đây như vậy, khiến cho tôi hoảng sợ mà không khỏi ngừng thở.

Không đánh phấn cũng tươi đẹp rạng ngời, thật sự là một đại mỹ nữ hàng thật giá thật đây mà!

“Bên này vòi nước cũng có thể dùng.”

Cô gái nhìn tôi, khóe miệng mỏng của cô khẽ cười, ngón tay chỉ cái bồn bên cạnh. Tuy là đang cười, nhưng trong mắt thật không có ý cười. Thậm chí, tôi cảm giác xung quanh cả người cô gái đều tản ra hơi thở lạnh lùng xa cách.

Á. Thì ra đúng là một người đẹp băng giá!

Tôi xấu hổ “Ừ” một tiếng, đứng ở cạnh người cô mở vòi nước ra rửa tay.

Khi rửa tay xong ngẩng đầu thì, ánh mắt nhìn trong gương trông thấy cô có đeo một cái hoa tai rất đặc biệt có hình thiên nga đen, không biết sao, đột nhiên nghĩ đến Mộ Nghị Hắc nổi danh thiên nga đen đại học S.....

Sau khi từ nhà vệ sinh đi ra, tôi vô cùng buồn chán mà đi dạo trong Giai Thụy. Trong một quầy chuyên kinh doanh trang phục nữ ở tầng ba nhìn thấy áo đầm mà mấy hôm trước CC vừa mua, đi tới liếc nhãn hiệu một chút, không khỏi cứng lưỡi!

Đưa con gái hủ bại này! Lại đem vài tháng tiền sinh hoạt của tôi mặc ở trên người! Thật sự là..... Hủ-bại!

Tôi nghiêng răng ken két, tôi nghiêng răng ken két ken két nha!

Thấy cô bán hàng ánh mắt cảnh giác nhìn tôi chăm chăm, tôi lòng đầy căm phẫn mà từ trong quầy đi ra, thích thú mà vịn tay bước lên thang máy xuống lầu.

Thang máy từ từ xuống phía dưới, tôi để tay ở bên trên, nhìn cô gái mỉm cười cầm mã tấu trong tay đưa cho chàng trai xem ở trước cửa hàng tầng dưới.

Giờ phút này, cô gái khoe mắt đuôi lông mày ý cười đều phoi phoi gió xuân tháng ba, trên người còn có một chút hơi thở lạnh lùng xa cách không? Cô ấy như vậy, thật sự vừa long lanh vừa đẹp mà!

Cầm mã tấu trong tay đưa cho người bán hàng đóng gói, sau khi cô gái cúi đầu ký trên tờ danh sách, nhận lấy gói to trong tay người bán hàng, kéo chàng trai bên người dời đi.

Trong chớp mắt chàng trai kia, tôi sững sốt một chút——anh ta dĩ nhiên là chàng trai ngày ấy lái xe đưa Mộ Nghị Hắc về trường.

Vừa đúng lúc này, tôi dừng lại tại bậc thang gần mặt đất của thang máy. Tôi không chú ý, lao đảo một cái thiếu chút nữa ngã sấp xuống, nhin không được kêu “A” một tiếng.

Chàng trai kia nghe thấy tiếng quay đầu nhìn lại——

Khi bốn mắt chạm nhau, anh ta hơi hơi sững sốt một chút, lập tức nhướng mày mỉm cười với tôi.

Tôi còn chưa phản ứng lại, đã nghe thấy thanh âm hoạt bát trong trẻo của cô gái kia truyền đến: “Nhị Mộc, đưa trầm đi tầng chính tham quan!”

Âm thanh kia quen thuộc như vậy, tôi suy nghĩ cẩn thận, giật mình——thì ra, cô ấy chính là cô gái trong điện thoại ngày ấy gọi Mộ Nghị Hắc là “Thập Tứ Phi”!

Cô ấy và chàng trai gọi là “Nhị Mộc” kia, trong miệng hẳn chính là “phát tiêu”(3) sao?

Đi đến quầy hàng cô gái vừa đứng, bên trong bày ngăn nắp một loạt mã tấu Thụy Sĩ.

“Cô, muốn xem mã tấu sao?”

Ngẩng đầu, cô bán hàng đang nhẹ nhàng cười với tôi.

Nghĩ đến Mộ Nghị Hắc cầm thanh mã tấu giả, trong lòng tôi khẽ động, gật gật đầu.

Hẹn hò cho tới nay, Mộ Nghị Hắc thật ra tặng tôi không ít vật to nhỏ này nọ, mà tôi——á.....hình như mới đưa cho anh ta có mấy thứ vật dụng hàng ngày.

Bởi vì vẫn là giữa tháng, sau khi mua vé xe, tiền sinh hoạt tháng này của tôi vẫn còn dư lại một nửa. Tuy rằng vẫn còn món nợ 2830 đồng kia, nhưng nghĩ nghĩ, vẫn là trước tiên hãy mua một một con mã tấu tặng cho anh.

Tôi cúi đầu ở trước quầy bán hàng nhìn kỹ, chỉ vào một con mã tấu trắng nói với người bán hàng: “Mời đem thanh này cho tôi nhìn một chút!”

Người bán hàng lấy mã tấu ra đưa cho tôi, cười nói: “Cái thanh này là hàng Thụy Sĩ mới đưa ra thị trường, cô mới gặp lúc này cũng lấy một thanh.....”

Tôi nhú mày: “Cô mới gặp? Cô nói là cô gái vừa ban nãy?”

Người bán hàng trả lời: “Đúng, cô Hàn mới gặp chính là cháu gái ông chủ tập đoàn Lam Thị yêu thương nhất. Mặc dù không phải con ruột, nhưng bởi vì nhìn cô ấy lớn lên, tình cảm còn hơn cháu trai của mình đây! Cô ấy ở Giai Thụy lấy đồ vật này nọ chỉ là ký một chữ, thực rất hạnh phúc không?”

“A.....” Tôi cúi đầu lên tiếng.

Thái thượng hoàng tiếng tăm lừng lẫy tài phiệt Lam Thị hiểu rõ nhất cháu gái? Thì ra người “Phát tiêu” cùng Mộ Nghị Hắc đúng là người cao quý như vậy.

Tuy rằng anh ta chưa nói về gia đình anh, nhưng hiện tại tôi chậm chạp thì trong lòng tôi cũng vẫn luôn cho anh là “Đệ tử nghèo”. Mà thanh mã tấu từng

hầu số lượng có hạn “Đặt trên mạng, rất rẻ” trong miệng anh ta kia phải là hàng thật không?

“Cô, cô cảm thấy thế nào? Còn muốn nhìn lại cái khác không?”

Tôi bắt đầu do dự nhìn mã tấu một chút, lắc đầu nói: “Cái thanh này, không được,!”

※※※

Trở lại trường học, đã chín giờ tối.

Tôi vai khoác hai túi, tay trái mang theo một túi nhỏ to, tay phải cầm kem quế ăn từ từ. Nhanh đến cửa ký túc xá thì, một âm thanh không cao không thấp từ phía trước truyền tới: “Hạ Tiểu Bạch, rốt cuộc em cũng biết trở về!”

Tôi ngẩng đầu——

Anh ta cả người quần tây giày da, áo quần chỉnh tề mà hơi dựa vào trên một chiếc xe màu cam SUV, hai tay khoanh ở trước ngực nhìn tôi, con người đen như nhuộm mực, chỗ khoe môi nhẹ nhẹ nhếch lên, một dạng giống như cười mà không cười.

Trong đầu xẹt qua một tia chớp——

A! Hóa ra chiếc xe số lượng có hạn này thỉnh thoảng xuất hiện ở trong vườn trường là của anh ta.

Như vậy so với, chiếc “xe phá ” trong miệng anh ta kia quả thực rất ngán ngẫm!

Giờ phút này, tôi giống như rót nước lên đầu mà hiểu được một chuyện: Mộ Nghị Hắc, đúng là không phải người thường nha!

Nhận thức việc này, cũng làm cho tôi thật.....buồn lòng!

Đỗ xe trước đèn ánh đèn đường âm ỉ, bầu không khí có chút nặng nề.

Tôi về mặt bình tĩnh cắn một miếng kem quế trong tay, về mặt bình tĩnh mà nhìn về phía anh ta, về mặt bình tĩnh mở miệng hỏi: “Anh không phải ngày mai mới trở về sao?”

Tốt lắm, giọng nói cũng thực bình tĩnh!

Anh ta chớp chớp lông mi, nhú nhú con mắt, khoe miệng ả ả cười, không nhanh không chậm hỏi tôi: “Hạ Tiểu Bạch, thái độ này của em là gì? Há?”

Giọng nói anh ta thật là bình tĩnh, nhưng trong âm cuối cùng kia hơi cao lên lộ ra chút bức bối, khiến cho tôi cảm thấy có chút lạnh.

Tôi đứng ở tại chỗ nhìn anh, nghiêm túc mà tự hỏi: Thái độ tôi là gì? Tôi nên có thái độ gì?

Khó khăn hay sao, giờ phút này tôi cần phải reo hò tung tăng mà chạy lên gác ở trong ngực anh nũng nịu trêu chọc mà nói: “Tình yêu, cuối cùng anh cũng trở lại?”

Tưởng tượng như vậy, tôi tự dưng muốn nôn một chút!

Anh ta gặp tôi không nói lời nào, cứ tựa vào trước xe như vậy, con người màu sắc trầm lắng xem xét tôi. Khoe miệng như cười vẫn còn ở đó nhưng, toàn bộ khuôn mặt trong lúc đó cũng đã không có ý cười.

Tôi cúi đầu yên lặng ăn kem quế trong tay, không trả lời anh cũng không nhìn anh.

Tôi biết mình rất không được tự nhiên, lại không hiểu mình vì cái gì mà không được tự nhiên như vậy!

Lúc này, tâm tình của tôi hình như là——một ngày nào đó mình bỗng nhiên nhận được một con búp bê xinh đẹp, tuy rằng mình chưa từng xa xỉ xin qua con búp bê này có thể vĩnh viễn thuộc về mình, cũng không cảm thấy mình đối với con búp bê này có bao nhiêu thích, nhưng khi chính bị cáo biết mình vốn không xứng có được con búp bê này thì, trong lòng không tự chủ được hiện ra cái loại có chút không biết làm sao, có chút chán nản, cảm xúc phức tạp có chút không muốn lại có chút chán ghét.....

Con búp bê này thật đáng ghét mà! Dựa vào cái gì nó được yêu thương như vậy? Dựa vào cái gì nó không thể thuộc về tôi?

Dựa vào cái gì tôi phải ở trường học chờ anh ta hai ngày? Rất ngu!

Xung quanh thỉnh thoảng có mấy sinh viên quay đầu nhìn chúng tôi thì thào, về mặt của anh ta càng thêm âm u.

Quên đi!

Hạ Tiểu Bạch, mấy lúc đầu chẳng phải sẽ biết con búp bê này không thuộc về mình sao? Mấy lúc đầu chẳng phải sẽ biết mình không xứng với con búp bê này sao? Mấy lúc đầu không phải cũng không thích con búp bê này như vậy sao? Nếu hiện tại nó ở bên cạnh này, được ở chung với nhau là tốt rồi!

Hiện tại không được tự nhiên như vậy lại là vì cái gì đây?

Đem kem quế ăn xong, tôi thu hồi tâm tình không được tự nhiên, ngẩng đầu nhìn về phía anh, lời nói ngân nga mềm mại hỏi: “Có muốn ăn nho hay không? Rất đắt, mười năm đồng một cân đó!”

Thái độ nịnh nọt này có tính là tốt không?

Lông mi mắt anh ta giật giật, ánh mắt vẫn có chút dịu dàng ngưng lại. Đem thân mình từ trên xe đứng lên, anh bước chân đi hướng về phía tôi.

Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước.....

Sau khi cô định đứng ở trước mặt tôi, anh ta không nói một lời, cúi đầu cầm lấy nho trong tay tôi, nắm chặt tay của tôi, lời tôi đi về phía trước, đi thẳng đến trước xe của anh.

Sau khi mở cửa xe ra, anh nói với tôi: “Lên xe.”

Thanh âm nhàn nhạt, không chứa một chút cảm xúc.

Tôi ngửa đầu nhìn anh: “Muốn đi đâu? Lập tức đến giờ đóng cổng rồi.”

Ánh mắt anh trầm xuống: “Hạ Tiểu Bạch, đừng chọc anh tức giận.”

Thanh âm không lạnh nhạt, chứa rất nhiều cảm xúc.

Tôi chu chu cái miệng, cầm túi sách từ trên lưng đặt vào bên trong xe, biết điều bò lên trên xe. Mới vừa ngồi vững, vừa nghiêng mặt cũng đã thấy Mộ Nghịch Hắc nhắc chân lên ngồi ở phía sau.

Âm thanh cửa xe vang lên “Oành!” một cái, tôi mới nghiêng mặt sang hỏi: “Sao anh cũng lên đây?” Cánh tay dài của anh duỗi ra, cầm lấy túi nho trong tay cùng túi sách bên cạnh người tôi ném về phía ghế trước, nghiêng cả thân người đè ép lại——

“A!”

Tôi hô nhỏ một tiếng, ngửa người nặng nề ngã vào trên chiếc ghế da màu đen, chân cùng thân người vặn vẹo thành một tư thế cực kỳ quái dị.

Anh ấn vai của tôi cúi nửa người đặt ở trên người tôi, một đôi con ngươi đen thu lại gần trong gang tấc, hơi thở nóng rực thẳng tắp phả ở trên mặt tôi.

Trong một lúc, tất cả hơi thở trong lúc đó đều là mùi vị của anh, trong người đã muốn xì khói!

“Anh anh anh anh muốn như thế nào?” Tôi trừng mắt có chút hoảng sợ nhìn hắn.

Anh ta chăm chú nhìn mắt tôi, ánh mắt chuyển sang đặc, đặc giống như mực, thấy tôi có chút sợ hãi.

Chiếc môi mỏng manh tao nhã nhếch lên, anh nâng tay vén sợi tóc lộn xộn trên trán tôi, trong thanh âm ôn nhu như tiếng sáo vừa ẩn một loại oán hận vừa cất giấu một loại nhu tình dây dưa đến thấu xương: “Đồ nhỏ em đây thiếu tim thiếu phổi, thật không biết anh vì cái gì hôm nay gấp gáp trở về? Được, anh bây giờ sẽ nói cho em——”

Ghế dưới người lún mạnh xuống, cả người anh ta như núi đè ép lại, trước tiên cái bóng ở trên người tôi rồi, sau đó cái bóng lại càng gần vào bên trong.....

Tuy rằng trong lời nói của anh có oán hận, nhưng khi nụ hôn này rơi xuống thì lại nhẹ như gió đánh tàu lá chuối, cơn gió nhẹ nhàng lướt qua, nhẹ nhàng từ từ như người tình, mê luyến ôn nhu mát mẻ, giữa môi răng tràn đầy vị ngọt của kem.....

Cơ thể tôi sợ run một hồi, trong đầu giật mình một cái, bỗng nhiên nhớ tới một đoạn miêu tả trong 《Tiểu Đoàn Viên》(4) của Trương Ái Linh: “Anh ta hôn cô ấy, cô ấy giống như ngọn lửa trên đèn, một trận gió nhẹ nhàng thổi về phía sau, đám mê đi qua, nhưng gió cũng nóng như ngọn lửa đèn, nóng hừng hực mà bắt đầu gần lại.....”

Thật thật là vừa chuẩn xác lại hợp thời!

Không biết qua bao lâu, khi tôi cảm thấy không khí trong phổi cũng bị anh hút sạch như tấm ăn lên, môi anh bỗng nhiên dời đi, bàn tay để trên cái trán của tôi, đem tóc lộn xộn của tôi vuốt về phía sau đầu, hai con mắt sâu sắc mênh mông nhìn tôi, khóe miệng chứa ý cười say mê, khi gần lại môi của tôi khẽ nói: “Tiểu Bạch, mở miệng thở đi.....”

Dường như là bản năng tôi há miệng hít một hơi, còn chưa kịp hít vào trong phổi, anh đã bắt đầu lần thứ hai môi lưỡi dây dưa với tôi.....

Lần này, thiếu một chút dịu dàng triền miên, bá đạo mạnh mẽ hơn một chút. Làm giống như muốn đem nước trà ủ thành rượu mạnh, anh nhiệt liệt mà lại chuyên tâm, giống như chim cu không khỏi khao khát nước! Bộ dáng kia, giống như tình cảm trong lòng ngủ đông rất lâu, rốt cuộc có thể tìm được cái miệng để thổ lộ, vì thế không cần biết đến hậu quả, gần như là không khống chế được mà mãnh liệt tuôn trào ra——

(1) CAD: Computer Aided-Design tức là thiết kế có sự trợ giúp của máy tính.

(2) Kinh điển: đẹp đến kinh sợ (không biết có từ nào thay vào từ này được không nhỉ?)

(3) Phát tiêu: một từ địa phương, chính là nói bạn bè từ nhỏ cùng nhau lớn lên, lớn lên có thể cùng nhau làm người yêu, bình thường không phân biệt được nam hay nữ. (๒0๑ cũng hèm hừ lăm, nhưng chắc là giống thanh mai trúc mã)

(4) Tiểu Đoàn Viên: Little Reunion (Tiểu đoàn viên) là tác phẩm bán tự truyện của Trương Ái Linh – tác giả truyện ngắn được chuyển thể thành bộ phim Sắc giới của đạo diễn Lý An. Trước khi tạo nên cơn sốt ở Trung Quốc, Little Reunion từng làm mưa làm gió ở Đài Loan và Hong Kong. (nguồn: <https://evan.vnexpress.net/News/Tin-tuc/.../3B9AE47D/>)

Mã tấu Tiểu Bạch định đưa cho Mộ Nghịch Hắc: như hình dưới (tại ๒0๑ hèm biết nên gọi nó là gì nên vẫn cứ để nguyên, định để nó là dao găm mà lúc seach google thì thấy mã tấu mà dao găm không phải là một nên thôi)

Xe của Mộ Nghịch Hắc

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hắc Bạch xứng đôi ๑ Tim đập thành thịch

【Đứng dậy tiến lên, người ấy khom người ôm lấy bé gái buồn ngủ trước mặt đi ra khỏi phòng vẽ, khoe miệng cất chứa một nụ cười nhỏ sáng rõ dịu dàng nhẹ nhàng. Trên giá vẽ, vẽ mặt kia nghiêng đầu ngủ ngon tựa vào trên ghế đẹp giống như ảnh chụp trắng đen hơi có màu vàng trên giấy, một cái chớp mắt đông lại mãi mãi.】

※※※

Tôi thật lâu thật lâu rồi cũng chưa có một giấc mơ vừa ảo cũng vừa thật như vậy.《bigbab01.wordpress.com》

Trong mơ, bỗng bèn một vài đoạn ngắn nhỏ. Giống như từ trong ký ức lấy ra, lại giống như ký ức không có thật.

【Đoạn ngắn thứ nhất】:

Ánh nắng buổi chiều chói chang, lưu lại trên tóc bé gái đang một mình dựa vào cửa sổ phòng vẽ, nhìn thấy cô giáo thoải còi chỉnh đốn đội ngũ, chuẩn bị mang mấy đứa trẻ đi ra bờ biển nhặt vỏ sò.

“Thật đáng ghét! Vì sao lại phát sốt vào lúc này?” Bé gái nói thầm một tiếng, cúi đầu xoay người rồi đi.

Hành lang thật dài, vang vọng tiếng bước chân “Cộp cộp cộp”.

“Bốp!” Cái mũi mềm va vào bức tường.《bigbab01.wordpress.com》

Ngẩng đầu, trong mắt bé gái xẹt qua một luồng ánh sáng lớn: “William, anh đã về rồi!”

Thiếu niên tuấn dật dục tú trước mặt nâng tay vỗ vỗ đầu cô bé, nhủ mảy: “Nha đầu không lớn không nhỏ này, lại dám gọi thẳng tên sư phụ!”

Cô gái hé môi cười ngây ngốc: “Di trường trại không phải nói anh đi tham gia trận đấu sao? Như thế nào mới ba ngày đã trở lại?”

“Mới ba ngày?” Thiếu niên vẽ mặt trầm xuống: “Hạ Tiểu Bạch, anh cho em vẽ tĩnh vật mấy bức tượng thạch cao em đều đã vẽ xong rồi sao?”

“Á.....” Cô bé cúi đầu cắn cắn môi, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, ngẩng đầu nói: “Đúng rồi, mọi người hiện tại muốn ra bờ biển thấy! Anh không đi theo cùng sao?”

“Em nghĩ muốn anh đi như vậy sao?”

“Vâng!” Đầu cô bé có chút vui sướng.

Ánh mắt thiếu niên bí ẩn: “Không đi!”《bigbab01.wordpress.com》

Bé gái vẽ mặt thất vọng: “Vì cái gì? Nghe nói đi chơi vui lắm mà!”

Thiếu niên khỏe miệng cong cong, chứa một mặt ý cười, âm thanh từ từ nói: “Đi không dạy được, sư phụ chỉ ở đây. Anh muốn xem bức tranh em vẽ!”

“Hà?” Bé gái méo miệng bộ dạng đằm đằm đáng yêu: “Nhưng mà em sốt.....”

Thiếu niên nhú mày: “Hà? Để cho anh xem thử nào!”

“Như thế nào.....”

Thử?

Bé gái còn chưa kịp nói hết, thiếu niên bỗng chốc dùng môi dán lên trên trán của cô bé.....

Ánh mặt trời từ phía sau hắt vào đây, cả người thiếu niên được bao trùm trong ánh sáng, nét mặt không rõ: “A, quả thật có chút nóng.....”

Trong thanh âm kia ả ả gọn sóng dịu dàng, ở trong hành lang mệnh mông mà vang vọng.....

【Đoạn ngắn thứ hai】:

Hai tĩnh vật, tượng thạch cao phòng vẽ tranh.《bigbab01.wordpress.com》

Thiếu niên ngồi ngay ngắn ở trước giá vẽ, tay cầm bút chì, hít thở lại quan sát đường cong màu xám xinh đẹp trên bản phác họa.

Vẽ ra đường nét, vẽ ra đường ranh giới sáng tối, trải bóng mờ lên, khắc họa chiều sâu.....

Ánh sáng bên trong từ từ tối xuống, thiếu niên cúi đầu đem bút để vào trong hộp.

Đứng dậy tiến lên, người ấy khom người ôm lấy bé gái buồn ngủ trước mặt đi ra khỏi phòng vẽ, khỏe miệng cất chứa một nụ cười nhỏ sáng rõ dịu dàng nhẹ nhàng.

Trên giá vẽ, vẽ mặt kia nghiêng đầu ngủ ngon tựa vào trên ghế đẹp giống như ảnh chụp trắng đen hơi có màu vàng trên giấy, một cái chớp mắt đông lại mãi mãi.....

【Đoạn ngắn thứ ba】:

Trong căn tin ồn ào.《bigbab01.wordpress.com》

Một đám con nít hơn mười tuổi lớn nhỏ ngồi cạnh nhau, vừa cười nói vừa ăn cơm

Bé gái tự mình ngồi một góc, cúi đầu, tóc tơ như nước chảy buông xuống, che khuất hai con mắt nai trong suốt của cô bé.

Đã là ngày thứ năm, sư phụ có thật sự trở lại hay không?

Cô bé đã làm xong bài vẽ người ấy giao cho rồi, người ấy như thế nào còn chưa trở lại?

Còn có một tuần, trại hè sẽ kết thúc, cô bé còn không biết phải mang bức tranh nào tới tham gia buổi trưng bày cuối cùng đây!

.....

Được rồi, cô bé thừa nhận việc đó không phải là nguyên nhân quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là——

Người ấy vừa đi sẽ không có người theo cô bé cùng nhau đi ăn cơm!

Sớm biết rằng, bình thường sẽ không nên chỉ cùng người ấy suốt ngày đi cùng nhau. Cái này được lắm, hai tháng này cô bé cũng chưa kết giao với một người bạn nào có thể cùng nhau ăn cơm——thật sự là rất thất bại!

【Đoạn ngắn thứ tư】:

Phòng triển lãm rộng rãi sáng sủa, đầy chật bóng dáng phụ huynh cùng học sinh.

Mẹ bé gái đứng trước một bức tranh tên là『Vườn Hoa Hường Dương Ngày Ấy』, tấm tắc khen ngợi: “Không tồi thật không tồi! Không tưởng được Tiểu Bạch nhà chúng ta còn có thiên phú hội họa! Về sau đưa con đi phòng vẽ tranh của chú Trình học được không?”

“A!” Bé gái gật gật đầu đáp ứng, một bộ dáng có vẻ không tập trung.

Hôm nay ngày cuối cùng.

William, anh thật không trở lại sao?

Ở phòng triển lãm không chút để ý mà lay động, nhìn thấy phía trước có mấy phụ huynh đang bàn luận về một bức tranh, bé gái đi tới——

Đó là một bức tranh màu nước tên『Rung động』.

Bức tranh vô cùng tinh tế, dùng màu vẽ vô cùng thuần khiết, kết cấu vô cùng duyên dáng phối hợp với ý cảnh vô cùng mê người, làm cho bé gái trong nháy mắt trông to mắt——

Hình ảnh chủ yếu là hai màu xanh vàng, thiếu niên anh tuấn trên lưng mang theo túi vẽ vừa đi vừa ngoái đầu nhìn bé gái đang bị anh ta kéo đi, ánh mắt dịu dàng.

Cô bé khẽ hé miệng, trừng mắt một đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn thiếu niên, vẻ mặt có chút ngây thơ. Gió phất dịu dàng tóc trên trán cô bé, lộ ra cái trán bằng của cô, búi tóc lỏng lẻo dưới ánh chiều tà, tóc tơ, làm cho người ta nhìn không được muốn đưa tay chạm tới.

Phía sau bọn họ, là mảng lớn mảng lớn hoa hướng dương nở rộ. Nghiêng mình vươn lên, nở ra tươi đẹp rạng ngời, dường như chỉ vì điều đẹp để này khiến người ta trong nháy mắt『Rung động』.....

Giới thiệu qua về『Rung động』:

Helianthus annuus – sunflower.《bigbab01.wordpress.com》

Lời nói của hoa: Ái mộ.

Hoa hướng dương luôn hướng thân về bầu trời, chính là bạn phải luôn hướng về phía trước.

Bé gái không kìm chế được nhìn chữ “W” ký phía dưới bên phải bức tranh, bỗng nhiên cảm thấy chính mình rất nghĩ muốn rất nghĩ muốn rất nghĩ muốn ôm thiếu niên đã bất ngờ hôn lên miệng bé gái trong vườn hoa hướng dương kia. 《bigbab01.wordpress.com》

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Về William cùng Hạ Tiểu Bạch đủ loại. Không phải ngoại truyện nha! Là một mảng nhỏ trong mơ của Tiểu Bạch~~~

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hắc Bạch xứng đôi ๐ Cái gọi là 3213

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

【 Anh ta lộ ra một bộ mặt “Em đừng nói xạo”, mềm mỏng nhẹ nhàng lại dịu dàng nói: “Thật ra cũng không liên quan, anh sẽ không ghét bỏ của em.”
Dùng một chút, góc miệng anh ta rất cong lên, ác ý mà thêm vào hai chữ: “Nhỏ bé!” 】

※※※

Giữa trưa, tôi là bị một trận tiếng đập cửa đánh thức.

Kéo rèm màu lam ký túc xá ra, một mảng bầu trời màu xanh. Tôi mặc áo ngủ, tóc rối tung, còn buồn ngủ từ trên giường đi xuống, vừa hỏi “Ai vậy?” vừa đi dép lê qua mở cửa.

Mở cánh cửa, tôi sững sờ!《bigbab01.wordpress.com》

Bởi vì trước cửa là di quản lý ký túc xá và—— Mộ Nghịch Hắc!

“A?”

Trong đầu tôi chưa kịp truyền tải, vừa mới chuẩn bị mở miệng, Mộ Nghịch Hắc bỗng nhiên tiến lên lấy tay sờ lên cái trán của tôi, đầy lo lắng hỏi: “Tiểu Bạch, thế nào rồi? Hạ sốt chưa?”

Tôi nói: “A?”《bigbab01.wordpress.com》

Anh ta sắc mặt trầm xuống: “Em như thế nào như vậy không cho người ta bớt lo chứ?”

Tôi nói: “A?”

Di quản lý ký túc xá cho một cuộc: “Đừng chỉ ‘A’! Bị ốm thì mau mau đi bệnh viện! Xem xem khiến bạn trai gấp đến độ hoảng hốt!”

Di nói liên tiếp ba câu cảm thán, nói xong tôi không kìm lòng lại được mà “A a a?” một tiếng.

Di nhìn tôi thông cảm một cái, xoay người nói với Mộ Nghị Hắc: “Xem ra đứa bé này bệnh thực không nhẹ, cậu ở đây chăm sóc đi! Có cần cái gì lại đến tìm tôi.”

Đứa bé? Di, di không nên gọi một đại cô nương 22 tuổi như vậy a!

Tang thương nhìn bóng gi khuất dần ở chỗ rẽ, tôi ngẩng đầu nhìn Mộ Nghị Hắc: “Sao anh lại lên đây?”《bigbab01.wordpress.com》

“Điện thoại em tắt máy, người trong ký túc xá lại cũng không ở đây, anh tìm không thấy em chỉ có thể lên đây.”

“Anh còn cố gắng nói lý!” Tôi nói thầm một tiếng, hỏi: “Anh bịa đặt nói em bị bệnh?”

Anh ta nhún vai, cúi đầu nhìn tôi cười: “Em không phải mắc bệnh ham ngủ sao?”

Tôi giận: “Anh mới có bệnh! Bệnh của anh lâu không chữa trị! Bệnh anh nguy kịch!”

Anh ta mỉm cười: “Hạ Tiểu Bạch, có người nguyên rủa chính bạn trai mình như vậy không? Hả?”

Tôi méo miệng: “Anh còn không phải nói em phát sốt? Em cái này gọi là gây ông đập lưng ông!”

Anh ta gõ gõ đầu của tôi: “Cái đuôi sau ông vàng chích, độc nhất lòng Tiểu Bạch! Anh thế nào lại thích quý tình quái như em vậy?”

Tôi sùng sốt, ngẩng đầu——

Lông mi anh rủ xuống nhìn tôi, bên miệng ý cười thanh nhã như hoa cúc: “Ngăn người cái gì? Không mời anh vào trong?”《bigbab01.wordpress.com》

Vào phòng đem bức rèm kéo ra, ánh nắng ngập tràn đầy phòng.

Anh ta ngắm nhìn xung quanh một vòng, gật đầu hài lòng: “Thu dọn rất sạch sẽ.”

Tôi hất cằm lên cao một bộ dạng đắc ý: “Đó là, 533 chúng em chính là ký túc xá văn minh!” Nói xong, chỉ vào chiếc ghế ngồi của tôi, “Anh ngồi đi, em đi đánh răng rửa mặt trước đã.”

Anh ta gõ cái đầu tôi một cái: “Quý lời thôi!”

Đánh răng xong, tôi xoay người vốc nước ở trong ca vỗ lên mặt, cầm lấy khăn xoa xoa mặt. Quay người lại, anh đang ngồi ở kia hai tay khoanh ở trước ngực nhìn tôi, trong mắt mặc dù đầy ý cười, lại có một chút thích thú cười nhạo.

Tôi vốn có chút bức bối khi rời giường, này lại nhìn thấy bộ dạng của anh ta, không khỏi cảm thấy có chút buồn bức: “Nhìn cái gì vậy!”

Đuôi lông mày anh ta khẽ nhếch, mị nhãn như tơ xem xét tôi: “Tiểu Bạch, áo ngủ này của em cũng thật.” Dừng một chút, anh ta phun ra hai chữ: “Ngây thơ.”

Tôi cúi đầu nhìn áo ngủ màu hồng Hello Kitty mẹ mình mua cho, nhiệt độ mặt tăng vọt, trừng anh: “Cũng không phải mặc cho anh xem, ai cần anh lo! Kiểu gọi cảm em cũng có!”

Đuôi lông mày anh ta khẽ nhếch, có chút dăm chiêu mà nhìn tôi “A” một tiếng. Âm cuối ngân thật sự dài, mang theo những gợi ý thích thú không rõ. 《bigbab01.wordpress.com》

Nhìn đôi mắt nhỏ bí hiểm của anh ta, tôi cảm thấy chúng tôi trong lúc đó rất không đủ loại ăn ý hư vô mờ mịt này “Lòng có một loại thông minh sắc sảo『a』” .

Từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ áo phông cùng một cái quần ngắn, bỏ lại một câu: “Anh ngồi ở đây, em đi thay quần áo.” Sau đó, tôi chui vào buồng vệ sinh.

Nhanh chóng thay quần, tôi đang chuẩn bị cởi áo ngủ, bỗng nhiên phát hiện một chuyện vô cùng đau khổ——tôi quên lấy áo lót!

Hơn nữa, càng bị thương là ——mấy cái áo lót của tôi đều phơi trên ban công!

Nhìn trời.

Cẩn cẩn môi, cẩn chặt răng, lại cẩn cẩn ngón tay, đấu tranh một trận, tôi mặc áo ngủ Hellokitty+ quần ngắn, kéo cửa nhà vệ sinh, về mặt bình tĩnh đi ra.

Mộ Nghịch Hắc ngẩng đầu nhìn tôi liếc mắt một cái, tựa cười mà như không cười: “Như thế nào đi ra nhanh như vậy?”《bigbab01.wordpress.com》

Tôi nhẹ như gió mỏng như mây nhìn anh ta liếc mắt một cái, ra về bình tĩnh nói: “À, quên lấy một số thứ linh tinh. Trên bàn có đường, anh ăn trước đi.”

Nói xong, từ từ đi đến ban công, nhanh như điện chớp cầm lấy một cái móc áo, sau khi gỡ linh tinh xuống, rất nhanh mà xoay người đi trở về nhà vệ sinh.

Khi tôi làm động tác này, Mộ Nghịch Hắc vẫn cúi đầu gầy gầy những viên kẹo xanh xanh đỏ đỏ trên bàn tôi, một bộ dáng nhàn hạ không chút để ý.

Tôi vừa thay quần áo vừa nghĩ: Anh ta là sợ tôi xấu hổ mới ra về không biết sao?

Trong lòng không khỏi cảm động một trận, tôi âm thầm xúc động: Người này được nuôi dạy thật tốt!

Thay xong quần áo từ nhà vệ sinh đi ra thì, anh ta đang ngồi ở bên cạnh bàn của tôi thông thả mà bóc từng viên đường.

Sau khi đem đường cho vào trong miệng, anh nhẹ nhàng ngẩng đầu cười vô hại với tôi: “Tiểu Bạch, nói với em một chuyện.”

Tôi cầm áo ngủ nhìn anh ta: “Chuyện gì?”《bigbab01.wordpress.com》

Khỏe mắt anh ta mang theo ý cười: “Chính là nghĩ muốn nhắc nhở em một chút: Làm người không cần cầu chuẩn xác, tất cả đều là từ thực tế xuất phát, nghĩ không cần giờ trò dối trá, phùng má giả làm người mập.”

Tôi trong mắt cô quái mà nhìn anh: “Tư tưởng chính anh muốn nói là gì?”

Góc miệng anh cong lên thành một đường cong vô cùng quý dị: “Lấy một cái ví dụ: Rõ ràng là A, sẽ không cần giả mạo B, như vậy không tốt!”

Đầu óc tôi một trận choáng váng: “Cái gì A giả mạo B? Chữ B này không tốt, chúng em bình thường đều dùng “13” thay thế nó! Anh nói làm người không cần giả bộ 13 là sao?”

“A? Còn có cách nói này à?” Trong mắt anh ý cười dày đặc, trầm ngâm: “Anh đây đổi lại cách nói trắng vậy, chính là ‘Rõ ràng là 32A, sẽ không cần giả mạo 『3213』’, như vậy không tốt!”

32A? 3213?

Tôi nhìn anh, suy nghĩ có chút bế tắc.

Ánh mắt anh thông thả từ từ hướng về phía ban công, dùng đầu lưỡi chuyển chuyển viên đường bên trong, tiếp tục nói: “Phù hợp với em mới là tốt nhất, em không biết là em mặc nhầm đồ nhỏ?”

Tôi theo ánh mắt anh nhìn qua——

Bộp!《bigbab01.wordpress.com》

Trong lòng tôi rét lạnh một cái, ánh sáng bỗng nhiên tràn vào não!

Sắc mặt bỗng chốc đỏ hồng, trong đôi mắt nhỏ của tôi đèn hoa rực rỡ, nghiêng răng nghiêng lợi phát ra một loạt chữ: “Em là hàng thật giá thật 『3213』!”

Anh ta lộ ra một bộ mặt “Em đừng nói玩笑”, mềm mỏng nhẹ nhàng lại dịu dàng nói: “Thật ra cũng không liên quan, anh sẽ không ghét bỏ của em.”

Dùng một chút, góc miệng anh ta rất rất cong lên, ác ý mà thêm vào hai chữ: “Nhỏ bé!”

Nghẹn!

Không nói gì lại ghen, không nói gì lại ghen, tôi không có gì lại ghen với cái kia nha!

Trong xã hội hài hòa tốt đẹp như thế nào vẫn còn sót lại một con cua như thế này a?

Ngửa mặt bốn mươi năm độ nhìn lên trần nhà: Tôi vừa rồi nói cái gì? Người này được nuôi dưỡng thật tốt?

Đem đồ ngủ bỏ vào trong tủ quần áo, tôi trừng mắt nhìn anh, tức giận nói: “Ai quản anh ghét bỏ hay không ghét bỏ của em? Em với anh rất quen thân sao? Đồ lưu manh!”

Gặp tôi như vậy, đuôi lông mày anh ần ần cười, từ từ đi lên phía trước, khom người đem gương mặt kề sát về phía tôi, hai mắt không hề chớp mà nhìn tôi: “Hạ Tiểu Bạch, chúng ta không quen sao?”

Trong hơi thở phả tới thoang thoang mùi đường dừa.

Tôi quay sang, giọng nói kiên quyết: “Không quen!”

Ánh mắt anh dày đặc, bất chợt đem môi kề sát lại.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, một khối đường nho nhỏ từ trong miệng anh chuyển sang miệng tôi.

Trong nháy mắt, môi răng lưu đầy hương thơm.

Ngẩng đầu, anh nhìn tôi cười: “Được rồi, ăn đường của anh, chúng ta liền quen thân!”

Tôi xấu hổ và giận dữ không chịu nổi: “Đó là đường của em!”

Anh cười: “Anh nhớ rõ là anh mua cho em.”

Tôi: “.....”

Câu tục ngữ truyền giác ngộ kia như thế nào ấy nhỉ?

Đúng! Nã nhân thủ nhuyển, cật nhân thủ đoan![1]

Tôi đây không nói gì mà chống đỡ được miệng nhỏ nhắn ư!

Anh thấy tôi méo miệng không nói lời nào, tâm tình vui sướng nâng tay xoa xao tóc của tôi, nghiêm trang nói: “Buồn một tí thì già thêm một tí, cười một tẹo thì trẻ thêm một tẹo[2]. Tiểu Bạch đừng tức, hãy, cười cho lão già một cái coi!”

Tôi nghiêng mắt liếc anh một cái, về mặt tủi thân mà quay lại: “Lão già, thiếp có già cũng không phải người già, người vẫn là tự cười một mình đi!”

Khóe miệng anh nhếch lên, vẫn còn nở nụ cười: “Tiểu Bạch, em quả thật là niềm vui của anh!”

Đôi mắt tôi khẽ chớp lại, trả lại một câu: “Lão già, người thật đúng là Khổ Đinh Trà của thiếp!”[3]

Nghe vậy, động tác trên tay anh càng mạnh, hung hăng gõ gõ đầu của tôi, oán hận mắng một câu: “Không biết phân biệt xem thường sói!”

Tôi ngẩng đầu trừng anh, lại vừa đúng lúc thấy được sóng cười trong suốt trong ánh mắt anh.

Giờ khắc này, tôi bỗng nhiên tự kỷ nghĩ: Anh thật sự thích tôi sao? Bằng không, với cái mặt than dọa lui vô số cô gái mê khuôn mặt của anh như thế nào đối xử với tôi, ý cười cùng “Cỏ mòn mòn trên thảo nguyên” tựa như, lửa rừng thiêu không bao giờ hết gió xuân thổi lại sinh chứ?[4]

Không ngờ ——

Tôi thật sự hài hước như vậy?

Đau khổ.....

Gặp tôi sững sờ, anh xoay người ngồi xuống ghế tựa bên cạnh, hỏi tôi: “Giữa trưa muốn ăn cái gì?”

Tôi chỉ chỉ trên bàn vẫn còn hai gói mì tôm: “Ngày mai em về nhà, đáng nhẽ định hôm nay đem hai gói mì tôm này tiêu diệt hết.....”

Khóe môi anh cong lên: “Ồ? Tốt lắm, chúng ta mỗi người một gói, vừa vặn không cần đi ra ngoài.”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh: “Anh cũng ăn mì tôm?”

Anh nhú mày: “Anh làm sao lại không thể ăn mì tôm?”

“Nam sinh không phải rất coi trọng vấn đề ăn uống sao? Trình Quân anh ta cho tới bây giờ chưa từng ăn mì tôm, nói chịu không nổi mùi vị kia.”

Anh hơi híp mắt lại, khẽ nói: “Thật không? Anh cũng không kiêu ngạo như anh ta!”

Tôi thấy vẻ mặt anh có chút âm, vội vàng giải thích: “Chính là bởi vì mì tôm là đồ ăn chiên dầu, không có gì dinh dưỡng, hay ăn thì không tốt với cơ thể!”

“Cái này cũng là Trình Quân nói cho em?”

Tôi gật đầu: “Đúng.”

Anh im lặng, nhân nhật nói: “Trình Quân thật đúng là sư phụ tốt, cái gì cũng dạy. Nhưng mà, anh thấy em cũng không lấy lời của anh ta ghi tạc trong lòng.”

“Ai nói? Em chính là bình thường ngẫu nhiên mới ha ha!” Tôi phản bác.

Anh nhìn tôi, con mắt đen đặc một mảng.

Giấy lát, hé môi ra, cười: “Nói như vậy em còn rất nghe lời? Hà?” Trong ánh mắt kia ẩn ẩn một dòng nước lạnh, giọng nói cũng hàm chứa giễu cợt cùng mỉa mai, nghe nổi lên thanh âm vèo vèo!

“Thật ra, cũng không phải rất nghe lời.”

Anh hừ: “Thật không?”

Tôi thấy trong mắt anh ý cười càng lạnh, không dám nói lời vô nghĩa nữa, đứng dậy cầm lấy mì tôm nói: “Anh chờ một chút, em đi xuống đun nước nấu mì.”

Xách ấm nước ra, tôi nghĩ nghĩ, lại buông. Xoay người từ trong thùng giấy ở ban công lấy ra nồi com điện, đối với anh ta lấy lòng nói: “Chúng ta hay là nấu ăn đi? Em cho anh hai quả trứng.”

“Em cho anh hai quả trứng?” Anh nhướn mày: “Hạ Tiểu Bạch, không nghĩ tới em còn có công năng đặc biệt này, đây cũng là Trình Quân dạy?”

Tôi: “.....”

Anh nghĩ rằng tôi cùng Trình Quân là gia cầm sao?

Đem nồi com điện cắm nước xong, tôi lấy hai quả trứng còn sót lại trong ngăn kéo, nhìn anh cười: “Còn dư hai quả trứng, đều cho anh ăn.”

Anh lạnh lạnh à liếc nhìn tôi một cái, cười lạnh: “Các em không phải là ký túc xá văn minh 533 sao? Dùng đồ điện này là làm trái quy định.”

Tôi vẻ mặt khó tin: “Mộ học trưởng, anh cũng thật 蠢[5]! Nữ sinh ký túc xá không tuân thủ quy định về đồ điện thì không phải là nữ sinh ký túc xá sao? Chúng em cái này gọi là ‘Thượng có chính sách, hạ có đôi sách!’”

Anh nhú mày: “Yao?”

“Là tam thỏ ‘蠢’, ý nói cục đất anh rất rất rất mềm!”

Góc miệng anh ta hiện ra một tia cười: “Hạ Tiểu Bạch, em cũng thật Fashion!”

“Fashion?” Tôi vẻ mặt khó hiểu nhìn anh ta: “Có ý tứ gì? Em nghe không hiểu!”

Anh lướt qua tôi liếc mắt một cái, không âm không lạnh nói: “Tiếng Anh cấp sáu của em xác thực là dùng tiền để mua phải không?”

Tôi gật đầu: “Vâng vâng vâng! Cái này anh cũng nhìn ra? Bỏ ra ba mươi đồng, rất đắt!”

Anh nhú mắt lại, hai tay khoanh ở trước ngực nhìn tôi: “Hạ Tiểu Bạch, trước kia tại sao anh lại không phát hiện ra em nhanh mồm nhanh miệng như vậy chứ?”

Tôi ừm khua miệng mà chu chu miệng: “Gia, thiếp đây là làm cho người vui vẻ mà! Cho dù người không cảm kích, như thế nào còn châm chọc người nha? Rất tổn thương lòng tự ái nha!”

Thấy tôi như vậy, khóe mắt anh gập lại, cuối cùng nở nụ cười——hơn nữa, có vẻ như cười còn khá hài lòng!

Buồn vui bất thường! Đây là trạng thái buồn vui thất thường nha!

Nước sôi——cho vào——đổ gia vị——đập trứng——chờ ba phút——mở vung nồi——hương bay bốn phía!

Tôi hít hít cái mũi, nhắm mắt lại vẻ mặt ngây ngất: “Vâng! Chính là mùi vị này!”

Mộ Nghịch Hắc dở khóc dở cười nhìn tôi: “Nhìn bộ dáng ngây ngất này của em, đem chính mình chụp đi quảng cáo mà!”

Tôi không để ý tới châm chọc của anh, đem hộp com cùng với cặp lồng đưa cho anh: “Hoạt động!”

“Em để anh dùng nắp hộp ăn?” Anh nheo đuôi mắt liếc tôi.

Tôi trừng mắt nhìn, cầm cái vung trong tay đưa cho anh: “Hay là anh muốn dùng vung cái?”

Gân xanh trên trán anh giật giật: “Hạ Tiểu Bạch, em ở đây không có bát sao?”

Tôi vẻ mặt khó hiểu: “Ăn mì tôm đâu có được dùng bát? Bọn em đều là trực tiếp dùng đũa cùng cái vung bên trên để ăn nha?”

Anh nhìn hơi nóng trong nồi bốc lên, lại nhìn nắp hộp trong tay, trong mắt hiện lên một chút suy nghĩ: “Hạ Tiểu Bạch, em đây không phải là cố ý chinh anh chứ?”

Khóe mắt tôi cong xuống cười: “Mộ Nghịch Hắc, loại hành vi này của anh, chính là trong truyền thuyết ‘Lấy lòng Tiểu Hắc đo lòng Đại Bạch!’”

Không để ý tới nét mặt tựa cười mà như không cười của anh, tôi từ trong nồi lấy đũa gấp ra một sợi mì, để ở trên vung thổi mát sau đó, “chụt chụt” mút vào miệng, vừa ăn vừa khen ngợi: “Chắc chắc, chính là mùi vị này nha mùi vị này nha!”

Anh nhìn tôi như vậy, đành chịu mà cười cười, bắt đầu cầm đũa gấp mì từ trong nồi, đặt trên hộp cơm từ từ thổi mát, lại từ từ đưa vào trong miệng.

Một loạt động tác anh làm được lưu loát tao nhã, thế nhưng không hiện chút thô tục nhếch nhác nào.

Thiệt thực! Anh nghĩ anh ta đang ăn mì Ý? Tôi nguyệt một tiếng, cúi đầu tiếp tục hoạt động.

“Bộp!”

Một quả trứng chần nước sôi nghi ngút hơi nóng bay đến trên vung nồi của tôi.

Ngẩng đầu, anh nhìn tôi cười: “Nhìn em vất vả nấu mì, thưởng em một quả!”

Tôi lộ ra bộ dạng thụ sủng nhược kinh, nghe theo nhân tiện đáp: “Tạ lão gia ban cho!”

Đuôi lông mày anh cong lên, một bộ dáng hết sức thoải mái.

Tôi nhin không được ở trong lòng nằng anh câu: Ông lớn anh biến đi!

Ăn được một nửa, mồ hôi tôi nhễ nhại. Con nết đảo tròn, tôi nhìn Mộ Hắc oa trước mặt thề sống chết lấy tao nhã mà hoạt động tới cùng, lấy lòng nói: “Hắc oa, em biết một bài hát hài về mì ăn liền, hát cho anh nghe được không?”

Anh đưa mắt lên liếc tôi một cái: “Bài hát gì?”

“Tên bài hát gọi là《mì ăn liền》.”

Anh nghĩ nghĩ, nói: “Nếu em muốn hát như vậy, vậy hát đi!”

Tôi vừa nghe, vội vàng thả cái vung xuống, “Khụ khụ” trong cổ họng hai tiếng lấy giọng, cầm chiếc đũa vừa gõ vào mép nồi vừa hát:

“Nụ cười của em thật sự ngọt, nhìn xem anh miệng khô. Em nháy mắt lơ đãng hướng về phía anh, đã khiến nước miếng của anh tràn ra. Anh chưa hề thôi chấm dứt nhớ em mỗi ban đêm, anh muốn hướng về phía em thổ lộ ngay hôm nay. Anh không có xe cũng không có tiền cũng sẽ không nói lời thề, anh chỉ có một tấm lòng kiên trì yêu em năm trăm năm. Cho dù về sau mặt em giống mì ăn liền, anh cũng vẫn như cũ cùng em tràn đầy đến vĩnh viễn.”

Hát một khúc hát xong, ánh mắt tôi khó sờ nhìn anh: “Thế nào? Dễ nghe chứ?”

Mộ Nghịch Hắc buông bát đũa, khoe miệng chứa nụ cười kỳ quái: “Hạ Tiểu Bạch, bài hát này là chính em viết sao?”

“Không phải a! Là một chàng trai tên là Tiểu Phi hát, ở trong máy tính của em còn cất bài hát này đó!”

“A.” Anh ngân một tiếng, vẻ mặt có chút nghiêm túc: “Tiểu Bạch, về sau nhớ kỹ không được ở trước mì ăn liền hát bài hát này.”

Tôi sợ run một chút: “Vì sao?”

“Bởi vì nghe xong mì ăn liền——” sắc mặt anh trầm xuống, trịnh trọng phun ra ba chữ kỳ lạ: “Thật sẽ khóc.”

Tôi: “.....”

Một loạt quạ đen từ đỉnh đầu “Cạc cạc” bay qua.

Cái kia, tôi không có việc gì hay sao mà lại đi hát bài hát cho anh chê cười à? Tôi cái này không phải tự làm tự chịu sao?

※※※

Dùng bữa xong, tôi đang ở bên cạnh rửa nồi, bỗng nhiên nghe thấy Mộ Nghịch Hắc gọi tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em lại đây.”

Tôi mang bao tay nhựa còn đầy bọt bong bóng chạy tới: “Chuyện gì?”

Anh ngồi ở trước bàn học của tôi, ngón tay chỉ vào màn hình máy tính của tôi nói: “Giải thích một chút.”

Tôi xoay người——

Trên màn hình máy tính mở ra xuất hiện chính là ảnh chụp, bên trong là hai nam nhân lưng trần ngực lộ, nhìn cùng đầy ẩn tình.

Thật ra, này thật không có gì, có cái gì chính là hai người con trai đầu một người bị dòi hoa nói cây thành Trình Quân, một người bị thay xà đổi cột thành..... Mộ Nghịch Hắc.

Lại thật ra, này cũng không có gì, có cái gì chính là trong ảnh bên cạnh đầu Trình Quân dẫn ra một khung lời thoại, trên đó dùng hữ in thể Tống [6] màu hồng phấn cỡ 5 viết ra một câu: “Người tôi thực yêu nhất lại tổn thương tôi sâu sắc nhất! Hắc, vì cái gì anh quay lưng lại với tôi đi thích Tiểu Bạch!

Lại thật ra đi, này cũng còn không có gì, có cái gì chính là trong ảnh bên cạnh đầu Mộ Nghịch Hắc dẫn ra một khung lời thoại, trên đó dùng chữ in thể Tống màu xanh lam cỡ 5 viết ra một câu: “Quân, em là trái tim của anh, em là gan phổi của anh, em là ba phần bốn sinh mệnh của anh! Tin tưởng anh, anh sẽ vĩnh viễn yêu em——dùng hai tay cùng vai của anh, cùng với toàn bộ sức lực của người đàn ông!”

Lại lại lại thật ra đi, này đó cũng không có gì, có cái gì chính là phía trên ảnh dùng chữ màu hồng phấn cỡ siêu lớn viết một cái tiêu đề như vậy: 《Ngược luyến tình thâm: Phúc hắc công + mỹ hình thụ = Hắc thâm thâm, Quân nông mông》—— Tác giả: Hạ Tiểu Bạch

Tôi có sai! Tôi không nên đem chính tên mình viết lên đó!

Về mặt đau khổ nuốt nước bọt, tôi quay đầu nhìn về phía Mộ Nghịch Hắc——

Anh tựa lưng vào ghế ngồi, mặt mày mỉm cười liếc tôi, tay hết nắm rồi thả cái con chuột máy tính, đầy nhịp điệu cùng tiếng cũng thật chuẩn mà đọc: “em là trái tim của anh, em là gan phổi của anh, em là ba phần bốn sinh mệnh của anh.” Nhíu mày, “Tin tưởng anh, anh sẽ vĩnh viễn yêu em——dùng hai tay cùng vai của anh, cùng với toàn bộ sức lực của người đàn ông.”

Ngừng lại một chút, anh cực kỳ dịu dàng mà hỏi tôi: “Thế nào? Phát âm của anh chuẩn không?”

☞ RZ!

Tôi run run một chút, cười nịnh nọt: “So với bà chủ Đông Trương Ngọc còn tiêu chuẩn hơn!”

Anh tiếp tục nhìn tôi cười: “Hạ Tiểu Bạch, anh lúc trước như thế nào không phát hiện cái miệng em cũng hoàn hảo chứ? Hà?”

Gió lạnh thổi qua cả người, tôi tiếp tục run run, tiếp tục cười nịnh: “Lão gia, cái này không thể trách thiếp. Muốn tránh thì trách CC ký túc xá của thiếp, chính là Trần Quyền Quyền kia! Nàng hoàn toàn là hủ nữ, cả ngày mê muội trong tranh châm biếm BL[7]. Chính mình mê muội còn không tính, còn cả ngày lôi kéo chúng thiếp cùng nhau trầm mê.....”

Khóe miệng anh giật giật, âm tính vù vù hỏi: “Cho nên em liền mê muội ở trên người anh?”

“Cũng, cũng, cũng không phải.....”

Anh nhíu mày: “Hà?”

Tôi nuốt nước bọt, cổ nghẹn gian nan nói: “Chính là Thần Thần vô tình nói ra một câu, nói anh cùng Trình Quân thật..... thật xứng. Em chỉ vì muốn chứng minh một chút có xứng thật hay không, mới mới mới mới dùng P[8] này.....”

“Xứng?” Tôi còn chưa nói xong, anh bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên, sau khi hừ lạnh một tiếng, áp người lại về phía tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em lấy anh làm trò đùa anh không để ý. Nhưng giống Trình Quân, anh rất để ý!”

Tôi sững sốt, hỏi: “Anh không thích anh ta?”

“Vô cùng không thích!”

“Vì cái gì a?”

Sau khi anh nhìn tôi liếc mắt một cái, chém đinh chặt sắt nói: “Anh ghét nhất loại mặt trắng nhỏ mịn màng như anh ta!”

Tôi ngạc nhiên một chút, lập tức thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, xúc động nói: “Anh nói sớm nha? Hình ảnh của em cất giữ còn có N người cùng khuôn mặt nhỏ màu vàng, khuôn mặt nhỏ màu xanh, khuôn mặt nhỏ màu đen đẹp của tranh....” BL!

Một chữ cuối cùng, tôi còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, đã bị anh—— ăn!

Gió nhẹ thổi bức rèm màu xanh, trên ban công một loạt BRA[9] theo gió bay bay.

Mộ Nghịch Hắc đưa lưng về phía cửa sổ, hai tay giữ đầu của tôi, oai đầu, từ từ nhắm hai mắt, tập trung ý chí mà——gặm người!

Hai tay tôi vô lực thả xuống hai bên hông, cái bao tay nhựa màu phấn hồng “tách tách” mấy giọt nước.

Một giọt một giọt, tưới tắt hết lửa giận.....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Kỳ thật, Mộ Nghịch Hắc cùng Trình Quân, thật sự thực xứng. Ách.....[cắn ngón tay.....

Hết chương 10.

Chú thích

[1]: “Nã nhân thủ nhược, cật nhân thủ đoản”: “Dịch sát tức là cầm cái gì của người ta thì tay phải mềm, cắn cái gì của người ta thì mỏ phải ngắn. Mình chưa nghĩ ra câu nào tương đương trong tiếng Việt nhưng hiểu đại khái là muốn lấy của ai cái gì thì cũng phải có thái độ tử tế nhường nhịn.” câu này phải cảm ơn bạn xamho bên Tàng Thư Viện giải thích cho b0l a

[2]: Nguyên văn: “Não nhất não, lão nhất lão; Tiểu nhất tiểu, thiếu nhất thiếu” câu này là nhờ có sự giúp đỡ của mhd bên Tàng Thư Viện a:>

[3] Khô Đinh Trà: là loại trà rất đắng, có hình giống cây đinh.

[4] Bài thơ “Phúc Đắc Cổ Nguyên Thảo Tổng Biệt” của Bạch Cư Dị.

[5] 姦 giải thích 1: yao giống như “Nghieu” thời xưa (ở đây chỉ một vị vua tên Nghieu.)

Giải thích 2: yao【 hình 】hình dạng của ngọn núi cao, ám chỉ tên người, tên hoàng đế cổ đại.

[6] Chữ in thể Tống: một loại chữ dùng để in sách, tạp chí, báo.

[7]: BL: boy love

[8]: P: Photoshop

[9] BRA: đồ nhỏ (b0l: vâng một hình ảnh đẹp)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hắc Bạch xứng đôi Ở chung một chút

【Khoảng khắc anh im lặng, nâng tay hạ mắt kính trên mắt của tôi xuống, sờ sờ đầu của tôi, mỗi câu mỗi chữ không nhanh không chậm nói: ‘Hạ Tiểu Bạch, nếu về sau muốn gả cho anh, lo lắng cho mình một chút đi?’” Đầu óc tôi cũng mờ, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn anh——Khóe miệng chứa ý cười, ánh mắt hiện ra sự âm áp, bộ dáng kia mặc dù không phải nghiêm trang, nhưng cũng không giống như là đang nói cười, thật làm cho tôi nhất thời không rõ trong lời nói này của anh có mấy phần nghiêm túc.】

※※※

Buổi chiều, bởi vì ký túc xá thật sự rất hấp người, chiếc quạt điện nhỏ nhỏ không thể mang đến cho tôi một chút mát lạnh nào. Tôi ôm laptop cùng Mộ Nghịch Hắc đi sang phòng trọ của anh.《bigbab01.wordpress.com》

Điều hòa rì rì mà thổi gió mát, nhiệt độ bên trong thật dễ chịu. Mộ Nghịch Hắc ở trước máy vi tính sửa chữa bản thiết kế, trên sống mũi đeo một cái kính đen, cả người hiện ra vẻ đẹp lộng lẫy thanh cao, hào hoa phong nhã.

Tôi ôm bút ký ngồi xếp bằng trên giường anh, vừa ăn đồ ăn vặt bên cạnh. Ở trên QQ thấy Tinh Ương login, tôi ngay lập tức gửi một tin nhắn qua——

【Bạch__Bạch】: Ương Ương~~~ ở???

【Ương__Ương】: Gì? Bạch Bạch, mày ở ký túc xá à?

【Bạch__Bạch】: Ở Mỗ Hắc oa lợi dụng điều hòa.....=_=”|

【Ương__Ương】: Gì? Tận dụng thời cơ, không thể đánh mất! Bạch Bạch, đừng can hạ gục anh ta đi!

【Ương__Ương】Hạ Gục! Hạ Gục! Hạ Gục ~~~b[▽]d~~

【Bạch__Bạch】: =.=b.....《bigbab01.wordpress.com》

【Bạch__Bạch】: Tượng gỗ một mực phòng bị sao mà hạ gục được?

【Ương__Ương】: [¬¬]~~~~→ Ồ? Chẳng lẽ... Hay là.....?’ dân/cười.....

【Bạch__Bạch】: Mày đưa con gái này, có thể đừng dùng bụng trứng tự hỏi tự trả lời được hay không?

【Ương__Ương】:.....

【Ương__Ương】: Buồng trứng? (𐄂𐄂𐄂𐄂) = 〇 xem quyền ~~~

【Bạch__Bạch】 : = = #

【Bạch__Bạch】 : Mồ hắc oa tuy rằng là con sói cô đơn, nhưng nhiều lắm được cho là sắc lang, không phải loại sói đôi--anh ta cũng không có đến tình trạng đôi bụng ăn lung tung đâu?《bigbab01.wordpress.com》

【Ương__Ương】: Bạch Bạch mày chó có khiêm tốn! Thật ra, mơ hồ vừa nhìn, mày cũng miễn cưỡng được cho tú sắc khả com đi!

【Bạch__Bạch】 : 〇~〇 Cút! Tao gần là tú sắc khả com sao? Sắc đẹp của tao kia rõ ràng gọi là người thêm chấy nước miếng muốn cura?

“Thêm chấy nước miếng?”

Một tiếng động âm dương kỳ quái vang ở đỉnh đầu tôi, lông tơ toàn thân tôi ngay lập tức dựng đứng!

Xoay người, Mộ Nghịch Hắc hai tay ôm ngực đứng ở ta phía sau liếc tôi, một đôi mắt đen như mực giấu ở phía sau kính, không phân rõ cảm xúc.

Tôi vội vàng gấp lại máy tính, giương mắt trừng anh: “Anh anh đây như thế nào cùng quý giống nhau? Không thanh không âm đã bay tới phía sau em, muốn hù chết người à?”

Khóe miệng anh mở ra, lộ ra hàm răng đều đặn: “Tiểu Bạch, kỳ thật anh đôi bụng rất lâu.”

Tôi nuốt nuốt nước bọt, đem khoai chiên bên người đưa đến: “Ăn trước cái này cho đỡ đói.”《bigbab01.wordpress.com》

Khóe mắt anh cong xuống, cười đến bí hiểm: “Anh là động vật ăn thịt.”

“Em, em, em trên người đều là xương, không có, không có, không có đến hai lạng thịt!”

“Hả?” Đuôi lông mày anh nâng lên, vẻ mặt cười gian: “Em không phải là『3213』 sao? Như thế nào lại không có hai lạng thịt?”

Tôi: “.....”

Câu nói kia nói như thế nào nhỉ? Tự tạo nghiệp chướng không thể sống?

Tôi cùng anh tán dóc cái gì là『3213』 à? Tôi đây không phải là lấy đá đập chính chân mình mà!

Ý cười của anh dịu dàng mà đi tới ngồi xuống bên người tôi, cả người tôi run run, ôm máy tính di chuyển về phía cuối giường.

Anh trừng mắt nhìn, nâng bàn tay sờ đầu của tôi: “Đừng sợ! Em nói dối, anh tuy rằng hảo sắc, nhưng còn chưa đôi bụng đến ăn lung tung.”

Nói xong, lấy laptop từ trong tay tôi ra. Mở ra, nhìn lướt qua bản ghi nhớ trong khung đối thoại, ngón tay thanh tú của anh lướt nhẹ ở trên bàn phím mà gõ gõ, sau khi nhập vào một đoạn đối thoại, đem máy tính đưa cho tôi.《bigbab01.wordpress.com》

Tôi ngay lập tức mở ra khung đối thoại——

【Ương__Ương】: Nôn mửa.....

【Ương__Ương】: Bạch Bạch, mày có thể coi là khiến cho người ta「thèm nhỏ dãi」, Mộ đại thần kia quả thật khiến cho tao「Phi thẳng xuống ba ngàn thước」a a~~~

【Ương__Ương】: Đúng rồi, tao vừa rồi nhìn thấy một bộ phim [He’s Just Not That Into You]. Bên trong có một câu đặc biệt kinh điển:「Anh là đàn ông nếu anh thích em, anh sẽ hôn em, sẽ muốn nhìn thấy thân thể em mặc hay không mặc nội y.」Khà khà.....Bạch Bạch, mày hiểu chưa!『dâm__cười.....《bigbab01.wordpress.com》

【Ương__Ương】:???

【Ương__Ương】: Làm sao không nói lời nào?

【Ương__Ương】: Tay trắng chân trắng mông trắng, Tiểu Bạch Tiểu Bạch mau nói nói ~~~~~

【Bạch__Bạch】 : Anh là Mộ Nghịch Hắc.

【Ương__Ương】: Hả?

【Bạch__Bạch】 : Hạ Tiểu Bạch như vậy làm cho người ta「thèm nhỏ dãi」mắt sói anh như thế nào có thể không ăn Tiểu Bạch chứ? Vẫn là để lại sinh

sói con đi!

【Ương__Ương】:≡(____)≡

【Bạch__Bạch】: Phi thăng xuống ba ngàn thước? Thật có lỗi, anh không biết em là thác nước Lư Sơn.

【Ương__Ương】: 囧__囧~~~~《bigbab01.wordpress.com》

Tôi đang chờ Tinh Ương trả lời, avatar của nó bỗng nhiên tối xuống.

Mấy chục giây sau, máy của tôi vang lên “ding ding”. Cảm lấy vừa nhìn——

『Người gửi thư』: Ương Ương

『nội dung』:

Hạ Tiểu Bạch, thiên lôi đánh xuống quỹ đông tây mây đi! Mây như thế nào đem khung ghi chép nói chuyện cho Mộ Nghịch Hắc xem? Cái mặt mo của tao đâu phải nhẵn bóng! Tao hận mây!!! Ô ô..... Đại thần nói tao là thác nước Lư Sơn~~~ đau lòng ~ing.....

Tôi oan ức ngẩng đầu nhìn Mộ Nghịch Hắc, anh đang nằm ở trên giường dùng cánh tay nâng đầu hướng tôi cười: “Tiểu Bạch, làm một người đàn ông hàng thật giá thật, anh cảm thấy câu kia nói rất đúng.”

Tôi bối rối: “Câu nào?”《bigbab01.wordpress.com》

“Anh là đàn ông, nếu anh thích em, anh sẽ.....”

“Ngừng lại! Ngừng lại!” Tôi đưa tay ngăn cản anh tiếp tục, liên tục gạt đầu: “Em đã biết, em biết anh nói câu nào rồi!”

Đàn ông đều là cảm thú. Những lời này thật sự một chút cũng không sai!

Anh trừng mắt nhìn, không tiếp tục nữa, liếc mắt một cái nhìn laptop của tôi, từ từ lên tiếng: “Tiểu Bạch, thêm QQ của anh đi!”

Tôi ngạc nhiên: “A! Lão gia ngài cũng chơi QQ?”

Anh gạt gạt đầu, mi mắt cong lại cười: “Đúng rồi, em không biết à? QQ là từ người trái đất bọn anh rơi vào tay người ngoài không gian bọn em.”

Tôi: “.....”

Tôi đây không phải không có việc gì tìm ghen sao?

Ở phần truy tìm nhập vào dãy số anh nói, nhìn thấy kết quả truy tìm, tôi nở nụ cười!

「MR. Mười bốn」?《bigbab01.wordpress.com》

A ha! Tên trên mạng của Mộ Nghịch Hắc rõ ràng gọi là「MR. Mười bốn」! Mister mười bốn? Ngài mười bốn?

Sau khi tôi nhấn nút『Thêm bạn』, xoay mặt hỏi anh: “Ngài mười bốn, ngài thần tượng Ái Tân Giác La – Dận Đề[1] sao?”

Anh cười, lịch sự: “Như thế nào phải? Anh càng yêu thích tứ ca Dận Chân[4] của ông ta.”

“Vậy sao anh không gọi「MR. Tứ」?”

“Bởi vì chữ ‘Mộ’ có mười bốn nét.”

Tôi nhú mày, vẻ mặt giật mình: “Ồ! Thì ra ‘Mười bốn phi’ là như vậy có?”《bigbab01.wordpress.com》

Anh tiếp tục cười, trước sau như một lịch sự tao nhã: “Đúng rồi, đúng lúc em không có việc gì. Đi lên mạng tìm làm sao duy trì hô hấp bình thường khi hôn môi.”

Tôi mặt đầy hắc tuyến: “.....”

Tôi có tội! Tôi không nên đùa giỡn anh ta! Tôi không nên quên đi vết sẹo đau thương này!

Sau khi anh kiểm tra thân phận của tôi xong, tôi ở trên tư liệu QQ của anh nhập vào tên gọi: 【Hắc__Hắc】, cũng đem tên mình gần đó đổi tên nhóm thành『Bạch 〇 Hắc』, kéo anh vào.

?QQ danh sách bạn tốt?:

?『 Bạch 〇 Hắc 』[2/2]?

『 Bạch ___ Bạch 』 : {Hoa hướng dương luôn hướng thân về phía bầu trời, chính là luôn phải hướng về phía trước.}

【Hắc___Hắc】: {You're like my own personal brand of heroin.....}

?『 Bạch 〇 Bạn cùng phòng 』[1/3]?

?『 Bạch 〇 Bạn thân 』[3/11]?

?『 Bạch 〇 Bạn về 』[12/36]?

?『 Bạch 〇 Bạn tốt 』[25/67]?

.....

Anh khẽ liếc mắt màn hình QQ của tôi, ánh mắt dừng trên chữ ký Q của tôi một chút, về mặt chợt trở nên có chút cổ quái ——thật sự dịu dàng đến kỳ lạ!《bigbab01.wordpress.com》

Một lát, anh khẽ nhếch mày một chút, nhìn tôi tựa cười mà như không cười nói: “Hắc Hắc? Em đều như vậy lên lút gọi anh như vậy? Há?”

“Mới không phải!” Tôi phản bác: “Em đây là muốn duy trì vẻ đẹp trang chủ của QQ! Anh không biết là 【Hắc___Hắc】 thoát nhìn rất giống hể ra khuôn mặt tươi cười sao?”

“Khuôn mặt tươi cười? Rõ ràng là khuôn mặt khổ qua[2]!”

Tôi cười mà không nói.

Đây chính là anh tự nói, tôi cái gì cũng chưa nói.

Đem thử con chuột di chuyển đến chữ ký của anh, “You're like my own personal brand of heroin.” Tôi cúi đầu đọc lại một lần, quay đầu hỏi anh: “Những lời này là trong lời thoại của 《The Twilight saga〇Chạng Vạng》 phải không?”

Anh gạt đầu, trong con mắt của tôi chứa đầy màu nhân nhật: “Biết có ý nghĩa gì không?”

Tôi lắc đầu: “Tiếng anh cấp bốn của em chính xác là dùng ba mươi đồng tiền mua, em không biết!”《bigbab01.wordpress.com》

Anh cười cười, ngả người về phía trước, gần vào lỗ tai của tôi, âm thanh ảm áp nói: “Hạ Tiểu Bạch, em là ma túy của riêng anh.....”

Chiếc môi ảm áp nhẹ nhàng đụng chạm đến vành tai của tôi, lồng ngực của tôi nhảy một cái, lỗ tai lập tức biến thành cái tai lợn màu hồng.....

Sau khi chạm nhẹ qua, anh nâng thân mình lên, tay hạ cái kính trên mũi xuống, về mặt trầm tĩnh hỏi tôi: “Ngày mai mấy giờ soát vé xe?”

Tôi sửng sốt một chút, đáp: “Buổi sáng tám giờ mười phút.”

“Ngày mai dậy sớm một chút, ăn xong bữa sang anh đưa em đến nhà ga.”

“Được!”《bigbab01.wordpress.com》

Tôi lên tiếng, nâng tay gỡ gỡ lỗ tai đỏ rực.

Ánh mắt anh lóe lên, cầm cái kính trong tay đeo lên mắt của tôi, sau khi cẩn thận đeo, gạt đầu nói: “Đeo mắt kính, thoát nhìn thông minh hơn hẳn, hơn cả phong cách của nữ văn nghệ sĩ thanh niên.”

“Em có thể là nữ văn nghệ sĩ thanh niên được hay không?”

Anh cười: “Em rõ ràng là nữ lưu manh văn hóa thanh niên.”

“Anh mới là tên lưu manh văn hóa đấy! Anh từ trong ra ngoài, tư tưởng từ sâu bên trong thân thể hoàn toàn là lưu manh!”

Ánh mắt anh nheo lại, cũng không phản bác, chỉ tà tà nhướng mày nhìn tôi, mang theo một chút mờ ám.

Bởi vì gọng kính có vẻ rộng, mắt kính trượt xuống bên dưới, dừng lại trên mũi của tôi. Tôi đảo đảo tròn mắt, từ gọng kính nhìn lên mặt anh: “Mắt kính này của anh có độ không? Em đeo cảm giác hơi chói.”

“Anh không bị cận thị, nhưng là tán quang.”

“Khó trách!” Tôi than thở một tiếng, hỏi: “Anh bình thường không mang mắt kính, có phải hay không nhìn mọi vật đều là ảo ảnh?”

Lông mày anh cong lên: “Đúng, nếu không anh như thế nào nhìn trúng em?”《bigbab01.wordpress.com》

Tôi đem gọng kính đẩy đẩy lên trên, về mặt kính thường: “Em ước gì anh không nhìn trúng em!”

Anh cười: “Như thế nào? Em có gì ủy khuất sao?”

“Đương nhiên ủy khuất!” tôi giương cằm lên, có một bộ dạng ngông cuồng: “Hai mắt em Hạ Tiểu Bạch này nhưng là thị lực tốt 5.0, kết đôi với mắt bị tàn quang như anh có phải là ủy khuất không?”

Cái trán truyền đến cảm giác cóc cóc đau đớn, tôi hơi rụt đầu lại.

“Thị lực tốt là bởi vì em chưa học đến chuyên ngành!” Anh rút lại cái tay gõ đầu tôi, nhìn tôi, ánh mắt sâu xa: “Tiểu Bạch, sau khi nghỉ hè em đã là năm thứ tư, có nghĩ muốn làm nghiên cứu hay không?”

Tôi sợ run một chút, đáp: “Không.”

“Vậy bây giờ nghĩ lại.” Anh dừng một chút, còn nói: “Năm nay tháng 11 em phải thực tập, không nghiên cứu, nên chuẩn bị đi làm.”

“Ai nói? Em còn có thể lập gia đình nha? Hiện tại không phải có câu gọi là ‘Tất hôn tộc[4]’ sao? Đầu tiên tốt nghiệp, gả cái kẻ có tiền nhân dưỡng ở nhà, đem mình trở thành một phu nhân cũng không phải là lựa chọn tồi?”《bigbab01.wordpress.com》

Ánh mắt anh nheo lại, lấy ngón tay lay lay cái cằm của tôi, về mặt kính thường hỏi: “Với nhan sắc này của em, người nào có tiền để ý em?”

“Anh không phải coi trọng em sao?” Tôi nhìn anh, ánh nước trong mắt sáng rõ, “Không khó khăn, anh không phải người có tiền sao?”

Anh nhếch khóe môi lên, chỉ cười không nói.

Vừa không thừa nhận, cũng không phản bác——phản ứng như vậy phù hợp với phong cách trước sau như một của anh, lại khiến cho tôi mơ hồ có chút mất mát.

Chuyển ánh mắt nhìn sang phía mã tàu Thụy Sĩ số lượng có hạn trên bàn kia, suy nghĩ của tôi có chút mơ hồ.

Khoảng khắc anh im lặng, nâng tay hạ mắt kính trên mắt của tôi xuống, sờ sờ đầu của tôi, mỗi câu mỗi chữ không nhanh không chậm nói: “Hạ Tiểu Bạch, nếu về sau muốn gả cho anh, lo lắng cho mình một chút đi?”

Đầu óc tôi cứng đờ, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn anh——

Khóe miệng chứa ý cười, ánh mắt hiện ra sự ảm áp, bộ dáng kia mặc dù không phải nghiêm trang, nhưng cũng không giống như là đang nói cười, thật làm cho tôi nhất thời không rõ trong lời nói này của anh có mấy phần nghiêm túc.《bigbab01.wordpress.com》

Tôi tuy rằng có chút rụt rè, nhưng cũng không tính là người chất phác; Mặc dù không chính thức nói qua yêu đương, nhưng trong lúc đó nhiều ít cũng biết một chút kỹ xảo tán tỉnh của trai gái; Mặc dù không hiểu trong lời nói của anh có mấy phần thật lòng, nhưng cũng hiểu được đó là lời nói dối giả mà cũng ním cười phụ họa theo——

“Được!” Tôi nghiêng đầu ra, đối anh cười: “Đến lúc đó nhìn biểu hiện của anh! Nếu anh không nuôi nổi em, em cũng không cần anh a!”

Khóe mắt anh cong cong, làm như đang cười, ánh sáng trong mắt lại mờ tối.《bigbab01.wordpress.com》

Tôi dừng lại nhìn một lúc, anh đành chịu mà nói một câu: “Hạ Tiểu Bạch, thật không biết em là khờ thật hay lag giả ngốc!”

Tôi cúi mặt xuống, cười đến long lanh: “Đương nhiên là giả ngốc!”

Anh không nói, chỉ nhìn tôi, vẫn là nhìn tôi, ánh vàng lưu chuyển trong mắt, ánh mắt tỏa sáng. Tôi bị anh nhìn chăm chăm cả người không được tự nhiên, đón nhận ánh mắt anh đi vào trong, dường như cảm thấy đáy mắt anh quán quít lấy một loại sâu tối khó dò gì đó, thuộc về tôi, lại hoàn toàn không thuộc về tôi.

Trình Quân nói: Ánh mắt là sẽ không gạt người.

Giờ phút này, ánh mắt anh sáng rõ như vậy là có ý gì?

Với công phu tu luyện này của tôi, cuối cùng vẫn là đọc không hiểu anh.

※※※

Ngày thứ hai.

Thời gian: Buổi sáng 7:50.

Địa điểm: Phòng lớn trạm đợi xe ô tô thành phố S.

Mộ Nghịch Hắc đứng ở trước cửa kiểm tra vé, mang theo ba lô cùng túi máy tính của tôi, khẽ dặn: “Trên đường chú ý an toàn, sau khi về nhà gọi điện thoại cho anh.”

“Vâng.” Tôi gật đầu.《bigbab01.wordpress.com》

“Trên xe ăn ít đồ ăn vặt. Dạ dày em không tốt, giữa đường ở khu nghỉ ngơi, nhớ rõ xuống xe ăn cơm trưa.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh cười: “Đã biết, em cũng không phải lần đầu tiên ngồi xe khách đường dài về nhà. Dơ dài!”

“Cái miệng sói của em!” anh gấp ngón tay gõ gõ đầu của tôi, đem ba lô cùng túi máy tính đưa cho tôi: “Tốt lắm, soát vé vào trạm đi!”

Tôi tiếp nhận ba lô, nghĩ nghĩ, kéo khóa trong ba lô lấy ra một cái hộp nhỏ cho anh: “Đây, đưa cho anh.”

Anh tiếp nhận hộp, khoe môi uốn thành hình vòng cung: “Cái gì?”

“Bom hẹn giờ!”

Khoe mắt anh khẽ nhếch, tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy tôi, hôn hôn mắt của tôi: “Em dám tặng, anh liền dám thịt nát xương tan.”

Xe khách rời khỏi trạm xe, tôi cách kính xe hướng Mộ Nghịch Hắc đang dựa vào chiếc xe màu cam ở bên đường vẫy tay chào. Anh hướng tôi giờ giờ đi động trong tay lên, dùng môi nói: “Liên hệ điện thoại.”

Xe càng lúc càng xa, bóng dáng của anh cũng dần dần mờ hồ. Di động “Đinh đinh” vang lên, mở ra hộp tin nhắn, chỉ có ít ỏi mấy lời nói:

『Người gửi thư』: Hắc oa

『Nội dung』: Tiểu Bạch, anh rất thích.

Tôi cười cười, ngả đầu tựa lưng vào ghế ngồi, con mắt cảm thấy cay cay, trướng trướng.

Lần đầu tiên, khi về nhà lại đối với thành phố này có chút tình cảm lưu luyến không rời.《bigbab01.wordpress.com》

Chú thích

[1] Ái Tân Giác La-Dận Đề: em trai cùng mẹ của Ung Chính hoàng đế, hoàng tử thứ mười bốn.

[2] Tứ aka Dận Chân: con trai thứ tư của vua Khang Hy-hoàng tử thứ tư, sau này trở thành vua Ung Chính.

[3]khô qua: quả mướp đắng.

[4]: Tật hôn tộc(marry-upon-graduation): chỉ một số sinh viên sau khi tốt nghiệp liền kết hôn.

Hết chương 11

【央__央】：【Uông__Uông】

【白__白】：【Bạch__Bạch】

【黑__黑】：【Hắc__Hắc】

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Hắc Bạch xứng đôi ๑ Cuộc sống nhĩ hề

【Khi còn trẻ, mỗi cô gái trong lòng đều có một hoàng tử, khiến cho chúng ta ngưỡng mộ, khiến cho chúng ta si mê, khiến cho chúng ta ngày nhớ đêm mong, khiến cho chúng ta có ngàn ngàn nút thắt. Đối với tôi mà nói, thời gian mặc dù trôi qua, mặc dù bãi bể nương dâu, mặc dù cảnh còn người mất, mặc dù trời long đất lở——thiếu niên kia, trong lòng tôi giống như mặt trời không cách nào với tới.】

※※※

Thời gian nhàn rồi nhanh chóng trôi qua.

Thoáng cái, tôi về nhà đã hơn nửa tháng.

Tháng 8 ngày mùng 1, thị xã X.

“Cô gái, bánh trứng của cô đây.”

“Cám ơn!”

Đẩy ra nắp thủy tinh, một màn hơi nóng phả vào trước mặt. Tôi đem túi giấy bỏ vào trong giỏ xe, đội mũ che nắng, cười xe chậm như rùa mà đi dạo về nhà.

Vào khu phố, từ xa đã trông thấy Trình Quân mở cửa xe ra. Động tác dưới chân tôi nhanh hơn một chút, xe bốn bánh và xe hai bánh cứ thế mà lướt qua nhau, càng lúc càng xa.

“Mẹ nó xui thật!” Tôi dùng cái mũi “Hừ” một tiếng, càng ra sức đạp về phía trước.

Cha tôi cùng mẹ Trình Quân đều là giáo viên ở Đại Nhâm Y, hai nhà lại ở cùng một khu phố, quan hệ từ trước đến nay luôn thân thiết. Sau khi từ lần trước tôi cùng Trình Quân ở trong điện thoại cãi nhau, hai người đến nay cũng chưa nói với nhau một câu. Thỉnh thoảng ở đường nhỏ gặp nhau, cũng giống như người dung nước lã, ai cũng không chịu chủ động liếc mắt hỏi thăm một cái.

Trước kia cùng anh cãi nhau, mặc kệ ai đúng ai sai, luôn là anh gườm gườm về phía tôi đầu hàng. Hiện tại có nàng dâu, ngay cả giá trị con người cũng được nâng lên.

Không nói sẽ không nói, tôi ước gì anh ta cùng Triệu Thông Đình luôn hững hờ đối với tôi!

Đem xe đạp vào gara, tôi mang theo túi chứa bánh trứng, kéo dép đi lên cầu thang “Lạch cạch lạch cạch”. Sau khi vào nhà, thay áo ngủ, ngồi ở trên ghế sofa ăn bánh trứng xem tivi.

Kỳ nghỉ hè đến, đài truyền hình Hồ Nam lần thứ N phát lại bộ phim [Hoàn Châu Cách Cách], tôi vừa xem vừa cười ha ha.

Mộ Nghị Hắc cuối cùng nói tôi thuộc loại động vật đơn bào, một truyện cười nghe mười lần, cả mười lần đều cười. Lúc đấy tôi nghe xong lời này của anh, âm thầm nghĩ rằng một lúc lâu, ở trong lòng vẫn cần thăm hỏi tổ tông tám trăm đời nhà anh. Bây giờ nhớ đến, cảm thấy đơn bào cũng không tồi, ít nhất tôi có thể dễ dàng làm cho chính mình vui vẻ!

Đem hai cái bánh trứng ăn vào bụng, tôi đã thấy ngán vô cùng. Đứng dậy đi vào phòng bếp rót nước, khi trở về, vừa vặn nghe thấy Từ Vi đối Lệnh Phi nói: “Ta nghĩ lúc trước kia khi Hoàng A Mã nói với nương ta, nói qua hai câu nói. Người nói, thân là một người nam nhân, cũng có rất nhiều việc không thể tránh được, ‘Có thể động lòng khó si mê, có thể nể mặt khó nương tình’. Lúc đấy ta không hiểu, hiện tại có chút đã hiểu! Có lẽ nam nhân, chính là như vậy đi.....”

Bỗng dưng, cảm thấy chút lay động.

Đi đến phòng ngủ, nhìn bức tranh màu nước lỏng trong kính kia có tên là [Rung động], tôi cúi đầu uống một ngụm chén nước đá, cảm giác man mát từ thực quản thẳng tắp chạy vào trong lòng.

Khóe miệng khẽ mở, tôi rất tình thơ ý họa mà nghĩ:

Trên đời này, có mấy người có thể dùng cả đời trút hết hoàn toàn đến cùng cho tình yêu một lần không? Chết, có lẽ mới là phương pháp khiến cho tình yêu mãi mãi lưu truyền chẳng?

Đem cái cốc để lên bàn học, tôi kéo ngăn tủ ở dưới tủ sách ra, bắt đầu nhẹ nhàng lật những tác phẩm phác họa trước đây của mình. Từ bao nhiêu bức vẽ thạch cao vật thực đến thạch cao vẽ tĩnh vật rồi lại đến vẽ người thực, lật ra trên dưới một trăm bản phác họa cũng chính là cuộc sống hội họa mười năm của tôi.

Lật đến cuối cùng, phía dưới có một xấp tranh dùng giấy báo cẩn thận bao lại.

Sau khi mở ra, bên trong là một ít bản nháp của William.

Bởi vì khi đó thầy giáo giao bài tập sau khi vẽ xong phải nộp lên, tôi thu gom lại đều là những tác phẩm kí họa của anh khi nhàm chán.

Tượng thạch cao tan vỡ, một đồng tĩnh vật lung tung, cây ngô đồng trong gió, Bé gái cúi đầu buồn ngủ..... Còn lại một chút bút tích, vẽ hoàn một số bức tranh. Nét vẽ của người ấy như rồng, hay thay đổi, hoặc mềm mại nhẹ nhàng như bông liễu trong gió, hoặc mạnh mẽ lạnh lẽo như cây khô giữ núi, hoặc rào rào như mưa giữa vườn hoa bách hợp, hoặc thanh tú như hoa mai giữ đông..... Mặc dù qua mười năm, lại nhìn những bức tranh khi người ấy tiện tay vẽ, tôi vẫn như cũ không khỏi tự khen ngợi.

Khi còn trẻ, mỗi cô gái trong lòng đều có một hoàng tử, khiến cho chúng ta ngưỡng mộ, khiến cho chúng ta si mê, khiến cho chúng ta ngày nhớ đêm mong, khiến cho chúng ta có ngăn ngăn nút thắt. Đối với tôi mà nói, thời gian mặc dù trôi qua, mặc dù bãi bể nương dâu[1], mặc dù cảnh còn người mất, mặc dù trời long đất lở——thiếu niên kia, trong lòng tôi giống như mặt trời không cách nào với tôi.

Mấy năm nay, tôi vẫn nói với chính mình: Hạ Tiểu Bạch, hoa hướng dương luôn hướng về phía bầu trời, chính là mình luôn luôn phải hướng về phía trước.

Nhưng là——

William, anh còn nhớ rõ Hạ Tiểu Bạch năm đó trong vườn hoa hướng dương không?

Nếu..... Chúng ta còn có cơ hội gặp nhau, là ai trước đã quên ai?

“Tôi đang học lo lắng không yên, không so đo tính toán nhiều lắm mà lại có thể dùng cảm nhấm mắt đưa chân, phong phú sống qua mỗi ngày, vui sướng mà trải qua từng ngày.....”

Tôi đứng dậy cầm lấy di động, nhìn thoáng qua màn hình điện thoại, cười ấn nút trò chuyện: “A lô?”

“Đang làm gì?”

“Ở nhà nuôi mỡ a!”

Anh ở bên kia cười một chút, hỏi: “Ăn cơm trưa không?”

“Không. Cha mẹ không ở nhà, không có người nấu cơm, giữa trưa em liền ăn hai cái bánh trứng.” Tôi điềm đạm đáng yêu nói.

“Em như vậy mà nuôi mỡ?”

“Em đem cơm trưa cùng cơm chiều gom lại đồng thời ăn không được à?”

Anh mỉm cười: “Đứa nhỏ này, mới về nhà nửa tháng mà ngay cả cường từ đoạt lý cũng học xong, ai nuông chiều em vậy hả?”

“Ngoại trừ lão gia ngài, tất cả mọi người đều nuông chiều em!” Tôi chụp mũ anh một câu, thề lưỡi, hỏi: “Anh đang ở đâu? Sao lại ồn ào như vậy?”

“Ở sân bay.”

“Ở sân bay? Anh muốn đi đâu?”

“Đi Hải Nam, bên kia có một vụ có chút chi tiết cần phải giải quyết, nói chung phải đi một chuyến.”

“A.” Tôi lên tiếng, cúi đầu đem bức tranh xếp lại cất đi rồi đứng dậy, “Anh trước đây như thế nào cũng chưa từng nói với em phải đi Hải Nam?”

Anh lặng im vài giây, cười yếu ớt, thanh âm say nồng: “Như thế nào? Chú ý đến hành tung của anh sao? Về sau, anh không phải đi đâu trước tiên đều phải xin chỉ thị của bà xã?”

“Ai quan tâm anh? Ai là bà xã của anh? Bớt bảnh chọe đi!” Tôi nói thảm một câu, khước miệng tràn đầy ý cười.

Tiếng cười của anh bên kia càng tăng lên, tôi thậm chí có thể tưởng tượng ra chỗ khóe mắt anh cong xuống hơi nhăn lại khi cười.

Ở cùng một chỗ với Mộ Nghịch Hắc, tôi vĩnh viễn cũng không cần lo lắng suy nghĩ đến chủ đề.

Anh vui vẻ nghe những việc nhỏ nhặt trong cuộc sống của tôi và anh, cũng không để ý cùng tôi chia sẻ những việc anh chứng kiến nghe thấy. Tôi về nhà hơn nửa tháng, giống như vậy điện thoại dường như mỗi ngày đều có. Hai người anh một câu em một câu nói xong, từ một ngày ba bữa cơm đến quốc gia đại sự, đều đề trong lời nói của chúng tôi.

Nói chuyện nhiều, hai bên liền biết rõ hơn. Mặc dù không có cố ý để nhớ, đối với anh, từ chiều cao, cân nặng, nhóm máu, chòm sao, ngày tháng năm sinh đến tính tình, tính cách, chế độ nghỉ ngơi, thức ăn yêu thích, tôi nói ngủ dậy cũng là thuộc lòng bàn tay.

Tôi vốn không quan tâm đến chòm sao, vì anh, cũng thật sự bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu.

Trong sách nói chòm sao anh là sự kết hợp của lý trí và sự thông minh, thận trọng chín chắn, lịch sự, thích ứng trong mọi hoàn cảnh, có nhiều sức hấp dẫn. Người con trai trong chòm sao này phần lớn có tình yêu đặc biệt cho riêng mình, ao ước cùng chờ mong tồn tại một tình yêu cho riêng mình. Nếu anh ta yêu bạn, anh ta sẽ gần như dùng cả phần đời này để yêu. Nhưng anh ta yêu sẽ không đậm giống như rượu, mà là giống như nước, một chút một thấm dần đến mỗi góc ngách của bạn. Nếu bạn cảm thấy anh ta đối với bạn có ba phần yêu mến, trên thực tế sẽ có năm phần; Nếu bạn có thể cảm thấy được năm phần, trên thực tế sẽ có bảy phần. Anh ta không phải không thẳng thắn, chính là muốn làm nhạt bày tỏ tình cảm, lấy phương pháp độc đáo này của họ làm cho tình yêu này giống như khe nhỏ sông dài.

Nhìn đến những lời này, tôi hoảng hốt nghĩ: Tình yêu của Mộ Nghịch Hắc đối với tôi có mấy phần đây?

※※※

Khi ăn cơm buổi tối, tôi đang chăm chú hết sức uống sữa đậu lạnh, mẹ già đột nhiên hỏi một câu: “Tiểu Bạch, con cùng Trình Quân có phải giận nhau không?”

Từ từ đem sữa đậu lạnh nuốt xuống bụng, tôi đáp: “Con cùng anh ta có gì xích mích cãi nhau sao?”

“Vậy bây giờ con như thế nào cũng không đi đến cửa nhà họ? Vừa rồi gặp chú Trình của con, ông ấy bảo con nếu không có việc gì thì sang đó chơi!”

“Trình Quân qua lại với bạn gái, con gái mẹ hiện tại phải tránh bị nghi ngờ nha? Bằng không, bạn gái người ta sẽ phải uống dấm chua.”

Lời vừa ra khỏi miệng, cha già mẹ già đồng thời giương mắt về phía tôi, trăm miệng một lời hỏi: “Con nói cái gì?”

Tôi gấp một miếng táo phớ lên bỏ vào trong miệng, có chút buồn cười nhìn hai người: “Trình Quân qua lại với bạn gái nha? Cha mẹ đây là bị làm sao vậy? Trình Quân cũng không phải con của cha mẹ, cha mẹ đâu cần phải kinh ngạc như vậy?”

Mẹ già vẫn còn trong tình trạng hoảng hốt vẫn chưa bình tĩnh được, cha già đã hoàn hồn, nhủ mày lại hỏi tôi: “Tiểu Bạch, con cùng Trình Quân..... các con không phải đang yêu nhau?”

“Khụ khụ——” Tôi sắc mặt một chút, vẻ mặt oan khuất nhìn ông: “Đồng chí Hạ Hải Xuyên, cha cũng không thể để cho con gái của cha thuần khiết không tỳ vết chụp cái nón này chứ, về sau con còn muốn lập gia đình mà!”

Mẹ già chăm chú quan sát tôi một lúc, có chút đâm chiêu hỏi: “Tiểu Bạch, con nói thật cùng mẹ, có đúng tiểu tử Trình Quân kia thực có lỗi với con hay không?”

Tôi không có cách nào: “Mẹ, con cùng Trình Quân trong lúc đó thật không có gì! Con cùng anh ta tay cũng chưa từng cầm qua! Cũng không phải bội tình bạc nghĩa, không có làm gì sao có lỗi?”

Hai người nhìn nhau sừng sốt, xa cách lâm vào suy nghĩ.

Tôi cúi đầu “Uc ưc” uống sữa đậu lạnh, trong lòng đang suy nghĩ có nên hay không theo chân hai người nói chuyện của tôi cùng Mộ Nghị Hắc, mẹ đột nhiên mở miệng: “Tiểu Bạch, Trình Quân là đứa con trai nhỏ, tùy ý không có gì nói là bạn bè. Con là con gái, cũng không thể tùy tiện cùng con trai nói chuyện yêu đương, lại chịu thiệt thòi! Biết không?”

Được! Cái này tôi có thể tỉnh táo mà cân nhắc!

“Mẹ, tuổi này của con có thể đi cục dân chính đăng ký kết hôn, làm sao còn không thể nói đến yêu đương? Con đã năm thứ tư, không phải đã học sinh trung học trong lớp của mẹ!” Nghĩ nghĩ, tôi còn nói: “Bây giờ học sinh trung học cũng kết bạn thành đôi! Mẹ hẳn tâm nhìn con gái mẹ một người cô đơn lẻ loi mà một đường hướng Bắc sao?”

Nghe tôi nói như vậy, đồng chí Hạ hải Xuyên từ trước đến nay hòa nhã dễ gần hạ khuôn mặt xuống, buông đôi đũa, vẻ mặt nghiêm túc nhìn tôi: “Hạ Tiểu Bạch, nói thật với cha, con ở trường học có phải có người yêu rồi phải không?”

“Không! Con liền như vậy mà nói thôi!”

Mẹ già ở bên tiếp lời: “Tiểu Bạch, không phải mẹ với cha con không cho con có người yêu. Chủ yếu là chúng ta chỉ có một đứa con gái là con, hy vọng về sau có thể ở bên cạnh chúng ta, gả cho một gia đình hiểu rõ. Nếu như con có bạn trai ở nơi khác, mẹ với cha con sẽ kiên quyết không đồng ý!” Một câu cuối cùng, bà nói âm vang boong boong, nói nặng mạnh mẽ.

Tôi đành chịu mà thở dài một hơi: “Mẹ, giao thông bây giờ thuận tiện như vậy, trong phạm vi bốn biển đều là nhà mình, còn chia cái gì là vùng khác vùng này? Tư tưởng cha mẹ không cần chật hẹp như vậy được không?”

“Hẹp? Cha với mẹ con tầm mắt còn cần một đứa nha đầu miệng còn hôi sữa mở rộng sao?” Giáo sư Hạ Hải Xuyên lông mày cong lên, cái mũi cao thẳng bắt đầu dạy dỗ tôi: “Tiểu Bạch, con còn không có bước trên xã hội, không hiểu lòng người hiểm ác! Nhìn thấy tầm nhìn này của con, bên ngoài người ta đều phải dốc sức ra làm thuê kiếm tiền.....BLA BLA BLA.....”

Mẹ già ở bên thêm vào: “Đúng vậy, con gái ngoan! Mẹ với cha con không phải sớm đã nói với con? Con bây giờ ở trường học ngoan ngoãn học tập, sau đó ra nước ngoài bồi dưỡng hai năm, trở về cha trực tiếp đưa con vào Đại Nhâm Y dạy. Con gái, cả đời vẫn là bằng bằng thuận thuận mà sống tốt! Đừng vội học người ta yêu đến chết đi sống lại, phải sống gấp gấp.....”

Tôi cúi đầu im lặng uống sữa đậu lạnh trong bát, không biết vì sao, lúc này không biết tại sao nước đậu xanh ngon ngọt lại có chút vị chát.

Mộ Nghị Hắc, cuối cùng cũng phải không người chồng của tôi, cha mẹ tôi chọn chàng rể hiền.

Rõ ràng biết vậy, cái này ngay từ đầu tôi đã biết a!

Nhưng là, vì cái gì trong lúc này lòng lại như vậy, như vậy, như vậy buồn phiền?

※※※

Lại qua mấy ngày.

Buổi chiều ba giờ rưỡi.

Người phục vụ đẩy cửa KTV[2] mời tôi vào thì, Trình Quân đang ngồi đối diện cửa phòng nhìn lại đây. Trong nháy mắt bốn mắt nhìn nhau, chúng tôi đều sững sốt một chút.

“Tiểu Bạch, bên này!”

Tôi nghênh ngang đi qua, tóc ngắn trên đỉnh ánh vàng rực rỡ, Tiểu Dao Dao một thân tạo dáng BlingBling[3] đang ngồi trước máy hát giờ microphone vẫy tay với tôi.

Tiểu Dao Dao là sư tỷ rất thân ở phòng học vẽ, lớn hơn so với tôi ba tuổi, hiện tại làm tổng biên tập của một tạp chí rất có tiếng ở trong nước, hồ đồ được đó là phong sinh thủy khởi[4].

Tôi nhìn quanh ghé lô một vòng, tất cả một phòng đều là sư ca sư tỷ yêu nghiệt hoành hành năm đó. Sau khi cùng vài người quen biết chào hỏi, tôi đi đến bên người chị.

Vừa ngồi xuống bên này, chị liền lập tức chất vấn hỏi tôi: “Chị nói Hạ Tiểu Bạch, nha đầu em sao lại thế này hả? Gọi di động cho em không phải không nhận thì cũng là đang gọi điện thoại, em gần đây như thế nào gọi điện thoại nhiều như vậy?”

Tôi hi hi ha ha cười: “Muội muội em nghiệp vụ bận rộn là chuyện tốt mà? Chị trước đây luôn lải nhải nói mấy cảm tay của em tám đời không vang một tiếng, sửa sang thành đồ trang sức sao? Bây giờ vẫn dùng cái này nha?”

“Lắm lời!” Chị dùng microphone gõ gõ cái đầu của tôi, cúi đầu nhìn về phía máy hát, ngón tay mảnh khảnh nhanh chóng vừa để ở trên chỗ màn hình, vừa hỏi tôi: “Nghĩ muốn hát bài gì?”

” Cỏ hòng em gần đây không tốt, chị cũng đừng để em thất lễ chứ.”

“Em vẫn còn ít thất lễ sao?” Dao Dao trừng mắt liếc nhìn tôi một cái, sau khi tiếp tục hát mấy bài hát, lời kéo tôi đến một bên ngồi xuống, hỏi: “Bạn gái Trình Quân, hoa hành tây[5] trong miệng em kia, là nói Triệu Thông Đình hả?”

“Vâng.” Tôi gật đầu, “Chị gặp rồi?”

“Giữa trưa cùng nhau ăn cơm, vừa rồi cô ta có việc, nói đi một lúc, có lẽ còn muốn quay lại.”

“A.” Tôi khẽ liếc mắt đến Trình Quân đang chăm chú nhìn màn hình lớn, hạ giọng hỏi: “Chị cảm thấy đóa hành băm này như thế nào?”

“Em nói bên trong hay là bên ngoài?”

“Bên trong+ bên ngoài.”

“Khách quan mà nói——bề ngoài nha, phong cách khuôn mặt cũng không tồi. Bên trong, một lát này quả thật đúng là cũng không nhìn ra manh mối. Chị sẽ theo dõi xem xét lại!”

“Thực ra! Chị đây khách quan hoàn toàn lệch khỏi thực tế!” Tôi khẽ xem thường một cái, xì một hơi: “Cô ta nha, bên ngoài một đóa hoa, bên trong toàn là hành, sang tu sửa cả trong lẫn ngoài đều là hoa hành tây! Có cái gì phải quan sát?”

“Này! Miệng lưỡi nha đầu em cũng thật cay độc!” Dao Dao bị tôi chọc cười, nâng tay xoa xoa tóc của tôi, trầm tư nói: “Em đừng nói, chị quen biết Trình Quân mười mấy năm, thật không nghĩ tên tiểu tử này vậy mà cũng thích loại hình dáng này nha.”

“Thế nào là loại hình dáng này?”

“Loại hình dáng quyến rũ gọi cảm chứ sao? Em nhìn dáng người hình chữ S xinh đẹp của người ta kia, lại nhìn lại thân hình nhỏ hình chữ H ngang bằng thẳng đứng của em. Hạ cổ nhìn dáng người, hai đũa thì căn bản không phải trên một đoạn!”

“Cái gì đây! Bề ngoài dáng người em cũng coi như là có lồi lõm có được không?” Tôi phản bác.

Dao Dao đem ánh mắt từ phần ngực của tôi chuyển đến phần eo, quan sát một lúc, gật đầu: “Đúng, bề ngoài em có lồi lõm, chẳng qua lõm ở bộ ngực, lồi ở phần eo, bộ dạng khiêm tốn này cũng phải tùy tâm sở dục!”

Tôi thở gấp: “Dao dao tỷ, tỷ như thế nào như vậy a? Khửu cánh tay không theo tỷ ra bên ngoài lừa gạt chứ? Triệu hành băm rút cuộc cho tỷ cái mê được gì, khiến tỷ hạ thấp giá trị của em tăng bốc cô ta?”

Chị nâng tay xoắn xoắn ngọn tóc quăn, vòng tay trên cổ tay liên tiếp rung rung “đỉnh đỉnh”, nhìn tôi cười: “Xem bộ dạng ngốc nghếch của em kia, tỷ tỷ đâu

đùa em đâu! Triệu Thông Đình kia chính là tiên nữ chuyển thế, nhưng so ra kém Tiểu Bạch muội muội tươi đẹp nha!”

Tôi chu miệng: “Cái này còn giống tiếng người!”

Chị mỉm cười như vậy, đôi mắt quuyến rũ như tơ khẽ liếc mắt về phía Trình Quân một cái, hỏi tôi: “Như thế nào, trúc mã yêu đương, đối tượng không phải thanh mai, ghen tị?”

“Đâu chỉ ghen tị? Em quả thực ghen ghét dữ dội, ngũ tạng đều thiêu đốt!” Lòng đầy căm phẫn nói xong lời này, tôi tựa vào trên sofa, ủ rũ nói: “Sớm biết trúc mã thích gọi em, thanh mai năm đó sẽ không đi một đường duy nhất!”

Dao Dao biết lời này của tôi nửa thật nửa giả, im lặng, nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, em lần trước trong điện thoại không phải nói có bạn trai sao? Khi nào thì mang đến cho chị xét duyệt?”

“Mộ đại nhân nhà em người rất trai tráng! Nhân vật lớn! Chính em còn không biết có mời được anh ấy không.” Nghĩ nghĩ, tôi lấy điện thoại cầm tay ra quơ quơ trước mặt chị, nói: “Em ở đây có ảnh chụp của anh ấy, trước tiên lấy cho chị xem đã!”

“Ồ! Nhìn em phấn khích thế này, không cần nhìn cũng biết Mộ đại nhân nhà em xác định lớn lên bằng năm sáu người!”

Tôi cầm gương lên, bộ dạng đặc ý: “Đúng vậy, Tiểu Bạch em đúng là thành viên hiệp hội từng trải, người bình thường làm sao lọt vào mắt thần của em?”

“Được! Em tạm thời cho anh ta thiếp vàng, chị phải nhìn hăng nói!”

Mở hộp chứa ra, chuyển đến tấm ảnh anh chụp gần, tôi lấy điện thoại di động đưa cho Dao Dao.

Chàng trai trên màn hình phong thái thanh tú, hình dáng tuấn tú sáng sủa, mặc đơn phông cổ tròn màu đen đơn giản, khẽ nghiêng tựa vào ghế ngồi nhìn ống kính——mây hơi nhếch, bờ môi khẽ giương lên, ánh mắt sắc bén mà không nghiêm, đáng vẻ lười nhác mà không rời rạc, cả người từ trong ra ngoài tản ra một loại khí chất ung dung nho nhã, ánh mắt thẳng tắp cuốn hút người.

Dao Dao nhìn chăm chăm màn hình một lúc lâu, ngẩng đầu về mặt khó hiểu hỏi tôi: “Đây là ở miệng em phúc hắc + buồn bực rối loạn + lời nói ác độc = rất đòi trụ rất bạo lực ra vẻ trang nghiêm, hào nhoáng bên ngoài and mặt người dạ thú Mộ Nghịch Hắc Mộ đại nhân?”

“Đúng nha! Thế nào? Bộ dạng người còn rất khuôn mẫu có giống chó con sao?” Tôi về mặt kiêu ngạo, dùng miệng khoe khoang nói: “Thật ra anh ấy nha, làm bên ngoài tỏ vẻ vàng ngọc bên trong thói rửa mặt người dạ thú, thì về bên ngoài này cũng có thể dọa người!”

Dao Dao nhìn chăm chăm di động, lại nhìn nhìn, nhủ thầm lại nói: “Chị cảm thấy khuôn mặt anh ta thực quen! Ánh mắt này bộ dạng này khí chất này không sai giống một vị danh nhân.....”

Tôi giật mình một cái, vội hỏi: “Giống vị danh nhân nào?”

Chị lấy tay xoa xoa thái dương, híp mắt suy nghĩ một lúc, cầm di động hỏi Lục An Thần bên cạnh: “An Thần, nhìn ảnh người này là ai?”

Lục An Thần đang chuyên tâm ca hát cổ hống rống lên “Anh đau đớn lòng của em, nhưng anh không chịu thức tỉnh” sau đó, hơi nhếch khuôn mặt sang liếc nhìn màn hình di động một cái, khẽ miệng giương lên, đối với microphone liền hỏi: “Ồ, anh bạn nhỏ ngọc thụ lâm phong đẹp trai toàn trường có một không hai này là ai?”

Dao Dao có bộ dạng tự hào, cằm cũng thế, đáp: “Bạn trai Tiểu Bạch nhà chúng ta, đẹp không!”

“Đẹp! Một chữ đẹp tuyệt vời?”

Bọn họ vậy một hỏi một trả lời, đem toàn bộ ánh mắt mọi người trên ghế sofa thu hút về đây. Cũng không biết ai đem âm vang chuyển sang im lặng, một đám người vậy lại đây muốn nhìn ảnh chụp Mộ Nghịch Hắc.

Một người qua tuổi 25, sự ty đến nay ngay cả mối tình đầu cũng không có nhìn ảnh chụp, kỳ quái hỏi tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em hồng loan tình động[6] sao? Chọn ở đâu được một ông anh tuấn dật đẹp đẽ như vậy?”

Tôi cười ha ha, một bộ dạng giương cằm đặc ý: “Sự ty, đây cơ bản (chính là) vấn đề nhân phẩm trong truyền thuyết nha!”

“Tiểu nhân đắc chí!”

Một cái vỗ non rơi đến trên người tôi, tôi lại cười ném trở lại, mọi người vui vẻ náo nhiệt.

Một bên, Trình Quân nghiêng khuôn mặt thần nhiên liếc mắt mà quét qua khuôn mặt có chút đặc ý của tôi sau đó, cúi đầu uống một ngụm bia. Sau khi ngẩng đầu, hai mắt anh ta nhìn chăm chăm màn hình lời hát im lặng dừng trên tường, vẻ mặt có chút đông lại u buồn.

Chú thích

[1]: Bãi bể nương dâu: kiểu như biến đổi lớn lao trong cuộc đời.

[2] KTV:: Karaoke TV

[3] BlinkBling: đại biểu cho đồ trang sức tạo hình rực rỡ, chói mắt, khoa trương

[4] Phong Sinh Thủy Khởi: tức là gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc

[5] hoa hành tây: hán việt là “đại thông hoa” - với tên của Triệu Thông Đình

[6] Hồng loan tinh động: là một số ít nho sĩ thời xưa căn cứ vào hiện tượng thiên văn đoán mệnh để suy tính đến, nếu có người nói hồng loan tinh động, ý nói người phải kết hôn. Ngày nay là tỏ ý việc vui sắp tới của con gái.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Hắc Bạch xứng đôi ๑ Hotel california

【Mỗi người đàn ông trong lòng đều có một cái 『Hotel california』——một vùng không có danh lợi, không có thế tục, không có lợi dụng, chỉ có chân tình nơi thiên đường. Nó có lẽ là một người, có lẽ là một vật, có lẽ là một đoạn tình, có lẽ là một đoạn hồi ức.....Đây là nơi tránh nạn của tâm hồn anh ta, là anh ta đòi hỏi kiếp kiếp muốn dời bỏ cũng không xong.】

※※※

Một đám người mang điện thoại di động truyền đến truyền đi, đều nói không ra Mộ Nghịch Hắc đến tốt cùng giống vị danh nhân nào.

Cuối cùng di động truyền trở lại trong tay tôi, tôi lại đưa cho Lục An Thần: “Anh An Thần, anh là nhiếp ảnh gia, đối với người nhạy cảm, anh nhìn kỹ xem anh ấy giống ai?”

An Thần cầm di động, nhìn chăm chăm màn hình một lúc, có chút không xác định mở miệng hỏi Dao Dao: “Bé Dao, em nhìn Mộ Nghịch Hắc đây bất động mà kính, không giận mà oai, không nói mà tin đáng về có phải có chút giống bậc thầy kiến trúc thiết kế trước đây mà tạp chí chúng ta đã phỏng vấn hay không? Anh nhớ rõ làm một kỳ chuyên mục là 『Phòng Triển Lãm Tranh Vị Nồng』, lúc đó chúng ta đều có đi làm việc.....”

Dao Dao cắn ngón tay suy nghĩ một lúc, ánh mắt sáng lên, hăng hái nói: “Có phải hay không là 『Phòng Triển Lãm Tranh Vị Nồng』 người đó là một người có nhiều kinh nghiệm thiết kế Mộ Dung, Mộ Dung.....”

Dừng một chút, hai người trăm miệng một lời nói: “Mộ Dung Khanh Lam!”

“Mộ Dung Khanh Lam?” Tôi yên lặng nhắc lại tên này một lần, hỏi Dao Dao: “Chị nói là đại kiến trúc sư danh nhân bậc nhất của đại học S bọn em——Mộ Dung Khanh Lam?”

“Đúng, chính là ông ta!”

Tôi nhanh chóng cướp lấy máy di động từ trong tay Lục An Thần, méo miệng nói: “Mọi người có làm hay không? Mộ Dung Khanh Lam hiện đã vượt quá bảy mươi tuổi, Mộ Nghịch Hắc còn chưa tới hai mươi [1], hai người hơn kém nhau bốn mươi tuổi, làm sao có thể giống?”

“Nhất định là giống ông ta a! Chị nói với em, đừng nhìn Mộ Dung đại sư đã là người nửa thân mình nằm ở trong quan tài, thế nhưng người ánh mắt sáng ngời lấp lánh, tinh thần khỏe mạnh! Xem cái mũi của ngài Mộ đây, cùng đại sư quả thực chính là một cái khuôn mẫu in ra thôi! Này khí chất, chắc chắn, nhìn qua nhìn lại giống nhau ngàn quân như một! Còn có ánh mắt này, cũng thế không sáng tự nổi sáng, không trắng tự trong sáng.....”

Dao Dao trời xanh sương mù nói xong, An Thần ở một bên vừa nghe vừa gật đầu phụ họa.

Tôi đang suy nghĩ đôi mắt nhỏ phúc hắc nham hiểm của Mộ Nghịch Hắc này như thế nào thì “Không sáng tự nổi sáng, không trắng tự trong sáng”, chợt nghe Lục An Thần hỏi: “Đúng rồi bé Dao, lần trước trong phỏng vấn có nhắc tới con cháu các đời của đại sư hay không? Nói không chừng bạn trai Tiểu Bạch thuộc danh môn, có thể là quý tộc chứ?”

Tôi đành chịu mà hạ vai xuống bên cạnh, nhìn anh về mặt khinh thường nói: “Please! Anh An Thần, Mộ Dung Khanh Lam cả đời chỉ có một con gái, gọi là Mộ Dung Tĩnh Ti, cũng chính là bức tranh nổi danh Gia Ti Tử. Chồng của bà ấy là Anh Tịch của xí nghiệp nhà Hoa Duệ, hai người có một đứa con gái, năm nay vừa mới tròn 18 tuổi, trước đó vài ngày báo chí nào đó còn đăng ảnh chụp ba người nhà họ. Mộ Nghịch Hắc ngoại trừ trong cái tên có chữ ‘Mộ’, cùng nhà Mộ Dung căn bản không liên quan đến họ được không!”

“Ồ, nhìn không ra em đối việc nhà Mộ Dung hiểu rõ vậy!”

“Đây là đương nhiên! Em đúng là chân thành ủng hộ Mộ Dung Tĩnh Ti! Hát cảm lên, tôi đặc ý nói: ‘Khoảng thời gian trước, em còn cùng Mộ Nghịch Hắc đi xem triển lãm tranh ‘Quý chi luyện’ của bà ấy.....’”

Bởi vì nhóm người này đều là xuất thân từ học vẽ, đối Ti Từ nhiều ít đều có hiểu biết. Mọi người từ Ti Từ nói đến Van Gogh, từ 『 Hoa Hường Dương 』 nói đến 『 Tinh Nguyệt Dạ 』, từ sau hình ảnh phong cách nói đến bên ngoài cuộc sống, anh một câu tôi một câu tán dóc, đề tài trong chốc lát đã bị thay đổi.

Tôi cùng Dao Dao đang bùng bùng khí thế thảo luận phong cách tranh Nhật Bản đối với châu Âu như thế nào thì, cửa KTV một lần nữa lại được phục vụ đẩy ra. Một người bộ dáng lay động giày cao gót ba tấc “lộp cộp lộp cộp” mà đi tới, lập tức ngồi bên cạnh Trình Quân.

“Đã xong việc?” Trình Quân giọng nói như rượu nhạt, âm nòng dày đặc.

“Vâng, cũng không phải việc lớn gì.” Lời nói nhẹ nhàng mềm mại, phảng phất như chim vàng anh rời khỏi ổ.

Tôi ngẩng đầu nhìn sang, Triệu hành tây đứng lúc ánh mắt chuyển sang đây.

Đưa tay đặt lên trên đùi Trình Quân, cô ta nửa người dựa vào ghế liếc tôi, một dáng điệu bà chủ: “Ồ ~ Hạ Tiểu Bạch, bạn như thế nào cũng đến đây ~?”

Giọng nói kia âm dương kỳ quái, nghe ra như là đang chất vấn.

Tôi còn chưa mở miệng, phía bên này chợt nghe thấy Dao Dao nói: “Người đẹp, xem lời nói này của em, chị cũng thật không thích nghe. Cái gì kêu ‘Bạn như thế nào [cũng] đến đây?’ Tiểu Bạch thật sự là em gái ruột thịt của chị, bọn chị đây cùng mọi người tụ họp, làm sao thiếu được nó? Thân phận này của em hỏi cái này có phải không thích hợp hay không? Há?”

Triệu hành tây không nghĩ tới Dao Dao lại như vậy mà cãi lại lời của cô ta, ghen một chút, ngượng ngùng đáp: “Chị Dao Dao, ý của em không phải vậy.”

“Vậy em nói với chị một chút, ý của em là gì?”

Dao Dao một bộ dáng hùng hổ dọa người, hành tây trên mặt có chút không nhịn được, nhìn tôi có chút tức giận nói: “Tiểu Bạch, bạn như thế nào cũng không nói một câu? Bạn là biết mình không có ác ý.”

Tôi méo méo miệng, về mặt vô tội: “Tôi cũng chưa nói bạn có ác ý nha?”

Âm thanh hạ thấp xuống, Trình Quân sâu sắc nhìn tôi liếc mắt một cái.

Tôi còn không đoán ra trong mắt anh ta có ý gì, anh ta đột nhiên cầm tay hành tây để lên trên đùi anh ta, cười dịu dàng nhìn về phía Dao Dao: “Dao Dao, câu nói kia của Tiểu Đình nếu cho chị mất hứng, em thay cô ấy giải thích. Chị đừng để ý, cô ấy thực không ác ý.”

Hành tây quay đầu nhìn anh ta, trong mắt đầu đầu cũng ngập tràn nước mắt, một bộ dáng oan khuất của cô ta, thật thật điềm đậm đáng yêu khiến tôi thấy thương hại!

Dao Dao thường ngày tuy rằng quen thói kiêu ngạo ngang ngược, nhưng từ trước đến nay nể mặt Trình Quân. Đây anh ta mở miệng che chở hành tây, chị ấy cũng không có ý kiến gì. Chỉ là nhanh chóng hướng với tôi đôi mắt quyến rũ, tỏ vẻ chị thực không biết làm sao.

Sau khi cùng chị trao đổi ánh mắt, tôi nhìn về phía hai người họ, méo miệng nói: “!Hành tây, tôi thừa nhận người có ác ý kia là tôi, cầu xin bạn đừng ở trước mặt tôi hé ra cái vẻ mặt oan khuất đó. Bây giờ là tháng nóng nhất trong mùa hè, ngộ nhờ tuyết từ trên trời rơi xuống thì rất nguy cấp phải không? Bạn tháng lạnh nhất của mùa đông mặc váy + đi tất chân còn không sợ lạnh, tôi đây cánh tay lão hóa chân lão hóa cũng không chịu nổi đông lạnh!”

Về mặt Triệu hành tây lúc xanh lúc trắng, cầm hận nhìn tôi, môi giật giật, cuối cùng không nói cái gì nữa.

Lục An Thần ở bên mỉm cười, tiến lên hoà giải: “Cái đó..... Tiểu Đình, em đừng để ý a! Tiểu Bạch của bọn anh đáng yêu nhất chính là cái miệng này, rất rất đáng trách vẫn là cái miệng này. Em ấy nói câu nào em cảm thấy không hay, coi như khi đánh rắm a.....”

Khi “đánh rắm”?

Tên tiểu tử này!

Tôi quay đầu đối với An Thần làm vẻ mặt hung tợn muốn ăn thịt người, nói lên bất mãn của tôi. Anh ta nhếch cao lông mày cười, nét mặt khá tế nhị.

Khi di chuyển ánh mắt, lại lần nữa cùng Trình Quân chạm mắt. Không biết có phải đèn trong phòng do quá mờ, tôi thế nhưng lại thấy được trong mắt anh ta dịu dàng..... ý cười?

Kính hải! Thực sự kính hải!

※※※

Trên đường trở về. Tôi ngồi trên ghế phụ bắt đầu lật CD trong hộp. Chọn nửa ngày, chọn ra đĩa CD bài hát tiếng anh nhét vào trong máy.

Không gian giai điệu dịu dàng tinh tế cao vút cất lên như vậy, âm thanh bài hát ấm áp nhẹ nhàng xếp chồng lên nhau, tầng tầng lớp lớp mà bao vây lấy tôi.

Tôi lấy ngón tay để trên hộp đĩa, cùng giọng hát trầm bổng bình thản trầm tĩnh rồi lại đầy ắp nhiệt tình của Eagles cúi đầu khẽ ngâm nga:

“Mirrors on the ceiling, The pink champagne on ice. And she said: “We are all just prisoners here, of our own device”. And in the master’s chambers, They gathered for the feast. They stab it with their steely knives, But they just can’t kill the beast.”

『Nhiều tấm gương trên trần nhà, champagne hồng trên nước đá. Và nàng nói: “Chúng ta ai cũng là tù nhân ở đây, của những toan tính trong đầu mình”. Và ở trong phòng của những kẻ cầm đầu, họ tụ tập cho những bữa tiệc, họ dùng những con dao thép đâm nhau, nhưng họ không thể giết chết con quái vật.....』

“Thích bài hát này?” Lục An Thần cầm tay lái, quay đầu nhìn tôi cười.

“Cũng không tồi! Em thật ra cũng chỉ thích bình thường khi nghe bài hát của mấy ông già. Nhưng là do thường hay nghe bài hát này, không nhận thức cũng sẽ hát theo.”

“Hả?”

“Nhạc chuông di động của Mộ Nghịch Hắc là bài hát này.” Tôi nhìn phía trước, hơi hơi nhú mắt lại, còn nói: “Trước đây, William cũng thích bài hát này.”

“William? Em nói mỗi tình đầu không bệnh mà chết?”

Tôi gật đầu: “Phải.”

Anh ta im lặng một lúc, lông mày uốn cong cười cười: “Thật ra, mỗi người đàn ông đều thích bài hát này.”

“Sao lại nói như vậy?”

“Mỗi người đàn ông trong lòng đều có một cái 『Hotel california』——một vùng không có danh lợi, không có thể tục, không có lợi dụng, chỉ có chân tình nơi thiên đường. Nó có lẽ là một người, có lẽ là một vật, có lẽ là một đoạn tình, có lẽ là một đoạn hồi ức.....”

Nói đến đây, An Thần quay đầu nhìn tôi, “Nếu một người đàn ông chân chính hiểu được mà lại yêu thích ý nghĩa bài hát này, trong lòng anh ta nhất định có một cái 『Hotel california』. Đây là nơi tránh nạn của tâm hồn anh ta, là anh ta đời đời kiếp kiếp muốn dìm bỏ cũng không xong. Như lời cuối cùng của bài hát: Anh có thể trả phòng bất cứ khi nào anh muốn, nhưng anh sẽ không bao giờ có thể rời khỏi đây.....”

Tôi thường thức một chút, cong khóe mắt xuống: “Trong miệng anh 『Hotel california』 dường như giống thuốc phiện vậy?”

Anh ta nhếch mép cười ha ha: “Cũng không phải nhất định là thuốc phiện? Làm cho người ta vui vẻ, làm cho người ta mệt mỏi, làm cho người ta đau khổ, làm cho người ta muốn ngừng mà không được, làm cho người ta cả đời cũng không tưởng từ bỏ thuốc phiện.”

Nhớ tới câu anh ấy ở bên tai thật thật giả giả ở bên tai tôi trên trục: “Hạ Tiểu Bạch, em là ma túy của riêng anh.” Tâm trạng nhẹ nhàng lắng xuống.

“Anh An Thần thuốc phiện là gì?”

“Nghệ thuật!” Leng keng trả lời hai chữ, ăn nói mạnh mẽ.

“Rất giả dối!” Tôi giấu anh một câu, “Đừng đem chính mình trở thành cao thượng như vậy a!”

Anh ta cười mà không phản bác, hỏi tôi: “Vậy Tiểu Bạch?”

“Em a.....” Nhìn đường xe chạy phía trước, nhếch môi cười cười, nhìn phía trước, tôi từ từ nói từng chữ: “Em thích người a!”

Lục An Thần quay đầu nhìn về phía tôi, trong mắt bao hàm ý cười nồng đậm: “Tiểu Bạch, cái lỗ tình cảm của em cuối cùng cũng mở sao?”

Xe tiến vào khu phố, từ xa xa tôi thấy Trình Quân đứng ở phía trước bãi đậu xe, quay đầu nhìn Lục An Thần trên trục: “Em nói này anh An Thần, xe giống nhau cùng mở đầu là chữ B, xe của anh đây cùng BMWs của người ta kia vẫn là có khoảng cách nha! Coi, cùng thời gian từ gara đi ra, Trình mở người ta cũng đã đưa người đẹp trở về xong, chúng ta lúc này mới lật đặt tới. Hay là, đây là tốc độ con rùa trong truyền thuyết?”

“Dựa vào! Anh đây không phải là vì sự an toàn của em mới lái xe cẩn thận? Cả một đoạn đường anh đều chạy đến 50 km/h, cho nên anh ta tới trước!” Nâng tay bấm một cái lên vô-lăng, anh ta còn nói: “Em chờ, chờ ngày khác anh có tiền, lái một chiếc xe Bentley chờ em về nhà.”

“Xong! Lời này em gái đây nhớ rõ!”

Nhìn theo xe An Thần rồi đi, tôi vừa quay người lại, liền thấy Trình Quân từ trong xe xuống, đứng ở phía trước ánh mắt sâu kín nhìn tôi: “Tiểu Bạch, chúng ta nói chuyện.”

Tôi hai tay ôm ở trước ngực, khẽ hít cảm, cả lơ phát phơ nhìn anh ta: “Nói chuyện gì? Nếu nói chuyện yêu đương, cô đây cũng không tiếp.”

Anh ta đành chịu: “Hạ Tiểu Bạch, em không thể nói chuyện hòa thuận cùng anh sao?”

Tôi cười khẩy: “Họ Trình, em nhớ rõ hiện tại hình như chúng ta đang chiến tranh lạnh. Nếu có thể hòa thuận nói chuyện với anh, còn chiến tranh lạnh cái rắm nha!”

Gặp tôi như vậy, đuôi lông mày anh ta cong lên, trong mắt nhưng lại tràn ra ý cười ấm áp: “Chiến tranh lạnh? Hạ Tiểu Bạch em đại biểu cho phe xã hội chủ nghĩa hay phe tư bản chủ nghĩa vậy?”

Gió đêm kéo tới, trong không khí tràn ngập hương rượu nhàn nhạt

Tôi méo miệng: “Họ Trình, anh uống nhiều rượu thì về nhà ngủ đi. Đừng theo em đây giảng lịch sử giảng chính trị giảng chiến tranh thế giới, em không thích thú cùng anh giờ trò rượu điên!”

Anh ta trong mắt ý cười càng ngày càng dày đặc, thanh âm cũng mềm hơn: “Tiểu Bạch, Liên Xô cũng đã giải thể nhiều năm như vậy, Trung Quốc cũng là một quốc gia hai chế độ, chủ nghĩa xã hội khoa học cùng tư bản chủ nghĩa đều hoà bình cùng tồn tại, em như thế nào còn vẫn còn khẳng khẳng một mực? Phá hỏng hòa bình thế giới, chính là để tiếng xấu muôn đời.”

Tôi không kiên nhẫn nhìn anh ta liếc mắt một cái, châm chọc nói: “Họ Trình, anh trung học không phải học khoa tự nhiên sao? Như thế nào này lịch sử học được so với khoa văn em còn tốt hơn?”

Anh ta cười: “Trước kia anh cả ngày nghe em bồi dưỡng mấy thứ này, một lần lại một lần, nghĩ không muốn nhớ cũng khó.....”

Khi đó, bởi vì muốn học vẽ, nghệ thuật chúng tôi có thể từ từ không cần lên cao. Để thành tích không tụt xuống, mỗi đêm từ phòng vẽ tranh về nhà, tôi vừa cầm quyển sách giáo khoa vừa đi vừa đọc. Anh ta ở bên người đi cùng, một bên dẫn đường cho tôi, một bên nghe tôi học thuộc, thỉnh thoảng còn tìm ra lỗi sai cho tôi. Tuy rằng anh ta thỉnh thoảng cũng sẽ không kiên nhẫn mà “Giả tích cực”, dạy bảo tôi nhưng hơn phân nửa thời gian, đều là im lặng ít lời lắng nghe.

Hiện tại nghĩ đến, nếu khi đó tôi sáng suốt một chút, trên đường về nhà chẳng phải giành giật từng giây mà học thuộc, cùng anh ta tâm sự nhiều ngày, có lẽ hôm nay chúng ta đã có lẽ đã có hoàn cảnh khác chăng?

“Tiểu Bạch.....” Anh ta đi đến trước mặt tôi, âm thanh ấm nóng nói: “Em đừng nóng nảy nữa, chúng ta chấm dứt chiến tranh lạnh, khôi phục quan hệ ngoại giao có được không?”

Giọng nói kia, ấm áp nhẹ nhàng nhưng lại như là anh trai dùng kẹo lừa gạt dụ dỗ em gái đang nổi giận.

Lông mi của tôi hơi giật giật, giương mắt nhìn về phía anh ta——

Ánh mắt trong sáng như ánh trăng theo dòng nước chảy, trong ánh mắt đẹp dễ sáng rõ, một chút ánh sáng nhẹ nhàng——bộ dạng dễ gần như vậy, thật thật chính là ấn tượng thiếu niên nhà bên trong tôi dịu dàng lại hiền lành như ngọc.

Trình quân, anh như vậy, thật sự là rất lâu rồi chưa thấy!

chú thích

[1] Nhi lập chí niên: Cách gọi thay sau ba mươi tuổi.

hết chương 13

b0l: sr mọi người về lúc này nha *tội lỗi* (nhất là chuột iu vì cái tem ở trang lúc này tội lỗi *đem thân ra cho chuột xử lý nè*)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Hắc Bạch xứng đôi ๐ Vòng tay ngọc bích

【“Tiểu Bạch, có biết hay không trong bài 《Thơ ước hẹn》 của Phồn Khâm có một câu như này ——” Tôi nhìn về phía anh. Dường như trong khe mắt sâu nhu hòa của anh có ánh sáng, khẽ nhếch khóe môi, từ từ nói từng chữ: “Lấy gì làm tín vật? Năm cổ tay hai vòng hạt.”】※※※

Ngày hai mươi tháng tám.

“Rất xin lỗi, điện thoại bạn gọi đang khóa máy, mời gọi lại sau. Sorry, the subscriber you dialed is power off, please try it later.”

Ngày thứ bảy.

Đã đến bảy ngày không gọi điện thoại được cho Mộ Nghịch Hắc.

Đầu tháng tám, sau khi anh ấy ở Hải Nam nhận được theo giáo viên hướng dẫn đi Vân Nam sưu tầm cảnh sắc, chưa kịp trở về thành phố S chuẩn bị, trực tiếp từ Hải Nam bay đến Vân Nam. Sau khi ở Côn Minh cùng đội tập hợp, mấy ngày qua đều ở sông Hồng, Nguyên Dương, vùng Lục Xuân khảo sát nghiên cứu kiến trúc nhà cây nắm của dân tộc Cáp Ni.

Tám ngày trước, anh gọi điện nói với tôi đội khảo sát đã đến Tây Song, ngày hôm sau phải đi sâu vào vùng mưa nhiệt đới chụp ít ảnh. Sau đó cúp điện thoại, cho đến giờ phút này, tôi cũng chưa có thể liên lạc được với anh ấy nữa.

Đưa điện thoại di động thu vào lòng bàn tay, tôi cúi đầu nhìn dưới mặt đất, cả người hốt hoảng không yên.

Bên người truyền đến hơi thở quen thuộc.

Quay đầu, Trình Quân đang rõ ràng cười hời hợt, cầm nước khoáng trong tay đưa cho tôi: “Anh vừa rồi đi qua nhìn một chút, An Thần bên kia vẫn còn thừa ba tổ chụp ảnh, có lẽ em còn phải chờ một lát nữa.”

“A.” Tôi nhận lấy nước, vặn cái nắp chai, ực ực mà uống xuống một ngụm.

Cúi người ngồi xuống ở bên cạnh tôi, anh ta do dự một chút, hỏi: “Vẫn không liên lạc được với anh ta à?”

“Vâng, có lẽ là đi động hết pin hoặc hỏng mất rồi?” Tôi dùng móng tay sờ sờ hoa văn lồi lõm ở trên chai nhựa, vẻ mặt có chút không để ý.

Anh ta im lặng một lúc, lại hỏi: “Lo lắng cho anh ta như vậy sao?”

Di động trên tay bị bóp chặt.

——Lo lắng anh ta sao?

——Đúng! Như thế nào có khả năng không lo lắng cho anh ấy đây?

Trình Quân thấy tôi không nói, vẫn tiếp tục nói: “Em mấy ngày nay vẫn buồn bực không vui vẻ mặt hoảng hốt, buổi sang gặp dì, dì còn hỏi anh không phải lại giận dữ với em.”

“Hả? Anh nói như thế nào?”

Anh ta mỉm cười, đáp: “Anh nói, anh với em giận dữ cho tới bây giờ cũng sẽ không buồn bực không vui, em chỉ biết trừng mắt lạnh nhạt thôi.”

Mơ hồ, tôi từ trong lời nói của anh ta nghe ra một chút tự giễu cợt.

Trong lòng khe khẽ gập lại gập.

Ngẩng đầu nhìn về phía anh ta, tôi gọi anh ta lại: “Trình Quân.”

Anh ta trả lời: “Hả?”

Tôi nhìn anh ta, mỗi chữ mỗi câu mà nói: “Khi giận dữ với anh, ở nơi anh không nhìn thấy em, em cũng sẽ buồn bực không vui. Chỉ khi em đối mặt với anh, mới có thể trừng mắt lạnh nhạt, nguy trang giống như con nhím cô đơn……”

Anh ta nhún nhún.

“Nhưng là, khi em cùng Mộ Nghịch Hắc cãi nhau, em cũng chưa có dám như vậy đối với anh ấy. Anh ấy chỉ cần chau mày, cả người em trong lòng trở lên yếu đuối hoảng sợ, sẽ không tự chủ được muốn hạ thấp thái độ đi lừa anh ấy……” Hạ thấp giọng nói, tôi hỏi anh ta: “Anh nói, em đây có tính là ‘Sợ hãi kẻ mạnh không’ không?”

Trong mắt anh ta một mảng ảm đạm. Một lát, không lưu loát mà trả lời: “Đúng, em cho tới bây giờ chính là như vậy sợ hãi kẻ mạnh.”

Tôi cười cười, còn nói: “Trình Quân, anh trước kia vẫn nói em đối với William là loại này mù mù mờ mờ, mang theo một chút tình cảm kính sợ không phải là tình cảm thật sự. Vậy anh nói cho em biết, em đối Mộ Nghịch Hắc loại dè dặt này, tình cảm mang theo một chút ý nịnh nọt, có tính là yêu mến không?”

Anh ta nhìn tôi, trên con ngươi như là nhiễm một màu nước mực, toàn bộ cảm xúc nhìn thấy cũng là sương mù, không rõ ràng lắm.

※※※

“Tiểu Bạch, ánh mắt nhìn về phía bầu trời……. Đúng, tốt lắm!”

“Nghe mặt một chút, khẽ hé miệng ra, lộ hàm răng…….”

“Giang cánh tay ra, nhắm mắt lại, cảm nhận gió……. Được, tốt lắm!”

“.....”

“OK! Một loạt này đã chụp xong. Tiểu Vương, thông báo tổ “Sâm nữ” tiếp theo chuẩn bị tốt đi!”

“Được, anh An Thần.”

Tiểu Dao Dao cầm hai chai nước đi tới, đưa cho Lục An Thần một chai, lại đi tới vỗ vỗ vai của tôi, cười đùa nói: “Tiểu Bạch, thể hiện không tồi nha!”

Tôi thè lưỡi, lại một lần nữa nhắc nhở chị nói: “Nhớ rõ, không được dùng ảnh chụp chính mặt em!”

“Biết! Lần này trang báo có hạn, mỗi người chỉ được chọn ba bức ảnh. Đợi sau khi kết thúc công

việc, chúng ta đi cùng nhau đến nhà An Thần xem ảnh chụp, cho em chính mình chọn còn không được sao?”

“Vâng!” Tôi uống ngụm nước, lại nói thêm vào: “Em sắp vào năm học, tiền công chị mau chóng đưa em nha?”

“Người mẫu nhỏ, chị còn có thể để em thiết thòi sao!” Gõ gõ đầu của tôi, Dao Dao còn nói: “Tiểu Bạch, nhà em thì em là một viên cục cưng, chú di hận không thể ngâm ở trong miệng, em còn như thế nào còn thiếu một chút tiền ấy? Cùng chị nói thật, em không phải bên ngoài là tội phạm?”

“Đúng vậy! Em là tội phạm! Thiếu một khoản nợ lớn!” Tôi một bộ dạng điềm đạm đáng yêu, “Cho nên, Tiểu tổng biên tập, bà có trăm ngàn cũng không thể thiếu tiền công của tôi a! Bằng không, tôi chỉ có thể bán thân trả nợ!”

“Được, túng thiếu thì theo bà!”

Tôi cùng Dao Dao một bên vừa nói cười đi đến phòng thay đồ tạm thời phía trước. Vừa ngừng đầu, liền thấy Trình Quân đứng ở phía trước cầm máy cầm tay nhìn tôi.

“Tiểu Bạch, điện thoại của em.....” Anh ta cầm điện thoại di động đưa cho tôi, “Là Mộ Nghị Hắc.”

Tôi sững sốt, nước suối trong tay rơi “bịch” xuống đất, nước tràn đầy đất.

Tiểu Dao Dao hai tay khoanh ở trước ngực, nhìn tôi ý cười sâu xa.

※※※

Buổi chiều ba giờ mười phút.

“Bác tài, cảm ơn a!”

Từ trong tay tài xế tiếp nhận tiền thừa, mở cửa xe nhảy ra khỏi xe taxi, tôi một đường chạy vào phòng đợi sân bay.

Dựa theo vị trí trong điện thoại Mộ Nghị Hắc nói để đi tìm, từ xa đã trông thấy anh nghiêng người nghỉ ngơi xem báo. Tai nghe điện thoại trong tai, một bộ dáng thành thoi nhàn hạ.

Tôi bước chậm lại đi qua đó, vừa đi vừa đánh giá anh ấy——

Một tháng không thấy, đầu tóc của anh ấy cắt ngắn đi rất nhiều, hiện ra toàn bộ đường nét khuôn mặt, nhìn qua nhanh nhẹn mà lại anh tuấn. Cả người rất gầy, đen một lớp, mặc áo T-shirt màu oliu, quần vải màu ka-ki cùng giày thể thao nhẹ nhàng, bên cạnh là một cái bao chứa đồ cắm trại không lớn không nhỏ, một bộ trang phục lang thang quay về.

Anh như vậy còi ra bộ dạng gọn gàng sạch sẽ thường ngày, toàn thân đều lộ ra hơi thở bừng bừng ngỗ ngược, tôi gọi là một lúc có chút đui mù.

Tôi đứng ở trước mặt anh, ở trên mảng bóng mờ của anh.

Anh ngừng đầu nhìn về phía tôi, mắt ngọc sáng ngời như vậy, cầm lấy tai nghe điện thoại, khoe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra hàm răng đẹp đều đặn: “Hạ Tiểu Bạch, em cười rùa đi đến à? Sao lại chậm như vậy?”

Đột nhiên xuất hiện ý cười, ánh mắt sáng rõ hiện ra, khoe môi khẽ nhếch lên, hàm răng trắng bóng cùng làn da màu đồng cùng một nơi, nhưng lại làm cho tôi cảm giác thấy ánh sáng thấy bầu trời chói mắt sau một trận tuyết rơi nhiều, người này thật long lanh chói lọi!

Thật ra, cũng không cảm thấy được mình có bao nhiêu nhớ anh ấy.

Không sai, lúc này nhìn anh gầy gò mà ngũ quan tuấn tú lộ ra vẻ mệt mỏi, ngực thất lại, ánh mắt không hiểu sao trướng lên, nước mắt như muốn tràn ra.

Anh gặp tôi nhìn anh không nói, khoe miệng độ cong càng sâu thêm, vươn tay cầm lấy tay của tôi, diễn trò độc ác nói: “Sao lại không nói lời nào? Có phải hay không một tháng không thấy anh, sẽ có loại cảm giác ‘Nước mắt chảy trước khi muốn nói’ này?”

Một lời nói ra trong lòng tôi.

Tôi trừng mắt liếc nhìn anh một cái, tức giận nói: “Cả người trang phục anh đây, là vừa từ châu Phi chạy nạn về sao?”

Anh cười sang sảng, lười biếng mà tựa vào trên ghế, ánh mắt từ bông tai đá Lục Tùng, vòng cổ đá san hô bốn màu, thắt lưng thêu trên người, váy hoa xòe, trên chân đi giày xăng-đan bằng còi, túi khoác nhỏ thêu đơn giản trên vai, trêu chọc nói: “Vây toàn bộ trang phục của em, chính là mới từ Nepal nhập cư trái phép đến?”

“Anh còn nói!” Tôi cúi đầu trừng anh, “Em vừa rồi theo bạn bè ra ngoại ô chụp ảnh, đều là anh phá hỏng chuyện tốt của em!”

“Hả? Chụp cái gì?”

“Bạn bè của em, chính là Tiểu Dao Dao em đã nói qua, tạp chí của chị ấy làm một chuyên đề, đến lúc thiếu một người mẫu, để cho em đi đóng tạm, có trả thù lao đấy nhá!”

Anh lấy ngón tay kẹp cái váy hoa xòe của tôi, cười: “Nói cách khác, đây là trang phục làm việc của em?”

“Vón là vậy, nhưng Dao Dao biết anh đã đến đây, bảo em mặc bộ xinh đẹp này, không cho em thay quần áo, kiên quyết muốn trả thù lao cho em hôm nay là cái bao tải này.....” Tôi méo miệng, lộ ra vẻ mặt tủi thân, “Em lấy không được tiền công đều là anh hại, anh còn ghét bỏ cách ăn mặc này?”

Anh cười mà không nói, từ trong túi quần lấy ra một cái vòng tay ngọc bích màu đỏ hồng, đeo vào tay trái của tôi, lông mi rũ xuống, dùng tốc độ rất từ từ đem nó từ đầu ngón tay của tôi đến chỗ cổ tay, động tác tao nhã mà lại dịu dàng.

Tôi cúi đầu——

Trong suốt sáng rõ, vẻ đẹp quý hiếm, như được bôi trơn đầu vòng tay tròn tròn xinh đẹp di chuyển mà ôm trọn lấy chỗ cổ tay, óng ánh lộ ra ánh sáng màu đỏ sậm, mặc dù không thuần khiết như đá quý như vậy, nhưng là đẹp đến kỳ lạ không nói lên lời.

“Tiểu Bạch, có biết hay không trong bài 《Thơ ước hẹn》 của Phồn Khâm có một câu như này ——”

Tôi nhìn về phía anh.

Dường như trong khe mắt sâu nhu hòa của anh có ánh sáng, khẽ nhếch khóe môi, từ từ nói từng chữ: “Lấy gì làm tín vật? Năm cổ tay hai vòng hạt.”

Tôi ngẩn người.

Anh cười: “Anh như thế nào ghét bỏ em? Xem, cả bộ quần áo rất xứng với cái vòng tay này.”

Trong xe taxi chạy như bay, Mộ Nghị Hắc nắm tay của tôi, nghiêng đầu nhìn kiến trúc ven đường, giữa ánh mắt mơ hồ ẩn một ý cười.

Trước đây, mọi người trong đội khảo sát đi vào vùng rừng rậm nguyên thủy, nơi đó tín hiệu không tốt, điện thoại không gọi được. Vừa ra khỏi từ rừng rậm, anh không cùng đội khảo sát về Côn Minh, trực tiếp từ sân bay Tây Song đáp máy bay đến đây, đến sân bay mới cho tôi biết.

Lái xe từ kính chiếu hậu nhìn chúng tôi, nói tiếng địa phương X hỏi: “Người bạn trẻ, đây là đi du lịch từ đâu quay về?”

Tôi đáp: “Vân Nam”

Ánh mắt lái xe dừng lại một chút ở trên hai tay chúng tôi đang nắm, lại hỏi: “Các bạn đây là đang đi ra ngoài hưởng tuần trăng mật sao?”

Tôi cười: “Không phải. Anh ấy mới từ Vân Nam trở về, tôi là tới sân bay đón.”

Lái xe hiểu rõ, không hỏi lại nữa.

Đây là lần đầu tiên tôi ở trước mặt Mộ Nghị Hắc công khai nói tiếng địa phương, anh mím môi cười cười, quay đầu kẻ sát đến bên tai tôi, thấp giọng nói: “Tiếng địa phương của chỗ em như thế nào kỳ quái như vậy, khó cho em có thể nói được tiếng Quan Thoại trôi chảy như vậy.”

Tôi hất cằm lên, vẻ mặt khó ngữ: “Vây anh nói! Cha mẹ em đều thầy cô giáo, tiếng Quan Thoại của em đều là hai người đào tạo/dạy dỗ từ nhỏ, tiêu chuẩn đến có thể vào CCAV đọc tin tức!”

Anh ấy gặp tôi kiêu căng như vậy, nhưng lại không đã kích tôi. Im lặng một hồi, cũng thực cũng giả nói: “Anh lần này đến đây, có nên hay không nhân tiện đi thăm hỏi cha vợ cùng mẹ vợ một chút?”

Tìm tôi nhảy thành thịch.

Trừng mắt nhìn, tôi quay đầu nhìn anh, ra vẻ khoa trương nói: “Ông anh, anh muốn hại chết em sao? Cha mẹ em mà biết em yêu sớm, không phải cạo trọc đầu em, cũng là đánh gãy chân của em!”

Anh cười: “Yêu sớm? Em cho em bây giờ còn là 12 tuổi sao?”

Tôi bày ra vẻ mặt khổ qua: “Anh không biết, cha em vẫn luôn ngoan cố bảo thủ không chịu thay đổi theo lịch sử vẫn nhìn vào trong những triết lý này [Tất cả kết hôn vì mục đích yêu đương đều là trò đùa lưu manh]. Cha kiên quyết giữ vững kháng kháng cho rằng: Em ít nhất phải đợi tốt nghiệp công tác mới có thể nói đến bạn trai.”

Anh cúi đầu “À” một tiếng sau đó, nhú mồm không nói.

“Này! Nghĩ cái gì vậy?” Tôi lấy tay khoắc lấy cánh tay anh.

Anh quay đầu nhìn tôi: “Tiểu Bạch, em vẫn là không cần làm nghiên cứu, tốt nghiệp liền đi công tác luôn đi?”

Tôi nói: “Hả? Như thế nào lại nhắc việc này? Em vốn tính không đi nghiên cứu a!”

Anh nâng tay gõ gõ đầu tôi, nhếch môi lên, trong khóe mắt hiện ra ánh sáng ấm áp: “Ngu ngốc!”

Tôi đang méo miệng nhìn anh, tài xế lái xe đột nhiên ha ha cười: “Chàng trai, chờ không kịp sao?”

Anh mím môi, cười yếu ớt: “Đúng vậy, chờ không kịp.”

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hắc Bạch xứng đôi ๑ Chè trôi nước hoa quế

【Tôi đầu tiên là ngần ra, đợi phản ứng lại anh đây là nói tôi một viên bánh trôi nước trắng trắng mềm mềm thì, trừng mắt nhìn sang, đã thấy anh đang cong lưng cười đem bánh trôi ở giữa thìa bỏ vào trong miệng, con mắt rũ xuống từ từ suy nghĩ. Cuối cùng, giương mắt nhìn về phía tôi, tựa cười mà như không cười: “Nhìn trắng trắng, ngờ ngác không chớp mắt, mới biết là món ăn quý và lạ.”】

※※※

“Leng keng——cạnh cạnh!”《bigbab01.wordpress.com》

Theo tiếng cửa phòng khách sạn mở ra, tôi từ phía sau Mộ Nghị Hắc đi vào phòng, vừa đánh giá xung quanh, vừa than thở: “Này, anh ở một người, thuê một phòng bình thường là được, thuê cái phòng sang trọng này để làm gì, xa xỉ!”

Anh đem túi cầm trại đã ngoại ném lên trên ghế xô-pha, xoay người hai tay khoanh ở trước ngực, nhìn tôi nói: “Em yên tâm, anh kiếm được tiền tuy rằng không nhiều lắm, nhưng phòng loại này vẫn còn chi trả được.”

“Đây không phải vấn đề trả hay không được chi phí, là không cần thôi! Khách sạn cao cấp bốn sao, thuê phòng bình thường thiết bị cũng đã tốt lắm rồi, không cần phải thuê căn phòng sang trọng này. Tiền một ngày thuê phòng, cũng ngang với tiền thuê nhà một tháng của người khác……”

“Bà quân gia!” Anh giễu tôi một câu, còn nói: “Em yên tâm, chi phí phòng này tính ở trong phí tổn trên đường đi, sở hành chính có thể thanh toán.”

Tìm tôi đập mạnh và loạn nhịp.《bigbab01.wordpress.com》

“Làm sao vậy? Nghĩ cái gì đó, nghiêm túc như vậy.” Anh nhìn tôi cười.

Tôi trừng mắt nhìn, nhìn anh vẻ mặt còn nghiêm túc nói: “Em vừa rồi nhìn thấy nơi này còn có bố trí phòng tổng thống……”

Anh nhú mồm: “Hả?”

“Dù sao anh cũng đã xa xỉ rồi, không đem xa xỉ tiến tới tận cùng để làm gì? Dù sao có thể thanh toán mà!” Tôi có lòng tốt đề nghị.

Anh trầm ngâm suy nghĩ một lúc, đáp: “Lộ phí đi đường căn cứ vào chức vụ khác nhau là có giới hạn dự toán, vượt qua giới hạn dự toán bộ phận không thể chi trả. Số tiền thanh toán chức vụ hiện tại của anh, ước đoán là chưa đủ ở phòng tổng thống.”

“A, vậy quên đi.” Tôi mệt mỏi nói.《bigbab01.wordpress.com》

Anh thấy tôi như vậy, vết khóe miệng cười sâu vào, giọng nói nhưng lại trịnh trọng: “Hạ Tiểu Bạch, em về sau trăm ngàn đừng theo chính trị. Bằng không, dám chắc là một tham quan.”

Đem vali kéo ra, Mộ Nghịch Hắc mang ra laptop màu bạc bên người cho tôi nhìn ảnh chụp lần này ở Vân Nam, vừa nhìn vừa nói cho tôi một chút tin tức thú vị.

Anh chỉ dùng duy nhất máy chụp ảnh chuyên nghiệp, hơn nữa lại được chuyên gia kỹ thuật cao cấp chụp ảnh, chụp ra mỗi bức ảnh cũng như thơ như họa, đẹp không sao tả xiết. Tuy rằng lần này hơn quá nửa chụp được là kiến trúc phong cảnh, nhưng thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy bóng dáng anh cùng thành viên đội khảo sát. Tôi vừa nhìn vừa nghe anh giới thiệu người trong ảnh, hình như vào lúc đó cảm thấy được chính mình đang từ từ hòa vào thế giới của anh.

Mang ảnh chụp chung của đội anh ấy nhìn lại một lần, cuối cùng, tôi chỉ vào một ông già nho nhã giữa ảnh nói: “Xem ra nhìn lại, trong giữa nhóm người các anh đây kẻ ra vẫn còn một ông già Tôn hết sức đẹp trai!”

Anh khinh thường nhìn tôi liếc mắt một cái, xi: “Ánh mắt của em thật nhỏ bé!”

“Đừng không thừa nhận nha! Ông già Tôn trước đây chính là nhân tài tuần kiệt của trường đại học S tiếng tăm lừng lẫy của chúng ta! Tuy rằng hiện tại có chút già đi, hãy nhìn tướng mạo của ông ấy, phong độ, dáng người, một ông già cũng không mất đi ngọc thụ lâm phong nha! Lại nhìn một lượt đám đồ đệ các anh, nào có một ai có khí chất so với ánh mắt hơn người của ông Tôn?”

Anh méo méo miệng, đứng dậy đưa tay từ trong túi lấy ra một bộ quần áo, nói lại với tôi một câu: “Anh mệt, đi tắm rửa trước cho đỡ mệt, em tự một người ở đây từ từ tán thưởng ông già đẹp trai kia đi!” Sau đó, xoay người đi vào phòng tắm. Về mặt, có chút u ám.

Hắc oa lòng dạ hẹp hòi!《bigbab01.wordpress.com》

Tôi thè lưỡi, nhẹ nhàng chạm lên bàn phím, mang anh một mình ở trước ngôi nhà năm phóng to, cho đến khi khuôn mặt lạnh lùng không chút thay đổi hiện ra toàn màn hình.

Lấy ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt trên màn hình, tôi nhếch khóe môi cười cười, khẽ nói: “So đến so đi, Hắc oa nhà chúng ta vẫn là nhìn tốt nhất!”《bigbab01.wordpress.com》

Sau khi tắt máy tính, tôi chán đến chết, hiền tính quá, liền giúp anh thu thập hành lý.

Sau khi đem máy chụp ảnh, ví tiền, giấy tờ quý giá cho vào trong tủ, tôi đem túi cắm trại dã ngoại của anh kéo tới trước tủ quần áo, đem quần áo trong vali lấy ra nữa, tiến hành, bố trí ổn định, ngăn nắp ở trong tủ quần áo.

Anh mang theo quần áo thay đổi cũng không nhiều, đều là trang phục đơn giản thoải mái nhẹ nhàng. Tôi đem bộ quần áo phong cuối cùng treo vào trong tủ, cúi đầu, thấy một cái túi nhỏ dúi dúi nằm trong góc vali.

Trên cái túi có mấy nét chữ viết ẩu, tôi phân biệt cả buổi, cuối cùng u mê không biết là viết gì. Sau khi mở ra, bên trong là một bọc nhỏ bột phấn màu đen. Tôi đặt ở đầu mũi ngửi ngửi, mùi riêng biệt, như là nghiền thảo dược mà làm ra.

Là thuốc Đông y sao?《bigbab01.wordpress.com》

Anh ấy như thế nào có cái này?

Có phải bị bệnh hay không?

“Đang nhìn cái gì vậy?”

Tôi dùng phát tán suy nghĩ, xoay người chỉ thấy anh cầm khăn mặt từ phòng tắm đi ra, tóc ướt sũng, hiện ra ánh nước trong suốt. Trên người là chiếc áo phông rộng thùng thình cùng chiếc quần dài, ở đây lại khéo, nhìn qua lại có sự lồi cuốn kiểu khác.

Thật ra cẩn thận nghĩ đến, anh từ trước đến nay luôn là người đàn ông phong nhã.

Mặc dù ở chính phòng trọ của anh, chỉ cần tôi ở đó, anh cũng sẽ ăn mặc thật chỉnh tề. Cũng sẽ không giống các học sinh nam khác ở trần bên trên, mặc quần soóc đi bộ xung quanh. Đây là ở khách sạn, mặc dù biết phòng tắm có áo choàng tắm, anh ấy vẫn như cũ bởi vì tôn trọng tôi, mà lựa chọn thay quần áo của mình.《bigbab01.wordpress.com》

Sự chăm sóc tinh tế như vậy của anh, đột nhiên làm cho tôi có chút cảm động.

“Đây là cái gì?” Tôi nhắc tay nâng túi giấy lên với anh.

Ánh mắt anh chột nhỏ lại, chân trần từng bước một đi tới. Sau khi bình tĩnh đứng lại ở bên cạnh tôi, tùy tay cầm lấy túi giấy quăng sang một bên, tiếng nói hồ hững: “A, ở Tây Song không cẩn thận bị độc vật địa phương cắn một phát, ăn mấy thang thuốc thảo dược đã không có việc gì rồi, chỗ này là còn lại.”

Giọng nói của anh tuy có chút không để ý, tôi lại nghe đến kinh hồn bạt vía, vội hỏi: “Bị độc vật gì cắn? Bị thương ở nơi nào? Có trúng độc hay không?”

Anh cười cười, cũng không trả lời, chỉ hất cằm, nhếch khóe môi nhìn tôi.

“Lạch cạch.”《bigbab01.wordpress.com》

Đưa tay đem cánh cửa tủ phía sau tôi đóng lại, anh đem hai tay đặt ở trên vai tôi, cả người nhẹ nhàng áp sát, cho đến khi đem tôi cùng với anh trong lúc đó cách nhau chỉ trong một khe hở cánh tủ, mới dừng lại động tác.

Tôi cảnh giác nhìn anh.

Lông mi anh rũ xuống quan sát tôi cười, môi cánh hoa khẽ mở, chậm như rùa mà phun ra một chữ: “Em”

Trong hơi thở tất cả đều là hương vị tươi mát sạch sẽ.

Tôi nhủ mày: “Em cái gì?”《bigbab01.wordpress.com》

Anh cười, cúi người xuống, dùng trán để ở trán của tôi, cặp mắt lấp lánh mà chăm chú nhìn tôi, tiếng nói ấm nóng: “Bị độc vật này của em cắn phải, vết thương để lại trong tim, độc đã thấm sâu.”

Trong đầu tôi chấn động, có chút không thể tin được nhìn anh.

Nếu tôi không hiểu sai, đây là một.....“Lời tỏ tình” ỉ?

Gặp tôi sùng sốt, anh nâng cánh tay véo véo cái mũi của tôi, lưu riu hỏi: “Từng đây ngày, nhớ anh không?”

Âm thanh kia như miếng vải lụa xé rách, nhẹ nhẹ quấn lấy ý nghĩ.

Ngực tôi đột nhiên tê dần, cắn cắn môi dưới, im lặng.

Tôi nhớ anh không?

Hôm nay ở nơi chụp ảnh, khi nghe được anh ở đầu điện thoại kia ôn nhu nói “Tiểu Bạch, đến sân bay đón anh đi?”, cái loại ngờ là vui mừng bỗng nhiên nảy lên trong lòng: Ngồi ở trong xe taxi, cái loại đứng không yên ngồi khó khăn, sốt ruột hận đến không thể chấp cánh bay đến sân bay; Ở sân bay thấy anh, ngực thất lại một cái, xúc động nghĩ muốn rơi nước mắt; Cùng giờ này phút này, khi nghe anh hỏi như vậy, ngực bất ngờ không kịp phòng bị căng phồng đau nhức——

Là vì..... nhớ anh sao?《bigbab01.wordpress.com》

“Nói, nhớ anh không?”

Đột nhiên nhớ tới một câu: Thật ra tôi không phải không nhớ anh ấy, chẳng qua là đã quên chính bản thân mình luôn luôn nhớ tới anh, giống như là tôi không phải không hít thở, chỉ là đã quên chính mình luôn luôn hít thở.

Tôi là như vậy?

Chớp mắt nhìn sâu vào trong mắt anh ở thật gần, tôi gật đầu, ánh mắt dứt khoát trả lời: “Nhớ.”

Cái chữ kia, giống như từ ngực vọng lại, oi oi, lại oa oa, ần ần còn có chút chất chất, đau đau.

Ánh mắt anh óng ánh sáng ngời, trong con ngươi đen như mực bỗng nhiên hiện ra một mảnh dịu dàng, mi mắt rũ xuống, môi liền ôn nhu bao phủ lên.

Ngẩn ngui, rồi đi.

“Anh cũng vậy.”

Khóe môi anh nhếch lên, trong khóe miệng tràn đầy ý cười.

Tôi cũng vậy.

Chưa bao giờ từng biết, ba chữ này, thì ra cũng có thể khiến trái tim vui vẻ như vậy.

※※※

Buổi tối tám giờ.《bigbab01.wordpress.com》

Đường Chung Nam phố ăn vặt.

“Ông chủ, hai chén chè trôi nước hoa quế.”

“Được rồi! Các bạn ngồi trước, đến ngay đây!”

Tôi một tay cầm một xiên thịt nướng hương vị mê người, một tay dắt Mộ Nghị Hắc, ở trước quán ăn vặt ngoài trời ngồi xuống.

“Ừ ừ, mùi tạt hương vị mới, chính là mùi vị này!”

Mộ Nghịch Hắc nhìn tôi, cười nhạo: “Em ăn tạp nham cả một đường phố, như thế nào còn có thể nuốt thêm được? Anh trước kia làm sao lại không phát hiện được em có thể ăn như vậy?”

“Em đã lâu chưa có ăn đồ ăn vặt lung tung, tự dưng thèm ăn thôi!”《bigbab01.wordpress.com》

“Heo!” Anh ầm ập mà trừng mắt nhìn tôi một cái, “Còn nói muốn tận tình làm chủ địa phương mang anh đi ra ngoài ăn một chút, kết quả trên đường đều là một mình em ăn.”

“Ái da, là khẩu vị của chính anh không có thể ăn được cay, như thế nào toàn bộ đều đổ lên đầu em?” Tôi phản bác.

“Mọi người ở đây món ăn vặt hương vị thật là khác biệt quá? Còn không phải em chỉ lo món ăn yêu thích của mình?”

Đang nói câu này, bà chủ đã đem hai chén chè trôi nước mang lên.

Tôi vội vàng chỉ vào người mang chè trôi nước: “Em nào có chỉ chú ý đến món ăn của mình? Chè trôi hoa quả này rất ngọt, đặc biệt mang cho anh.”

“Nói sạo!”《bigbab01.wordpress.com》

Anh gấp đầu ngón tay gõ đầu tôi một chút, cúi đầu cầm lấy cái thìa sứ, từ từ múc một thìa chè trôi nước, thổi nguội sau đó đưa vào trong miệng, đắng cấp tính tề.

“Thế nào? Ăn ngon không?” Tôi chớp chớp mắt theo dõi hỏi anh.

Anh gật gật đầu, đứng trọng tâm mà đánh giá nói: “Bánh trôi ngọt mà không ngấy, nước tinh khiết và thơm, không tòi.”

“Vậy em cho anh ăn đây.” Tôi cầm lấy thìa bánh trôi trong bát của mình múc sang bát anh, vừa múc vừa nói: “So với bánh trôi, em lại thích uống nước hoa quả này hơn. Anh tối nay chưa ăn cái gì, ăn nhiều một chút, còn đỡ phải nói em hành hạ anh.”

Cái thìa của anh dựng ở trong chén, không hề động.

“Làm sao vậy? Ăn a?”《bigbab01.wordpress.com》

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, vừa lúc đụng đến ánh mắt có chút đăm chiêu của anh.

“Này!” Tôi nâng tay quơ quơ ở trước mặt anh, cười hỏi: “Nghĩ cái gì vậy?”

Anh nhếch môi cười yếu ớt, múc một thìa bánh trôi, cũng không ăn, chỉ nhìn tôi nói: “Vừa rồi, đột nhiên nhớ tới một câu.”

“Câu gì?”《bigbab01.wordpress.com》

Anh cúi mặt nhìn nước trong chén của tôi, mỉm cười, giọng nói từ từ: “Hạnh phúc là lúc chỉ có một bát mì, bạn ăn mì, cô ấy uống nước.”

Tôi trừng mắt nhìn anh, khó hiểu hỏi: “Chúng ta đây đang ăn bánh trôi mà, như thế nào lại nói đến mì?”

Anh đành chịu: “Ngốc nghếch! Anh có thể trông chờ gì vào em chứ?”

Cầm lấy thìa sứ, anh một thìa một thìa mà ăn bánh trôi, trong ánh mắt chứa ý cười dày đặc.

Tôi đưa lời nói của anh suy nghĩ nhiều lần, bỗng nhiên ánh sáng nhập não, một tay vỗ mạnh ở trên bàn, kích động nói: “Em biết anh có ý tứ gì!”

Anh cầm thìa sứ nhìn tôi, ý cười trong mắt hiện ra.

“Ai nha! Anh muốn ăn mì sợi cứ việc nói thẳng! Quanh co lòng vòng làm cái gì ‘Bạn ăn mì, cô ấy uống nước’? Hại em cũng chưa phản ứng lại. Đi, ăn xong bánh trôi em xin mời anh đi ăn mì sợi!”

Anh buông thìa trong tay ra, ngồi ở kia, lẳng lặng nhìn tôi, vẻ mặt khá bình tĩnh.

“Làm sao? Nghe thấy có mì ăn lại không muốn ăn bánh trôi?” Tôi cười hi hi nhìn anh, “Bạn nhỏ Hắc oa, bạn không công bằng như vậy, bánh trôi sẽ khó đó!”

Anh im lặng.《bigbab01.wordpress.com》

Giây lát, gọi tôi: “Hạ Tiểu Bạch.”

Mang hết cả tên họ, vẻ mặt nghiêm túc.

“Vâng?”

“Anh cuối cùng cũng đoán ra em vì sao lại có lỗ hổng như vậy.”

“?”

“Thì ra——” Anh múc một thìa bánh trôi, nâng tới trước mắt, sau khi tỉ mỉ nhìn, cười: “Tế bào não của em đều là được làm từ cái này.”

Tôi đầu tiên là ngẩn ra, đợi phản ứng lại anh đây là nói tôi một viên bánh trôi nước trắng trắng mềm mềm thì, trừng mắt nhìn sang, đã thấy anh đang cong lông mày cười đem bánh trôi ở giữa thìa bỏ vào trong miệng, con mắt rũ xuống từ từ suy nghĩ. Cuối cùng, giương mắt nhìn về phía tôi, tựa cười mà như không cười: “Nhìn trắng trắng, ngơ ngác không chớp mắt, mới biết là món ăn quý và lạ.”

Tôi nghĩ nghĩ, hỏi: “Anh lời này là nói bánh trôi, hay là nói em?”

“Nói em à?”《bigbab01.wordpress.com》

Tôi tròn vện giả ngốc: “Tế bào não em làm từ bánh trôi, em không biết.”

Anh nhú mày: “Giả bộ, em tiếp tục giả bộ.”

Tôi cười hi hi, dùng thìa khuấy nước trong bát, dường như không chút để ý hỏi anh: “Vậy.....nếu em là món ăn quý và lạ, anh chính là con ác thú tham ăn sao?”

Im lặng.

Phút chốc.

“Nói em à?”

Tôi ngẩng đầu——

Anh nhìn tôi, khóe miệng hé nhỏ, trong ánh mắt sáng ngời tràn đầy ôn nhu, dường như ngập trong nước mực đen đặc, ở trong con ngươi lan rộng một vòng, mở ra ánh sáng hòa tan.

“Tiểu Bạch, ánh mắt sẽ không gạt người.”《bigbab01.wordpress.com》

Lại nghĩ đến những lời này của Trình Quân, trong lòng khẽ động một chút, trong lồng ngực hình như có một màn hoa đỏ tung bay tràn đầy ra.

Đột nhiên, tôi có chút tin rằng tôi từ đầu đến cuối muốn tin, nhưng lại từ đầu đến cuối không tin được điều gì đó.

Ví dụ như, chuyện anh ấy thích tôi.

Ví dụ như, chuyện tôi thích anh ấy kia.

※※※

Buổi tối về nhà, mẹ già ngồi ở phòng khách vừa xem tivi vừa phê bài tập.

Bà năm nay dẫn dắt lớp tiếng anh cấp ba, nghỉ hè mỗi ngày còn phải đi đến trường dạy bù cho học sinh. Nghe được tiếng vang, bà ngẩng đầu nhìn tôi liếc mắt một cái, nhú mày hỏi: “Con trên người mặc quần áo loại gì vậy?”

“A, hôm nay cùng Dao Dao đi dạo phố mua. Đẹp không mẹ?” Tôi vừa cúi đầu vừa thay giày, vừa nói.《bigbab01.wordpress.com》

“Loè loẹt, dường như giống với diễn kịch, làm sao mà đẹp được? Tiêu tiền bừa bãi!”

“Ai nha, mẹ! Bây giờ thịnh hành trang phục dân tộc như vậy, sinh viên trường chúng con đều như vậy. Mẹ đừng đưa con cùng với lớp học sinh trong lớp mẹ được không?”

“Phải, tôi cũng lười quần cô! Đã nhanh mười giờ, mau mau đi tắm rửa, chuẩn bị ngủ.”

“Vâng! Cha đâu ạ?”

“Ở phòng sách lên mạng đấy!”

“A.”《bigbab01.wordpress.com》

Tôi lên tiếng, vừa mới quay người về phòng, mẹ già ở phía sau người lại hỏi: “Trên cổ tay con mang cái gì vậy?”

Tôi theo bản năng chần vòng tay ngọc bích màu hồng, cười nói: “Đây là cùng Dao dao ở cửa hàng nhỏ ven đường nhìn thấy, con thấy cái này màu sắc rất thuần khiết, liền mua về chơi.”

“Bà nội con trước đây cho con một cái vòng tay ngọc bích hảo hạng vô cùng quý báu, con ngại vương vãi nói không muốn đeo. Bây giờ, lại dùng tiền mang cái vòng tay thủy tinh nhuộm màu này. Mấy đứa nhỏ các chị a, thật sự là không nhìn được tiền.....BLA BLA BLA.....”

Tôi thè lưỡi, không để ý bà, lập tức trở về phòng.《bigbab01.wordpress.com》

Đóng cửa lại, đi đến phía trước cửa sổ, mở cửa sổ ra vờn nửa người. Người kia đứng ở dưới đèn đường, khẽ ngẩng đầu nhìn tôi, trên mặt tràn đầy ý cười.

Tôi hướng anh phát tay, dùng khẩu ngữ nói: “Ngủ ngon!”

Anh gật gật đầu, khoe miệng hé hé, gửi lại một câu: “Ngủ ngon!”《bigbab01.wordpress.com》

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương này Hắc oa.....Anh anh.....rất buồn nôn nha! Che mặt~~~~đứa này không phải ta đây sinh ra nha!!!

Lánh——

Con ác thú, âm độc là tảo tiề, là một loại quái thú thần bí trong tưởng tượng. Thập phần tham ăn, nhìn thấy cái gì liền ăn cái đó, bởi vì ăn nhiều, cuối cùng bị chết vì no. Sau hình dung kêu người tham lam: “Con ác thú”

“Vây.....nếu em là món ăn quý và lạ, anh chính là con ác thú tham ăn sao?”

Con gái nhà ta nói những lời này, là câu hiểm độc trong lời nói thử lòng dạ. Con gái nhà ta quả thực là quá thông minh!! Không phụ ta là mẹ ruột sinh ra nó!!!

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Hắc Bạch xứng đôi ๑ Phòng triển lãm tranh Vị Nồng

【Tôi đưa mắt lên nhìn anh, con mắt anh nhìn thẳng không hề chớp mắt nhìn tôi. Con ngươi đen nhánh, giữa tròng trắng mắt còn vương vẩn hiện ra xanh thẫm, ánh mắt trong suốt như nước, mênh mông mông mông, chuyên tâm lại dịu dàng. Từ trước đến nay biết anh vừa mới rời giường sẽ không nói nhiều, hoàn toàn không biết anh cũng có một mặt yên lặng lại dịu dàng như vậy, trong chốc lát cảm thấy vừa đáng yêu vừa buồn cười.】

※※※

Ngày thứ hai.《bigbab01.wordpress.com》

Sáng sớm, tôi đã mang theo bữa sáng đến khách sạn. Gõ cửa nửa ngày, Mộ Nghịch Hắc mới mở cửa ra.

Cầm mớ ra đầy râu ngắn, tóc rối bù dựng thẳng trên đỉnh đầu, tay phải đỡ ở trên cửa, anh còn buồn ngủ đứng ở kia nhìn tôi, trong kính ngạc chứa một chút mờ mịt, bộ dáng đúng là mơ hồ đáng yêu nói không nên lời.

“Như thế nào sớm vậy đã tới đây?” Giọng nói oang oang, nghe ra lại rất gọi cảm.

“Vội vàng tới chỗ Mộ đại nhân đưa bữa sáng tình yêu a!” Tôi nhấc tay nâng túi giấy lên, giống như dâng tặng vật quý hiếm mà nói: “Nhà bán bánh sủi cảo này ở đây của chúng em là tuyệt nhất, chậm là không mua được.”

Anh đem ánh mắt hướng đến túi giấy trong tay tôi, vẻ mặt có chút giật mình.

“Nhanh đi rửa mặt đánh răng, đến ăn bữa sáng.”《bigbab01.wordpress.com》

Đem túi giấy đặt ở trên bàn phòng khách, tôi đem sữa đậu lạnh bên trong, trứng luộc trong nước trà cùng từng cái bánh sủi cảo lấy ra.

“Cộp cộp!”

Động tác nhanh nhẹn lấy ra đĩa ăn một lần, đặt ở bên cạnh cặp lồng, lại đem ống hút cắm vào trong sữa đậu nành, tôi ngồi ở trên ghế xô-pha bắt đầu bóc trứng luộc trong nước trà.

Vỏ trứng vỡ ra dính ở trên lòng trắng trứng bị nhuộm thành màu trà, loang lổ một mảnh. Tôi cúi đầu, hip lại quan sát, dùng đầu ngón tay một chút lại một chút lấy ra vỏ trứng.

Xô-pha bên người bị trũng xuống, một bàn tay vòng qua lưng ôm trọn lấy vai tôi. Quay đầu, anh đã hiện đến gần tôi trong gang tấc.

Trên người, mơ hồ ria phía sau tản ra mùi nước trong lành.

“Rửa mặt xong rồi?”

“Ừ.”《bigbab01.wordpress.com》

Anh gạt gạt đầu, trông có chút trẻ con lanh lợi.

“Uống trước chén nước ấm này đi, sau đó đến ăn bữa sáng.” Nói xong, tôi cúi đầu, tiếp tục loại bỏ vỏ trứng.

Nhưng anh không có di chuyển.

Tôi đưa mắt lên nhìn anh, con mắt anh nhìn thẳng không hề chớp mắt nhìn tôi. Con ngươi đen nhánh, giữa tròng trắng mắt còn vương vẩn hiện ra xanh thẫm, ánh mắt trong suốt như nước, mênh mênh mông mông, chuyên tâm lại dịu dàng.

Từ trước đến nay biết anh vừa mới rời giường sẽ không nói nhiều, hoàn toàn không biết anh cũng có một mặt yên lặng lại dịu dàng như vậy, trong chốc lát cảm thấy vừa đáng yêu vừa buồn cười. Không khỏi nâng tay đi nheo nheo khuôn mặt anh, trêu chọc nói: “Bây giờ mười bốn phi làm sao vậy?”

Anh cầm lấy tay của tôi, làn nước trong mắt dao động một chút, gọi tôi: “Tiểu Bạch.”

“Vâng?”《bigbab01.wordpress.com》

Khoe miệng lồm sầm vào, anh nghiêng người chạm nhẹ một chút ở trên mặt tôi, giọng điệu nửa cười nói: “Bộ dạng này của em nhìn thật hiền lành.”

Tôi ngạc nhiên, anh đã đưa tay lấy quả trứng ngâm nước trà từ trong tay tôi, sau khi bóc xong, cúi đầu đem lòng đỏ trứng lấy ra, đem hai nửa lòng trắng trứng đưa cho tôi: “Này, em ăn lòng trắng trứng anh ăn lòng đỏ.”

Đầu óc tôi mơ hồ một lúc, nâng mắt nhìn về phía anh.

“Hạ Tiểu Bạch, sao em để lại hết lòng đỏ trứng như vậy?”

“Em không thích ăn lòng đỏ trứng, rất dễ ngẹn người!”

“Kén ăn như vậy, khó trách em không cao được, cùng với mồm đậu giống nhau.” Thiếu niên trên mặt mặc dù tràn đầy diều cợt, lại yên lặng lấy lòng đỏ trứng của mình lấy ra, đem lòng trắng trứng đưa cho bé gái trước mặt, “Này, về sau em ăn lòng trắng anh ăn lòng đỏ.”

Bé gái nhận lấy lòng trắng, khẽ hé môi nở nụ cười. Cô bé nhìn thiếu niên, ánh mắt trong suốt, giọng nói tha thiết: “Sur phụ, anh thật tốt!”

Lỗi tai thiếu niên lặng lẽ chuyển sang đỏ ửng, ấm nóng mà nhìn cô bé một cái, có chút không được tự nhiên nói: “Anh chỉ không thích ăn lòng trắng trứng.”

“Em biết.”《bigbab01.wordpress.com》

Cô bé nhìn người ấy cười, ánh mắt phát sáng, hiện ra chút gian xảo.

Tôi nhìn anh đưa lòng trắng trứng qua, không có nhận, hỏi anh: “Anh không thích ăn lòng trắng trứng?”

Anh gạt đầu: “Đúng, cho nên em ăn hộ anh.”

“Không cần! Em cũng không phải là cái thùng rác!” Tôi trừng anh liếc mắt một cái, méo miệng nói: “Nào có đàn ông nào kiêng ăn giống như anh? Không ăn cay, không ăn ngọt, không ăn cần tây, không ăn hành tây, không ăn cà rốt này lại không ăn lòng đỏ trứng gà, cũng không biết làm sao anh cao được như thế này.....”

Gặp tôi như vậy, anh ngược lại nở nụ cười, ánh sáng lấp lánh trong mắt bắn ra nhìn tôi, một bộ dáng cực kỳ vui mừng.

“Trong lòng trắng trứng chứa nhiều anbumin, anh không thích ăn cũng phải ăn!” Tôi nâng ngón tay đâm đâm xương quai xanh của anh, còn nói: “Nhìn anh trong khoảng thời gian này gầy yếu đến vậy! Người không biết, còn nghĩ bạn gái là em đây hành hạ anh đấy!”

Anh cười, khuôn mặt dần ra, mắt ngọc phát sáng. Sau khi thấp giọng giễu tôi một câu “Bà quản gia”, ngoan ngoãn đem lòng trắng trứng ăn vào bụng.

Tôi ngồi ở bên người anh, nhìn anh ngâm ống hút uống sữa đậu nành, nhìn anh cúi mặt xuống ăn sủi cào, nhìn anh khẽ hé miệng cười, đột nhiên cảm thấy cái gọi là hạnh phúc cũng chính là như vậy sao?《bigbab01.wordpress.com》

※※※

Buổi chiều, thuận theo yêu cầu của Mộ Nghịch Hắc, tôi dẫn anh đi phòng triển lãm tranh Vị Nồng nổi danh mấy năm nay ở thành phố X.

Nói đến phòng triển lãm tranh Vị Nồng, ở chỗ này trước tiên là phải nói về một đoạn đề tài nói ngoài.

Ở tỉnh J chúng tôi có một câu như này: “Nam Mộ Dung, Bắc Thượng Quan”. Nói chính là kinh tế phát triển hoàn toàn là nhờ hai thành phố một nam một bắc, hai dòng họ quyền quý nhất hiển hách nhất——Họ Mộ Dung thành phố S cùng họ Thượng Quan thành phố X.

Tỉnh J là tỉnh có kinh tế lớn nhất cả nước, từ trước đến nay không thiếu phú thương kinh doanh lớn, quan lại tài phiệt theo gia tộc. Nhưng mà, có thể xưng được với gia thế “Quyền quý hiển hách” vị trí hai nhà Mộ Dung, Thượng Quan, nếu có vị trí thứ ba tuyệt đối sẽ không có người gia tộc nào dám ngồi vào vị trí đó.

Nghे nói, mọi người trong hai gia tộc năm đó đều là trụ cột từ trong trường quân đội Hoàng Phố đi ra. Thời kì kháng chiến, cũng ở mưa máu gió thịt, từng mò mẫm lẫn lộn bò trườn trong mưa bom bão đạn, cũng xem như anh hùng có công lao to lớn dựng nước. Sau khi dựng nước, hai người được bố trí đến quân khu X tỉnh J, đem phong chức, trong một lúc quang cảnh náo nhiệt vô cùng. Nguyên nhân tổ tiên phúc hậu trăm họ được nhờ, con cháu hai nhà lại không chịu thua kém, một đời nổi tiếng một đời nữa, gia tộc hai nhà đến nay vẫn hưng thịnh.

Người xưa thường có câu nói: “Không giàu quá ba đời”.《bigbab01.wordpress.com》

Nhưng mà, đối với họ Mộ Dung mà nói, cũng là “Quyền không quá ba đời”.

Mộ Dung gia đời thứ ba con trưởng là Mộ Dung Khanh Lam, nguyên nhân năm đó điên cuồng say mê thiết kế kiến trúc, không để ý cha mẹ phản đối đại học, khẳng khái vứt bỏ tương lai sán lạn của ngành luật trường đại học S, chuyển đến khoa học thiết kế học viện nghệ thuật. Sau khi tốt nghiệp đại học, lại ra nước ngoài tiếp tục đào tạo chuyên sâu. Cũng may mắn ông trời cho tài năng, vừa qua khỏi năm đó, ngay tại trong trận đấu thiết kế kiến trúc quốc tế giành được giải thưởng lớn, danh tiếng trong chốc lát dâng cao. Hiện đã là nhân vật cấp đại sư thiết kế kiến trúc.

Mà họ Thượng Quan thành phố X, liên tục ba đời đều là quan to trong giới quân sự và chính trị. Đến đời thứ tư, thì còn lại duy nhất một hậu duệ——Thượng Quan Lang Can. Nhưng “Quyền đời thứ bốn” Thượng Quan công tử này cầm trong tay được bằng thạc sĩ khoa chính trị đại học Kiểm Kiếu, sau khi về nước lại vứt bỏ chính trị theo thương trường, nổi lên làm người buôn bán. Nhưng bởi vì qua khỏi năm đó, ai cũng khó mà nói anh ta về sau có thể chuyển vào con đường làm quan hay không, thừa kế vinh quang tổ tiên.

Nói nhiều như vậy, lại nói đến phòng triển lãm tranh Vị Nồng.

Vị Nồng ở phía tây trong thành phố X, xây dựng bên cạnh bờ sông Hoàng Hà. Vốn là một nhà nhỏ không nổi danh lắm mở ra phòng triển lãm, nhưng bà quản lý phòng triển lãm tranh Vị Nồng cùng nhà Thượng Quan quen biết rất thân, ở tám năm trước phòng triển lãm tranh được mở rộng thêm thì, được Quan phu nhân giới thiệu, may mắn mới được đại sư thiết kế kiến trúc thế giới Mộ Dung Khanh Lam tự mình ra tay thiết kế phòng triển lãm tranh.《bigbab01.wordpress.com》

Sau khi xây dựng phòng triển lãm mới xong, trước đây Vị Nồng cam kết tổ chức đoàn thể tiến hành quản lý trông coi, sau đó lại thành lập hệ thống quản lý của chính mình. Từ đó càng ngày càng có nhiều nhà nghệ thuật nổi tiếng hợp tác gia nhập liên minh, danh tiếng phòng triển lãm cũng càng lúc càng lớn, hiện tại đã trở thành một trong những biểu tượng kiến trúc của thành phố X.

Tổng thể toàn bộ phòng triển lãm là một hình lục giác bất quy tắc, mặt tường dùng hàng trăm vạn khối gạch màu xanh chồng lên nhau, hợp lại mà thành. Thiết kế phần bên trên, cây cỏ, gạch cổ, song cửa sổ diện tích lớn theo yếu tố truyền thống, khiến cho phòng triển lãm nhìn qua như là nơi ở của một nhà quyền thế cổ xưa, phía trong như chứa đầy sức lôi kéo.

Nhưng mà, tiến vào bên trong tòa nhà, cảm giác không gian thiết kế rất phong phú, hiển nhiên phong cách thiết kế phòng triển lãm súc tích cùng bố trí các loại trang thiết bị hiện đại, chủ đề phòng triển lãm, phòng chiếu, phòng học nghệ thuật, phòng làm việc nghệ thuật, phòng uống trà, khu nghỉ ngơi, khu chờ xử lý, lại khiến cho tôi thoát nhìn như ở trung tâm một tòa nhà hiện đại triển lãm.

Dùng lời nói của Mộ Nghịch Hắc nói: “Vẻ đẹp Vị Nồng, đẹp là đẹp ở chỗ nó là sự hòa hợp của kiến trúc truyền thống cùng khoa học kỹ thuật hiện đại.”

Cùng anh sánh vai đi ở trong phòng triển lãm, tôi thao thao bất tuyệt giới thiệu với anh về lịch sử gia đình hai nhà Mộ Dung, Thượng Quan cùng phòng triển lãm tranh Vị Nồng. Trong lúc đó, còn đồng kéo tây lời mà nói một chút lại một chút về con cháu hai nhà.

Ví dụ như: “Mộ Dung Khanh Lam cưới vợ sớm, vợ cũng sớm mất. Cả đời chỉ có một người con gái, cũng là họa sĩ Tỉ Tử. Tỉ Tử kết hôn muộn, hai mươi tám tuổi mới kết hôn, ba mươi tuổi thì mới sinh con gái.....”

Lại ví dụ như: “Hiện tại ông cụ bên nhà Thượng Quan Nghiêu Trì năm đó si mê chính trị, đến năm ba mươi tuổi mới nghĩ phải lấy vợ. Về sau, năm đó doanh nhân giới thiệu lấy người đẹp đại học Y tiếng tăm lừng lẫy khoa tiếng Trung. Mà Thượng Quan phu nhân so với Thượng Quan Nghiêu Trì nhỏ hơn không sai khác lắm mười tuổi, sau khi hai người kết hôn nhiều năm rồi mới có con. Cho nên, giống như đời thứ tư của gia tộc, Thượng Quan Lang Can so với Mộ Dung Tĩnh Ti gần hai mươi tuổi.....”《bigbab01.wordpress.com》

Còn ví dụ như: “Chuyện kể lại, đứa con gái nhỏ phòng triển lãm tranh Vị Nồng này từ nhỏ theo Quan Lang Can cùng nhau lớn lên, rất được Quan phu nhân cưng chiều, nghe nói trong nhà Thượng Quan quyết định là con dâu. Nhưng mà, Kim gia tiểu thư năm đó khi ở trường đại học Y, hoàn toàn là lesbian. Hơn nữa, không ngờ là lesbian lại sắm vai con trai trong T. Sau này, bởi vì xảy ra một trận tai nạn ô tô, được khai thông đầu óc. Sau khi bình

phục, tính tình không chỉ thay đổi lớn, ngay cả tính cách cũng chuyển về bình thường, quả thực không thể tin được.....”

Mộ Nghịch Hắc ở bên cạnh tôi im lặng nghe, thỉnh thoảng giễu cợt tôi một câu “Hạ Tiểu Bạch, em là là diễn viên không chuyên của biệt đội có sẵn sao?” Hoặc là “Hạ Tiểu Bạch, anh trước đây như thế nào không phát hiện em gà mái như vậy a?” Các loại trào phúng trong lời nói.

Tôi tạm thời làm như không nghe thấy, tự mình quang quác tiếp tục nói. Nói đến một chút địa phương tôi, nước trong mắt anh lờ mờ, nhưng cũng còn chăm chú nghe.

Tôi vừa uống nước, vừa cảm thán: “Đời thứ tư của nhà Mộ Dung là con gái, con gái lại sinh con gái, không ai kế thừa tổ tiên trăm họ, thật sự là đáng tiếc! Không tôi, nhà Thượng Quan được một người đàn ông cao cấp như Thượng Quan Lang Can đến kế thừa gia nghiệp. Nghe nói, đàn ông đời thứ ba nhà Thượng Quan trước nay rất duyên dáng anh tuấn, mặt mày mũi môi cùng Thượng Quan thiếu tướng trước đây khá giống.....”

Nói đến này, mắt tôi không khỏi hiện lên trái tim《bigbab01.wordpress.com》

Mộ Nghịch Hắc nhìn tôi liếc mắt một cái, bỏ lại hai chữ: “Sắc nữ!”

Tôi mặc kệ anh, còn nói: “Nghe nói, năm đó quân hàm Mộ Dung tướng quân cao hơn so với Thượng Quan, nhà Mộ Dung những năm gần đây cho tôi nay so với nhà Thượng Quan cũng thịnh vượng hơn. Không nghĩ tới bốn đời truyền tiếp, bởi vì không có con trai, này lại vượt qua nhà Thượng Quan a. Ai! Con gái lại thân thiết, cuối cùng cũng là con nhà người khác. Huyết mạch danh môn là cần có con trai kế thừa, khó trách nhà quyền thế nhà giàu coi trọng tiếp theo mà!”

Mộ Nghịch Hắc chăm chú nhìn không nói.

Tôi lại cảm thán: “Này Mộ Dung đại sư cũng quá nghĩ không thoát, năm đó sao không thừa dịp tuổi trẻ, lại cưới một người vợ vào cửa chứ? Cho dù không vì chính mình, vì họ kếp “Mộ Dung” trắng lẹ như vậy, cũng nên sinh thêm một đứa bé kế tục hương khói chứ?”

Nghe thế, trong mắt anh hiện ra một tia cười, từ từ mà nói: “Em thật nghĩ là con cháu danh môn dễ làm sao? Nhìn con cháu họ Quan như náo nhiệt, thực tế chẳng bằng con cháu nhà thường sống tự do vui vẻ. Bọn họ mỗi tiếng nói cử động không phải thay mặt trình độ riêng người ấy, là vinh nhục của một gia tộc. Gia tộc càng hiển hách, chính mình càng phải mang theo cái đuôi làm người. Bọn họ trên người vĩnh viễn không thoát khỏi được, chính là gánh nặng như núi của dòng họ.”

Ngừng lại một chút, anh còn nói: “Ví dụ như bắt đầu chuyện ồn ào của ‘Quan nhị đại’ say rượu lái xe ở sân trường đâm chết người thanh niên. Vốn là một chuyện ‘Tội giao thông’ bình thường, nhưng nguyên nhân anh ta nói một câu ‘Cha tao là Lí Cuồng’, làm cho cha anh ta bị bạn bè mỗ xê. Thân phận phó cục trưởng Lí Cuồng bị công bố ra, bỗng chốc khuấy động dân chúng này ‘Cừu quan cừu phú’ nguồn gốc ‘con người bấp thịt tê đại’. Nhanh chóng ‘Cha tao là Lí Cuồng’ trở thành cụm từ được truy tìm nhiều nhất trên internet..... Nếu số phận có thể lựa chọn, nói không chừng Thượng Quan Lang Can còn hy vọng sinh ở một gia đình bình thường!”

“Nhưng có gia thế hiển hách như vậy, là bao nhiêu người cố gắng mấy cuộc đời cũng cầu không được? Anh nha, đây là không ăn được quả nho thì nói nho còn xanh!”

“Đúng là bởi vì đã ném qua, mới biết được là chua.”《bigbab01.wordpress.com》

Những lời này, giọng nói anh rất nhạt, nghe không ra cảm xúc gì.

Tôi chau mày lại, ngẩng đầu nhìn anh.

Anh thân nhiên đáp lại ánh mắt của tôi, trong ánh mắt một mảng bình thản.

Hé môi cười, anh nâng tay xoa xoa tóc của tôi, hỏi tôi: “Tiểu Bạch, nếu muốn gả em vào nhà giàu có làm quan như vậy, em sẽ đồng ý sao?”

Trong lòng khẽ động.《bigbab01.wordpress.com》

Tôi hí híp mắt cười cười, đáp: “Nếu là cực phẩm như Thượng Quan Lang Can, em thật có thể suy nghĩ cân nhắc lại!”

Âm thanh vang vang, chợt thấy phía trước đầu hướng đến một ánh nhìn.

Tôi trông qua, chỉ thấy một người phụ nữ quần áo đen trắng tóc ngắn đứng ở phía trước nhìn tôi, trong ánh mắt ả ả nghi hoặc.

Tôi đang muốn hỏi “Cô ta không phải là biết Thượng Quan Lang Can chứ?” Một giọng nữ vang vọng từ phía sau truyền đến, “Kim tổng giám, ngài Thượng Quan cùng mẹ ngài ấy đều ở hành lang chờ ngài qua mà, ngài như thế nào còn đứng ở đây?”

Trong lòng tôi nhảy dựng lên ——thật sự là có biết!

Giương mắt nhìn Mộ Nghịch Hắc. Sẽ nghĩ rằng anh sẽ vui sướng khi người gặp họa, ai ngờ sắc mặt anh cũng có chút đổi đổi.

Người phụ nữ tóc ngắn kia thu hồi ánh mắt trên người tôi, lập tức nhìn về người nói chuyện phía sau tôi, chớp mắt trả lời: “Hiểu rồi, tôi bây giờ đi qua!”

Nói xong, cất bước vội vàng đi về phía hành lang《bigbab01.wordpress.com》

Tôi đang nhìn chăm chăm bóng dáng của cô ta, chợt nghe thấy Mộ Nghị Hắc bên cạnh nói: “Được rồi, phòng triển lãm cũng quan sát cũng không tồi rồi. Chúng ta đi thôi?”

Tôi sùng sốt một chút, đáp: “Nhưng mà, bên kia có hành lang triển lãm tranh cùng phòng học nghệ thuật còn chưa đi tham quan. Nếu anh mệt, chúng ta có thể tới phòng trà ăn uống, nghỉ chân một chút.”

Anh nâng mắt lên, tựa cười mà như không cười nói: “Hạ Tiểu Bạch, em không phải nghe được Thượng Quan công tử ở chỗ này, liền luyến tiếc không rời đi?”

Tôi cười hắc hắc: “Đúng! Cái này ngài cũng nhìn ra? Gia, đây là cơ hội một lần bay lên cành cây biến thành phượng hoàng của em, lão nhân gia ngài có ngàn vạn lần cũng đừng làm trở ngại của em” 《bigbab01.wordpress.com》

“Ăn trong bát, nhìn trong nồi, trong lòng còn nhớ thương lò bếp! Hạ Tiểu Bạch, chim sẻ em đây thật đúng là lòng tham không đáy!” Giấu tôi một câu như vậy, anh nắm tay tôi hướng cửa ra vào đi tới, “Gia bây giờ quả thật là muốn đi cản trở em đi leo lên chức cao kia!”

Một câu cuối cùng, giọng nói có chút tức giận.

Tôi nhếch miệng cười cười, hướng mắt nhìn về phía anh, nghiêm trang hỏi: “Mộ Nghị Hắc, anh không phải là ăn chút ý vị?”

Anh nhìn tôi liếc mắt một cái, buồn cười nói: “Ăn chút ý vị? Anh tính tình làm sao nhỏ giống như em vậy?”

Nói xong, độ mạnh trên tay tăng vài phần. 《bigbab01.wordpress.com》

Tôi chỉ cười không nói, cứ như vậy bị anh kéo ra khỏi phòng triển lãm, trong lòng bị đồ vật này nọ nhét đầy, đầy.

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Hắc Bạch xứng đôi ୦ Shape of my heart

【Thật ra mỗi người đều từng trải qua một cái chớp mắt, mà sau đó, cả một cuộc đời, chỉ là muốn tìm về cảm giác chớp mắt đấy. 】

※※※

Ra khỏi phòng triển lãm, tôi vừa nhìn bên ngoài, mới vừa khoảng năm giờ.

Tiến lên ôm lấy cánh tay Mộ Nghị Hắc, tôi ngẩng đầu ngó anh, cười đến mức có chút nịnh nọt: “Gia, em có chút chuyện cần xin ý kiến của lão ngài.”

Anh hạ lông mi xuống liếc tôi, một dáng vẻ đế vương từ trên cao nhìn xuống, hỏi: “Em lại có ý nghĩ đùa giỡn gì à?”

Tôi cười hắc hắc, âm thanh nhẹ nhàng nói: “Có vài người bạn tốt của em nghe nói lão ngài đại giá quang lâm đến thành phố X, vô cùng phấn khởi. Muốn mời lão ngài đêm nay đi Kim Hải Ngạn nơi có đồ biển đứng đầu toàn thành phố cọ xát một lần, nhân cơ hội trông thấy dung nhan của lão ngài. Không biết lão ngài có chịu hân hạnh được đón tiếp hay không?”

Nói xong, tôi chớp chớp hai tròng mắt nhỏ, vẻ mặt chờ mong nhìn anh.

“Mấy giờ?” Anh hỏi tôi.

“Sáu giờ.”《bigbab01.wordpress.com》

Anh nhìn thoáng qua đồng hồ: “Có những ai?”

“Em có nói qua với anh Tiểu Dao Dao, Lục An Thần, còn có.....” Tôi chần chờ một chút, “Còn có Trình Quân cùng bạn gái của anh ta.”

Anh mỉm khoe miệng lại, bộ dáng im lặng suy nghĩ.

Trong lòng tôi, kỳ thật là có chút khẩn trương. Bởi vì, anh chưa từng mang tôi đi vào trong thế giới bạn bè của anh. Cho nên, tôi không xác định anh có sẵn lòng bước vào thế giới bạn bè của tôi không.

“Hạ Tiểu Bạch.” Anh gọi tôi, vẻ mặt có chút khó xử.

Trong lòng tôi hơi có chút mất mát, nhưng vẫn là về mặt ý cười nhìn anh: “Vâng?”

Khóe mắt anh lấp lánh một chút, hỏi tôi: “Cửa hàng bách hóa gần nhất chỗ em ở đâu?”

Tôi ngây ngốc: “Hả?”《bigbab01.wordpress.com》

Nâng tay nheo nheo mắt tôi, anh cười đến sáng lạn: “Cô bé ngốc! Chỉ còn một giờ, còn không tìm một chỗ đưa gia đi hóa trang một chút, không sợ đến lúc đó người mất mát là em à?”

Tôi nhìn nhìn quần dài áo phông trên người anh nói, nói: “Bộ quần áo trên người anh tốt lắm mà? Rất tự nhiên rất thoải mái mà?”

Trong mắt anh hiện ra một tia quý dị: “Anh cuộc đời này còn chưa mặc qua quần áo tình nhân. Hạ Tiểu Bạch, hôm nay chúng ta mặc thử đi?”

Tôi ngây ngốc nhìn anh: “Quần áo tình nhân?”

“Đúng!”《bigbab01.wordpress.com》

Nói xong, anh đưa tay vẫy một chiếc taxi, đem tôi đẩy vào trong xe, hướng lái xe nói: “Tài xế, phiền anh chở chúng tôi đi đến cửa hàng bách hóa gần nhất.”

Buổi tối sáu giờ.

Khi tôi cùng Mộ Nghịch Hắc tới Kim Hải Ngạn, toàn bộ mọi người đã đến chờ đông đủ, đang vây quanh bàn nói chuyện phiếm. Sau khi đơn giản giới thiệu hai bên, tôi kéo anh ngồi xuống bên người Tiểu Dao Dao, cũng bắt đầu dặn nhân viên phục vụ dọn đồ ăn.

Dao Dao từ trước đến nay không sợ cái gì, vậy mà cũng có chút dè dè. Hôm qua “em rể của chị” còn động lại bên miệng, bây giờ lại gọi không được. Ngượng ngùng một chút, chị hoàn toàn nói tiếng Quan Thoại không được chuẩn cho lắm, cung kính xưng hô với anh một câu: “Mộ Nghịch Hắc, ngài ngồi! Hôm nay đừng khách khí, đây đều là người trong nhà.”

Anh cười: “Được.”《bigbab01.wordpress.com》

Tôi hướng Dao Dao trừng mắt nhìn, thấp giọng nói một câu: “Còn ‘ngài’ chứ? Chị Dao Dao, ngài cũng quá khách sáo đi?”

Chị lại gần đây, ở bên tai tôi nói thầm: “Chị cũng nói tiếng Quan Thoại giống em, đừng nghĩ xoay tay phải tặng mình hai cái tát nha! Còn có, ngài Mộ nhà em khí chất quá lớn, chị không chịu được!”

Tôi thấp giọng cười: “Không tiền đồ!”

Lục An Thần đến là một bộ dáng hip-hop, sau khi tùy tiện chào hỏi một tiếng “Người anh em” xong, thuận tay đã đen điều thuốc đi qua.

Mộ Nghịch Hắc cười nhận lấy, lại đặt ở một bên không hút, giải thích nói: “Tiểu Bạch khí quản không tốt, không thể ngửi được khói thuốc.”

Tôi sững sờ, đang nghĩ tới “Tôi khi nào thì nói cho anh khí quản của tôi không tốt, không chịu nổi khói thuốc”, ngẩng đầu, lại đón lấy ánh mắt Trình Quân có chút dăm chiêu.

Anh ta ngồi đối diện ở trước mặt tôi, mặc một cái áo sơ mi kẻ caro đơn giản, bộ dáng dịu dàng như ngọc. Mà Đại Thông Hoa bên người anh ta cách ăn mặc lại giống như con chim công, ánh vàng lấp lánh, như là muốn đi lễ hội lớn tham gia trao giải. Hai người này lại ngồi cùng nhau, thật có chút không phù hợp lắm.《bigbab01.wordpress.com》

Triệu Thông Hoa liếc nhìn tôi cùng Mộ Nghịch Hắc cùng mặc một bộ áo phông màu trắng + quần ngắn màu lam đơn giản giống nhau, nũng nịu hỏi: “Mộ học trưởng, anh cùng Tiểu Bạch hai bộ quần áo này lại là kiểu dáng tình nhân mới nhất mùa này phải không? Mấy ngày trước đây, em cùng Trình Quân dạo phố thì thấy được cái này đây mà!”

Khi cô ta nói tiếng phổ thông, giọng nói lại càng mềm mại hơn, khiến cho dạ dày tôi không khỏi bốc lên một trận.

Nghiêng người qua, tôi nói với Tiểu Dao Dao: “Em vừa nghe thấy Đại Thông Hoa nói tiếng Quan Thoại với em, em cũng nghĩ muốn xoay tay phải tặng cô ta hai cái tát!”

Dao Dao nhún mày, cười đến mức quý dị.《bigbab01.wordpress.com》

Mộ Nghịch Hắc ầm nóng mà nhìn tôi liếc mắt một cái, nhìn Thông Hoa thần nhiên đáp: “Đúng. Tiểu Bạch của tôi có làn da trắng, mặc cùng với tôi đẹp chứ?”

Đại Thông Hoa dường như bị ghen một chút, ngượng ngùng nhìn tôi liếc mắt một cái, đáp: “Người thế nào a, hai người mặc đều rất đẹp. Đúng không, Trình Quân?”

Trình Quân thần nhiên liếc mắt lướt qua tôi cùng Mộ Nghịch Hắc một cái, gật đầu: “Ừ.”

Dao Dao cười cười, ở bên tai tôi khẽ nói: “Tiểu Bạch, em được đấy! Đến quần áo tình nhân cũng mặc vào, xem ra phát triển thật rất không tồi nha?”

“Thế nào a? Em là bị ép buộc!” Ta đề thấp giọng nói xuống, “Anh ta đây là nghĩ muốn ở trước mặt Trình Quân thị uy đây mà! Ấu trĩ!”《bigbab0l.wordpress.com》

“Đây chứng tỏ anh ta quan tâm tới em thôi!”

“Cắt! Em cùng anh ta ăn mặc như vậy, cũng bị người quen nhìn thấy, em về nhà cũng chuẩn bị được mẹ em sử dụng hình phạt nghiêm khắc tra hỏi.”

“Tìm được một bạn trai anh tuần hào phóng như vậy, cho dù đứt tay đứt chân cũng đáng, cô bé em cũng phải biết vừa lòng chứ!”

Tôi vừa muốn phản bác, bên này lại nghe thấy giọng hát xé của Lục An Thần hét lên: “Này, hai cô gái kia ơi! Thì thăm yên lặng nói cái gì vậy? Có cái gì nói, ngăn giọng hát, để cho mấy người bạn thân này cùng nghe a?”《bigbab0l.wordpress.com》

Dao Dao cười: “Em cùng Tiểu Bạch nói, trước đây coi Lục thiếu gia thấy năm người sáu người coi như là chỉ có một mình công tử tốt, lúc này cùng ngài Mộ nhà nó so với——”

“Được! Em gái Dao, lời nói này của em vẫn là cùng với Tiểu Bạch lên lút nói đi!”

Vài người cười cười, bầu không khí trên bàn ngay tức khắc thoải mái không ít.

Lục An Thần đặt chính là phần món ăn hải sản, tránh khỏi cho chúng tôi gọi món ăn. Sau khi người phục vụ đem nước trà đồ ra, bắt đầu lần lượt bày đồ ăn trên bàn.

Tôi đem ghế tựa đi đến chỗ Mộ Nghịch Hắc bên kia, ghé vào bên tai anh nói: “Bạn bè của em luôn luôn phóng khoáng như vậy, anh cũng đừng gò bó, mở rộng cái bụng tận tình ăn nhiều vào!”

Anh gật đầu, ôn nhu đáp: “Được.”《bigbab0l.wordpress.com》

Trên một bàn ngoại trừ Mộ Nghịch Hắc, đều là người sinh trưởng ở thành phố này. Vì muốn tỏ ý tôn trọng với anh, mọi người cũng đều dùng tiếng Quan Thoại trao đổi.

Dao Dao cùng An Thần làm việc cùng một chỗ, khi họp phòng vẫn cũng đều phải dùng tiếng Quan Thoại, cảm thấy đây cũng không thấy ngượng ngịu cho lắm. Đại Thông Hoa hàng ngày ở trường học cũng rất ít nói tiếng địa phương với tôi, đương nhiên bây giờ cũng sẽ không cảm thấy có gì đó không ổn. Nhưng thật ra hai người tôi và Trình Quân, vừa nghe thấy phía bên kia trầm bổng du dương mà nói tiếng Quan Thoại, da gà trên người đã thay nhau không ngừng mà mọc lên như vậy, cả người giống như bị kim đâm, ngồi đứng khó khăn!

Vì để cho đôi bên ít bị giày vò, đôi ta đêm nay cũng đều có lòng mà tận lực ít nói nhất.

Rượu quá tam tuần, không khí trên bàn dần bốc cháy.《bigbab0l.wordpress.com》

Dao Dao cũng làm qua mấy ly rượu trắng, cũng trở nên phóng khoáng. Hoàn toàn đối với Mộ Nghịch Hắc một câu một cái “em rề”, một câu một cái “miệng rộng Tiểu Bạch”, khiến cái mặt dày của tôi cũng không nhịn được.

Mà về mặt Mộ Nghịch Hắc cũng là đầy ánh hồng, một bộ dạng cực kỳ thoải mái.

Tôi thấy anh bắt đầu uống rượu, chén chén thấy đáy, một chút cũng không qua loa, không khỏi có chút lo lắng. Kéo kéo quần áo anh, ở bên tai khẽ nhắc nhở nói: “Này! Anh kiềm chế chút a! Uống say, đêm nay anh liền ngủ bên lề đường, em không có khiêng được anh đâu!”

Anh nghiêng mặt nhìn tôi, một đôi mắt phát sáng phát sáng, giọng nói cũng có chút hơi say: “Yên tâm, tư lượng của anh tốt lắm.”

Đôi mắt nhỏ của tôi trừng: “Vậy cũng không thể uống như thế này, đối với cơ thể không tốt!”

Anh cười cười, cơ thể hơi hơi nghiêng lại, môi liền áp lại gần, hơi nóng thẳng tắp phả bên tai tôi: “Bà quản gia!”

Trong giọng nói, ần ần ý cười.《bigbab0l.wordpress.com》

Mặt tôi thoáng chốc đỏ lên, vừa giương mắt trừng anh, chợt nghe giọng nói bên kia của Đại Thông Hoa truyền đến: “Ôi Trình Quân, nhìn cái gì vậy? Rượu tràn hết ra rồi.”

Tôi thu hồi ánh mắt nhìn qua, Trình Quân đang cúi đầu dùng khăn ướt lau một chút rượu đổ ra phía trước. Long mi rũ xuống, trên vẻ mặt một mảng mờ nhạt.

Trong lòng, không hiểu có chút chua chát.

Mộ Nghịch Hắc đem một con tôm hùm đặt ở trong chén trước mặt tôi, dùng chiếc đũa nhẹ nhàng gõ gõ chén đĩa ở bên cạnh, hé môi nhìn tôi, tiếng nói ấm nóng: “Ăn cái gì ngon ngon đi, đừng ngăn người.”

Tôi chuyển ánh mắt nhìn anh, anh lại dời mắt, trên mặt hơn một chút lạnh lạnh.

Lúc này, Triệu Thông Đình nâng ly rượu, mặt mày mang theo ý cười nhìn Mộ Nghị Hắc: “Học trường, chén này em kính anh. Em toàn làm, anh tùy ý.”

Âm thanh rơi rụng, ngựa cổ ra đằng sau, một ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Lục An Thần ở bên hét lên một tiếng: “Được! Em gái, đủ phóng khoáng!”

Mộ Nghị Hắc cười cười, nâng ly rượu lên nhìn cô ta, tràn đầy ý cười: “Học muội nếu đã làm, anh nào có thể tùy ý?”《bigbab01.wordpress.com》

Đem ly rượu tiến đến bên môi, ngựa chén lên, cũng một giọt không thừa.

Tôi cúi đầu ăn tôm hùm trong bàn, cổ lẽ vì không chấm nước dấm chua, không hề có mùi vị.

Nói, hai từ “Học muội” kia, cũng khiến cho toàn bộ đầu óc tôi phải phát hoảng nha!

Bên này, Dao Dao giải quyết xong một đồng hào, giống như giật mình nhớ tới cái gì đó, đối với Trình Quân nói: “Ôi Trình Quân, chị nhớ rõ Tiểu Bạch có nói em trước đây có thấy qua em rề của chị?”

Trình Quân cười cười, nhìn Mộ Nghị Hắc nói: “Đúng. Thật vậy, trước khi hai người họ hẹn hò, chúng em đã từng thấy qua.”

Tôi để sò biển trong tay xuống, ngẩng đầu, Mộ Nghị Hắc cũng đang nhìn anh ta cười.

“Ôi? Chuyện khi nào?” Dao Dao hỏi.

Trình Quân xoay xoay ly rượu trong tay, nhìn Dao Dao nói: “Chị còn nhớ trung học năm đó bọn em được cử đi học viện nghệ thuật Q xem cô gái thiên tài 16 tuổi Tang Tử Du?”

“Nhớ rõ à? Nghe nói ở đại học Q thì nắm không ít giải thưởng thiết kế lớn, về sau lại được cử đi học trường MFA(Master of Fine Arts). Tuổi hẳn là nhỏ hơn chị hai tuổi, tính toán hiện tại cũng 23 tuổi, cũng gần nghiên cứu ba đi?”《bigbab01.wordpress.com》

Trình Quân gật đầu: “Đúng. Bởi vì cô ấy học vẽ tranh Trung Quốc trước em một khoảng thời gian, sau khi em vào đại học Q, vẫn cùng cô ấy qua lại. Em cùng Mộ Nghị Hắc, trước đây ở phòng làm việc của cô ấy có gặp qua.”

Nói đến này, anh ta lại nhìn về phía Mộ Nghị Hắc, mỉm cười nói: “Tôi nhớ rõ Tử Du vẫn gọi anh ‘Mười bốn’.”

Mộ Nghị Hắc cười đến thỏa đáng: “Đúng. Tam mộc..... Cũng chính là Tang Tử Du[1], là một trong số bạn bè của tôi. Mười bốn, là một biệt hiệu trước đây của tôi. Một thói quen gọi nhỏ, đến bây giờ cũng không chữa được.”

Nói đến này, anh cúi đầu nhìn tôi cười cười, “Cái này, Tiểu Bạch cũng biết.”

Tôi đang nghe say sưa, chống lại ánh mắt anh, sững sờ, mới trả lời: “Á, em cũng biết. Bởi vì anh ấy họ ‘Mộ’ có mười bốn nét, cho nên kêu ‘Mười bốn’.”

Dao Dao giật mình, cười nói: “Em rề, không nghĩ tới em còn có biệt danh đáng yêu như vậy!”

Đại Thông Hoa nét mặt cũng mang theo ý cười: “Đúng vậy, hôm nay lại biết thêm một chút về học trường mà!”

Tôi âm thầm nôn một chút.《bigbab01.wordpress.com》

Mộ Nghị Hắc nhìn tôi liếc mắt một cái, nâng tay phủ lên lưng của tôi, vỗ nhẹ nhẹ, làm như không để ý nói với Trình Quân: “Thật ra, ở sớm hơn trước đây, tôi cũng đã từng trông thấy anh.”

Tôi cùng Trình Quân đồng thời cùng kinh ngạc.

Anh cười: “Ở lúc kỷ niệm trăm năm ngày thành lập trường đại học S, tôi ở phòng triển lãm học viện nghệ thuật nhìn thấy hai người cùng nhau xem triển lãm. Khi đó, tôi nghĩ hai người là bạn bè nam nữ.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, có chút không thể tưởng tượng nổi!

Khi đó, tôi mới vừa lên năm hai, ở đại học S vẫn không ai biết đến chỉ một mình ăn bữa sáng.

Khi đó, anh vừa mới là sinh viên ưu tú từ Master of Fine Arts nước ngoài giao lưu học tập trở về. Ở trường học, dĩ nhiên tiếng tăm lừng lẫy.

Khi đó, anh cùng một nhóm lãnh đạo từ bên người tôi cùng Trình Quân lướt qua, thân nhiên nhìn chúng tôi liếc mắt một cái. Không chút để ý liếc mắt một cái như vậy, anh thể nhưng lại nhớ rõ!

Trong phút chốc, trong lòng tôi không biết tại sao toát ra rất nhiều bong bóng nước đầy màu sắc——

Khi đó, thì ra bắt đầu từ khi đó, anh chỉ biết đại học S có một đứa trẻ như tôi! Mà tôi, thế nhưng khi đi theo anh thổ lộ, còn khờ dại nghĩ: Cho dù có bị cự tuyệt thì sao nào? Dù sao anh ta cũng không biết mình! bigbab01.wordpress.com»

Lục An Thần ở bên cạnh nghe, cười với Mộ Nghịch Hắc nói: “Người anh em, nói như vậy, anh em hai người duyên phận thật là sâu a?”

Mộ Nghịch Hắc gật đầu: “Đúng, tôi cùng Tiểu Bạch duyên phận quả thật sâu.”

Anh đem câu “anh em hai người” từ Lục An Thần này tự động ngăn thành bức tường chắn giữa Trình Quân, có chút không phù hợp với hình ảnh nguy quân tử dịu dàng hoàn hảo từ trước đến nay của anh, rõ ràng có một chút khác nghiệt mà!

Tôi giơ mắt nhìn anh, anh mỉm cười nhìn lại, trong mắt có ánh nước sáng sáng!

Giữa lòng mây Trình Quân một đường nhăn sâu, hỏi Mộ Nghịch Hắc: “Nghe Từ Du nói, anh hiện tại làm kiến trúc sư ở tập đoàn Phong Hòa?”

Anh gật đầu: “Đúng. Sau khi tôi về nước, làm việc ngay ở đây.”

“Phong Hòa?” Lục An Thần chen vào hỏi, “Chính là làm kiến trúc sư của tập đoàn Phong Hòa do nước Anh đưa vào thành phố?” “Hả.”

“Nghe nói tập đoàn Phong Hòa mấy năm trước mới thành lập ở thành phố S, liền đưa giá cao thu mua tòa nhà mỹ thuật tư nhân lớn nhất thành phố S—
—Nguyên Sắc, cũng thay tên tòa nhà là phòng triển lãm tranh Phong Hòa. Về sau, cổ phiếu tập đoàn kiến trúc tăng cao, thực lực công ty tương đối hùng hậu.”

Tòa nhà mỹ thuật Nguyên Sắc? Tên này, quen thuộc như vậy.....

Mộ Nghịch Hắc nhìn tôi liếc mắt một cái, đáp: “Là như thế này. Tôi cùng Tiểu Bạch lần đầu tiên hẹn hò, chính là ở phòng triển lãm tranh Phong Hòa.”

Tôi đang phân tâm, nghe anh vừa nói như vậy, lập tức nhớ tới nụ hôn chém trời kia cứ thế mà rơi xuống ở trong phòng triển lãm. Trong lòng nóng lên, mặt ngay lập tức bắt đầu đỏ bừng.

Dao Dao bên cạnh về mặt kỳ quái nhìn tôi, kỳ quái hỏi: “Tiểu Bạch, mặt của em sao đột nhiên đỏ như vậy? A ~ xem ra, chỗ đó có gian / tình!”

Tôi trừng mắt cảnh cáo chị, chị lại càng cười đến mức vui sướng: “Để cho chị đoán a! Chỗ đó, có phải là chỗ hai người lần đầu tiên KISS phải không?”

Tôi nắc nhen một cái.

“Ha ha! Bị chị đoán trúng sao?”

Tôi lại nắc nhen một cái.

“Quả thế a!”

Mộ Nghịch Hắc nâng cái chén trong tay lên, từ từ uống một ngụm nước, khóe miệng cất chứa ý cười thật dài.

Ồn ào một trận như vậy, chủ đề này cứ thế ngừng ở đây.

Nhưng mà, đến lúc kết thúc, Trình Quân cũng chưa nói một lời nào nữa. Triệu Đại Thông ở bên anh ta, vẫn nhỏ giọng nói với anh ta cái gì đó, anh ta thỉnh thoảng gật đầu trả lời, thỉnh thoảng cười cười, nhưng từ đầu đến cuối trên mặt thần sắc có chút dăm chiêu.

※※※

Sau khi kết thúc bữa ăn, mấy người lại nối tiếp đi quán KTV.

Tôi ở trước cửa quán giải trí gọi điện thoại về cho nhà: “Mẹ, con cùng Dao Dao Trình Quân và mọi người ở một chỗ. Bây giờ muốn đi hát, có lẽ tối muộn mới trở về.”

“Bây giờ đã chín giờ, đừng hát quá muộn. Phải về trước mười một giờ.”

“Được ạ.”

“Cùng Trình Quân cùng nhau trở về đây!”

“Con biết, cúp nha?”

“Chờ một chút, con gọi Trình Quân tiếp điện thoại một lúc.”

Tôi liếc mắt nhìn Mộ Nghịch Hắc đang quan sát nhìn tôi, do dự một chút, mang điện thoại di động đưa cho Trình Quân: “Này, mẹ em bảo anh nghe điện thoại.”

Anh ta nhìn tôi liếc mắt một cái, nhận lấy điện thoại, đặt đến bên tai, giống như nhiều lần trước đây, khiêm tốn có lẽ nghĩ nói: “Dì ạ, Dì khỏe! Cháu là Trình Quân.”

“.....”

“Dì yên tâm, đợi lát nữa cháu nhất định đưa Tiểu Bạch an toàn trở về nhà.”

“.....”

“Vâng, cháu không uống rượu, có thể lái xe.”

“.....”

“Vâng, Được! gặp lại dì!”

Cầm điện thoại di động đưa lại cho tôi, anh ta thân nhiên nói: “Đợi cùng anh trở về nhà, đừng làm cho dì lo lắng.”

Tôi gật đầu: “A.”

“Tiểu Bạch, gọi điện thoại xong chưa? Chúng ta đi vào thôi!” Lục An Thần ở phía sau gọi tôi.

“A, đến đây!”

Xoay người, Mộ Nghị Hắc vẫn đang đứng ở tại chỗ nhìn tôi. Về mặt kia, như là đang suy nghĩ cái gì đó.

“Yêu giang sơn càng yêu mỹ nhân, người anh hùng hào hán kia tình nguyện cô đơn. Người binh sĩ tốt cả người đầy can đảm, chí lớn hào hùng vang xa bốn biển. Đòi người ngắn ngủi mấy mùa thu a, không say không ngừng nghỉ. Phương đông mỹ nhân của ta kêu gào, phương tây Hoàng Hà chảy. Rượu ơi đến đây nha, không say không ngừng nghỉ, chuyện tình buồn sâu lòng không yên.....”

Trong ghế lô ánh sáng đèn mờ, Lục An Thần ôm chặt micro hát rất vui vẻ.

Tôi nâng cốc thủy tinh ghé sát vào bên tai Mộ Nghị Hắc, nói với anh: “Anh An Thần hát cũng chỉ biết hát cao / triêu, đoạn mở đầu căn bản không ở trong nhịp điệu, cao/triều lại cũng không cần giọng hát, coi như là một bài hát ngợi ca đi.”

Anh cười, hỏi tôi: “Em thì sao? Hát như thế nào?”

“Khiêm tốn mà nói, còn có thể! Ha ha ha!”

Anh gặp tôi cười đến thật thà, trên mặt lộ ra biểu tình không tin: “A?”

“Nếu không, em hát cho gia nghe một khúc hát?”

“Được.”

Tôi bỏ cái cốc xuống, tôi vượt qua cái bàn đá cẩm thạch lớn đi chọn bài hát. Sau khi chọn được 《Tâm Tường》 của Quách Tĩnh, lập tức nhấn “Chuyển bài”.

Bên này trên màn hình đã đổi mới bài hát, Lục An Thần lại còn xúc động ôm micro hát: “Phương đông mỹ nhân của ta kêu gào, phương tây Hoàng Hà chảy ~”

“Chảy cái đầu anh ấy!” Dao Dao tiến lên chặn ngang đoạt lấy micro trong tay anh ấy, đưa cho tôi: “Này, Tiểu Bạch. Hát tốt nha, đừng để mọi người mất mặt đấy!”

Bài hát này mở đầu không có dạo nhạc, hình ảnh vừa xuất hiện, giọng nữ uyển chuyển dịu dàng liền vang lên. Tôi không trả lời, chỉ giơ thẳng tay đối với Dao Da làm cái “OK!” ra hiệu, liền hát lên cùng nhịp điệu.

“Một người nhìn về biển xanh cùng trời xanh nơi xa, khuôn mặt ở trong lòng kia liền lau bớt đi một chút tro bụi. Cá heo từ trước mặt bay qua, em nhìn thấy khuôn mặt cười ánh mặt trời thì thời gian cũng nên được cất giữ, bởi vì không nhiều..... Lần đầu tiên gặp trời đầy mây che khuất bên mặt của anh, chuyện xưa có gì cần phải suy nghĩ giải thích, em cảm thấy anh thật đặc biệt với em.....”

Tôi một bên hát, một bên quay đầu nhìn Mộ Nghị Hắc mà thành khẩn cười.

Tôi biết anh không muốn biết những “Đặc biệt” này —— đặc biệt, đặc biệt đòi trụ, đặc biệt bạo lực, đặc biệt cảm thú, đặc biệt tâm tình không ổn định, còn đặc biệt bên trong thói rữa!

Về mặt anh ẩn ở trong ánh sáng đèn mờ, về mặt không rõ ràng lắm, nhưng hai mắt lại phát sáng tỏa sáng người.

“Trái tim của anh có một bức tường, nhưng em phát hiện thấy một cánh cửa, thỉnh thoảng hiện ra một chút ảm áp. Cho dù anh có một bức tường, yêu thương của em sẽ đặt lên cửa sổ đuổi theo, mở ra cửa sổ anh sẽ nhìn thấy buồn phiền trôi đi.....”

Quay đầu nhìn về phía màn hình, khi lời bài hát tích cực lạc quan phát ra từ trong miệng như vậy, trong lòng bỗng dưng giống như có đũng khí dấm yêu.

Một khúc nhạc kết thúc, tôi trở lại trên chỗ ngồi, giống như tranh công mà hỏi Mộ Nghịch Hắc: “Thế nào? Em hát thế nào?”

Anh dùng tay xoa xoa cằm, có chút đăm chiêu hỏi tôi: “Bài hát này, không phải là anh đã nghe qua ở đâu?”

Tôi đăm anh một cái, méo miệng nói: “Đương nhiên nghe qua! Đây là tiếng điện thoại di động của em nha!”

“A?” Anh nhú mày, “Em xác định là cùng một bài hát?”

Tôi tốn hơi thừa lời, nghe răng trợn mắt nhìn anh: “Này! Anh có ý gì?”

Anh cười mà không nói, nét mặt giãn ra, ánh mắt phát sáng.

Về mặt kia, cực kỳ có “Nội hàm”!

“Học trường, anh cũng hát một bài đi?”

Tôi đón âm thanh vọng qua, Triệu Thông Hoa nét mặt vui như hoa mà nhìn anh. Bên người cô ta, Trình Quân đang cúi đầu hết sức tập trung gọt vỏ táo. Vỏ táo nổi lên thành một cái thật dài, uốn lượn treo ở không trung.

“Tôi rất ít nghe âm nhạc thịnh hành.” Mộ Nghịch Hắc nhàn nhạt đáp.

“Không nhất định phải hát bài hát thịnh hành a? Trong những bài hát lưu trữ ở đây cũng có không ít những bài hát cổ xưa kinh điển, anh tùy ý hát một bài thôi!”

Được! Bản lĩnh làm nũng cũng dùng tới!

Mộ Nghịch Hắc cười cười, không từ chối nữa.

Tôi tuy rằng rất muốn nghe anh hát, nhưng khi thấy anh gặt đầu, trong lòng đã có chút không vui.

Tiếng nhạc vang lên, tôi nhìn hình ảnh trên MV, hơi hơi có chút sững sờ.

“He deals the cards as a meditation. And those he plays never suspect. He doesn’t play for the money he wins. He doesn’t play for the respect. He deals the cards to find the answer...” (Anh ta trầm ngâm trước những lá bài. Và đi những nước bài không chút nghi vấn. Anh ta không chơi để thắng tiền. Anh ta không chơi để người khác ngưỡng mộ. Anh ta chơi bài là để tìm kiếm câu trả lời.....)

Anh chọn đúng là bộ phim 《Leon》(《Sát thủ này không quá lạnh lùng》) nhạc nền 《Shape of My Heart》, tên dịch: 《Hình dạng trái tim tôi》.

Anh hát vô cùng tốt, không chỉ có phát âm chuẩn, mỗi một chỗ đều nắm chắc âm điệu. Âm thanh trầm lắng, như rượu mạnh, giữa lưỡi biếng mang theo một chút ảm nóng của rượu, làm cho tôi không tự chủ được bị đưa vào trong ca khúc.....

Trước đây, từng cùng anh ở đại sảnh rạp chiếu phim tự do xem qua tác phẩm điện ảnh kinh điển này. Câu chuyện trong đó nói về một sát thủ cô độc kỳ quái Léon cùng kẻ phản bội mê người Mathilda.

Cuối bộ phim, Mathilda đem chậu Ngân Hoàng Hậu Léon nuôi ở trên bãi cỏ trường học, về mặt yên bình nói: “I think we will be okay here, Leon.” Khi, bài hát 《Shape of My Heart》thích hợp vang lên, màn hình lướt qua đỉnh đầu Mathilda rồi xa dần, ngày mùa hè New York ánh nắng tươi sáng, cây xanh tươi tốt.

Khoảnh khắc kia, tôi nhìn màn hình, kinh ngạc mà ngây người.

Anh ở bên cạnh tôi, nhẹ nhàng ôm tôi, nói: “Thật ra mỗi người đều từng trải qua một cái chớp mắt, mà sau đó, cả một cuộc đời, chỉ vì muốn tìm về cảm giác chớp mắt này. Leon khi còn sống, lúc anh ta gối đầu yên ổn lại lần nữa ngủ, anh ta đã muốn đem cái đẹp nhất trong chớp mắt tìm lại. Cuộc đời của anh ta, đã hoàn hảo.”

Khi đó, tôi cũng không thể hiểu lời nói của anh.

Bây giờ lại, anh đứng ở đây cúi đầu hát: “And if I told you that I loved you. You’d maybe think there’s something wrong. I’m not a man of too many faces. The mask I wear is one...” (Và nếu anh nói rằng anh yêu em, em sẽ nghĩ rằng có chuyện gì đó không ổn. Anh không phải một người đàn ông có nhiều bộ mặt, mặt nạ anh chỉ có một.....)

Lời bài hát ảm áp tình cảm như vậy nghe vào trong tai, như là một loại không chút để ý giải thích.

Trong lòng tôi ảm áp, đột nhiên nhớ tới cuộc đối thoại của Mathilda tình quái cùng sát thủ lạnh lùng u ám Leon trong bộ phim kia:

— —Em nghĩ em yêu anh, Leon. Đây là mối tình đầu của em, anh biết không?

— —Cô chưa từng yêu qua sao biết đây là tình yêu?

— —em cảm giác được.

— —chỗ nào?

— —dạ dày của em, bây giờ nó rất ấm áp, trước đây chỗ này có nút thắt..... bây giờ không có.

.....

“I know that the spades are the swords of a soldier.I know that the clubs are weapons of war.I know that diamonds mean money for this art.But that’s not the shape of my heart.That’s not the shape of my heart...” (Anh biết rằng quân bích là thanh kiếm của chiến binh. Anh biết rằng quân tép là vũ khí chiến tranh. Anh biết rằng quân rô có ý nghĩa tiền cho sự khéo léo, nhưng đây không phải là hình dạng trái tim anh.....)

.....

Anh đem micro để bên môi, quay đầu nhìn tôi, khóe miệng sâu vào như ẩn như hiện.

Tôi đưa tay đặt ở ngực— —

Trước kia chỗ có cái nút, hiện tại không có.

Giờ khắc này, tôi nghĩ tôi đã tìm được thất lạc mười năm— —rung động trong chớp mắt.

Mấy lời dài dòng của tác giả: (được b0l cắt bớt 1 chút, dài quá, lầy phần chính thôi T.T)

Trong văn, Mộ Nghịch Hắc muốn tìm về khoảnh khắc đầu tiên trong chớp mắt, chính là trong vườn hoa hướng dương năm đó. Khi anh ta ở trong phòng triển lãm, khi nghe Hạ Tiểu Bạch, đã tìm về.

Mà Hạ Tiểu Bạch, khoảnh khắc đầu tiên trong chớp mắt muốn tìm về, cũng chính là kết thúc triển lãm tác phẩm trại hè năm đó, chớp mắt cô nhìn thấy chữ ký cuối cùng William của bức tranh màu nước『Rung động』. Nơi đấy cô cũng tìm về.

Cho nên hai người đến bây giờ đã hoàn hảo một hồi!

Mọi người có hiểu hay không nha?

Hết chương 17

[1] Tang Tử Du: tên ba loại cây nên có biệt danh là Tam mộc

Mọi người thấy tên Triệu Thông Đình lúc là Đại Thông, lúc là Đại Thông Hoa, thực chất là Bạch Bạch nhà chúng ta nói xấu tên cô ta đi đó ^_^ (Đại Thông là hành tây, Đại Thông Hoa là hoa hành tây *chắc vậy*) *b0l ghét hành tây, bầm bầm bầm, đúng là cái bình hoa di động* (tại b0l ghen tỵ với thân hình chữ S của cô ta ấy mà =))

Tâm Tường(心墙) – Quách Tĩnh

Shape of my heart (Gồm bài hát và lời dịch nha mọi người ^.^, có ai nghĩ là bài này của nhóm Backstreet Boys không =))

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Hắc Bạch xứng đôi ๐ Những chuyện cũ đó

【Trình Quân, anh tin cũng thế, không tin cũng thế, tôi chỉ nói cho anh: Tôi cùng Tiểu Bạch ở một chỗ, cho tới bây giờ mọi người cũng không biết nói là — —chỉ là một chuyện không ngờ. Khi Hạ Tiểu Bạch không biết trên thế giới này tồn tại Mộ Nghịch Hắc, tôi từ đầu tới cuối cũng đã, hoàn toàn trọn vẹn chỉ yêu một mình cô ấy.】

※※※

Sau khi tôi cùng Dao Dao hai người đem 《Sổ lưu niệm thanh xuân》, 《Giấc mộng lúc ban đầu》, 《Khoảng thời gian đầu tiên》, 《Vợ yêu》 hát xong ca khúc

tình bạn, đem micro ném cho Lục An Thần cùng Triệu Đại Thông, hai người tựa vào trên ghế xô-pha nghỉ lấy hơi. 《bigbab01.wordpress.com》

Dao Dao uống một ngụm trà Long Tỉnh, hỏi tôi: “Nhà của em ra cửa nghe điện thoại sao lại lâu như vậy? Không phải là bị yêu tinh bắt đi rồi chứ?”

“Anh ấy cũng không phải Đường Tăng, nhóm yêu tinh mới nhìn không đến anh ấy!”

“Em gái, đừng trách chị không nhắc nhở em nha! Đầu năm nay, đàn ông hơi có vài phần quyền rũ, không chỉ có phụ nữ mơ ước, đàn ông cũng thêm nhỏ dãi! Cực phẩm mặt trắng nhỏ giống như Trình Quân vậy, chị vẫn luôn lo lắng khi nó ra ngoài cửa, sẽ bị một ông chú hèn hạ quai dĩa xâm phạm!”

Tôi cười cười, không lên tiếng.《bigbab01.wordpress.com》

Con mắt Dao Dao ở trong ghế lô chuyển động đảo một vòng, lại hỏi tôi “Gi? Thăng Trình Quân kia chạy đi đâu?”

Tôi nhìn chỗ anh ta vẫn ngồi, bây giờ đây không một bóng người.

Mà Triệu Thông Hoa lúc này đang cùng Lục An Thần hát đối bài hát tình yêu, hình như cũng không quan tâm Trình Quân đi đâu.

Trong mắt Dao Dao chợt ánh lên, nắm cả bả vai của tôi cười cười nói: “A, Tiểu Bạch. Em nói Mộ Nghị Hắc cùng Trình Quân nếu muốn làm BL, kia tuyệt đối là tổ hợp ‘Phúc hắc công + nữ hình thụ’ kinh điển a! Chắc chắn, hạ cổ ngấm lại, cũng gọi là số người nước miếng chảy dài ba ngàn thước a a a!”

Tôi bình tĩnh nhìn chị liếc mắt một cái, bỏ lại một câu “Chị cho là chị là thác nước Lư Sơn sao?” Sau đó, nâng chén trà Long Tỉnh trước mặt, đứng dậy ra ghế lô.

Sau khi từ phòng rửa tay đi ra, tôi không có đi đường cũ trở về, mà là quyết định quẹo vào một hành lang khác của lầu này.

Quả nhiên, mới đi một đoạn đường ngắn, chợt nghe được giọng nói hai người từ phía chỗ quẹo cầu thang truyền đến.《bigbab01.wordpress.com》

“.....Cuộc sống thường ngày của anh trong vòng luân quần ngợp vàng son, tôi thực biết rõ. Tiểu Bạch không thích hợp với anh, lại càng không thích hợp ở trong vòng luân quần cuộc sống của anh. Cho nên, đừng để cho cô ấy rơi vào trong đó.” Là giọng nói của Trình Quân, mơ hồ mang theo một chút ý cảnh cáo.

“Hạ Tiểu Bạch thích không thích hợp với tôi, tôi nghĩ tôi so với anh rõ ràng hơn. Hơn nữa, đây là chuyện của tôi cùng Tiểu Bạch, tôi cho rằng tôi không cần anh dấn dõ cái gì. Mộ Nghị Hắc trả lời lạnh lùng lại bình tĩnh.

Tôi dừng lại bước chân, ngừng thở, đem cơ thể nhẹ nhàng tựa vào giấy dán tường đẹp đẽ ở phía sau.

“Nếu anh chẳng qua nghĩ muốn chơi đùa, tôi khuyên anh sớm buông tay. Tiểu Bạch, không phải người có khả năng với anh đâu. Nếu anh thật sự nghiêm túc, tôi lại càng phải khuyên anh suy nghĩ tốt một chút, đến tốt cùng mình có năng lực có thể cho cô ấy một cuộc sống tối thiểu bình yên hay không.”

“Tôi lặp lại lần nữa, tôi đối với Hạ Tiểu Bạch cho tới bây giờ chưa từng không chân thật. Cô ấy là cô gái duy nhất từ đầu tôi chân thành chân ý hết sức chờ đợi, tình cảm tôi đối với cô ấy không thể lý giải. Nếu tôi lựa chọn cùng một chỗ với cô ấy, hiển nhiên có tự tin mang lại hạnh phúc cho cô ấy.”

“A! Tôi không thể lý giải? Thực buồn cười! Anh cùng cô ấy chỉ quen biết mấy tháng, tình cảm của anh thật sự có thể chân thật như vậy?”《bigbab01.wordpress.com》

“Giống người như anh ngay cả tình yêu lẫn tình bạn cũng không thể phân biệt rõ, đương nhiên sẽ không rõ tình cảm của tôi đối với Tiểu Bạch.” Ngừng lại một chút, Mộ Nghị Hắc từ từ giảm tốc độ lời nói, mỗi câu mỗi chữ mà nói: “Trình Quân, anh tin cũng thế, không tin cũng thế, tôi chỉ nói cho anh: Tôi cùng Tiểu Bạch ở một chỗ, cho tới bây giờ mọi người cũng không biết nói là——chỉ là một chuyện không ngờ. Khi Hạ Tiểu Bạch không biết trên thế giới này tồn tại Mộ Nghị Hắc, tôi từ đầu tới cuối cũng đã, hoàn toàn trọn vẹn chỉ yêu một mình cô ấy.”

Tôi đột nhiên ngoảnh đầu nhìn lại, lại chỉ nhìn thấy hai bóng đen nghiêng người trên mặt đất.

“Anh, lời này của anh cuối cùng là.....là có ý gì?” Trình Quân đương nhiên khiếp sợ giống tôi.

“Chính là ý mà anh nghe được.” Trong câu trả lời của Mộ Nghị Hắc, mơ hồ kèm theo mỉm cười.

“Anh nghĩ rằng tôi sẽ tin những lời ăn nói lung tung ma quỷ của anh sao?”

“Anh tin không tin, tôi cũng không quan trọng. Tình cảm của tôi, cho tới bây giờ cũng không yêu cầu tới người khác tin tưởng hay cho phép.”

Bên kia im lặng một lúc, truyền đến giọng nói đơn giản mệt mỏi của Trình Quân: “Tiểu Bạch, có đề cập qua William với anh hay không?”

Qua một lúc lâu, Mộ Nghị Hắc mới đáp: “Đề cập qua.”《bigbab01.wordpress.com》

Sau khi Trình Quân cúi đầu cười một tiếng, anh ta hỏi: “Cô ấy có nói với anh hay không, ở mười năm trước đây William xảy ra tai nạn xe qua đời?”

Mộ Nghị Hắc không có trả lời.

Ngực truyền đến ray rứt đau buốt, rất nhanh lấy tay để trước ngực áo, cơ thể của tôi từ từ dọc theo bức tường trơn nhẵn trượt xuống. Ngồi ở trên mặt đất lạnh như băng, tôi cúi đầu, không tiếng động mà nôn khan.

Làm như, phải đem vật loại vật gì đó từ trong thân thể nôn ra.

Giọng nói Trình Quân nhiễm một loại sắc thái đau thương, một chút một chút đập vào tai tôi——

“Năm đó, ngày trại hè chấm dứt triển lãm, William cùng mẹ của cậu ta trên đường đến nơi triển lãm đã xảy ra tai nạn ô tô. Mẹ của cậu ta, lúc đấy là người lãnh đạo tòa nhà mỹ thuật Nguyên Sắc, lần đó đề xuất trại hè là do người đó tài trợ. Khi xảy ra tai nạn ô tô vì bảo vệ cho cậu ta, đầu vỡ vụn, chết ngay tại chỗ. William bị thương nặng bị đưa hướng bệnh viện cấp cứu, nghe nói sau đó được chuyển sang nước ngoài điều trị, nhưng vẫn không thể giữ lại mạng sống của anh ta.”

“Những cái này. Tiểu Bạch, đều nói sao?” Giọng nói của Mộ Nghịch Hắc, nghe ra có chút khàn khàn.《bigbab01.wordpress.com》

“Cô ấy biết. Sau khi đó, cô ấy bệnh nặng một trận, rờn rã sốt nóng 40 độ một tuần. Sau khi bình phục, cô ấy hình như đã quên mất màn tai nạn xe cộ kia, chỉ nhớ rõ mình với William cùng nhau học vẽ có một chút ngọt ngào. Hơn nữa, qua nhiều năm như vậy, cô ấy vẫn một lần lại một lần nói cho những người xung quanh nghe. Ở trong lòng cô ấy, thiếu niên kia là mối tình đầu của cô ấy, hoàn hảo mà lại thuần khiết. Chẳng qua là cậu ta không có từ biệt đột nhiên rời đi, cũng không có từ thế giới này biến mất.”

“.....”

“Cha mẹ cô ấy từng mang cô ấy đi điều trị tâm lý một khoảng thời gian. Bác sĩ tâm lý nói, tình trạng cô ấy thuộc một loại lựa chọn mất đi trí nhớ. Trải qua thời gian ăn mòn, trí nhớ sẽ dần dần khôi phục lại. Nhưng nếu một sự kiện nào đó đối với bản thân có ảnh hưởng tâm lý rất lớn, thì khả năng sẽ lựa chọn quên đi. Đây là một loại hình bảo vệ xuất phát từ bản năng. Người thân bên cạnh, cố gắng hết sức không nên ở trước mặt cô ấy chủ động nhắc đến sự kiện kia, để tránh cho cô ấy nhớ lại một chút việc nhỏ không đáng kể.”

“.....”

“Mẹ cô ấy vốn không tính để cho cô ấy lại tiếp tục học vẽ. Nhưng, sau đó lại phát hiện cô ấy chỉ có đối mặt với tập tranh vẽ thì mới tươi cười, rơi vào đường cùng chỉ có thể thỏa hiệp. Mấy năm trước đây, cô ấy ở trong phòng vẽ của cha tôi cùng các thầy cô khác nhau học phác họa, màu sắc cùng kí họa, nhưng cũng không chịu bất luận ảnh hưởng của thầy cô giáo nào, thủy chung như một. Đến nay, trong nét vẽ cùng dùng màu, vẫn như cũ mơ hồ lộ ra hình bóng của thiếu niên kia.”

“Anh vì cái gì. Muốn nói cho tôi những chuyện này?” Những lời này, Mộ Nghịch Hắc nói phá thành những mảnh nhỏ.《bigbab01.wordpress.com》

“Tôi chỉ muốn cho anh hiểu được: Tiểu Bạch, anh cũng không phải biết toàn bộ về cô ấy, trong thân thể của cô ấy có một chỗ ngay cả linh hồn cô ấy cũng không hiểu rõ. Đoạn ký ức kia, biết đâu cô ấy quên thật, biết đâu cô ấy vẫn nhớ rõ, hay là giả vờ không nhớ gì. Trên năng lực thừa nhận tình cảm của cô ấy, có lẽ so với người bình thường mạnh mẽ rất nhiều, có lẽ so với người bình thường kém rất nhiều.”

Tạm dừng một lúc lâu, giọng nói Trình Quân lại lần nữa vang lên: “Đây cũng là nguyên nhân vì sao quan hệ của tôi cùng cô ấy vẫn duy trì ở loại mức độ này. Khi tôi không khẳng định mình vẫn luôn luôn luôn yêu cô ấy như trước đây, tôi sẽ không tùy tiện để cho cô ấy rơi vào một đoạn tình cảm, tôi không dám để cho cô ấy lại trải qua một lần tê tâm liệt phế như vậy nữa.”

“Đây chẳng qua là tìm cái cơ anh vì mình ích kỷ cùng hèn nhát. Bởi vì anh biết rõ khoảng thời gian cô ấy trải qua, bởi vì quan hệ hai nhà các anh không tầm thường, anh sợ hãi sau khi anh cùng cô ấy cùng một chỗ, có một buổi sáng anh không thương cô ấy, nhưng không cách nào dời đi được.”

“.....Tôi không phủ định điểm này. Tiểu Bạch, cô ấy tuy rằng đối với tình cảm có chút hậu tri hậu giác, nhưng cho tới bây giờ cũng không giống như anh nhìn thấy không tin không phôi như vậy. Đối với người không quan tâm, cô ấy có lẽ có chút cảnh thô lá lớn. Nhưng một khi cô ấy xác định mình rất yêu rất quan tâm một người thì, tâm tư của cô ấy có thể so với bất kể cái gì trở nên nhẫn nại, trở nên nhạy cảm. Mộ Nghịch Hắc, anh xác định anh có thể chấp nhận và bao dung toàn bộ quá khứ và hiện tại của cô ấy sao?”

Anh lặng lẽ một lúc, giọng nói mới xác định trả lời: “Trình Quân, tôi rất cảm ơn anh tới nay đã nói cho tôi biết việc này. Lời nói này của anh, càng làm cho tôi kiên quyết muốn thật tốt giữ lấy trái tim Tiểu Bạch.”

“.....”《bigbab01.wordpress.com》

Sau khi Trình Quân rời đi, tôi nhìn cái bóng trên mặt đất kia, ngơ ngác ngồi thật lâu ở đó.

Cho đến khi——

“Anh đẹp trai, một người sao?”

Một người hình thể lồi lõm quyến rũ xinh đẹp cùng cái bóng thon dài thẳng tắp xếp cùng một chỗ.

Nhìn cái bóng, tay cô ta khoát lên vai anh, toàn bộ ngực dường như áp sát vào tay anh.

Anh im lặng quay đầu nhìn cô ta.

Phút chốc. Anh hỏi cô ta: “Có thuốc không?”

“Có.” bigbab01.wordpress.com»

Cô ta mở ra cái túi treo ở trên cánh tay, lấy hộp thuốc lá ra, rút ra một điếu thuốc, đưa một điếu cho anh.

Bởi vì là một cái bóng đen, cho nên tôi không biết cô ta cho anh là nhãn hiệu thuốc lá nào.

Trước đây chưa cùng Mộ Nghịch Hắc gặp gỡ, tôi từng thấy qua anh một mình một người đứng ở sân tầng nghiên cứu sinh cao nhất hút thuốc. Khi đó, anh nghiêng người tựa vào trên tay vịn, ngón tay gầy dài mang theo điếu thuốc, nhả khói thuốc ra thì con mắt sẽ hơi hơi nheo lại, nhìn về xa xa, có loại cảm giác cao quý ngang ngạnh. Khi đó, tôi lần đầu tiên cảm thấy, thì ra đáng về đàn ông hút thuốc cũng có thể mê người đến như vậy.

Về sau ở cùng một chỗ, mới biết được anh đối với thuốc lá rất khủng hoảng, rất yêu thích sản phẩm Davidoff màu đen của nước Đức. Đóng gói màu đen đẹp dễ thanh lịch lóa mắt, điếu thuốc màu trắng thân dài nhỏ, trên đầu điếu thuốc có vị chocolate đặc biệt, chất khói tinh tế, nồng mà không hăng, nhưng cảm giác thả ra vị có hơi chút đắng.

“Tách!”

Một ánh sáng lửa sáng lên, anh đem điếu thuốc để sát vào cô ta.

Bóng hai người trên mặt đất đan vào nhau, nhìn qua như là một đôi tình nhân ôm hôn nhau nồng nhiệt.

Tôi từ từ đứng lên, vừa tựa vào trên bức tường, ánh mắt vẫn nhìn một đôi bóng người trên mặt đất.

Anh ngẩng đầu, lấy tay mang theo thuốc, tựa vào trên tường nhả ra một hơi mây mù. Nhìn cái bóng kia, đáng về kia nhưng thật ra hết sức thỏa mãn hưởng thụ.

Người phụ nữ kia đem bật lửa nhét vào túi, cả người dán lại trên cánh tay anh, tay phải thuận tiện đặt ở trên ngực anh, dùng giọng nói yêu kiều hỏi anh: “Em biết một chỗ không tồi, đi cùng với em đi?” bigbab01.wordpress.com»

Anh cúi đầu nhìn cô ta, sau khi khẽ cười một tiếng, từ từ nói: “Tôi ở đây chờ vợ tôi, mà cô ấy lại là người phụ nữ đánh đá, nếu cô biết điều, tốt nhất nhanh chóng rời đi.”

“Em theo dõi anh một lúc rồi, không phải anh đang chờ người.” Cô ta cười duyên một tiếng, đem mặt áp sát vào anh, thấp giọng nói: “Có gì buồn phiền, cùng nói với em một chút đi? Hà?”

Cái chữ “Hà” cuối cùng kia, như là cái móc câu hồn, khiến tôi cả người da gà nổi lên.

Đầu của anh nghiêng sang, né tránh cái môi của cô ta đưa lên, lạnh lùng phun ra một chữ: “Cút!”

Thân hình yêu kiều mềm mại kia cứng đờ, biết điều mà từ trên người anh dời đi, nhưng vẫn đứng bất động tại chỗ.

“Cút!” Anh cúi đầu nhả ra một vòng khói, chỉ nhìn cái bóng, đều có thể cảm nhận được hơi thở xung quanh anh lạnh thấu xương, giọng nói kia lại càng lạnh như băng rét thấu xương: “Giống một chữ như vậy, đừng để cho tôi nhắc lại lần thứ ba.” bigbab01.wordpress.com»

Người phụ nữ kia cúi đầu chửi thề một câu, lắc lắc vòng eo mềm mại, giày cao gót giẫm lên “cộp cộp cộp cộp” mà rời đi.

Tôi cúi đầu cười cười, trong lòng thầm đọc: Lấy thuốc của người ta, nhưng một chút cũng không mềm yếu. Người này, thật đúng là loại người qua sông đoạn cầu.

Vừa ngẩng đầu, đã thấy anh mang theo điếu thuốc đứng ở chỗ rẽ, híp mắt nhìn tôi. bigbab01.wordpress.com»

Hết chương 18.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Hắc Bạch xứng đôi ๐ Em thích anh

【Một cái chớp mắt kia, tôi cảm thấy có một loại tình cảm trào non lợi suối chém sóng chặt sóng tuôn ra tiến vào ngực tôi, sau đó như gió cuốn mây tan mà đem những yêu thương thấu xương ngưng tụ mười năm cần nuốt sạch sẽ, sau đó như sấm vang chớp giật đem tình yêu nồng nặc của tôi đối với Trình Quân đánh tan——cứ như chim cu chiêm lấy tổ chim khách mà sửa sang vách tường giang sơn của tôi!】

※※※

Tôi giương mắt nhìn về phía anh, góc miệng nhếch lên, cười đùa: “Người đẹp trong ngực còn có thể gặp nguy không loạn. Gia, ngài thật đúng là Liễu Hạ Huệ tái thế!”《bigbab01.wordpress.com》

Anh đem thuốc lá ấn vào trong thùng rác dập tắt, một đôi mắt u ám nhìn tôi: “Em đến khi nào?”

“Ngay lúc người đẹp kia đưa thuốc cho anh a! Mộ Nghịch Hắc, anh cũng quá chuyên tâm đi? Vậy mà cũng không phát hiện em!” Nói xong, tôi méo mồm về bất mãn.

Trong mắt anh có cái gì đó chợt lóe qua, biểu tình trên mặt cũng thả lỏng một chút.

Con mắt tôi chuyển động, nhỏ giọng hỏi anh: “Đúng rồi, vị gia này, xin hỏi ngài đang đợi người phụ nữ chanh chua đâu?”

Khóe môi anh vênh vênh lên, cất bước đi tới.《bigbab01.wordpress.com》

Đứng ở trước mặt tôi, lấy tay vịn ở vai tôi, sau khi khẽ gọi một câu “Hạ Tiểu Bạch”, lông mi mắt buông xuống đã đem toàn bộ khuôn mặt áp sát lại gần khuôn mặt tôi.

Tôi quay đầu tránh đi, méo miệng dịu dàng nói: “Gia, em khí quản không tốt, chịu không nổi mùi vị của thuốc lá.”

Anh nhếch môi lên, lấy tay nhẹ nâng cằm của tôi lên, tính tình tốt đề nghị: “Nếu không thì, vậy anh ăn viên đường trước vậy?”

Đôi mắt tôi không hề chớp mà nhìn anh: “Đường?”

Anh cười, khóe mắt cong xuống thành một đường cung đáng yêu: “Đúng. Đường!”

Nói xong, môi liền áp lại gần.《bigbab01.wordpress.com》

Trần trờ một vòng, lại nâng lên, thấp giọng nói: “Tiểu Bạch nhãn hiệu đường trà Long Tĩnh.”

Tôi cười cười, vừa muốn lên tiếng, hơi thở anh lại áp lại gần.

Lần này khác với cách nếm đơn giản ban nãy, động tác của anh qua loa có chút mạnh mẽ. Mỗi răng trong lúc đó, thực tế hình như có mang theo một chút phát tiết, với tôi vừa cắn lại vừa cắn, truy đuổi vây quét, triền miên không nghỉ.

Đồng thời, tay đặt trên vai tôi cũng không an phận, tay cách chiếc áo phông mỏng bắt đầu chạy ở trên lưng cùng hông tôi, sau đó lại trực tiếp từ đuôi áo tiến vào ——

Khi lòng bàn tay ấm áp của anh áp sát trên làn da mát lạnh của eo tôi thì, thân thể tôi cứng đờ, tay vốn ôm thắt lưng của anh nhanh chóng dời đi vị trí bất lý cánh tay anh. Đồng thời, tròng con mắt, cảnh giác nhìn anh.《bigbab01.wordpress.com》

Trong mắt anh có ánh nước lững lờ lẫn lẫn, con ngươi đen trầm như mực nhiễm vài phần sắc ướt át, cứ như vậy không hề chớp mắt nhìn tôi, giữa mơ hồ thích thú mà lại mang theo vài phần cầu xin thương xót.

Tôi bị anh nhìn có chút mềm lòng, ngón tay giữ chặt cánh tay anh một chút mất đi sức lực, cúi cuối từ từ buông xuống bên người.

Anh nhếch môi cười, tay dùng một chút sức, ôm chặt thắt lưng của tôi, gần sát anh, nhưng động tác không quá phận. Một đôi mắt chăm chú nhìn tôi, làm như muốn nhìn xuyên thấu đáy lòng tôi.

Tôi cùng với anh nhìn nhau một lúc, cong khóe mắt xuống thân nhiên cười, kiễng mũi chân, nâng cánh tay lên ôm chặt lấy cổ anh, chủ động tiến sát lấy anh.《bigbab01.wordpress.com》

Đã lâu như vậy tới nay, tôi lần đầu tiên chủ động nghênh đón anh như vậy. Sau đó cơ thể anh hơi hơi ngửa ra, thật có loại cảm giác được sủng ái mà lo sợ. Cổ giọng khàn khàn kêu tôi một tiếng: “Hạ Tiểu Bạch”, lông mi anh buông xuống, nhắm mắt lại, bắt đầu dịu dàng mà lại chuyên tâm hôn tôi.

Có thành ngữ gọi là: Quen tay hay việc.

Có kinh nghiệm vài lần trước tích lũy, lần này ta mặc dù ở trong lòng không một lần một lần mà ra hiệu mình phải “Nhớ rõ thói”, nhưng lại cũng có thể hô hấp thoải mái.

Trong chốc lát, trong không khí tràn đầy hương vị kiều diễm.

Trong lúc tiến vào đó, anh dùng tay vén vén tóc ở trên trán tôi, giống như lẩm nhẩm giống như than thở ở bên tai tôi nói ra một câu: “Tiểu Bạch, trong trái tim của anh”

Thân thể cứng đờ ——《bigbab01.wordpress.com》

Một cái chớp mắt kia, tôi cảm thấy có một loại tình cảm trào non lộ suối chém sóng chặt sóng tuôn ra tiến vào ngực tôi, sau đó như gió cuốn mây tan mà đem những yêu thương thấu xương ngưng tụ mười năm cần nuốt sạch sẽ, sau đó như sấm vang chớp giật đem tình yêu mỏng lung của tôi đối với Trình Quân đánh tan——cứ như chim cu chiếm lấy tổ chim khách mà sửa sang vách tường giang sơn của tôi!

Khí thế rào rạt như vậy, không cho cự tuyệt như vậy!

“Mộ Nghịch Hắc.”

“Hả?”

Tôi nhìn mắt anh, đột nhiên nở nụ cười.

Kiểm mũi chân nhẹ nhẹ nhàng chạm khuôn mặt anh, tôi từng chữ từng câu nói rõ ràng với anh: “Em thích anh.”

Trong mắt anh có chút kinh ngạc bị kìm hãm, kinh ngạc hỏi tôi: “Em nói cái gì?”

Tôi cười: “Lời hay không nói lần thứ hai!”《bigbab01.wordpress.com》

※※※

Khi đi ra từ KTV, đã gần rạng sáng.

An Thần đưa Dao Dao về nhà, vừa tiện đường đưa Mộ Nghịch Hắc trở về khách sạn. Mà tôi, tự nhiên phải cùng đi với đôi tình nhân kia.

Trên đường, Triệu Đại Thông ngồi cạnh ghế lái xoay người hỏi tôi: “Tiểu Bạch, bạn cùng Mộ Nghịch Hắc phát triển đến giai đoạn nào rồi?”《bigbab01.wordpress.com》

Tôi tựa lưng vào ghế ngồi, nghiêng đầu nhìn cảnh đêm bên ngoài, không trả lời hỏi lại: “Vậy cậu với Trình Quân phát triển đến giai đoạn nào rồi?”

Cô ta nũng nịu cười: “Minh từ sau năm thứ ba, đều ở chỗ cậu mình, nào có cơ hội đêm không về ngủ nhà? Trái lại là bạn, ở trường học thì thường xuyên đi khu nhà ở của Mộ Nghịch Hắc. Hai người các bạn sẽ không đã……”

Cô ta cố ý ngừng lại một chút.

Tôi hơi nghiêng đầu nhìn về kính chiếu hậu phía trước, Trình Quân yên lặng lái xe, mím môi, nét mặt bình tĩnh.

Chuyển con mắt chống lại ánh mắt tò mò của Đại Thông, tôi cả lơ phát phơ nói: “Tôi nói Triệu Thông Đình, lời này của cậu có ý là: Cho tới bây giờ cậu vẫn là một bó hành tây thuần khiết không tỳ vết, vốn không có người hái?”

Cô ta kinh ngạc một chút, giống như không phản ứng lại những ý nghĩ sâu xa trong lời nói của tôi.

Nhú mảy lại liếc mắt một cái nhìn Trình Quân hết sức chăm chú lái xe, trong lòng hình như có cái gì động đập một chút, nhếch khóe miệng cười châm biếm, tôi nói: “A! Tôi vốn là nghĩ hai người qua sông trước rồi mới bắc cầu, gạo mọc com đã nấu xong. Không nghĩ tới! Thật sự là không nghĩ tới……”《bigbab01.wordpress.com》

A! Đây tôi vẫn tưởng tượng đến nội dung vở kịch cầu huyết[1], cuối cùng là lừa mình dối người.

Trong chuyện xưa của chúng tôi, căn bản không có cái gì “Nhân vật nữ phụ quý kẻ đa đoan/điển viên nam chính tao nhã hiền lành bị dụ dỗ, nam nhân vật chính vì cái gọi là ‘Trách nhiệm’ mà vứt bỏ nữ nhân vật chính mà mình vẫn luôn ngưỡng mộ trong lòng” Loại người viết kịch này thực thối nát mà. Người ta rõ ràng là so với nước tinh khiết còn bằng thanh ngọc khiết hơn!

Hạ Tiểu Bạch, may mắn cuộc có thể ngừng vì Trình Quân “phản bội” lấy cơ rồi!

Triệu Đại Thông gấp giọng điệu mỉa mai của tôi, nhú mảy lại hỏi: “Ôi, Hạ Tiểu Bạch, lời này của bạn rất cuộc là có ý gì hả?”

Tôi cong mi cười: “Không có ý tứ gì! Tôi cũng liền một lúc không tiếp nhận được chuyện cậu vẫn thật sự là một bó hành xử/ nữ, cậu cho tôi chút thời gian, để cho tôi trong chốc lát tỉnh lại!”

Triệu Đại Thông mặt đỏ lên, có chút cảm giận nhìn tôi: “Hạ Tiểu Bạch, những lời nói này của bạn không có chút kiêng dè, đáng vẽ lưu manh?”

Tôi khề đảo mắt, cười đùa cợt nhả nói: “TMD, Hạ Tiểu Bạch tôi cả một người thô kệch! Cậu còn chờ mong gì từ miệng tôi nghe được cái gì văn nghệ giả trang 13 hả? Miệng tôi không có chút kiêng dè thì thế nào! Đáng vẽ tôi lưu manh thì thế nào!”《bigbab01.wordpress.com》

Cô ta bị khí thế tôi áp đảo, ghen một chút, oán hận nói: “Hạ Tiểu Bạch, bạn như thế nào hai mặt trong ngoài không giống nhau như vậy? Có bản lĩnh bạn ở trước mặt Mộ Nghịch Hắc cũng như vậy!”

Tôi nâng cao chân lên bắt chéo, nâng tay vuốt vuốt tóc, cười đến quỵên rũ: “Hắc! Thực xin lỗi, tôi thật không có bản lĩnh đó! Tôi còn thích ở trước mặt

Mộ Nghịch Hắc là cô gái giả bộ dịu dàng ít nói, giả bộ đáng yêu, giả bộ ngây thơ, giả bộ ngoan ngoãn! Mà lại, anh ấy còn thích ăn bộ dạng của tôi vậy kia!”

Thông Hoa hung tợn mà trừng mắt nhìn tôi một lúc lâu, khuôn mặt ba màu đen xanh trắng kia thay đổi một vòng, cuối cùng nghiêng răng phùng má nói ra một câu: “Hạ Tiểu Bạch, bạn cũng thật không cần.....”

“Đủ rồi!”

Đừng hiểu lầm! Lời này là Trình Quân nói!

Triệu Đại Thông bị anh ta lạnh giọng cắt ngang, cả người sùng sốt vài giây. Vành mắt lập tức uồn ướt, thẳng tắp mà nhìn anh ta, một bộ dạng sắp khóc.

Sau khi Trình Quân nói ra, chính mình cũng ngạc nhiên một chút.

Nhấp mí mắt, anh ta một tay đỡ tay lái, một tay đi kéo tay cô ta, ôn nhu áy náy nói: “Tiểu Đình, thực xin lỗi.....”《bigbab01.wordpress.com》

Hai hàng nước mắt lướt qua đôi má, Thông Hoa vẻ mặt bi thương nhìn anh ta: “Trình Quân, anh sao lại có thể đối xử với em như vậy? Anh sao có thể đối xử với em như vậy! Anh chưa từng màng em bao giờ! Nhưng hôm nay vì cô ấy mà màng em.....”

Tôi liếc nửa con mắt khinh thường, im lặng nhìn nóc xe.

TMD Đóa Thông Hoa này không đi diễn “Đong đưa cùng bà nội” quả thật rất lãng phí tài năng!

Sau khi đưa Triệu Thông Hoa bình an trở về nhà, trên đường trở về, Trình Quân lái xe rất chậm, một bộ dạng không tập trung tư tưởng.

Tôi ngồi ở phía sau, vừa ngắm nghía điện thoại di động, vừa không chút để ý hỏi anh ta: “Trình Quân, anh hiện tại có phải tức giận với em phải không?”

Mắt anh ta nhìn phía trước, nhàn nhạt trả lời: “Không có, anh sao có thể vì chuyện nhỏ này mà tức giận với em.”

“Anh không biết em trong ngoài không giống nhau, hai mặt sao?”

“Anh đã gặp đủ loại tính tình khác nhau của em, từ lâu đã luyện thành thói quen.”

Tôi cười: “Đúng vậy! Trên đời này, còn có người biết rõ em hơn anh sao?”

Anh ta từ sau kính chiếu hậu nhìn tôi liếc mắt một cái, không nói.

Bên trong xe lại khôi phục sự im lặng.《bigbab01.wordpress.com》

Tôi nhìn chằm chằm móc treo thiên nga trên xe một lúc, từ phía sau lấy một cái đệm tựa, để tới trước mắt tinh tế nhìn: Chất liệu tơ lụa tốt, mặt trên có thêu hoa tinh xảo, vừa nhìn đã biết là loại của Thông Hoa.

“Trình Quân, trước đây em vẫn muốn hỏi anh: Anh vì sao lại chọn ở cùng một chỗ với Triệu Thông Đình. Hiện tại, em nghĩ em đã biết rõ đáp án.”

“.....Đáp án gì?”

Tôi nhàn nhạt cười, không có trực tiếp trả lời anh ta, mà nói: “Trình Quân, em nghĩ anh sẽ không phải không biết, mấy năm nay em vẫn luôn thích anh.”

Anh ta im lặng một lúc, đáp: “Nhưng là, anh càng biết, trong lòng em thích nhất mối tình đầu.”

“Đúng, em lại càng thích William. Em thậm chí, một lần đã cho rằng cả đời này của em cũng không có khả năng thích người khác giới giống như thích William.....” Ngừng lại, mỉm cười: “Nhưng mà, anh không phải vẫn biết —— cho dù em sẽ thích anh ấy như thế nào, đời này chúng em cũng không có khả năng cùng một chỗ sao?”

Lưng anh ta cứng đờ, mạnh mẽ quay đầu lại nhìn tôi.《bigbab01.wordpress.com》

“Tuy rằng, em vẫn quên không được William. Nhưng mà, qua nhiều năm như vậy, anh ấy cũng không ảnh hưởng em thích anh. Hơn nữa, em vẫn tin tưởng chắc chắn rằng cuối cùng có một ngày em sẽ càng càng càng thích anh hơn so với anh ấy.”

“Tiểu Bạch.....”

“Em vẫn nghĩ rằng, anh cũng thích em. Chính là thời cơ chưa tới, mới không mở miệng nói gì. Thậm chí, khi anh nắm tay Triệu Thông Đình đứng ở trước mặt em, nói cho em biết hai người quyết định cùng một chỗ thì, trong lòng em vẫn còn tin tưởng chắc chắn rằng anh nhất định gặp nạn có nỗi khổ trong lòng.....”《bigbab01.wordpress.com》

Tôi dùng móng tay móc móc hoa văn trên đệm dựa, thoáng suy nghĩ một chút nên tìm từ thế nào, còn nói: “Hiện tại em mới biết được, anh lúc trước chính là nghĩ muốn ở cùng một chỗ với cô ta, mới cùng ở một chỗ với cô ta. Có lẽ là vì yêu, có lẽ là vì cô đơn, có lẽ là vì mới lạ, có lẽ..... A, mặc kệ là cái lý do gì, tóm lại anh không có cái gì gọi là ‘khô tâm’. Cái gọi là ‘Khô tâm’ kia, chính là em một bên tự mình đa tình tìm có mà thôi!”

Trong mắt anh ta có một chút giết mình, từ từ nói: “Không, em không có tự mình đa tình. Tiểu Bạch, anh thật sự vẫn thích em.”

“Đúng, anh là thích em. Qua nhiều năm như vậy, anh vẫn duy trì khoảng cách so với bạn bè gần một chút, so với người yêu xa một chút, chính là bởi vì anh thích em. Nhưng mà——” Ngừng lại một chút, tôi yếu ớt nói: “you are just not that into me!”

Anh ta từ kính chiếu hậu nhìn tôi, ánh mắt bi thương.

Tôi nhìn anh ta, mỉm cười: “Trình Quân, cho tới nay, thật ra em cũng chưa từng nghĩ đến em thích anh như vậy.”

“.....”《bigbab01.wordpress.com》

“Trình Quân, em lúc ấy lại xúc động đi tỏ tình với Mộ Nghị Hắc như vậy, có cùng nguyên nhân là bởi vì muốn anh tức giận. Hiện tại, em thật sự, thật sự, thật sự thực may mắn anh lúc đây lựa chọn là Triệu Thông Đình.”

“Tiểu Bạch, không cần hơn nữa.”

Tôi nhếch khóe miệng lên, cười đến có chút quá long lanh: “Trình Quân, có một câu đêm nay em đặc biệt, đặc biệt, đặc biệt muốn nói với anh——”

Mắt anh ta trong kính ngưng lại lạnh lạnh mà lại đau thương, tôi một chữ một câu nói: “Trình Quân, cảm ơn anh tự tay đem em đẩy đến bên người Mộ Nghị Hắc, làm cho em thật sự tự chính mình hiểu được cảm giác yêu một người.”《bigbab01.wordpress.com》

Trong kính chiếu hậu, ánh mắt Trình Quân dờ dẩn, biểu tình trên mặt trong nháy mắt sụp đổ, tất cả bi thương cùng hối hận cũng trở thành từng mảnh nhỏ.

Khác biệt với vẻ mặt tôi, thờ ơ nhìn bóng đêm đen đặc ngoài cửa sổ.

Giờ phút này, tôi đã hiểu rõ: Đối với Trình Quân, tôi đã loại bỏ.《bigbab01.wordpress.com》

[1] Cầu huyết = shit =.

Hết chương 19.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hắc Bạch xứng đôi ๑ Dị ứng rượu

【Thật ra, khuôn mặt người ấy ở trong trí nhớ của tôi vẫn là mơ hồ. Giờ phút này, lại bỗng nhiên cảm thấy, khóe môi người ấy nhất định cũng là hơi hơi nhếch lên như vậy, mũi người ấy cũng nhất định thẳng tắp đẹp giống như anh vậy.】

※※※

Ngày thứ hai.《bigbab01.wordpress.com》

Buổi sáng sáu giờ tròn.

“A lô?”

“Đây là điện thoại của Hạ Tiểu Bạch phải không?” Trong tai nghe truyền đến một giọng nam lười biếng mà xa lạ.

Tôi sững sốt một chút, dụi dụi mắt, lại một lần nữa xác nhận dãy số trên màn hình, ngập ngừng đáp: “Đúng, xin hỏi ngài là ai?”

“Tôi là Tổng Tuần Khi bác sĩ bệnh viện Y.”《bigbab01.wordpress.com》

Cúp điện thoại, tôi vội vàng rời giường mặc quần áo rửa mặt, ngay cả bữa sáng cũng không ăn, tiện tay cầm di động cùng túi tiền vội vàng mang chân chạy loạn ra cửa. Khi xuống tầng, giọng nói của cha già ở phía sau vang lên: “Tiểu Bạch, sáng sớm vội vàng hấp tấp đi đâu vậy?”

Tôi không quay đầu, nín cổ họng đáp: “Một người bạn của con bị dị ứng rượu vào bệnh viện, con đi nhìn xem.”

“Bọn nhỏ các con, mới mấy tuổi, bắt đầu uống rượu cũng chưa bị trách mắng.”《bigbab01.wordpress.com》

Tôi không để ý lời ông cảm ràm, bước chân lại nhanh hơn một chút.

Đến tầng dưới, vừa vặn gặp Trình Quân chạy buổi sáng. Anh ta gặp tôi về mặt hoảng hốt, kéo tôi hỏi: “Tiểu Bạch, làm sao vậy?”

“Vừa rồi nhận được điện thoại, Mộ Nghị Hắc đi ứng rượu hiện tại ở bệnh viện Y, em bây giờ đi qua xem.”

“Đi ứng rượu? Phát hiện khi nào?”《bigbab0l.wordpress.com》

“Không biết! Di động của anh ấy để ở phòng cấp cứu bệnh viện, bác sĩ trực ban nhật được, tìm được cuộc gọi ghi nhớ gần nhất thì gọi lại cho em.”
Tôi nói, giọng nói có chút nghẹn ngào, “Trình Quân, anh nói rượu tối hôm qua có thể có vấn đề?”

Về mặt anh ta phức tạp mà nhìn tôi một cái, đem khăn mặt từ trên cổ cầm đến: “Em chờ anh một chút, anh đi lên lấy cái chìa khóa, lái xe đưa em đi qua.”

Không đợi tôi trả lời, Anh ta liền xoay người chạy vào trong nhà.

Trình Quân chạy xe một đường tới bệnh viện Y, xe mới vừa dừng lại, tôi liền mở cửa chạy xuống. Vừa chạy vào phòng khám bệnh, vừa gọi điện thoại đi động của Mộ Nghị Hắc: “Xin chào bác sĩ Tổng, tôi bây giờ đã đến bệnh viện, tôi đến chỗ nào tìm ngài.”

“.....”《bigbab0l.wordpress.com》

“Được, tôi biết. Tôi lập tức qua đó! Cảm ơn ngài!”

Khi đi vào phòng làm việc của bác sĩ Tổng Tuấn Khi, anh ta đã thay quần áo thường, đang ngồi ở trên xô-pha coi báo chí. Trên bàn trà trước mặt để chiếc iphone4 màu đen, đúng là di động của Mộ Nghị Hắc.

Tôi gõ gõ cửa, đi đến trước mặt anh ta, ôm ngực tiếp không khí xuống dưới nói: “Bác sĩ Tổng, tôi là ——”

“Hạ Tiểu Bạch?” Anh ta đỡ cái kính màu vàng trên mũi, ngẩng đầu nhìn về phía tôi.

Ngũ quan sâu sắc, ánh mắt bình tĩnh, đúng là một người đẹp trai!《bigbab0l.wordpress.com》

Tôi sừng sốt một chút, gật đầu: “Đúng, tôi là Hạ Tiểu Bạch.”

Khóe môi anh ta cong cong, chỉ vào di động trước mặt nói: “Đây, bạn trai cô, cầm đi!”

Tôi cầm lấy di động, cúi người nói tiếng cảm ơn, lại hỏi anh ta: “Bác sĩ, Mộ Nghị Hắc anh ấy có nặng lắm không?”

“Không chết được.”《bigbab0l.wordpress.com》

Người này nói chuyện thật đúng là.....nghe không hay!

Tôi nhú nhú mày, bất mãn trừng mắt nhìn anh ta liếc mắt một cái, xoay người đang muốn rời đi, bỗng nhiên lại nghe thấy anh ta nói: “Anh ta đang uống thuốc Đông y được tính cực mạnh, phải kiêng rượu, kiêng cay, cai thuốc, kiêng đồ tươi sống, cô sẽ không phải không biết chứ?”

Tôi kinh ngạc, mạnh mẽ quay đầu nhìn anh ta.

Hai bàn tay anh ta đối lập nhau, có dạng hình tháp đặt ở trên đầu gối, tựa tiểu phi tiểu nhìn tôi: “Xem ra, thật sự không biết hả!”

Tôi do dự một chút, hỏi anh ta: “Ngài nói, Mộ Nghị Hắc anh ấy đang đang dùng..... dùng thuốc Đông y?”《bigbab0l.wordpress.com》

“Đúng. Khi tiếp xúc khám bệnh tôi đơn giản hiểu được một chút tình hình uống thuốc gần đây của anh ta. Nói là mấy ngày trước đây ở Vân Nam thì bị rắng độc cắn qua, đến bây giờ vẫn luôn dùng thuốc của một ông già Đông y tại địa phương điều chế để giải độc. Đang uống liều thuốc mạnh như vậy, thể nhưng còn dám uống rượu hút thuốc ăn hải sản, đây có phải nghĩ không muốn giữ lại mạng sống hay không?”

Tôi nghe anh ta nói như vậy, đầu óc ngây ngốc một trận, thân thể run lên, giọng nói lập tức nghẹn lại: “Bác sĩ, Mộ Nghị Hắc anh ấy, anh ấy bây giờ.....”

“Yên tâm! Cho anh ta mấy chai thuốc nước, lại sẽ không có chuyện gì.” Anh ta nhìn tôi, trong mắt mang theo ý cười, “Cô gái nhỏ gan cũng thật là nhỏ, thần kinh cũng không chịu nổi hù dọa!”

Tôi có chút phần nộ nhìn anh ta.《bigbab0l.wordpress.com》

“Đừng trừng tôi nha? Tôi nói lời này cũng là nghĩ muốn nhắc nhở cô phải quan tâm đến bạn trai mình nhiều vào. Sáng sớm bốn giờ, thức dậy nốt sợi trên người giống như cái xúc xắc, chi chít, nờ loét, còn tự một người đến bệnh viện. Bảo anh ta liên lạc người nhà, anh ta nói bạn gái anh ta gan nhỏ, thần kinh không chịu nổi hù dọa. Tôi nghĩ, gan nhỏ còn dám để cho bạn trai tự mình liều mạng như vậy sao?.....” Anh ta dựa lưng vào ghế xô-pha đằng sau, về mặt lười nhác cảm thán, “Người không biết không sợ! Cô gái nhỏ, cô cũng nên để chính mình tĩnh lại tĩnh lại một chút đi!”

“Bác sĩ Tổng, anh lại ở đây đứng lớp giáo dục người nhà bệnh nhân?” Một người giọng nói như tiếng sáo vang lên ở sau lưng.

Tôi xoay người, chỉ thấy một bác sĩ nam áo trắng dài nghiêng người tựa ở cửa nhìn tôi, một đôi mắt phượng hẹp đẹp hơi nhếch lên, cười có chút không đứng đắn.

“Chỗ nào hả! Tôi đây đang nhắc nhở cô gái nhỏ này phải quan tâm đến bạn trai mình mà!” Bác sĩ Tống kia cả lờ phất phơ mà đáp lại một câu, nói với tôi, “Cô gái nhỏ, bạn trai cô bây giờ đang ở tầng ba truyền dịch, mau đi xem một chút đi!”《bigbab0l.wordpress.com》

Tôi gửi lời cảm ơn một lần nữa, gật gật đầu với bác sĩ đang tựa ở cạnh cửa, vội vàng nâng bước rời đi.

Mới vừa ra cửa, chợt nghe trong phòng truyền đến lời thoại của hai người:

“Tôi đã nói mà! Tên con trai kia không chịu gọi điện cho người nhà, khẳng định là nói dối mọi người chuyện mình bị trúng độc!”

Tôi dừng lại bước chân.

“Người ta đau lòng bạn gái, sẵn lòng nói dối, anh quân rộng như vậy làm gì hả?”

“Tôi cũng là ‘lương y như từ mẫu’ nha! Nếu tôi không có tấm lòng tốt gọi điện cho cô ta, dự đoán con bé này bây giờ cũng chẳng hay biết gì. Lại nói tiếp, đây cũng coi như một phần công tác của tôi đi!”

“Chủ nhiệm Tống, sáng nay có ông cụ cúp điện thoại hiện tại cũng một mình ở phòng truyền dịch, ngài có muốn nhân tiện cũng liên lạc với người nhà ông ta một chút hay không?”

“Ài, tôi nói Hiệp Lưu Phong, trong lời này của anh chứa ý mỉa mai là có ý gì hả!”《bigbab0l.wordpress.com》

“Tôi có thể có có ý tứ gì chứ? Tống Tuấn Khi, anh bên ngoài đồng thời là một hội viên bí mật, cũng là một bác sĩ. Mời anh khi đang trực ở bệnh viện thì, có chút đạo đức nghề nghiệp, dù sao không cần đối với bệnh nhân nam mặt mũi đẹp để biểu hiện quan tâm quá mức……”

“Bác sĩ quan tâm đến bệnh nhân là lý lẽ chính đáng, có vấn đề gì a……”

Nghĩ đến câu nói tối hôm qua của Dao Dao: “Em gái, đừng trách chị không nhắc nhở em nha! Đầu năm nay, đàn ông hơi có vài phần quỵên rũ, không chỉ có phụ nữ mơ ước, đàn ông cũng thêm nhỏ dãi!” Tôi lặng lẽ mà ngửa đầu nhìn trần nhà: Mộ Nghịch Hắc, em trước kia như thế nào lại không phát hiện anh cũng là loại “Nam nữ cũng ăn” chứ?

Trình Quân đỗ được xe, gọi điện thoại hỏi chỗ của tôi.《bigbab0l.wordpress.com》

Tôi vừa đi cầu thang, vừa nói với anh ta: “Mộ Nghịch Hắc không có gì đáng ngại, cũng không phải rượu có vấn đề. Anh không cần lo lắng, đi về trước đi!”

Anh ta im lặng, hỏi: “Em còn chưa ăn bữa sáng mà? Anh giúp em mua mạng tới đó?”

“Không cần, em đợi anh ấy cùng nhau ăn.”

Anh ta lại im lặng.《bigbab0l.wordpress.com》

Tôi cắn cắn môi, hướng vào ông nói nói: “Trình Quân, cảm ơn anh! Anh hôm nay đi về trước đi! Em nghỉ, Mộ Nghịch Hắc anh ấy hẳn là không muốn cho anh nhìn thấy bộ dạng bây giờ của anh ấy.”

Một lát.

Anh ta thấp giọng nói: “Được.”

Đi lên tầng ba phòng truyền dịch, tôi liếc mắt một cái liền trông thấy anh ấy.

Trên người thay một chiếc áo phông đen sạch sẽ, vẫn còn mặc chiếc quần bò ngày hôm qua, đôi giày màu xanh đen trên chân. Một thân trang phục bình thường như vậy, nhưng lại khiến cho tôi ở trong phòng truyền dịch có gần một trăm người, liếc mắt một cái nhìn thấy anh.

Tôi cảm chặt di động trong tay, bước chân nhanh nhẹn, đến gần anh.《bigbab0l.wordpress.com》

Tay trái anh cầm kim chuyền, tay phải hoàn toàn đặt trên tay vịn ghế tựa. Trên đầu gối phủ một tờ báo, tay phải lật tờ báo, lông mi tinh tế rũ xuống đọc báo.

Tôi nhìn anh, hơi hơi nhếch nhếch môi lên: Tình trạng lúc này đây, anh ngồi ở chỗ kia, không những không nhếch nhác, dáng vẻ kia lại còn lộ ra một chút thần nhiên như thường thanh tao lịch sự. “Gió cấp tám thổi không động, bông sen hồng đứng thẳng” bình tĩnh ung dung như vậy, thật khiến cho tôi trong vô hình bị “Một rằm qua sông Trường Giang” sang phía đông sườn núi Trung Quốc.

“Gia, ngài thật đúng là loại người thích ứng trong mọi hoàn cảnh! Lúc này, mà vẫn còn nhàn hạ thoải mái xem tờ báo nhỏ này như vậy!”

Ngón tay anh cứng đờ, ngừng đầu nhìn về phía tôi.《bigbab0l.wordpress.com》

Về mặt nhọt nhọt kinh ngạc thoáng qua, trong mắt từ từ hiện ra một tia cười, anh hỏi tôi: “Sao em lại tới đây?”

Tôi cảm điện thoại di động đưa cho anh: “Này! Bác sĩ Tổng phòng cấp cứu kiểm tra máy của ngài, gọi điện thoại cho em để cho em đây đến để nhận lại vật bị đánh rơi.”

“Nhưng hóa ra là ở chỗ này.”

Anh bỏ tờ báo xuống, đưa tay với qua đây. Vừa cầm di động, cũng cầm tay của tôi: “Đến, ngồi ở đây.”

Tôi ngồi phía bên phải nơi anh truyền dịch, mang anh quan sát một phen, cau mày hỏi anh: “Dị ứng thế nào? Để em nhìn xem!”《bigbab01.wordpress.com》

“Chỉ là nổi một chút mụn đỏ, hiện tại đã lặn rồi.” Cười cười, anh còn nói: “Bệnh nhỏ, em đừng quá nóng lòng.”

Trong lòng tôi đau xót, bữu môi nói: “Ai quá nóng lòng? Em chỉ lo lắng anh ở chỗ của em xảy ra chuyện, trở về em khó cùng toàn bộ giáo viên và học sinh nói rõ. Nếu anh không uống rượu thành phố X chúng em bị dị ứng, em cũng chẳng quan tâm tới anh đâu!”

Anh biết tôi khâu thị tâm phi[1], chỉ nhếch miệng cười cười, không nói cái gì nữa.

Đến gần rồi, lúc này mới phát hiện môi anh tái nhợt, sắc mặt tối tăm, trong mắt tràn ngập đường tơ máu, trong ánh mắt lộ vẻ mệt mỏi. Chỉ vài giờ không thấy, mà anh lại tiêu tụy thành cái bộ dạng này!

Rõ ràng còn đang uống thuốc Đông y kia, lại nói cho tôi biết đã không có việc gì. Rõ ràng phải kiêng rượu, bỏ thuốc, kiêng đồ tươi sống, lại còn ở tiệc rượu ăn uống linh đình, nói cười oanh oanh. Rõ ràng một mình một người ở bệnh viện truyền dịch rất lạnh lẽo, lại kiên trì không chịu nói cho tôi biết.....

Mộ Nghịch Hắc, một bạn trai 100 phần như anh trước mặt em, cho dù em là một nàng tiên, cũng phải động phạm tâm!《bigbab01.wordpress.com》

“Cô gái nhỏ, cô cũng nên để chính mình tĩnh lại tĩnh lại một chút đi!”

Nghĩ đến lời nói của bác sĩ Tổng kia, trong lòng tôi một mảnh hiu quạnh: Tôi đây là bạn gái, ngay cả 60 phần cũng không lấy được đi?

“Nghĩ cái gì vậy?”《bigbab01.wordpress.com》

Anh dùng tay xoa xoa tóc của tôi, cười đến ôn nhu.

Tôi nâng tay bắt lấy ngón tay của anh, theo dõi anh một lúc lâu, mới cười hỏi anh: “Có đói bụng không? Muốn ăn cái gì, em đi mua cho anh.”

“Không cần, thuốc nước này còn hai giờ nữa là truyền xong rồi. Đến lúc đó, chúng ta đi ra ngoài ăn bữa sáng.”

“Được.” Tôi cong khóe mắt xuống, hướng về phía anh gật gật đầu. Lại hỏi anh: “Anh mệt không mệt? Có muốn ngủ một chút hay không?”

“Không cần, ngồi như này cũng không ngủ được.”

Tôi ngồi thẳng thắt lưng, vỗ vỗ bả vai của mình, cười với anh: “Nơi này có thể cho anh mượn dựa vào một lúc!”

Anh nhìn bả vai của tôi, ánh nước trong mắt dịu dàng《bigbab01.wordpress.com》

Một lúc lâu sau, mới từ từ mở miệng nói: “Hạ Tiểu Bạch, lời này hẳn là lời nói của đàn ông. Em như vậy, bảo anh lấy gì chịu được?”

Tôi đảo đôi mắt nhỏ: “Bảo anh dựa vào anh phải dựa vào, đừng lãng nhăng lắm chuyện vậy, giống như một mụ đàn bà vậy!”

Góc miệng anh nhếch lên, cơ thể nghiêng nghiêng, đem đầu từ từ tựa trên vai tôi.

Đầu tóc của anh đen mà cứng, đâm vào da cổ, ngứa, có chút hơi đau. Giống cảm giác trong lòng của tôi lúc này.

“Hạ Tiểu Bạch.” Anh gọi tôi, hơi nóng ần ần gần sát da tôi, ấm nóng.

“Vâng?”

“Về sau ăn nhiều một chút.”

“Hả?”《bigbab01.wordpress.com》

Đầu của anh chuyển động, cúi đầu nói: “Em rất gầy, xương bả vai em nhô lên đau người.”

Tôi cúi mắt nhìn anh, chỉ nhìn thấy cái mũi thẳng tắp cùng cái môi nhỏ.

Trước kia, hình như cũng có người nói cùng lời nói này với tôi.

Trong phòng vẽ tranh lúc hoàng hôn, chúng tôi đưa lưng về nhau ngồi dưới đất, trên đầu gối mỗi người kê một quyển phác họa, cúi đầu gạch gạch vẽ vẽ.

Tôi đang chuyên tâm dùng bút chì gạch ra đường đường ranh giới bức vẽ, người ấy đột nhiên gọi tôi: “Hạ Tiểu Bạch.”

Tôi cúi đầu, động tác tay không có dừng lại: “Vâng?”

“Về sau đừng ăn cơm nguội nữa.”《bigbab01.wordpress.com》

Tôi nghiêng đầu: “Hả?”

“Trên lưng em đều là xương, dựa vào một chút cũng không thoải mái, đau người.”

Tôi sừng sốt một lúc, khe khẽ than thở một câu: “Của anh cũng đau người.”

Người ấy cười cười, quay đầu hỏi tôi: “Như thế nào? Học được tranh luận cùng sư phụ?”

Tôi không nói chuyện, cầm lấy cục tẩy cọ cọ. Trong lòng lại đang nói thầm: Người sư phụ này cũng quản lắm chuyện đi? Cũng không phải cha mình, dựa vào cái gì quản mình ăn hay không ăn cơm nguội, trên người có mấy lạng thịt hả?

“Đừng xóa, để cho anh xem về thế nào.”

Lời nói còn chưa dứt, người ấy liền đưa tay lấy bức vẽ từ trong tay tôi.

Sau khi nhìn lướt qua, chép chép miệng, người ấy hỏi tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em đây là đang vẽ phác họa sao? Đây căn bản là nét vẽ đơn giản chẳng?”

Tôi bĩu môi nhìn người ấy, không nói.《bigbab01.wordpress.com》

Người ấy cười cười, lấy bút chì từ trong tay tôi, cúi đầu, vừa vẽ vừa nói: “Đường ranh giới phải vẽ như vậy, đường cong phải có nặng nhẹ, mới có thể biểu hiện được cảm nhận.”

Tôi nhìn bức vẽ của tôi dưới nét vẽ của người ấy trở nên sinh động trên dưới nhiều tầng, trong lòng vui vẻ, ngẩng đầu nhìn người ấy——

Thật ra, khuôn mặt người ấy ở trong trí nhớ của tôi vẫn là mơ hồ.

Giờ khắc này, lại bỗng nhiên cảm thấy, khóe môi người ấy nhất định là hơi hơi nhếch lên như vậy, mũi người ấy cũng nhất định thẳng tắp đẹp giống như anh vậy.《bigbab01.wordpress.com》

“Được.” Tôi gật gật đầu, đáp: “Về sau ăn nhiều một chút, cho nhiều thịt.”

Anh im lặng.《bigbab01.wordpress.com》

Thật lâu sau về sau, mới cúi đầu trả lại một câu: “Ngoan.”

Tôi ngửa đầu nhìn về phía trần nhà, trong mắt có giọt nước lưu lưu chuyển động.

Lần đó, là lần cuối cùng tôi mười hai tuổi với người ấy cùng nhau vẽ.

Sao vậy, tôi vì sao không ngoan ngoãn nói với người ấy: “Được”?《bigbab01.wordpress.com》

※※※

[1] Khẩu thị tâm phi: miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo.

Hết chương 20.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Hắc Bạch xứng đôi ① Vì anh rửa tay làm mì

【“Hạ Tiểu Bạch, cuối cùng em ở trước mặt anh tháo xuống lớp nguy trang, cuối cùng em bắt đầu mở rộng trái tim đối với anh.” Chóp mắt một cái,

anh nghiêng người hôn lên cái trán của tôi, áp môi lên da của tôi, từ từ nói: “Hạ Tiểu Bạch, cuối cùng anh cũng đợi cho tới giờ phút này”】

※※※

Sau khi đi ra từ bệnh viện, tôi cùng Mộ Nghị Hắc đi quán ăn sáng Trung Quốc gần đó.

Khẩu vị của anh hình như không được tốt, ăn thật rất chậm, cũng rất ít.

Tôi nhìn chỉ mấy miếng cháo Bát Bào cùng nửa cặp lồng bánh sủi cảo còn trước mặt anh, quan tâm hỏi anh: “Sao lại ăn ít như vậy? Có phải không thoải mái hay không?”

Anh lắc lắc đầu, ánh mắt ấm nóng rộng mở nhìn tôi, nói rất chậm: “Không phải, anh buổi sáng bình thường khẩu vị cũng không tốt. Em đừng quan tâm anh, chính mình ăn nhiều chút.”

“Vậy anh có gì đặc biệt nghĩ muốn ăn không?”

Anh thoáng suy tư một chút, cười: “Thì có một loại, có chút muốn.”

“Cái gì?”

Ánh mắt cong cong, anh cười có chút giảo hoạt: “Hạ Tiểu Bạch nấu mì ăn liền.”

Tôi sững sốt một chút, cúi đầu thoáng nhìn đồng hồ: Tám giờ tròn.

Cầm di động đặt lên bàn cùng túi tiền lên, tôi đứng lên nhìn anh nói: “Chúng ta đi thôi!”

“Trở về khách sạn sao?”

Tôi trừng mắt nhìn: “Không! Chúng ta đi ăn Hạ Tiểu Bạch nấu mì ăn liền!”

Ở cửa hàng bách hóa bên cạnh mua mì ăn liền, chúng tôi gọi xe đến dưới lầu khu phố nhỏ. Thanh toán tiền xe, tôi lôi kéo anh xuống xe.

Anh ngửa đầu nhìn nhìn cửa sổ phòng tầng ba của tôi, tựa tiểu phi tiểu hỏi tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em không sợ bị cha mẹ em cạo tóc, đánh gãy chân?”

Tôi hiện ra dáng vẻ oai phong lẫm liệt, gật đầu thật mạnh: “Vì anh, em không sợ!”

Anh cười, mặt mày sang rõ: “Ô! Hạ Tiểu Bạch, ai cho em mượn tim gấu gan báo?”

“A hã, đi thôi!” Tôi lôi cánh tay anh kéo anh lên tầng, vừa đi vừa nói thầm: “Em còn không sợ làm người hói đầu người què, anh ngược lại còn chọc ngoáy, thật khó chịu mà!”

Vào phòng, tôi mở điều hòa, lôi kéo anh đến phòng khách ngồi xuống ghế xô-pha.

Anh khẽ đáng giá xung quanh, hỏi tôi: “Bình thường trong nhà chỉ có một mình em?”

“Đúng. Mẹ em mặc dù là giáo viên dạy trung học nhưng đầu tháng tám đã bắt đầu học bù. Bà hiện tại theo chủ nhiệm lớp cấp ba, bình thường giữa trưa không trở về, trực tiếp ăn ở căn tin trường học. Cha em ở trong viện thời gian trước nhận một hạng mục khảo cổ, ông là chủ nhiệm khoa, mỗi ngày đều phải đi viện nghiên cứu.” Nói đến đây, tôi đứng thẳng dựng vai, cảm thán nói: “Ôi! Em sợ khô cha không đau mẹ không thương đứa bé này!”

“Nhìn em già mồm kia!” Anh cười giận tôi một câu, “Anh xem em cả ngày không có người quản lý, thật rất ung dung tự tại!”

“Nếu cả ngày em bị quản, bây giờ làm sao có thời gian đến hầu hạ lão gia ngài?” Tôi cười hắc hắc, mở ti vi, đem điều khiển từ xa đưa cho anh, bỏ lại một câu “Ngồi lại ở đây, không được đi lung tung!” Sau đó, cầm mì ăn liền vào phòng bếp.

Đổ nước vào trong nồi, đặt trong lò vi sóng đun. Tôi mặc tạp dề trên mình, bắt đầu bóc gói mì cùng túi gia vị. Sau khi đối phó xong mọi thứ, nghĩ nghĩ, lại từ trong tủ lạnh cầm cà chua và rau cải, rửa sạch cắt xong chuẩn bị trứng gà tất cả cho vào trong nồi mì.

Trong nồi nước dần dần bốc hơi sủi lên bọt nước lăn tăn, theo thời gian trôi qua, bọt nước càng lúc càng lớn, cho đến sôi trào. Tôi theo thứ tự đem mì, gói gia vị, trứng gà, cà chua cùng rau xanh cho vào trong nồi, đậy nắp vung lên nấu.

Thừa dịp thời gian rảnh rỗi đun mì, ta đem焯thái rau cùng bàn bếp thu dọn một chút. Xong, rửa tay, vung vung bọt nước trên tay, quay người lại đã thấy Mộ Nghị Hắc hai tay ôm ở trước ngực, đang tựa người vào cạnh cửa nhìn tôi, một bộ dáng có chút đắm chiêu.

“Anh ra ngoài chờ trước đi, sắp có thể ăn mì rồi.”

Tôi vừa nói, một bên xoay người cầm lấy bát đĩa dưới tủ bếp.

Vừa đứng thẳng thân mình, liền cảm thấy một hơi nóng đến gần. Hai tay từ sau lưng ôm lấy thắt lưng của tôi, anh ở bên tai tôi âm thanh ấm nóng gọi: “Hạ

Tiểu Bạch.”

Tôi nghiêng đầu, đáp lời: “Vâng?”

Độ mạnh trên tay anh nắm thật chặt, lại gọi một lần: “Hạ Tiểu Bạch.”

Tôi bất đắc dĩ cười, giả vờ giận dữ nói: “Có chuyện nói mau, có rắm mau phóng! Em không có học qua thuật đọc tâm, cụ già anh gọi tên của em, làm sao em biết rằng anh muốn nói cái gì?”

Anh mỉm cười, ở bên tai tôi từ từ nói: “Hạ Tiểu Bạch, về sau không được vì người đàn ông khác rửa tay làm mì. Chuyện như này, chỉ là nghĩ thôi, anh liền chịu không nổi.”

Hơi thở anh vương vẫn ở bên tai tôi, ấm nóng kề sát lại.

Không hiểu, khoảng khắc kia như cảm thấy có một đám lông xù nào đó tiến vào trong ngực, ở trong ngực mà cọ cọ, cọ cọ!

Cẩn môi dưới nghĩ nghĩ, tôi nghiêm trang nói: “Mộ Nghịch Hắc, đồng chí Hạ Hải Xuyên nếu nghe được những lời anh xúi giục em như vậy, không thể không đánh gãy chân anh!”

Anh đem cằm dựa vào trên vai tôi, nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt trong vắt hỏi: “Hạ Hải Xuyên là tên của cha anh sao?”

Tôi gật đầu đáp một câu “Đúng!” Sau đó, cảm thấy không thích hợp, cẩn thận trở về vị trí cũ khẽ xem lại lời nói của anh, lỗ tai nóng lên, cảm giận mắng một câu: “Ê, sao lại có người như anh không da không mặt mũi hả? Ai đồng ý chia cha em ra một nửa cho anh?”

Anh cười nhẹ một tiếng, khẽ khiển trách tôi một câu “Quý keo kiệt không hiểu tình cảm!” Sau đó, lại há mồm một ngụm cắn mạnh vành tai tôi!

Tôi tê rần, nâng cánh tay lên dùng phần khủy tay hung hăng đập anh một cái, hét lên: “Này! Anh có nhân tính hay không hả? Em là thịt người hàng thật giá thật đó nha! Lời nói xấu của anh, anh sao không cắn chính anh đi?”

Anh bật cười, buông ra. Từ bên cạnh vừa cời tạp dề cho tôi, vừa không chút để ý ngâm: “Vì miệng vội vàng xắn tay áo tạp dề, sớm mai trở lại nấu mì. Lo lắng khói bếp tàn phai nhan sắc vợ, muốn tìm kiếm hang động tiên nhân.”

Đúng là 《Tặng Giáng》 Tiễn Chung viết cho phu nhân Dương Giáng. Không nghĩ tới, anh ấy vậy mà cũng biết đọc thơ tình nhỏ như vậy.

Tắt đi lò vi sóng, cầm lấy cái vung nồi, tôi cách lớp khói nước nóng nhìn anh thản nhiên cười: “Tiểu Bạch viết: Không cần tìm kiếm hang động tiên nhân, sau khi ăn xong rửa bát là người tốt chính trực.”

Anh nhếch môi lên, lại khiển trách tôi một câu: “Về đời không đúng! Không văn hóa!”

“Cắt! Câu đối có thể làm cơm ăn sao? Văn hóa có thể làm cơm ăn sao?” Tôi nhắc vung nồi hướng về phía anh, hất cằm lên, bộ dạng đắc ý nói: “Phải nấu mì mới là hướng tới sinh tồn!”

Ra phòng bếp, quay người lại, anh còn đứng ở tại chỗ nhìn tôi, ánh mắt phát sáng, khóe miệng giữ một chút cười.

“Mờ ám, nhà hoạt động văn hóa kia, đừng ngây ngốc nữa! Giúp em cầm bát đũa ra đi, nhà em không có cặp lồng, cái vung này quá lớn cũng không sử dụng được!”

Xoay người nháy mắt, tôi thè lưỡi.

Hơi nóng sọi mì từ trong bát trắng bốc lên, cùng với cà chua, dưa chuột cùng trứng gà ở bên trên, đỏ đỏ xanh xanh vàng vàng trắng trắng, trông rất đẹp mắt!

Mộ Nghịch Hắc cũng rất nể mặt, không chỉ ăn hết một bát to mì, ngay cả nước mì cũng uống đầy bụng.

Anh thường ngày ăn cái gì cũng tốt nhất mà ít, hành vi như vậy không thể nghi ngờ khẳng định tài bếp núc rất lớn cùng khen ngợi. Trong lòng tôi một mảng vui vẻ, cười đưa cho anh một tờ giấy ăn: “Thế nào? Kỹ thuật nấu mì tằm của em coi như hạng nhất chứ!”

Anh vừa mới ăn no, miệng cũng không quá khát khe, chỉ cười nói một câu: “Không sai, chính là mùi vị này!”

“Đúng vậy, cũng phải nhìn xem là ai nấu!” tôi hất cằm về mặt khó người, bắt đầu động tay dọn dẹp bàn.

Ngón tay vừa chạm đến cái bát, đã bị anh nhanh chóng cầm lên: “Để anh.”

Tôi giương mắt nhìn anh.

Khóe miệng anh lõm sâu tròn tròn, cười: “Không phải nói ‘Sau khi ăn xong rửa chén là người tốt chính trực’ sao?”

Tôi đứng ở bên cạnh cái bồn rửa bát, nhìn anh cúi đầu dùng miếng bọt biển đầy bọt xà phòng hết sức chăm chú mà rửa nồi. Động tác mặc dù không lưu

loát vụng về, nhưng về mặt lại vô cùng chăm chú. Có lẽ là ảnh hưởng của cảnh vật chung quanh, lúc này mới nhìn anh có chút không giống với Mộ Nghịch Hắc ngồi tít trên cao mà tôi quen biết.

“Nhìn cái gì vậy?” Anh vừa lấy nước tráng bột xà phòng trên vùng nôi, vừa liếc tôi hỏi.

“Không nhìn cái gì a!” Tôi nghiêng người tựa vào trên tủ bát, có chút chột dạ mà dòm tằm nhìn, “Chính là không nghĩ tới, anh lại sẽ làm những việc vặt này. Đàn ông bọn anh không phải thích nhất đem câu ‘Quân tử xa nhà bếp’ để tại bên miệng sao?”

Anh đem nôi để tới trên vòi nước, lại bắt đầu rửa cái nôi: “Chuyện này không thể hay không làm, chỉ có nghĩ muốn làm, có tình nguyện làm hay không. Anh chưa bao giờ cho rằng những việc này là do phụ nữ làm.....”

Nghĩ nghĩ, anh còn nói, “Hơn nữa, nếu như một người đàn ông cũng không có năng lực chia sẻ cùng người phụ nữ của mình, mặc dù là quân tử, cũng là ngụy, không phải sao?”

Tôi vừa gạt đầu tỏ vẻ đồng ý trong lời nói của anh, vừa cảm thán: “Không nghĩ tới a Mộ Nghịch Hắc! Không nghĩ tại mặt này của anh, tư tưởng còn rất văn minh mà!”

Anh học tôi, hất cằm lên, không khiêm tốn một chút nào đáp: “Em không thể tưởng tượng được chuyện người còn rất nhiều! Ưu điểm của anh cũng xếp chồng bây giờ dài quá cổ chờ em đến khai quật từ từ mà!”

“Hắc, em nói Mộ Nghịch Hắc, anh đừng cho cái mũi lên mặt có được hay không? Khiêm tốn là phẩm chất tốt nha là phẩm chất tốt nha!”

“Phẩm chất tốt của anh nhiều như vậy, loại khiêm tốn này không đúng!”

Tôi bị anh trơ tráo đánh bại, đỡ cái trán nhìn anh, không nói gì hỏi: “Họ Mộ, anh không còn một chút ít xấu hổ nào nữa sao?”

Khóe miệng anh nhếch lên, cười giống như một tên vô lại: “Em đừng nói, anh rất có dũng khí!”

Tôi im lặng liếc một cái xem thường, nhìn anh, về mặt còn rất nghiêm túc hỏi: “Mộ Nghịch Hắc, anh không phải truyền nước nhiều đến phá hủy đầu óc rồi chứ? Anh trước đây không lăm mồm như vậy, không bộc bạch đầy mặt vô lại như vậy a?”

Anh cười, lộ ra hàm răng đều trắng tuyết: “Hạ Tiểu Bạch, em trước kia nói chuyện với anh cũng không lớn không nhỏ như vậy, miệng không có kim ché! Thật khó khăn, đầu óc em cũng hỏng rồi?”

Những lời này của anh, làm cho tôi ngẩn ra——

Việc này.....

Từ lúc bắt đầu hai chúng tôi, lại biến thành loại đấu võ mồm này mà càng đấu lại càng giống một đôi trẻ con vô cùng vui vẻ?

Còn có.....

Hai chúng tôi lời nói vừa nãy anh mĩa mai tôi châm biếm, như thế nào bây giờ nghĩ lại, lại giống như cô dâu mới “Liếc mắt đưa tình”?

Khuôn mặt tôi đỏ lựng, đọc trong lòng: Đây..... Đây như thế nào là một loại biến đổi hóa học hả?

Anh rửa xong bát đĩa, thấy tôi còn đang ngẩn người, khom người cười, dùng tay ướt nhéo nhéo mặt tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi, nhìn tôi một lúc, mới tựa tiểu phi tiểu, giống như than thở mà nói: “Hạ Tiểu Bạch, cuối cùng em ở trước mặt anh tháo xuống lớp ngụy trang, cuối cùng em bắt đầu mở rộng trái tim đối với anh.....”

Anh liên tục dùng hai cái “Cuối cùng”.

Tôi nhìn anh, từ trong mắt anh, tôi nhìn thấy mắt của chính mình tràn ngập mơ màng.

Chớp mắt một cái, anh nghiêng người hôn lên cái trán của tôi, áp môi lên da của tôi, từ từ nói: “Hạ Tiểu Bạch, cuối cùng anh cũng đợi cho tới giờ phút này.....”

Trong trái tim tôi nghiền lại, trong hoảng hốt, có loại cảm giác khác sinh sôi lan tràn trong tim.

Trong triết học cái gọi là từ “Thay đổi về lượng” đến “Thay đổi về chất”, nói chung chính là như vậy sao?

Hết chương 21.

Hẹn sớm gặp lại mọi người chương 22 với tiêu đề 『 Hắc Bạch xứng đôi 〰 Hạ Tiểu Bạch, anh yêu em』 ;__;

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Hắc Bạch xứng đôi ㊦ Hạ Tiểu Bạch, anh yêu em

【Vẫn, vẫn cảm thấy ba chữ kia thật buồn nôn, thật rất khó nghe. Cho nên, cho dù là để ý, cũng chỉ là nói “Thích”. Vẫn, vẫn cảm thấy ba chữ như vậy, phải đặt ở trong lòng mới thật đẹp. Không cần nói ra, chỉ cần biểu hiện bên ngoài tốt. Vẫn, vẫn cảm thấy nếu là có ai dám nghiêm túc nói ba chữ này với tôi, tôi nhất định buồn nôn muốn hành hung tên đấy một trận!】

※※※

Mộ Nghịch Hắc nói muốn đi thăm phòng của tôi, tôi vui vẻ nhận lời.

Đến cửa, tôi chần ở trước mặt anh, lấy tay chặn lại cánh cửa, cúi đầu liếc mắt nhìn giày trên chân anh, vẻ mặt kiêu căng nói: “Đầu tiên giẫm chân một cái, đếm cát trên giày giẫm sách đi!”

“Chuyện này!” Anh trừng mắt liếc tôi một cái, nắm cả vai của tôi lập tức đem tôi đi vào bên trong phòng.

Đối diện cửa phòng là giá sách của tôi.

Anh nhìn lướt qua hơn phân nửa giá sách nào bản vẽ, tập tranh, tranh châm biếm, tranh minh họa, sau khi ngón tay theo thứ tự lướt qua mấy tác phẩm tôi sưu tầm được, từ một góc giá sách rút ra một quyển tranh ảnh xoay xoay trong tay, hỏi tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em bao nhiêu tuổi? Còn xem loại truyện tranh này?”

Tôi khẽ liếc mắt bản vẽ trong tay anh, đúng là bìa truyện 《Ali’s Dream Castle》có hạn! Vội vàng đoạt lại giống như bảo bối ôm vào trong ngực: “Này! Quyển này là một trong những quyển truyện tranh em yêu quý nhất đó, bên trong có hình của Hans mà!”

“Hans? Là ai?”

“Là cha của Ali, dễ nhũ!” Tôi khinh thường nhìn anh liếc mắt một cái, đem quyển sách thật cẩn thận đặt lại chỗ cũ.

“Vậy cha của hồ ly đó? Vậy ông ta cũng không phải là hồ ly?”

Anh nói chuyện cười lạnh như vậy, vẻ mặt vẫn nghiêm trang!

Tôi không kim nổi mà rùng mình một cái, lắc lắc đầu về mặt không biết làm sao nói: “Cái gì gọi là sự khác biệt? Cái này gọi là sự khác biệt a! Mộ Nghịch Hắc, em với anh không có cùng chung đề tài!”

“Em cả ngày xem tranh vẽ kiểu này, tuổi tâm lý có lẽ vẫn còn dừng ở giai đoạn thiếu nhi, anh với em sao có cùng chung đề tài? Khi không có việc gì làm, em cũng học tập giống như chị Phụng, đọc nhiều sách khoa học xã hội nhân văn giống như sách.....”

“Ví dụ như 《Tri âm》 cùng 《Lại chuyện xưa》?” Tôi nói tiếp.

Anh lại gạt đầu: “Đúng vậy! Nếu em thật sự muốn xem, anh giúp em đặt trước cả năm!”

Tôi ngẩng đầu bốn năm độ nhìn trần nhà, một bên lắc đầu một bên cảm thán: “Mẹ ông trời, này không phải Mộ Nghịch Hắc, này tuyệt đối không phải Mộ Nghịch Hắc trong truyền thuyết đại học S!”

Anh bị tôi chọc cười, nâng tay xoa xoa đầu tôi, nhếch khóe miệng nói: “Hạ Tiểu Bạch, em thật đúng là bữa tiệc ngọt ngào của anh!”

Con mắt nhỏ của tôi khẽ đảo, giả tiếng nói, học vẻ mặt của quản lý Chu ở trong quảng cáo nào đó của quán trà sữa, đáp lại một câu: “Có phải như vậy hay không, anh có thể đem em ăn vào trong bụng sao?”

Anh cười đến càng thoải mái: “Hạ Tiểu Bạch, em thật đúng là một thẳng hê!”

Tôi ở trong lòng đầy nhịp điệu nằng: “Mèo kêu meo! Anh mới kẻ dở hơi đấy! Anh toàn thân từ trên xuống dưới gien đều là kẻ dở hơi!”

Bên này, anh lại bồi thêm một câu: “Anh làm sao đem em ăn vào trong bụng? Anh phải giấu ở đáy lòng.”

Tôi ghen một cái, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào!

Anh xoay người, ánh mắt sau khi lần lượt lướt qua giường cùng tủ quần áo của tôi, dừng lại ở đàn dương cầm bên cạnh cửa sổ. Đôi mắt óng ánh sáng ngời, hỏi tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em đã từng học qua đàn dương cầm?”

“Vâng! Mẹ em nói đàn dương cầm là nhạc khí chi vương, con gái nhất định phải học. Có thể không tinh thông, nhưng phải biết. Em từ bốn tuổi học đến mười hai tuổi, sau đó.....” Tôi dừng một chút, thân nhiên nói: “Sau lại bởi vì học vẽ, về sau liền bỏ.”

Anh làm như nhận thấy được cái gì, trầm ngâm một chút, hỏi tôi: “Học tám năm, đàn thế nào?”

“Trình độ cũng nửa đường đi tu. Mỗi lần em nhất thời cao hứng đàn một khúc, Trình Quân đều nói em quấy nhiễu người dân.”

Anh nháy mắt một cái.

Trong lòng tôi nhảy thành thích, vội vàng giải thích: “Đúng rồi, nhà Trình Quân ở phía trên nhà em, phòng em ở trên phòng anh ta.”

Anh có chút đăm chiêu sau đó “A” một tiếng, đường khoe miệng sâu sâu, ần ần hiện ra một nụ cười gian xảo.

Tôi méo méo miệng: “Về mặt kia của anh là sao vậy?”

“Về mặt gì của anh?” Anh ý cười trong suốt mà hỏi lại tôi.

“Về mặt người tính toán! Về mặt thực hiện được quý kẻ! Về mặt nham hiểm độc ác! Tóm lại, không phải về mặt thiện lương gì!”

Anh nhú mày: “Hạ Tiểu Bạch, ánh mắt kia của em là gì? Về mặt này của anh rõ ràng là ‘Yên tâm’.”

Yên tâm? Tôi nhìn anh rõ ràng là thối lảm!

Ngón tay anh ở trên đàn dương cầm lướt vài cái, vừa đánh giá cách bài trí trong phòng tôi, vừa nói: “Anh vừa rồi nghĩ, em cùng Trình Quân tăng trên tầng dưới nhiều năm như vậy, khoảng cách thẳng tắp gần như vậy, anh ta đều không có thể bắt được em. Có thể thấy được, hai người là hữu duyên vô phận. Vừa nghĩ như vậy, anh có thể thở phào.....”

Nói đến đây, anh bỗng nhiên dừng lại.

“Làm sao vậy?” Tôi liếc mắt nhìn anh.

Anh hơi nhíu mày lại, ánh mắt dừng ở cửa sổ đối diện trên tường, trên mặt ần ần hiện ra một tia vô cùng kinh ngạc.

Tôi theo ánh mắt anh nhìn qua, tầm nhìn hai người tập trung vào một chỗ.

Trên tường, bức tranh kia tên là『Rung động』.

Bức tranh gió tĩnh tẻ, dùng màu thuần khiết, cấu trúc tuyệt đẹp, ý cảnh mê người.

Trên bức tranh xanh vàng là hai màu sắc chính, thiếu niên anh tuấn trên lưng mang theo túi vẽ vừa đi vừa ngoái đầu nhìn lại bé gái đang bị anh ta kéo đi về phía trước, ánh mắt dịu dàng.

Bé gái khẽ hé miệng, tròng mắt một đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn thiếu niên, vẻ mặt có chút ngại thẹn. Gió thổi nhẹ nhàng trên trán cô bé, lộ ra cái trán bằng của cô bé, búi tóc lỏng lẻo trên đỉnh đầu dưới ánh chiều tà, tóc tơ, làm cho người ta nhìn không được muốn đưa tay chạm tới.

Phía sau bọn họ, là mảng lớn mảng lớn hoa hướng dương nở rộ hướng về phía mặt trời. Khuynh tình bồng bồng, quyến rũ xinh đẹp, dường như vẽ đẹp này khiến người ta『Rung động』trong nháy mắt.....

Mộ Nghịch Hắc có chút hoảng sợ nhìn bức tranh thu nhỏ kia, nâng bước chân đi thẳng đến đó.

Nâng tay lên, ngón tay nhẹ nhàng chạm lên trên thủy tinh trong suốt trên bức tranh. Ngón tay trượt xuống, là chữ ký phóng khoáng không gò bó kia ——“W”.

Tôi đứng ở phía sau anh, nghiêng đầu, mơ màng cười hỏi anh: “Bức tranh này, vẽ rất được chứ?”

Anh nhìn bức tranh, chần chờ một chút, mở miệng: “Tranh này là.....”

“Là sự phụ của em về!” Giọng nói của tôi có chút tự hào, mở to mắt nhìn, tiếp tục nói: “Chính là William em nói với anh đó, bức tranh thật sự có tình chứ?”

Anh quay đầu nhìn tôi, khoe miệng giật giật, một bộ dạng muốn nói lại thôi.

Tôi vẫn như cũ nhìn anh cười, chờ anh gật đầu khẳng định lời nói của tôi.

Anh đứng ở dưới bức tranh kia, im lặng ngắm tôi. Trong ánh mắt dần dần hiện ra một tầng hơi nước mỏng, tồn tại sự uyên thâm sâu sắc trên con mắt kia, nhìn qua có chút bi thương.

Quả nhiên.....

Anh cũng có phản ứng như vậy!

Trái tim của tôi hơi co rút đau đớn một chút——

Quả nhiên, sau khi anh biết sự thật xong, lại nghe tôi nhắc tới người đó, giống với mọi người, sẽ trở nên im lặng, mà trong mắt không tự giác nhiễm một màu thương hại.

A!

Hạ Tiểu Bạch, mày có cái gì khó chịu chứ? Im lặng cũng thương hại như vậy, đã sớm trở thành thói quen của mày, không phải sao?

“Hạ Tiểu Bạch.”

Anh đứng ở kia, vẻ mặt phức tạp gọi tên tôi, trong con mắt sâu như khe suối hình như chiếm một loại tình cảm khác.

Lông mi tôi hơi chớp chớp, nhìn anh, cười đáp lại: “Làm sao vậy?”

Anh mỉm khoe môi, ánh mắt dần dần trở lên trong suốt mà lại nghiêm nghị: “Hạ Tiểu Bạch, từ hôm nay trở đi, hãy quên người kia.”

Tôi nhú mày.

“Từ hôm nay trở đi, hãy quên William.”

“Vì cái gì? Hay là.....” Tôi cười cười nhú mày, “Anh ăn dấm chưa?”

Khóe miệng anh cười nhìn tôi, giữa lông mày hiện ra một chữ “JII”.

Chốc lát, kiên quyết mà gật đầu: “Đúng!”

Giọng nói kia, nặng nề, nghe ra lại có chút bi thương.

Chưa bao giờ gặp qua bộ dáng thật sự im lặng của anh như vậy, tôi ngạc nhiên, tươi cười từ từ đông cứng ở trên mặt.

“Anh đâu chỉ ăn dấm chưa?” Tự giễu cợt mà nhếch khóe môi, lông mi buông xuống, có chút ghen ghen mà nói: “Anh thật sự chính là... Ghen tị!”

Hai chữ cuối cùng, mỗi một chữ một câu anh nói gần như nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong lòng tôi cứng lại, giọng nói ghen ghen lại, oa oa mà gọi anh một tiếng “Mộ Nghịch Hắc” Sau đó, lại không biết nên nói cái gì.

Rõ ràng anh đã biết, anh rõ ràng đã biết người ấy.....Người ấy đã, đã.....

Cái chữ kia ở trong lòng lẫn lộn qua thì, ngực có cái gì đập mà đau một chút. Ngay sau đó, từ lòng bàn chân bốc lên mà lạnh cả người, từ sống lưng lên như điều gặp gió, thẳng tắp chạy vào trong bộ nhớ của tôi.

Ngực phập phồng một trận, tôi lấy tay nắm chặt một góc đàn dương cầm, không kiềm chế được xúc động muốn ngồi xổm xuống nôn khan.

Trong phòng im lặng lan tràn.

Anh đứng ở phía trước bức tranh kia, nhìn tôi thật lâu. Ánh mắt có chút u ám, mày hơi hơi cau lại, hình như đang cố gắng suy nghĩ lại cái gì.

Trên tường đồng hồ “Tích tắc Tích tắc” đi tới. Một vòng, một vòng, lại một vòng.

Một lúc lâu sau.

Giọng nói của anh như ánh hoàng hôn trống vắng âm trầm, ở trong phòng cúi đầu quay lại: “Hạ Tiểu Bạch, bức tranh của anh so với bức tranh của người kia tốt hơn nhiều, anh có thể dạy cho em mọi thứ tốt hơn người kia nhiều, thời gian anh với em ở cùng một chỗ so với người kia nhiều hơn, anh lại so với người kia hiểu được sự tốt đẹp cùng đánh giá của em.”

Dừng lại.

Anh từ từ đến gần tôi, từng bước một, không nhanh không chậm, không nhanh không chậm.

“Rất quan trọng là——anh so với người kia càng biết rõ ở thời khắc quan trọng phải không chút do dự nắm chặt tay em.”

Đứng yên.

Hai tay khoát lên trên vai tôi, anh nhìn vào mắt của tôi: “Mà lại, anh sẽ chọn thời gian thích hợp nói cho em——”

Chop mắt một cái nhìn về phía anh.

Mím môi, mím cười, mỗi một chữ của anh leng keng thúc giục nói: “Hạ Tiểu Bạch, anh yêu em.”

Hạ Tiểu Bạch, anh yêu em

Sáu chữ kia, mỗi một chữ từ trong miệng anh chạy ra, mỗi một chữ như nhát đinh cắm đến trong lòng tôi, mỗi một chữ nặng như Hoạch Đinh. Nặng khiến cho ngực tôi bỗng nhiên lồm xồm, cả người theo bản năng lui về phía sau.

Tay anh đặt ở trên vai tôi thoáng dùng sức, lôi kéo tôi qua bên anh.

Tôi nhìn anh, dùng hết sức lực muốn nhìn rõ vẻ mặt của anh lúc này.

Nhưng mà, tôi lại cái gì cũng không thấy rõ.

Cố gắng mở to mắt, chất lỏng ấm nóng lại bởi vì động tác nhỏ này, ngoác mà chảy ra từ trong mắt, càng rơi càng nhanh, giống như không khống chế được.....

Vẫn, vẫn cảm thấy ba chữ kia thật buồn nôn, thật rất khó nghe. Cho nên, cho dù là để ý, cũng chỉ là nói “Thích”.

Vẫn, vẫn cảm thấy ba chữ như vậy, phải đặt ở trong lòng mới thật đẹp. Không cần nói ra, chỉ cần biểu hiện bên ngoài tốt.

Vẫn, vẫn cảm thấy nếu là có ai dám nghiêm túc nói ba chữ này với tôi, tôi nhất định buồn nôn muốn hành hung tên đấy một trận!

Nhưng mà, nhưng mà hiện tại tôi.....

“Hạ Tiểu Bạch.” Anh dùng tay lau nước mắt trên mặt tôi, vỗ vỗ khuôn mặt tôi có chút đông cứng, cười có chút không biết làm thế nào: “Phản ứng này của em là sao vậy? Em thật là, thật là.....”

Hai mắt tôi ngấn lệ mờ mờ mà theo dõi anh.

“Ô! Anh có thể trông chờ gì vào em đây..... Được rồi, được rồi! Lau lau nước mắt, nhanh cười cho gia một cái coi.....”

Tôi tiếp tục hai mắt ngấn lệ mờ mờ mà nhìn anh.

“Hạ Tiểu Bạch, em còn ngây ngốc như vậy nhìn anh, về sau cũng đừng muốn nghe anh nói câu kia!”

Bây giờ đây, tôi rốt cuộc nhìn rõ mặt anh.

Nhiều mày, hình như lại tức giận, nhưng khóe miệng rõ ràng là nhếch lên.

Về mặt kia, bá đạo cũng ôn nhu.

Nước mắt chảy tới bên môi, vị mặn mặn nhưng lại có chút ngọt.

Mười năm.

Mười năm trước, trận sốt cao không lấy mất trí nhớ của tôi, nhưng khiến cho con mắt tôi một trận cạn khô.

Mấy năm nay, khi tôi khó nén nổi tình cảm, thì hốc mắt cũng chỉ hơi ẩm ướt. Khi vô cùng khổ sở, ngực cũng chỉ biết nôn khan.

Mười năm không nếm qua vị nước mắt, tôi cũng không biết tôi vẫn có khả năng rơi nước mắt, tôi cũng không biết rơi nước mắt cũng là một chuyện đơn giản.

Đưa con mắt nhìn về phía bức tranh kia——

Trong hơi nước, mờ nhạt mà hư ảo. Dường như khoảng thời gian tôi cùng người kia..... mối tình đầu không kịp nói “Yêu”.

William

Em thật ra chưa bao giờ quên, những ngọt ngào của anh.

Cũng chưa bao giờ chấp nhận rằng, chuyện anh sẽ vĩnh viễn sẽ không bao giờ lại xuất hiện trước mặt em.

Mấy năm nay, em vẫn vẫn vẫn tin tưởng chắc chắn rằng anh cũng giống như em, ở một chỗ nào của thế giới, một năm một năm lớn lên——

Hai mươi nhợc quan, ba mươi nhì lập, bốn mươi bắt hoặc, năm mươi tri mệnh, sáu mươi nhĩ thuận, bảy mươi cổ hi, tám mươi trọng triều, chín mươi thai bối, rồi sau đó trăm năm kì di.[1]

Có lẽ, chúng ta ở trong biển người gặp nhau qua rất nhiều lần. Chẳng qua, chúng ta không nhớ rõ lẫn nhau.

Đúng.

Giờ phút này, em lại bỗng nhiên cảm thấy: em đã có dũng khí, đối mặt cái chữ gọi là “Chết” kia.

[1]: Nói chung những cái “Nhược quan, nhi lập, bất hoặc, tri mệnh, nhi thuận, cô hi, trượng triêu, thai bối, kì dĩ” là cách gọi thay cho 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90, 100 tuổi của người Trung Quốc hoặc có thể nói về giai đoạn mỗi cuộc đời. Đừng ném đá b0l nhá. B0l cũng không rõ lắm đâu >.<

Hết chương 22.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Hắc Bạch xứng đôi ๑ Nồi đen xào cải trắng

【Anh bị đem ném trứng, cũng không giận, chỉ là đứng ở kia nhìn tôi cười đùa tinh: “Cải trắng có cái gì không tốt? Tính ôn, vị ngọt, món ăn thân quen. Vừa làm rau trộn, vừa mát, vừa làm dầm chua, vừa nấu canh, vừa làm dưa chua còn vừa hầm thịt, một loại rau rất đáng yêu nha?”】

※※※

Sau khi theo gia trở lại khách sạn, vừa qua mười giờ.

Tôi giúp Mộ Nghị Hắc đi vào phòng ngủ, thúc giục mau mau ngủ một giấc thật tốt. Anh lại ngại bệnh viện bẩn, cầm quần áo lập tức vào phòng tắm rửa.

Tôi biết rõ anh rất thích sạch sẽ, thậm chí có một chút đam mê sạch sẽ, vẫn còn đùa dai hướng phòng tắm hô tôi: “Bọ hung cũng học người giảng vệ sinh, quái đản!”

Tiếng nói vừa dứt, anh mạnh mẽ đem cửa phòng tắm mở ra, dựa tay cạnh cửa, thân trên nhẵn bóng đứng ở kia tựa tiểu phi tiểu nhìn tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em đây có muốn tắm cùng bọ hung hay không?”

Tôi ngơ ngơ nhìn anh không / mảnh / vãi / che nửa người trên, tròng mắt nhìn, mặt đỏ bừng, nhanh chóng xoay người, từ từ nhắm hai mắt mà ồn ào: “Anh là đồ biến thái! Điên cuồng bộc lộ! Đồ lưu manh!”

Anh ở sau tôi cười mạnh, bỏ lại một câu: “Nhìn em về điểm này khá lên!” Sau đó, “Oành” đóng cửa lại.

Một lát sau, tiếng vòi tắm hoa sen vang lên.

Tôi lấy tay ôm hai má nóng bỏng, trong đầu từ từ hiện lên làn da khỏe mạnh màu lúa mạch, bả vai rộng lớn bằng phẳng, xương quai xanh tao nhã xinh đẹp, cánh tay thon dài mạnh mẽ, thắt lưng gầy gò cao to, cơ thể rắn chắc cân xứng.

“Ừng ực!”

Thật cẩn thận nuốt một ngụm nước miếng, tôi xoay người hướng tới cửa phòng tắm oán hận mắng một câu: “Yêu nghiệt!”

Đi tới phòng ngoài, tôi dùng điện thoại khách sạn gọi cho Dao Dao, hủy bỏ cuộc hẹn cùng chị tôi nay định đi ăn quán ăn địa phương của cụ già trong thành.

Nghe tôi đơn giản nói qua tình trạng của Mộ Nghị Hắc, chị liên tục cảm khái: “Hạ Tiểu Bạch, nếu có một người đàn ông giống em rề của chị đối với chị như vậy, chị từ lúc trên đầu còn thất nơ con bướm đem mình giao cho người ta, em cũng thật có may mắn nha!”

Có lẽ là mình vừa mới nhìn cái cảnh không nên nhìn gì đó, bây giờ lại nghe chị nói những lời này, nghĩ như thế nào như thế nào cảm thấy câu kia “Đem chính mình giao cho người ta” Cực kỳ có ý bên trong!

Tôi bên này đã muốn niệm không phải không phải, Dao Dao bên kia đã chuyển đề tài, hưng phấn mà nói: “Đúng rồi! Tôi hôm qua chưa kịp nói với em, tự mình nhìn thấy Mộ Nghị Hắc, chị phát giác cảm thấy anh ta giống Mộ Dung Khanh Lam! Máy ngày trước chị còn đến buổi phỏng vấn Mộ Dung đại sư chụp ảnh, đang chuẩn bị tới nay cầm đến cho em so sánh một chút! Chị nói với em nha, lúc Mộ Nghị Hắc nhũ mảy suy nghĩ, bộ dạng kia cùng Mộ Dung Khanh Lam quả thật xuất thần tuyệt diệu.BLA BLA BLA.....”

Tôi nâng tay nắn nắn thái dương, đối với microphone thờ dãi: “Dao dao, em cũng không phải không thấy qua tin tức của Mộ Dung đại sư. Mộ Nghị Hắc cùng ông ấy chỉ là khí chất có nét giống nhau, sao có thể khoa trương như chị nói?”

“Không phải! Em chưa gặp người thật nên mới nói như vậy, An Thần cũng nói bọn họ rất giống mà!”

“Đừng! Là rất giống! Về mặt tương tự!” Tôi nghĩ đến lời nói trước đây của Thần Thần, “Ha ha” nở nụ cười, đối với điện thoại nói: “Dao Dao, không nói gât chị, người ký túc xá bọn em trước kia còn nói Mộ Nghịch Hắc khí chất đáng vẻ cực giống Kaname trong《Vampire Knight》[1] của truyện tranh Nhật Bản mà! Chị nói, người thật sự sống động cùng nét vẽ vòng vo kia trên trang giấy này mọi người còn có thể thấy giống, đừng nói hai người hàng thật giá thật! Tương tự nhau như vậy, Mộ Nghịch Hắc cùng Mộ Dung Khanh Lam lại không có khả năng lôi kéo bất cứ quan hệ nào.....”

“Chị chỉ cảm thấy nói chơi thôi mà! Nói sau, ai nói hai người bọn họ không có khả năng lôi kéo bất cứ quan hệ nào? Người kia nhà em cũng là xuất thân từ học kiến trúc, nói không chừng ngày nào đó chính là phạm vi kiến trúc của Mộ Dung Khanh Lam chứ!”

“Muốn một ngày thật sự như vậy, chị lại lấy ảnh hai người đi ra nói chuyện đi!”

“Ha ha! Em đừng nói, chị còn thật sự làm ra được chuyện đó.....”

Đồng một câu tây một câu, lại cùng Dao Dao lôi kéo trong chốc lát. Bên này thấy Mộ Nghịch Hắc tắm rửa xong, tóc ướt sũng từ phòng tắm đi ra, tôi mới cúp điện thoại.

Anh đi đến trước máy nước rót cốc nước, quay đầu hỏi tôi: “Vừa mới nói chuyện với ai vậy? Trò chuyện vui vẻ như vậy?”

“Dao Dao, em hủy bỏ buổi hẹn tối nay với chị ấy.” Tôi xoay người ghé vào trên xô-pha nhìn anh, “Này, Hắc Oa, chúng ta buổi tối gọi đồ ăn ngoài đi? Đờ ở bên ngoài ăn lung tung, anh lại dị ứng.”

Anh gật đầu: “Tùy em”

Tôi để cằm của mình ở trên xô-pha, nghĩ phải gọi đồ ăn gì, anh lại hỏi: “Tiểu Bạch, em lâu rồi không gọi anh như vậy.”

Tôi nói: “A? Gọi anh như thế nào?”

Anh uống một ngụm nước, nói nhẹ như mây gió phun ra hai chữ: “Hắc Oa.”

Tôi tròn mắt chuyển động, đôi mắt nhỏ cong lên, cười cười hỏi: “Gia, gia vui mừng khi em gọi gia như vậy?”

Đem cốc nước đặt ở bên cạnh, anh đáp lại một câu: “Nồi đen xào cải trắng, rất thích hợp đôi ta.”

Miệng tôi méo xuống, thuận tay cầm lấy đệm dựa bên người ném về phía anh: “Anh mới là cải trắng đấy! Anh cả nhà đều là cải trắng!”

Anh bị đệm ném trúng, cũng không giận, chỉ là đứng ở kia nhìn tôi cười đùa tình: “Cải trắng có cái gì không tốt? Tính ổn, vị ngọt, món ăn thân quen. Vừa làm rau trộn, vừa mát, vừa làm dầm chua, vừa nấu canh, vừa làm dưa chua còn vừa hầm thịt, một loại rau rất đáng yêu nha?”

“Em mà là cải trắng, anh chính là nồi hầm thịt lợn!” Tôi oán hận trừng mắt nhìn anh liếc mắt một cái, từ trên xô-pha trở mình một cái, cầm máy sấy, lôi kéo anh đi vào phòng ngủ: “Đến, mau làm khô tóc đi ngủ mau!”

Vào phòng, để cho anh ngồi vào bên giường, tôi cời giầy hai đầu gối quỳ trên giường, cầm máy sấy “Vù vù” thổi tóc cho anh.

Tóc của anh dày mà lại đen bóng, độ dày tóc vừa phải, thẳng mà lại mềm. Nghe các cụ nói, người như vậy bình thường rất thông minh, làm việc có nghị lực, có dã tâm cũng có kiên nhẫn, là loại hình tiêu biểu cho người có tài.

Người này thế nhưng ngay cả tóc tơ cũng dài số mệnh thật tốt như vậy, thật đáng ghét!

Nghĩ đến màu tóc nâu của mình, trong lòng tôi cảm thấy bất bình, động tác trên tay không khỏi dùng sức, dùng sức hung hăng bắt lấy xoa xoa đầu anh.

Anh bị đau, lệch đầu ra, quay mặt nhìn tôi cười: “Hạ Tiểu Bạch, em thổi tóc không tốt, tính tình loạn gì vậy?”

“Ai nổi loạn với anh?” Tôi nói xong như vậy, động tác trên tay mạnh thêm vài phần.

Anh không có cách nào cười cười, đưa tay bắt lấy cổ tay của tôi: “Được rồi, được rồi, thôi vậy là được rồi.”

Tôi lấy tay sờ thử, thổi khô được bảy phần, liền nghe lời tắt máy sấy tóc đi.

Lệch người ngồi vào trên giường, tôi đang chuẩn bị duỗi thẳng chân xuống giường, anh đột nhiên hỏi tôi: “Anh đưa vòng tay cho em sao em lại không thấy em đeo? Không thích?”

“Không phải!” Tôi theo bản năng lấy tay sờ sờ cổ tay trống rỗng, giải thích nói: “Cha em là giáo viên khoa lịch sử khảo cổ, đối với ngọc rất thích nghiên cứu. Vừa thấy chất lượng cùng độ thuần khiết của vòng tay kia là biết không phải vật bình thường, em sợ ông ấy thấy được lại hỏi, để lại trong ngăn kéo. Chờ trở về trường học, em nhất định đeo mỗi ngày.....”

Nói đến này, tôi nghĩ đến một chuyện, chân trần liền trườn xuống dưới giường.

Phòng khách buổi sáng vừa mới quét qua, sàn không nhiễm một hạt bụi. Tôi chuồn ra phòng ngoài, từ trong túi đeo vai nhỏ mang bên người lấy ra một túi vải nhung màu xanh lá cây, nhanh như chớp lại chạy về trên giường.

Anh ngồi ở cạnh giường, nhìn tôi giống như con thỏ chạy đi chạy lại, khoe miệng từ đầu đến cuối chứa ý cười. Như vậy, nhưng nhìn qua lại mang theo vài phản thích thú sùng nịch nuông chiều.

Tôi đem chiếc túi nhung nhỏ treo ở trước mặt anh, về mặt thần bí hỏi anh: “Đoán xem đây là cái gì?”

Anh nhú mày, đáp: “Tín vật đính ước.”

Mắt của tôi nhất thời mờ to, nhìn chằm chằm anh hỏi: “Anh làm sao mà biết được?”

“Anh đoán a!” Anh thần nhiên trả lời.

Tôi vỗ vỗ má, đem túi nhung nhét vào trong tay anh: “Này, đáp lễ!”

Anh liếc mắt một cái nhìn tôi thật sâu, lông mi rũ xuống cời túi nhung kia.

Ngón tay nhẹ nhàng vỗ miếng kia bề rộng chừng năm li, khắp nơi khắc kỳ lân trắng, ánh mắt anh nhẹ nhẹ, ngẩng đầu nhìn tôi: “Tiểu Bạch.”

“Đây là hồi còn bé ông nội cho em mang chơi, nói là có thể tránh ma quỷ phòng thân. Bởi vì quá to, em đeo ở trên cổ ngại nặng, nên vẫn đặt ở nhà. Không phải vật liệu tốt gì đâu, nhưng không cho anh được ghét bỏ!” Nói xong, tôi lộ ra vẻ mặt hung ác, giống như uy hiếp.

Anh lại dùng tay vuốt vuốt vài cái miếng bạch ngọc kia, ánh mắt thật sâu nhìn tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em cho anh ngu ngốc sao? Ngọc này tính chất tinh khiết, cấu trúc mịn, sức nước vừa đủ, tính chất nặng, rõ ràng là một khối ngọc vô cùng tốt. Thêm mặt trên chạm khắc tinh xảo hoa văn kỳ lân nhỏ tinh vi, trông rất sống động, giá thị trường nhất định là xa xỉ.”

“Ai nha, anh nói cái này em cũng đều không hiểu! Em chỉ biết đây là một khối ngọc vuông màu trắng khá xinh đẹp, nếu anh không chê, hãy nhận lấy, coi như là em đưa cho anh tín vật đính ước.” Sau khi tôi một hơi nói xong, thì một đôi mắt như nước đau khổ nhìn anh.

Trong mắt anh có bóng dáng do dự, lại dùng tay thường tức khối ngọc kia, gian nan mở miệng: “Tiểu Bạch, anh tặng quà cho em chỉ là muốn em vui vẻ, chưa bao giờ nghĩ tới muốn em phải báo đáp chút gì. Nếu em đưa cho anh một viên đá cuội làm đính ước tín vật, anh cũng coi kỳ như là châu báu. Ngọc này em cứ cầm lại đi thôi, tránh để cho cha mẹ em phát hiện, tra hỏi lên khiến cho em khó xử.”

Tôi nhú mày, nhanh chóng đoạt miếng ngọc trong tay anh, sau đó đem cái dây màu lá cọ cời ra, lập tức treo ở trên cổ anh. Đồng thời, về mặt khinh thường liếc anh nói: “Mộ Nghịch Hắc, anh có ý tứ gì hả? Hạ Tiểu Bạch em tuy rằng không có tiền, nhưng mà đối với gia đình chúng em lại là tám đời dòng dõi Nho học làm quan. Trước không nói ông nội của em là bậc thầy thi lễ, từ trong phòng sách nhà em, bất kỳ một bức tranh chữ đều là bút tích học giả danh tiếng. Những đồ chơi này, ông nội bà nội em không biết cho em bao nhiêu, trước đây em còn mang nó ra làm hòn đá chơi. Hiện tại, từ trong hộp trang sức của em, bất kỳ một viên đá đều so với nói trân quý! Em đưa anh, cũng đã nghĩ muốn cho anh vui vẻ một chút, anh thật đúng là có thể không đem nó trở thành bảo bối tín vật đính ước được không? Chém! Xem anh tiền đồ đã ra sao!”

Nói xong, tôi còn cố ý dùng cái mũi hừ hừ vài tiếng. Bộ dáng thờ ơ tiền tài lớn kia không ai bì nổi, chắc chắn, quả thật giống như tiểu thư nhà giàu thất lung quần bạc triệu!

Mộ Nghịch Hắc bị lời nói oanh tạc của tôi phải sững sờ, cúi đầu lại nhìn thoáng qua miếng bạch ngọc bị tôi bức ép đeo ở trên cổ, ánh mắt phức tạp nhìn tôi nói: “Hạ Tiểu Bạch, không nghĩ tới em che giấu hành tung địa chủ tiêu tiền như nước!”

Tôi mới vừa là đồ mặt dày xong, đáng vẻ kiêu ngạo, đây lại nghe anh nói như vậy, cũng có chút không nín được. Bật cười, trừng mắt nhìn anh nói: “Nếu em là địa chủ, vậy anh liền là một cường hào xấu xí!”

Anh cười cười, nâng tay xoa xoa tóc của tôi, ánh mắt lững lờ, ôn nhu gọi tôi một tiếng: “Hạ Tiểu Bạch.”

Tôi nghĩ đến anh lại muốn dong dài, vội vàng hành động trước để kiềm chế đối phương nói: “Mộ Nghịch Hắc, anh nghĩ lại mỗi lần anh tặng quà em, em giống như anh dài dòng ra sức từ chối? Coi như em cầu anh, xin anh thương xót, nhận lấy tặng đá này đi?”

Anh không có cách nào nhếch nhếch khoe miệng: “Em đã nói đến nước này, anh còn dám không nhận sao?”

Tôi cười: “Anh phải thẳng thắn một chút, về phần em còn phải tốn nhiều nước bọt như vậy sao? Bình thường nhìn anh làm việc rất vui vẻ nha? Tại sao hôm nay trong việc này lại ngại ngùng vậy, giống như một người đàn bà vậy!”

Ánh mắt anh sâu thẳm, nghiêng nghiêng thân về phía trước, đem toàn bộ mặt hướng sát về tôi, về mặt mờ ám hỏi: “Hạ Tiểu Bạch, chẳng lẽ không có ai nói cho em biết, trăm ngàn không được nói với một người đàn ông chân chính chữ ‘Đàn bà’ này sao? Như vậy, hậu quả thật nghiêm trọng.”

Tôi méo miệng, hỏi lại: “Anh nói người đàn ông chân chính ở đâu vậy? Gì? Em như thế nào không——” Trông thấy!

Hai chữ cuối cùng vừa thoát ra khỏi cổ họng, đã bị anh một miếng nuốt xuống.

Đỡ vai của tôi từ từ ngã vào trên giường, anh nửa người nằm trên tôi tinh tế chặt chẽ mà hôn tôi.

Nhưng, vên vên chỉ có hôn.

Dây đưa một chút.

Ngẩng đầu, anh oán hận cắn cái mũi của tôi một chút, môi dán gần lỗ tai của tôi, nỉ non hỏi tôi: “Hiện tại biết ở đâu chưa?”

Tôi cho dù nếu không thức thòi, cũng biết lúc này hẳn là ngoan ngoãn mà gật đầu đáp: “Vâng! Gia, ngài đàn ông chân chính còn so với nước tinh khiết!”

Anh cười, khoe mắt cong cong, khoe môi vênh vênh.

Cho nên nói, nam nhân đều là đứa nhỏ, chỉ cần lừa thôi!

Thấy tâm tình anh đúng lúc, tôi nâng tay nheo nheo mắt anh, giọng nói dịu dàng, nhẹ lừa anh: “Hắc Oa, nhắm mắt rồi ngủ một giấc đi?”

Ánh mắt anh rõ ràng mà nhìn tôi, ở trên trán khẽ nhăn một chút: Rau cải theo anh cùng ngủ đi.” Giọng nói kia, nhưng lại mang theo một chút làm nũng.

Khó được thấy anh như vậy, tôi không nỡ phản bác, chỉ có thể mỉm cười tiếp tục giả trang đức mẹ Ma-ri-a: “Được.”

Nhận được câu trả lời vừa lòng, anh lệch thân người, tựa đầu gác ở trên chỗ hõm vai, ôm lấy tôi an tâm nhắm mắt lại.

Qua hồi lâu, khi tôi nghĩ đến anh đã ngủ thì, đầu của anh ở trên vai tôi hơi hơi giật giật, giống như nói mớ mà lầm nhảm: “Tiểu Bạch, em ở bên cạnh anh mấy ngày hôm nay, anh rất vui.”

Tôi nhìn trần nhà, một lúc lâu sau, trả lời: “Em cũng vậy.”

Nắm thật chặt ôm lấy cánh tay tôi, hơi thở ấm áp của anh một chút một chút phả lên làn da của tôi: “Về sau, luôn luôn ở bên cạnh anh được không?”

Ánh mắt tôi hướng xuống, nhìn anh gò trái tim, hơi hơi nhếch môi lên: “Được.”

Không biết qua bao lâu, bên tai rốt cục truyền đến hơi thở trầm ổn của anh. Một chút, một chút, lại một chút hài hòa với nhịp đập trái tim tôi.

Mộ Nghịch Hắc.

Người này, lại ở trước mặt tôi lộ ra một bộ mặt khác.

Người này, có nhiều bộ mặt như vậy. Càng hiểu biết, càng làm cho người ta không nhìn thấu. Người này như vậy, tôi có thể thật sự yêu được sao?

Cười khẽ.

Nghĩ nhiều như vậy để làm chi?

Không phải. Đã yêu rồi sao?

[1] Ôi bộ truyện tranh yêu thích của b0l ;__ ; đúng Kaname b0l thích nhất trong truyện luôn ;__ ;

Hết chương 23.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hắc Bạch xứng đôi ๑ Gia thế của Hắc oa

【Hạ Tiểu Bạch, hút thuốc lá uống rượu hai chuyện này anh thừa nhận. Còn đối với em tỏ ra lưu manh như thế nào? Anh tỏ ra lưu manh với ai? Đây là em nói xấu, em biết không? Anh là người từ trước đến giờ chịu không được người khác vu oan chụp mũ cho mình. Nếu em nói như vậy, hôm nay anh liền theo lời này của em, đem tội danh ‘tỏ ra lưu manh’ thành hiện thực! 】

※※※

Tôi là bị đói bụng tình dậy.

Ngồi dậy, dụi dụi mắt, bên cạnh không có một bóng người. Nhìn đồng hồ trên tường, buổi chiều ba giờ mười lăm phút.

Lúc xuống giường xô giày vào đi ra khỏi phòng ngủ thì, Mộ Nghịch Hắc đang tựa vào trước cửa sổ phòng ngoài ngoài gọi điện thoại. Anh đang cúi mặt xuống, nói nhỏ, vẻ mặt khiêm nhường.

“Vâng, ngày mai em sẽ đến thăm.”

“...”

“Được, em biết.”

“...”

“Chị, cho em gửi lời thăm hỏi cha.”

“...”

“Vâng, tạm biệt!”

Cúp điện thoại, anh nghiêng người tựa vào trên cửa sổ, híp mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, vẻ mặt có chút ngẩn ngơ.

“Anh vừa nói chuyện với người nhà à?”

Anh nghe tiếng thì quay đầu, trong mắt thoáng hiện lên một nét kinh ngạc rồi lập tức khôi phục thói quen dịu dàng: “Em tỉnh rồi à?”

“Vâng.” Tôi ôm bụng, gật đầu: “Đói tỉnh dậy.”

“Con mèo tham ăn!” Anh mắng tôi một câu rồi đi tới nắm tay tôi, kéo tôi đến ngồi trên ghế xô-pha, đưa tay vuốt ve đầu tôi mà hỏi: “Em muốn ăn gì?”

“Tùy thôi! Anh muốn ăn gì thì gọi người phục vụ mang lên trên phòng đi? Em đang đói đẹp lẹp, chẳng còn sức mà nghĩ!”

Anh nuông chiều cười cười, cầm lấy điện thoại gọi bộ phận phục vụ phòng.

Sau đó, lại đứng lên đến bình nước uống rót cho tôi một cốc nước ấm đưa qua.

Tôi ôm cốc uống một ngụm rồi hỏi anh: “Hắc Oa, anh còn có một người chị sao?”

Môi của anh khẽ cong lên mà trả lời: “Phải.”

“Chị ấy lớn hơn anh bao nhiêu tuổi?”

Trong mắt của anh thoáng hiện lên ánh sáng xa xăm, do dự một chút, mới nói: “Chị ấy... lớn hơn anh 23 tuổi.”

Tôi tưởng là mình nghe lầm bèn cau mày hỏi anh: “Anh nói, chị của anh lớn hơn anh 23 tuổi?”

“Đúng, so với anh thì chị ấy lớn hơn 23 tuổi.” Khi nhắc lại một lần thì, giọng nói của anh không còn chần chờ như vừa rồi, âm thanh kiên định chắc chắn.

Tôi sững sốt một lúc, trong đầu có trăm ngàn ý nghĩ lướt qua, sau cùng chỉ cúi đầu “A!” một tiếng.

“Tại sao em không hỏi anh, vì sao chị của anh lại nhiều tuổi hơn anh như vậy?”

Anh nhìn tôi, trong mắt ảm ảm ý cười.

Tôi uống một ngụm nước, nhìn thấy anh muốn nghe đành hỏi: “Vậy chị của anh lại lớn hơn anh nhiều tuổi như vậy?”

“Bởi vì, anh với chị ấy cũng không phải có cùng một mẹ đẻ. Hai người là chị em cùng cha khác mẹ.”

Tôi lại “A!” một tiếng.

“Tiểu Bạch.” Anh cầm tay tôi, cúi đầu gọi tên tôi.

Tôi nhìn anh cười cười: “Làm sao vậy?”

Khóe mắt có hơi cong cong, anh dùng tay phủ lên đầu tôi, âm vang nói: “Tiểu Bạch, anh cũng không muốn nói với em chuyện trong nhà anh. Bởi vì vì..... Gia đình anh rất phức tạp, anh không biết nên nói thế nào cho em.....”

Thì ra, anh không phải không quan tâm, không phải cố ý giấu diếm.

“Không việc gì.” Tôi cười cười, ánh mắt chân thành mà nhìn anh, “Chờ anh nên nói như thế nào với em thì, lại nói cho em biết.”

Ánh mắt anh nhú lại, lông mi rũ xuống im lặng một lúc, thẳng mắt nhìn về phía tôi nói: “Chị của anh sở dĩ lớn hơn anh nhiều tuổi như vậy, là bởi vì vì.....”

Tạm dừng, hít sâu.

“Mẹ anh năm đó là bạn tốt cùng tuổi chị anh. Bà ấy 21 tuổi thì gặp cha anh, 22 tuổi khi yêu ông, 23 tuổi thì sinh ra anh.....”

“A?”

Tôi bị lời nói sấm chớp này của anh trong ngoài cháy đen, trong đầu bay nhanh ra “Loạn luân”, “Vong niên luyện” từ này dùng cho hai người! Nhất thời cứng họng, không biết nên nói tiếp như thế nào.

Anh mỉm môi cười chua chát, hỏi tôi: “Thực khiếp sợ sao?”

Tôi thành thực mà gật đầu.

“Nhưng mà, mẹ anh cũng không phải người thứ ba.” Anh đem người tựa vào trên xô-pha, không nhanh không chậm mà nói: “Người vợ đầu tiên của cha anh, cũng chính là mẹ của chị anh, bà ấy lúc còn trẻ đã qua đời. Mẹ anh, là người vợ thứ hai của cha anh. Tuy rằng bọn họ ở trên pháp luật là một đôi vợ chồng hợp pháp, nhưng chị của anh cho tới cuối cùng cũng không chấp nhận mẹ anh. Chị ấy vẫn hận bà ấy, cho rằng bà ấy đoạt đi cha anh, thậm chí nhiều lần tự sát đe dọa cha mẹ anh ly hôn. Mẹ anh vì muốn cùng chị ấy xóa bỏ thù hận, tự ý để lại đơn ly hôn, rời khỏi cha anh. Cũng giấu bọn họ, ở đất khách quê người sinh ra anh.....”

Tôi lẳng lặng mà nghe, trong lòng ruột mềm trăm mối, trăm vị hỗn tạp.

“Mẹ anh, là một họa sĩ. Anh hồi còn bé, bà ấy còn sống vẫn mang theo anh đi các nơi thăm cảnh sắc. Sau khi tới tuổi anh đi học, mới được ông ngoại đưa về trong nước học bài, cũng ở trong nước học xong tiểu học cùng trung học. Trước khi anh 15 tuổi, vẫn luôn cho rằng cha anh đã không còn trên đời.....”

Nói đến đây, anh dường như nghĩ tới cái gì, thoáng trầm tư một lúc, lại tiếp tục nói: “Cho đến khi mẹ anh vì một tai nạn mà qua đời, ông ngoại anh mới cho anh biết cha anh còn sống.”

“Vậy chị anh có nhận anh không?”

Anh cười cười, nhìn tôi nói: “Khi đó, chị ấy đã làm vợ, làm mẹ. Có lẽ là bởi vì hiểu được làm mẹ rất khó khăn và vĩ đại, chị ấy thật áy náy vì năm đó chị ấy phản đối, khiến cho mẹ anh mấy năm nay vẫn như lục bình trôi dạt bên ngoài, khiến cho anh không có một gia đình nguyên vẹn mà lớn lên.....”

“Chị ấy đối với anh có tốt không?”

“Chị ấy đối với anh tốt lắm. Mấy năm nay, chị ấy đối với anh giống như một người chị, lại giống người mẹ, hơn nữa chị ấy vẫn là cô giáo anh kính trọng.....” Anh đem ánh mắt đưa ra xa, từ từ nói: “Năm đó, ông ngoại anh bằng lòng cho hay, báo cho cha anh sự tồn tại của anh, là bởi vì anh có một bệnh nặng, cần phẫu thuật. Có lẽ là bởi vì anh di truyền máu RH âm tính của cha, nhóm máu này kho máu bệnh viện thật rất ít, cần người nhà nghĩa vụ hiến máu. Ông ngoại anh không có biện pháp, mới liên lạc cha anh. Lần đó, cha anh bởi vì nguyên nhân cơ thể, không thể truyền máu cho anh. Chị của anh một mình một người cho anh 800ml huyết tương. Nếu không phải chị, anh nghĩ căn bản anh không sống đến ngày hôm nay.....”

Nghe anh nói như vậy, đôi mắt tôi đỏ lên, nâng tay vỗ anh một cái, vội vàng nói: “Anh nói bậy bạ gì đó! Cái gì sống không đến ngày hôm nay?”

Anh cười: “Yên tâm! Hiện tại có em ở bên cạnh, anh làm sao chịu chết?”

Tôi tròn mắt nhìn anh: “Ai cho anh nói đến từ kia? Cái miệng quạ đen của anh! Mau nói ‘Phi phi phi! Mao chủ tịch muôn năm!’”

Anh cau mày: “ ‘Phi phi phi! Mao chủ tịch muôn năm?’ đây là câu thần chú gì vậy?”

“Đây là một câu nói may mắn, trong một quyển tiểu thuyết mà em đọc được. Nghe nói, sau khi nói sai rồi thì phải niệm đúng câu như vậy, là có thể gặp dữ hóa lành! Rất có hiệu quả đó!”

“Thật mê tín!” Anh nằng nặt một câu, hai tay ôm ở trước ngực liếc xéo nhìn tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em chính là con người mới của thế kỉ hai mươi mốt, cần nhớ kỹ cách nhìn về vinh nhục của chủ nghĩa xã hội khoa học ‘Lấy tôn trọng khoa học là quang vinh, lấy dốt nát không biết làm nhục nhà!’ Không có việc gì thì đọc lại nhiều lần hơn cuốn 《 Trích lời Mao chủ tịch 》, rồi cuộc đời xem những tiểu thuyết bàng môn tà đạo?”

“Dừng lại! Chính anh có tác phong bất chính, lại còn định ở đây giả mạo giáo sư hả? Anh thật là không biết xấu hổ!”

Anh nhếch môi lên nhìn tôi rồi cười: “Hạ Tiểu Bạch, làm sao mà anh lại có tác phong bất chính?”

“Anh hút thuốc lá, uống rượu, tỏ ra lưu manh! Còn không phải tác phong bất chính?”

“Hả?” Sau khi anh hứng thú liếc mắt nhìn tôi một cái, vươn cánh tay chụp lấy bả vai tôi, tay kia nâng nâng cằm tôi rồi làm ra vẻ lưu manh, du côn tức giận hỏi tôi: “Hạ Tiểu Bạch, hút thuốc lá uống rượu hai chuyện này anh thừa nhận. Còn đối với em tỏ ra lưu manh như thế nào? Anh tỏ ra lưu manh với ai? Đây là em nói xấu, em biết không?”

Tôi đảo cặp mắt trắng dã, làm ra vẻ khinh thường.

Anh dí mắt sát vào tôi, phả hơi nóng lên môi tôi: “Hạ Tiểu Bạch, anh là người từ trước đến giờ chịu không được người khác vu oan chụp mũ cho mình. Nếu em nói như vậy, hôm nay anh liền theo lời này của em, đem tội danh ‘tỏ ra lưu manh’ thành hiện thực!”

Nói xong, liền cúi đầu kẻ môi sát lại gần.

Tôi cười cười đẩy anh một cái rồi nghiêng đầu né tránh. Anh lại mang gương mặt đầy vẻ cười thèm nhỏ dãi ghé sát đầu tôi.

Hai người đang ở trên ghế xô-pha ồn ào thì có người gõ cửa: “Xin chào, phục vụ phòng khách!”

Anh gọi mấy món ăn thường ngày, chay mặn vừa phải, cùng với canh cá và com, vừa đủ chất dinh dưỡng lại được no bụng.

Bởi vì bụng đã sớm lép kẹp lại, vừa rồi thêm huyền não dữ dội. Đồ ăn vừa tới, hai mắt tôi liền sáng lên, vội vàng cầm lấy đôi đũa chọc chọc các món ngon đầy bàn. Mộ Nghịch Hắc nói với tôi mấy câu, tôi cũng mặc kệ anh.

Tay nghề đầu bếp của khách sạn bốn sao này cũng đích xác khá tốt, đơn giản như món dưa cải trắng xào đều giữ được tất cả màu sắc hương vị. Tôi nhìn không được ăn luôn vài miếng, Mộ Nghịch Hắc đang ở bên thì kỳ quái nhớ tới bài thơ thương tâm liền chọc tôi: “Châm lửa nấu đậu, đậu ở trong nồi khóc. Vốn sinh từ một gốc, sao đem nấu quá nhanh!”

Tôi biết là anh bắt nạt với việc tôi đối với đồ ăn coi trọng hơn anh, nên mới giận dỗi với tôi. Tôi liền giả vờ không nghe thấy, lại gấp một gấp miếng rau cải trắng lớn, lép nhép, coi anh như là không khí.

Anh một tay cầm đũa, một tay gõ mặt bàn đầy nhịp điệu lại nói tiếp: “Cải trắng nhỏ nhỏ, tấm lòng vàng. Chú em cậy mạnh bèn chơi ngang. Chú ăn sạch lá, nước tôi húp. Tay nâng bát lên, lệ hai hàng.”

Tôi mặt không chút thay đổi vẫn nhai cải trắng trong miệng, nghĩ thầm: Mấy câu nói đó sao lại nghe lọt tai như vậy?

Phân biệt trà một lúc, tôi mới chợt nhớ ra là anh sửa đổi bài thơ kia từ dân ca Hà Bắc 《Cải trắng》mà ai cũng thích. Không khỏi nhếch mép lên, len len cười cười.

Anh thấy tôi “Hai tai không nghe chuyện bên ngoài, một lòng ăn cải trắng” thì dứt khoát đặt đũa ăn xuống, hai tay chống má, đôi mắt trong suốt chăm chú nhìn tôi, giọng nói đầy tình cảm mà đọc: “Chúng ta, chính là một thế hệ bị phê bình là không trách nhiệm; Chúng ta, chính là một thế hệ bị phê bình là không có tư tưởng; Chúng ta, cũng chính là bị phê bình mỗi ngày đi sớm về tối cải trắng... Chúng ta, là cải trắng kiêu ngạo a! Chúng ta, là cải trắng kiên cường! Chúng ta, là cải trắng giỏi nhất!”

Nghe thế, tôi rốt cục nhìn không được, xì một tiếng cười, hỏi anh: “Mộ Hắc Oa, anh học được bài thơ này ở đâu? Lại còn rất có vần có điệu!”

“Nói em không nhận thức thì em vẫn không thừa nhận. Đây chính là khẩu hiệu của Hội chí nguyện Thượng Hải Thế Bác.” Anh có vẻ đắc ý khoe khoang.

Tôi bất đắc dĩ hỏi: “Này! Họ Mộ, hôm nay có phải anh định lôi tất cả thi từ, văn chương, ca phú, khẩu hiệu có liên quan đến cải trắng đều trút lên đầu em?”

Anh nhếch môi, để lộ ra một hàm răng đẹp đều đặn, mà cười đến là hơi trẻ con: “Đằng sau anh vẫn còn một đồng như vậy cơ! Em có muốn nghe hay không?”

“Thứ ầu trĩ như vậy thì ai muốn nghe đây!”

Anh cười cười, lại nói: “Em đã sớm khẳng định chống lại anh, thì anh cũng không cần phí nhiều lời như vậy.” Liếc nhìn dưa cải trắng xào chua ngọt trước mặt, anh cầm lấy đôi đũa gấp một đũa nâng lên trước mắt xem kỹ rồi làm bầm lâu bầu đường như nói thầm: “Dưa cải trắng xào chua ngọt thật sự ăn ngon như vậy sao?”

Tôi xem thường liếc qua rồi phun ra một câu “Khó trách mọi người đều nói nam nhân trưởng thành đều không hơn trẻ con. Mồm mép thế này là dùng bề ngoài thành thực để che dấu nội tâm, căn bản là đứa trẻ không hơn không kém!”

Nếu không, làm sao mà không hiểu điều kỳ diệu rồi cứ hăng hái so sánh với món cải trắng xào chua ngọt?

Sau khi người phục vụ dọn đồ ăn đi, tôi đang vuốt vuốt cái bụng tròn xoe tròn xoe no căng nằm ườn ở trên ghế xô-pha thì Mộ Nghịch Hắc đột nhiên nói với tôi: “Tiểu Bạch, ngày mai anh muốn đi một chuyến thăm bạn của cha anh ở đây. Bởi vì là chỗ các bậc trưởng bối, cho nên không tiện mang em theo. Ngày mai em cứ ở lại nhà, sau khi anh xong chuyện sẽ gọi điện thoại cho em.”

“Không thành vấn đề!” Tôi lên tiếng, rồi nghĩ đến một việc, vì vậy hỏi anh: “Đúng rồi, sáng nay bác sĩ Tống có nói với em, anh vẫn đang uống thuốc đông y. Có phải vậy hay không?”

Đường như anh không nghĩ tới tôi sẽ đột nhiên hỏi anh câu này, cả người hơi hơi run một chút.

Đưa tay vuốt vuốt mũi, anh có chút chần chờ rồi đáp: “Thật ra anh cũng sớm đã không có việc gì, nhưng mà vì bảo đảm nên muốn uống hết chỗ này. Không nghĩ tới, rốt cuộc lại phạm vào cấm kỵ với hải sản cùng thuốc lá, rượu...”

“Vậy lúc ấy rốt cuộc là anh bị rắn cắn ở đâu? Vết thương có nặng không?”

“Cắn trên đùi, không tiện cho em xem.” Anh dùng tay vỗ vỗ bên cạnh bắp đùi phải, đơn giản ý bảo vị trí, còn nói thêm: “Thật ra, bị thương cũng không nặng, trúng độc cũng không sâu. Chỉ là lúc ấy ở trong rừng rậm không xử lý kịp thời, cho nên đến nơi điều trị muộn.”

Tôi nhìn vị trí tay anh, trong lòng giật thót một cái, vội hỏi: “Hôm qua khi anh vào cấp cứu, thì Tổng bác sĩ có nhìn miệng vết thương của anh hay không?”

“Bác sĩ yêu cầu nhìn, thì anh liền cho anh ta xem. Nghĩ gì mà lại hỏi cái này?”

Lời này anh thốt ra thật nhẹ nhàng, nhưng biểu hiện của tôi lại không được nhẹ nhàng cho lắm.

Sau khi tốn hơi thừa lời oán hận gầy vò, tôi cảm giận mắng một câu: “Đồ kiêu ngạo! Bác sĩ lưu manh!”

Mộ Nghịch Hắc cười: “Hạ Tiểu Bạch, phản ứng này của em là sao vậy? bác sĩ kia là đàn ông đó!”

“Đàn ông còn có thể phân chia đó! Nếu hấn là Gay, đêm qua vào lúc anh bất tỉnh nhân sự liền lọt vào trong mắt hấn!” Nói đến đây, tôi vội vàng hỏi anh: “Đúng rồi, tối hôm qua bác sĩ có động tay động chân với anh hay không?”

Anh thấy bộ dạng tôi khẩn trương như vậy, khỏe môi cong cong, nghiêm trang nói: “Hạ Tiểu Bạch, không nghĩ tới em lại thích anh đến mức cỏ cây đều là binh lính! Yên tâm, giới tính của anh không thành vấn đề, đối với đàn ông cũng không có hứng thú!”

Tôi lại liếc nhìn khinh thường, làm điệu bộ “Mặc kệ anh”.

Anh ngồi ở đó nhìn tôi, ánh sáng lấp lánh trong mắt, cực kỳ chói mắt.

Trình Quân.

Ánh mắt, thật sự sẽ không gạt người.

Người yêu của mỗi người, khi nhìn mình, thì ánh mắt thật là sẽ sáng lên.

Giờ khắc này, rốt cục em đã rõ, trong lúc đó chúng ta khuyết thiếu là cái gì.

Hết chương 24.

(*) nhà nàng Yvonne đây <https://doanngoc.wordpress.com/>

Nhà nàng ấy cũng edit truyện đó *nói nhỏ* Truyện “Hoàng Hậu Tham Ăn”=]]

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hắc Bạch xứng đôi ๑ Thế giới của anh

【 Mộ Nghịch Hắc, em vừa mới nghĩ đến chính mình đã bước vào thế giới của anh, mới chọt giật mình phát hiện, thế giới kia so với tưởng tượng của em rất lạ lùng. Đến tận cùng, là thế giới sống trước đây của em rất đơn thuần, hay là thế giới của anh quá phồn hoa? 】

※※※

Mộ Nghịch Hắc đi tới thành phố X ngày thứ tư.

Buổi sáng, anh đi thăm hỏi bậc trưởng bối, giữa trưa thì bị giữ lại trong nhà ăn cơm trưa. Đến bốn giờ chiều, mới gọi điện thoại cho tôi.

Bởi vì anh còn một số việc khác phải xử lý, ngày mai trở về trước. Buổi tối chúng tôi liền hẹn Tiểu Dao Dao cùng Lục An Thần đi ra ăn ở quán Bữa tối cuối cùng – Jêsu và 12 môn đồ.

Trong tiệc, Dao Dao nói: “Tiểu Bạch, em cũng không phải sắp khai giảng sao? Lần này dứt khoát phải cùng em về chị trở về trường!”

Tôi méo miệng: “Không được! Nếu trở về lúc này, thì kí túc xá còn chưa mở cửa. Em ngủ ở đâu?”

Lục An Thần cọt nhả nói tiếp: “Vậy em liền ở cùng cậu em Mộ của anh! Anh trai tín nhiệm nhân phẩm của hấn!”

Mộ Nghịch Hắc nâng chén trà nhìn tôi, trong con ngươi chớp chớp lần sóng, ánh mắt rõ ràng!

Tôi liếc liếc mắt nhìn anh một cái, lắc lắc đầu, khoát tay nói: “Anh An Thần, anh nói đi đâu vậy? Em làm sao có thể không tin nhiệm Mộ Nghịch Hắc chứ? Em là không tin nhiệm chính mình! Em bây giờ chính là phong nhã hào hoa, người trẻ tuổi xanh um tươi tốt + giống như sói như hổ. Một khi không kìm nén được, biết đâu lại phạm tội với anh ấy!” Tôi thờ dài tiếp “Không không không, em thật không nỡ đem anh ấy ra ăn sạch sẽ sớm như vậy. Để chờ thêm mấy bữa nữa, vỗ cho béo rồi mới ra tay!”

Nghe vậy thì Mộ Nghịch Hắc liếc mắt nhìn tôi thật sâu một cái, vẻ mặt tương đối sâu xa.

Ngày hôm sau.

Mộ Nghịch Hắc muốn đi xe của bạn quay về thành phố S. Mà người bạn kia, là người đã được Trình Quân nhắc tới lúc trước Tang Từ Du.

Trước đây, cô ấy có thanh danh hiển hách trong trường trung học danh tiếng tỉnh tôi. Tuổi thì tương đương tôi, nhưng lại học hơn ba khóa. Sau khi cô ấy thi đậu lên đại học, tôi mới vào cao trung. Cho nên, cho tới nay mặc dù thường nghe người ta nhắc tới cô ấy, nhưng cũng chưa từng gặp người thật.

Khi tôi cùng Mộ Nghịch Hắc đi ra từ khách sạn thì cô ấy đang cúi đầu tựa vào một chiếc xe JEEP màu đỏ nghịch điện thoại di động. Trên người mặc chiếc quần bò rộng thùng thình cùng màu với áo phông, tóc trên đầu vẫn thành búi nhỏ, trên trán cái kính râm màu nâu. Nhìn từ xa thì đáng người cực cao cực gầy. Trên người tản ra một loại khí chất rất riêng biệt——ương dương mà lại hàm chứa sự tao nhã. Đứng từ xa thì đã thấy ẩn giấu sự âm áp, trong chân thật mà lại mang theo vài phần thần bí, khiến cho người ta một lúc có chút luyến tiếc dời mắt.

Mộ Nghịch Hắc nắm tay tôi đi tới chỗ cô ấy. Đến khi vén vạt chỉ cách cô ấy có ba thước thì, cô ấy mới phát hiện ra. Ngẩng đầu, cười nhưng không nói gì. Nụ cười đó, rạng rỡ xinh đẹp gần như chói mắt, có thể so sánh với mặt trời gay gắt của tháng chín.

“Mười bốn, anh giỏi nhỉ! Âm thầm đến địa bàn của em ở lại nhiều ngày như vậy mà cũng không biết liên lạc với em. Nếu không phải hôm qua đi Tuệ gọi điện thoại cho em, nói đi ấy nhìn thấy anh, thì em cũng không hề biết anh đã tới! Giữ bí mật công tác thật kín nha!”

Khi cô ấy nói đến đây thì, cúi xuống suy nghĩ quan sát tôi. Trong sóng mắt trong veo kia, tràn đầy sự vui vẻ. Trong giọng nói hàm chứa vài phần nhõng nhẽo ngang ngạnh, nghe thì thấy thân mật nhưng lại không thân mật quá mức, cái “độ” kia đo được vừa đủ.

“Anh đặc biệt đến thăm nhà Tiểu Bạch của nhà anh, đâu còn thời gian thừa cho em hả?” Mộ Nghịch Hắc cười trêu chọc một câu, kéo tôi đến trước mặt, giới thiệu: “Đây là cô bạn nhỏ Hạ Tiểu Bạch của anh. Tiểu Bạch, đây là Tang Từ Du. Bọn anh đều quen gọi cô ấy là ‘Tam mộc’.”

Tôi gật đầu cười yếu ớt: “Xin chào!”

Cô ấy quay sang cười để lộ ra hai chiếc răng khểnh ánh lấp lánh: “Tiểu Bạch, mười bốn của chúng tôi cuối cùng cũng cam lòng dẫn cô tới gặp chúng tôi! Cô không biết, ngày thường khi đám bạn bè chúng tôi nhắc tới cô, tên con trai này đều đề phòng chúng tôi như phòng cọp, làm như chúng tôi sắp ăn thịt cô đến nơi vậy!”

“Anh ấy chê tôi vút bỏ không cần đồ mà!” Tôi nửa trêu nửa liếc mắt nhìn Mộ Nghịch Hắc.

“Đâu nào! Anh ấy sợ mấy người chúng tôi vạch trần gốc gác của anh ấy trước mặt cô đấy! Tên con trai này, bề ngoài ngăn nắp nể lễ, bên trong rất mờ ám! Hôm nào tôi với cô bóc trần bản chất của anh ấy cho đến nơi đến chốn!”

Tôi gật đầu: “Được.”

Tang Từ Du cười rộ một tiếng rồi lại hỏi: “Cô đang học tại đại học S à? Sắp khai giảng phải không? Không bằng, hôm nay đi cùng chúng tôi đi?”

Tôi còn chưa tỏ thái độ thì Mộ Nghịch Hắc liền nói tiếp: “Em không tiếc xe để cho Tiểu Bạch nhà anh ngồi sao? Em chê ít hơn một người, anh còn sợ trên đường sóc khiến cô ấy phát điên đó!”

Tang Từ Du nghe vậy liền nhắc chân làm bộ muốn đạp anh, Mộ Nghịch Hắc né tránh. Cô ấy cười mắng hai câu, ba người liền lên xe.

Cô ấy mở cửa chiếc xe JEEP việt dã đã cải tạo. Sau khi lên xe, tôi cẩn thận đánh giá qua nội thất của xe——kính sau của xe là loại thủy tinh hình cầu, đệm dựa trên chỗ ngồi được làm thủ công theo phong cách dân tộc. Bên trong xe thoang thoang mùi thơm của cỏ cây bùn đất, cùng với ghế đệm làm từ da khéo léo, tinh tế, kiểu dáng thanh lịch... Tất cả đều ngầm để lộ chủ xe có gu thưởng thức không tầm thường.

Hạ mắt kính từ trên trán xuống đeo vào mắt, Tang Từ Du thành thạo khởi động, nhả phanh, vào số, nhấn ga. Sau một tiếng gầm rú thì chiếc xe văng vẳng lên đường.

Tôi cùng Mộ Nghịch Hắc ngồi ở ghế sau của xe. Bởi vì rất ít thấy nữ sinh xuấ phát xe cá tính như vậy, tôi không khỏi kêu lên: “Từ Du, chiếc xe này của cô thật tuyệt!”

“Đúng như vậy! Rất đẹp chứ? Mấy ngày trước đó tôi vừa mới thay sàn xe và vành xe, lốp xe. Bay giờ chạy so với trước vững chắc hơn rất nhiều! Lại nói, hai người lại là nhóm khách đầu tiên đi sau khi cải tạo xe!” Cô ấy đắc ý vỗ vỗ vào tay lái, khi nói chuyện thì ánh mắt như là đang giăng cho người yêu của mình, tình cảm yêu quý hoàn toàn bộc lộ ra trong lời nói.

“Em cứ tự mò mẫm thử đi làm lại! Đâu có cô gái nào giống như em không, quá si mê với việc cải tạo xe?” Mộ Nghịch Hắc vỗ vỗ đệm bên dưới lại nói:

“Em nâng sàn xe cao lên như vậy, chuẩn bị lái xe đi lên đường núi à?”

Dáng vẻ giọng điệu kia lại như là anh trai dạy dỗ em gái không hiểu chuyện.

“Haiz, anh thực sự lảm nhảm! Em đâu có cái tạo con đường của anh, anh nói nhiều làm gì?” Tang Tử Du than thở một câu rồi hỏi tôi: “Tiểu Bạch, cô đi đâu vậy?”

“A, cứ đưa tôi về nhà đi!”

Sau khi tôi nói tên khu phố cho cô ấy, Tang Tử Du quen đường cũ liền quẹo xe vào đường Đông Lâm. Lại nhìn vào gương chiếu hậu cười với tôi: “Tiểu Bạch, nghe nói cô ở cùng một chung cư với Trình Quân?”

“Đúng, hai nhà chúng tôi thân nhau mấy đời, tôi và Trình Quân biết nhau từ nhỏ.”

“Trước đây tôi vẫn qua nhà anh ta mấy lần, làm sao lại cũng không gặp được cô? Cha anh ấy là thầy dạy vẽ của tôi.”

Mộ Nghị Hắc xen mồm vào: “Hai người thế này gọi là vô duyên đối diện bất tương phùng.”

Tôi dùng khuỷu tay huých vào anh trừng mắt nhìn: “Sao hôm nay anh nói thừa nhiều như vậy? Con gái bọn em nói chuyện phiếm, nào có chuyện của anh?”

Anh chau mày, làm ra vẻ vô lại: “Anh nói Hạ Tiểu Bạch, em ở trước mặt anh bàn luận về người đàn ông khác, còn không cho anh chen lời vào nói?”

“Bọn em đâu có bàn luận về người đàn ông khác?” Tôi giả vờ giận “Anh là người như thế nào mà bụng dạ hẹp hòi như vậy? Hay là lại ngầm húp phải dấm chua người khác? Mặc kệ anh!”

Anh nhưng vẫn giữ vẻ mặt hòa nhã, nhưng lại cười cười gượng gạo, đưa tay ra định cầm tay tôi.

Tôi hất ra, anh dứt khoát nắm lại, rồi giữ chặt ở trong tay. Hành động đó, tràn ngập tính trẻ con.

Tang Tử Du kéo kính râm trễ xuống, để lộ ra một đôi con ngươi long lánh trong veo, từ sau kính nhìn tôi rồi chớp chớp lông mi đầy giả hoạt: “Tiểu Bạch, tôi biết Mười bốn đã nhiều năm như vậy mà còn không thấy anh ấy nuông chiều với cô gái nào như vậy! Quả thật giống như Nhị Mộc nói, cô và anh ấy chính ‘Nước muối thử đậu hũ, vô quyết dày có móng tay nhọn’!”

Tôi cười hỏi ngược lại: “A? Vậy cô nói tôi là nước muối hay là đậu hũ đây?”

“Tự nhiên là đậu hũ rồi! Ngay cả loại phúc hắc khó chịu như Mười bốn đúng là nước muối độc địa, sau khi gặp cô, cũng liền trở thành trắng nõn như đậu hũ!” Tang Tử Du cười cợt mở một tiếng rồi lại hỏi Mộ Nghị Hắc: “Mười bốn, lời của em anh có đồng ý không?”

Tôi quay đầu lại nhìn Mộ Nghị Hắc. Anh ấy vênh mặt, bữu môi nhẹ nhàng châm biếm: “Đương nhiên biết như vậy. Bị Hạ Tiểu Bạch khuấy phục, thì Mộ Nghị Hắc cam lòng thuận theo.”

“Ai da, Mười bốn, hai cái răng nanh không thể phá vỡ của em đều bị anh làm nhừ nhối lên rồi!”

Tiếng cười của Tang Tử Du giống như chuông gió, ngân nga trong xe suốt dọc đường đi.

Mặc dù tôi lại nói có thể cho xuống ở cửa khu phố là được rồi, nhưng Tang Tử Du vẫn cứ lái xe đến dưới sân chung cư chỗ nhà tôi.

Vừa mới xuống xe, thì tôi liền thấy ở bãi cỏ trước mặt có chiếc xe ô tô màu đen đang đỗ. Trong lòng đang thấp thỏm vừa quay đầu liền nhìn thấy cha tôi cầm một túi văn kiện bằng da từ khu chung cư đi tới.

Tôi mới thăm rên ở trong lòng một tiếng, cha đã thấy tôi. Nhíu mày đi thẳng tới: “Nha đầu con, sao lại chạy ra ngoài?”

Tôi cười hi hi: “Cha, cha về lấy đồ ạ?”

“Phải” Ông nhìn về phía sau tôi, khẽ cười “Hai người này là bạn bè của con sao?”

Tôi xoay người, Mộ Nghị Hắc cùng Tang Tử Du đều đã xuống xe, đang đứng trước xe nhìn sang bên này.

“Cháu chào chú, cháu là bạn học của Tiểu Bạch, cháu tên là Tang Tử Du. Chúng cháu trước kia là học cùng một trường trung học.” Tang Tử Du mở miệng chào hỏi trước. Chỉ nhẹ nhàng nói qua một câu “bạn học”, liền biến quan hệ của chúng tôi thành thân cận vừa đủ nhưng lại không đến mức quá đột ngột.

Cha tôi cười gật đầu rồi nói “Xin chào.” Khi ánh mắt nhìn về phía Mộ Nghị Hắc bên cạnh cô ấy thì trong mắt mang theo sự suy nghĩ.

Tôi căng thẳng nhìn sang bên đó.

Mộ Nghị Hắc trái lại vẻ mặt bình tĩnh, thân nhiên đón nhận ánh mắt của cha tôi mà gật đầu mỉm cười: “Chào chú, cháu là Mộ Nghị Hắc.” Dừng một

lúc anh lại bổ sung một câu: “Cháu là bạn của Tiểu Bạch.”

Cha tôi quay sang mỉm cười, tiếp đón hai người nói: “Các cháu vào trong ngồi chơi đi? Chú còn có chút việc, phải đi ra ngoài một lúc. Đến trưa, ở lại cùng nhau ăn bữa cơm đi?”

Tang Tử Du hào phóng từ chối: “Không được đâu chú, chúng cháu chỉ là thuận đường đưa Tiểu Bạch trở về! Sau đó còn phải đi!”

Cha tôi cũng không nói thêm gì nữa, sau khi cùng bọn họ hàn huyên vài câu, liền lái xe rời đi.

Tôi nhìn theo xe của cha càng lúc càng xa, rồi mới thở phào một hơi, Tang Tử Du đứng bên cạnh đột nhiên hỏi tôi: “Tiểu Bạch, cha của cô có phải là chủ nhiệm khoa của khoa lịch sử sau công nguyên hay không?”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy! Cô biết cha tôi?”

Cô ấy cười: “Vừa khéo! Trước kia đi Tuệ mời chú ấy đến nhà để xem xét một bức cổ họa, vừa vặn tôi ở đó. Có điều đó là chuyện cũng đã lâu rồi, cũng không biết chú có còn nhớ rõ không?”

Trong lòng tôi cũng không quá để ý việc này nên chỉ nói: “Nhớ kỹ cũng không quan hệ. Cha tôi đối với chuyện kết giao của tôi luôn luôn không hỏi đến.”

“Vây là tốt rồi!” Cô ấy lên tiếng, lại hỏi: “Liệu chú còn chưa biết quan hệ của cô với Mươi bốn, đúng không?”

“Đúng, tôi còn chưa nói cho cha biết.”

“Vừa rồi nhìn phản ứng đó là tôi biết ngay!”

Tôi cười cười, nhìn về phía Mộ Nghịch Hắc.

Giờ phút này, anh ấy đang nhả nhặn đứng ở chỗ nghe chúng tôi nói chuyện, trên mặt hoàn toàn thờ ơ hững hờ, thật đúng là một người dù đối mặt áp lực nặng nề mà vẫn không thay đổi sắc mặt!

Tiến lên đứng vào anh một cái rồi tôi cười trêu chọc: “Chàng trai, vừa rồi anh rất bình tĩnh! Lúc nói chuyện hoàn toàn không hề lắp bắp chút nào!”

Anh nhún vai, nói nửa đùa nửa thật: “Nào có! Anh mới gặp gỡ cha vợ, trong lòng thấp thỏm bất an, nhịp tim bây giờ còn đang đập loạn đây!”

※※※

Buổi tối, tôi đang ngồi trước máy tính, lang thang trong diễn đàn lý xem bài post thì cha ở bên ngoài gõ cửa: “Tiểu Bạch, ra đây. Cha có việc hỏi con!”

Tôi theo cha đến phòng khách, ngồi vào trên ghế sofa, cầm lấy một quả cam vừa bóc vỏ vừa hỏi: “Cha có chuyện gì muốn hỏi?”

Ông do dự một hồi rồi mới cau mày mở miệng: “Bạn học Tang Tử Du của con, có phải trước kia học vẽ với chú Trình không?”

Tôi gật đầu, nói dối mặt không biến đổi: “Đúng vậy, chính là thông qua Trình Quân mà con biết cô ấy. Cha làm sao biết?”

“Trước đây cha gặp qua một lần ở chỗ Tô Tuệ. Bởi vì cô gái này rất đặc biệt, liền nhớ được.” Ông cười cười, còn nói thêm: “Hôm nay gặp mặt cô ấy là cha liền nhận ra ngay.”

“Bạn học Tam Mộc trước kia ở trường trung học chúng con rất có danh tiếng! Là người đầu tiên mới có 16 tuổi đã được cử đi học ở đại học Q, nghe nói chỉ số thông minh cao gần 200 đó!” Tôi cố ý dùng giọng điệu khoe khoang nói lời này, cố gắng tỏ ra cho cha thấy quan hệ của chúng tôi rất thân mật.

Cha tôi cười cười, lại hỏi: “Còn anh chàng kia, tên gọi Mộ Ní Hắc gì đó là bạn trai cô ấy sao?”

Tôi sừng sốt một phen rồi mới cười cười cải chính: “Cái gì ‘Mộ Ní Hắc’ a? Anh ấy tên là ‘Mộ Nghịch Hắc’! Nghịch trong Phản nghịch!”

“A, thì ra là ‘Nghịch’.” Cuối cùng cha lại chốt hỏi “Đấy là bạn trai của bạn học sao?”

Tôi cắn cắn môi dưới mà đáp, lập lờ thế nào cũng được: “Không phải, bọn họ chỉ là quan hệ bạn bè rất tốt mà thôi...”

Cha tôi gật đầu hơi suy nghĩ rồi tự nói một mình: “Nhưng thật ra cũng là anh chàng không tệ. Ánh mắt sức bén mà vô hại, người lại nghiêm chỉnh điềm tĩnh. Vừa nhìn liền biết có mức độ giáo dục vô cùng tốt...”

Trong lòng tôi âm thầm vui vẻ, nhưng lại lo lắng ông hỏi tiếp bên đảo mắt, nói sang chuyện khác: “Được rồi, cha cứ nói Tô Tuệ là ai vậy? Nghe tên rất là quen?”

“Tô Tuệ mà con cũng không biết sao? Thật ưong cho con sống ở thành phố S nhiều năm như vậy!” Mẹ bưng lên một đĩa nho đi tới nói tiếp: “Bà ấy không phải là Thượng Quan Nghiêu Trì phu nhân sao? Trong TV cả ngày đều thấy!”

Tôi ngạc nhiên một chút, rồi hỏi ngược lại: “Mẹ nói là, Tô Tuệ chính là Thượng Quan phu nhân trong TV sao?”

“Cũng không phải như vậy sao!” Mẹ cười cười lại nói: “Trước kia, lúc bà ấy còn ở phòng văn hóa thì vẫn còn thường nghe thấy tên cúng cơm của bà ấy. Sau khi rút lui thì tên khai sinh rất ít được nhắc tới ...”

Mẹ tôi lại lải nhải cần nhằn mà nói cái gì đó, đầu óc của tôi bị bà nói đến đần độn, một trận thật lớn không thể nào hoạt động suy nghĩ.

Tôi nghĩ đến mấy ngày trước lúc ở Vị Nùng, khi Mộ Nghịch Hắc nghe thấy người đó nói “Kim tổng giám, ngài Thượng Quan cùng mẹ ngài ấy đều ở hành lang chờ ngài qua mà, ngài như thế nào còn đứng ở đây??” thì khế biến sắc mặt; Hôm nay Tang Từ Du nói câu kia ” Nếu không phải hôm qua dì Tuệ gọi điện thoại cho em, nói đi ấy nhìn thấy anh, thì em cũng không hề biết anh đã tới!”; Cùng với việc vừa rồi tôi mới biết được “Tô Tuệ chính là Thượng Quan phu nhân”, nhờ chuyện này, tôi đột nhiên như uống Thê Hồ(được ví với Phật pháp tối cao)

Thì ra, hôm đó tại phòng triểm lâm tranh Vị Nùng Mộ Nghịch Hắc vội vã muốn đi, cũng không phải bởi vì lo lắng tôi nhìn thấy Thượng Quan Lang Can. Mà là, anh cần bản đã biết Thượng Quan phu nhân cùng Thượng Quan công tử!

Đã sớm biết thân thế của anh không tầm thường, nhưng không nghĩ tới có thể lại liên quan tới Thượng Quan gia.

“Tiểu Bạch? Nghĩ cái gì vậy?”

Tôi lấy lại tinh thần, còn mẹ đang lấy một chùm nho đưa tới: “Kìa, không phải là con thích ăn nho nhất sao?”

Tôi đưa tay tiếp nhận, bóc vỏ một quả bỏ vào trong miệng rồi lại hỏi cha: “Cha, làm thế nào mà cha lại biết Thượng Quan phu nhân?”

Cha đang xem bản tin thời sự trong TV cũng không rời mắt mà đáp: “Bà ấy là học trò của Lí viện trưởng Viện văn học trường cha. Mấy năm trước trong dịp kỷ niệm ngày thành lập trường ở hội trường nên biết. Sau đó lại thăm giúp cô ấy xem xét mấy lần thi họa cùng đồ sứ thời cổ...”

Tôi “A” một tiếng.

Cha suy nghĩ một chút rồi lại nói: “Bà ấy cùng với chú Trình của con có quan hệ càng gần gũi hơn một chút. Chú Trình của con là đệ tử của mẹ cô ấy.”

Tôi sợ run một phen mà hỏi: “Cha nói mẹ của Thượng Quan phu nhân mẫu thân chính là Đại sư về tranh nổi tiếng Trần Kinh Viên?”

Mẹ của tôi ở bên nói chen vào: “Đúng vậy, chú Trình của con là đệ tử cuối cùng của Đại sư Trần Kinh Viên. Trước kia không phải mẹ đã từng nói qua cho con rồi sao?”

“Mẹ đã nói, nhưng mẹ chưa nói đến đại danh鼎鼎 Thượng Quan phu nhân là con gái của Trần Kinh Viên!”

“Việc này không nói thì con cũng nên biết? Con cũng hai mươi mấy tuổi, không phải trẻ con nữa. Hàng ngày không có việc gì thì đừng ôm máy tính nói chuyện phiếm chơi game. Thỉnh thoảng cũng nên chú ý qua những vấn đề này. Xã hội bây giờ, quan hệ chính là tiền... BLA BLA BLA...”

Tôi im lặng nghe mẹ nói riu rít một hồi rồi cầm một chùm nho đứng lên: “Con trở về phòng.”

Vừa mới vào trong phòng, bên ngoài lại nghe thấy mẹ của ta nói: “Được, nghe ông Trình nói, Trình Quân kia rất được Đại sư Trần Kinh Viên khen ngợi, sau này nhất định là tiền đồ vô lượng. Tiểu Bạch sau này nếu có thể cùng nó ở chung một chỗ thì đời này của chúng ta cũng không có gì phải lo lắng nữa...”

Vào trong phòng, tôi để chùm nho ở trên bàn rồi cầm điện thoại di động nằm vật lên giường.

Trên điện thoại di động có hai cuộc gọi lỡ cùng một tin nhắn.

Tôi mở ra xem nội dung tin gửi đến.

『Người gửi』: Hắc oa

『Nội dung』: Đã về bình an. Nếu đọc tin này thì gọi điện trả lời.

Mộ Nghịch Hắc, em vừa mới nghĩ đến chính mình đã bước vào thế giới của anh, mới chột giật mình phát hiện, thế giới kia so với tưởng tượng của em rất lạ lùng.

Đến tốt cùng, là thế giới sống trước đây của em rất đơn thuần, hay là thế giới của anh quá phồn hoa?

Hết chương 25.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Hắc Bạch xứng đôi ๐ Cuộc gặp kinh ngạc

【 Trên bức ảnh, tôi cùng Mộ Nghịch Hắc cách màu sắc loang lổ, mỉm cười nhìn nhau. ——Tôi hơi nghiêng đầu, cong khóe mắt, nụ cười giảo hoạt. Anh nghiêng người dựa vào trên tường, cong khóe miệng, vẻ mặt ôn nhu. Pola đưa ra tấm ảnh chụp có màu sắc vốn hơi thiên về màu ấm, hơn nữa, điều bộ và vẻ mặt hai người như vậy, làm cho tình yêu dịu dàng thấm đẫm khắp cả bức ảnh chụp dường như muốn xuyên thấu qua tờ giấy mà tràn ra ngoài. 】

※※※

Ngày ba mươi tháng tám, xế chiều vào lúc bốn giờ mười phút.

Xe buýt dừng giờ vào bên xe phía bắc thành phố S. Tôi lưng đeo ba lô to, mang theo laptop cùng đồ ăn vặt từ trên xe xuống, liền nhìn thấy Mộ Nghịch Hắc hai tay đút trong túi áo, điều bộ nhân nhả đang đứng ở trước mặt nhìn tôi. Áo sơ mi quần tây, ung dung nhẹ nhàng. Quanh người như được bao bọc trong một vầng sáng êm dịu, cả người phảng phất giống như một nhân vật cao quý lịch sự tao nhã từ trong tranh bước ra.

Trong lòng tôi nở rộ có cảm giác hạnh diện được đón tiếp, liền không tự giác hé môi mỉm cười mà đi tới: “Đến khi nào vậy?”

“Được một lúc.” Anh đón lấy túi laptop cùng đồ ăn vặt của tôi, cười trêu chọc: “Kiểm tra trước một chút, xem điện thoại di động, ví tiền cùng trái tim có đầy hay không.”

Tôi chu cái miệng, nhắc chân liền muốn đá anh.

Anh nhanh nhẹn tránh thoát, thuận thế cầm tay tôi, kéo tôi đi ra ngoài nói: “Quý nhỏ mọn! Một chút tế bào hài hước cũng không có!”

“Em tình nguyện không có, cũng không thêm những tế bào hài hước trôi nổi đồi trụy của anh!”

“Oan uổng! Mỗi tế bào hài hước Thập tứ Gia của em mà đem so sánh với linh hồn thuần khiết không tỳ vết e dè của Hạ Tiểu Bạch thì vẫn còn trắng như tuyết, nào có trôi nổi đồi trụy? Em chỉ cho anh xem?” Vừa nói, anh liền đưa đầu hướng về gần phía tôi.

Tôi không còn nói nổi đành nhượng mắt, đẩy đầu anh sang một bên: “Mộ Nghịch Hắc, trên mình anh mặc quần áo nghiêm túc chỉnh tề như vậy, mà sao miệng lại nói những lời đáng vẻ lưu manh, thật sự là hàng thật giá thật đến thế, giống như đúc một kẻ mặt người dạ thú!”

“Hạ Tiểu Bạch, nếu anh là cầm thú, vậy em là gì?” Anh chau mày suy nghĩ một chút, nghiêm trang hỏi: “Chẳng lẽ chúng mình chính là ‘Cô ngọc và cầm thú’ trong truyền thuyết?”

“Đồ đại gia! Anh mới là đồ ngọc đó!”

“Đừng có mà không thừa nhận nha! Anh đâu có chê em!”

“Thật xin lỗi, Gia! Em là cô ngọc ghét bỏ cầm thú là ngài mà cũng không được sao?”

“Vậy em ghét bỏ anh ở điểm nào?”

“Một bên là loài người, một bên là súc vật. Cứ thử nói xem em ghét bỏ ngài ở chỗ nào?”

“...”

Hai người một mạch cãi nhau đến khi ra khỏi bên xe. Đáng ra phải mang sắc thái ôn hòa gặp lại sau lúc xa cách, thế mà chúng tôi lại cứ như vậy kết thúc trong cảnh tranh cãi anh một câu em một câu.

Mà lúc này, tôi cũng từ từ ý thức được: Cách thức hai chúng tôi ở chung cho tới bây giờ, đều là do anh ấy nắm trong tay——

Khi anh ra vẻ nghiêm chỉnh, chúng tôi đứng là một đôi tình nhân mẫu mực tôn trọng nhau.

Lúc anh là thủ phạm lăm le, thì chúng tôi lại biến thành một đôi oan gia đối chọi gay gắt.

Vào thời điểm anh tình cờ giờ tỉnh trẻ con ra thì, chúng tôi liền lại diễn trích đoạn tình yêu kiểu nam ngang ngược, nữ dịu dàng.

...

Dường như, từ lúc ban đầu đến bây giờ, mọi chiều hướng tình cảm của chúng tôi đều là do anh chủ đạo.

Còn tôi, trong vở hài kịch tình yêu của chúng tôi lại chỉ là nữ diễn viên phối hợp cùng anh diễn xuất.

Chẳng qua là, diễn viên tôi đây không biết, là tạm thời, hay là vai chính.

※※※

Cùng Mộ Nghịch Hắc ăn cơm chiều ở bên ngoài, lại anh anh em em một lúc lâu, anh mới đưa tôi trở về trường học.

Bây giờ rười thì đến kí túc xá, Thần Thần cùng Tinh Ương đều ở đó. Tôi lấy đồ ăn vặt cùng đặc sản do mẹ chuẩn bị cho tôi chia cho mấy đứa, vừa nghe mấy đứa kể lại những chuyện thú vị trong kì nghỉ hè, vừa thu thập hành lí.

Vừa mới đem đồ đạc trong ba lô đồ ra ngoài, điện thoại trên bàn đã “re re” rung rung kêu lên.

Từ ký túc xá đi ra, Mộ Nghịch Hắc đã thay một bộ quần áo bình thường, đang dựa vào trước cửa xe chờ tôi.

Tôi đưa anh đánh giá một phen, hỏi: “Làm cái gì phải tắm rửa thay quần áo? Anh thấy bộ đồ cảm thú vừa nãy có tính lừa gạt nhiều quá à?”

Anh không để ý tới sự châm biếm của tôi, mở cửa xe, hạ thấp đầu tôi nhét vào trong xe: “Đợi đến chỗ này, thì em sẽ biết được tại sao anh lại thay quần áo!”

Anh lái ô tô chở tôi đến một nhà xưởng bỏ hoang ở phía tây thành phố S, thì đã tám giờ bốn mươi phút.

Ngồi ở trong xe, nhìn từ xa đã thấy phía trước có ba chiếc xe đang đỗ. Một chiếc là xe JEEP màu đỏ của Tang Từ Du, một chiếc là BMW X6 màu đen cùng với một chiếc Audi Q7 màu trắng. Đèn pha của cả ba chiếc xe việt đã đều bật lên, ánh sáng đèn đều đồng loạt chiếu vào một bức tường sặc sỡ cũ kĩ trước mặt, làm bức tường được soi trở nên cực kì rộng rãi sáng sủa.

Sau khi anh lái xe tới gần, tôi mới nhìn thấy một thiếu nữ tóc ngắn mang theo mặt nạ phòng độc đang ngồi xổm trên mặt đất, cầm trong tay bình sơn đang phun xịt lên trên tường vẽ thứ gì đó. Đứng bên cạnh cô ấy là một người đàn ông cao, đang cúi đầu chăm chú nhìn. Từ bên cạnh nhìn đến, thì người đó hẳn là “Chu Nhị Mộc” mà trước đây tôi từng có duyên gặp mặt hai lần.

Ở phía khác, trên mặt đất đang đốt một đồng lửa, mấy người nam nữ trẻ tuổi đang ngồi vây quanh cùng một chỗ, vừa uống bia vừa cười nói. Khi xe đến gần, tôi nghe thấy tiếng cười của Tang Từ Du từ trong đám người lạnh lạnh vọng ra, trong ánh lửa trại vang ra, giống như một khúc ca dao trong trẻo cõi mơ.

“Kitzzz!”

Mộ Nghịch Hắc làm bộ dừng lại bên cạnh, đám người nghe thấy tiếng động đều đồng loạt quay sang. Anh tắt động cơ, ánh mắt âm nóng nhìn tôi: “Xuống xe đi, giới thiệu một lượt đám bạn không tốt kia của anh cho em.”

Mỉ mắt tôi có chút giật giật, không nhiều lời, ngậm ngoan ngoãn xuống xe.

Anh đi vòng qua đầu xe đến bên cạnh tôi, nắm tay tôi đi về phía đang được ánh đèn pha của ba chiếc xe chiếu rọi. Một đám người đằng kia ồn ào xôn xao đứng dậy, không biết là ai huyết sảo một tràng cực vang dội.

Phía trước, chỗ được ngọn đèn chiếu sáng. Cô gái tóc ngắn cởi mặt nạ phòng độc ra, trong tay còn mang theo bình phun sơn, khóe miệng cong lên nhìn chúng tôi đang từng bước từng bước đi tới. Trong con ngươi đen nhánh lấp lánh ánh sáng dao động, mơ hồ giống như đang vui vẻ.

Giờ phút này cảnh vật nơi đây, cô ấy đứng ở đó, diện mạo duyên dáng giống như một cây hoa anh túc trong đêm, làm tôi nhìn thấy mà có chút ngây người.

Hàn Sơ Kiến.

Tôi vẫn nhớ kỹ cái tên này.

Quả nhiên là “Sơ kiến thì kinh ngạc, tái kiến vẫn y nguyên”!

“Sơ Kiến, Lâm Từ.”

Sau khi Mộ Nghịch Hắc lên tiếng chào hỏi, thì hai tay đỡ vai của tôi, đẩy tôi đến trước mặt anh, giới thiệu nói: “Đây là bà xã nhà tôi, Hạ Tiểu Bạch. Tiểu Bạch, đây là hoàng đế đệ hạ tôn quý của bọn anh Hàn Sơ Kiến, cùng với sủng phi của ngài Chu Diệp Lâm.”

Không nghĩ tới anh sẽ dùng phương thức dường như vui đùa giới thiệu tôi trước mặt hai người, tôi không khỏi giật mình.

Đầu của Hàn Sơ Kiến có chút lệch sang một bên sai lệch, nghiêng đầu tinh tế đánh giá tôi một lượt, bỗng nhiên cong cong khóe mắt, cười trong suốt với tôi: “Hạ nữ nhân, liệu có hứng thú nhập hậu cung của trẫm?”

Á...

Đây là tình huống gì vậy?

“Được rồi, mới gặp! Tiểu Bạch nhà tôi lá gan còn nhỏ, có thể kinh hãi không chịu nổi sự hù dọa của ngài như vậy!” Mộ Nghịch Hắc lôi tôi ôm vào trong lòng, vừa cười vừa nhìn về phía Chu Diệp Lâm, “Lâm từ, còn không mau gọi chị dâu?”

Cái... Gì? Chị dâu?

Tôi ghen một chút.

Giương mắt, liền thấy Chu Diệp Lâm nhú mày nhìn tôi, nhếch môi có chút tà mị cười yếu ớt, bộ dáng cùng Mộ Nghịch Hắc lại có vài phần rất giống: “Việc còn chưa thành! Anh khi nào thì lấy cô ấy vào cửa chứ, em lúc nào đổi giọng gọi ‘Chị dâu’. Bằng không, nên gọi cô ấy là cụ già! Đúng không? Cái trắng?”

Tiểu Bạch.....món ăn?

Trên mặt tôi hiện lên một loạt hắc tuyến. Cái này, hình như chúng tôi không phải thân thuộc đến như vậy chứ?

Tôi mất tự nhiên cười cười, không nói chuyện.

“Được! Anh cũng không còn trông chờ em có thể không nể mặt mà chào cô ấy.” Mộ Nghịch Hắc cười cười, cúi người nhỏ giọng dặn dò bên tai tôi: “Mặc dù nó là em họ anh, nhưng anh phải nhắc nhở em một câu: trân trọng tính mạng, rời xa yêu nghiệt! Tiểu tử này, không phải thực sự tốt đẹp!”

Tôi mím môi cười nhẹ, ngoan ngoãn gật đầu.

“Tiểu Bạch, chúng ta lại gặp mặt !”

Tôi ngẩng lên nhìn ra xa, Tử Du đi theo một nữ hai nam đang cất bước đi tới.

“Đến đây, Hạ mỹ nhân, trăm giới thiệu một phen đám mĩ nhân hậu cung của trăm cho nàng!” Hàn Sơ Kiến tiến lên vô cùng thân thiết kéo lấy cánh tay tôi, tách tôi ra khỏi Mộ Nghịch Hắc, sau khi dẫn tôi đến chỗ một nữ hai nam kia giới thiệu một lần, lại nhanh chóng đỡ lấy bả vai của Tang Tử Du, có chút đắc ý nói: “Vị Tam Mộc tiểu thư này mặc dù nàng đã gặp rồi, nhưng nàng ấy còn có một tầng thân phận khác khẳng định nàng còn chưa biết!”

Tôi nhìn cô ta mà cười: “Thân phận gì vậy?”

Hàn Sơ Kiến ho nhẹ một tiếng, lấy giọng nói trong trẻo tuyên bố: “Nàng là người cao nhất trong hậu cung ba nghìn mĩ nhân của trăm, tụ tập ba nghìn người tình, hô phong hoán vũ, tung đậu thành binh—— hô hô hô ——Hoàng hậu nương nương!”

Khi cô ấy nói câu này, những tia sáng lấp lánh trong mắt nhẹ nhàng tỏa ra, bộ dáng ngây thơ động lòng người. Tôi bị cô ấy cuốn hút, nên nụ cười bất giác liền hiện lên nơi khóe mắt đuôi mày.

Tang Tử Du bị cô ấy kéo vào trong ngực, nhìn tôi bất đắc dĩ nhún vai: “Tiểu Bạch, kỳ thật tôi là bị ép buộc! Nói cho cô biết, vị trí Hoàng Hậu hô mưa gọi gió này, cũng thật không dễ nhận chút nào! Nếu cô có hứng thú, tôi có thể trao cho cô vô điều kiện!”

“Còn lâu nha! Dù nàng có nguyện ý nhường ngôi vị, Thập Tử cũng không nỡ đem cái trắng của hấn tặng cho trăm nha?” Hàn Sơ Kiến cười nắc nẻ một câu, lại quay đầu nhìn về phía tôi: “Hạ mỹ nhân, trước đây nghe Thập Tử nói qua, nàng cũng học vẽ?”

Tôi gật đầu: “Phải “

“Vẽ vờ ra sao?”

“Không được, tôi không có đồ nghề!”

Cô ấy nhẹ nhàng cười thật đẹp: “Không quan hệ, trăm có thể dạy nàng. Nàng muốn học sao?”

“Được!”

Vốn tưởng rằng, đám người này bởi vì gia thế hiển hách, ít nhiều đều sẽ có chút ngạo khí. Không nghĩ tới khi ở chung, mọi người đều thực bình dị gần gũi. Không có một người nào tỏ vẻ công tử tiểu thư kiêu ngạo với tôi. Nhất là Hàn Sơ Kiến, cả đêm liên tục cầm tay tôi dạy vẽ xem nên như thế nào dùng vôi phun sơn trên tường để đạt hiệu quả nghệ thuật, xưng hô cũng theo Tử Du cùng nhau gọi tôi “Tiểu Bạch”.

Cô ấy nghe Mộ Nghịch Hắc nói khí quản tôi không tốt, chịu không nổi mùi sơn kia, nên đem khẩu trang phòng độc cùng găng tay cao su của mình đều cho tôi. Còn tự bản thân chỉ đơn giản dùng khăn tay bịt quanh mặt, để che kín mũi cùng miệng.

Kéo dài hơn một giờ, được cô ấy và Tang Tử Du hai người trợ giúp, cuối cùng tôi cũng phun xong một bức tranh vẽ có chút gì đó giống như “Rau cải trắng”.

Mộ Nghịch Hắc nhìn, nắm bả vai tôi mà cười cợt hơi giễu nhệ: “Hạ Tiểu Bạch, sau này em cũng đừng nói mình đã học nghệ thuật, thực rất bề mặt nha? Bức tranh cải trắng của đứa bé ba tuổi so với em còn giống hơn.”

Tôi dùng khuỷu tay huých anh một chút, thở phì phì mà nói: “Anh chỉ được cái nói mát! Có bản lĩnh anh thử vẽ một bức cho em xem!”

“Cái này có gì khó!”

Anh tiện tay từ trên mặt đất xách lên một bình sơn màu đen, dùng tay trái che mũi và miệng, vung cánh tay phải, chỉ hai ba cái liền phun ra bên cạnh cây

cải trắng kia một cái chảo sắt lớn màu đen đang há ngoác miệng to đùng. Sơ qua thêm mấy đường nét làm đẹp rồi lại vẽ thêm mắt cùng mũi trên đó, nhìn qua, thì thật là có cảm giác thật thật.

Hàn Sơ Kiến ở bên cạnh một bên vừa uống nước khoáng, vừa nói với tôi: “Thập Tứ xuất thân trong gia đình nghệ thuật, anh ấy là cao thủ bậc nhất về phương diện tài nghệ tạo hình mỹ thuật trong đám người chúng tôi. Đáng tiếc anh ấy luôn luôn không có hứng thú gì đối với việc vẽ nghệch ngoạc này. Ngày thường, dù tôi cưỡng bức hay dùng lợi như thế nào thì anh ấy đều không muốn đụng đến bình phun. Rốt cuộc thì cô khác hẳn, ngay câu nói đầu tiên đã khiến anh ấy ra trận, so với thánh chỉ còn hữu dụng hơn.”

Tôi nhìn bóng lưng chuyên tâm phun sơn của anh, hiện lên khóe môi cười cười, thân nhiên nói: “Chỉ là trùng hợp đúng lúc anh ấy muốn vẽ thôi, lời của tôi chỉ là chất xúc tác. Anh ấy sao có thể là hạng người ngoan ngoãn nghe tôi sai khiến như chủ nhân?”

Nghe tôi nói như vậy, Sơ Kiến tựa hồ có chút kinh ngạc.

Nghiêng mặt lại, cô ấy chăm chú nhìn tôi một lúc lâu, ánh mắt trong suốt mở miệng: “Tiểu Bạch, làm sao cô lại không có tự tin đối với chính mình như vậy? Cả đám người chúng tôi, ai chẳng biết trọng lượng của cô trong lòng Thập Tứ? Theo lời Chu Nhị Mộc đã nói, anh ấy đối với cô quả thực chính là ‘Cầm ở trong tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan, ăn vào bụng lại sợ bị axit ăn mòn, hận không thể nhét vào tận sâu trong trái tim!’ nếu như ngay cả cô cũng không tự tin nắm nổi anh ấy trong tay, trên đời này thật đúng là không biết có ai đánh bại được anh ấy.”

Đối với lời của cô ấy càng làm cho tôi có cảm giác kinh ngạc.

Nhìn lại mặt cô ấy, tôi cười cười hỏi: “Như thế nào mà mấy người lại cảm giác được trọng lượng của tôi ở trong lòng anh ấy nặng như vậy? Chúng tôi cũng chỉ mới gặp gỡ ngắn ngủn mấy tháng mà thôi.”

“Nhưng mà, hai người trước đây không phải...”

“Sơ Kiến ——”

Chúng ta nghe tiếng bèn quay đầu lại, Chu Diệp Lâm đứng cách chúng tôi ba bước đang nhú mày nhìn về phía chúng tôi.

“Làm sao vậy?” Sơ Kiến hỏi.

Anh ta liếc mắt nhìn tôi một cái, quay sang nhìn Sơ Kiến mà bĩu môi: “Xem ai tới kia?”

Hai chúng ta cùng nhau quay đầu lại xem.

Phía trước, một chiếc loại SUV màu xanh ngọc đang nhắm hướng bên này chạy tới. Bởi vì ánh đèn phía trước, cho nên có thể nhìn thấy rõ ràng một người đàn ông trẻ tuổi ngồi điều khiển xe.

Sắc mặt Hàn Sơ Kiến biến đổi, tức tối phun ra một câu thô tục rồi hỏi Chu Diệp Lâm: “Tam Mộc đâu?”

“Ba người cùng lão Tứ đang ở phía trước vui vẻ nướng khoai lang! Nếu không chúng ta rút lui trước?”

Cô ấy vẫn chưa trả lời, Mộ Nghịch Hắc đã đi tới. Một bên lấy khăn tay lau tay, một bên vui sướng khi người khác gặp họa nói: “Chắc chắc, Lam Thái Tứ thật sự là thần thông quảng đại, vùng đất hoang vu thâm sơn cùng cốc này mà cũng có thể tìm tới. Sơ Kiến, không phải anh ta gắn hệ thống định vị toàn cầu trên người của cô đó chứ?”

Sơ Kiến tròn mắt liếc nhìn anh, tức giận nói: “Cũng không biết là ai để lộ ra ngoài! Tôi đây mà bị anh ta bắt được tại trận, ông nội khẳng định lại muốn cầm đoan nhốt tôi đây!”

Nói xong, cô ấy quay đầu lại dặn tôi: “Tiểu Bạch, hôm nay chúng ta đến đây thôi! Sau vài ngày nữa thì chúng ta sẽ đi đập chứa nước ngoại ô phía đông để câu cá. Cô và Thập Tứ cùng nhau tới đó, đến lúc ấy chúng ta lại cùng nhau trò chuyện!”

Tôi ngây thơ gật đầu: “Được.”

“Nhị Mộc, chúng ta chuẩn trước!”

Cô nói xong vừa muốn đi, Mộ Nghịch Hắc kéo tay lại cánh tay cô ấy rồi từ từ hỏi: “Sơ Kiến, Pola của cô đâu? Nhanh mang đến đây để tôi với Tiểu Bạch chụp một kiểu ảnh.”

“Ồ trong xe đấy! Anh theo tôi qua đấy mà cầm, sau đó trực tiếp đưa cho Tam Mộc.”

“Được!”

Mộ Nghịch Hắc lên tiếng, nắm tay tôi cùng đi với cô ấy về phía chiếc xe BMW X6 màu đen.

Sơ Kiến lên xe, từ cửa sổ đưa ra một cái máy chụp ảnh màu hồng đưa cho Mộ Nghịch Hắc rồi vẫy tay nói với tôi: “Tiểu Bạch, lần sau lại gặp!”

Tôi gật đầu: “Được! bye bye!”

Chu Diệp Lâm khởi động xe, từ trước mặt quay đầu lại, nhằm hướng chiếc xe SUV màu lam tăng tốc chạy vọt qua. Xe kia thấy thế liền quay đầu lại rồi đuổi theo.

Tôi có chút lo lắng nhìn về phía Mộ Nghị Hắc: “Đó là ai vậy? Vì sao Sơ Kiến lại sợ anh ta như vậy?”

Anh cười cười, vỗ vỗ lưng tôi, an ủi nói: “Không cần lo lắng, so với bất luận ai trong chúng ta thì người đó còn quan tâm đến nha đầu kia hơn.”

“Đúng vậy! Sơ Kiến mà rơi vào trong tay Lam Thái Tử, so với đi theo tiểu tử Nhị Mộc kia vẫn còn an toàn hơn!” Tang Tử Du cầm trong tay một nhánh cây cháy gần hết đi tới, vừa cười vừa nói với Mộ Nghị Hắc: “Thập tứ, BMW X6’ độ với ‘Porche Cayenne S’ ai thắng, em đánh cuộc một phen? Em mà thắng thì miếng ngọc hình vuông trên cổ anh thuộc về em, thế nào?”

Mộ Nghị Hắc cười liếc mắt nhìn tôi một cái, hỏi cô ấy: “Thế em lấy cái gì đánh cuộc với anh?”

“Em lấy đôi hoa tai Phi Thúy này, thế nào? Đây chính là của hiếm vật lạ!”

Mộ Nghị Hắc lắc đầu: “Em muốn cùng anh đánh cuộc báu vật trong lòng, tự nhiên cũng bắt em đưa món đồ trong lòng ra đánh cuộc.”

“Đôi hoa tai Phi Thúy không phải là thứ trong lòng em sao?”

“Không.” Mộ Nghị Hắc giương mắt liếc về phía chiếc xe JEEP màu đỏ của cô ấy nói giọng quyết đoán: “Bắt em phải đem chiếc Mustang kia của em mà đánh cuộc!”

Tang Tử Du giống như là phản xạ có điều kiện mà phản bác: “Không được! Cánh cửa cũng không được!”

“Quên đi!” Anh nhún vai, lấy chiếc máy chụp ảnh đưa cho cô ấy, cười có chút lưu manh: “Chuyên gia Tang đại nhiếp ảnh, chụp cho anh cùng vợ cái trắng của anh bức ảnh chứ?”

Trên đường trở về, tôi ngồi ở cạnh ghế điều khiển đằng trước, đón lấy ánh đèn bên trong xe cẩn thận tỉ mỉ bắt đầu ngắm nghía bức ảnh chụp.

Trên bức ảnh, tôi cùng Mộ Nghị Hắc tựa vào trên tường vẽ theo chủ đề là “Nồi đen hầm cải trắng” phác họa hai bên trái phải, cách màu sắc loang lổ, mỉm cười nhìn nhau.

Tôi hơi nghiêng đầu, cong khóe mắt, nụ cười giảo hoạt.

Anh nghiêng người dựa vào trên tường, cong khóe miệng, vẻ mặt ôn nhu.

Pola đưa ra tấm ảnh chụp có màu sắc vốn hơi thiên về màu ấm, hơn nữa, điệu bộ và vẻ mặt hai người như vậy, làm cho tình yêu dịu dàng thấm đẫm khắp cả bức ảnh chụp dường như muốn xuyên thấu qua tờ giấy mà tràn ra ngoài. Tôi nhìn, khóe miệng bất giác cong ra một cánh cung nhỏ.

“Thế nào? Kỹ thuật chụp hình của nha đầu Tam Mộc không tệ chứ?” Anh vừa lái xe, vừa nói: “Nó trong lĩnh vực chụp ảnh đã nhận không ít giải thưởng, kỹ thuật đó mà so sánh với thợ nhiếp ảnh chuyên nghiệp thì còn chuyên nghiệp hơn!”

“Chụp hình quả thật rất tự nhiên!” Tôi lấy ngón tay trở nhẹ nhàng chạm vào tấm ảnh chụp, kêu lên: “Đáng tiếc chỉ có một cái, nếu như là dùng máy ảnh số chụp thì tốt hơn.”

Anh cười: “Pola chính là vì ghi lại niềm vui cùng nước mắt trong nháy mắt, làm cho một khoảnh khắc đó chỉ thoáng vụt qua mà cuối cùng ngưng tụ thành mãi mãi, cũng không phải để cho người ta có thể kịp thời chia vui cùng hiểu được. Những điều trong nháy mắt này là không thể phục chế, vụn vụn chỉ có một, mới hiểu nó quý giá, không phải sao?”

Tôi quơ quơ bức ảnh trong tay mà hỏi anh: “Vậy thứ vụn vụn chỉ có một này để cho em có được không?”

“Không được!” Anh nói những lời này không chút do dự, trong giọng nói mơ hồ lộ ra sự kiên định chém đing chặt sắt.

Tôi sừng sốt một chút, méo méo miệng, đem ảnh chụp ném tới trước mặt anh: “Không cho thì thôi! Em cũng không thích!”

Anh thấy tôi bức mình, khóe môi chợt hiện ra nụ cười nhạt, đưa tay nắm lấy tay của tôi, ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy? Tức giận?”

“Con mắt nào của anh thấy em tức giận?”

“Quả thật giận!” Anh một tay giữ tay lái, nghiêng mặt liếc nhìn tôi, đôi lông mày khóe mắt toát ra vẻ ôn nhu: “Không phải không muốn cho em. Chỉ là, đây là bức ảnh đầu tiên anh và em cùng nhau chụp, rất có giá trị kỷ niệm, anh nghĩ rất quý trọng.”

Trên mặt tôi thoáng có chút rung động: “Để cho em giữ không phải cũng vậy?”

“Sao có thể giống nhau được?” Anh dùng ngón tay gãi gãi lòng bàn tay của tôi, khóe môi cong lại mập mạp có chút mập mờ “Để cho anh giữ, nếu em muốn xem thì liền tới tìm anh. Vừa có thể nhìn thấy ảnh chụp, lại có thể nhìn thấy anh, chẳng phải vẹn toàn đôi bên hơn nhiều sao?”

Tôi khoe miệng cười như muốn vỡ ra, ngược mắt lên nhìn anh liếc mắt một cái, mạnh miệng nói: “Ai mà thèm nhìn anh? Tự kỷ cuồng!”

“Phải không?”

Anh nhướn nhướn mày. Nụ cười trên mặt giống như ánh trăng rơi vào bên trong xe, thanh tú ấm nóng, sáng tỏ say lòng người.

Tôi cười mà không nói, quay đầu nhìn về màn đêm thăm thẳm đằng trước.

Xe chạy một mạch về hướng nam, chạy về phía tương lai mà chúng tôi không biết.

Hết chương 26

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ha ha ha ha —— (quả thật là tác giả rất hay nhắm lung tung nên b0l cắt cắt cắt ==, thấy lần này cũng không ‘nhảm nhiều’ nên... ==)

Canh một cuối cùng năm 2010, cũng là chương cuối cùng cuốn đầu tiên《 thiên nga 》

Ngày mai nguyên đán, ngày đầu tiên năm 2011, truyện này chính thức bắt đầu NGƯỢC! (b0l: ==)

Thân là mẹ nó Nghê ta an bài là —— đầu tiên ngược Tiểu Bạch một chút, nữa sẽ là đại ngược Hắc Oa một chút, xen kẽ là ngược vật hy sinh Trình Quân một chút. (b0l: sao không có ngược Đại Thông nhĩ, bắt công ;_;))

Vậy đó, ngược ngược càng tốt thôi ~~~~~

A hô hô hô ~~~~~

(Ngày cười..... Mọi người không nói gì: có ý nói người là một người mẹ sao?)

Nói mặt khác một chút:

Ta không phải cố ý đem chuỗi văn này viết cùng một chỗ, ta xấp xếp rồi mới gắp, đám người Tang Tử Du xuất hiện, tự nhiên là bởi vì bọn họ đối với chuyện phát triển sau này có tác dụng đẩy mạnh.

Trước đó, viết đến thế giới bạn bè của Tiểu Bạch. Tại đây, là thế giới bạn bè của Mộ Nghịch Hắc. Hai người nếu muốn yêu nhau, không có khả năng không tiến vào vòng lẩn quẩn của nhau, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hắc Bạch xứng đôi ๑ Ai cho lưu manh anh đùa giỡn

【Hạ Tiểu Bạch, em tươi mát, hay văn đức; Xinh đẹp, hay xấu xí; vị ngọt hay mặn, đều chỉ có thể là anh đánh giá. Kẻ nào có tư cách bình phẩm lung tung về em, phê bình nói dài ngắn? Ngoại trừ anh, còn có ai có phúc khí hưởng thụ.】

※※※

Chớp mắt, khai giảng đã được ba tuần.

Tôi năm nay năm thứ tư, chương trình học ít đến đáng thương. Người ta là một tuần năm ngày lên lớp hai ngày nghỉ, chúng tôi là một tuần hai ngày lên lớp năm ngày nghỉ. Trong ký túc xá, Thần Thần cùng Tình Ương đều quyết tâm phải nghiên cứu, mỗi ngày tỉnh dậy đã đi thu thập mọi thứ đi lên thư viện học. Nhà CC ở ngay thành phố, bây giờ ít lên lớp, nó rất ít trở lại trường học. Trong ngày thường, cũng chỉ có hai ngày thứ hai và thứ tư đi học là có thể thấy bóng dáng của nó.

Về phần tôi, cha tôi quyết tâm muốn đưa tôi đi ra nước ngoài du học, trường học bên Australia đều đã chọn được rồi. Mỗi lần gọi điện thoại đến đều là dặn tôi phải học tiếng anh, tháng 10 phải đem IELTS-A [Nhà Tư loại A] kiểm tra qua 7 điểm. Tôi ngoài miệng ngoan ngoãn đáp ứng, lại lên cả ngày làm tổ ở trong ký túc xá về tranh cho tạp chí Dao Dao kiếm tiền nhuận bút.

Nói đến đây, không thể không nói đến nghỉ hè tôi vì tạp chí chị ấy làm người mẫu tạm thời!

Kỳ tạp chí kia, tạp chí chị ấy vì hẹn một người mẫu nhưng vì nguyên nhân thân thể không thể tham gia chụp ảnh. Dao Dao trong chốc lát không tìm được người thích hợp, tìm tôi tới cấp cứu. Trước đây định không dùng ảnh chụp chính diện, kết quả tạp chí vừa ra, dùng bốn ảnh chụp hé ra chính diện, hé ra bên trái mặt, hé ra bên phải mặt, hé ra đằng sau, đem toàn bộ khuôn mặt 360 độ của tôi mang ra triển lãm.

Ngày ấy, tôi vốn không trang điểm một chút gì, về sau thêm xử lý cũng rất tự nhiên. Tạp chí vừa xuất hiện, ngay lập tức trường học chúng tôi có người nhận ra người mẫu mặc trang phục dân tộc trên trang 36 trong kì này của tạp chí 《Khuyh Sắc》chính là tôi bạn gái Mộ đại thần Hạ Tiểu Bạch!

Bởi vì tờ tạp chí kia số lượng tiêu thụ tốt ở lứa tuổi thanh niên, trong chốc lát, tôi ở trong trường học lại gió thổi mây vần một phen. Đi ở trên đường, đều có thể nghe thấy người khác ở sau lưng khe khẽ thì thầm——

“Ồ, kia không phải bạn gái Mộ học trưởng sao? Ở trên tạp chí《Khuyh Sắc》kì này à!”

“Đúng vậy! Cũng có thể không phải là cô ấy! Nhìn như vậy, khuôn mặt to hơn so với trên tạp chí, con mắt nhỏ hơn so với trên tạp chí, làn da cũng không nhẵn nhụi tươi mịn như ở trên tạp chí!”

“Khăng định à P! Nhìn xem chân cũng không giống như trên tạp chí trắng tấp nập như vậy? Nhìn xem có chút chân vòng kiềng mà!”

“Cho nên đã nói mà, sức mạnh của PS không thể dự đoán được!”

“.....”

Nghe đến mấy cái này, dù là bình tĩnh như tôi, cũng nhịn không được mắng một câu: Meo cái con mèo nhà mày! Mày mới chân vòng kiềng đấy! Chân mày không chỉ là khung, cánh tay ngón tay ngón chân mày toàn bộ đều cái khung!

Thờ phỉ phỉ tìm Dao Dao oán giận thì, chị ấy đổ tội nói: “Việc này cũng không trách chị được! Chị chọn mặt bên, chụp sau lưng cho em đều bị giám đốc Thiệu trả lại. Bốn bức ảnh kia là ông ta muốn dùng, chị làm sao có lá gan dám nói không? Hơn nữa, kì đấy nhiều nhóm chụp ảnh như vậy, cũng chỉ có em một người dùng bốn bức, ngay cả người nẫu tạp KASA chỉ bọn chị chuyên dùng cũng mới cũng chỉ có ba bức! Hạ Tiểu Bạch, không nghĩ tới em vừa lên ông kính, khí chất lại rất hùng mạnh mà! Ngay cả giám đốc Thiệu soi mới mọi người của bọn chị như vậy cũng có chút coi trọng em.”

Tại đầu kia chị cứ thao thao bất tuyệt nói xong, đây đầu bên này tôi không nói gì hỏi ông trời: Cái ông tổng giám đốc gì kia, tôi chọc giận ông như thế nào, ông lại hăm hại tôi như vậy?

Mà sau khi Mộ Nghịch Hắc xem tạp chí, mới đầu thì không có biểu cảm gì. Bên này tôi vừa mới thả lỏng một hơi, anh liền kéo tôi qua, anh đem tôi đặt ở trên giường phòng trọ mút mút cắn cắn, tùy ý gặm cắn, cứ như thế hận không thể đem tôi một miếng nuốt vào trong bụng.

Cuối cùng, còn ở trên cái mũi của tôi cắn mạnh một cái, cắn hận mà nhắc nhở nói: “Hạ Tiểu Bạch, em về sau còn dám xuất đầu lộ diện ở những nơi này, làm chuyện mất thể diện, xem anh trừng phạt em thế nào!”

Mặc dù của Mộ Nghịch Hắc bên ngoài danh tiếng, nhưng tác phong làm việc từ trước đến nay âm thầm gần như thần bí. Tôi là người thân bên cạnh anh, lần này không cẩn thận bị đăng ở trên tạp chí như vậy, trước khi trông thấy anh vẫn lo lắng bất an lo anh sẽ để ý.

Lúc này, thấy anh giả vờ giận nói nói với tôi như vậy, trong lòng đã hiểu được tuy anh có một chút ưu tư, cũng không so đo tính toán với tôi. Vì thế méo méo miệng, quỳn rừ nũng nịu đùa giỡn, ra vẻ oan ức nói: “Mộ Nghịch Hắc, anh thật không nhìn ra tiền đồ của bạn gái, đều đi lên《Khuyh Sắc》đại danh đình đình, anh không vui mừng, lại còn day nghiêng nặng nề với em?”

Anh đem mặt áp lại gần, nhìn tôi chăm chăm vừa tính tế đánh giá vừa xoay, trêu chọc nói: “Hạ Tiểu Bạch, em hé ra khuôn mặt thím hai của Trư Bát Giới, ngày thường anh đem em dấu đi còn không kịp. Em xong việc, không trực tiếp nói với anh một tiếng liền ở trên《Khuyh Sắc》. Nếu anh không quản, lần sau có phải chuẩn bị cho anh thấy khuôn mặt quốc bảo này của em sẽ lên bìa tạp chí《TIME》của nước Mĩ hay không?”

“Em mà là thím hai của Trư Bát Giới, anh là chú hai của ông ta!” Tôi trừng mắt liếc anh một cái, chớp mắt nhìn trần nhà, về mặt đắc ý nói: “Mộ Nghịch Hắc, anh chê người của anh mà, mặt của anh bây giờ, vậy anh cũng đừng xem nữa? Nói cho anh biết nha, bạn học của em đều nói tập ảnh kia của em có hương vị tươi mát thanh thuần.”

Bên này tôi còn chưa có tự kỷ xong, anh liền cười đau thương với tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em tươi mát, hay vẫn đục; Xinh đẹp, hay xấu xí; vị ngọt hay mặn, đều chỉ có thể là anh đánh giá. Kẽ nào có tư cách bình phẩm lung tung về em, phê bình nói dài ngắn? Ngoại trừ anh, còn có ai có phúc khí hưởng thụ.”

Vừa nói như vậy, ngón tay anh theo thứ tự lướt qua sườn mặt của tôi, cổ, xương quai xanh, cuối cùng dừng ở chỗ hờ ra xương sườn. Ngón tay nhẹ tô lại độ cong, mắt anh chợt lóe lên, vênh khóe môi từ từ mà phun một câu với tôi: “Không nghĩ tới, nhìn gầy yếu, nhưng lại rất được!”

Bên tai tôi một trận như thiêu như đốt, đưa lên đôi mắt căm giận mà nhìn anh.

Anh cười vô lại, tay lại phủ lên độ cong bên trên——từ từ ôm lấy, từ từ sờ, nhủ thầm: “Thật sự là 3213!”

Trên người tôi nổi một tầng da gà, hung hăng nâng tay mà đấm trên vai anh một đấm: “Mộ Nghịch Hắc, anh lưu manh đùa giỡn!”

“Anh lại thích lưu manh đùa giỡn với em.” Mím cười, tay anh trượt xuống bên hông tôi: “Và lại, lưu manh là bản sắc đàn ông!”

“Anh không lấy lưu manh mà thấy hổ thẹn, ngược lại cho là vinh quang, thực vô..... ô..... Vô sỉ!”

“Anh vô sỉ?” Anh ở trên môi tôi hung hăng mà cắn một miếng, nhìn tôi biến hoá kỳ lạ cười, đáy mắt giống như hòa tan một chút nóng bỏng bắn ra: “Hạ Tiểu Bạch, anh có hay không có ‘Xỉ’ em không phải biết rất rõ sao?” (xỉ-răng)

Nói xong, lại một miếng.

Trên môi tôi tê dần, tức giận trong lòng bắt đầu tăng lên, ngực tức giận mà phập phồng. Thằng nhãi này, thật đúng là đem tôi trở thành chủ nhân dễ bắt nạt mà?

Đồng tử đảo quanh, cằm khẽ nhếch, tôi vươn tay cánh tay phải đi câu lấy cổ anh, chủ động hôn môi anh.

Anh nhọc nhằn, hơi hơi híp mắt lại, ôn nhu đáp lại

Trong lúc đó răng va vào nhau, tôi vươn đầu lưỡi từ từ liếm răng anh, da trong lợi cùng khoang miệng tinh tế mềm mại——nhẹ nhàng lướt qua, ôn nhu mà xoay chuyển, lại im lặng mà tránh đi triền miên của anh. Không gắn kết không cần không triền miên, mới qua lại vài cái, liền nhìn thấy đáy mắt anh một mảng ánh lửa.

Sau khi thu lưỡi rồi đi, ánh mắt tôi nhiễm một tầng nước nhìn ánh mắt anh sáng rõ bình thường, cong ánh mắt cười sáng lạn, nhẹ nhàng nói: “Gia, ngài có ‘Xì’ thật nhạt nhẽo, chi bằng vô ‘Xì’.” Nói xong, ngón tay cách vài áo sơ mi dày, không chút để ý đến bà vai anh run run.

Ánh mắt anh trầm xuống, yết hầu khẽ chuyển một chút, híp mắt để sát vào tôi, trong hơi thở khàn khàn hỏi tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em có biết mình đang làm gì hay không?”

Tôi ăn ngay nói thật nói: “Hôn anh mà?”

Anh lại đến gần một chút, môi lệch sang một bên, cười đến có chút không đáng hoàng, một chữ một chút mà định tội danh cho tôi: “Không, em đang câu / dẫn anh.”

Tôi méo miệng, về mặt vô tội: “Nào có? Anh đổ oan em!”

“Nếu vậy.....” Anh nhú mày, trong giọng nói không lộ ra ý cười tốt: “Để cho anh giúp em đem tội danh này thành thật.....”

Trong giọng nói nho nhỏ, môi liền phồng lên trên, từ trán đến sườn mặt lại đến cổ, độ nóng nộ hôn kia có chút thiêu đốt. Tôi lấy tay đẩy vai anh, khẽ hô nhỏ một tiếng: “Không cần.....” Đã bị anh mạnh mẽ nuốt xuống.

Khác với những lần trước đây, anh hôn lần này có chút lo lắng mà lại gấp gáp vội vàng. Môi rời xuống phía dưới, không có ôn nhu dây dưa chuyển tiếp, mà trực tiếp mút vào cắn cắn——

Môi, vành tai, cổ, xương quai xanh.....Tùy theo anh hôn mà không ngừng đi xuống dưới, tay không ngừng dừng lại cùng với tiếng thở dốc trầm của hai người, nhiệt độ không khí xung quang không ngừng tăng lên, ý nghĩ muốn nóng cả người.

Trong giây lát, trong đầu tôi mơ màng kinh ngạc, trống rỗng. Trong thân thể như là hoa sen phát hỏa, mồ hôi toàn thân trong nháy mắt bị dồn ép ra.

“Tiểu Bạch.....” Anh mơ mơ hồ hồ gọi tôi một tiếng, lấy tay đem vạt áo phong kéo lên ngực tôi, lộ ra áo nhỏ của tôi. Trong lòng tôi kinh hãi, vừa “A” một tiếng, anh một tay đem tôi ngã ở trên giường, vừa từ phía sau cò nút thắt áo nhỏ của tôi, vừa cách áo nhỏ hôn tôi, ôn nhu dụ dỗ lừa: “Cho anh đi? Uhm?”

Ánh sáng trong đầu tôi chợt lóe, vội vàng lắc đầu: “Không được!”

Động tác anh ngưng lại, ngừng đầu nhìn tôi——

Lại là cái loại ánh mắt vô tội lơ lửng trong sạch rõ ràng này.

Tôi không còn cách nào khác mà thở dài, ngập ngừng nói: “Cái kia.....người thân của em đến đây.....”

Anh nhú mày, về mặt nghi hoặc.

Hít sâu một hơi, tôi nói: “Đi cả của em đến!”

Anh ngạc nhiên một chút, nhìn tôi chằm chằm một lúc, ánh mắt sâu sa nói: “Hạ Tiểu Bạch, em cố ý!”

Mặt tôi bỗng chốc đỏ lên, nói sạo: “Cho dù em cố ý, nhưng nếu anh không có dự định bất chính, không đùa giỡn lưu manh với em, cũng không đến mức..... Không đến mức..... Đến nông nổi này nha?”

Sau khi anh nhìn tôi chằm chằm, từ từ mà giúp tôi cài lại nút áo nhỏ, lại đem áo phong của tôi trả lại bên hông, đành chịu mà thở dài một hơi: “Hạ Tiểu Bạch, em hung hăng càn quấy như vậy, chẳng qua là ý lại anh quá nuông chiều em, sủng em.....” Đáy mắt hiện ra một tia cười, anh ôn nhu ở trên trán tôi蹭 một cái, giọng nói lại oán hận: “Còn có, trái tim yêu em.”

Tôi lấy tay gầy gầy hoa văn ga trải giường nhẵn nhụi màu xanh lam dưới thân, nhìn anh cười khúc khích không nói.

Đúng!

Chẳng qua là em ý vào anh nuông chiều em, sủng em. Còn có, trái tim yêu em.

※※※

Mộ Nghịch Hắc cầm quần áo tiến vào phòng tắm, tôi ngồi ở trước bàn học dùng máy tính của anh chơi Plants vs zombies.

Khi máy cầm tay của anh vang lên, tay chân tôi đang luống cuống trông trọt hoa hướng dương. Không rảnh đi xem báo hiệu cuộc gọi, liền hướng về phía phòng tắm hô một câu: “Hắc oa, điện thoại của anh!”

Anh không chú ý tới tôi.

Tôi không còn cách nào khác, đành phải đứng dậy đi lấy di động của anh.

Nhìn thấy hiển thị cuộc gọi trên màn hình, tôi sùng sốt.

Tiểu Quyển Từ?

Thử nhìn dãy số, mở đầu 132, kết cục 921, chính xác là số di động của CC.

Sở dĩ nhớ rõ ràng như vậy, bởi vì ký túc xá chúng tôi chỉ có nó dùng số 132 liên thông, mà đuôi dãy số cũng là sinh nhật của nó.

Tiểu, Quyển, Từ.

Bọn họ. Khi nào thì thân quen như vậy?

Khi tôi trả điện thoại lại bàn học, trên màn hình một loạt hoa hướng dương bài bố quy mô đã bị một nhóm quái vật cắn xé một mảng hỗn độn.

Một mối tất đi trò chơi đi, tôi lấy di động từ trong túi ra, chuẩn bị hỏi Tinh Ương cùng Thần Thần lúc nào bắt đầu đi chúc mừng sinh nhật CC, lại nhìn thấy một cái tin nhắn chưa đọc.

『Người gửi tin nhắn』: CC

『Nội dung 』: Nhóm yêu quái, thật có lỗi a! Hôm nay trong nhà tạm thời có việc, sinh nhật không thể ở cùng một chỗ với bọn mày! Ô ô, lần sau tao sẽ mời bọn mày ăn một bữa tiệc lớn bồi thường nha! Đừng nể tao~

Tôi ngốc ngếch nhìn điện thoại di động một lúc, cúi đầu một chữ một chữ đưa vào nội dung gửi đi: Tao cùng Mộ Nghịch Hắc cũng được, đêm nay phải dẫn anh ấy đi qua thử bánh ngọt. Mày thật sự thiếu nợ đó!

Qua vài giây chung, tiếng tin nhắn vang lên.

『Người gửi tin nhắn』: CC

『Nội dung 』: Mày bây giờ đang ở cùng một chỗ với anh ấy?

Tôi hồi phục: Tao đang chờ anh ấy.

『Người gửi tin nhắn』: CC

『Nội dung 』: A. Vậy khi nào mày thấy anh ấy, thay tao nói với anh ấy thật có lỗi nha!

Tôi sùng sốt một lúc, trả lời: Được.

Bên này tin nhắn tôi vừa gửi đi thành công, bên kia Mộ Nghịch Hắc di động lại vang lên.

Vẫn như cũ là cái tên kia, cái dãy số kia.

Trùng hợp lúc này, tiếng nước trong phòng tắm dừng lại.

Tôi yên lặng đưa điện thoại di động đặt ở chỗ cũ, đi ngồi ở trước máy tính, một lần nữa mở trò chơi.

Khi tiếng chuông điện thoại tắt, Mộ Nghịch Hắc mang theo một người toàn là hơi nước từ phòng tắm đi ra, vừa dùng khăn mặt lau tóc vừa hỏi tôi: “Tiểu Bạch, vừa rồi là tiếng điện thoại di động của anh?”

Tôi nhìn màn hình máy tính chằm chằm, nhấn nhấn con chuột thu thập ánh sáng mặt trời, không chút để ý đáp: “Đúng vậy! Cũng không biết là ai, gọi hai lần. Anh mau mau nhìn xem, mau gọi lại cho người ta!”

Anh lên tiếng, đi qua cầm lấy di động.

“Ai tìm anh vậy?” Tôi hỏi.

Anh im lặng một chút, đáp: “Một người bạn, có lẽ tìm anh có việc. Anh đi ra ngoài gọi điện thoại lại.”

Động tác ấn chuột của tôi dừng lại một chút, không chuyển mắt nhìn chăm chú vào màn hình: “Vâng, đi đi!”

Khi cửa phòng ở sau người đóng lại, tôi đem cái lưng nặng nề mà tựa vào trên ghế phía sau.

Từ sau khi anh mang tôi tiến vào thế giới bạn bè của anh, trên cơ bản không tránh né ở trước mặt tôi nói chuyện điện thoại. Thỉnh thoảng gặp Sơ Kiến hoặc Từ Du tìm anh, anh còn có thể đem điện thoại đưa cho tôi, để cho tôi cùng các cô ấy hàn huyên hai câu.

Nhưng, khi cha hoặc chị gái gọi điện thoại, anh sẽ giống như lần này tránh đi như vậy.

Có lẽ, trước đây khi anh bỏ đi nhận điện thoại, cũng có của cô ấy chăng?

Nhưng mà.....

Bọn họ rốt cuộc khi nào lại thân thiết như vậy? Lại vì cái gì mà gạt tôi?

※※※

Khi tôi trở lại kí túc xá, Tinh Ương cùng Thần Thần đang vây quanh ở trước máy tính thì thảo luận cái gì đó.

Chân tôi vừa bước vào cửa phòng, Tinh Ương lập tức kêu to: “Tiểu Bạch, mày có biết không? Ti Từ hôm nay đến thành phố S đấy!”

Tôi ngạc nhiên một chút, hỏi: “Mày nói Ti Từ là họa sĩ Mộ Dung Tinh Ti?”

“Đúng rồi! Có phóng viên ở sân bay gặp được bà ấy, ảnh chụp ở trên một blog. Ngắn ngủn có mấy giờ, đã bị chuyển đi mấy nghìn.....” Thần Thần cảm xúc trào dâng vậy vậy tôi, “Mày mau đến xem xem! Ti Từ thật là tao nhã xinh đẹp, một chút cũng không giống người sắp 50! Chắc chắn, khí chất kia, thần khí kia vừa thấy chính là nhà nghệ thuật.....”

Tôi ngồi vào trước máy tính của Thần Thần, nhìn ở trên trang chủ cái blog có một cái nick name thật kêu gọi là “Con quạ lưu manh sunny”, liên tiếp hơn mười bức ảnh chụp, đều là ảnh chụp của Ti Từ ở sân bay. Hơn nữa, mỗi tám ảnh chụp đều có lời thuyết minh đơn giản.

Ví dụ như:

【Hoa kiều họa sĩ nổi tiếng Mộ Dung Tinh Ti bí mật về nước, chỉ mang một chút hành lý cùng hai trợ lý.】

【 Trên tay Ti Từ là chiếc túi Gucci hai màu da đà điều bọc bạch kim, chỉ có 7 cái, chỉ có thể là thành viên VIP mới có thể mua được số lượng có hạn. Giày là Ferragamo mùa mới ra, đường nét rõ ràng trong sáng, bên trong lại vô cùng xa xỉ.】

【Nghe nói, Mộ Dung Khanh Lam mấy năm gần đây vẫn tính toán về nước dưỡng lão. Không biết Ti Từ bí mật về nước lần này, có phải là đại sự bố trí cho đại sự về nước hay không?】

.....

Tôi đang xem hình ảnh và lời thuyết minh, ánh mắt bị ngưng lại, ánh mắt dừng lại ở trên má núm đồng tiền tươi xinh đầy nắng. Mà lời thuyết minh của bức ảnh này, cũng chỉ ở trước bức ảnh sửa một chút nói mấy câu đơn giản rõ ràng, giữa những hàng chữ hiện ra một loạt hương vị——

【Kính khùng! Kính khùng! Đến sân bay đón máy bay chính là học trò duy nhất trong nước Hàn Sơ Kiến cùng Lam Thức của tập đoàn Thiếu Đông Lam Tiềm Mặc! Quan hệ của người con gái Hàn Sơ Kiến cùng thái tử Lam Thức vẫn là điểm nóng giới truyền thông truy đuổi. Mặc dù Lam gia vẫn chưa công khai qua quan hệ của hai người, nhưng nhân viên tập đoàn Lam thị đều biết tiểu thư Hàn là người duy nhất chọn làm thái tử phi Lam Thức. Lần về nước bí mật của Ti Từ, phải chăng có liên quan đến nhân duyên của học trò yêu quý?】

Phía dưới hiện ra, là bức ảnh Ti Từ xoay người lên xe. Ảnh chụp thuyết minh:

【 Chắc Chắc! Nhìn xem Lam thái tử ngồi điều khiển xe kia! Xe Porche Cayenne Turbo S trong truyền thuyết mới nhất nha! Vẫn là màu xanh ngọc đẹp nhất! Nước dãi.....】

Trong ảnh chụp, chiếc SUV màu xanh ngọc kia, đúng là chiếc xe Hàn Sơ Kiến trốn chạy.

Đầu óc tôi có chút bế tắc——

Hàn Sơ Kiến là học trò của Ti Từ?

Trong đầu bùng nổ, đột nhiên nhớ tới một câu trêu chọc trước đây của Mộ Nghịch Hắc với Hàn Sơ Kiến: “Tôi nói nha hoàng đế bệ hạ, tôi cũng coi như là một nửa bề trên của người. Theo lý, người hẳn là gọi tôi một câu ‘Su thức’. Đừng có mà không lớn không nhỏ với tôi, cẩn thận tôi đi tới trước mặt su

phụ của người tổ cáo!”

Khi đó, tôi đang nói chuyện phiếm cùng Tử Du, nghe nói như vậy chỉ nghĩ anh nói giỡn, vẫn chưa nghĩ lại.

Việc này xem lại, theo lý mà nói có thể thấy được Mộ Nghịch Hắc hẳn là quen biết sư phụ của Sơ Kiến. Sư phụ kia, có phải Tỉ Tử hay không? Còn có, “Nửa bề trên” kia cùng “Sư thúc” là nói như thế nào đây?

Nghĩ vậy, tôi nhanh chóng giữ chặt lấy cánh tay Thần Thần, hỏi nó: “Thần, mày có biết Tỉ Tử năm nay bao nhiêu tuổi hay không?”

“Sắp 50 a!” Nó nghĩ nghĩ, còn nói: “Hình như là 48 chẳng? Tao nhớ rõ, bà ấy lớn hơn cha tao một tuổi mà.....”

Mộ Nghịch Hắc lớn hơn tôi 3 tuổi, năm nay 25.

Chị của anh so với anh lớn hơn 23 tuổi, năm nay 48.

Tỉ Tử là sư phụ của Hàn Sơ Kiến.

Mộ Nghịch Hắc là sư thúc của Hàn Sơ Kiến.

Tỉ Tử năm nay 48 tuổi.

Mộ Nghịch Hắc cùng Tỉ Tử quan hệ là.....

Tôi cả người mềm nhũn, ngồi phịch ở trên ghế ——

Sao lại có thể? Sao lại có thể là như vậy?

Hết chương 27.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hắc Bạch xứng đôi ๐ Ánh sáng trong bí mật

【Chưa bao giờ nhìn qua bọn họ kể vai đi cùng một chỗ, cho nên chưa bao giờ biết hình ảnh kia hài hòa hoàn hảo như vậy. Hoàn hảo đến, khó khăn lắm mới có thể vẽ được bức tranh đẹp như vậy.】

※※※

Sau vài ngày, tôi cũng chưa gặp qua Mộ Nghịch Hắc. Mỗi ngày tuy có mở điện thoại nói chuyện, nhưng cũng chỉ đơn giản tán gẫu vài câu rồi cúp. Loại tình trạng này nếu đặt ở trước đây, tôi cũng không cảm thấy kỳ quái. Bởi vì tôi cùng anh căn bản cũng không là phải giống trẻ sinh đôi dính sát lại với nhau. Bình thường, bởi vì công việc của anh bận rộn, chúng tôi năm ngày không gặp mặt, cũng là chuyện thường. Mà lần này, trong lòng tôi xuất hiện sự sợ hãi bất an từ trước tới nay chưa từng có.

Tuần này là tuần thứ tư, CC lại không có tới trường học.

Cả ngày, tôi đều hốt hoảng, trong lòng vẫn rối rắm muốn hay không hỏi nó về chuyện của nó cùng Mộ Nghịch Hắc. Soạn tin nhắn đi động xong, lại xóa đi, cuối cùng cũng không có gửi đi.

Sau khi tan học, tôi đang mệt mỏi thu thập đồ. Triệu Thông Đình mang theo túi đi tới, hỏi tôi: “Hạ Tiểu Bạch, Trình Quân gần đây có liên lạc với cậu hay không?”

Tôi giương mắt nhìn cô ta liếc mắt một cái, cúi đầu từ từ đem bút bỏ vào túi bút: “Anh ta nói qua tìm tôi đi ra ngoài, nói có chuyện nói với tôi, tôi không đi.”

“Anh ấy có phải sẽ lại tìm cậu không?”

Tôi nhún vai: “Cái đấy không chắc!”

Vừa dứt lời, điện thoại di động tôi đặt trên bàn lại chợt lóe sáng lên. Tôi cùng Triệu Thông Hoa cùng nhau nhìn về phía màn hình——

Trình Quân.

Nhìn đến tên trên cuộc gọi, tôi cùng Triệu Thông Hoa nhìn nhau, cùng im lặng.

“Cậu nhận hay là tôi nhận?” Tôi cầm lấy di động, nhìn cô ta hỏi.

Cô ta chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm màn hình một lúc, thấp giọng nói: “Tiểu Bạch, Trình Quân muốn chia tay với mình.”

Trong giọng nói kia, ần ần lộ ra hình tượng không giống cô ta cao ngạo ương ngạnh từ trước tới nay.

Tôi im lặng.

Di động rung rung rồi dừng lại.

Cô ta còn nói: “Anh ấy nói anh ấy muốn ra nước ngoài, phải ở nước ngoài ít nhất ba năm, anh ấy không muốn chậm trễ mình. Nói với cậu biết, đây đều là cái cớ. Anh ấy..... Trình Quân anh ấy thật ra cho tới bây giờ cũng chưa từng có yêu mình. Mặc kệ mình cố gắng như thế nào, trong mắt anh ấy đều không có mình.....”

Ngẩng đầu nhìn về phía tôi, trong đôi mắt xinh đẹp kia có ánh nước trong suốt lẫn lẫn: “Tiểu Bạch, mình biết cậu vẫn oán hận mình đoạt lấy Trình Quân từ bên cạnh cậu. Chỉ là, mình cho tới bây giờ thật sự rất thích anh ấy. Vào năm thứ nhất, lần đầu tiên gặp mặt anh ấy, mình đã thích anh ấy. Cậu quay lại mà nghĩ xem, nếu không có mình, cậu cũng không có khả năng cùng Mộ Nghị Hắc đi đến với nhau.....”

Di động trong tay rung lên, vẫn như cũ báo hiệu cuộc gọi của Trình Quân.

Tôi nhếch khóe miệng lên cười cười châm biếm, hỏi cô ta: “Cậu nói với tôi những cái này, muốn tôi phải làm thế nào?”

“Cậu giúp mình khuyên Trình Quân được không? Mình yêu anh ấy, mình thật sự không muốn chia tay cùng anh ấy.....”

“Được, tôi giúp cậu!” Không để cô ta nói xong, tôi đã gạt đầu đồng ý.

Ấn nút trò chuyện, tôi đưa điện thoại di động để tới bên tai: “Trình Quân, chuyện gì?”

Buổi chiều ba giờ.

Khi đi vào quán hẻm Tinh Ba Khắc, Trình Quân đang ngồi ở bên cạnh cửa sổ, cúi đầu lấy tay lật một tập tư liệu. Trên mặt bàn trước mặt, bày ra một ly cà phê phin chưa động.

Trên vị trí đối diện với anh ta, là một ly Espresso. Ở Tinh Ba Khắc, tôi từ trước đến nay chỉ uống một loại này.

Tôi đi qua, lập tức ngồi đối diện với anh.

Anh ta ngẩng đầu, trong mắt toát ra ánh nắng vàng: “Đến rồi?”

Tôi không chào hỏi nhiều, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Nghe nói, anh muốn cùng Triệu Thông Hoa chia tay?”

Anh ta cười cười: “Cô ấy đi tìm em?”

“Đúng.”

Trong ánh mắt hơi ngưng đọng một chút, anh ta cầm tài liệu trong tay đưa cho tôi, nói: “Đây là một ít tài liệu lần này của cuộc thi Nhã Tư, em cầm lấy xem một chút. Cuộc thi hôm đó, buổi sáng anh đến trường học đón em, đưa em đến trường thi. Em nhớ kỹ đem theo chứng minh thư cùng ảnh tới.”

Tôi ngây ngốc nhìn anh ta: “Sao anh biết em tháng sau phải thi cuộc thi Nhã Tư A?”

“Chú Hạ nói với anh. Chú ấy để cho anh giám sát em học tập tốt một chút.”

Tôi im lặng.

Anh ta còn nói: “Thủ tục liên quan đến trường học bên Australia, chú Hạ đang tiến hành. Em bên này thi xong Nhã Tư, không nhanh lắm là có thể chuẩn bị hộ chiếu cùng xin visa.”

“Cuộc thi lần này căn bản em không có chuẩn bị, em không chắc kiểm tra quá 6 điểm.....”

“Đừng giả ngốc! Tiểu Bạch, lấy trình độ tiếng Anh của em, lấy 7 điểm là chuyện dễ dàng.” Anh ta nhìn tôi, ánh mắt sáng rõ, trong giọng nói mang theo trêu chọc: “Năm trước anh thi được 7.5, em không phải chê cười anh sao? Bây giờ sao lại không tự tin như vậy?”

Tôi nhìn anh ta, nhìn một lúc lâu, mới nói: “Năm trước, thủ tục của anh tất cả đều làm xong, không đi. Năm nay, sao lại muốn đi chứ?”

Anh ta cười: “Không có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ là muốn đi ra ngoài mở tầm mắt.”

Tôi im lặng.

Trong chốc lát, hướng anh ta nói: “Trình Quân, Triệu Thông Đình nói cô ấy thực sự yêu anh.”

Anh ta nâng mắt nhìn tôi, con ngươi như hồ phách hòa tan, mềm mại, sâu sắc, lẫn lẫn dập dờn sáng rõ.

Tôi nhếch khóe miệng cười cười, còn nói: “Trình Quân, em cũng vậy rất yêu Mộ Nghị Hắc. Em không muốn ra nước ngoài, không muốn rời khỏi anh ấy, thật sự không muốn.”

Anh ta ngạc nhiên một chút. Tránh đi ánh mắt của tôi, cúi mắt xuống, nâng chén cà phê trước mặt lên, khẽ nhấp một ngụm.

Khi buông cái chén, tay có chút run. Màu cà phê đen sánh ra ngoài cốc, ở trên ngón tay trơn bóng như ngọc của anh ta lưu lại vài giọt.

Cầm lấy một tờ giấy, để lên trên chỗ màu đen kia. Anh ta nâng mắt nhìn tôi, tươi cười ôn nhu mà lại chua chát: “Tiểu Bạch, thật ra chúng ta đều u mê trong tình yêu.”

“Không, Trình Quân. U mê trong tình yêu, chỉ có anh.” Hai tay tôi đang cầm cốc cà phê, từ từ nói: “Trước đây, em rất ghét Triệu Thông Đình. Nhưng bây giờ, em nghĩ em đã hiểu cô ấy.”

Nhếch môi: “Bởi vì em và cô ấy đều là phụ nữ, mặc dù chúng em không cùng một kiểu người. Nhưng ở trên con đường tình yêu này, tất cả buồn vui, lo lắng sợ hãi mà chúng em gặp được, đều giống nhau. Phụ nữ đều có điểm chung ‘Người chịu’, tạo thành ‘Đồng cảm’. Mặc dù cô ấy không nói, em cũng có thể cảm thấy cô ấy là thật tình hay giả dối.”

Mỉm cười: “Trình Quân, em tin rằng Triệu Thông Đình thật sự yêu anh. Như, một loại em yêu người kia.”

Trong mắt anh ta làn nước hơi lẫn lẫn, hiện ra màu xanh u buồn.

Màu xanh kia, thoáng chốc mắt của tôi bừng tỉnh.

Quay đầu, tôi nhìn phía ngoài cửa sổ.

Ánh mắt lướt qua ngã tư đường rộng rãi nhộn nhạo, chiếc xe màu cam dừng ở phía bên kia đường.

Chiếc xe kia, lúc tôi tới, đã thấy.

Cách đó không xa, trong cửa hàng kem Haagen-Dazs, một đôi nam nữ trẻ tuổi kẻ vai đẩy cửa bước ra——

Nam, tuấn tú tao nhã, phong thái thanh tú sáng sủa. Trong tay mang theo một túi giấy đẹp đẽ, một tay cầm ấn di động, vẻ mặt ôn nhu.

Nữ, trong sáng linh hoạt kỳ ảo, xinh đẹp tuyệt trần. Trong tay đang cầm một ly kem, ngửa đầu nhìn anh nói cái gì đó, tươi cười xinh đẹp.

Chưa bao giờ nhìn qua bọn họ kẻ vai đi cùng một chỗ, cho nên chưa bao giờ biết hình ảnh kia hài hòa hoàn hảo như vậy.

Hoàn hảo đến, khó khăn lắm mới có thể vẽ được bức tranh đẹp như vậy.

“If you love her, take her to Haagen-Dazs.”

Tôi cúi đầu đọc lại một lần câu quảng cáo nổi tiếng của Haagen-Dazs, tay phải không chút để ý mà xoay xoay vòng tay ngọc bích trên cổ tay trái, một vòng lại một vòng.

Đợi đến khi chiếc xe hoàn mỹ rời đi, tôi quay đầu nhìn về phía đối diện: “Trình quân, nói cho cha em biết, em sẽ suôn sẻ vượt qua cuộc thi Nhã Tư lần này.”

Anh ta sững sốt một chút, ầm ầm nói: “Được.”

※※※

Trên đường trở về, Mộ Nghị Hắc gọi điện thoại tới.

Tiếng chuông vang thật lâu, tôi mới nhận: “A lô?”

“Tiểu Bạch, ở đâu vậy?”

Giọng nói anh tràn đầy ý cười, vốn là người ta nghe xong như gió xuân, tôi lại cảm thấy có chút lạnh.

“Ồ trên xe.” Giọng nói tôi bình bình trả lời.

“Đi ra ngoài?”

“Phải.”

“Ở trên xe bus sao?” Không chờ tôi trả lời, anh lại ầm ập cười nói, “Nói trạm tiếp theo cho anh biết, anh tới đón em.”

“Không cần.” Tôi cũng cười, “Em bây giờ đang ngồi trên xe BMWs.”

Anh im lặng một chút, hỏi: “Em đang ở cùng một chỗ với Trình Quân?”

“Phải.”

“Bây giờ em ở đâu?”

“Ở trung tâm thành phố.”

“Nói vị trí cụ thể cho anh!”

Hồ hấp của anh có chút gấp gáp, trong giọng nói rõ ràng có một chút cáu kỉnh.

Trình Quân, vẫn là đối tượng kiêng dè của anh, tình địch giả tưởng. Điểm này, trong lòng tôi vẫn biết rõ.

Tôi cười một tiếng, dùng móng tay cạo cạo hoa văn trên quần bò, không trả lời hỏi lại: “Làm sao vậy? Anh muốn đến đây sao?”

“Phải. Đem vị trí nói cho anh.”

Nhìn về cửa trường phía trước cách đó không xa, tôi hướng điện thoại dịu dàng hỏi: “Làm sao vậy? Nhớ em?”

Nghe vậy, Trình Quân quay đầu nhìn tôi liếc mắt một cái.

Điện thoại bên kia truyền đến tiếng hít thở đều đều của anh, vài giây sau, anh đáp: “Phải, nhớ em.”

Khóe miệng nhếch sang bên, dẫn ra một chàng cười châm biếm, tôi cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ, buổi chiều năm giờ hai mươi phút.

“Được, em biết rồi. Anh ở dưới kí túc xá chờ em, một lúc nữa em sẽ trở lại.” Tôi cúi đầu dịu dàng trả lời, sắc mặt nhu thuận.

“Được.”

Cúp điện thoại, tôi cầm điện thoại đi động xoay xoay hai vòng, nghiêng đầu nói với Trình Quân: “Tiểu sư phụ, mời đồ nhí đi ăn cơm đi?”

Anh ta kinh ngạc mở to mắt, con mắt giống như vực sâu: “Làm sao vậy? Em không phải đồng ý Mộ.....”

“Chúng ta lâu rồi chưa có ăn cơm cùng nhau, hôm nay đi ăn thật ngon đi?” Tôi một đôi mắt đầy nước, chờ mong nhìn anh ta.

Khóe môi anh ta giật giật, muốn nói lại thôi, mới nói: “Được.”

Khi đến nơi, tôi nhìn tấm biển trước cửa hàng, về mặt khoa trương trêu đùa với Trình Quân: “Này! Họ Trình, anh không biết chứ? Em có nghe nói nơi này giết người không thấy máu, tiền một ly đồ uống để em uống nước khoáng mấy tháng, vẫn có chút ngọt của nước suối trên núi!”

Anh ta dùng tay xoay chìa khóa, nhìn tấm biển, trình trầm tư trạng: “Hay anh đổi chỗ ngồi khó khăn tiết kiệm?”

“Đừng a! Đã đến đây!” Tôi lôi anh ta đi về phía cửa trước, “Cùng lắm thì em không gọi đồ uống, tiết kiệm cho anh mấy đồng!”

Anh ta ngoan ngoãn theo tôi vào nhà hàng, khéo miệng ngầm ý cười.

Sức ăn của tôi vừa phải, ăn cơm tây lại ăn không được bao nhiêu. Một phần ăn, ăn không đến một phần ba, đã no căng bụng.

Buồng dao nhỏ, vừa dùng đĩa xiên xiên Salad trước mặt, vừa cảm khái với Trình Quân: “Sớm biết thế này em nên gọi phần ăn trẻ con, có thể lợi hơn rất nhiều mà! Bây giờ thừa nhiều như vậy, thật sự là lãng phí!”

Trình Quân còn chưa kịp trả lời, bên kia đã có một giọng nói trong trẻo truyền đến: “Với sức ăn đấy của cậu, có lẽ phần ăn trẻ con cậu cũng ăn không xong.”

Quay đầu, Hàn Sơ Kiến kéo cánh tay một người đàn ông trẻ tuổi, đang đứng ở cách đó không xa nhìn tôi cười. Người đàn ông kia nhìn qua tuổi xấp xỉ cô ấy, mặt như tượng ngọc, thanh tú mẫu mực. Mặc dù vừa thấy đã biết xuất thân đại gia, cũng không phải là trên báo chí đưa tin——bạn trai Hàn Sơ Kiến là Lam Tiềm Mặc.

Tôi ngạc nhiên một chút, cong lông mày cười yếu ớt: “Sơ Kiến, thật khéo!”

“Cũng không phải khéo?” Cô ấy cong mắt lên tiếng, lại nhìn về Trình Quân đối diện với tôi, quen biết chào hỏi: “Học trưởng Trình Quân, em vừa cùng Mạc Khuynh nói về chuyện trước đây anh giúp Tam Mộc ở trên lễ phục về bức tranh sơn thủy, giờ vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy anh.”

Trình Quân cười cười, hỏi cô ấy: “Hai người bây giờ là vừa đến hay là muốn đi?”

“Vừa thanh toán xong, chuẩn bị đi!” Sơ Kiến nhìn thoáng qua mặt bàn trước mặt tôi, còn nói: “Tiểu Bạch, lượng ăn của cậu không khác mình lắm, phần ăn trẻ con này cậu chắc cũng không ăn hết. Mỗi lần mình ăn đều thừa lại!”

“Ít nhất người ta không kiêng ăn giống như em.” Người đàn ông vẫn im lặng bên người cô ấy nói ra những lời này, giọng nói nhu hòa, hơi sùng nịnh.

Sơ Kiến âm âm nhìn anh ta liếc mắt một cái: “Em từ nhỏ đã không thích ăn cà rốt với cần tây, anh cũng không phải không biết.”

Ánh mắt người kia mềm mềm, khóe môi nhếch nhếch lên, không nói nửa câu. Trong con mắt ấm áp màu nâu đồng, ôn nhu nuông chiều tản ra từ trong xương cốt, trong chớp mắt làm cho tôi có chút thất thần.

Đã từng khi nào, tôi cũng từng được ôn nhu sùng nịnh nuông chiều như vậy.

“Hà? Vòng tay này.....” Ánh mắt Sơ Kiến bị chiếc vòng tây trên cổ tay trái tôi hấp dẫn nhìn tới, con mắt nhú lại, bỗng nhiên nở nụ cười, “Chất lượng cùng độ thuần khiết này, thật sự là của hiếm vật lạ! Không uống công Thập Tứ vì nó thiếu chút nữa đã đánh mất mạng nhỏ!”

Tôi kinh ngạc nhìn cô ấy: “Đã đánh mất cái mạng gì?”

“Cậu không biết?” Sơ Kiến nhún mày hỏi lại.

“Mình nên biết cái gì?”

Cô ấy nhìn tôi một lát, ánh mắt di chuyển, than nhẹ một hơi: “Cho dù cậu không biết! Mình cũng không nói nhiều, Thập Tứ đỡ phải nói mình bà tám!”

Nghe cô ấy nói như vậy, tôi không hỏi nữa. Cúi đầu nhìn về phía vòng tay, có chút ngẩn người.

Sau đó, Sơ Kiến nói vài câu đơn giản với Trình Quân, mới cùng người đàn ông bên cạnh rời đi. Lúc gần đi, giống như vô ý nói một câu: “Tiểu Bạch, Thập Tứ gần đây rất bận, cậu thông cảm cho anh ấy một chút. Có một số việc, anh ấy cũng là thân bất do kỷ.”

Tôi mỉm cười đáp lời: “Ừ.”

Sau khi hai người rời đi, Trình Quân thấy tôi nhìn chằm chằm vào chiếc vòng tay kia không nói lời nào, mặt lộ vẻ thân thiết hỏi tôi: “Tiểu Bạch, em làm sao vậy?”

Tôi giơ mắt nhìn về phía anh ta, cười: “Không có gì! Chỉ là đột nhiên nghĩ đến trong sách nói, đeo vòng tay ngọc bích Mân Côi có thể tăng tình cảm nam nữ, không biết có phải sự thật hay không.”

Anh ta nhếch môi: “Mấy thứ này, em cũng tin?”

Tôi không trả lời. Im lặng một chút, hỏi anh ta: “Đúng rồi, sao anh quen biết Hàn Sơ Kiến?”

“Trước đây quen biết qua Tang Tử Du. Bọn anh đều ở học viện nghệ thuật, ở trong viện triển lãm hợp tác qua mấy lần. Cô ấy được gọi là sư cao truyền, bức vẽ rất có linh khí.”

Tôi “A” một tiếng.

Trong mắt Trình Quân gọn sóng lẫn tẩn, hỏi tôi: “Em là qua Mộ Nghịch Hắc quen biết cô ấy?”

“Vâng. Trước đây cùng người quen của Mộ Nghịch Hắc đi chơi vài lần. Nhóm người kia, em cũng chỉ quen thân một chút với Tang Tử Du.”

“Như vậy à.”

“Đúng.” Tôi gật đầu, lại hỏi: “Đúng rồi, người đàn ông đi cùng cô ấy kia là ai vậy? Quan hệ của họ hình như rất thân thiết.”

“Anh ta gọi là Hạ Mạc Khuynh, quản lý sinh viên học viện trường anh.” Nhún mày nghĩ nghĩ, Trình Quân còn nói: “Nghe nói, Hàn Sơ Kiến lớn lên từ nhỏ với anh ta, coi như là một đôi thanh mai trúc mã. Tuy rằng trước đây bởi vì một số việc mà rời đi mấy năm, nhưng năm tháng xa cách đối với quan hệ hai người cũng không có ảnh hưởng lớn.....”

“Bọn họ là người yêu sao?”

“Tuy rằng Hàn Sơ Kiến chưa bao giờ công khai quan hệ tình yêu của hai người, nhưng mọi người thân quen của cô ấy đều biết quan hệ của bọn họ không bình thường.” Trình Quân ngập ngừng một chút, lại nói: “Có lẽ, nguyên nhân là vì gia thế. Em có biết, xuất thân thiên kim tiểu thư gia tộc thi lễ trâm anh như Hàn Sơ Kiến, một nửa khác sau này, xuất thân người đầy phải hiển hách. Xã hội bây giờ, càng là nhà làm quan, càng chú ý môn đương hộ đối.....”

“Hạ Mạc Khuynh nhìn qua hòa nhã tôn quý, khí độ bất phàm, gia thế hẳn là không phú thì quý chứ?”

“Phú nhưng là không giả, có lẽ quý lại không hơn.” Trình Quân dừng một chút, nói: “Hạ Mạc Khuynh là cháu trai duy nhất của Hạ Thanh Đình hội trưởng Hạ Dạ Hội, về sau phải tiếp quản Hạ Dạ Hội.”

Tôi ngạc nhiên: “Hạ Dạ Hội?”

“Đúng. Lại nói nữa, em với Hạ Mạc Khuynh coi như là cùng gia tộc. Các loại về Hạ Thanh Đình và Hạ Dạ Hội, anh nghĩ em sẽ biết nhiều hơn anh.”

Tôi gật đầu: “Đúng, em có nghe qua ông nội nói, ông cùng Hạ Thanh Đình là anh em cùng họ cùng gia tộc. Năm đó sau khi Hạ Thanh Đình vào bang hội, hai người liên kết đứt qua lại. Anh cũng biết, ông nội của em là học giả, rất coi trọng danh dự và danh tiếng. Nhìn ở chỗ ông, Hạ Thanh Đình quả thật là sĩ nhục của họ Hạ ông.”

Trình Quân cười: “Anh còn nhớ rõ, ông nội em từng nói, Hạ Thanh Đình căn bản là bản sao của Đỗ Nguyệt Sanh. Năm đó đi theo một tên lang thang không làm việc đảng hoàng, một đường hỗn độn nay trở thành người đứng đầu hắc đạo lớn nhất tỉnh J. Nhìn qua vẫn về lịch sự, nho nhã hiền lành, thật ra lòng dạ nham hiểm, quỷ kế đa đoan. Từ lúc làm việc ‘Cắt đầu hủ lấy lòng hai bên’, là một con cáo già, bệ lũ phản động tội ác chồng chất.”

“Nếu không phải như vậy, ông ta cũng sẽ không được ba đạo đồ trắng đen cùng hoan nghênh, trở thành Hạ Dạ Hội hôm nay được giải trí, văn hóa, tài chính, tin tức mọi người đều quan tâm.”

“Nhưng thật ra kia.”

Tôi lấy tay nâng cằm, có chút đăm chiêu nói: “Trước đây vẫn nghe Mộ Nghị Hắc lấy Lam thái tử và Hàn Sơ Kiến trêu đùa, em còn nghĩ cô ấy nhún nhường sự thật ở trên tạp chí, nói chuyện tình yêu cùng Lam thị Thiếu Đông. Không nghĩ tới, tất cả đều là giả dối.”

“Vậy cũng không đúng. Hàn Sơ Kiến cùng Lam Tiềm Mặc quan hệ cũng không phải truyền thông bịa đặt, tin đồn không có căn cứ.”

Tôi kinh ngạc: “Anh nói là, Hàn Sơ Kiến một chân đạp hai thuyền?”

“Hàn Sơ Kiến vì có thể ở gần Hạ Mạc Khuynh một chút, đã lấy Lam Tiềm Mặc làm tấm chắn, để giấu tai mắt cha mẹ cô ấy. Cô ấy cùng quan hệ của hai người, cũng chưa từng mang ra công khai. Mặc dù không tính là đạp chân, hành động như vậy, cũng không về vang, không phải sao?”

Tôi gật mình, lẩm nhẩm nói: “Anh nói là, cô ấy sáng một cái, bí mật một cái?”

Môi Trình Quân nhếch lên, nhìn tôi ý vị sâu xa nói: “Tiểu Bạch, trong cái vòng lẩn quẩn của họ, sáng một cái bí mật một cái không phải số ít. Đa số mọi người bên cạnh đều biết nội tình, nhưng bởi vì họ nhìn quen rồi, cũng đã thấy nhưng không thể trách. Cái vòng lẩn quẩn đấy, cùng chúng ta không có điểm chung.”

Sáng một cái bí mật một cái không phải số ít?

Mộ Nghị Hắc, cũng là đại đa số sao?

Nhìn quen rồi, thấy nhưng không thể trách?

A! Tôi vẫn nghĩ rằng đã đi vào vòng lẩn quẩn của anh, kết quả là, trong mắt nhóm người kia, tôi thật ra chỉ là một trong số “Thấy nhưng không thể trách” đó sao?

Nếu trên hai đáp án đã khẳng định ——

Nhếch khóe miệng lên cười cười châm chọc: Vì được Mộ Nghị Hắc chọn một người trong sáng kia, tôi có lẽ hẳn là phải cảm động đến rơi nước mắt?

Hết chương 28.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Hắc Bạch xứng đôi ๐ Ngọn nguồn gió bão

【Anh cứ đứng nhìn tôi như vậy, đôi mắt trầm tĩnh huyền ảo, như vực sâu, nét mặt không hề thay đổi, thật ra đó lại là ngọn nguồn gió bão. Cứ như vậy chỉ nhìn không nói một lời, lúc này so với lời nói lạnh nhạt gì cũng không làm cho tôi cảm thấy lạnh đến thấu xương như vậy.】

※※※

Lúc tôi đi tới kí túc xá, đã là chín giờ hai mươi. Từ lúc Mộ Nghịch Hắc nói chuyện điện thoại với tôi lần cuối, cũng đã được bốn giờ.

Xa xa, tôi nhìn thấy anh tựa sát vào phía trước xe mà hút thuốc. Hít sâu một hơi, vội vàng thả ra, hô hấp không được tao nhã như bình thường, có chút thiếu kiên nhẫn cùng buồn bực.

Tôi cong miệng lên cười giễu cợt nói: Mộ Nghịch Hắc, tính nhẫn nại của anh với em, cũng thường thôi.

Khóe miệng tôi cong lên nụ cười giễu cợt còn chưa kịp thu về, bỗng nhiên anh giương mắt nhìn qua đây.

Trong nháy mắt bốn mắt giao nhau, dường như anh hơi kinh ngạc một chút, tiếp theo hơi hơi híp mắt lại, giấu đi vẻ khác thường trong con mắt.

Đem điều thuốc vút xuống đất, dùng chân ra sức dập tắt. Anh nhấc chân đi về phía tôi, bước chân không nhanh không chậm, vững vàng mà mạnh mẽ.

Bình tĩnh đứng lại.

Anh cúi mắt xuống nhìn tôi, yếu ớt nói: “Hạ Tiểu Bạch, cho phép em giải thích”. Giọng nói âm áp dịu dàng, âm điệu lạnh như băng.

Tôi cười nhìn về phía anh: “Giải thích cái gì?”.

Anh nheo lông mày lại: “Tại sao lại tắt đi động?”.

“Hết điện!”.

“Tại sao muốn như vậy mới trở về?”.

“Em ăn cơm với Trình Quân”.

Thở sâu một hơi: “Tại sao không gọi điện thoại nói cho anh biết?”.

“Em quên rồi”.

Lời nói vừa thốt ra, đột nhiên ánh mắt anh chuyển sầm màu, sắc mặt u ám nhìn tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em lặp lại lần nữa!”.

Tôi mím môi, ngược mắt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt anh, một chữ một chữ rõ ràng nói ra: “Em, quên, rồi!”.

“Hạ Tiểu Bạch, em lặp lại lần nữa!”.

Lúc này đây, giọng nói mạnh mẽ của anh gần như gấp gáp.

Ý cười bên môi càng thêm sâu, giọng nói tôi chậm chậm, lại một lần nữa lặp lại ba chữ kia: “Em—— quên—— rồi!”.

Anh cứ đứng nhìn tôi như vậy, đôi mắt trầm tĩnh huyền ảo, như vực sâu, nét mặt không hề thay đổi, thật ra đó lại là ngọn nguồn gió bão. Cứ như vậy chỉ nhìn không nói một lời, lúc này so với lời nói lạnh nhạt gì cũng không làm cho tôi cảm thấy lạnh đến thấu xương như vậy.

Lát sau.

“Hạ Tiểu Bạch, anh hỏi em một lần cuối cùng” Anh đưa tay dịu dàng vén mấy sợi tóc trên trán tôi, trong giọng nói cũng kèm theo một chút mềm mại: “Không về, sao không gọi điện thoại nói cho anh biết? Há? Nói thật với anh. ...”.

Giọng nói cứ mang theo một chút dụ dỗ như vậy, làm cho tôi gần như lay động.

Ánh mắt của tôi chuyển xuống phía dưới, dừng lại ở cái áo của anh. Vải áo ban ngày còn ngay ngắn thẳng tắp, lúc này đã hơi hơi có chút nếp nhăn.

Mi mắt hơi hơi giật giật, tôi nhìn chiếc cúc áo ngà voi tinh xảo trước ngực anh, nói: “Em, quên, rồi!”.

Ngón tay anh ở trên trán tôi cứng đờ, chợt nắm lại thành quyền rồi thu về bên người.

“Được, tốt lắm!”

Khi tôi trở về kí túc xá, vừa mới bước vào cửa, Thần Thần vội vàng chạy lại phía tôi hỏi: “Tiểu Bạch, mày chạy đi đâu? Di động cũng bị chúng tao gọi đến nổ tung rồi! ”.

Tôi cười cười nhàn nhạt: “Làm sao vậy? Mới có một ngày không gặp đã nhớ tao như vậy sao?”

Tình Ương nói tiếp: “Chúng tao không thêm nhớ mày đâu! Có một người khác nhớ mày!”.

“Đúng vậy, mày có biết không, Mộ Nghịch Hắc ở dưới lầu đợi mày đã mấy tiếng đồng hồ! Trong lúc đó, gọi mấy cuộc điện thoại tới hỏi chúng tao có

liên lạc được với mây không. Ngay cả CC cũng gọi điện thoại về, muốn chúng tao liên lạc được với mây thì báo lại cho nó”. Nói đến đây, Thần Thần lấy máy cầm tay ra, vừa ấn bàn phím vừa nói: “Tao phải gọi điện thoại lại cho CC, nói cho nó biết mây đã trở về”.

Tôi im lặng một chút, kéo cánh tay Thần Thần nói: “Khỏi cần gọi, tao nghĩ CC đã biết tao trở về rồi!”.

Mắt nó nghi hoặc mà nhìn tôi.

“Tao vừa ở dưới lầu gặp Mộ Nghị Hắc, anh ấy rồi sẽ nói cho CC”.

Thần Thần bùm tỉnh: “Vây là được rồi!”

Đi về phía trước, bỏ túi xuống, tôi thờ ơ hỏi bọn nó: “Đúng rồi, tao không biết Mộ Nghị Hắc cũng có số điện thoại của bọn mây. Anh ấy và bọn mây từ lúc nào lại có quan hệ tốt như vậy”.

Tinh Ương cười: “Chúng tao chỉ là người bình thường làm sao có gian tình với Mộ Nghị Hắc nhà mây? Là anh ấy không tìm thấy mây, hỏi CC cách thức liên lạc với bọn tao”.

Tôi “A” một tiếng, còn nói: “Tao cũng không biết anh ấy có số di động của CC?”.

“Không thể nào?” Thần Thần kinh ngạc, “Trong phòng bọn mình, CC là người đầu tiên quen biết Mộ Nghị Hắc, nó biết số máy anh ấy trước mây nha! Mây không biết?”.

Tôi kinh ngạc.

Tinh Ương lại nói: “Đúng vậy mà! Lúc trước mây mời chúng tao đi ăn Haagen-Dazs, ăn đến tiêu chảy vạn dặm, cũng không phải là CC quyết định kịp thời gọi điện thoại cho Mộ Nghị Hắc, mới có bước phát triển sau này của hai người.....”

Tôi ngẩn ngơ một chút, trong đầu chợt loé qua một chút trí nhớ vụn vặt còn tồn tại. Tựa hồ hiểu được gì đó, cẩn thận nghĩ lại, mà cái gì cũng không hiểu được.

“C, lúc đấy nó gọi điện thoại cho Mộ Nghị Hắc như thế nào?”

Thần Thần nhún vai: “Chúng tao cũng không biết! Có lẽ học trường khoa kiến trúc kia vẫn theo đuổi nó cho nó? Mây cũng biết, CC tuy rằng vừa hủ lại trách, lại có năng lực thần thông quảng đại! Lần trước Động Mạn hội chúng tao thiết kế sân để trình diễn cosplay, tập đoàn Kinh Nguyên tài trợ chính là do nó đưa tới. Con số kia cũng không phải nhỏ! Làm cho Hội trường Động Mạn hội vui mừng vẫn đem nó thành bà hoàng!”.

“Đúng vậy! Lúc ấy tao còn nói, tập đoàn Kinh Nguyên nếu mà muốn làm công trình, không đi tài trợ cho hội Kiến Khuông, sao lại chạy đến tài trợ cho Động Mạn hội bọn nó.....”

Tập đoàn Kinh Nguyên?

Tôi nhớ rõ Lục An Thần từng nói qua, mấy năm trước tập đoàn Phong Hoà tiến hành khổng chế cổ phần của tập đoàn kiến trúc Kinh Nguyên.

Mộ Nghị Hắc bây giờ đang làm tại tập đoàn Phong Hoà, kiến trúc Kinh Nguyên tài trợ, do anh thúc đẩy sao?.

Nghĩ vậy, tôi không khỏi tự mình cười——

A!

Lúc đầu, là Triệu Thông Đình.

Bây giờ, là Trần Quyền Quyền.

Hạ Tiểu Bạch, mây còn có thể đàn độn thêm một chút!

Đều nói, “Ấn một đường, trí một đoạn”, đến cuối cùng mắt mây bị mù hay là tai bị điếc, sao lại liên tiếp hai lần bị người bạn tốt bên người đào góc tường?

Bây giờ, chẳng nhẽ muốn bọn họ tay trong tay đi tới trước mặt mây, mây mới chịu hiểu rõ——

Bản thân, đã bị OUT rồi sao?

※※※

Bốn ngày sau đó, tôi vẫn ở trong kí túc xá. Tắt di động, rút dây mạng, mang tai nghe cho âm thanh cực lớn, buồn rầu trước máy tính lại lấy tay vẽ tranh mình họa.

Loanh quanh cả đêm, ngay cả lúc dùng mạng, sau khi đem bản thảo gửi qua e-mail cho Dao Dao, tôi vui sướng tràn trề tiến vào phòng tắm tắm giặt bằng

nước nóng suốt mấy tiếng đồng hồ. Sau khi lau khô tóc, xoa xoa cái bụng lép kẹp, tôi xách cặp lồng đựng com đi dép lê xuống lầu kiếm ăn.

Khi đi qua cửa hàng bán hoa quả, bà chủ ở bên trong gọi tôi lại: “Hạ Tiểu Bạch, ôi, đến lấy cái gì của cháu đi!”.

Tôi dùng vẻ mặt nghi hoặc mà đi qua: “Dì, cái gì vậy?”.

Bà chủ đem tiền lẻ trả lại cho bạn học mua hoa quả, rồi chỉ vào tủ lạnh ở trước quán nói: “Buổi chiều mấy hôm trước, bạn trai đang làm nghiên cứu sinh của cháu đem một hộp bánh ngọt tới gửi ở chỗ này của dì, nói một lúc sẽ tới lấy. Kết quả mãi cho tới tận hôm nay, dì cũng chưa thấy nó. Dì thấy, thứ này tám phần là nó mua cho cháu ăn, cháu mau mau lấy về đi! Đỡ phải để đây chiếm chỗ của dì...”.

Tôi mở tủ lạnh ra, một làn khí lạnh phả tới.

Nhìn thấy một góc trong tủ lạnh lằng lằng đặt một chiếc túi xinh đẹp, tôi có chút mơ hồ.

Mang chiếc túi đi tới khu nghỉ ngơi ngồi xuống một cái ghế dài. Mở cái hộp ra, bên trong là kem ngọt Haagen-Dazs. Vị loại hương thảo + hương xoài, có cái tên thật mê người, tên là “Sủng ái cả đời”.

Cầm lấy cái đĩa ăn mang theo hộp, khều một miếng kem ngọt đưa vào trong miệng. Sau khi mùi thơm ngào ngạt đậm mùi sữa chậm chậm lan ra đầu lưỡi, cảm giác mát lạnh từ trong khoang miệng một chút một chút lan tới tay chân trầm đót xương

Một miếng, một miếng, rồi lại một miếng, tôi máy móc nuốt chửng loại thức ăn mê người này, trong ản ản thật sâu cái gọi là “Sủng ái!”. Cuối cùng, cả đầu lưỡi dường như mất cảm giác, trong khoang miệng chỉ còn lạnh như băng, lạnh thấu đến tận xương tủy.

“Từ đầu tới cuối, đạt tới hoàn mỹ” tám chữ này, là quảng cáo bằng hiệu Haagen-Dazs vẫn giữ vững. Chỉ là, nếu mỹ vị gì đó, ăn quá nhiều sẽ chán ngấy.

Cái gọi là tình yêu, có hay không giống như cái kem ngọt bình thường này —— ban đầu là loại kinh động lòng người, lạ là loại mê hoặc, rồi nhạt nhẽo, cuối cùng cũng chẳng có mùi vị gì cả!

Cười.

Mộ Nghịch Hắc, em vừa mới trầm mê, anh đã cảm thấy nhạt nhẽo. Bây giờ, chính là tình trạng tình yêu của chúng mình bây giờ sao?.

Đưa tay lên che lại ánh mắt, nước mắt bị tôi ản nhẫn chịu đựng, rốt cuộc giờ phút này cũng tràn ra.

Theo thời gian trôi đi, kem ngọt ở trong không khí từ từ tan ra, như màu hóa trang ở trên mặt con hát bị ngâm ở trong nước, loang lổ nhiều màu, thâm thương không lối nhìn.

Luôn luôn, luôn luôn, cho tới nay, mọi việc của tôi cho tới bây giờ cũng chưa được 100 phần.

Bởi vì biết, sau khi đã trải qua, thế gian này khó lại có nước.

Nhìn kem ngọt trước mặt trở thành nhão nhoẹt, tôi hoảng hốt mà suy nghĩ: “Mộ Nghịch Hắc, em yêu anh, cũng không phải là một chuyện bình thường. Bởi vì ngàn quay trăm chuyển như vậy, mới đáng quý mê muội như vậy. Những gì tốt đẹp sau này anh cho em chỉ là ảo tưởng, bảo em sao có dũng khí đối mặt với vết thương trước mắt chứ?”.

※※※

Ngày hôm sau, sáng sớm tôi từ trên giường thức dậy. Đánh răng xong, một bên cầm bàn chải đánh răng gõ vào cái cái súc miệng, một bên hướng Tinh Ương và Thần Thần đang ngủ say như lợn chết gào to: “Bọn này, rời giường! Sáng hôm nay chính là buổi học 《Kỹ thuật bố trí phong cảnh》 của bà lão yêu quái đó, nếu không muốn đến muộn bị trừ điểm thì hãy mau thức dậy!”.

Tinh Ương ngửa nửa người dậy, một cái đệm từ trên giường rơi xuống, còn ngái ngủ mà quát tôi: “Hạ Tiểu Bạch, máy có quan hệ huyết thống với gà à? Sáng sớm đã kích động như vậy!” Thoáng nhìn qua đi động ở đầu giường, nó lại mắng: “Mày gọi con mèo ấy! Mới hơn năm giờ, mày gọi hờn à?”.

Thần Thần trở mình một cái, kéo cái chăn mỏng lên đỉnh đầu, càu nhàu nói: “Hai đứa bọn này phiền muốn chết! Tối hôm qua tao mất ngủ, mới vừa ngủ không được mấy tiếng...”

Khi một mình tôi ôm sách ra khỏi kí túc xá, vừa mới sáu giờ.

Khuôn viên trường lúc sáng sớm, vô cùng yên tĩnh. Yên tĩnh, phảng phất giống như cảnh trong mơ.

Dừng ở trước tầng nhà, tôi dừng lại nhìn về phía chiếc xe màu cam sau tấm chắn thủy tinh về mặt anh yên lặng ngủ, trong một lúc về mặt vừa có chút quay về.

Đứng yên tại chỗ ngơ ngác thật lâu, tôi mới cất bước dời đi.

Trên mặt đất trước xe có rải rác một số vụn nhỏ đầu mẩu thuốc lá, gió sớm thổi tới, mấy vụn thuốc rơi trên mặt đất hơi hơi bay đi, giống như trái tim thấp thỏm của tôi lúc này.

Sau khi bình tĩnh trở lại, nhìn xuyên qua lớp kính, tôi lặng lẽ nhìn anh.

Lệch đầu nằm ở trên ghế được hạ xuống, mi tâm nhấn chặt lại, môi mím lại thành một đường thẳng, dường như ngủ mà cũng không yên ổn. Trên cằm, nhô ra những sợi râu nhỏ, quần áo trên người cũng trở lên nhăn nhoe, anh như thế này trút đi vẻ gọn gàng sạch sẽ bình thường, nhìn qua có chút nhếch nhác cùng tiêu tụy.

Trái tim tôi, trong nháy mắt mềm mại gắt gao như lụa.

Tám giờ hai mươi, tiếng chuông báo vang lên, CC mới mang theo túi, ôm sách vội vàng đi vào phòng học.

Vừa mới ngồi xuống chỗ trống trước mặt tôi, nó liền quay lại hỏi tôi: “Tiểu Bạch, mấy ngày nay mày có chuyện gì vậy?”.

Tôi đem ánh mắt từ trên sách rời đi, nhìn về phía nó: “Tao làm sao?”.

“Điện thoại gọi không được, cũng không lên mạng, Thần, Ương không ở kí túc xá, tao nhờ mấy người bạn học đi kí túc xá gọi mày, cũng không tìm thấy người. Tao còn tưởng mày mất tích rồi chứ!”.

Tôi cười cười, thân nhiên nói: “Tao gần đây vẽ tranh minh họa cho bạn kiếm tiền tiêu vặt, mấy hôm nay bế quan để làm việc. Mày tìm tao có chuyện gì?”.

“Cũng không có chuyện gì.”. Nó ngập ngừng một chút, “Đúng rồi, gần đây mày với Mộ Nghịch Hắc tiến triển như thế nào?”.

“Thì như vậy thôi!”. Sau khi tôi thân nhiên bỏ lại những lời này, chuyển ánh mắt đến trên sách.

Nó còn muốn hỏi lại gì đó, đúng lúc này giáo sư Dương cầm cái cốc đi tới, đành phải từ bỏ.

Trong giờ học, CC vẫn giống như bình thường, vẫn cúi đầu xuống dưới ngăn bàn xem truyện tranh. Thỉnh thoảng một lúc, uống hai ngụm nước uống, ăn hai miếng chocolate. Giữa giờ, khi bị bà lão yếu quái gọi lên trả lời câu hỏi, vẻ mặt nó mờ mịt, muốn nhờ sự trợ giúp của người bên cạnh, sau khi thuận lợi vượt qua được cửa ải khó khăn này, quay đầu đặc ý đưa tay chữ V với tôi và Thần Thần.

Tôi nhìn góc miệng nó khẽ cười, một cái chớp mắt không chú ý.

Luôn luôn, đã biết nhan sắc nó không tầm thường.

Nhưng cho đến bây giờ cũng đều không biết, một cái nhăn mày cười lên lút này, cũng hồn nhiên mê người như vậy.

Không hiểu.

Thật sự không hiểu.

Nếu Mộ Nghịch Hắc biết CC trước, tại sao anh ấy còn có thể để ý tới người có nhan sắc tầm thường như tôi?.

Giữa trưa, tôi lấy cớ đi với chủ nhiệm lớp lấy tài liệu, không đi ăn cơm trưa với CC và Thần Thần, Tinh Ương.

Một thân một mình tới khu nghỉ ngơi ở phía sau lớp học, tôi lấy điện thoại từ trong túi ra, ấn nút khởi động máy.

Mấy chục cuộc gọi nhớ, lần lượt xem qua, có ba cuộc là của Mộ Nghịch Hắc. Mỗi ngày một cuộc, thời gian gọi, đều là sáng sớm.

Sơ sơ đọc tin nhắn trong điện thoại, tôi gọi điện thoại về nhà.

Trong điện thoại, mẹ hỏi tôi: “Con gái ngoan, mừng một tháng mười có về nhà không?”.

Tôi giật mình, sững sờ: hôm nay đã là ngày 29 tháng 9.

Gần như không suy nghĩ, tôi đã thốt ra trả lời: “Vâng, trở về. Ngày mai con không có giờ học, ngày mai mua vé trở về”.

“Trước khi mua vé, con hỏi Trình Quân khi nào trở về. Mẹ nghe chú Trình con nói, nó xin du học ở trường hình như có mấy thủ tục cần xử lý, có thể mấy ngày này nó cũng muốn trở về một chuyến. Con với nó đi cùng nhau đi, mẹ với cha con cũng yên tâm...”

“Vâng, con biết rồi.”

Sau khi mẹ liên miên cần nhắc nói một chút việc nhà với tôi, lại dặn tôi phải học tiếng anh thật tốt, cố gắng cuộc thi Nhã Tư tháng mười này kết quả phải thật cao. Tôi ngoan ngoãn trả lời từng việc.

Cúp điện thoại, tôi ngồi ở khu nghỉ ngơi hai tiếng, mới đứng dậy quay về kí túc xá.

Lúc đi tới kí túc xá, trên vị trí lúc sáng Mộ Nghịch Hắc dừng xe là một chiếc xe Bentley màu đen.

Nhớ đến câu nói của Lục An Thần “Em chờ, chờ ngày khác anh có tiền, lái một chiếc xe Bentley chở em về nhà.” Tôi vừa mới nhếch khóe miệng lên, thì cửa xe bên tay lái đột nhiên mở ra, một người đàn ông trung niên cả người mặc tây trang màu đen từ trên xe bước xuống, khom người cung kính với tôi, dùng giọng nói trầm thấp mà nói: “Cô Hạ, chào cô! Phu nhân phái tôi tới đón cô qua kia ngồi một chút”.

Tôi kinh ngạc: “Phu nhân của ông là vị nào?”.

Ông ấy ngừng đầu nhìn về phía tôi, nét mặt bình tĩnh: “Phu nhân thường gọi là Mộ Dung Tĩnh Ti?”.

Hết chương 29

Tác giả nói qua suy nghĩ của mình (được b0i cắt bớt): Hạ Tiểu Bạch trước đây bị Triệu Thông Đình đào ra một góc tường. Một khi bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng (hix ; __; hình như câu này sai rồi, nhưng ý nói là 1 lần bị rấn cấn, thì chỉ cần nhìn thấy cái gì giống rấn là sợ).

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hắc Bạch xứng đôi ๑ Cái gọi là số mệnh

【Tôi không biết tư cách là gì, tôi cũng không cần gì tư cách. Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, tôi cùng Mộ Nghịch Hắc cùng một chỗ, cho tới bây giờ cũng không phải là vì ánh sáng rực rỡ cùng danh tiếng trên người anh ấy.....】

※※※

Phòng trà trang hoàng ngập tràn theo phong cách cổ đại, tôi cùng với Mộ Dung Tĩnh Ti ngồi đối diện với nhau.

Bà ấy tuy rằng đã năm mươi tuổi, nhưng chăm sóc vô cùng tốt. Tóc gọn gàng chỉnh tề mà ở sau đầu, trên mặt được trang điểm tinh tế tự nhiên, mặc một bộ lễ phục tơ tằm hoa đen vừa vặn, trên cổ đeo chiếc khăn lụa hình vẽ tinh ảo đẹp đẽ, ngồi ở đây, ung dung cao quý giống như một con thiên nga đen cô độc trong bức tranh.

Khí chất như vậy, cũng giống hệt như Mộ Nghịch Hắc!

Sau khi ánh mắt dừng lại vài giây trên vòng tay ngọc bích ở cổ tay trái của tôi, chiếc cằm bé nhỏ nhếch lên nhấp một ngụm trà Bích Loa Xuân trong vắt, hạ lông mi xuống quan sát hỏi tôi: “Cô Hạ, biết vì sao hôm nay tôi vì cái gì tìm cô không?”

Tôi đáp: “Không biết.” Giọng điệu bình tĩnh, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Khóe môi nhếch lên, bà ấy nâng mi mắt nhìn về phía tôi, một chữ một chữ nói: “Tôi là chị gái Mộ Nghịch Hắc.”

Trong lòng khẽ động, tôi vô ý thức cắn cắn môi.

“Cô đã biết rồi?” Bà ấy có chút kinh ngạc nhìn tôi, trong mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu.

Trong lòng tôi cân nhắc một chút, ngay ngắn đáp: “Cháu từng đoán qua Mộ Nghịch Hắc có quan hệ cùng với ngài, nhưng vẫn chưa cùng anh ấy chứng thực.”

“A? Xem ra Tĩnh Huyền nói này nọ cho cô cũng không ít.”

Tôi kinh ngạc.

Bà ấy cười: “Như thế nào? Em trai của tôi không nói cho cô, ‘Nghịch Hắc’ là tên chữ của nó, ‘Tĩnh Huyền’ mới là tên gọi của nó sao?”

Tôi im lặng một lúc, buông mi mắt xuống: “Không có.”

Bà ấy đối với câu trả lời của tôi hình như rất vừa lòng, ngón tay nắm lấy cái quai ven cốc thổi thổi, còn nói: “Nghe nói, cô cùng Circle là bạn cùng phòng.”

Lời kia của bà ấy vừa thốt ra, tôi sững sốt một lúc lâu, mới phản ứng lại Circle trong miệng bà ấy nói là nha đầu CC kia. Vì thế gật gật đầu, ngoan ngoãn mà trả lời: “Vâng.”

Khóe môi bà ấy nhếch lên cười tao nhã: “Trần gia cùng Chu gia là mấy đời thân quen, Khi Tĩnh Huyền năm đó ở trong nước học, đã cùng Circle quen biết. Mẹ nó lúc còn sống, vô cùng thích Circle, vẫn nói sau khi Tĩnh Huyền lớn lên phải lấy Circle qua cửa làm con dâu. Mấy năm nay, Tĩnh Huyền vẫn luôn ghi nhớ nguyện vọng của mẹ. Năm đó khi lên đại học, nó có ý vứt bỏ nước Anh danh giá, quay trở về trường đại học S thiết kế kiến trúc của cha, có một phần nguyên nhân cũng là bởi vì Circle.....”

Tôi sững sờ nhìn bà ấy, cả người đã bị lời nói này của bà ấy chấn động không có cách nào suy nghĩ.

“Sau khi Tĩnh Huyền từ nước ngoài trao đổi sinh viên xong, để thúc đẩy hôn sự của hai đứa, tôi cùng với cha mẹ Trần gia thương lượng, đem Circle từ tỉnh ngoài chuyển tới đại học S, muốn cho hai đứa nhỏ bồi dưỡng tình cảm thật tốt. Nào biết, bọn nó lại gạt người trong nhà, đem cô đưa vào trong đoạn tình cảm này.....”

Nói đến đây, bà ấy chậm chậm nhếch đuôi lông mày liếc tôi. Bộ dáng ngạo mạn kia, cùng Mộ Nghịch Hắc giống y hệt: “Nói thật, vốn dĩ tồn tại của cô đối với tôi, cũng không chú trọng lắm. Bởi vì Tĩnh Huyền những năm gần đây, trừ bỏ ngoài Circle, con gái bên người cười ngửa xem hoa thay đổi cũng không ít. Mỗi đoạn tình cảm lưu luyến, đều không có duy trì bao lâu. Lần này, nếu không phải khi nó ở Vân Nam vì cái vòng tay ngọc bích trên cổ tay cô, cùng một đám người Myanmar nổi lên tranh chấp, bị bọn họ giữ trở xấu thả rần cần thương chân trúng kịch độc, hôn mê vài ngày, sau khi tỉnh lại chỉ mang theo mấy gói thuốc Đông Y đã một mình từ Tây Song bay đến thành phố X gặp cô, tôi còn không biết địa vị của cô ở trong lòng nó lại nặng như vậy.....”

Nghe bà ấy nói như vậy, nghĩ đến câu kia của Hàn Sơ Kiến “Chất lượng cùng độ tinh khiết này, nhất định là của hiếm vật lạ! Không uống công Thập Tứ vì nó thiếu chút nữa đã đánh mất mạng nhỏ!” Trong lòng tôi nhất thời tràn đầy niềm vui.

Nâng tay sờ sờ vòng tay chỗ cổ tay, ánh mắt tôi rời rạc nhìn bà ấy: “Ngài, ngài hôm nay tìm cháu đến..... Vì nói cho cháu biết những việc này sao?”

“Đương nhiên không phải.....” Mộ Dung Tĩnh Ti cúi đầu hóp một ngụm trà, nâng mắt lên nhìn tôi cười, “Cô Hạ, bởi vì mẹ Tĩnh Huyền trước đây sống vẫn hy vọng con trai mình có thể làm một đứa nhỏ có một gia đình bình thường, đơn giản lớn lên. Cho nên cha nó những năm gần đây vẫn giấu diếm thân phận thật của nó với bên ngoài. Nhưng Tĩnh Huyền cuối cùng vẫn là người con trai duy nhất một đời của họ Mộ Dung, sớm hay muộn phải ra mặt thừa kế, thừa kế dòng họ ‘Mộ Dung’ toàn bộ ánh sáng rực rỡ cùng trách nhiệm nơi dành cho nó.....”

Ngừng lại một chút, môi bà ấy ngạo mạn mà nhếch về một bên. Động tác rất nhỏ, để lộ ra khinh thường trong lòng bà ấy. Tuy nhiên, giọng nói của bà ấy vẫn trước sau như một bình thản ôn nhuận: “Cô Hạ, cô cho rằng bằng thân thế của nhà cô, có tư cách đứng ở bên người đàn ông như Mộ Dung Tĩnh Huyền sao?”

Hai tay tôi buông xuống đặt ở trên đùi, ngón tay nắm chặt thành nắm, nhìn bà ấy, môi run run, một chữ một chữ nói: “Tôi không biết tư cách là gì, tôi cũng không cần gì tư cách. Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, tôi cùng Mộ Nghịch Hắc cùng một chỗ, cho tới bây giờ cũng không phải là vì ánh sáng rực rỡ cùng danh tiếng trên người anh ấy.....”

“A?” Bà ấy nhú mày đánh gãy tôi, “Đó là bởi vì cái gì? Bởi vì yêu?”

Tôi ngạc nhiên một chút, lập tức mạnh mẽ mà gạt đầu, ánh mắt kiên định: “Đúng! Bởi vì yêu!”

Bà ấy nhếch môi, nhìn như đang cười, ánh mắt lại lạnh như nước mùa thu, ý cười không có gì đặc biệt. Diện mạo kia, cùng lúc Mộ Nghịch Hắc tức giận hiện lên vẻ mặt “Cười lạnh” có tám phần giống, so thêm nữa càng khiến lòng người thêm phát lạnh.

Lấy tay xấp xếp bộ trà cụ ở phía trước, lông mi bà ấy buông xuống, thờ ơ hỏi tôi: “Cô Hạ, cô yêu cha cô không?”

Tôi sợ run một chút, mi tâm đan lại nhìn bà ấy.

“Tôi nghe nói cha của cô Hạ Hải Xuyên là giáo sư chủ nhiệm khoa lịch sử đại học Y, ở phương diện khảo cổ học thành tích tương đối cao. Bình thường ngoại trừ dạy học và muốn ra ngoài làm nghiên cứu, cá nhân cũng sẽ giúp một số người thu thập đồ cổ làm giám định.....”

Đến nước này, mặc dù tôi có ngốc nữa, cũng biết bà ấy đã từng sai người điều tra tôi. Tôi không biết bà ấy vì sao lại đột nhiên nhắc tới cha tôi, cũng không biết bà ấy đến tốt cùng đối với nhà của tôi biết nhiều ít bao nhiêu. Vì vậy không nói một lời ngồi ở kia nhìn bà ấy, nghe bà ấy mặt không chút thay đổi từ từ từng việc của tôi lại nói tiếp về cuộc sống riêng tư công việc của cha tôi.

Khi bà ấy đem một cái túi văn kiện có biểu tượng hoa lệ màu đen đặt ở trước mặt tôi, tươi cười ám áp nói: “Cô Hạ, cô là đứa con gái hiếu thuận, hẳn là biết mình nên làm như thế nào chứ?” Thì, nữ thần trong lòng tôi họa sĩ Ti Tử ánh hào quang bắn ra tứ phía, yên lặng một góc trong lòng chết đi. Tất cả sùng bái cùng ngưỡng mộ của tôi đối với bà ấy, đã ở trong nháy mắt, tan nát thành cát bụi tro bay.

※※※

Mộ Dung Tĩnh Ti đi rồi, tôi ở trong phòng trà không có một bóng người ngồi thật lâu, mới uống cạn chén trà đã lạnh buốt từ trước, cầm túi văn kiện trên bàn đứng dậy rời đi.

Khi cửa thang máy được khắc hoa văn tinh xảo ở trước mặt tôi mở rộng, tôi nhìn thấy bên trong một người âu phục đen phẳng phiu, người đàn ông khôi ngô tuấn tú đang cúi mặt xuống nói chuyện điện thoại và một cô gái lạnh lùng xinh đẹp đứng phía sau anh ta mặc một bộ đồ màu đen, hơi hơi ngăn người.

Người đàn ông kia, là Hạ Mạc Khuynh lần trước mới lần đầu gặp gỡ. Người thừa kế duy nhất Hạ Dạ Hội.

Cô gái đứng bất động phía sau anh ta, ánh mắt lộ vẻ mặt thăm dò. Khi ánh mắt của cô ấy rơi xuống túi văn kiện có biểu tượng “Hạ Dạ Hội” màu đen hoa lệ thì, một cái chớp mắt, ánh mắt trở nên sâu xa mà lại tối tăm.

Dùng sức rất nhanh mang theo túi văn kiện trong tay, tôi cất bước tiến vào thang máy. Khi cùng Hạ Mạc Khuynh gặp thoáng qua, anh ta nâng mi mắt

thần nhiên nhìn tôi liếc mắt một cái, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng sâu như giếng khơi.

“Được, anh buổi tối qua gặp em.” Anh ta cúi mắt xuống, ầm ập vừa nói, “Được, mang Sushi salmon cùng Macaroon vị anh đào, còn muốn gì nữa?”

Trên mặt kính thang máy sáng bóng, phản chiếu khuôn mặt anh ta. Khi nói những lời này, tình cảm ầm ập của anh ta thâm sâu như giếng khơi, vẻ mặt vô cùng ôn nhu.

“.....”

“Ừ, được. Gặp lại, by by!”

Cúp điện thoại, đưa điện thoại đi động nhét vào túi quần, anh ta xoay người dặn dò người phía sau: “Đem cuộc hẹn đêm nay cùng tổng giám đốc Đỗ tập đoàn Thiên Thành hủy bỏ, chính cuộc hẹn đến buổi chiều ngày mai.”

“Vâng.”

“Xếp xếp ở Tinh Dã phần hai người sushi salmon, nhiều dăm ít đường, không cho gừng và mù-tạc. Ngoài ra gọi điện cho bếp trưởng khách sạn chế tạo ra Macaroon vị anh đào, lúc bảy giờ tôi đích thân qua lấy.”

“Vâng.”

Khi nói chuyện, thang máy tới tầng một. Anh ta từ bên người tôi trực tiếp đi qua, ánh mắt không dao động chút nào, giống như tôi là một người vô hình.

Tôi nhìn anh ta từng bước một xa dần, do dự một chút, cuối cùng mở miệng gọi anh ta lại: “Hạ Mạc Khuynh, tôi là bạn của Hà Sơ Kiếm Hạ Tiểu Bạch. Tôi có việc muốn anh xác nhận, có thể cho tôi một chút thời gian không?”

Bước chân anh ta dừng một chút, hơi hơi nghiêng đầu, trầm giọng nói: “Đi theo tôi.”

Trong chiếc limousine màu đen, người lái xe khuôn mặt lạnh lùng mặt không chút thay đổi chạy xe. Thư ký xinh đẹp lạnh lùng ngồi ở trên ghế phụ, lẳng lặng nhìn phía trước.

Người Hạ Mạc Khuynh dựa vào trên ghế da phía sau, nghiêng đầu hỏi tôi: “Cô Hạ đi đâu? Để cho lái xe đưa cô qua đó.”

Tôi không từ chối nhiều, trực tiếp trả lời: “Trung tâm đại học S, cảm ơn!”

Lái xe nghe vậy, không nói nhiều lời, đưa xe quý tiến vào con đường phía trước.

Anh ta liếc mắt nhìn túi văn kiện trong tay tôi, không chào hỏi nhiều, đi thẳng vào vấn đề nói: “Cũng là bạn của Sơ Kiếm, có chuyện gì, cô cứ việc nói.”

Tôi do dự một chút, đem túi văn kiện đưa cho anh ta: “Tôi muốn biết, theo như những lời trong văn kiện này, có phải sự thật hay không?”

Anh ta không có đưa tay nhận lấy túi văn kiện kia, chỉ nhếch khóe miệng nhìn tôi, lạnh nhạt nói: “Đã là tư liệu Hạ Dạ Hội cung cấp, tuyệt đối không giả được. Điều này, tôi có thể cam đoan với cô.”

Ngón tay tôi run run, ánh mắt như đao nhìn anh ta: “Tôi không tin.cha tôi không có khả năng cố tình vi phạm pháp luật, tham gia dao dịch sửa chữa di vật văn hóa trái phép, nhất định các anh có chỗ nhầm rồi?”

“Chuyện này, là chính tôi tham dự điều tra, tuyệt đối không có sai.” Anh ta hơi híp mắt lại, con mắt màu nâu khóa cứng tôi, “Nói đến, cha cô Hạ Hải Xuyên coi như là chủ ruột của tôi. Tạm thời không nói nguyên tắc không thể thay đổi Hạ Dạ Hội không vì khách hàng cung cấp tư liệu giả, chỉ bằng một nhánh dòng họ của chúng ta, chuyện này tôi cũng sẽ không xử lý qua loa.”

Tôi về mặt kính ngạc nhìn anh ta: “Thì ra.anh đều biết rồi?”

“Đúng.” Anh ta gật gù đầu, hỏi tôi: “Cô có biết cha cô vì cái gì vi phạm nguyên tắc của bản thân đến bây giờ hay không, làm ra chuyện như vậy?”

Tôi lắc đầu.

“Bởi vì cô.”

Tôi hoảng sợ, đột nhiên giương mắt nhìn phía anh ta.

Anh ta nhếch môi lên: “Theo điều tra của tôi, cha cô là bị người ta tính kế, từng bước một đưa vào trong cuộc giao dịch này. Ván cờ này, đầu tháng tám đã bắt đầu sắp đặt. Người bố trí ván cờ này, có ý định cảnh nhỏ đối cuối[1] để cha cô tham gia dao dịch sửa chữa di vật văn hóa trái phép. Cho dù Hạ Dạ Hội chúng tôi không tiếp nhận chuyện này, tùy tiện chọn một thám tử tư lang thang, cũng có thể cung cấp đủ chứng cứ để cho cha cô thân bại danh liệt.”

Đầu tháng tám?

Nghĩ đến câu kia của Mộ Dung Tĩnh Ti “Lần này, nếu không phải khi nó ở Vân Nam vì cái vòng tay ngọc bích trên cổ tay cô, cùng một đám người Myanmar nổi lên tranh chấp, bị bọn họ giờ trò xấu thả răn cắn thương chân trúng kịch độc, hôn mê vài ngày, sau khi tỉnh lại chỉ mang theo mấy gói thuốc Đông Y đã một mình từ Tây Song bay đến thành phố X gặp cô, tôi còn không biết địa vị của cô ở trong lòng nó lại nặng như vậy.” Ý thức ảm ảm bùng nổ, thân thể tôi không kim chế được mà run lên ——

Thì ra.

Thì ra từ khi Mộ Nghịch Hắc đến thành phố X gặp tôi, thì ra ở lúc tôi hạnh phúc nhất, đã có người yên lặng phục kích mầm tai họa chúng là tôi đây.

Sau kính chiếu hậu phía trước, hiện ra vẻ mặt trắng bệch như tờ giấy của tôi, tôi nói năng có chút lộn xộn hỏi Hạ Mạc Khuynh: “Vây, vây anh nói cho tôi biết. Tôi nên làm gì bây giờ?”

“Nếu người bố trí ván cờ đã tìm tới cô, cô hẳn đã biết nên làm gì bây giờ, không phải sao?”

Tôi ngổ ngàng nhìn anh ta.

Trong con mắt màu nâu ấm của anh ta có cái gì đó mềm mại chuyển động: “Biết cái gì là số mệnh không?”

“Số mệnh?” Tôi thì thảo lặp lại một lần.

Chậm rãi nhếch khóe môi lên, anh ta tươi cười như bột tuyết sương mù, giữa khoảng không mờ mịt hỗn loạn nhìn rõ việc đời bạc bẽo: “Có một số việc rõ ràng không phải lỗi của chúng ta, chúng ta cũng không thể không vì nó hy sinh, đây là cái gọi là —— số mệnh.”

“Rõ ràng không phải lỗi của chúng ta, chúng ta cũng không thể không vì nó hy sinh. Đây là cái gọi là Số mệnh?” Tôi máy móc lặp lại những lời nói này của anh ta.

“Đừng.” Ánh mắt anh ta lướt qua tôi, nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Chỉ với những người như chúng ta mà nói, thân phận của chúng ta, chính là số mệnh của chúng ta.” Nhếch môi, cười châm biếm, “Người nghèo hèn, không đủ tư cách có được tình yêu cao quý.”

“Cô Hạ, cô cho rằng bằng thân thể của nhà cô, có tư cách đứng bên cạnh người đàn ông như Mộ Dung Tĩnh Huyền sao?”

Trái tim vỡ ra một mảng.

Tôi dùng sức nắm chặt túi văn kiện trong tay, tờ giấy có đường hoa văn tinh tế bị nắm lại trong lòng bàn tay bắt đầu nhăn lại

“William đã chết rồi! Anh ấy đã chết rồi! Hạ Tiểu Bạch, sau này cũng sẽ không có ai nữa mai đường về cùng dùng màu của mây, về sau không còn có ai giám sát mây vẽ tranh nữa.”

Cô gái ngồi xổm ở trong hành lang không một bóng người, cúi đầu thì thảo tự nói. Một lần, một lần, lại một lần. Dường như chỉ có dùng lời nói dày vò mình, trái tim kia mới không đau như vậy.

“Người nghèo hèn, không đủ tư cách có được tình yêu cao quý.”

Tôi đem những lời này trong lòng lặp lại nghiền ngẫm. Một lần, một lần, lại một lần. Dường như chỉ cần giữ vững lòng tin này, trái tim kia sẽ không phải ủy khuất như vậy.

Chuyện cách đây mười năm, bỗng nhiên ở đâu đó tràn tới khiến tay chân xương cốt nhức buốt, trong phút chốc như hiểu được không có cách nào có được hi vọng, con bão lớn lại một lần nữa quét đi mạng sống của tôi thì, tôi mới rõ ràng hiểu được như vậy ——

Trên đời này thì ra còn có một người, giống như thiếu niên kia, có thể cho tôi nhiều hạnh phúc cùng nhiều đau đớn như vậy.

Hết chương 30.

[1] ý chỉ người không quan trọng có thể bỏ đi.

[2]: Nói về “mì tâm” là vùng giữa 2 chân mày. Cái này có từ chương trước rồi nhưng bây giờ mới giải thích

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Hắc Bạch xứng đôi ๑ Hai tình yêu cùng rõ ràng

【Mộ Nghịch Hắc, tất cả đau khổ hôm nay của em, đều là một tay anh tạo thành! Trên thế giới này có nhiều người như vậy, vì sao, vì sao anh cố

tình phải yêu em? Em vốn cũng là công chúa, bởi vì anh, mới bị người ta coi là nghèo hèn. 】

※※※

Ban đêm tại đây im lặng trống vắng, tiếng gầm rú của động cơ khi anh tắt xe, cứ đột ngột như vậy.

Tôi khoác áo khoác từ trên giường đi xuống, đứng ở trước cửa sổ, khẽ vén một góc rèm cửa, khoảng cách bóng đêm cùng tầng năm, hoảng loạn nhìn chiếc xe dừng ở dưới lầu.

Tôi nhìn anh mở cửa xuống xe, nhìn anh ngẩng đầu hướng về cánh cửa sổ chỗ tôi, nhìn anh nghiêng người cúi đầu tựa vào cửa xe châm thuốc, nhìn anh vừa lấy tay xoa xoa thái dương vừa nhả khói, nhìn anh từ trong túi quần lấy điện thoại di động ra từng bước từng bước ấn số bàn phím.

Di động trong tay không tiếng động chớp tắt.

Tôi nhìn anh đem di động để đến bên tai, trong lòng giật giật, ấn nút trò chuyện——

Ông nghe bên kia im lặng một lúc lâu, mới truyền đến giọng nói mang theo mệt mỏi của anh: “Tiểu Bạch.”

Một tiếng gọi quyến luyến như vậy, đem nước mắt trong hốc mắt tôi trong nháy mắt bức ra.

“..... Tiểu Bạch, em nói cho anh biết. em nói cho anh biết, rốt cuộc anh phải đối xử với em như thế nào. em mới vừa lòng.”

Giọng anh nói chuyện thật chậm, trong thanh âm vẫn lộ ra một chút dịu dàng. Anh như vậy, hẳn là vì say rượu.

“..... Tam Mộc nói, là anh không đủ rộng lượng, là anh lòng dạ hẹp hòi, là anh không đủ đàn ông, tất cả đều là anh sai.” Nặng nề cười nhạo một tiếng, anh có chút vô lại nói: “Anh không rộng rãi, lòng dạ anh hẹp hòi, anh không phải đàn ông. Anh mới đã thấy tên Trình Quân mặt trắng nõn kia không vừa mắt.”

Tôi nắm chặt điện thoại không nói.

Anh bên kia cũng rơi vào im lặng.

Phút chốc, giọng nói của anh đột nhiên chuyển biến, có chút giận dữ trách cứ rồi lại vô cùng dịu dàng hỏi tôi: “Hạ Tiểu Bạch, cho dù tất cả đều là anh sai, em cũng sẽ không thể âm ỉ với anh sao? Em cũng sẽ không thể ủy khuất một chút sao, âm ỉ một chút sao?”

“.....”

“Em có biết, em có biết cho dù em phạm vào lỗi trời, chỉ cần nói một câu mềm mỏng, anh đều có thể bỏ qua chuyện cũ.” Cười chua chát, anh giống như nói một mình mà năn nỉ, “Anh, chỉ là anh quan tâm em như vậy. Hạ Tiểu Bạch, chỉ là anh yêu em như vậy. em thật sự là không hiểu, hay giả vờ không hiểu?”

Tôi đưa điện thoại di động để sát vào tai, lấy tay che miệng, thân thể dọc theo cửa sổ từ từ trượt xuống——

Trong tai nghe truyền đến tiếng gió rít gào, cùng tiếng nhận sai yếu đuối của anh: “Tiểu Bạch, lần này là anh sai rồi. Anh không rộng lượng, lòng dạ anh hẹp hòi, anh không phải đàn ông. Anh thừa nhận, sai đều là anh. Chúng ta không giận dữ nữa, được không?”

“.....”

Cầm lấy điện thoại di động từ bên tai, tôi dựa vào vách tường lạnh như băng ngồi dưới đất, nhìn mặt đất kinh ngạc mà ngẩn người.

“Anh thừa nhận, sai đều là anh. Chúng ta không giận dữ nữa, được không?”

Đúng.

Sai đều là anh.

Mộ Nghịch Hắc, tất cả đau khổ hôm nay của em, đều là một tay anh tạo thành!

Trên thế giới này có nhiều người như vậy, vì sao, vì sao anh cố tình phải yêu em?

Em vốn cũng là công chúa, bởi vì anh, mới bị người ta coi là nghèo hèn.

※※※

Ngày 30 tháng 9. Buổi sáng mười giờ.

Lúc nhận được điện thoại của Tang Tử Du, tôi đang thu thập hành lý lần nghỉ dài mừng 1 tháng 10 này.

Vội vàng chạy xuống tầng, vừa ra khỏi ký túc xá, chỉ thấy cô ấy dựa vào trước chiếc JEEP màu đỏ của cô ấy vẫy vẫy tôi: “Tiểu Bạch! I’m here!”

Hai người đi vào quán trà sữa trong trường học, sau khi ngồi xuống, cô ấy cười hi hi nhìn tôi nói: “Gần đây Sơ Kiến, Nhị Mộc cùng Thập Tứ đều bận đến không thấy bóng người, cũng không có ai theo nói chuyện với mình. Mình rảnh rồi đến hoảng sợ, đi nhìn cậu.”

Tôi cười cười: “May mà cậu tới sớm, bằng không hôm nay tay trắng đến đây một chuyến!”

“Hả? Cậu phải đi ra ngoài sao?”

“Đúng, hôm nay mình về nhà.”

“A! Cậu về nhà sao không nói với mình một tiếng?” Cô ấy một chương vỗ ở trên bàn, “Đúng lúc kỳ nghỉ dài này mình cũng muốn trở về. Nhưng mà sáng mai còn có chút chuyện cần xử lý, ngày mừng 2 mới có thể đi. Nếu không, cậu đợi hai ngày nữa, chúng mình cùng đi?”

“Không được, buổi chiều Trình Quân tới đón mình. Mình đi xe anh ấy, càng thuận lợi hơn.”

“A, như vậy a.....” Sau khi cô ấy có chút thất vọng lên tiếng, chần chờ một chút, hỏi tôi: “Tiểu Bạch, có phải cậu gần đây cáu gắt với Thập Tứ hay không?”

Sớm đoán được hôm nay cô ấy vì chuyện này mới tìm tôi, tôi cũng không che giấu, mơ hồ đáp: “Ừ.....Chúng mình lúc này, có chút vấn đề nhỏ.”

“Không phải cậu vì Thập Tứ gần đây bận quá, không có thời gian với cậu, mới cáu kỉnh một chút với anh ấy?”

“Không phải.....” Tôi lắc đầu, “Chuyện lần này không trách anh ấy, là mình đối với bản thân không tin tưởng.”

“Thập Tứ, anh ấy không cho cậu cảm giác an toàn sao?”

Vấn đề này của cô ấy, tôi không trả lời. Cân nhắc một chút, tôi hỏi cô ấy: “Tư Du, cậu có biết từ trước tới nay tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm của mình là gì không?”

Cô ấy lắc lắc đầu.

Nhếch khóe môi lên, ngao mạn từ từ nói: “Mình hy vọng một nửa sau này của mình, có thể để cho mình ngửa mặt nhìn lên, nhưng lại có thể chạm vào.”

Cô ấy nhún mày, trong ánh mắt chứa một dạng nghi hoặc: “Thập Tứ không phải người như vậy sao?”

“Không, anh ấy không phải.....” Giọng nói tôi hững hờ phủ nhận, chớp mắt nhìn vào con người trong vắt tràn đầy nước của cô ấy, “Người vĩ đại như Mộ Nghị Hắc, chỉ có thể khiến cho mình nhìn lên, không có cách nào để cho mình chạm đến. Lấy gia thế cùng tài hoa của anh ấy, nên tìm một cô gái đứng cùng một độ cao với anh ấy. Ví dụ như, cậu và Sơ Kiến ấy.....”

“Tiểu Bạch, sao cậu có thể nghĩ như vậy?” Mi tâm Tư Du nhấn lại một đường sâu, có chút lo lắng nói: “Người xưa có nói rằng: ‘Ngựa tốt thường chờ đàn ông ngu si, Phụ nữ khéo léo thường bầu bạn cùng chồng vụng về ngốc nghếch’. Hai người cùng một chỗ, yêu nhau mới là điều quan trọng nhất, điều kiện, gia thế, tài hoa, xứng đôi hay không xứng đôi, đều là mây trôi chân trời!”

Nghe cô ấy nói như vậy, khóe miệng tôi tràn ra ý cười.

“Tiểu Bạch, cậu phải tin Thập Tứ. Bất kể phía trước có bao nhiêu trở ngại, chỉ cần cậu kiên định quyết tâm cùng một chỗ với anh ấy, anh ấy nhất định sẽ ở phía trước che chở cậu, ngăn cản gió mưa cho tình yêu của hai người, không để cho cậu chịu một chút ủy khuất nào. Ban đầu, con đường có thể sẽ gặp ghềnh một chút. Nhưng chỉ cần qua một đoạn đường nhỏ bùn lầy kia, hai người có thể ở ở trên con đường thênh thang tha hồ rong ruổi. Cậu phải tin tưởng đối với anh ấy, cũng phải tin tưởng đối với chính mình. Ngăn vạn lần không được dễ dàng nói vứt bỏ, biết không?”

“Ừ.....”

Tư Du lại cùng tôi nói rất nhiều. Tôi chỉ mỉm cười nghe, không phản bác, cũng không gạt đầu đồng ý.

Cuối cùng, cô ấy đành chịu buông tay: “Tiểu Bạch, cậu đừng cứ mỉm cười nhìn mình như vậy? Cuối cùng cậu nghĩ như thế nào, cho mình biết nha?”

Đem ánh nả từ hình vẽ phim hoạt hình trên cốc trà sữa dời đi, tôi nhìn cô ấy cười lặng lẽ, nhàn nhạt nói: “Tư Du, chuyện tình cảm, trong lòng ai cũng không thể chính xác. Mình cùng Mộ Nghị Hắc chỉ có thể đi từng bước xem từng bước, thuận theo tự nhiên đi!”

Cô ấy buông bỏ vai xuống, chán nản nói: “Tiểu Bạch, phản ứng của cậu như vậy, làm cho mình cảm thấy rất thất bại a a! Vừa rồi mình nói những lời này, cậu hoàn toàn một câu cũng không cho vào trong lỗ tai mà!”

“Nào có? Lời nói của ngài, tôi đều ghi tạc vào trong lòng mà! Cô giáo Tang!”

Khi tiễn Tư Du rời đi, cô ấy còn đứng ở bên cạnh xe, nhìn về mặt của tôi còn thật sự nói: “Tiểu Bạch, gần đây trong nhà Thập Tứ xảy ra chút chuyện, thật sự là không quan tâm được tới cậu. Cậu phải thông cảm anh ấy, biết không?”

“Ừ!”

“Đừng chỉ ngoài miệng đồng ý, mình muốn nhìn thấy hành động thực tế cơ!” Cô ấy vỗ vỗ vai của tôi, lại nói: “Đi đi, gọi điện thoại cho anh ấy hoặc nhắn một cái tin, thật ra tên kia rất dễ lừa.....”

Tôi nghe theo mà gật đầu: “Được.”

※※※

Giữa trưa, Trình Quân đến trường học đón tôi.

Xe chạy ra nội thành, sau khi trên đường cao tốc, tôi ôm gối dựa, nghiêng đầu tựa vào cửa sổ xe, cảm đi động, một chữ một chữ gửi vào tin nhắn: Mộ Nghịch Hắc, chúng ta chia tay đi.

Sau khi chọn người gửi thư “Hắc Oa”, tôi do dự một lúc lâu, mới ấn nút “Gửi đi”.

Nhìn đi động hiện lên dòng “Tin nhắn gửi đi thành công”, mỉm cười, tôi đưa tay nhấn nút tắt máy.

Trình Quân nghe được tiếng tắt máy, giương mắt từ sau kính chiếu hậu nhìn tôi, lưỡng lự hỏi: “Tiểu Bạch, em cùng Mộ Nghịch Hắc cãi nhau?”

Tôi gật đầu: “Đúng!”

“Bởi vì chuyện gì?”

Tôi khẽ liếc mắt, nhìn vào đôi mắt sâu đẹp của anh ta trong kính, từ từ nói: “Em muốn cùng anh ấy chia tay.”

Trong mắt anh ta nhanh chóng có cái gì đó hiện lên, hình như là sững sốt lại là ngạc nhiên mừng rỡ.

Mím môi im lặng một lúc lâu, anh ta hỏi tôi: “Vì cái gì phải cùng anh ta chia tay?”

“Bởi vì.....” Tôi chăm chú nhìn vào mắt anh ta, nhếch khóe môi lên, từng chữ leng keng mà nói: “Em yêu thương anh ấy. Trình Quân, em yêu Mộ Nghịch Hắc.”

Anh ta ngây ngốc.

Khóe môi mỉm cười thật sâu, tôi còn nói: “Trình Quân, giúp đỡ em đi? Giúp em rời khỏi anh ấy?”

Trong nháy mắt thanh âm rơi rớt, tôi từ trong mắt anh ta thấy được không còn có hy vọng——

Sâu sắc thấu xương như vậy, dường như đột nhiên hiểu được mình sẽ không lại có cơ hội và hy vọng, tôi đã từng có, cho nên tôi nhìn thấy được.

Trình Quân, khi em cầu xin anh giúp em rời khỏi anh ấy, chúng ta đều hiểu được: Chúng ta trong lúc đó không thể lại nữa rồi.

※※※

Khi về đến nhà, cha đang ở trong phòng bếp bận rộn. Trên bàn bày mấy món ăn, đều là đồ ăn bình thường tôi thích nhất.

Sau khi mẹ giúp tôi đem hành lý để vào trong phòng, cẩn thận quan sát tôi một lúc, cau mày hỏi tôi: “Tiểu Bạch, con gần đây có phải gầy đi hay không? Sao sắc mặt kém như vậy?”

Tôi sờ sờ cằm, vui cười đáp: “Không được ăn cơm trong nhà, con có thể không gầy sao? Mẹ cũng biết, đồ ăn căn tin trường học không có chút dinh dưỡng mà!”

Ánh mắt bà lộ ra vẻ đau lòng: “Tiểu Bạch, mấy ngày nay, cha con một mực vội vàng chuyện muốn cho con ra nước ngoài du học. Mỗi khi nhìn thấy tài liệu này, mẹ lại nghĩ: Con từ nhỏ chưa từng chịu qua khổ sở, nay lại một người ra nước ngoài, chuyện gì cũng phải tự chú ý mình, chắc chắn đối phó không xong. Suy nghĩ như vậy, mẹ không nở!” Thờ dài một hồi, “Cha con đúng là, nuôi được một đứa con gái như vậy, không giữ lại ở bên người, sao ông ấy lại muốn đưa con ra nước ngoài! Ông già sinh ngoại kia!”

Tôi cười ôm lấy cánh tay bà, làm nũng nói: “Mẹ, mẹ không nở như vậy, dứt khoát đi theo con đi, đi học cùng với con cũng được?”

“Khó mà làm được! Để lại cha con một người ở nhà, không biết ông ấy chà đạp mình thành cái dạng gì nữa!”

Tôi chu miệng tỏ vẻ kháng nghị: “Hừ! Mẹ xem đi, mẹ chính là yêu cha nhiều hơn so với con!”

Bà sờ sờ tóc của tôi, cười: “Con gái ngốc, về sau con có người yêu, con yêu nó cũng nhiều hơn so với cha mẹ!”

“Sẽ không!” Ánh mắt tôi sáng rõ nhìn bà, giọng nói còn thật nghiêm túc nói: “Mẹ, trên đời này con yêu nhất chính là mẹ và cha, toàn bộ người khác phải lánh sang một bên. Mặc kệ là quá khứ, hiện tại hay là tương lai, không có bất kỳ ai có thể thay thế được địa vị hai người trong lòng con.....”

Bao gồm ——

Mộ Nghịch Hắc.

Sau khi ăn xong, mẹ ở trong phòng bếp rửa rửa chén bát. Tôi mở cửa phòng sách bưng trà nhân sâm Ô Long, cười sáng láng với đồng chí Hạ Hải Xuyên ngồi trước máy tính viết báo cáo nghiên cứu, nói: “Phụ thân đại nhân, nữ nhi đến dâng trà!”

Ông ngẩng đầu nhìn về phía tôi, trong mắt ẩn ẩn ý cười, giọng nói cũng chừng chạc đàng hoàng: “Không có việc sum xoe nịnh nọt, không phải kẻ gian trá tức là trộm cắp! Nha đầu con có ý đồ gì?”

Tôi cười hắc hắc, bưng chén trà đi qua, cười nịnh nói: “Cha, con mấy ngày trước đây khi cùng bạn cùng phòng dạo cửa hàng, nhìn trúng một đôi giày rất đẹp nha.....”

Ông nhú mày: “A?”

Đem chén trà đưa tới trước mặt ông, tôi tiếp tục cười nịnh: “Chiếc giày kia là làm từ da dê, chất liệu rất tốt, kiểu dáng cũng đủ loại. Sau này ngày tháng mười lăm, đúng lúc có thể đi. Con vốn đã muốn phối hợp với quần áo kiểu gì.....” Cúi đầu gầy gầy ngón tay, “Nhưng mà giá mắc một chút.....Mẹ nhất định không đồng ý cho con mua.....”

“Giày kia giá bao nhiêu?”

“Giá gốc 868, con lấy thẻ hội viên của bạn học có thể giảm giá!”

Ông đưa trà lên nhẹ nhấp một ngụm, vẻ mặt thản nhiên nói: “Ừ, trà này pha không đậm không nhạt, nước ấm cũng vừa phải, xem ra con lần này mất chút tâm tư.”

Tôi chớp mắt nhìn ông.

Buông cái chén, ông giương mắt nhìn tôi, ý cười trong suốt hỏi: “Tháng mười cuộc thi Nhã Tư có tin chắc qua 7 điểm không?”

Tôi gật đầu liên tục: “Có!”

“Ừ.” Vừa lòng mà gật gật đầu, ông tắt bài văn trên màn hình máy tính, nhìn lướt qua mạng lưới ngân hàng, sau khi ở trước mặt tôi ký lên chi phiếu, quay đầu cười với tôi: “Phí sinh hoạt tháng mười cùng tiền mua giày đều đã gửi cho con. Đừng để cho mẹ con biết, nếu không bà ấy lại nói cha nuông chiều dạy hư con!”

“Không thành vấn đề!” Tôi gật gật đầu, cười ôm lấy cổ ông, sau khi hôn một cái trên mặt ông, làm nũng nói: “Cha, vẫn là cha hiểu rõ con gái nhất!”

Ông cười “Ha ha”, nâng tay vỗ vỗ cánh tay tôi ôm ông, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Lớn như vậy còn làm nũng, thật là không biết xấu hổ!”

Trong hơi thở, tất cả đều là hơi thở nồng đậm trên người cha.

Ở trong lòng tôi có một góc nào đó đau một chút.

Đề cảm trên vai mộc mạc của cha, giọng nói tôi nhẹ nhàng mà gọi ông: “Cha.”

Ông cười trả lời: “Ừ?”

Ôm thật chặt cánh tay ông, tôi khẽ nói thầm: “Trên thế giới này người đàn ông con yêu nhất là cha..... Cha, con yêu cha.”

Ông im lặng, nắm lấy tay của tôi, giống như than thở giống như lẩm nhẩm nói một câu: “Con gái ngốc.....”

Trong giọng nói kia, vương vấn một giọng nói khàn khàn nhẹ nhẹ.

Hai cái hại cùng lấy ra so sánh, tương tự nhẹ hơn.

Hai tình yêu cùng lấy ra so sánh, tình yêu với cha nặng hơn.

Mộ Nghịch Hắc, nếu anh là em, cũng sẽ lựa chọn phương án giống em.....

Hết chương 31

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Hắc Bạch xứng đôi ๐ Chúng ta chia tay đi!

【“Hạ Tiểu Bạch, anh với em mà nói mỗi một câu nói qua có liên quan đến tình yêu, đều là nói thật. Nếu em thật sự để ý cách thức chúng ta bắt đầu như vậy, thì, anh có thể một lần nữa theo đuổi em.”】

※※※

Ngày mừng một tháng mười.

Buổi sáng, Dao Dao gọi điện thoại tới trong nhà bằng máy bàn, hẹn tôi ra ngoài đi dạo phố.

Tôi thu thập xong mọi thứ, mang theo túi mới xuống tầng một, đã thấy chiếc xe màu cam SUV của Mộ Nghịch Hắc đứng ở bên cạnh xe của cha tôi. Đầu óc tôi cứng đờ, còn không kịp tự hỏi, giọng nói quý mị của anh liền từ phía sau truyền tới: “Tiểu Bạch.”

Lưng tôi phát lạnh, ngây ngốc mà xoay người.

Anh mặc áo đôi trước kia chúng tôi cùng mua, đứng ở cách chỗ tôi bảy tám bước chân, mỉm cười nhìn tôi. Trong tay mang theo một lọ nước khoáng, trên mặt ướt sũng, như là những giọt nước còn lại sau khi rửa mặt.

Cấn chặt khớp hàm, tôi nâng mắt nhìn thẳng vào mắt anh, mặt không chút thay đổi hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Anh cười: “Anh nhớ em, muốn nhìn thấy em.”

Một bên nói như vậy, một bên anh chạy bộ lại gần tôi. Sau khi đứng vững, như rất nhiều lần giống nhau trước đây, nâng tay xoa xoa tóc tôi, giọng nói ôn nhu trách cứ: “Đi động em vẫn tắt máy, anh lại không thể trực tiếp đi gõ cửa nhà em, ở dưới tầng này đợi một đêm.”

Tôi không lên tiếng, chỉ đứng ở đó lạnh lùng nhìn anh.

Bởi vì một đêm chưa ngủ, trước mắt anh một mảnh thanh bụi, khuôn mặt hiện ra cũng trắng bệch không có sắc máu.

Lòng của tôi, trong chớp mắt mềm một chút, đau một chút.

Cúi đầu, anh chớp mắt nắm lấy tay tôi. Sau khi giương mắt, con ngươi đen láy lóe ra ánh sáng mềm mại, chớp chớp lông mi nhìn tôi nói: “Hạ Tiểu Bạch, lòng dạ em cũng thật hẹp hòi! Sai anh cũng nhận, mềm cũng nói rồi, tức giận của em sao lại cũng chưa hết?”

Tôi gạt tay anh ra, ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh: “Mộ Nghịch Hắc, chúng ta nói chuyện đi.”

Anh cười gạt đầu, trong giọng nói mang theo sùng nịch: “Được.”

※※※

Hai người đi vào khu đất trong quảng trường. Tôi dừng chân ở trước một cây cổ thụ, hỏi anh: “Ngày hôm qua em gửi tin nhắn qua cho anh, anh nhận được chưa?”

“Tin nhắn gì?” Anh ý cười trong trẻo hỏi lại.

“Anh có biết.”

“Anh không biết.”

Tôi giương mắt nhìn anh: “Mộ Nghịch Hắc, anh đừng giả bộ. Anh rõ ràng đã nhận được tin nhắn kia, cần gì phải làm vậy chứ?”

Ý cười trong mắt anh lạnh xuống, anh nhếch khóe môi lên, cười lạnh nhạt: “Hạ Tiểu Bạch, anh vì sao đeo mặt nạ với em, em thật sự không biết sao?”

Tôi chớp mắt nhìn anh không nói.

“Nếu em thật sự không biết, anh sẽ nói cho em——” Anh dừng lại một chút, một chữ một chữ nói boong boong đến thấu xương: “Em, mơ, tưởng!”

Tôi đã sớm biết anh sẽ trả lời như vậy, sắc mặt bình tĩnh chớp mắt nhìn anh: “Mộ Nghịch Hắc, anh cần gì phải làm vậy?”

“Cần gì phải làm vậy?” Anh hừ lạnh một tiếng, từ trên cao nhìn xuống liếc tôi, “Hạ Tiểu Bạch, em đem anh trở thành cái gì? Em đem tình cảm của anh trở thành cái gì? Chỉ bởi vì một chút việc nhỏ kia, em đã chia tay, nói như vậy được không?”

Tôi cười cười châm biếm, nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi anh: “Mộ Nghịch Hắc, anh hỏi tôi đem anh trở thành cái quái gì? Vậy anh đã đem tôi trở thành cái quái gì? Đối tượng gặp gỡ? Đối tượng yêu đương? Hay là. Chỉ là một món đồ chơi mà thôi!”

Anh hít hít lại, vẻ mặt lạnh lùng nhìn tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em có ý gì?”

“Tôi có ý gì, không phải anh là người rõ nhất sao?” Tôi ngửa đầu nhìn anh, ánh mắt lạnh như nước mùa thu, “Mộ Nghị Hắc, anh cùng Trần Quyền Quyền chơi đùa tôi như vậy, rất thú vị sao?”

Ánh mắt anh nhú lại.

Tôi còn nói: “Bây giờ hai người bố trí thật là tốt, dẫn tôi vào bàn cờ, nhìn tôi bị hai người đùa giỡn xoay tròn như vậy, có cảm giác đặc biệt thành công hay không?”

Trong mắt anh có ánh sáng lóe ra, không biện cảm xúc.

Người, cũng im lặng, không phân biệt tâm tình.

“Mộ Nghị Hắc, tôi rất muốn biết, tôi thật sự rất muốn biết ——” Mím cười nhìn anh, tôi một chữ một chữ hỏi anh: “Vì, sao, là, tôi?”

Vì sao là tôi?

Vì sao hai người đem tôi kéo vào trong đoạn tình cảm này?

※※※

Anh đứng ở kia, im lặng nhìn tôi. Trong con ngươi đen láy kia ẩn ẩn một cái lóe xoáy, trong con xoáy đó cất giữ những điều tôi không biết, nhìn không ra vui mừng đau thương.

Giấy lát.

Khóe môi anh giật giật, nhìn tôi giọng điệu chậm chậm nói: “Hạ Tiểu Bạch, anh đối với em, cho tới bây giờ không hề không chân thật. Tuy rằng, chúng ta khởi đầu là một âm mưu dày công tỉ mỉ dẫn quân vào tròng, nhưng tất cả tất cả dự tính ban đầu, đều là bởi vì anh yêu em.”

Tôi nhắm mắt không nói.

“Anh yêu em, mới có thể hao hết tâm tư tính kế em như vậy. Anh yêu em, mới có thể chân thành toàn bộ sức lực đối xử với em như vậy. Anh yêu em, mới có thể muốn lấy em, mới nghĩ muốn thiên trường địa cửu với em.” Nâng tay để trên vai của tôi, anh giữ vững tôi, từ từ nói: “Hạ Tiểu Bạch, anh với em mà nói mỗi một câu nói qua có liên quan đến tình yêu, đều là nói thật. Nếu em thật sự để ý cách thức chúng ta bắt đầu như vậy, thì, anh có thể một lần nữa theo đuổi em.”

Trong lòng tôi có một nơi nào đó rất đau, rất rất đau.

Nhếch môi cười mỉa mai, tôi hỏi anh: “Mộ Nghị Hắc, anh dựa vào cái gì? Anh dựa vào cái gì yêu tôi? Anh dựa vào cái gì để tôi tin rằng anh yêu tôi?”

Anh im lặng.

“Cho tới nay, tôi ở đại học S không có ai biết đến. Rất nhiều lần, chúng ta ở trường học gặp thoáng qua, ánh mắt của anh đều lười lười dừng lại ở trên người tôi chẳng đến nửa giây. Khi tôi đi tỏ tình với anh, tôi thậm chí nghĩ đến anh căn bản đối với tôi là người nào cũng không hề ấn tượng——một người như tôi, anh dựa vào cái gì yêu tôi. Anh dựa vào cái gì làm cho tôi tin rằng, anh bởi vì yêu tôi, mới tính kế tôi?”

Sau khi tôi nói xong, anh cười khe khẽ, trong ánh mắt mềm mại nhìn tôi: “Hạ Tiểu Bạch, cho tới nay người không ấn tượng với anh, là em.”

Tôi nhú mày.

Anh nói: “Mùa đông bốn năm trước, lưng em đeo túi vẽ, mang theo hòm vẽ đến đại học S thì mỹ thuật hội họa, bóng dáng của em đã đi vào mắt anh.”

Tôi ngạc nhiên.

“Ngày đó, anh lấy bản chứng nhận, đến chỗ trường thi nhìn em thi. Khi em thi dùng màu, anh ở phía sau đứng thật lâu. Khi em đứng dậy đổi bút nước, còn nghi ngờ nhìn anh liếc mắt một cái. Cau mày kia, bộ dáng nhỏ giọng than thở, ký ức anh đến nay vẫn còn mới mẻ.”

“Ngày khai giảng đó, cha mẹ em sau khi bố trí xong tất cả cho em, em đứng ở cửa chính nhìn chiếc xe đi xa lau nước mắt, anh còn chuyển chiếc khăn tay cho em. Khi đó, em nhìn chiếc khăn tay của anh một cái, không nhận, chỉ nức nở hỏi anh một câu: ‘Có khăn giấy hay không.’ anh đáp: ‘Không có.’ Sau đó, em nói một câu rất nhỏ: ‘Ngay cả khăn giấy lau mặt còn không có, còn học người ta dùng khăn tay Burberry.’ tuy rằng lần đó em tới cuối cũng không ngẩng đầu nhìn anh, nhưng anh đến bây giờ chỉ cần nhìn thấy khăn tay Burberry, đều nghĩ tới vẻ mặt khinh thường của em khi đó.”

“Khi sinh viên mới huấn luyện quân sự, em vẫn cùng Triệu Thông Đình chơi cùng một chỗ. Mỗi lần ở cửa hàng trường học thấy hai người đứng ở trước tủ lạnh chọn đồ uống, thì thầm nói tiếng địa phương người bên ngoài nghe không hiểu. Khi đi qua tính tiền, cô ấy đã quay về nói tiếng Quan Thoại, em vẫn cùng người bán hàng nói tiếng địa phương. Lần đó, nghe em nói nhiều như vậy, anh chỉ nghe hiểu một câu ‘ba đồng một cây’, đó là giá em mua kem ốc quế.”

“Sau khi đợt quân sự kết thúc, anh lên đọc diễn thuyết chào đón sinh viên mới học viện nghệ thuật. Ngày đó, em mặc áo phông tay áo bảy phân, ngồi ở trên vị trí bảng phát biểu thứ tư. Nghe diễn thuyết, em vẫn không tập trung cúi đầu chơi điện thoại, ngẩng đầu nhìn anh số lần có thể đếm được trên đầu ngón tay. Diễn thuyết vừa chấm dứt, em đã khẩn cấp chạy ra khỏi phòng diễn thuyết. Anh đi ngay phía sau, thấy mặt em cười hớn hở vừa đi vừa nói gì đó với chàng trai bên cạnh. Sau lại, có người nói cho anh biết, chàng trai kia là bạn trai ngoài trường của em, tên là Trình Quân.”

“Sau đó, anh được trường học đưa sang nước Mỹ trao đổi học tập một năm. Sau khi trở về, em đã là năm thứ hai. Khi triển lãm kỷ niệm một trăm năm thành lập trường đại học S, anh theo viện trưởng học viện nghệ thuật cùng nhau xem triển lãm, em ở đại sảnh triển lãm chỉ vào bản thiết kế của anh cùng Trình Quân thì thầm to nhỏ giới thiệu gì đó. Bởi vì em nói tiếng địa phương, anh không có nghe hiểu em nói gì. Lần đó khi đi ngang qua bên cạnh em, anh cố ý nhìn em liếc mắt một cái. Khi cùng ánh mắt em giao nhau, em hơi hơi ngạc nhiên một chút.”

“Quyển Quyển chuyển đến trường đại học S, sau khi trở thành bạn cùng phòng với em, anh mới biết được em với Trình Quân không phải là người yêu. Cô ấy nói cho anh biết, em và Trình Quân là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, hơn nữa, em vẫn thích Trình Quân.”

“Sau khi Trình Quân cùng Triệu Thông Đình qua lại, qua một tuần em cũng không lên lớp. Sau đó lại ở trường học gặp em vài lần, đều là về mặt mặt mũi, một bộ dáng ủ rũ. Một lần, giáo sư Đường dạy mọi người 《Thiết kế điều khắc》mang mọi người đến viện nghiên cứu bên cạnh xem triển lãm, em thừa dịp giáo sư không chú ý, tự mình đi bộ lên tầng cao nhất. Ngày đó, anh dựa vào tay vịn bên cạnh tầng cao nhất, vừa hút thuốc vừa nhìn em cầm máy ảnh kỹ thuật số chụp phong cảnh xung quang trường học. Rõ ràng em thấy anh, nhưng vẫn làm bộ như không thấy. Sau một vòng, cũng không quay trở về phòng triển lãm.”

“Quyển Quyển biết trong lòng anh nghĩ đến em, cô ấy mới giúp anh bỏ trí bàn cờ này. Thật ra, khi em đứng ở trước cửa thư viện cầm hoa hướng dương tỏ tình với anh, anh cũng không có chuẩn bị. Sau đó, như em thấy, chúng mình cứ như vậy từng bước từng bước một đi tới ngày hôm nay.”

Nói đến đây, anh đem hai tay để trên vai tôi, cúi người áp mặt lại gần tôi.

Khi hai mắt anh và tôi ở trên cùng một đường thẳng, anh dừng lại động tác, ánh mắt vẫn không di chuyển nhìn tôi chăm chú, vẻ mặt còn thật nghiêm túc, giọng nói ôn nhu hỏi: “Tiểu Bạch, trong khoảng thời gian này, tình cảm anh đối với em ra sao, em không có khả năng không cảm nhận được. Bây giờ, em còn cảm thấy tất cả xấp đặt của anh cùng Quyển Quyển, chỉ là vì đùa giỡn chơi đùa với em sao?”

Anh kể mọi chuyện xưa, khi những từ ngữ êm tai kia nói với tôi, tất cả những quyết tâm phía trước của tôi đã lung lay sắp đổ. Giờ phút này, anh nhìn tôi như vậy, hỏi tôi như vậy, ý chí và kiên trì của tôi giống như quân lính tan rã.

“Tôi cùng Tiểu Bạch ở một chỗ, cho tới bây giờ mọi người cũng không biết nói là——chỉ là một chuyện không ngờ. Khi Hạ Tiểu Bạch không biết trên thế giới này tồn tại Mộ Nghịch Hắc, tôi từ đầu tới cuối cũng đã, hoàn toàn trọn vẹn chỉ yêu một mình cô ấy.”

Giờ này phút này, nhớ tới lời nói này của anh, trong lòng tôi ruột mềm trăm mối, muôn vàn tư vị trong lòng.

※※※

Hai tay ở bên người nắm chặt thành nắm đấm, tôi hỏi anh: “Bốn năm trước, trên người tôi đến tột cùng có điểm nào hấp dẫn anh?”

Anh cong mi mắt cười, ánh mắt kiên quyết trả lời: “Tất, cả! Tiểu Bạch, mắt anh lần đầu tiên nhìn thấy em, chỉ biết——là em”

“Tôi không tin.”

Trong mắt anh chứa ý cười yếu ớt, từ từ nói: “Tiểu Bạch, có biết hay không trong Bách Lạp Đồ Thức Tình Yêu[1] có một định nghĩa: Trên đời này, chỉ có thể có một người, đối với bạn mà nói, hoàn mỹ chỉ có thể là cô ấy, hơn nữa chỉ có thể hoàn mỹ đối với bạn. Nói cách khác, bất luận là người nào, đều có đối tượng hoàn mỹ này, hơn nữa chỉ có một.” Tạm dừng, mỉm cười: “Đối với anh, duy nhất kia chỉ là em.”

Tôi không thể hiểu được dạng nói này của anh, cũng không muốn suy nghĩ để hiểu, chỉ nhất nhất nhủ mảy phù định anh: “Không, tôi không phải người duy nhất kia của anh! Chúng ta căn bản là không thích hợp.”

“Không. Tiểu Bạch, trên đời này không còn có ai thích hợp với anh hơn em”

“Mộ Nghịch Hắc, anh có biết, anh có biết chúng ta không xứng đôi. Một người như tôi, căn bản là không xứng với anh.”

“Tiểu Bạch, nếu giữa hai người chúng ta, có một người không xứng với người kia, người kia không xứng cũng là anh. Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, em đều thuần khiết tốt đẹp như vậy.”

Nói xong, nụ hôn mới rơi xuống.

Đầu tiên là trán, sau đó là mắt, mũi, hai má, miệng.

Tôi bị anh hôn như vậy, trong đầu mơ hồ một mảng.

Một giọng nói khuyên nhủ tôi: Không cần từ chối, mảy thương anh ấy không phải sao?

Một giọng nói chất vấn tôi: Hạ Tiểu Bạch, mảy yêu cha mảy không?

Anh đem môi từ trên môi tôi rời đi, trán để trên trán tôi, một đôi con ngươi đen nhánh giữ chặt lấy mắt tôi, âm thanh hoàn toàn trong trẻo nói: “Hạ Tiểu Bạch, tin anh. Mặc kệ cách thức anh đến với em để hèn cỡ nào, đều là bởi vì anh thật sự yêu em.”

Trái tim của tôi trong nháy mắt như bị một cái dùi đâm thủng, trong khi chảy máu, còn phát ra âm thanh xé rách “xoẹt xoẹt”.

Móng tay một chút cắm vào trong da thịt lòng bàn tay, tôi cắn chặt khớp hàm, buộc mình nhìn vào mắt anh, lạnh lùng nói: “Nhưng mà, Mộ Nghị Hắc, tôi không yêu anh.”

Anh cười: “Không. Tiểu Bạch, em yêu anh. Cho tới bây giờ em, đều yêu anh. Mà lại, so với trong tưởng tượng em càng yêu anh.”

Tôi nâng tay đẩy anh ra, nhìn anh một chữ một chữ, từng chữ rõ ràng mà trầm đĩnh chặt sắt nói: “Mộ Nghị Hắc, tôi không yêu anh. Cho tới bây giờ, tôi chỉ yêu có Trình Quân.”

Trong mắt anh có gì đó tan ra.

Mi mắt run run, anh cười hỏi tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em có biết bây giờ em đang nói cái gì hay không?”

Tôi máy móc lặp lại câu nói kia: “Mộ Nghị Hắc, tôi không yêu anh. Cho tới bây giờ, tôi chỉ yêu có Trình Quân.”

Hơi hơi nhắm mắt lại, phút chốc biểu tình trên mặt anh sụp đổ: “Hạ Tiểu Bạch—em—có—biết—em bây giờ—đang nói cái gì—hay không?”

Cùng cách nói như vậy, sau khi nói hai lần, đến lần thứ ba nói ra khỏi miệng, đã vô cùng trôi chảy: “Mộ Nghị Hắc, tôi không yêu anh. Cho tới bây giờ, tôi chỉ yêu có Trình Quân.”

Đều nói, nói dối nhiều, chính mình cũng không phân biệt được đó là nói dối hay là nói thật.

Nhưng mà, vì sao câu nói dối này, số lần tôi nói càng nhiều, càng cảm thấy nó rất rất không thật?

Anh đưa tay từ trên vai tôi xuống, đứng ở kia lạnh lùng nhìn tôi, trong giọng nói cũng không chứa một tia ấm áp: “Hạ Tiểu Bạch, em đã nói em yêu mến anh”

“Đúng, là tôi yêu mến anh. Cũng gần là yêu mến. Mộ Nghị Hắc, tôi không có cách nào yêu anh.”

Anh hít mắt lại, nhìn tôi thật kỹ, thử phân biệt nổi một biểu hiện trên mặt tôi. Cuối cùng, góc miệng anh nhếch lên, nói ra kết luận: “Hạ Tiểu Bạch, em đang nói dối!”

“Tôi không có!”

Anh tiếp tục cười, nháy mắt độ ẩm trong mắt lại rơi đến đóng băng: “Hạ Tiểu Bạch, hôm nay từ trong lời nói của em, anh chỉ tin dấu chấm câu!”

Tôi hết sức mà nhắm mắt lại——

Những lời này, ngay cả dấu chấm câu tôi cũng không tin!

※※※

Hít sâu một hơi.

Tôi mở mắt ra nhìn về phía anh, giọng nói mang theo vài phần cầu xin thương xót, ôn nhu nói: “Mộ Nghị Hắc, bên cạnh anh không thiếu gì các cô gái ưu tú, anh vì cái gì cứ quấn quýt lấy tôi chứ?”

Anh hừ lạnh một tiếng: “Em cảm thấy anh mặt dày này dạn quán quít lấy em?”

Tôi gật đầu: “Đúng!”

Anh cười tự giễu, có chút vô lại nói: “Em cũng đã định ra tội danh này cho anh, nếu anh không đem tội danh này dùng, chẳng phải là rất ủy khuất rất oan uổng?”

Biết từ trước tới nay công phu mồm mép đâu không lại anh, tôi đành phải sử dụng chiêu đề tiện nhất của mình——

“Mộ Nghị Hắc, anh thật sự không hiểu tôi vì cái gì mới chia tay anh sao?”

Anh im lặng không nói, vẻ mặt lạnh lạnh.

Trước kia, Thần Thần nói anh là “Từ khi xây dựng đại học S tới nay, người mặt than nhất cũng chỉ có một người.” Tôi không cho là đúng. Giờ phút này, anh đứng ở kia, mặt không chút thay đổi nhìn tôi, lại bỗng nhiên làm cho tôi không dám nhìn gần——

Mặt mũi môi anh đều dài tình xảo đẹp đẽ như vậy, dường như, nếu như tôi chỉ cần liếc mắt một cái, trái tim rồi cuộc liền chịu không được!

Chớp mắt nhìn mặt đất, tôi cố gắng làm cho giọng mình nghe lên có chút bình tĩnh mà lại mạnh mẽ: “Mộ Nghịch Hắc, Trình Quân chia tay với Triệu Thông Đình. Anh ấy vì tôi, mới chia tay cùng Triệu Thông Đình. Tôi yêu anh ấy, tôi muốn được cùng một chỗ với anh ấy. Nếu anh thật sự yêu tôi, thì đồng ý chia tay đi?”

Anh không trả lời.

Tôi thậm chí không có can đảm nhìn về mặt anh lúc này, chỉ lo nói: “Mộ Nghịch Hắc, anh có biết tôi và Trình Quân quen biết nhau bao nhiêu năm không? Mấy đời nhà chúng tôi thân nhau, chúng tôi từ lúc mặc quần yếm đã quen nhau. Mấy năm nay, tôi ngoại trừ William, người tôi thích nhất là anh ấy. Trên đời này, không có đôi nào hiểu biết nhau hơn chúng tôi.Anh không phải cũng có bạn thời thơ ấu sao? Anh không phải cũng có bạn gái thanh mai trúc mã sao? Anh nhất định biết, tình cảm ngăn ngại mấy tháng của chúng ta, so ra kém tình cảm tích lũy từ nhỏ rất xa.Bây giờ, thừa dịp chúng ta đều chưa đi quá xa, chia tay đi? Coi như tôi xin anh, được không?”

Anh im lặng như trước.

Hai chúng tôi mặt đối mặt đứng như vậy một lúc lâu, giọng nói anh u ám khàn khàn hỏi tôi: “Hạ Tiểu Bạch, là ai nói cho em quan hệ của anh cùng Trần Quyền Quyền?”

Tôi thờ dãi: “Đây không phải trọng điểm. Mộ Nghịch Hắc, chuyện anh cùng Trần Quyền Quyền, chỉ là một cái có tôi muốn gây sự với anh. Nguyên nhân thật sự tôi muốn chia tay, là tôi nghĩ muốn cùng Trình Quân ở một chỗ, anh thật sự không hiểu sao?”

“A!” Cười châm biếm, anh nhếch lông mày, hạ mắt xuống liếc tôi, chuyển giọng, giọng điệu khinh miệt hỏi: “Hạ Tiểu Bạch, tôi dựa vào cái gì tác thành cho hai người? Em cho là, em không thương tôi, yêu Trình Quân, thì tôi nên thả em đi sao? Em không khỏi quá ngây thơ rồi!”

Tôi bất đắc dĩ: “Mộ Nghịch Hắc, anh sao phải làm như vậy? Đem một người không có trái tim buộc ở bên người, có ý nghĩa không?”

Như vậy, im lặng.

Chốc lát, khoe môi anh cong vào thật sâu, dẫn ra một nụ cười lạnh nhạt: “Hạ Tiểu Bạch, nếu anh thả em đi, về sau em ở bên người khác hạnh phúc, anh tất nhiên sẽ ghen tị, sẽ không cam lòng. Nhưng nếu em không hạnh phúc, tất nhiên anh cũng sẽ hối hận, sẽ đau lòng. Nên mặc kệ em về sau theo ai, là hạnh phúc hay là không hạnh phúc, anh cũng sẽ không vui vẻ, như vậy anh bây giờ dựa vào cái gì phải thả em đi?”

Tôi kinh ngạc mở to mắt.

“Mặc dù bây giờ em không yêu anh, mặc dù chúng ta cùng một chỗ muốn tra tấn lẫn nhau, cũng tốt hơn em không ở bên cạnh anh.” Đuôi lông mày nhếch lên, con mắt anh lạnh nhạt mà nhìn tôi, “Hạ Tiểu Bạch, nếu em muốn trái tim này chết! Nếu muốn chia tay, trừ khi ——” Dừng một chút, anh tao nhã phun ra hai chữ: “Anh, chết!”

Trái tim tê liệt, tôi khiếp sợ nhìn anh trước mắt——

Anh thân nhiên nhìn lại tôi.

Gặp được vẻ kinh sợ trong ánh mắt tôi, nhếch môi lên, thế nhưng anh lại nở nụ cười!

Tôi chưa gặp anh cười như vậy bao giờ. Tuổi cười trên mặt yêu mị long lanh như vậy, dưới mặt lại ẩn ẩn lộ ra hơi thở âm u lạnh lẽo. Mà thế, đuôi lông mày khoe mắt kia lại tà mị nhịp điệu ăn khớp chảy vào mê hoặc lòng người dứt khoát.

Chết.

Anh biết rõ tôi sợ chữ kia, lại dễ dàng nói ra khỏi miệng như vậy.

Quả thật là——

Tàn, nhẫn!

Đối mặt với cái nhìn ngưng đọng của tôi, anh dang hai cánh tay, tiến lên ôm lấy thân thể hơi run run của tôi, ngang ngược mà in một dấu hôn lên trán của tôi.

Tôi nâng mắt nhìn anh, trong mắt không một gợn sóng, cả người giống như con rối.

Môi lạnh lẽo dán ở trên trán tôi, bên tai truyền đến giọng nói yếu ớt của anh: “Hạ Tiểu Bạch, rồi sẽ có một ngày, em sẽ hiểu tại sao hôm nay anh làm như vậy. Rồi sẽ có một ngày, em sẽ yêu anh.”

Hết chương 32

[1] Một loại tín niệm tình yêu theo triết học phương tây.

Chương 33: Hắc Bạch xứng đôi ๐ Em cũng thật nhẫn tâm

【Mộ Nghị Hắc, em yêu anh. Em không thể yêu địa vị cùng ánh sáng trên người anh. Cho nên, em chỉ có thể tách rời khỏi anh.】

※※※

Sau khi Mộ Nghị Hắc nhận được điện thoại rồi đi, về mặt tôi đồ dẫn ngồi ở trên sân quảng trường, hoảng loạn nhìn nền đất ngay người.

Khi Trình Quân tìm được tôi, tôi đã ngồi ở chỗ đó gần một giờ.

Ngồi xuống ở bên cạnh tôi, anh ta cái gì cũng không hỏi, chỉ ảm áp thân nhiên nói: “Dao Dao đến mà mang đi động của anh gọi đến nổ tung, em muốn gọi điện thoại lại cho chị ấy không?”

Tôi lắc lắc đầu: “Anh giúp em nói với chị ấy hôm nay em không thể đi cùng chị ấy, hôm nào sẽ nhận lỗi với chị ấy sau.”

“Được.”

Anh ta đi qua một bên gọi điện thoại cho Dao Dao, sau khi trở về không ngồi xuống nữa, chỉ đứng ở trước mặt tôi cúi đầu nhìn tôi, ảm nóng nói: “Tiểu Bạch, em tội gì phải như vậy chứ? Nếu em không bỏ được anh ta, cũng không phải miễn cưỡng chính mình.”

Tôi cười khò: “Trình Quân, anh không thể hiểu. Em cùng Mộ Nghị Hắc hoàn toàn không có khả năng. Chênh lệch của hai người trong đó quá lớn, cho dù bây giờ bởi vì yêu nhau mà cùng một chỗ, về sau em cũng sẽ lo được lo mất, hoảng sợ bất an.”

Anh ta không nói.

Tôi còn nói: “Còn nhớ bài 《Trí Tượng Thụ》 của Thư Đình không?”

“Nhớ, đó là bài thơ em thích nhất.”

Tôi gật gật đầu, từ từ ngâm: “Nếu em yêu anh——tuyệt không giống hoa Lăng Tiêu[1] bám rễ, mượn cành cao của anh khoe mình; Nếu em yêu anh——tuyệt không học chim chóc si tình, vì bóng râm lập lại khúc ca đơn điệu; Cũng không chỉ như nguồn nước, hàng năm gửi tới an ủi mát lạnh; Cũng không chỉ như ngọn núi cao và hiểm trở, tăng thêm độ cao của anh, tôn lên uy nghi của anh. Ngay cả ánh nắng. Ngay cả mưa xuân. Nhưng, những cái này cũng còn chưa đủ.”

Cúi mắt xuống, mỉm cười: “Em phải là một gốc cây bông bên cạnh anh, làm cái bóng cùng anh đứng chung một chỗ. Rễ, cắm chặt dưới mặt đất. Lá, chạm nhau ở trong mây. Mỗi một trận gió thổi qua, chúng mình đều hỏi thăm lẫn nhau, nhưng không ai, nghe hiểu tiếng nói của chúng mình. Anh có cành cây làm vũ khí, giống đao, giống kiếm, cũng giống kích[2]; Em có đóa hoa hồng to của mình, như thớ dài nặng nề, lại như ngọn lửa anh hùng. Chúng mình sẽ chia luồng gió lạnh, bão táp, sấm sét; Chúng mình cùng hưởng sương mù, mây bay, cầu vồng. Đường như mãi mãi chia lìa, rồi lại gắn bó trọn đời.”

Ngẩng đầu nhìn phía anh ta, tôi nói: “Trình Quân, nếu Mộ Nghị Hắc là một gốc cây cao su, em cũng không thể lấy hình ảnh một cây bông đứng cùng một chỗ với anh ấy.” Tự giễu cong cong môi, “Bây giờ em, chỉ là gốc cây thối ti từ[3] leo ở trên cành anh ấy, dựa vào hấp thụ dinh dưỡng trên thân cây anh ấy để hoa lá xanh tươi. Nếu có một ngày, anh ấy kiệt tình yêu đối với em, chờ đợi kia của em chỉ có tàn lụi.”

Trình Quân nghe xong lời nói này của tôi, nhắm mắt trầm tư một lát, hỏi tôi: “Tiểu Bạch, gốc thối ti từ em chịu rời anh ta, lá xanh còn có thể um tùm tươi tốt sao?”

Tôi lắc đầu: “Sẽ không.”

Anh ta nhú mày.

Tôi còn nói: “Cách anh ấy, em sẽ không còn là thối ti từ.” Ngửa đầu nhìn về phía bầu trời, “Rời khỏi gốc cây này, em hy vọng mình có thể sinh trưởng thành một gốc cây hoa hướng dương, mãi mãi mỉm cười hướng tới mặt trời.”

Khi đó, Mộ Nghị Hắc đã là mặt trời mãi mãi không thể quên trong lòng tôi.

Trình quân ngược chiều ánh sáng đứng ở trước mặt nhìn tôi, thần sắc trên mặt một mảnh mơ hồ.

Khoảng khắc, anh nâng tay xoa xoa tóc của tôi, giống như một ông anh trai bình thường nói với tôi: “Tiểu Bạch, em thật sự đã trưởng thành.”

Đúng, Trình Quân.

Em đã trưởng thành.

Nhưng người dạy em trưởng thành, không phải anh.

William, để cho em biết yêu.

Mộ Nghịch Hắc, dạy em yêu là gì.

Tất cả những gì em trải qua liên quan đến tình yêu, đều có liên quan đến họ.

Câu cuối cùng của 《Trí Tượng Thụ》, nói thế này:

“Đó mới là tình yêu lớn lao, kiên trung ngay tại đây: Yêu——không chỉ yêu thân hình to lớn của anh, cũng yêu vị trí kiên trì, đất dưới chân anh.”

Mộ Nghịch Hắc, em yêu anh.

Em không thể yêu địa vị cùng ánh sáng trên người anh.

Cho nên, em chỉ có thể tách rời khỏi anh.

※※※

Ngày bốn tháng mười, sáng sớm tôi đã bị Dao Dao kéo ra khỏi cửa.

Trong dịp mừng một tháng mười, các loại cửa hàng ưu đãi giảm giá ầm ầm. Chị ấy vừa một bên kêu “Ai za, xuống thêm chút nữa đi, tháng sau cháu thật phải uống gió tây bắc!” Một bên rộng rãi cầm thẻ tín dụng đưa cho nhân viên thu tiền, “Quẹt thẻ!”

Hai người đi dạo từ sáng sớm mười giờ thẳng đến năm giờ chiều, chị túi lớn túi nhỏ mua một đồng, hay tay tôi lại trống trơn.

Giờ cơm chiều, sau khi đến nhà hàng chị ấy để các thứ ở bên cạnh xong, hé ra bộ mặt đau khổ nhìn tôi, tức tôi nói: “Hạ Tiểu Bạch, sao em có thể cưỡng lại sức hấp dẫn như vậy hả? Chị phát hiện, với em tất cả quần áo, giày, vật phẩm trang sức, đồ trang điểm xinh đẹp đều miễn dịch! Em nói em, tiền đều tiêu ở đâu hả?”

Tôi nhấp một ngụm trà trong chén, vui cười nói: “Đều tiêu ở trong truyện tranh cùng tập tranh à? Em chỉ có chút yêu thích nhỏ như vậy!”

“Ồ! Em thích những thứ này như vậy, năm đó không thi được vào đại học Q ngành thiết kế tranh minh họa thật đáng tiếc!” Chị lắc lắc đầu, còn nói: “Đừng rồi, tổng giám đốc Thiệu của bọn chị rất yêu thích bức tranh gió kia của em. Nếu em cảm thấy có hứng thú, cứ ký kết với tạp chí bọn chị, đưa những bản thảo độc nhất cho bọn chị. Sau khi ký kết, tiền nhuận bút có thể tăng thêm vài lần, thu nhập cũng sẽ ổn định nhiều.”

Tôi bắt đầu đùa nghịch với quai chén, lơ đãng nói: “Được a! Chị giúp em nhắc với tổng giám đốc Thiệu kia, xem ông ấy có chịu ký kết với em không.”

“Đi! Nhưng mà ông ta bây giờ không có ở tại thành phố, buổi tối chị gọi cho ông ta lên tiếng hỏi han chút.” Nghĩ nghĩ, Dao Dao còn nói, “Không không không! Vẫn là chờ ông ta trở về đi! Mấy ngày trước đây ông ta mới va chạm với người bên Ti Tử, có lẽ tức giận còn chưa tiêu! Lúc này chị cũng không dám chạm vào nòng súng của ông ta!”

Nghe được cái tên kia, tôi hơi hơi sững sờ, hỏi: “Chị nói Ti Tử?”

“Đúng vậy! Khoảng thời gian trước Ti Tử về nước, bây giờ ở ngay thành phố S, em không phải không biết chứ?”

“Có nghe thấy.”

“Nói cho em a! Tổng giám đốc Thiệu của bọn chị với Mộ Dung gia hơi có quen biết, trước đây tạp chí bọn chị duy nhất thực hiện được bài phỏng vấn Mộ Dung đại sư ở phòng triển lãm tranh Vị Nồng, toàn bộ đều là công lao của ông ta.....” Nói đến đây, chị ấy hơi hơi hạ thấp giọng nói, “Chị nghe trợ lý bên cạnh tổng giám đốc Thiệu nói, Mộ Dung đại sư về nước sau Ti Tử ba ngày, liền chuyển máy bay về thành phố S. Sau khi tổng giám đốc Thiệu biết được tin tức này, liên lạc với Ti Tử, hy vọng có thể lấy được bài tin tức về đại sư, kết quả ăn dưa bò, bị ti tử không lưu tình chút nào cự tuyệt. Ôi! Thiệu đại công tử yếu đuối của bọn chị có khi nào chịu qua ừ khuất này? Vậy đây, nhân việc này, vài ngày trước đó trên mặt ông ta hé ra mưa bão, giết chết người.....”

Đầu óc tôi đông cứng, kinh ngạc nhìn chị: “Chị là nói, Mộ Dung Khanh Lam bây giờ đã ở thành phố S?”

“Xuy! Em nhỏ giọng chút! Đây chính là tin tức bí mật!” Dao Dao căng thẳng liếc liếc xung quanh, nghiêng đầu hướng gần về phía tôi, “Đúng á! Hơn nữa, nghe nói đại sư lần này về nước là vì bệnh, có lẽ là cảm giác lá rụng về cội. Có một ngày, không phải chị hẹn em nhưng em không tới hả? Sau đó, chị với An Thần cùng tổng giám đốc Thiệu ăn cơm. Trên đường, tổng giám đốc Thiệu nhận điện thoại liên vọi vàng lái xe rời đi, nói là tạm thời có việc cần phải đi một chuyến đến thành phố S. An Thần nói, tám phần là vì nhận được tin tức bệnh tình nguy kịch của đại sư. Còn có, bên trong tạp chí bọn chị đều nói: Ti Tử lần này trở về, chỉ sợ cũng là tới chuẩn bị hậu sự cho đại sư.....”

Nghe Dao Dao nói như vậy, nghĩ đến ngày ấy khi Mộ Nghịch Hắc nhận được điện thoại trong nháy mắt mặt trắng bệch, với bước chân dõn đi lại lo lắng hừ vồ, trong lòng tôi hiện ra rất nhiều những ý nghĩ đáng sợ trong đầu.

“Này! Tiểu Bạch, em làm sao vậy?” Dao Dao lo lắng bắt lấy tay của tôi, “Sắc mặt em sao khó coi như vậy?”

“Dao, Dao Dao, đem điện thoại, cầm tay, của chị cho em mượn dùng một chút.”

Chị gấp tôi ngay cả nói chuyện, giọng nói cũng trở lên run rẩy, vội vàng cúi đầu lấy đi động trong túi.

Cầm điện thoại đi động đưa cho tôi, sắc mặt chị lo lắng hỏi: “Tiểu Bạch, em làm sao vậy?”

Tôi không trả lời, cầm đi động gọi điện thoại cho Mộ Nghịch Hắc. Chuối số kia bình thường thuộc lâu lâu, giờ phút này tôi như thế nào cũng không nhớ ra.

“1377.....1377.....” Tôi lấy tay dấm dấm trán, “1377.....”

Ngón tay ở trên bàn phím run run, lại không có cách nào ấn ra dãy số đằng sau.

Trong lòng quỳnh lên, tôi cầm điện thoại đi động nhanh chóng đưa cho Dao Dao, bỏ lại một câu: “Em có việc, đi trước!” Sau đó, cầm lấy túi liền chạy đến cửa nhà hàng——

Lái xe taxi chạy thẳng đến tầng dưới lầu. Tôi vừa trả tiền xuống xe, chợt nghe thấy một tiếng gọi từ phía trước truyền đến: “Tiểu Bạch!”

Tôi ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm trọng của Tang Tử Du đứng ở trước chiếc xe JEEP mà đồ nhìn tôi. Trình Quân bên cạnh cô ấy, ánh mắt lo lắng.

Sắc mặt tôi đỏ dần đi qua, giọng nói run run hỏi cô ấy: “Tử Du, cậu sao, sao lại đến đây?”

Ánh mắt cô ấy hoảng hốt, sắc mặt tối tăm nói: “Tiểu Bạch, Thập Tứ đã xảy ra chuyện.”

“Bộp!” Chiếc túi trong tay tôi nặng nề rơi xuống trên mặt đất.

Về đến nhà, tôi chạy ào vào trong phòng cầm đi động rồi chạy ra khỏi cửa nhà. Trên đường gọi điện thoại cho mẹ, nói trường học tạm thời có việc, tôi ngồi xe của chị lớp trên về thành phố S trước, để mẹ tôi thu thập đồ vật xong, rồi Trình Quân mang lại đây cho tôi.

Sau khi mẹ ở trong điện thoại hỏi một vòng sau, mới cúp điện thoại.

Tử Du ở ghế lái nhìn tôi xuất hồn, thờ dài, vẻ mặt không đành lòng nói: “Tiểu Bạch, cậu cũng đừng lo lắng quá. Thập Tứ chẳng qua là vì lấy quá nhiều máu, có thể yếu ớt, mới ngất xỉu đi. Thầy thuốc cũng nói, không có nhiều lo lắng, tắm bổ sẽ không có chuyện gì!”

Tôi cúi đầu nhìn đi động không nói.

Trước đó vài ngày, cha anh về nước dưỡng bệnh. Ban ngày anh vừa phải bận rộn xử lý công việc ở viện vừa phải chăm sóc ông ấy, không rảnh chú ý đến câu gât của tôi, ban đêm liền lái xe đến trường học, ở dưới tầng kí túc xá gọi điện thoại cho tôi. Có khi cực kỳ mệt, đã ngủ thẳng ở trong xe, sáng sớm ngày hôm sau mới trở về.

Buổi chiều ngày 30 tháng 9, nhận được tin nhắn chia tay của tôi, anh bỏ lại mọi chuyện, suốt mấy giờ chạy xe tới dưới tầng nhà tôi. Tại đó, chờ tôi một đêm.

Ngày 1 tháng 10, sau khi tôi tổn thương anh như vậy, anh nhận được điện thoại báo bệnh tình của cha nguy kịch, vội vã lái xe chạy về thành phố S. Không để ý bệnh viện phản đối, một người vì cha rút gần 1000cc huyết tương.

Ngày 4 tháng 10, cũng chính là hôm nay. Trong lúc anh đang nhìn cha, ngất xỉu ở bệnh viện.....

Khi Tử Du nói mọi thứ cho tôi biết, che che lấp lấp, vẫn kiêng dè nhắc đến chuyện tên gọi của cha và chị anh. Tôi cũng giả bộ không biết, chỉ lẳng lặng nghe cô ấy nói hết.

Bàn tay ở trên đi động, tôi mở ra hòm tin nhắn——

『gửi thư tín nhân』: Hắc Oa

『nội dung』: Hạ Tiểu Bạch, em cũng thật nhẫn tâm!

Thời gian gửi tin nhắn là buổi chiều ba giờ mười phút, có lẽ là anh tỉnh dậy sau khi ngất.

Tin nhắn hiển thị rõ, trước đó anh đã gọi điện cho tôi.

Nghĩ đến anh nằm ở trên giường bệnh, gọi điện thoại cho tôi, lại chỉ nghe đến giọng nữ lạnh như băng máy móc nhắc lại: “Thực xin lỗi, điện thoại quý khách gọi đã đóng máy, mời gọi lại sau.....” Anh đã có bao nhiêu thất vọng với đau khổ, mới có thể nói ra những lời nói cực kỳ phản nộ như vậy?

Từ Du xem tôi ngẩn người nhìn đi động, lại thở dài một hơi, về mặt u oán nhìn tôi nói: “Tiểu Bạch, cậu cũng có quyết tâm thật tàn nhẫn! Sau khi về nhà, đến đi động này cũng không mở!”

Tôi nhắm mắt lại, ngửa đầu tựa vào trên ghế tựa phía sau, buộc nước mắt của mình sắp tràn ra hốc mắt chảy ngược lại tim.

Đúng vậy!

Hạ Tiểu Bạch, em cũng thật nhẫn tâm!

Hết chương 33.

[1] Hoa Lăng Tiêu: một loại hoa sống nhờ vào cây khác (hình ảnh minh họa) lúc đầu b0l nhìn hơi giống hoa phong lan nhưng không phải.”D

[2] Kích: một loại binh khí cổ (ảnh minh họa)

[3] Thố Tỉ Tử: dây tơ hồng (b0l thấy nó hay leo ở cây nhãn, dây màu vàng ấy.”D)

Phần thơ b0l edit không được rõ lắm, chỉ được nghĩa thôi, chứ vần thì b0l chịu a ;__ ; mọi người cố đọc vậy ;__ ;

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Hắc Bạch xứng đôi ๑ Anh muốn chính là trái tim của em

【Anh chăm chú nhìn tôi, khóe môi nhếch lên, chậm rì rì nói: “Hạ Tiểu Bạch, em không phải rất coi trọng chính mình? Em cho rằng, chỉ bằng nhan sắc cùng thân thể này, cũng đáng để anh ‘Bá Vương ngành thượng cung’? ”】

※※※

Dưới tốc độ cực nhanh thì, đã đến gần rạng sáng.

Ở ngoài dự đoán của tôi là, Từ Du không lái xe đi vào một bệnh viện nào, mà trực tiếp tiến vào một khu phố cổ nhỏ xa hoa ở trong thành phố S.

Sau khi xe chạy một vòng ở trong khu phố nhỏ, đứng ở trước một biệt thự ba tầng kiểu Tây Âu rất khác biệt.

Tắt động cơ, rút chìa khóa ra, Từ Du quay đầu nói với tôi: “Thập Tứ sợ cha anh ấy biết sau đó lo lắng, nên không ở lại bệnh viện. Nhị Mộc mời bác sĩ cùng y tá tốt nhất về đây, ngược lại ở nhà tốt hơn một chút.”

Tôi gật gật đầu, thuận theo xuống dưới xe.

Cô ấy đẩy chiếc cửa sắt hoa kiểu Baroque ra, vừa dẫn tôi đi vào, vừa hỏi: “Cậu trước đây chưa tới qua nơi này?”

“Chưa từng.”

“Nơi này là nơi trước đây khi Thập Tứ còn bé lớn lên. Bình thường, thỉnh thoảng ngoài ở khu nhà trọ ở trường ra, anh ấy đều ở nơi này.”

Tôi gật đầu: “Ừm”

Vào phòng, một di khuôn mặt hiền lành, quần áo mộc mạc mỉm cười tiến lên tiếp đón: “Từ Du tiểu thư, tiểu thư cũng đến rồi! Chu thiếu gia vừa ở trên tầng nổi gần với bác sĩ, cũng không biết một lúc rồi đã hết giận chưa. Tiểu thư đi lên khuyên nhủ thiếu gia đi!”

“Được!” Từ Du cười cười, đem tôi kéo tới trước mặt, giới thiệu với di ấy: “Di Tịnh, đây là Hạ Tiểu Bạch.”

Tôi mỉm cười gật gật đầu với di ấy: “Chào di!”

Di Tịnh đem tôi đánh giá một phen, trong mắt hơi hơi lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhú mày lại nhìn tôi, hỏi: “Hạ tiểu thư, chúng ta trước đây có phải đã gặp qua hay không?”

Tôi nhìn di ấy, cũng không cảm thấy quen mắt, vì thế đáp: “Cháu không có ấn tượng với di, hẳn là chưa gặp qua.”

Di ấy “A” một tiếng, cười nói: “Xem tôi, người già rồi, trí nhớ sẽ không được tốt! Hạ tiểu thư, tiểu thư dù sao cũng đừng chê trách!”

“Đâu có!”

Khi cùng Tử Du lên trên tầng, cô ấy giải thích với tôi: “Di Tịnh đã theo Thập Tứ từ nhỏ, địa vị ở nhà rất đặc biệt. Tính tình di ấy tốt lắm rất hòa thuận, mọi người đều rất tôn trọng di ấy.”

Tôi gật đầu: “Ừm”

“Còn có, di ấy từ nhỏ đã làm việc ở Chu gia, trong gia tộc cách gọi cũ ‘Thiếu gia’, ‘Tiểu thư’ tới bây giờ cũng không sửa được. Mọi người đều do di ấy gọi, cậu nghe xong không cần phải cảm thấy quá trang trọng.”

Tôi bên này vừa gật đầu đáp lời, bên kia vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn đến Chu Diệp Lâm nghiêng người tựa vào cuối hành lang, hai tay ôm ở trước ngực, nhún nhảy lông mày nhìn tôi.

“Hả? Nhị Mộc, cậu không theo dõi ở trong phòng, khi nào thì trở thành thần giữ cửa ở chỗ này vậy?”

Đối với câu hỏi của Tử Du, Chu Diệp Lâm nhếch nhếch chiếc cằm lên, vẻ mặt biếng nhác lơ đãng trả lời: “Anh tôi vừa mới truyền nước xong, ngủ rồi.”

Nói xong, anh ta đem ánh mắt chuyển qua hướng tôi, nhếch khóe môi một chút, có chút quý quái vô lại cười với tôi: “Cái trắng, cái giá của cô cũng thật lớn! Tính ra phải đợi Tam Mộc hoàng hậu của chúng tôi mới mời tới được!”

Tôi im lặng.

Tử Du tiến lên huych cậu ta một cái, tức giận nói: “Cậu nói nói gì vậy? Tôi cũng đứng lúc phải về đó, tiện đường đưa Tiểu Bạch cùng đến thôi! Cái gì mời hay không mời?”

“Thật không?” Góc miệng cậu ta sâu sâu, ý tứ mang theo vài phần chế giễu, “Nếu cái trắng đến đây, có lẽ tôi cũng không cần phải canh giữ ở nơi này, về trước đây. Ngày mai, tôi lại đến.”

Nói xong, liền nâng bước xuống lầu.

Khi đi qua bên người tôi, anh ta hơi nghiêng đầu, mang theo cảnh cáo nói: “Cái trắng, tôi đem anh trai tôi giao cho cô. Cô phải chăm sóc thật tốt. Bằng không.....” Bỏ lại một nụ cười ý vị sâu xa, bước chân anh ta lười nhác bước xuống lầu.

“Tiểu tử này, thật sự là cần sửa chữa!” Tử Du ở sau mặt cậu ta khua khua nắm tay, “Tiểu Bạch, tớ nói với cậu. Mỗi lần chỉ cần Sơ Kiến không ở đây, thằng nhãi Nhị Mộc lại âm dương quái khí, giống như chứng bệnh buồn bực nóng nảy. Vậy đây, hai ngày trước Sơ Kiến mới bay ra nước ngoài gặp cha mẹ cô ấy, cậu ta ở đây bệnh cũ liền tái phát. Trong lời nói của cậu ta, cậu ngàn vạn lần cũng đừng để bụng!”

Tôi cười gật đầu: “Không có việc gì, tôi sẽ không để ý.”

“Chỉ biết cậu không phải người lòng dạ hẹp hòi!” Cô ấy cười sang sảng, chỉ chỉ một gian phòng ở phía trước, “Đây là phòng ngủ của Thập Tứ, tự cậu đi vào đi! Tớ lái xe lâu như vậy, bụng đói sớm đẹp lép, đi xuống trước xin di Tịnh chút đồ ăn!”

“Ừ.”

Đẩy cửa ra, trong phòng bay ra chút hơi thuốc nước.

Phòng anh, trang trí cực kỳ đơn giản tự nhiên. Chủ yếu là màu lạnh, đồ dùng phối với hai màu đen trắng, bức họa trang trí tạo hình màu sắc đơn giản, tổng thể nhìn qua tao nhã thời thượng, phong cách trang trí theo xu hướng sau hiện đại chủ nghĩa.

Đưa nhẹ bước chân ở trên sàn gỗ hoa văn nhẵn nhụi, tôi từng bước từng bước đi đến trước giường.

Sau khi đứng yên, tôi cúi đầu quan sát, lẳng lặng nhìn anh ——

Giờ này phút này, mái tóc anh hỗn loạn dựng trên đầu, cau mày, nhắm chặt hai mắt, sắc mặt môi tái nhợt hoàn toàn nằm ở kia, đầu hơi lệch, hơn nửa bên mặt vùi ở trong chiếc gối màu xanh đen, nhìn qua lại giống như đứa trẻ lớn đầy bệnh tật, cả người không một chút hơi thở lạnh thấu xương.

Yếu ớt như vậy.

Làm cho người ta đau lòng như vậy.

Chiếc máy hơi nước đầu giường, im lặng phun lên hơi nước màu trắng.

Tôi ngồi ở bên giường, nâng tay dè dặt cầm tay trái đầy băng trắng của anh. Khi ngón tay anh lạnh lẽo gầy gộc chạm vào tôi, khóe mắt tôi khẽ ướt, nước mắt đã không thể kiểm soát mà rơi xuống.

Một giọt một giọt, nước mắt kia mau chóng rơi xuống như mưa. Chỉ chốc lát, đã ướt đẫm cả khuôn mặt.

Tôi cho rằng, tôi nguy trang đã thật hoàn hảo!

Ngày không có anh, tôi có thể vui vẻ xinh đẹp đùa giỡn cùng cha mẹ, có thể cùng bạn bè nói chuyện tám nhăm, có thể giả vờ không nghĩ tới anh.
Hơn nữa, cũng không cảm thấy trái tim này có bao nhiêu quan quai.

Đúng.

Lúc này, nhìn thấy anh mới biết được, thì ra cho tới bây giờ trái tim so với trong tưởng tượng tôi bị thương đã rất nghiêm trọng rồi.

Hơn nữa, trái tim vốn mềm mại, từ lâu ở trong bất tri bất giác, bị bung mủ, thành vết thương xấu xí mà lại cứng.

Trương Ái Linh nói qua: “Đã sinh ở trên đời, tình cảm không giống nhau không phải ngàn vỡ trăm nát.”

Trước kia, tôi không hiểu.

Nay, từng vảy vết thương như không thể để lộ kia bị vạch trần, mới biết bà ấy gọi là trăm vỡ ngàn nát, vết thương đầy rẫy.

Nếu yêu một người.

Toàn bộ phần nộ, khổ sở cùng đau yếu của anh ta, cũng sẽ trở thành miệng vết thương trong lòng mình?

Bởi vì, em so đo với trong tưởng tượng của bản thân em yêu anh.

Cho nên, bây giờ em mới so với trong tưởng tượng bị trọng thương.

※※※

“Vì sao lại khóc?” (ắc bô! đang nghĩ có bựt xuất hiện >.<)

Tôi ngược mắt, xuyên qua làn hơi nước mờ mờ, đón nhận con người đen âm trầm của anh.

Nâng bàn tay lau đi nước mắt trên gò má tôi, giọng anh khàn khàn hỏi tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em không phải không yêu anh sao? Em không yêu anh, vì cái gì phải khóc?”

Tôi dựng thẳng người, nâng lên mu bàn tay qua quýt lau nước mắt trên mặt, giọng nói nghẹn ngào nói: “Tôi khóc, không phải bởi vì tôi yêu anh. Tôi khóc, là vì ——”

“Bởi vì sao?” Anh ảm áp cười hỏi.

Cẩn rằng, tôi quay đầu nhìn anh trả lời: “Bởi vì, tôi cảm thấy cái bộ dạng này của anh thật đáng thương.”

“Đáng thương?” Anh cúi đầu cười, có chút đùa cợt hỏi tôi, “Hạ Tiểu Bạch, lúc này anh hẳn là nên khen em ‘Lòng dạ mềm yếu’, hay cần phải oán hận em ‘Trái tim tàn ác?’”

Tôi cắn cắn môi dưới, lạnh lùng đáp: “Anh nghĩ tôi như thế nào, tôi cũng chẳng sao!”

“Đúng không?”

“Đúng!”

Anh im lặng một lúc, giọng nói lạnh như băng hỏi tôi: “Đó không đúng, anh đối với em như thế nào, em cũng không có cảm giác gì?”

Tôi còn chưa kịp phản ứng lại ý nghĩ sâu xa trong lời nói của anh, anh duỗi cánh tay ra, một tay túm lấy tôi ngã ở trên giường. Suy nghĩ tôi còn mờ mờ, sợ hãi không kịp kêu lên, anh đã xoay người, đem tôi đặt ở dưới thân.

Mờ mắt ra, anh đen bóng, ánh sáng trong con người toát ra gần trong gang tấc.

Từ từ nhếch môi lên, anh chinh khuôn mặt ảm áp lại gần tôi, hơi thở nóng rực phả ở trên mặt tôi, kinh hoàng sợ hãi: “Hạ Tiểu Bạch, đến tận cùng em vì cái gì, đến tận cùng vì cái gì đột nhiên biến thành cái dạng này? Em nói cho anh biết, cuối cùng anh làm sai ở chỗ nào? Hả?”

Trong một âm cuối cùng đó, ả giầu ôn nhu cùng dụ dỗ, làm cho trái tim nát vụn của tôi loạn một nhịp.

Mộ Nghịch Hắc.

Anh đã sai ở —— lựa chọn sai người.

Tôi nhìn vào đôi mắt kích động mà nóng chảy của anh, khinh miệt nhếch nhếch khóe miệng, hỏi anh: “Mộ Nghịch Hắc, anh bây giờ, là muốn hủy diệt một

chút ‘thích’ của tôi đối với anh sao?”

Nghe vậy, anh híp mắt lại, cặp mắt điều hâu sắc nhọn khóa trụ ánh mắt tôi. Hơi nhìn một lúc, giọng điệu anh kiên quyết nói: “Hạ Tiểu Bạch, em nói dối. Không phải em thích anh, em yêu anh!”

Tôi cười lạnh một tiếng, lơ đãng nhìn anh cười: “Đúng! Mộ Nghịch Hắc! Tôi yêu anh, quả thật tôi yêu anh đến chết! Anh chính là tâm can tì phế của tôi, là ngũ tạng lục phủ của tôi! Không có anh, tôi không sống nổi một phút giây nào!” Trùng mắt nhìn, tôi hỏi anh: “Gia, trả lời như vậy, ngài vừa lòng không?”

Có lẽ là tôi thái độ chẳng hề để ý làm anh tức giận, có lẽ là lời nói đáng về lưu manh của tôi chọc giận anh, ánh mắt lạnh băng trong mắt anh lóe sáng, sắc mặt trong nháy mắt bị che lấp đi.

Xương ngón tay nắm chặt cổ tay tôi, anh giống như tức giận trừng mắt nhìn tôi, lớn tiếng chất vấn: “Hạ Tiểu Bạch, sao em lại trở thành cái dạng này?”

Tôi vô tội cười: “Gia, thiếp vẫn là cái dạng này, ngài không phải là người hiểu rõ nhất chứ?”

Anh trầm mặc. Con người tình mịch như vực sâu gút gao nhìn tôi, gút gao giữ lấy tôi.

Nếu ánh mắt là đao.....

Lúc này, tôi nhất định đã bị anh ngàn, đao, vạn, xử!

“Hạ Tiểu Bạch, em đã cứng mềm không ăn, anh cũng không phải tốn thời gian đối với em.”

Từ âm cuối cùng tan rã, anh hôn giống như gió bão mưa to cuốn sạch tiến đến, cắn mút hút gặm, trong nháy mắt liền lấy ngàn quân cần quét tất cả hô hấp cùng rên rỉ của tôi——

Nụ hôn này, thô bạo ngang ngược như vậy, hận ý tàn sát bừa bãi như vậy, tham lam cuồng dã như vậy, làm cho tôi đột nhiên hiểu được: Thì ra, anh cũng có thể tổn thương con người của em như vậy.

Chỉ cần anh muốn——

Thương tâm.

Thương thần.

Thương thân.

Thương nhân.[1]

Đều dễ như trở bàn tay.

Kỳ thật, tôi cũng không biết nước mắt từ khi nào thấm ướt khuôn mặt.

Cho nên, khi anh ôn nhu hôn lên nước mắt ở trên mí mắt tôi, cúi đầu dùng âm thanh trầm khàn hỏi tôi: “Tiểu Bạch, em sợ anh đêm như vậy sao?” Thì, trong đầu tôi trống rỗng.

Tôi không biết, vì sao anh bỗng nhiên trở nên ôn nhu như vậy.

Chỉ có thể mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn anh.

Ngón tay từ trán dọc theo một đường lướt xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở cằm tôi. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt vuốt cằm tôi, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị cùng đôi môi mỏng lạnh một chút tới gần, hơi thở nóng bỏng một chút một chút phả trong hơi thở tôi, anh chăm chú nhìn tôi, khóe môi nhếch lên, chậm rì rì nói: “Hạ Tiểu Bạch, em không phải rất coi trọng chính mình? Em cho rằng, chỉ bằng nhan sắc cùng thân thể này, cũng đáng để anh ‘Bá Vương ngàn hạ thượng cung’?”

Ánh mắt tôi mờ mịt nhìn anh.

Cúi đầu cười, anh từng chữ nói đến chém đinh chặt sắt, âm thanh vang vang: “Hạ Tiểu Bạch, anh muốn trái tim của em. Bây giờ anh nói lời cuối cùng _____,”

Tạm dừng.

Cười mờ ám: “Cuối cùng sẽ có một ngày, em sẽ phải cam tâm tình nguyện đem tất cả của em giao cho anh——từ tinh thần tư tưởng đến thân thể một tấc một tấc, không, dòi!”

Tôi nâng tay lau môi, nhìn anh, thần nhiên nói: “Mộ Nghịch Hắc, anh quá kiêu ngạo.”

Anh bắt lấy tay của tôi, “Hạ Tiểu Bạch, hôm nay anh dạy cho em một câu ——” Cúi đầu hôn lên mu bàn tay của tôi, anh không đành lòng nhún mày nhìn tôi: “Người kiêu ngạo có thể chữa, người tự ti —— không thể, cứu!”

Tôi ngơ ngác.

Xương ngón tay nắm tay tôi chợt buộc chặt: “Hạ Tiểu Bạch, nếu em vẫn tự ti như vậy, em mãi mãi cũng không thể cứu chữa được, em mãi mãi cũng không có tư cách có được hạnh phúc!”

Thì ra, cho tới bây giờ anh đều rất hiểu tôi.

Ở trước mặt anh, tất cả nguy trang của em đều uống phí.

Mộ Nghịch Hắc.

Sở dĩ em làm việc không lùi bước cố đẩy anh ra như vậy, vốn nguyên nhân anh đã nhìn rõ.

Vì sao anh không thể tha em, cũng tha chính anh?

Em vốn không tự ti, bởi vì anh mới tự ti.

Nếu em không thể cứu chữa, không xứng đáng hạnh phúc, anh mang theo cũng thể.

Hèn mọn như em.

Rời đi anh —— là khả năng một chuyện tốt nhất bây giờ em có thể nghĩ đến làm cho anh!

[1]: Câu này b0l giữ nguyên hán việt. Nghĩa: tâm-trái tim, thần-tinh thần, thân-cơ thể, nhân-người.

Hết chương 34.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ẩn Thập Cốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Hắc Bạch xứng đôi ๐ Bạn gái đầu tiên

【Anh nói: Ánh mắt anh lần đầu nhìn thấy tôi, chỉ biết là tôi. Lãng mạn “Nhất kiến chung tình” như vậy, chẳng qua là do khuôn mặt tôi có chút bảy phần giống với bạn gái mối tình đầu của anh! 】

※※※

Từ nhỏ tôi đã phân biệt giường ngủ. Chỉ cần phải đổi giường mới, bình thường tôi đều ngủ rất bất an. Một đêm này, nằm ở trong phòng ngủ dành cho khách cách phòng Mộ Nghịch Hắc một vách tường, tôi lại một đêm không ngủ.

Cho nên, sáng sớm lúc anh đẩy cửa phòng ngủ dành cho khách, tôi đã tỉnh.

Anh ở bên giường đứng lại thật lâu, tuy rằng không mở mắt, nhưng tôi có thể cảm giác được anh đang nhìn tôi.

Lúc anh cúi xuống gần sát tôi, hai tay tay tôi ở dưới chăn nắm chặt ga trải giường, giống như nếu nhẹ buông tay, người sẽ không tự giác xoay người né tránh đôi môi anh tới gần.

Trong hơi thở anh mùi trà xanh thơm ngát nhẹ nhàng khoan khoái, nụ hôn kia ở đó như vậy làm cho người ta lưu luyến giữa hơi thở đó, im lặng dừng ở thái dương của tôi, một chút va chạm rồi dời đi.

“Hạ Tiểu Bạch.....”

Anh cúi đầu gọi tên tôi, trong thanh âm đầy lưu luyến thờ dài đặc hơn rượu nồng.

Tôi chờ thật lâu sau, cuối cùng cũng không đợi được đến câu sau của anh.

“Cạch.”

Khi cửa phòng bị anh đóng từ bên ngoài, tay tôi nắm chặt ở dưới chăn mới từ từ buông ra.

Mở mắt ra, có cái gì đó ẩm ướt từ khóe mắt chảy xuống, ngấm ướt sợi tóc bên thái dương.

Tôi nhìn cửa phòng đóng chặt, bỗng nhiên nhớ đến một đoạn lời thoại——

Có một số vết thương, thời gian lâu sẽ từ từ tốt lên; Có chút oan ức, qua nghĩ thông suốt cũng sẽ bình thường trở lại; Có chút đau xót, sau nhẫn lại đau lâu cũng thành thói quen; Có chút lời nói giấu ở trong đáy lòng, cũng không phải cố ý muốn giấu kín đi, chỉ là, cũng không phải tất cả đau đớn, đều có thể kêu gào.

Mỉm cười, tôi nói với chính mình: Xem đi, Hạ Tiểu Bạch. Đòi người, chính là như vậy mà!

Chỉ cần hiểu được——

Cũng không phải tất cả người có tình ý, đều có thể trở thành người nhà.

Mày có thể cắn chặt răng, không kêu đau.

※※※

Tám giờ, Từ Du mang theo một cái túi thật to gõ mở cửa phòng thì, tôi đang ở trong toilet rửa mặt.

Khi đi ra, cô ấy ngồi ở trên xô pha, gói túi giấy trong tay với tôi, lúm đồng tiền như hoa nói: “Tiểu Bạch, Thập Tứ để mình mình mang quần áo đến cho cậu! Mau tới thử đi.”

Trong túi to, là nguyên bộ quần áo thay đổi. Từ trong đến ngoài, đều là cỡ của tôi.

Thay đồ xong, Từ Du hai tay khoanh ở trước ngực, mang tôi quay một vòng, cười: “Tiểu Bạch, kỳ thật khí chất của cậu rất thích hợp nhãn hiệu quần áo của mình. Về sau có thời gian, cậu có thể đến cửa hàng nhìn xem, chọn thêm mấy bộ!”

Tôi nhún vai, có chút bất đắc dĩ nói: “Từ Du, quần áo ‘Tam thủy tam mộc’ nhà cậu đâu phải sinh viên nghèo như mình có thể mua? Trần Quyển Quyển ký túc xá mình trước đây mua một cái váy đầm, lần trước ở cửa hàng Giai Thụy quốc tế nhìn thấy một cái gần giống, mình xem cái giá một chút, con số kia thiếu chút nữa khiến mình kinh ngạc cắn rớt mất đầu lưỡi của mình!”

Cô ấy nhún mày nghĩ nghĩ, hỏi tôi: “Cậu nói chính là bộ màu lam sau lưng cùng thân váy đều thêu của Tiểu Quyển Từ?”

Tiểu Quyển Từ?

Tôi ngạc nhiên một chút, gật đầu: “Đúng, là bộ đó.”

“Vậy khó trách! Bộ váy đó là nhãn hiệu sản xuất số lượng hạn chế, tớ tự mình phác thảo, toàn bộ quá trình hoàn toàn là chế tác thủ công, tổng cộng chỉ có 6 bộ, kiểu dáng giống nhau nhưng khác màu sắc. Nói cho cậu á! Thêu sau lưng váy, là đến từ『Bách Trạng Tú Phụng』tiếng tăm lòng lẫy của thành phố X bọn mình, mỗi một đường kim có thể nói là vô cùng tinh xảo. Tiểu Quyển Từ lúc đấy ở trong phòng làm việc của mình nhìn thấy bức phác họa, đã đặt trước với mình. Về sau y phục vừa ra, ngay cả Sơ Kiến là người soi mói như vậy, đối với chiếc váy kia quyền luyến không buông tay, quả thật là mình sai rồi khi đưa đi bộ váy màu đỏ mình thích nhất!”

Tôi cười cười, cúi đầu đem vạt áo sơ mi tơ tằm màu trắng ở trên người nhét vào trong cặp quần, giống như không để ý hỏi cô ấy: “Vậy Sơ Kiến cùng Trần Quyển Quyển ai mặc đẹp hơn?”

“Ài, đừng nói nữa! Lúc mới đầu Sơ Kiến không biết Tiểu Quyển Từ đặt cái váy kia, sau đó thấy nó mặc, thì đem chiếc váy của mình nhét vào đáy hòm. Đến nay mình cũng chưa thấy cô ấy lấy ra lần nào!”

“À? Vì cái gì? Sơ đụng hàng sao?”

“Có một chút nguyên nhân ở phương diện này.” Từ Du thở dài, còn nói: “Chủ yếu vẫn là bởi vì quan hệ của Tiểu Quyển Từ cùng Giang Ngọc Nhan khá thân thiết——a, đúng rồi, cậu có lẽ không biết, Giang Ngọc Nhan suýt nữa là vợ của Lam thái tử. Nhà đầu Sơ Kiến kia, từ nhỏ đã không muốn là bạn bè của Giang đại tiểu thư Quyển Từ, đương nhiên sẽ không muốn mặc cùng một bộ váy với em gái cô ấy.”

Tôi cái hiểu cái không mà gật gật đầu: “Nếu nói như cậu, Quyển Quyển với Sơ Kiến quan hệ không quá thân thiết?”

“Chỉ có thể nói cũng được.” Từ Du từ trong túi giấy lấy ra một cái thắt lưng khảm đá quý nhân tạo, giúp tôi đeo bên hông, “Thập Tứ, Nhị Mộc và Tiểu Quyển Từ ba người từ nhỏ lớn lên với nhau, Sơ Kiến quan hệ với hai người kia tốt như vậy, hiển nhiên đối xử với Tiểu Quyển Từ cũng không kém được. Nhưng nguyên nhân Tiểu Quyển Từ và Giang Ngọc Nhan là chị em họ hàng gần, Giang Ngọc Nhan với Lam thái tử trước kia có hôn ước, quan hệ của Lam thái tử và Sơ kiến khó biết rõ đầu đuôi, khi hai người ở chung, khó tránh khỏi có chút xa lạ……”

Nói đến này, cô ấy bỗng nhiên dừng lại.

Ngẩng đầu nhìn về phía tôi, cô ấy có chút kinh ngạc hỏi: “Tiểu Bạch, cậu có biết quan hệ của Tiểu Quyển Từ cùng Thập Tứ không?”

Tôi mỉm cười: “Ừ, mới biết trước đây không lâu.”

“Thập Tứ nói cho cậu biết sao?”

“Không phải.”

“A?” Cô ấy hơi sững sốt, lại hỏi: “Vậy anh ấy có biết cậu biết không?”

“Anh ấy hiểu.”

“Phù!” Khẽ thở một hơi, Từ Du vỗ vỗ ngực, “May mắn anh ấy biết! Bằng không, anh ấy lại tưởng mình lắm miệng nói mọi chuyện với cậu!”

Tôi cười cười, không nói.

Cô ấy gãi gãi đầu, còn nói: “Tiểu Bạch, vậy cậu có phải hay không cũng biết hai người bọn họ liên hợp.....Cái chuyện kia của cậu?”

Nhìn ánh mắt do dự của cô ấy, tôi gật đầu: “Ừ, tớ biết.”

“Vậy.....Cậu thấy việc này thế nào? Cậu trách Thập Tứ không?”

Tôi cong mi, cười: “Tớ sao có thể trách anh ấy? Sở dĩ anh ấy làm như vậy với Trần Quyên Quyên, cũng là bởi vì anh ấy yêu tớ.”

“Tiểu Bạch, cậu có thể nghĩ như vậy thật sự là quá tốt! Cậu không biết, việc này của hai người làm nhóm bọn mình sợ toát mồ hôi đấy! Sợ cậu sau khi biết quan hệ của Thập Tứ cùng với Tiểu Quyên Từ, sẽ trách móc anh ấy.....” Từ Du vỗ vỗ bả vai của tôi, nhìn trong mắt tôi tràn đầy màu lưu thương “Tiểu Bạch, cậu quả thực nhanh nhẹn! Tớ thực không nhìn lầm người!”

Tôi chỉ cười không nói.

Nếu, chuyện của Mộ Nghịch Hắc cùng CC không phải đi qua từ miệng Mộ Dung Tĩnh Ti đi đến trong tai tôi. Có lẽ, tôi thật sự sẽ nghĩ họ tính kế tôi, liều mạng ồ ào với Mộ Nghịch Hắc.

Nhưng bây giờ, biết rõ hai người không thể cùng một chỗ, lại so đo này đó, còn có ý nghĩa gì?

※※※

Tám giờ rưỡi.

Di Tịnh bảo tôi xuống lầu ăn bữa sáng.

Từ Du đến từ trước đã ăn qua, đi xuống lầu liền đi thẳng đến phòng khách xem tin tức sáng sớm.

Tôi và Di Tịnh hai người vào phòng ăn.

Di ấy chuẩn bị bữa sáng kiểu tây. Sandwich kèm theo trứng rán và sữa, dinh dưỡng mà lại phong phú.

Vừa đổ sữa cho tôi, di ấy vừa nói: “Thiếu gia sáng sớm vừa dậy đã đến bệnh viện. Sau đó, nói là còn muốn đi công chuyện ở viện một chuyến. Thiếu gia để tôi chuyển lời lại với tiểu thư, ở đây chờ thiếu gia, giữa trưa thiếu gia sẽ trở về.”

Tôi ngoan ngoãn mà gật đầu: “Vâng.”

Đem sữa đưa cho tôi, di còn nói: “Hạ tiểu thư, tiểu thư giúp tôi khuyên nhủ thiếu gia, để cho thiếu gia gần đây đừng làm việc vất vả quá! Mới đây vừa rút nhiều máu như vậy, phải nên có thời gian bồi bổ, bận rộn như vậy nữa, vạn nhất bị thương nguyên khí có thể tổn hại như thế nào?”

Tôi lặng một chút, hỏi di ấy: “Di Tịnh, cha anh ấy không có gì trở ngại chứ?”

“Lão gia tới tuổi này rồi, bệnh nhỏ gì cũng không thể khinh thường. Lần này, trừ bỏ ngoài chữa trị, cũng phải xem ông trời an bài!” Di ấy thở dài một hơi, lại nói: “Thật không hiểu gia tộc họ người lớn lên như thế nào nữa, cái gì mà mỗi người đều là máu RH âm tính. Hề người nhóm máu này, đều biết nói máu này quý giá bao nhiêu, ai muốn có nghĩa vụ đi hiến chứ? Lão gia về nước lần này, nếu bệnh tình không đột biến cần giải phẫu nhanh chóng, bệnh viện bên kia không kịp tập trung huyết tương, thiếu gia của tôi cũng không vì rút quá nhiều máu mà ngắt xi ở bệnh viện.....”

Nói đến đây, khóe mắt di ấy hơi ẩm ướt, cảm thán: “Lại nói, nếu thiếu gia không di truyền nhóm máu hiếm thấy của gia tộc này, năm đó Chu lão gia cũng sẽ không vì bảo toàn tính mạng của thiếu gia, bỏ yêu thương đưa thiếu gia qua Anh quốc. Năm đó họ cứu thiếu gia, bây giờ thiếu gia làm như vậy, cũng coi như giải quyết xong ân tình năm đó.....”

Tôi cúi đầu yên lặng ăn sandwich, tâm niệm: Đúng. Tôi cũng là đang trả ân!

Năm đó, nếu không phải Mộ Dung Tĩnh Ti dùng máu của mình cứu Mộ Nghịch Hắc, tôi nào có cơ hội gặp gỡ anh yêu thương anh?

Bà ấy là ân nhân của anh, cũng là ân nhân của tôi. Bà ấy hoàn toàn có tư cách yêu cầu tôi rời khỏi anh ấy, không phải sao?

Vừa nghĩ như vậy, đường như trái tim cũng chẳng ủy khuất.

Nhưng, lại càng đau!

※※※

Từ Du ở đây đến giữa trưa với tôi.

Cô ấy nói từng chút chuyện vui cô ấy lớn lên ở trong đại viện, nói chuyện với tôi lần đầu tiên cô ấy gặp Sơ Kiến đối chọi gay gắt như thế nào, nói chuyện với tôi phòng làm việc cùng việc sáng lập nhãn hiệu phục trang của cô ấy, nói chuyện với tôi cô ấy học vẽ tranh với chú Trình, nói chuyện với tôi về chuyên ngành thiết kế tranh minh họa mà tôi thích, nói chuyện với tôi về Mộ Nghịch Hắc có bao nhiêu phúc hắc nhiều nham hiểm còn có..... để ý nhiều đến tôi!

Hai người làm tổ ở trong sô pha phòng khách, cậu một lời tôi một lời, nhìn như không nói không kể, lại đều cùng thông minh trách đi gia thế Mộ Nghịch Hắc cùng dòng họ “Mộ Dung”.

Lúc mười một giờ rưỡi, cô ấy nhận được một cuộc điện thoại, cầm giận mắng một câu “Đúng là yêu quái sáu mắt”. Sau đó, vô cùng lo lắng lái xe rời đi.

Di Tịnh sợ tôi một mình buồn chán ở đây, liền đề nghị đưa tôi đi thăm các phòng.

Tôi vui vẻ gật đầu.

Biệt thự này từ ngoài nhìn vào có chút cũ kỹ, nhưng bên trong trang hoàng cực kỳ hiện đại. Bất kể là phòng khách, phòng ngủ, phòng sách, phòng dành cho khách, phòng bếp hay phòng vệ sinh, từ không gian thiết kế, đến bố trí vật dụng trong nhà, rồi đến phía đồ trang trí, đều bày ra cuộc sống thường thức không tầm thường của chủ nhân.

Tôi cùng Di Tịnh từ lầu ba phòng tập thể dục đi ra thì, đi ấy chỉ vào một gian phòng ở đối diện, nói với tôi: “Đây là phòng vẽ tranh của phu nhân. Toàn bộ ở trong phòng, mọi thứ trong phòng hoàn toàn duy trì nguyên vẹn trong mười năm.”

Tôi nhìn cửa phòng đóng chặt kia, hỏi đi: “Cháu có thể đi thăm một chút không?”

“Phòng này chìa khóa chỉ có thiếu gia có. Chờ thiếu gia trở về, tiểu thư có thể xin thiếu gia đưa tiểu thư đi thăm.” Di Tịnh cười cười, lại nói: “Đúng rồi, ở đây cũng có không ít những bức trang trước đây của thiếu gia. Tôi tuy rằng không hiểu nghệ thuật, nhưng nhìn cũng hiểu được này những bức tranh này vẽ vô cùng tốt!”

Nói đến đây, trong mắt đi sáng ngời, trên mặt hiện lên một chút giật mình: “Nói đến bức tranh, tôi mới nhớ tới đến vì sao lại cảm thấy Hạ tiểu thư nhìn quen mắt.”

“Ô? Vì sao?”

Di ấy mỉm cười nhìn tôi một phen, nói: “Diện mạo Hạ tiểu thư, có bảy phần giống cô bé trong bức trang của thiếu gia!”

Tôi ngạc nhiên: “Cô bé trong bức tranh?”

“Đúng. Trước đây khi tôi quét phòng tranh này, nhìn thấy rất nhiều bức tranh mở ra, toàn bộ tranh đều là một cô gái nhỏ. Diện mạo có lẽ trên dưới mười tuổi, chân tay người đều nhỏ, có đồ trang trí trên tóc, đôi mắt trong sáng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt kia dường như có thể xuyên thấu qua giấy tranh nhìn vào tôi, rất thu hút triu mến.....” Di ấy tính tề nhìn nhìn mặt mũi của tôi, còn nói: “Tôi từng hỏi qua thiếu gia cô bé kia là ai. Thiếu gia nói, đó là mối tình đầu cậu ấy đánh rơi.”

Lòng tôi chấn động, nhìn ánh mắt mỉm cười của Di Tịnh, nhất thời không biết nên nói tiếp ra sao.

Trước kia, giống như tôi thường hay nói đùa với mọi người nói: “Mộ Nghịch Hắc có thể coi trọng tao, có phải tao lớn lên giống mối tình đầu của anh ta hay không?”

Không nghĩ tới, không nghĩ tới một câu nói vui đùa vô tâm kia lại một lời thành lời tiên tri!

Không nghĩ tới, không nghĩ tới trong kịch ngôn tình câu huyết “Nam chính phong cách đẹp tuyệt vạn người mê điên cuồng yêu thích nữ chính sắc đẹp thường thường, khi để cho nữ chính sa vào trong tình yêu không thể thoát khỏi, mới cực kỳ bi thương phát hiện thì ra mình chỉ là cái bóng của một người mà thôi!” Nội dung vở kịch tề hại thông thường đó, lại thật sự sinh ra ở trên người tôi!

Anh nói: Ánh mắt anh lần đầu nhìn thấy tôi, chỉ biết là tôi.

Lãng mạn “Nhất kiến chung tình” như vậy, chẳng qua là do khuôn mặt tôi có chút bảy phần giống với bạn gái mối tình đầu của anh!

“Hạ tiểu thư, thật ra tiểu thư không cần phải quá để ý đến cô bé kia.” Ánh mắt Di Tịnh thâm thúy nhìn tôi, “Cô bé kia, mười năm trước cũng đã không còn ở trên thế giới này.”

Đột nhiên tôi ngược mắt nhìn về phía di: “Di, di nói là, cô bé kia đã, đã.....”

“Đứng.” Di Tịnh gật gật đầu, “Cô bé kia trước đây học vẽ tranh với thiếu gia. Nguyên nhân thiếu gia năm đó gặp sự cố bị đưa ra nước ngoài chữa bệnh, sau khi bình phục từng về nước tìm đến đưa bé kia. Thế nào nghĩ, lại bị cho biết sau khi thiếu gia ra nước ngoài không lâu, thì sốt cao không ngừng rồi trần gian.....”

Than nhẹ một hơi, di còn nói: “Sau khi thiếu gia biết tin tức, thực thương tâm. Sau khi một mình ngồi ở phòng học vẽ tranh của hai người hai ngày, ở trong trạng thái nửa hôn mê bị phụ thân mang về nước Anh. Sau đó, thiếu gia quen không ít bạn gái, nhưng cũng không được bao lâu. Cho đến lúc gặp tiểu thư.....”

Tiến lên cầm tay của tôi, trong ánh mắt di Tịnh mang theo chút khẩn cầu nhìn tôi: “Hạ tiểu thư, tôi theo thiếu gia từ nhỏ, tôi có thể nhìn thấy thiếu gia đối với tiểu thư là thật lòng. Tôi nói mọi thứ với tiểu thư, là hy vọng tiểu thư hiểu được: Mặc kệ thiếu gia vì sao dự tính ở với tiểu thư cùng một chỗ, hiện tại người trong lòng thiếu gia quý trọng là tiểu thư không thể nghi ngờ, xin tiểu thư hiểu thiếu gia cũng thật quý trọng thiếu gia.....”

“Tuy rằng, cuối cùng 90% nam chủ đều đã thật sự yêu cái bóng này, nhưng thật ra nội tâm nam chủ luôn hướng tới tình yêu ban đầu, mặc dù cái vai diễn kia đã định trước là người kết đôi.....”

Cười.

Xem ra đây là tình yêu của tôi mà!

Mộ Nghịch Hắc, cho dù anh là 90% nam chủ kia, em cũng sẽ không phải vai nữ chính của anh.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mọi người không phải hỏi tôi ‘Vì sao trước đây Hắc Oa không đi tìm Hạ Tiểu Bạch?’ Đáp án chương này vừa lòng chưa??? Hắc Hắc... Viết hai người đều nghĩ người kia đã chết, sau gặp nhau lại yêu say đắm, thật đúng là..... Haizzz, có điểm ác.....lạnh run!!! Muốn biết William lúc đây bị ai lừa không?

Hết chương 35.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Hắc Bạch xứng đôi ๐ Em nghĩ gả

【Giờ khắc này, tôi đột nhiên bị thương hiểu được——Tôi sắp mất đi, không phải chỉ là anh. Mà là—— Cùng những gì liên quan tới anh, cả thế giới.】

※※※

Vừa mới xuống lầu cùng di Tịnh, một cô giúp việc phụ trách quét dọn vệ sinh trong nhà chạy lại, dùng tiếng Quan Thoại mang theo giọng quê nói với chúng tôi: “Di Tịnh, Hạ tiểu thư, tiên sinh đã trở lại, vừa trở về phòng. Chờ tiên sinh xuống, là có thể ăn cơm.”

“Được rồi, cô đi xuống chuẩn bị trước một chút.” Di Tịnh phất cô ấy vào phòng bếp, quay đầu cười nhẹ nhàng nhìn tôi: “Hạ tiểu thư, có thể giúp tôi lên phòng gọi thiếu gia được không?”

Đối mặt với ánh mắt hiền lành mà lại sâu xa của di ấy như vậy, tôi không thể cự tuyệt.

Lên lầu, cửa phòng ngủ khép hờ, âm thanh nói chuyện từ trong phòng truyền ra rõ ràng.

Anh nói tiếng anh, thanh âm, giọng điệu, nhịp hoàn toàn thuần khiết. Thanh âm so với khi nói tiếng Trung hơi trầm một chút, nghe ra có vài phần mỉa hoặc không rõ.

Tôi nghe xong vài câu, đại khái hiểu được anh đang cùng Dr.Suess nói chuyện về tình trạng bệnh tình của cha anh. Anh nói, thân thể bây giờ của cha anh không thể trở lại nước Anh điều trị, anh sẽ mau chóng phái máy bay riêng đón Dr.Suess cùng trợ lý đến thành phố S, mong ông ấy chuẩn bị sẵn sàng.

Tốc độ nói của anh so với khả năng nghe bình thường của tôi nhanh một chút, trong khi nói lại xen lẫn rất nhiều danh từ y học hỗn loạn, tôi chỉ có thể nghe hiểu được một chút. Liên tưởng + suy đoán một chút, nhưng cũng mơ mơ hồ hồ biết tim của cha anh có bệnh, vừa làm “coronary artery bypass graff” (Ghép mạch mới cho động mạch vành). Giải phẫu rất thành công, nhưng vì tuổi già, tình trạng thân thể trước mắt còn chưa thật ổn định v.v.....

Tôi tựa vào trên cánh cửa yên lặng chờ, cho đến khi anh nói “Thanks!” Lại nói “Bye!” Sau đó, mới đi lại gõ cửa.

Sau khi nghe được “Mời vào”, tôi đẩy cửa ra, đứng ở cửa nói với anh: “Di Tịnh để em tới gọi anh xuống lầu ăn cơm.” Giọng nói nhẹ nhàng, khuôn mặt lạnh lạnh.

Anh cầm di động trong tay, đứng ở kia nhìn tôi, con mắt giống như ngọc thạch màu đen ngăm trong nước, làn nước trong suốt giữa hơi thở lạnh lẽo.

Đối mặt với ánh mắt lạnh lùng bức người như vậy, tôi nhưng lại không trốn tránh, giương mắt lập tức nhìn chằm chằm lại anh.

Hai người cách nhau khoảng ba thước như vậy, không tiếng động nhìn nhau một lúc. Bỗng nhiên anh nhếch môi cười, đưa di động để lên bàn trang điểm bên cạnh, giọng trầm trầm nói với tôi: “Anh muốn thay quần áo trước. Tiểu Bạch, qua phòng bên kia trong tủ quần áo bên trái ngăn thứ ba, giúp anh lấy một cái áo phông.” Vừa nói như vậy, anh vừa cúi đầu cúi cúc áo sơ mi.

Mặc dù tôi không có chút tình nguyện vì anh cố gắng sức lực, nhưng lại càng không nguyện đứng ở đây nhìn anh không coi ai ra gì mà cúi quần áo, đành phải bất chấp khó khăn, tâm không cam tình không muốn tự mình đi đến phòng quần áo lấy quần áo trong tủ cho anh.

Phòng quần áo của anh thiết kế thuộc loại nhập của Đài Loan, trong phòng tắm cũng cùng loại. Sắp xếp cả hai đều dùng gỗ Hắc Đàn phối với hợp kim nhôm, nhìn vào phía trong, ổn trọng, quý khí mười phần.

Tôi vội vàng lướt qua tủ giày với đầy chật các loại giày, treo đầy chật cả vạt đến áo sơ mi rồi áo phông, đi đến phía trước bên trái tủ ngăn thứ ba, sau khi mở ra, lọt vào trong tầm mắt là quần áo mặc nhà từ màu đậm đến nhạt đều được sắp xếp ngay ngắn có trật tự.

Mơ hồ nhìn lướt qua, kiểu cách đơn giản, chất liệu đẹp tốt, chế tác tinh xảo cùng nhãn hiệu nổi tiếng, nếu quần áo cũng có khí chất, một tủ quần áo như vậy chỉ có thể sử dụng một lời để nói——xa hoa.

Nâng tay từ trên mặc áo lấy xuống một chiếc áo phông màu nâu nhạt tinh khiết, nhìn áo nhãn hiệu D&G, tôi bất giác nhếch khóe miệng lên——

Ha ha! Lúc trước, tôi lại buồn cười nghĩ đến anh lại mặc hàng hiệu vùng rừng núi.

Đều nói phụ nữ như quần áo, nếu trong tủ quần áo của anh đầy chật quần áo tên tuổi, sao phải khổ sở có một người bạn gái vùng rừng núi?

Đóng cửa tủ lại, quay người lại đã thấy anh hai tay rút túi quần, tựa vào trên cửa phòng quần áo, hip mắt có chút đắm chiêu nhìn tôi.

Trên người toàn bộ cúc áo sơ mi đã cởi ra, lộ ra xương quai xanh đường nét ưu mỹ, bộ ngực rắn chắc rộng lớn cùng cơ bụng gầy gò mạnh mẽ. Ngọc khắc kỷ lân trong suốt óng ánh buông ở trước ngực, làn da màu lúa mạch làm nổi bật lên, càng thêm hiện ra vẻ tinh thuần không tỳ vết.

Lúc này, anh trong tư thái lười nhác, cao ngạo bướng bỉnh và khí không kiềm chế được như vậy, nhìn qua có chút xa lạ cùng.gọi người.

Tìm tôi đột nhiên đập thành thịch, trên mặt lại không chút dấu hiệu.

Đi lên phía trước, tôi đi qua đưa quần áo cầm trong tay: “Đây, anh thay ở đây, em đi ra ngoài chờ anh.”

Anh không nhận, vẫn như vậy không nhúc nhích tựa vào trên cửa chăm chú nhìn tôi, giống như tượng thạch.

Tôi bị anh nhìn có chút bức mình, tiến lên từng bước, cầm quần áo nhét lên người anh, vừa muốn đi qua từ bên người anh, lại bị anh cầm chặt lấy cổ tay, quay người bị đặt ở trên cánh cửa.

Nắm cổ tay của tôi, kéo tay trái tôi tới trước ngực, anh ôn nhu hỏi tôi: “Tiểu Bạch, vòng tay kia đâu?”

Tôi cúi mắt xuống, mặt không chút thay đổi đáp: “Trước khi em về nhà đã để lại ở ký túc xá.”

Anh im lặng một lúc, lại hỏi tôi: “Tiểu Bạch, còn nhớ ngày đấy anh đưa vòng tay cho em hay không, khi ở khách sạn, chúng ta đã nói những gì.”

Tôi nhú nhú mày.

“Khi đó em hỏi anh: Bị độc vật gì cắn? Bị thương ở nơi nào? Có trúng độc hay không?” Khuôn mặt từ từ áp lại gần, ánh mắt anh chăm chú nhìn tôi, trong thanh âm lộ ra ý cười không rõ cảm xúc: “Nhớ rõ anh lúc đấy trả lời em như thế nào không? Hà?”

Tôi nghiêng mặt đi, nhìn về phía cà vạt, không nói.

“Bị độc vật này của em cắn phải, vết thương để lại trong tim, độc đã thấm sâu.” Sau khi anh dùng giọng nói tốc độ cùng vẻ mặt nói ra những lời này, bỗng nhiên nâng tay bắt lấy cằm của tôi, vận ngang mặt của tôi, bức tôi đối diện với anh, “Hạ Tiểu Bạch, trước khi độc của anh được giải hoàn toàn, em mơ tưởng không chịu trách nhiệm mà trốn tránh.”

Nâng mắt nhìn thẳng vào con ngươi tinh mịch như đầm sâu, ngạo mạn từ từ nhếch khóe miệng lên, với nụ cười khinh thường của anh.

Không một chữ, vô cùng trào phúng——

Mộ Nghịch Hắc, cắn ở ngực anh, hại anh trúng độc là người kia, là mối tình đầu của anh, không phải em.

Anh nhìn chằm chằm khóe miệng nhếch lên của tôi, nhú mày, ánh lửa rõ ràng ngập tràn trong mắt, nói đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Hạ Tiểu Bạch, thái độ này của em là gì?” Thế, đã giận dữ.

Tôi tiếp tục duy trì im lặng. Chỉ là, độ cong khóe miệng càng thêm sâu.

Là châm chọc.

Cũng thoải mái——

May mắn.

May mắn, chỉ là cái bóng mà thôi.

Nếu.

Nếu, anh thật sự là triệt triệt để để yêu em, bảo em nhẫn tâm như thế nào.....

Ánh mắt anh nhiễm hỏa nhìn tôi chăm chăm, vẻ mặt kia hận không thể đem tôi rút gân lột da hoàn toàn ăn vào bụng.

Chưa bao giờ gặp qua anh giận lớn như vậy, trong lòng tôi cũng hoảng sợ.

Cuối cùng, trong lúc cục diện bế tắc của chúng tôi bị một tiếng gọi: “Dì Tịnh để cho tôi tới gọi hai người xuống ăn cơm” Đánh vỡ.

Tôi nghiêng đầu——

Chu Diệp Lâm đang ôm hai tay ở phía trước nhìn tôi, khóe miệng ngang ngạnh hơi nhếch qua một bên, trong ý cười mỏng manh gồm bảy phần cảm giác toan tính cùng ba phần..... Ghét!

Anh ta như vậy không thêm che dấu ý bất mãn toát ra đối với tôi như vậy, làm cho tôi ngạc nhiên đồng thời, cảm thấy lạnh run một trận——

Về sau.....

Tang Tử Du, Hàn Sơ Kiến cùng với Trần Quyển Quyển toàn bộ bạn bè của anh, đều bởi vì sự hiện diện của tôi mà làm cho tất cả chán ghét tôi đi?

Giờ khắc này, tôi đột nhiên bị thương hiểu được——

Tôi sắp mất đi, không phải chỉ là anh.

Mà là——

Cùng những gì liên quan tới anh, cả thế giới.

Mộ Nghịch Hắc không có nhìn anh ta.

Hơi hơi hít mắt lại, sau khi thoáng bình ổn lại cảm xúc, anh bỗng đứng buông ra cổ tay của tôi, vô cùng thân thiết nâng tay xoa xoa tóc tôi, chớp lông mi cười nhẹ, nhìn tôi âm áp nói: “Tiểu Bạch, em đi xuống trước. Anh thay xong quần áo sẽ xuống sau.”

Từ trước đến nay anh đều như vậy. Mặc dù có phần nộ, cũng sẽ không làm trò ở trước mặt người khác dịu mặt xuống với tôi.

Tôi im lặng một lúc, rầu rĩ “Vâng” một tiếng, gật đầu cười xa lạ với Chu Diệp Lâm, nâng bước rời đi.

Khi đi qua từ bên người anh ta, anh ta bỗng nhiên mở miệng gọi tôi lại: “Cải thìa.”

Tôi quay đầu: “Hà?”

Anh ta nhếch nhếch cằm lên, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống liếc tôi một vòng, cũng thực cũng giả nói: “Bộ quần áo này rất được.....” Ngừng lại một chút, “Thực nâng khí chất của cô.”

Tôi cười nhẹ: “Cảm ơn! Tôi cũng cảm thấy như vậy!” Xoay người một cái chớp mắt, biểu tình trên mặt hoàn toàn trống rỗng.

Ra cửa.

Tôi cúi đầu nhìn áo sơ mi tơ lụa màu trắng+ quần cạp cao màu đen+ thắt lưng bảo thạch đẹp đẽ quý giá rất khác biệt kiểu cách cung đình, cúi đầu cười——

Đúng.

Khí chất bây giờ, là quần áo đưa lên. Không cần thiết, phải đem chính mình làm công chúa.

※※※

Trong phòng ăn.

Bàn ăn to như vậy, chỉ mình tôi, Mộ Nghị Hắc cùng Chu Diệp Lâm ba người ngồi.

Mộ Nghị Hắc ngồi ở bên cạnh tôi, vừa nói một số chuyện không quan trọng cùng Chu Diệp Lâm ở đối diện, một bên gấp rau cho tôi.

Sau khi trên bàn ăn, tôi vẫn cúi mắt như vậy, im lặng mà lại chuyên tâm ăn các thứ, hai tai không nghe thấy chuyện ở bên cạnh.

Khi dì Tịnh đem canh cá trích đương quy hầm cách thủy bùng lên, Mộ Nghị Hắc không để cho dì đưa tay múc canh, tiếp nhận thìa lấy ra một bát đưa cho tôi, thanh âm ôn hòa dặn: “Tiểu Bạch, canh hơi nóng chút, uống thì nhớ cẩn thận.”

Tôi nhàn nhạt nhìn anh một cái, gật đầu: “Được.”

Dì Tịnh ở một bên cười: “Hạ tiểu thư, hương vị đồ ăn có hợp khẩu vị ăn uống của tiểu thư không?”

“Vâng, đều rất ngon.”

“Vâng là tốt rồi.” Dì cười cười, sau khi lấy thìa múc canh cho Mộ Nghị Hắc xong, dặn nói: “Thiếu gia, canh cá này bổ huyết rất tốt, thiếu gia uống thêm hai chén.”

Mộ Nghị Hắc còn chưa kịp trả lời, Chu Diệp Lâm bên kia đã lưu manh cười cười nói: “Dì Tịnh, anh cháu múc canh cho cái thìa, dì múc canh cho anh cháu, canh này của cháu, có phải là cái thìa múc hay không?”

Động tác múc canh của tôi dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn phía anh ta.

Anh ta tựa lưng vào ghế ngồi, nhếch môi nhìn lại tôi, trong mắt mang theo vài phần suy nghĩ cùng. Khiêu khích?

Dì Tịnh ở bên cười cười, hỏi: “Chu thiếu gia trong lòng rất hy vọng là Sơ Kiến tiểu thư tới múc canh cho thiếu gia đi?”

Chu Diệp Lâm nhú mày: “Không, Chu thiếu gia này chỉ hy vọng uống canh cái thìa múc.”

Nghe anh ta nói như vậy, Mộ Nghị Hắc vẫn không tỏ thái độ vuron cánh tay đặt ở trên vai tôi, trong thanh âm lộ ra ý cười: “Muốn để Tiểu Bạch múc canh cho cậu, đầu tiên kêu tiếng ‘Chị dâu’.”

“Em nói rồi, anh khi nào cưới cô ấy vào cửa, em khi đó đổi giọng gọi ‘Chị dâu’.” Tạm dừng, cười tà, “‘Chị dâu’ em về sau, chỉ có thể là cùng tên anh khác ở cùng một chỗ trên giấy kết hôn.”

“Nếu như vậy, bây giờ liền đổi cách gọi đi.” Mộ Nghị Hắc thân nhiên bỏ lại những lời này, nghiêng đầu nhìn tôi, trong ánh mắt như hồ sâu thâm thúy có chút lạ lẫm ôn nhu từ từ mở ra, “Cái tên kia, trừ ‘Hạ Tiểu Bạch’ ra, không thể có người thứ hai.”

Lời này, anh nhẹ nhàng nói ra, giọng nói cũng không quyết liệt, trong mơ hồ lại hiện ra sự kiên nhẫn không để cho người khác hoài nghi.

Tiếng nói vừa dứt, bên trong một mảnh yên tĩnh.

Ngay cả Chu Diệp Lâm vẫn cả lơ phát phơ cũng không tự giác ngồi thẳng người dậy, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn chúng tôi.

Tôi trầm mặc nhìn lại anh.

“Ngốc cái gì chứ? Tiểu Bạch, cái này không phải em không phải vẫn biết nói sao? Hà?” Khi một âm cuối cùng khéo léo cắt đứt, mắt anh mềm mại trong nháy mắt động lại. Độ cong khỏe miệng còn cong cong, ánh mắt cũng lạnh lẽo như ngọc, rất không có ý cười.

Chuyển tầm mắt, Chu Diệp Lâm cùng dì Tịnh cũng ở nơi đó nhìn tôi, giống như đang chờ đợi câu trả lời của tôi.

Cúi đầu cảm lấy thìa, múc một thìa canh cá cho vào miệng, sau khi nuốt xuống bụng, tôi nhìn Mộ Nghị Hắc, tiếng cười yếu ớt nói: “Canh đã không còn nóng, nhân lúc độ ấm vừa phải, nhanh nhanh uống đi?”

Anh không nói.

Tôi còn nói: “Đừng rồi, buổi sáng Trình Quân gọi điện thoại nói, hôm nay sẽ đem hành lý của em đến trường học. Com nước xong, anh đưa em trở về đi?”

Vốn là ánh mắt không ấm không cười, trong nháy mắt, càng thêm lạnh như băng đông tụ lại.

Cho tới nay, tôi yêu cũng nghĩ gả đi, đều là —— Mộ Nghị Hắc.

Thế thôi.

Mộ Dung Tĩnh Huyền.

Dòng họ cao quý cùng cái tên bất phàm như vậy, như thế nào có thể là cái tên “Hạ Tiểu Bạch” tối tăm mà lại bình thường?

Hết chương 36.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ai ~~~

Hai người kia như thế nào bị ta viết thành cái dạng này? Nghiệp chương!!!!

Sống quá một đoạn này, sẽ tốt.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

【Hạ Tiểu Bạch, từ giờ phút này, anh phải bắt đầu theo đuổi em. Không cần thủ đoạn, chiêu thức mờ ám gì, lấy thân phận Mộ Dung Tĩnh Huyền, quang minh chính đại theo đuổi em】

※※※

Sau cơm trưa, Chu Diệp Lâm vào thư phòng nói chuyện cùng Mộ Nghị Hắc. Tôi ở phòng bếp phụ di Tĩnh chuẩn bị hoa quả và trà sau khi ăn.

Vừa bung khay lên lầu, chợt nghe thấy giọng nói tràn ngập tức giận của Mộ Nghị Hắc từ thư phòng truyền ra: “Nếu khi đó cậu biết họ gặp mặt, vì sao đến hôm nay mới nói cho tôi biết?”

Tôi dừng bước chân.

“Chỉ là em muốn trước mắt quan sát xem phản ứng của cái thừa. Anh, anh cũng thấy đấy, cô ấy căn bản tranh thủ cũng lười tranh thủ, trực tiếp đã đem anh đánh vào tử lao. Cái này nói lên cái gì? Nói rằng cô ấy với những người con gái trước đây không khác gì, mới nắm được cái lợi từ chị gái anh đã muốn quay người đi.....”

“Đủ rồi! Hạ Tiểu Bạch là người như thế nào, tôi so với bất kì người nào các người rõ ràng hơn! Tôi lặp lại lần nữa, chuyện tôi cùng Tiểu Bạch không ai có quyền nhúng tay vào. Mặc kệ là cậu, hay là chị tôi!” Mộ Nghị Hắc mạnh mẽ đánh gãy anh ta, miệng thở gấp hai hồi, còn nói: “Gọi điện thoại cho Sơ Kiến, để cho cô ấy hỏi thăm Hạ Mạc Khuynh một chút, hôm đấy bên trong túi văn kiện Tiểu Bạch lấy là cái gì.....”

“Sơ Kiến bây giờ ở Tây Ban Nha đi theo cha mẹ cô ấy, lúc này, bên kia mới là bây giờ sáng, bây giờ có lẽ cô ấy còn chưa dậy. Chờ một chút đi?”

“Một chút?” Mộ Nghị Hắc giọng cười xốt xa, “Cậu xem bây giờ tôi còn có kiên nhẫn chờ người sao?” Khẽ nói một tiếng, anh còn nói, “Nếu cậu không nghĩ đánh thức Sơ Kiến, vậy trực tiếp gọi điện thoại cho Hạ Mạc Khuynh. Tôi biết cậu có cách liên lạc với anh ta.”

“Anh, anh điên rồi sao? Anh để cho em xấu mặt đi cầu tên tiểu tử thôi họ Hạ kia sao? Anh biết em với anh ta từ nhỏ đã thủy hỏa bất dung! Hạ Tiểu Bạch rốt cuộc hạ cổ độc gì cho anh, anh chiều cô ta đến nước này!” Chu Diệp Lâm nói xong, oán hận đập một cước vật gì đó. Trong thư phòng truyền đến một trận “ầm ầm” xong, khôi phục một mảnh lặng im.

Một đập kia của anh ta, giống như đá vào trong miệng vết thương trong lòng tôi, khiến cho trái tim tôi đau đớn.

Cúi mắt xuống, ngón tay bê khay bởi vì dùng sức mà gồ gề lên, chỗ khớp xương trắng bệch một mảnh.

Qua một hồi lâu, bên tai truyền đến giọng nói u sầu của Mộ Nghị Hắc: “Cậu gọi điện cho Tam Mộc. Ngoài Sơ Kiến, sợ là chỉ có cô ấy có biện pháp mới lôi được tin tức từ trong miệng Hạ Mạc Khuynh.”

“Anh, em cảm thấy anh vẫn nên trực tiếp hỏi Hạ Tiểu Bạch là tốt nhất! Cô ấy bây giờ đã biết thân thế của anh, sớm muộn gì anh cũng phải khai thành công bố tất cả với cô ấy, không phải sao?”

“Việc này tự mình tôi sẽ xử lý, không cần cậu can dự. Cậu nghe tôi nói, gọi cho Tam Mộc trước đi——”

Nói đến đây, Mộ Nghị Hắc đột nhiên dừng lại, mím mím khóe môi, ánh mắt tao nhã nhìn tôi đẩy cửa vào.

Chu Diệp Lâm đưa lưng về phía tôi phát hiện bầu không khí bất thường, từ ánh mắt Mộ Nghị Hắc nhìn qua, khi cùng tôi bốn mắt gặp nhau, anh ta hơi nhú mày một chút, vẻ mặt khá tế nhị.

Tôi ngậm hít một hơi, đem ánh mắt đối nghịch với con người màu đen biến đổi thất thường của Mộ Nghịch Hắc, nhếch môi, cười nhạt: “Mộ Dung tiên sinh, chúng ta nói chuyện đi?”

※※※

Sau khi Chu Diệp Lâm rời đi, tôi đem khay đặt ở trên bàn thư phòng, nhìn Mộ Nghịch Hắc, giọng nhẹ nhàng nói: “Trong túi văn kiện chị anh ngày đây đưa cho tôi là một chút tư liệu về tôi bà ấy thuê Hạ Dạ Hội điều tra. Bà ấy dùng tư liệu này nói cho tôi biết, chênh lệch của chúng ta trong lúc đó lớn thế nào.....” Tạm dừng, mỉm cười, “Ngoại trừ cái này, anh còn muốn biết cái gì?”

“Bởi vì em hiểu được chênh lệch của chúng ta trong lúc đó lớn thế nào, cho nên cứ như vậy dễ dàng lùi bước sao? Ngay cả đến chất vấn một mắt xích là anh đây cũng liền bỏ qua, đã trực tiếp đem anh phán từ hình sao?” Anh đứng ở kia mỉm cười nhìn tôi, trong con mắt sâu xa tôi thăm thẳm tràn đầy những tâm tình tôi không thể hiểu, “Hạ Tiểu Bạch, em còn nói em là bởi vì muốn ở cùng một chỗ với Trình Quân, mới nói chia tay với anh. Shit! Tất cả cái này, căn bản chính là lòng tự ti của em đang cố tình gây chuyện! Cho dù anh họ ‘Mộ Dung’ thì như thế nào? Cho dù gia thế nhà anh hiển hách ra sao? Từ đầu đến cuối, tình yêu của em người em yêu, đều là con người của anh, không phải dòng họ và gia tộc sau lưng anh.”

Tôi khẽ cười một tiếng, thân nhiên nói: “Mộ Nghịch Hắc, tôi nghĩ cùng Trình Quân ở một chỗ, cũng không phải lấy cớ. Thật ra, ở lần trước khi tôi cùng anh cãi nhau, tôi cũng đã sinh ra ý tưởng muốn chia tay với anh. Chị anh tìm tôi nói chuyện, xét cho cùng, cũng chỉ là một chút chất xúc tác thôi.....”

Con người đen nhánh phát ra ánh sáng, mỉm cười khoe môi nhìn tôi.

Thấy anh không có xu hướng nói tiếp, tôi còn nói, “Anh hỏi tôi anh họ ‘Mộ Dung’ thì như thế nào? Nhà anh gia thế hiển hách thì ra sao? Vậy tôi hỏi anh, nếu anh thật sự cảm thấy nói dòng họ và gia tộc sau lưng anh đối với tình cảm của chúng ta không ảnh hưởng, anh vì sao vẫn phải gạt tôi tất cả mọi chuyện? Mộ-Dung-Tĩnh-Huyền!”

Tôi một chữ lại một chữ, đưa cái tên anh đọc âm âm vang vang.

Anh nhú nhú mày, trong con người trầm lắng như đêm có ánh nước mềm mại lần lần. Trong màu mắt như vậy, lộ ra nơi tổn thương mỏng manh mà tôi xa lạ.

“Xem đi! Mộ Nghịch Hắc, kỳ thật trong lòng anh vẫn biết rõ ràng, đến tận cùng tôi có tư cách đứng bên cạnh anh hay không. Chỉ là, anh trước sau không muốn thừa nhận thôi!”

“Không phải như thế.....” Anh cúi mắt nhìn tôi, rốt cục mở miệng, giọng nói chậm chậm cứ như vậy nói, “Tiểu Bạch, cho tới nay, anh luôn cho rằng em là người kia người có tư cách nhất đứng bên cạnh anh. Anh không nói gia thế của anh với em, đầu tiên vì anh biết em sẽ không tự tin đứng trước mặt anh, anh lo lắng sẽ tăng thêm gánh nặng trong lòng em; Hai là vì anh sợ ánh mắt em bị lừa gạt khi nhìn thấy những thứ không phải của anh, nhìn không thấy sự chân thực của anh.....” Tiễn lên đất tay của tôi, “Anh không nói cái này cho em, là vì anh vẫn đợi chờ em có đủ tự tin và dũng khí cùng đi với anh đến tương lai.....”

“Mộ Nghịch Hắc, tuy rằng tôi yếu đuối lại ích kỷ, nhưng vì người yêu, tôi cũng có thể khuynh đảo toàn bộ. Nguyên do tôi không đủ tin tưởng và dũng khí đi với anh đến tương lai, xét đến cùng vẫn là tôi không đủ yêu anh.....”

Im lặng một chút, thả nhẹ giọng nói, tôi chọn từ chọn câu nói, “Thật ra, từ trước tới nay cha mẹ em đều hy vọng em về sau có thể ở bên người họ, không cần có tình yêu oanh oanh liệt liệt anh chết em sống, cũng không cần cuộc sống xa hoa quần quật áo lụa, hạnh phúc bình thường mà sống hết một đời là tốt rồi. Em vẫn chờ đợi, cũng chỉ là cuộc sống như vậy. Nhưng, từ khi chúng ta bắt đầu kết giao, em đã biết anh không thể cho em sự yên lặng thanh nhàn như vậy, cho nên tình cảm em đối với anh, cho tới bây giờ đều giữ lại một chút.....”

Ngón tay anh nắm bàn tay tôi từ từ lạnh toát, từ từ cứng ngắt.

Tôi cúi mắt xuống, không dám nhìn về mặt lúc này của anh, “Xem, Mộ Nghịch Hắc, tình cảm của chúng ta sờ đi đi tới ngày hôm nay, nguyên nhân chủ yếu cũng không phải anh cho là—— là lòng tự ti em đang cố tình gây chuyện. Em không có biện pháp buông lòng trái tim đi yêu anh, là vì——từ đầu tới cuối, em rõ ràng đã biết anh không phải người rẻ hiền mà cha mẹ em chọn, không phải người chồng tốt mà em có thể chọn. Đối với tình yêu biết rõ không có tương lai, em sao có thể nghiêng hết về trái tim chứ?”

Ánh mắt anh nhìn tôi gắt gao, một lúc lâu sau, giọng nói u ám hỏi tôi: “Vậy..... Trình Quân, là anh ta sao?”

Cắn chặt răng, tôi gạt đầu: “Là anh ấy.”

Anh không nói.

Cong mi cười cười, tôi còn nói: “Anh xem, mặc kệ theo phương diện nào mà nói, Trình Quân so với anh đều thích hợp với em hơn. Càng quan trọng là, cảm tình em đối với anh ấy, cho tới bây giờ đều không hề giữ lại, khác xa so với anh.....”

Anh trầm mặc, ngón tay lạnh như đá băng từng chút từng chút một buông tay.

Thật lâu sau.

Khóe môi anh cong lên thành một độ cong tao nhã, nâng tay xoa xoa tóc tôi, giọng nói anh giống như xé vải, trong mỗi một chữ, đều phảng phất thứ lòng

người toan tính——

Anh nói: “Hạ Tiểu Bạch, làm sao bây giờ? Mặc dù lời em nói ra đã thương anh như vậy, anh vẫn là không muốn buông em ra.....”

Mặc dù lời em nói ra đã thương anh như vậy, anh vẫn là không muốn buông em ra.

Mộ Nghịch Hắc, đến tận cùng anh muốn em làm như thế nào bây giờ?

※※※

Sau khi hai người từ trên lầu xuống, Chu Diệp Lâm gọi Mộ Nghịch Hắc vào một bên, hạ giọng cùng anh trao đổi chút gì đó.

Anh vừa nghe vừa chớp mắt nhìn tôi, ánh mắt sau mấy hồi biến đổi, cuối cùng toàn bộ con ngươi biến thành hồ nước sâu lạnh toát.

Sau, anh lái xe đưa tôi trở về trường học.

Trước đó còn ngọt ngọt ngào ngào, hai người không nói không rằng, lúc này hoàn toàn im lặng.

Radio bên trong xe, sau khi người dẫn chương trình một đoạn tình huống, giới thiệu ca khúc. Truyền ra một giọng hát trầm bổng, tôi chợt nghe ra là 《Thiên Sứ Cá Nhân》của Tank.

“Anh sẽ không đổ lỗi cho em những gì em giấu anh, khi một thiên sứ giáng trần xuống trần gian cô ấy nên giấu đi đôi cánh của mình. Người ta thật ngờ nghệch và thô lỗ nhưng em thật dịu dàng giống như một thiên sứ, làm sao anh có thể để em bị thương vì lỗi lầm của anh.....”

Trước đây, vẫn chưa cảm thấy bài hát này êm tai thế nào. Lúc này, tại đây trong hoàn cảnh yên tĩnh này, ca từ dịu dàng thần thiết truyền ra từ những lời ca thâm tình chân thành, trong nháy mắt đã bắt được trái tim tôi.

Tôi dựa vào ghế sau lưng, nhắm mắt lắng nghe. Đồng thời, ngón tay để ở trên ngực một chút lại một chút gõ theo nhịp điệu.

“Bàn tay bé nhỏ của em thật ấm áp, em luôn có thể làm êm dịu màn đêm nặng nề của anh. Giấc mơ không dám nghĩ bị ánh mắt em nhìn xuyên thấu, rồi anh nhìn thấy chúng như đang ở trước mắt.....”

Giọng nam trầm hát đến đây, Mộ Nghịch Hắc đang chuyên chú lái xe cũng bị lời ca này thu hút. Đưa tay cho lời hát to một chút, anh hỏi tôi: “Bài hát này tên gì?”

“《Thiên Sứ Cá Nhân》ca sĩ Đài Loan Tank.” Tôi thân nhiên trả lời.

Anh “Ừ” một tiếng, chăm chú nghe bài hát.

“Không có ai có thể tước đoạt em khỏi vòng tay anh, em là thiên sứ cá nhân của anh, chỉ có thể là của riêng mình anh. Không ai có thể thay thế em trong trái tim anh, có một thiên sứ cá nhân, anh sao có thể có một khát vọng nào nữa. Nếu em không xuất hiện, chắc chắn anh vẫn đang ngủ say, ý nghĩ tuyệt vọng cuộc sống chỉ là đêm tối u buồn.....”

Khi bài hát dần dần chuyển sang nhẹ nhàng, khi giọng nói quảng cáo đột nhiên vút cao, cái miệng của anh hơi hơi nhếch lên, chuyển mắt nói với tôi: “Lời bài hát thật tuyệt.”

Tôi không trả lời lại.

Sau khi bài hát kết thúc, trong radio bắt đầu chương trình quảng cáo.

Tôi không có ý nghĩ muốn nghe, dựa đầu vào trên cửa kính xe, ánh mắt nhìn về dòng xe cộ đông nghịt ngoài cửa. Mà Mộ Nghịch Hắc, cả một đường đều nhíu mày trầm tư, như là đang tự hỏi về một vấn đề cực kỳ khó khăn.

“Rõ ràng anh cũng có thể bay vút lên trời cao như em, nơi em muốn đến chính là phương hướng của anh.”

Lời bài hát lạc quan như vậy, cứ như vậy lặp lại ở trong lòng, nhưng lại làm cho tôi cảm thấy đau thương vô ngần.

Không có cánh, em chạy theo hướng nào để có thể đến chỗ của anh?

※※※

Khi xe chạy đến cửa trường học, tôi nói với anh: “Anh dừng ở đây là được. Buổi chiều anh còn có việc, đi về trước đi.”

Anh không để ý đến tôi, trực tiếp đưa xe chạy thẳng vào trường học.

Đến khu sinh viên ở, tôi nhìn thấy máy rút tiền tự động ở ven đường, giật mình một cái, vội vàng nói: “Dừng xe ở đây một chút, em muốn rút một ít tiền.”

Anh thân nhiên liếc mắt nhìn chiếc máy rút tiền kia, quẹo tay lái chạy xe qua đó, tắt động cơ.

Tôi nói với anh một câu “Anh ở đây chờ em một chút” Sau đó, cầm túi mở cửa xuống xe.

Tôi cứ nghĩ rằng tiền nhuận bút tạp chí Dao Dao phải đến giữa tháng mới có thể nhận, khi về nhà lấy có mua giấy xin cha thêm một chút tiền sinh hoạt phí. Bây giờ, nhìn thấy trên màn hình máy rút tiền một loạt con số, tôi âm thầm cười, ở trên phần rút tiền đưa vào con số: 3000.

Trong máy truyền đến tiếng “Soạt soạt soạt”, quá trình chờ đợi này, lại làm cho tôi cảm thấy có chút dằn vặt.

Khi từ khe rút tiền nhận được xấp tiền giấy, tay tôi có chút run run.

Từ ba mươi tờ tiền kia rút ra hai tờ một trăm, lại từ ví tiền trong túi lấy ra ba mươi đồng tiền lẻ, tôi cầm 2830 đồng tiền này trong tay, cảm thấy nó so với hóa đơn 2830 lúc đó, muốn nặng hơn ngàn lần vụn vặt.

Thực ra, cũng không phải không biết hóa đơn kia là giả.

Chỉ là, ngoại trừ dùng phương pháp như bây giờ, tôi thật không biết rốt cuộc phải dùng cách như thế nào để có thể cho anh nhìn thấy quyết tâm của tôi muốn cùng anh phân rõ ranh giới.

Mặc dù, biết rõ không có 2830 đồng này, tôi cũng không trốn được số mệnh tôi yêu thương anh. Là tôi còn hy vọng lừa mình dối người——

Nếu chúng tôi có thể trở lại lúc ban đầu.

Khi xoay người, anh đã xuống xe, đang tựa vào trước xe nhìn tôi.

Tôi khẽ thở một hơi, thông dong tiến về phía trước.

Sau khi đứng vững, tôi cầm xấp tiền trong tay đưa cho anh, nhìn thẳng vào mắt anh, không kiêu ngạo không siểm nịnh, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Chỗ này là 2830 đồng, trả lại anh.”

Anh không hề chuyển động.

Vài giây sau, cúi mắt xuống nhìn tiền trong tay tôi. Lông mi dày đậm con ngươi đen dưới bóng tối, che khuất gió giục mây vẫn không rõ cảm xúc nơi đó.

Trầm mặc một lúc lâu sau.

Anh nâng mắt nhìn tôi, trong mắt ần ần ý cười, nhìn qua có chút quỷ dị.

Tôi nhú mày, còn nói: “Tiền này sau khi anh nhận lấy, chúng ta hoàn toàn thanh toán xong.”

Anh bỗng nhiên nở nụ cười.

Mặt mày giãn ra, ánh mắt ần ần ý cười, anh nhếch khóe miệng hỏi tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em cho rằng chỉ cần anh nhận chỗ tiền này, toàn bộ tất cả giữa chúng ta là có thể thanh toán hết sao?”

Tôi không nói.

Anh lại hỏi: “Hạ Tiểu Bạch, em thật sự hy vọng anh nhận chỗ tiền này sao?”

Tôi nghiêm túc thật sự mà gật đầu: “Đúng.”

“Tốt lắm, anh nhận vậy.” Đưa tay nhận lấy tiền trong tay tôi cùng lúc, thuận thế cầm lấy tay của tôi, dưới lòng mày đôi mắt ánh quang khác thường giữ chặt lấy mắt tôi, anh từ từ nói, “Hạ Tiểu Bạch, trước em nói chia tay, anh đáp ứng em.”

Tôi kinh ngạc.

Trùng con mắt, không biết sao khi nhìn thấy đôi mắt gần như lửa. Cả người, cơ hồ như gỗ đổ.

Anh nói: “Hạ Tiểu Bạch, trước em nói chia tay, anh đáp ứng em.”

Anh đáp ứng rồi.

Anh đáp ứng rồi!

Hạ Tiểu Bạch, đây không phải là đáp án mày mong chờ mấy ngày qua sao?

Vốn tưởng rằng, bình tĩnh qua đi, sẽ là cảm giác thoải mái như trút được gánh nặng.

Ai ngờ ——

Giờ phút này, trong trái tim tôi tràn đầy cảm giác, nhưng lại đều là sắc nhọn đau đớn.

Cảm giác kia, như là trên trái tim rất mềm mại, bị người ta bắt ngờ không kịp phòng thủ khoét đi một miếng. Chớp mắt đưa dao, không chỉ cảm thấy. Khi máu tươi ấm nóng rơi xuống trên mặt đất, chân thật của chính mình vừa rồi, thân thể cảm giác được cái kia như ùn ùn kéo tới, đau đớn như gió bão mưa lớn đột nhiên lan tràn khắp tứ chi trăm đốt——

Rõ ràng đau như vậy.

Đau đến không thể nào trốn như vậy.

Tôi muốn mở miệng nói với anh: “Được.”

Khi mở miệng, hốc mắt đau xót, thế giới trước mặt trong nháy mắt trở nên mơ hồ không rõ ràng.

Mơ hồ đến, mặc dù tôi dùng toàn bộ sức lực, cũng không có cách nào thấy rõ mặt anh.

Ngón tay ấm áp nhẹ nhàng đi lên khóe mắt rơi lệ của tôi, khuôn mặt anh từng chút từng chút trở lên rõ ràng.

Khóe môi cong cong, anh nói: “Xem, Hạ Tiểu Bạch, em yêu anh.”

Tôi theo bản năng phản bác: “Không, tôi không yêu anh.”

“Phản ứng của em đã nói lên tất cả.” Anh cười, trong giọng nó lộ ra kiên quyết đến chém đinh chặt sắt: “Hạ Tiểu Bạch, em yêu anh.”

Nghe anh nói như vậy, trái tim tôi đau đớn tê rần, trong đầu ngay lập tức sáng rõ——

Thì ra, đúng là vừa rồi anh muốn thử tôi!

Anh..... lại nói như vậy để thử tôi!!!

Thật sự là ——

Hèn hạ!

Tàn nhẫn!

Mạnh mẽ thu tay lại, tôi nhìn anh, ánh mắt dứt khoát nói: “Mộ Nghị Hắc, anh vừa rồi đã đồng ý chia tay. Bây giờ chúng ta không cần phải bàn về vấn đề này. Tôi yêu hay không yêu anh, đã không còn quan trọng.”

“Không. Tiểu Bạch, cái này đối với anh rất quan trọng.” Anh cười, cười thoải mái đẹp đến như vậy, “Bởi vì, đáp án này sẽ làm cho anh có tin tưởng theo đuổi em.....”

Tôi hoảng hốt: “Anh nói cái gì?”

Anh cúi mắt xuống nhìn tôi, trong con ngươi đen lộ ra ý cười mê muội, không nhanh không chậm tuyên bố: “Hạ Tiểu Bạch, từ giờ phút này, anh phải bắt đầu theo đuổi em. Không cần thủ đoạn, chiêu thức mờ ám gì, lấy thân phận Mộ Dung Tĩnh Huyền, quang minh chính đại theo đuổi em. Theo như lời em nói, tất cả giữa chúng ta không thích hợp, cùng với tất cả những bản khoản của em, đều để anh giải quyết hết.....”

Dời ánh mắt, anh nhìn về phía sau tôi, cười đến tao nhã: “Trình Quân, từ giờ trở đi, chúng ta cạnh tranh công bằng.”

Tôi bỗng nhiên quay người lại——

Trình Quân đứng ở trước đó không xa, nhú mày nhìn chúng tôi. Không nói lời nào, cũng không di chuyển. Ánh mắt phức tạp trộn lẫn nhiều cảm xúc, khiến cho người khác không thể nào đọc được.

Hết chương 37.

Aiz mấy anh chị này, cứ đâm đầu vào ngõ cụt là seo >.< seo Hạ Tiểu Bạch không nói hết cho Mộ Nghị Hắc, cứ gây đau khổ mệt mỏi như vậy là seo ;__ ; Quả thật là b0l edit đến đâu đọc đến đó:) có cảm hứng mới edit được, đến chương hay cũng muốn làm nhanh, nhưng cứ dấn vật nhau thế này aaaaaa seo b0l lại chọn đúng truyện ngược vậy nè ;__ ; đoạn đầu hài vậy mà hu hu ;__ ; thôi mọi người đọc cố thêm mấy chương nữa nha ;__ ; 7 chương nữa hix

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Hắc Bạch xứng đôi ㊟ Sau khi chia tay

【Trần Quyển Quyển, còn nhớ hay không, trước kia tao nói qua với mày: Trên đời này, có thể xúc phạm tới bản thân tao, cũng do tao lưu tâm. Bọn họ thương tổn quyền hạn của tao, cũng là tao giao cho. “Một khi tao quyết định thu hồi quyền một người làm tổn thương tao, như vậy người ấy về sau sẽ thấy cũng đừng mơ tưởng lại tổn thương tao một chút mày may nào.....”】

※※※

Mười ngày này, thời gian trôi đi chậm khác thường.

Tại đây trong một tháng mùa thu trôi qua, tôi đã biết thế nào là miệng lưỡi thế gian, đều biết nói tôi với Mộ Nghịch Hắc đã chia tay.

Ở đây cái trong cái không khí tràn ngập quan tâm, cười nhạo, thương tiếc cùng vui sướng khi người gặp họa suốt một tháng, quan hệ của tôi cùng Trình Quân, Mộ Nghịch Hắc, Triệu Thông Đình, Trần Quyển Quyển lâm vào trong một cái hình thức dị thường quái đản——

Đầu tiên——

Quan hệ của tôi cùng Trình Quân quay trở về giống như trước đây.

Không

Thật ra phải nói: Chúng tôi thân thiết hơn so với trước đây.

Anh ta thường xuyên đến trường học gặp tôi. Chúng tôi cùng nhau ăn cơm, đi dạo phố, xem phim, trừ bỏ không có thân mật tay chân, dường như giống một đôi tình nhân.

Tôi từ trước tới nay không hề kiêng dè cùng anh ta ở nơi đông người đi cùng một nơi, bây giờ lại càng không che dấu. Cho nên, đi ở trong sân trường, thường thường nghe thấy bên người mất người hèn mọn mà phun ra một câu: “Một cước đạp hai thuyền, thực dày mặt không biết xấu hổ!” Hoặc “Hai anh chàng này đều bị mù là sao? Nhìn cái mặt hàng đẫy cao như vậy!”

Những lúc này, tôi đều ôm ngực, mặt lộ vẻ đau thương hỏi Trình Quân: “Họ Trình, vì sao ‘Đào góc tường của Mộ Nghịch Hắc’ là anh, người bị mắng lại chỉ có em? Vì sao? Vì sao? Anh trả lời em, cái này đến tột cùng là vì sao!”

Lại những lúc này, anh ta luôn ôn hòa cười, chậm rãi nói: “Tiểu Bạch, ánh mắt của quần chúng lúc này đều sáng rõ như tuyết trắng. Bọn họ đều nhìn ra được, ‘Tiểu tam’ anh đây là có nỗi khổ riêng.”

Trong giọng nói kia, chung quy mang theo ba phần——ý cười trêu chọc, bảy phần..... chưa sót.

Có đôi khi, tôi cũng hiểu được bản thân thực ích kỷ.

Bởi vì sợ hãi một mình một người thừa nhận nỗi đau như vậy, liền lôi kéo anh ta đau cùng tôi.

Mà tôi sở dĩ có thể đứng lý hợp tình mà lợi dụng anh ta như vậy, vẫn là câu nói kia——

Cuối cùng chẳng qua là tôi ý vào anh ta rất tốt với tôi mà thôi.

Cái này..... Tôi cũng hiểu được, xa xa vượt qua phía trước.

Tiếp theo——

Sau ngày đó, Mộ Nghịch Hắc thật sự bắt đầu thật thật thực thực theo đuổi tôi.

Trước đây anh không hề giống như vậy, mỗi khi bận rộn, hai người ba đến năm ngày cũng không gặp mặt, chỉ dựa vào điện thoại nói chuyện. Nay một tháng, chỉ cần không đi công tác, mỗi ngày anh nhất định sẽ đến trường học.

Tôi không muốn thấy anh, tắt di động ở yên trong ký túc xá, anh liền giống cái kẻ vô lại giống nhau, một người tiếp một người khiến cho không ai giống ai đến ký túc xá gọi tôi.

Nếu tôi không ở ký túc xá, anh sẽ luôn luôn chờ ở dưới lầu ký túc xá, một mặt không thấy em một mặt tư thế anh tuyệt đối không đi.

Có mấy lần gặp tôi cùng Trình Quân cùng một chỗ, anh không những không buồn bực, ngược lại còn có thể chuyện trò vui vẻ với Trình Quân mà nói đùa: “Trình Quân, hai chúng ta đều bị Hạ Tiểu Bạch nắm trong tay, có tính không là ‘Anh hùng gặp phải lược đồng’?” Hoặc là, “Trình Quân, tôi cảm thấy câu kia ‘Người thắng làm vua, người thua làm giặc’ thật ra rất thích hợp dùng để hình dung kết cục của hai chúng ta. Anh nói, hai chúng ta ai có khí chất ‘kẻ thua’ hơn?”

Anh như vậy không để ý mặt mũi cổ tình dây dưa, thật sự để tôi cho anh cái tội danh thực xứng với cái tên “Sống chết đánh tới”? Cũng là nguyên nhân anh ta anh đến sự tình đến cái nông nổi này, “Mộ Nghịch Hắc bị Hạ Tiểu Bạch bỏ rơi” tin tức này mới có thể ở trong vài ngày ngắn ngủi, với sét đánh không kịp bịt tai cứ như thế lan truyền trong trường học.

Đối mặt với gió mây đầy trời cùng chút nước miếng, tôi càng thêm hiểu được: Chuyện tình của tôi cùng Mộ Nghịch Hắc trong lúc đó, từ đầu tới cuối cũng không phải là chuyện của hai người.

Con cung của trời thật không thể thiếu ánh mắt chú ý của mọi người.

Người con gái bên cạnh con cung của trời cũng không thể thiếu đủ loại hâm mộ, ghen tị, hận!

Tôi bây giờ, ngay cả ở bên người Mộ Nghịch Hắc cũng không thể ngẩng đầu ưỡn ngực, lại có thể có dũng khí cùng Mộ Dung Tĩnh Huyền đứng chung một chỗ?

Nói nếu trở lại, kỳ thật cho dù hai người chúng tôi gặp mặt, tình huống cũng không có gì thay đổi.

Mỗi lần tôi tức tốc với các loại đến gặp anh, hai người thời gian phần lớn cũng là trầm mặc trái ngược nhau. Anh nói chuyện, tôi nghe, không phản bác không đồng ý. Anh hỏi một câu, tôi liền đáp một câu. Anh không hỏi, tôi vẫn yên lặng ngồi đó, vẫn là một loại không cười.

Có khi, đối mặt với dầu muối không tiền của tôi, lì lợm, anh cũng sẽ buồn bực.

Một lần, anh ở dưới lầu đợi tôi gần bốn tiếng, lại chỉ đổi lấy khuôn mặt than lạnh nhạt của tôi. Trong lúc nóng giận, anh tức giận nói tiếp “Hạ Tiểu Bạch, em đừng không biết phân biệt!” Sau đó, tức giận rồi đi.

Tôi vốn tưởng rằng, nhất định mấy ngày anh sẽ không quan tâm tới tôi. Nào biết, chỉ khoảng nửa giờ sau, anh chịu thua thiết trở về, ăn nói khép nép theo tôi nhận sai: “Tiểu Bạch, thực xin lỗi. Vừa rồi, là anh thiếu kiên nhẫn”

Đúng.

Ở phương diện tuyệt tình này, anh còn lâu mới có được khẩu khí của tôi.

Thần Thần cùng Tĩnh Ương gặp tôi như vậy, đều vô cùng đau lòng nhức óc mắng tôi: “Hạ Tiểu Bạch, đầu óc mảy bị lừa đá đi rồi à? Sao có thể đối xử bất công với Mộ Hắc Oa Mộ đại nhân khiến người thần phần nộ như vậy hả?”

A!

Làm người ngoài cuộc, bọn nó làm sao hiểu được tôi có nhiều dằn vặt?

Việc chia tay này, nếu không “Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm”, quyết tâm chỉ biết “Tái mà suy, tam mà kiệt”, cuối cùng làm cho chính mình lâm vào hoàn cảnh khó cả đôi đường.

Toàn bộ lạnh lùng cùng tuyệt tình của tôi, cùng lắm là “Đánh rơi răng nanh cùng máu” —— chống đỡ đến chết thôi!

Lại ——

Tôi cùng Triệu Thông Đình, triệt triệt để để, hoàn hoàn toàn toàn —— quyết, liệt!

Trước kia, khi cô ta cướp Trình Quân đi, nhiều nhất tôi cũng chỉ chán ghét cô ta. Tuy nói, hai người mỗi lần gặp mặt liền giống như con nhím đối chọi nhau gay gắt, nhưng ít nhất còn có thể nói mấy câu.

Hiện tại, cô ta nhận thức rõ ràng Trình Quân vì tôi mà chia tay cô ta, đối với tôi quả thực có thể nói là hận thấu xương. Đừng nói trò chuyện, chỉ cần nhìn ánh mắt kia của cô ta, đều khiến cho tôi như có mũi nhọn ở lưng.

Vốn, đối với cô ta, tôi còn có vài phần áy náy.

Sau đó lại, nhìn thấy Mộ Nghịch Hắc cùng cô ta “Cùng là thiên nhai lưu lạc loài người”, đối với cô ta hơn vài phần chiếu cố, mà cô ta cũng một bộ dáng thích thú, cảm giác áy náy buồn cười liền gone with the wind!

Tôi không biết, Triệu Thông Hoa đến tột cùng yêu Trình Quân bao nhiêu. Nhưng tôi biết, cô ta ít nhiều là có chút ngưỡng mộ Mộ Nghịch Hắc.

Mất Trình Quân, nhận được sự chú ý của Mộ Nghịch Hắc, đối cô ta mà nói coi như là “Người gặp họa được phúc” đi?

Chỉ là.....

Người gặp họa được phúc của cô ta, loại ở ta miệng, thật không hiểu lộ ra vị chua xót gì.

Cuối cùng ——

Tôi cùng Trần Quyền Quyền chính thức ngã bài.

Ở trong quán trà nhỏ ở cạnh trường học, về mặt chân thành của nó theo sát tôi giải thích: “Tiểu Bạch, thực xin lỗi.”

Tôi cười: “Mày làm sao phải xin lỗi tao?”

“Mấy ngày nay, tao vẫn gât mày quan hệ thật sự của tao cùng Mộ Nghị Hắc.....”

“Hai người quan hệ là gì?” Tôi tựa lưng vào ghế ngồi, không tập trung nghịch điện thoại trong tay, cong khóe mắt nhìn nó.

“Tao, chúng tao.....” Ánh mắt nó léo lên một chút, giống như đang cân nhắc dùng từ như thế nào.

Khóe mắt tôi cười ngày càng sâu, chậm rì rì nói: “Hai người Trần gia cùng mẹ anh ấy Chu gia bên kia là mấy đời thân nhau, hai người trước đây lớn lên cùng nhau, xem như bạn bè chơi thanh mai trúc mã.....” Dừng một chút, “Hon nữa, mày là con dâu mẹ anh ấy khi còn sống lựa chọn. Đứng không?”

Nó im lặng không nói chỉ nhìn tôi, trong ánh mắt bao chứa xin lỗi cùng áy náy.

Mím cười, tôi ôn thanh nói với nó: “Trần Quyền Quyền, làm người bị hại tao không để ý việc này, mày cũng không cần tự trách với áy náy, chuyện quá khứ cứ để cho nó đi qua đi.....”

Trên mặt nó bị kiểm hãm, trong con ngươi màu hổ phách có gì đó lẩn tẩn.

Theo tôi nói, đó là —— bi thương.

“Trần Quyền Quyền, còn nhớ hay không, trước kia tao nói qua với mày: Trên đời này, có thể xúc phạm tới bản thân tao, cũng do tao lưu tâm. Bọn họ thương tổn quyền hạn của tao, cũng là tao giao cho.....” Ý cười càng sâu, “Một khi tao quyết định thu hồi quyền một người làm tổn thương tao, như vậy người ấy về sau sẽ thấy cũng đừng mơ tưởng lại tổn thương tao một chút mày may nào.....”

Giữa khuôn mặt xinh đẹp sáng rõ của nó, nhiễm một tầng bi thương.

Nó, từ trước tới nay đối với chuyện gì đều là một dạng không thèm quan tâm——thành tích, danh dự, nhân duyên, thậm chí là cả tình yêu mỗi cô gái độ tuổi thanh xuân đều hướng tới. Nguyên nhân như thế, chúng tôi mới gặp lần đầu đã quen thân, ngu ngốc ngu ngốc, mã tâm mã mã mà cùng tiến cùng đi.

Giờ phút này, là chúng tôi quen biết lâu như vậy, lần đầu tiên nó lộ ra vẻ mặt yếu ớt cùng khổ sở như vậy.

Chỉ trong một cái chớp mắt, này những lời nói trong lòng tôi thay đổi trăm lần, tôi thiếu chút nữa không đành lòng nói ra miệng.

“Trần Quyền Quyền, tao tha thứ cho mày.” Tôi nhìn nó cười, cong cong khóe mắt, chân chân thành thành mà cười, “Lấy ngoại trừ loại quan hệ “bạn bè” này là điều kiện tiên quyết, tao thành tâm thiết ý mà tha thứ cho mày.”

Nó cúi mắt xuống, che khuất ánh mắt lẩn tẩn gọn sóng.

Khoảng khắc.

Bên tai truyền đến giọng nói nhỏ cúi đầu: “Thần Thần cùng Tinh Ương, vẫn đều nói mày người cũng như tên, đứa con gái tên Tiểu Bạch, đơn thuần gần như ngọc. Lúc đầu, tao cũng nghĩ đến như thế. Tuy nói lúc trước là do tao sử dụng kẻ nhỏ, thúc đẩy mày cùng Mộ Nghị Hắc thành một đôi. Nhưng nói thật, lúc bắt đầu kỳ thật tao cũng không xem trọng bọn mày. Bởi vì, trong lòng tao rất rõ ràng, chênh lệch của hai người bọn mày trong đó lớn thế nào. Mặc dù Mộ Nghị Hắc cũng sẽ yêu người, người linh hồn không thể tương thông, cuối cùng vẫn là mỗi người đi một ngã.....”

Nâng mắt, nó nhìn tôi cười yếu ớt: “Sau đó, lại gặp hai người cứ từng bước từng bước tiến triển tốt như vậy, tao mới bắt đầu một lần nữa nhìn kỹ lại mày. Lúc đấy, ngao mạn chậm phát hiện, thật ra mày cho tới bây giờ cũng không phải là người biểu hiện ngây thơ đơn thuần ra như vậy, thiếu tâm thiếu phế. Chỉ là mày không cần, hoặc là nói, là khinh thường một chút sự quan tâm nhỏ nhoi kia.....”

Tôi nhìn nó.

Trong con mắt trong suốt của nó léo sáng ánh quang động lòng người, sâu kín nói: “Tiểu Bạch, bởi vì mày không cần việc này, khinh thường một chút sự quan tâm nhỏ nhoi nơi đáy lòng, mới có thể trì hoãn ngọc ngém. Một khi mày để một chút tâm tư, thật ra mày có thể so với bất luận người nào cũng sẽ nể cảm tình tế, làm được so với bất kỳ người nào cũng sẽ tốt. Như, chuyên ngành học của mày chỉ cười ngựa xem hoa, vẽ tranh minh họa lại rất nổi tiếng. Một việc, chỉ là mày không muốn làm tốt; Để ý một chút, chính là mày không muốn u mê; Một chút tình, chính là mày khinh thường để tâm.....” Cười, tiếp tục, “Điểm này, chúng ta quá giống nhau.”

Tôi lạnh lạnh cười: “Mày quá đề cao tao.”

“Tao không có.” Đối mặt với thái độ ác liệt của tôi như vậy, khóe mắt nó cong cong, khóe môi khẽ nhếch, trong nhãn mày cười cười thiếu vài phần giáo hoạt ngày thường, hơn vài phần làm cho tôi cảm giác xa lạ dịu dàng, “Tao biết, chuyện mày tính kể với tao cùng Mộ Nghị Hắc, tao bây giờ mặc kệ giải thích như thế nào, đều không có tác dụng gì. Bởi vì, trong lòng mày có một tấm kính sáng, đem tất cả mọi chuyện đều chiếu sáng rõ ràng. Hon nữa, mày có mày tự cho tiêu chuẩn bình phẩm ‘Ý tốt’ cùng ‘Ý xấu’. Mặc dù mày hiểu được ý đồ của tao với Mộ Nghị Hắc, mày cũng sẽ không có lỗi tư duy theo người thường, đơn thuần ở ‘Tha thứ’ cùng ‘Không tha thứ’ trong lúc đó chỉ lựa chọn, mày có suy nghĩ và kiên trì của mày.....”

Trái tim tôi mềm mềm

Không thể không thừa nhận, nó cuối cùng cũng nhận ra được cái mặt nạ của tôi.

Tạm dừng một chút, giọng nói của nó chân thành nói: “Tiểu Bạch, có một việc tao hy vọng mày có thể hiểu được, Mộ Nghịch Hắc anh ấy đối với mày là thật sự nghiêm túc. Anh ấy cao cao so với mày, càng cao so với tưởng tượng của tao, càng yêu mày.”

Trước chỗ ngồi bàn kính trà phản chiếu về mặt mờ hồ của tôi, trong lòng có một vết rạn từ từ vỡ ra.....

Nó, cũng biết nguyên nhân Mộ Nghịch Hắc yêu tôi.

Có lẽ, tất cả mọi người biết nguyên nhân anh yêu tôi.

Đuôi lông mày nhú lại, tôi hỏi nó: “CC, mày yêu Mộ Nghịch Hắc sao?”

Đây là trước mắt, lần đầu tiên tôi gọi nó CC. Dùng giọng điệu bạn bè.

Nó ngạc nhiên một chút, ánh mắt trong sáng rõ ràng nhìn tôi, hỏi lại: “Mày nói gì?”

Tôi đáp: “Mày không yêu anh ấy.”

“Đúng. Tao quen biết anh ấy từ nhỏ, tình cảm chúng tao lúc đó càng quen càng thân. Nếu tao yêu anh ấy, tao sao lại có thể đưa anh ấy đến trước mặt mày?”

Tôi gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với lời của nó, còn nói: “Mày bằng lòng đưa anh ấy đến trước mặt tao, không chỉ có bởi vì mày không yêu anh ấy, còn bởi vì mày biết anh ấy vì sao bị tao hấp dẫn.”

Nó nhú mày: “Mày..... đều đã biết.”

Tôi không gật đầu, cũng không phản bác: “Theo như lời nói của mày, trong lòng tao có tấm gương sáng, có cái cân tiểu ly, tao hiểu được cân nhắc tình cảm của mình như thế nào. Tình cảm của chính tao, tự tao có thể làm chủ, không cần người khác chỉ điểm cùng khuyên bảo. Mặc kệ Mộ Nghịch Hắc vì cái gì yêu tao, có yêu tao bao nhiêu, tao có quyền lựa chọn yêu hay không yêu anh ấy. Nếu, hôm nay tao lựa chọn sai lầm, ngày sau tất cả đau khổ cùng hối hận, tao sẽ tự mình gánh vác, không một câu oán hận.....”

“Tiểu Bạch, nếu mày thật sự biết tất cả. Tao thật không nghĩ ra mày có lý do gì, mày cứ như vậy muốn cùng anh ấy chia tay.”

“Mày không là tao, mày không cần phải hiểu.”

Nó chăm chăm nhìn tôi một lúc lâu, khẽ mím môi, do dự hỏi tôi: “Tiểu Bạch, chúng ta đây về sau.....”

“Chúng ta về sau vẫn là bạn học.” Tôi khẽ cười, “Nếu mày trở về ở kí túc xá, chúng ta còn có thể lại làm bạn cùng phòng mấy tháng.”

Nó cúi mi mắt, cắn cắn môi, từ từ nói: “Ý của mày, tao đã hiểu.”

CC.

Tao cũng chưa từng thực sự trách tội mày.

Tình bạn chúng ta, tao cũng quý trọng.

Trước đây, mày có dụng tâm lương khổ của mày.

Bây giờ, tao lại có suy nghĩ một đằng nói một nẻo.

Chỉ hy vọng mày hiểu được ——

Tình bạn, cũng là cần duyên phận.

Hết chương 38.

b0l: sr mọi người nhiều, b0l hứa từ bây giờ b0l sẽ chăm chỉ:”(b0l hứa đó. Không mãi chơi nữa:”(sẽ cố gắng edit nhanh nhất có thể:”(ô ô ô.

Giới thiệu mọi người một truyện sang đọc nha, truyện rất thú vị:”) b0l đang theo dõi sát sao đó:”) bạn sẽ thích anh nhân vật chính Vệ Khanh (nhưng b0l nghĩ nên đổi tên thành Sở Khanh) Truyện hay lắm, b0l giới thiệu địa chỉ mọi người sang đọc nha. Có Lẽ Là Yêu do ss Ishtar edit nha:”). Ai chưa đọc thì sang đọc nha:”) *hun hun mọi người nhiều*

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Hắc Bạch xứng đôi ๑ Cuộc thi IELTS

【Hạ Tiểu Bạch, em muốn anh đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ cho em, anh đây hỏi em, cõi lòng em từng tan nát mất đi mỗi tình đầu, nếu em lại có cơ hội được trở về bên anh ta, em sẽ nguyện ý buông tay? 】

※※※

Ngày 30 tháng 10.

Buổi sáng Trình Quân đến trường học đón tôi đi tham gia cuộc thi IELTS.

Cuộc thi lần này, vì tôi muốn gạt Mộ Nghịch Hắc, ngay cả Thần Thần ở kí túc xá cũng không nói. Tiếc rằng người định không bằng trời định, buổi sáng tôi vừa đến trường thi, liền gặp được Hàn Sơ Kiến cũng tới tham gia cuộc thi.

Cô ấy cùng Từ Du nhiều ít cũng biết tin tức tôi và Mộ Nghịch Hắc chia tay, lúc cô ấy thấy Trình Quân đưa tôi đến cuộc thi, trên mặt cũng không có vẻ kinh ngạc nhiều, chỉ nhủu mày hỏi tôi: “Tiểu Bạch, cậu thi IELTS A là muốn chuẩn bị xuất ngoại đi du học sao?”

Trong phút chốc nhìn thấy cô ấy, tôi đã biết việc này không thể giấu được nữa, vì thế thành thực đáp: “Đúng, cha mình hy vọng mình sau khi mình tốt nghiệp xuất ngoại du học ba năm, trải rộng thêm kiến thức.”

“Vậy cậu muốn đi sao?”

Tôi cười: “Việc này có lẽ không phải do mình!”

Ánh mắt xinh đẹp của cô ấy hơi hơi trùng, nghiêm mặt nói: “Sao lại không phải do cậu? Nói cho cậu, cha mẹ mình từ lâu đã tính toán muốn đưa mình xuất ngoại du học, kết quả đến bây giờ còn chưa thành công.....” Giảo hoạt cười, cô ấy liếc mắt nhìn một người đàn ông cao quý cách đó không xa đã đưa cô ấy đến, hạ thấp giọng nói ở bên tai tôi nói: “Phần thi nói, thi được điểm cao khó, thi được điểm thấp cũng dễ dàng mà! Nếu cậu lo lắng người chấm điểm gây khó dễ, mình có một số chiêu dự phòng, tuyệt đối có thể giúp cậu xử lý thật tốt!”

Nhìn ánh mắt trong trong như nước của cô ấy, tôi than: “Sơ Kiến, mình không giống với cậu. Phí thi bây giờ xấp xỉ là nửa tháng tiền lương của mẹ mình, nếu mình không thi nghiêm túc, sẽ cảm thấy tội lỗi.”

Trong con ngươi màu nâu của cô ấy khẽ chuyển sắc, cúi đầu “A” một tiếng sau, lại hỏi tôi: “Vậy Thập Tứ cũng biết chuyện cậu đi du học chứ?”

Tôi lắc đầu: “Mình cũng chưa nói cho anh ấy.”

Cô ấy có chút dăm chiêu mà gạt đầu, lại lên tiếng hỏi tôi thời gian thi, hai người chia nhau đi vào địa điểm thi khác nhau, tham gia cuộc thi viết buổi sáng.

Buổi chiều.

Thi xong phần nói, trên đường Trình Quân đưa tôi về trường, tôi nhận được điện thoại Mộ Nghịch Hắc.

Khi đi vào nhà hàng, anh đã chờ ở đó.

Trước đó anh vẫn ở bên ngoài công tác, khoảng thời gian chúng tôi gặp mặt lần trước cũng một tuần. Xa xa, nhìn anh ngồi ở kia nhủu mi trầm tư, sừng mặt nhìn gầy gò mà giảm mất phần tuấn tú, trái tim tôi lại chát chát chua chua, thất thất mà đau, trên mặt lại còn biểu hiện thần nhiên lạnh lùng, sóng lớn không dậy nổi.

Mọi người đều nói “Vô tình nhất con hát”. Sở dĩ trong thời gian ngắn tôi có thể trở lên tài năng như vậy, tu luyện được thất tình[1] không lộ mặt, chẳng qua là dựa vào kịch bản được viết tốt bởi chính mình, cố gắng diễn thật tốt cái nhân vật tuyệt tình kia mà thôi.

CC nói đúng, chỉ cần muốn làm, chuyện gì tôi cũng có thể làm rất tốt.

Sau khi ngồi đối diện anh, anh tỉnh tã đánh giá tôi một lúc, trong ánh mắt ẩn ẩn ý cười nhìn tôi nói: “Gần đây hình như hơi gầy chút, có phải ăn cơm không đúng giờ?”

“Không phải.” Tôi lắc đầu, nhìn mắt anh, vẻ mặt bình tĩnh nói, “Gần đây em dồn hết tâm tư chuẩn bị cho cuộc thi IELTS A, áp lực quá lớn, cho nên mới gầy đi.”

Trong con ngươi màu mực có chút ưu tư, giống như kinh ngạc lại như phẫn nộ.

Theo như tôi đoán——

Anh kinh ngạc là, không nghĩ tới tôi sẽ gió thổi mây bay mà nhẹ nhàng nói ra chuyện này như vậy.

Anh giận là, không nghĩ tới tôi cứ gió thổi mây bay mà nhẹ nhàng nói ra chuyện này như vậy.

Bưng lên nước trà trước mặt uống một ngụm, anh cúi mắt xuống hỏi tôi: “Cuộc thi hôm nay suôn sẻ không?”

“Hoàn hảo. Không có chuyện gì bất ngờ xảy ra trong khi nói, chắc có thể hơn 7 điểm”

Nhíu mày, cười nhạt: “Tự tin như vậy?”

“Đúng.”

Nghe tôi nói như vậy, anh cũng không hỏi lại nhiều, lắc cái chuông gọi com trên bàn, gọi phục vụ mang com tới.

Chúng tôi ăn com Tây.

Cho đến khi dùng com xong, hai người cũng không nói thêm một lời. Tuy rằng sắc mặt anh không có biểu hiện gì lớn, nhưng tôi biết, anh quả nhiên cực kỳ tức giận.

Bởi vì, chỉ cần anh trong lòng không vui, sẽ ăn rất ít.

Mà bữa com này, anh “Ăn” được nhiều nhất, sợ phải kể đến ly rượu đỏ.

※※※

Sau khi đi ra từ nhà ăn, anh không đưa tôi trở về trường học, mà trực tiếp chạy xe đến bờ sông.

Dừng lại xe, nhìn vô số ánh sao lấp lánh hiện trên mặt sông Trường Giang, anh cúi đầu gọi tên của tôi: “Hạ Tiểu Bạch.”

Tôi đáp: “Vâng.”

Anh nghiêng mặt nhìn tôi, từ từ nhếch khóe miệng lên: “Biết anh vì sao nhất định không chịu buông tha cho em không?”

Tôi trầm mặc nhìn anh.

Khóe môi nhếch thành một đường cong vô cùng tuyệt mỹ, anh chậm rãi nói: “Bởi vì, sau khi mỗi lần gọi tên em, có thể nghe được tiếng trả lời của em, đối anh mà nói chính là một loại hạnh phúc khó có thể nói bằng lời. Hạnh phúc như vậy, anh từng nghĩ đến nếu lại không thể có được. Hiện tại, đã có cơ hội mất mà lại được, anh sao có thể không quý trọng gấp bội? Anh sao có thể lại dễ dàng buông tay?”

Trái tim dần tê.

Sau im lặng vài giây, thanh âm tôi nhỏ khàn nói: “Mộ Nghịch Hắc, em là Hạ Tiểu Bạch.”

Anh cười: “Đúng, em là Hạ Tiểu Bạch.”

Tôi giương mắt nhìn về phía anh: “Người mà anh mất lại tìm lại được kia, là Hạ Tiểu Bạch sao?”

Anh trầm mặc.

Một đôi mắt, đen đặc giống như mực, thâm trầm khó lường.

Tôi tránh đi cái nhìn chăm chú của anh, nhìn xuyên qua cửa thủy tinh xe, nhìn về mặt sông Trường Giang phía trước: “Mộ Nghịch Hắc, với em mà nói, Trình Quân chính là người em mất mà được, chính là người em nghĩ quý trọng gấp bội. Nếu anh biết cảm giác như vậy, vì sao không thể đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ cho em một chút?”

Anh nhìn tôi, im lặng thật lâu sau, chậm rãi nói: “Hạ Tiểu Bạch, anh chính là đặt mình vào hoàn cảnh người khác thay em suy nghĩ, mới không muốn thả em đi.....”

“Không, anh không phải.”

Nâng tay vuốt vuốt tóc của tôi, trong giọng nói của anh lộ ý cười, “Hạ Tiểu Bạch, em muốn anh đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ cho em, anh đây hỏi em, cõi lòng em từng tan nát mất đi mỗi tình đầu, nếu em lại có cơ hội được trở về bên anh ta, em sẽ nguyện ý buông tay?”

Tôi ngây ngốc nhìn anh.

Anh cười: “Nếu William có thể trở lại bên cạnh em, em sẽ buông tay sao?”

Bên ngực thổi qua một luồng gió, trong lồng ngực trống trải đau đơn.

William

Khoảng khắc cái tên kia xẹt qua ngực, tôi bỗng nhiên có thể lý giải vì sao anh lại có thể cố chấp gắn tôi với cái bóng hình này——

Nếu người kia nhất định cả đời chia cách, chỉ có hình bóng, cũng tốt rồi.....

“Anh ấy sẽ không trở lại.....” Nhẹ cắn môi dưới, tôi gần từng tiếng gian nan nói, “Cho dù em lại gặp một người có bộ dáng giống anh ấy như đúc, người đó cũng không phải là anh ấy.”

“Sao có thể khẳng định như vậy?” Anh cười, nụ cười kia ôn nhu gần như bi thương, “Tiểu Bạch, kỳ thật có đôi khi, chỉ cần em đổi góc nhìn vấn đề, đáp án nhận được cũng sẽ không giống với.....”

“Sẽ không không giống với.....” Nâng mắt nhìn thẳng vào mắt tôi, tôi nói: “Người ấy, đã không thể còn ở trên thế giới này nữa. Em đã muốn đổi nhiều góc độ, chuyện cũng sẽ không có khả năng không giống với.....” Tạm dừng, hít sâu, “Mộ Nghịch Hắc, anh chẳng lẽ sẽ tin tưởng trên thế giới này có chuyện chết đi sống lại sao?”

“Nếu..... Có thì sao?”

“Nếu có, thì cũng là——” Tôi nhìn anh cười, “Tự, lừa, chính, mình.”

Anh nhìn chăm chăm vào tôi một lúc lâu, hơi cúi đầu hít một hơi nói: “Hạ Tiểu Bạch, sao em lại mất hết hy vọng như vậy?”

Dừng vài giây, trong con ngươi không hề có ý vị mà âm đạm có tia sáng xẹt qua, anh còn nói: “Như vậy, cũng tốt.....”

Tôi nhú mày, nghi hoặc nhìn anh.

Anh cười: “Như vậy, nếu em yêu anh, đó là hoàn toàn triệt để yêu anh.....”

Như vậy, cũng tốt.

Như vậy, nếu em yêu anh, đó là hoàn toàn triệt để yêu anh.

Trong lời nói của anh, tôi cái hiểu cái không.

※※※

Ngày 15 tháng 11, buổi chiều ba giờ.

Tôi xuống xe taxi, tức giận bước nhanh đến đại sảnh tập đoàn Phong Hòa.

Đến trước bàn tiếp tân, nhân viên tiếp tân lễ phép hỏi tôi: “Tiểu thư, có thể giúp gì cho tiểu thư không?”

“Tôi tìm Mộ Nghịch Hắc.”

“Xin hỏi, tiểu thư có hẹn trước không?”

“Không có.”

“Thực xin lỗi! Lộ trình của tổng giám đốc Mộ đã đầy, không có hẹn trước, tôi không thể giúp tiểu thư liên lạc.”

Nghe cô ấy nói như vậy, tôi không nhiều lời nữa, lấy di động từ trong túi, lập tức gọi điện thoại cho Mộ Nghịch Hắc.

“Tiểu Bạch?”

Sau khi kết nối điện thoại, tôi một tay lấy di động đưa cho cô tiếp tân, mỉm cười nhìn cô ấy nói: “Làm phiền cô nói với tổng giám đốc Mộ, Hạ Tiểu Bạch hiện tại muốn lên đi gặp anh ta.”

Nhân viên tiếp tân kia hơi sững sốt một chút, đưa tay nhận di động, nghi ngờ lên tiếng trả lời: “Chào ngài.....”

“Leng keng!”

Sau khi cửa thang máy ở trước mặt tôi từ từ mở ra, một người một thân trang phục chuyên nghiệp, một nhân viên nữ khuôn mặt thanh tú đứng trước cửa thang máy, mỉm cười nhìn tôi: “Hạ tiểu thư, chào cô! Tôi là trợ lý tổng giám đốc Mộ Green, mời cô đi theo tôi.”

Tôi gật gật đầu, đi theo theo cô ấy qua hành lang thật dài, đi vào cuối hành lang trước một gian phòng độc lập.

Nhấc điện thoại trên bàn trợ lý, sau khi Green nhấn gọi, nhẹ nhàng nói với microphone: “Tổng giám đốc Mộ, cô Hạ đến rồi.”

“.....”

Treo điện thoại, cô ấy đẩy cửa ra giúp tôi, lễ phép mời tôi đi vào: “Hạ tiểu thư, mời vào!”

Cánh cửa màu đen được chạm khắc tinh tế ở sau người dần dần đóng lại, đối diện với cánh cửa rộng là cái bàn làm việc màu đen, Mộ Nghịch Hắc vừa nghịch chiếc bút máy trong tay, vừa nhìn tôi cười ánh mắt sáng rõ: “Tiểu Bạch, sao tìm được chỗ này? Đã nhớ anh như vậy? Há?”

Một bụng nghi vấn, đối mặt với khuôn mặt ấm áp tươi cười như vậy, tôi nghẹn lại, nhưng mà nửa câu cũng không nói ra được. Chỉ có thể ngây ngốc đứng ở tại chỗ, trừng mắt một đôi mắt oán hận nhìn anh.

Bên môi hiện lên một nụ cười ấm áp, anh đứng dậy tiến lên, nắm tay tôi đưa tôi ngồi xuống ghế xô pha cho khách, ánh mắt thân thiết hỏi tôi: “Rốt cuộc là làm sao?”

Nhìn cái mặt nạ này của anh, thật đúng là rất sống động sinh động như thật!

Khỏe môi tôi gật gật, vừa muốn há miệng, bên kia Green gõ cửa tiến vào đưa nước trà.

Sau khi đem hai chén trà xanh đặt xuống, cô ấy đang muốn xoay người rời đi, Mộ Nghịch Hắc bỗng nhiên mở miệng gọi cô ấy lại nói: “Green, giúp tôi đem cuộc họp lúc ba giờ hủy bỏ.”

Cô ấy gật gật đầu, cung kính lui ra ngoài.

Đưa chiếc cốc tinh xảo nhả nhận trước mặt cho tôi, anh ôn nhu cười hỏi: “Tốt lắm. Có chuyện gì, nói đi?”

Tôi cúi đầu đem nước trong chén trà có độ nóng vừa phải húp một hơi cạn sạch, đem chén trà để lên chiếc bàn trước mặt cách một cái, khuôn mặt lạnh lùng nhìn anh: “Thành tích cuộc thi IELTS của em?”

“Há?” Anh nhíu mày, “Thành tích thế nào?”

“Có chút ngoài dự đoán mọi người.”

Mặt mày mang ý cười, anh nói: “Sẵn sàng nghe kết quả.”

“Em thi được 0 điểm.”

“Sau đó thì sao?”

Tôi cẩn thận nhìn mỗi một tác biểu tình trên mặt anh, ý đồ từ đó nắm được một chút manh mối: “Gọi điện thoại qua đó hỏi, bên kia nói không kiểm tra được tin tức cuộc thi gì của em, vì thế coi là không thi.”

Anh thân nhiên đón nhận ánh mắt của tôi, trên mặt cũng không có chút cảm xúc đáng nghi nào: “Cho nên?”

Tôi nhấp môi một chút, nâng mắt nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi: “Em nghĩ rằng, chuyện này có phải do anh giờ trò hay không?”

Anh bỗng nhiên nở nụ cười.

Nâng tay xoa xoa tóc tôi, anh chậm chậm nói: “Hạ Tiểu Bạch, em cũng thật đáng yêu!”

Tôi nhíu mày.

Anh nhắc chén trà trước mặt lên uống, sau khi gật đầu nhẹ hóp một ngụm, nâng mắt nhìn tôi cười: “Tuy rằng cái này không phải chuyện tốt gì, nhưng em có thể nghĩ đến anh đầu tiên, anh cũng cảm thấy thật vui.”

Giữa hai hàng lông mày tôi càng sâu hơn.

Buông cái chén, anh nhẹ nâng tay chạm vào mi tâm của tôi, giọng nói ấm áp rì rầm: “Đừng nhíu mày, cái dạng này không đáng yêu.”

Tôi gạt tay anh ra.

Tay anh ở trong không khí cương một lúc, chậm rãi thu lại về bên người.

Trong nháy mắt ngưng đọng.

Trầm mặc một lúc, nghiêng người dựa lưng vào trên ghế xô pha, anh nhìn tôi, từ từ nói: “Em nổi giận đừng đừng đến tìm anh như vậy, là nhận định việc này là do anh làm sao?”

Tôi đáp: “Đúng.”

Anh nhếch môi cười: “Chúng có đâu?”

“Không có.”

Anh cười: “Hạ Tiểu Bạch, em tàn sát người vô tội như vậy, anh cảm thấy thực ỳ ạch.”

Tôi trầm mặc nhìn anh một lúc, chậm rãi nói: “Mộ Nghịch Hắc, em rất coi trọng cuộc thi này. Cuộc thi này, khi làm bài thi này em thật sự rất cẩn thận, hơn nữa kiểm tra lại mấy lần. Em xác định, lần này không phải do sai lầm của bản thân em.”

“Vậy vì cái gì em xác định là anh làm?”

“Bởi vì, người bên cạnh em rất không muốn em đi du học, chính là anh.”

Âm thanh rơi lại phía sau, anh cúi đầu cười, con ngươi đen láy khóa chặt tôi, sâu kín nói: “Nếu em biết, vậy em bằng lòng bởi vì anh, không đi sao?”

Tìm tôi thấy một cái, vẻ mặt kiên quyết đáp: “Không có khả năng.”

Trong ánh mắt âm trầm bỗng có tia sáng vụt qua, anh khẽ nhếch môi, mỉm cười: “Hạ Tiểu Bạch, em đã không chịu vì anh lưu lại, anh dùng phương pháp của mình lưu lại em, thì có gì là sai?”

Tôi giật mình: “Việc này thật sự là anh làm?”

Anh không đáp, chỉ nói: “Hạ Tiểu Bạch, em nghĩ ra nước ngoài du học, có thể. Nhưng cùng đi với Trình Quân, tuyệt, đối, không, thể, đi!” Dừng một chút, anh cốong vọng hử một tiếng, lại nói, “Đừng nói một cuộc thi ngôn ngữ nhỏ như vậy, nếu anh không muốn em đi, mặc cho thủ tục đều hoàn tất, em vẫn như cũ không thể rời đi!”

Tôi lặng im nhìn anh, một lát sau, cổ họng nghẹn nghẹn nói: “Đây là anh thừa nhận việc này là anh làm sao?”

“Nếu là như vậy, em định làm gì nào?” Anh ý cười nhẹ nhàng hỏi lại.

Nhìn anh yên ổn mặt không đỏ, tim của tôi trong nháy mắt lạnh như băng!

A!

Anh cứ như vậy như một đứa trẻ, lại làm sao có thể hiểu được phí cuộc thi này là một tháng tiền sinh hoạt của tôi, đối với tôi cùng gia đình tôi mà nói, có bao nhiêu quan trọng?

“Phốc ——!”

Cúi thắt lưng xuống, đem chén trà trống không đặt ở trên bàn, tôi lập tức đứng thẳng thân mình, từ trên cao nhìn xuống nhìn khuôn mặt đầy nước trà của anh, khóe môi nhếch lên: “Mộ Nghịch Hắc, anh thực nên may mắn giờ phút này là ở trong phòng làm việc công ty anh. Còn có ——” Tạm dừng, cười thật sâu, “Trước mặt chỉ là một ly trà ấm.”

Anh không lau nước trên mặt đi, lười biếng dựa vào trên xô pha, nhìn tôi ôn ôn thản nhiên cười: “Như vậy, người giận chưa?”

Tôi nhú mày không nói.

“Nếu còn chưa nguôi giận, anh có thể cho Green đưa tiếp một ly trà nữa.” Dừng một chút, nhú mày hỏi, “Hay là, một ấm?”

“Anh thật đúng là —— mặt, dày, vô, sỉ!” Sau khi tôi nghiêng răng nghiêng lợi phun ra những lời này, xoay người cầm giận rời đi.

Khi đi tới cửa, bị anh từ phía sau một phen kéo lấy cổ tay.

Tôi xoay mặt trừng anh, anh lại cong mi cười cười hỏi tôi: “Đi đâu? Anh đưa em đi.”

“Không làm phiền!” Tôi dùng sức lắc lắc cánh tay, anh bắt được lại càng nhanh, cũng nghiêng cả người ép lại đây, con ngươi sáng rõ nhìn tôi, cười lưu manh: “Vì Hạ Tiểu Bạch cống hiến sức lực, Mộ Nghịch Hắc cam tâm tình nguyện.” Khóe môi nhếch lên, “Nói đi, đi đâu?”

Tôi bị cái vô sỉ của anh đánh bại, nhếch cằm, dùng khóe mắt nghiêng nghiêng liếc anh, sắc mặt không vui nói: “Mộ Nghịch Hắc, chúng ta đã chia tay. Mời anh tự trọng!”

“Sao anh lại không tự trọng?”

Anh nói như vậy, chính khuôn mặt áp lại gần một chút. Hơi thở một chút một chút đốt cháy làn da của tôi, nhất thời, trong không khí tất cả đều là hơi thở của anh.

Lỗi tại tôi nóng lên, trừng mắt nhìn anh, mặt lộ vẻ tức giận nói: “Họ Mộ, Mộ Dung, đây là phòng làm việc của anh, trợ lý của anh chỉ ngồi ở chỗ này một cánh cửa. Nếu anh đến gần một chút nữa, em hét ‘Vô lễ!’”

Nói xong câu đó, tôi bỗng nhiên có loại cảm giác cầu huyết lâm đầu.

Quả nhiên, anh cũng giật mình bởi lời nói của tôi. Sau khi sững sốt một chút, ý cười bên môi càng sâu. Lềch đầu ra một chút còn thật sự nghĩ nghĩ, hỏi tôi: “Vậy sau khi em kêu xong, anh không phải hẳn là nên phối hợp thêm với em một câu —— ” Đem mặt lại để sát vào một chút, anh nhếch cao đuôi lông mày, vẻ mặt ái muội nói, “Kêu đi! Cho dù kêu phá yết hầu, cũng sẽ không có ai đến cứu em đâu!”

Tôi chán nản! Hung hăng liếc anh một cái, gần như hồn hển trừng mắt anh: “Mộ Nghịch Hắc, em bây giờ thực tức giận, anh không nhìn thấy sao?”

“Anh biết.” Anh cười ôn hòa, vẻ mặt còn thật sự đáp, “So sánh lấy vẻ mặt không nóng không lạnh xa cách, thật anh thích bộ dáng tức giận của em hơn.”

Tôi, tôi nghiêm trọng nghĩ muốn. Đá, người!

“Mộ Nghịch Hắc, anh lại còn dám không biết xấu hổ một chút sao?”

“Vì Hạ Tiểu Bạch.” Tạm dừng, “Dám!”

Tiếng nói vừa dứt, anh mạnh nhú mày, cả người rầu rĩ hừ một tiếng.

Tôi nhân cơ hội giây khỏi gong cùm xiềng xích của anh, xoay người mở cửa chạy ra.

Qua chỗ trợ lý, Green đang cúi đầu xem văn kiện nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc đứng dậy, vẻ mặt kinh hãi nhìn tôi.

Tôi nhìn cô ấy gật đầu mỉm cười, tiêu sái xoay người rời đi.

“Vì Hạ Tiểu Bạch. Dám.”

Kỳ thật, anh nói như vậy, thật không phải phải rất 齷齪!

Người rất 齷齪 là ——

Khi nói cái từ “Dám” kia, vậy mà anh lại ním môi, vẻ mặt nghiêm túc mà gật đầu!

Mọi người nói, anh khủng bố như vậy, Hạ Tiểu Bạch tôi không đá anh ta, TMD tôi đá ai?

Vào trong thang máy, thấy Mộ Nghịch Hắc vẫn không đuổi theo, tôi lại lo sợ bất an cân nhắc: Dao Dao dạy tôi dùng chiêu kia để đối phó sắc lang, đây cũng là lần đầu tiên tôi thử nghiệm. Sẽ không. xảy ra vấn đề gì chứ?

Hết chương 39.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 40: Hắc Bạch xứng đôi ๑ Mượn rượu giả điên

【Tôi nhắm chặt hai mắt, ngừng hô hấp, cắn môi dưới, căng chặt thần kinh, bắt đầu có chút sợ hãi lại không chút nào dao động chờ đợi —— chờ đợi đau đớn, chờ đợi vui thích, cũng đợi đem bản thân hoàn toàn toàn, triệt triệt để để giao cho anh.】

※※※

Ra khỏi tòa nhà tập đoàn Phong Hòa, tôi đi bộ vào một khu công viên nhỏ gần đó. Ngồi lúc lâu ở ghế đá, cố lấy dũng khí, lấy di động ra gọi điện thoại.

Khi tôi nói với cha, “Cuộc thi IELTS con điền sai thông tin, không hoàn thành” thì, ông trầm mặc một lúc, thở dài một hơi: “Nếu đã như vậy, cha nói con cũng vô dụng. Chính con phải xét lại mình một chút, chuẩn bị thi lại đi. Phí thi, chậm một chút cha gửi đến tài khoản của con.”

Tôi một bên ngoan ngoãn đáp lời, một bên ở trong lòng đem Mộ Nghịch Hắc mắng từ đầu đến chân.

Khi gọi điện thoại cho mẹ thông báo việc này, không ngoài tính toán của tôi, bà chất chất bùm bùm, miệng môi không ngừng giáo huấn tôi đến cả tiếng đồng hồ.

Tôi dùng một tiếng này, ở trong lòng đem Mộ Nghịch Hắc mắng từ đầu đến chân, lại từ chân mắng đến cuối, cuối cùng phát hiện thời gian vẫn dư thừa, liền bắt đầu thăm hỏi ân cần cả nhà anh ta cùng tổ tông nhà hắn.

Hỏi: Người nhà chỉ dùng để làm gì?

Đáp: Người nhà chỉ dùng để liên lụy cùng!

Mộ Nghịch Hắc.

À không, là Mộ Dung Tĩnh Huyền.

Meo cái con mèo! Tôi meo anh cùng với cả nhà anh meo cái con mèo!

Nha nha nha! Tôi nha nha anh cùng với cả nhà anh cái phi phi phi!

Tôi dất cái gì! Tôi dất anh cùng cả nhà anh đi đi đi!

.....

Cuối cùng, cúp điện thoại, tôi ngửa đầu nhìn trời, nghiêng răng nghiêng lợi cảm thán một câu: “Mộ Nghịch Hắc. À không, là Mộ Dung Tĩnh Huyền, tôi meo, tôi phi, tôi đi đại gia anh quả nhiên không hổ là em trai thân thiết cùng cha khác mẹ với lão yêu bà lòng dạ độc ác Mộ Dung Tĩnh Ti!”

Vừa dứt lời, cách đó không xa truyền đến một tiếng muốn cười lại cố ý ném xuống thành khe mỉm cười.

Tôi quay đầu ——

Mộ Nghịch Hắc hai tay ôm ở trước ngực, dáng vẻ hơi hột nhả nhận đứng ở trước đó nhìn tôi, ngân nga nói: “Hạ Tiểu Bạch, gọi cũng đã gọi, đá cũng đã đá, mắng cũng mắng, như thế này có thể nguôi giận chứ?”

※※※

Trong nhà hàng trang trí lộng lẫy, tôi sôi gan nhìn dáng ăn tao nhã của Mộ Nghịch Hắc, sau khi cầm giãn uống cạn hết ba ly rượu đỏ, anh ta nâng mắt nhìn tôi, trong con ngươi đen như mực có chút ôn nhu khác thường: “Rượu này tác dụng rất chậm, em uống vừa thôi, không ai tranh với em.”

Tôi không kiên nhẫn liếc anh một cái, tức giận nói: “Nếu không phải ăn bù lại phí thi của tôi, tôi sẽ không bao giờ ở chỗ này ngồi với anh! Anh xem tôi bây giờ có tâm tình nhâm nhi rượu thượng hạng cùng với anh sao? Mộ, Dung, tiền sinh?”

Đối mặt với thái độ tồi của tôi như vậy, anh ngược lại càng cười đến thoải mái khoai trá, “Hạ Tiểu Bạch, em cũng biết anh cũng không phải hạng chính nhân quân tử gì. Trước tiên là nói về quang minh chính đại, nếu em say, anh khó có thể công nhận sẽ không làm chuyện gì khác với em.” Cuối cùng, anh còn nhún mày ý vị sâu xa nhìn tôi.

So sánh cùng với khí chất ôn nhu của anh trước đây, bây giờ lại là bộ mặt du côn của anh, nhất thời làm cho tôi không có cách đối phó. Sau đó trừng mắt oán hận mình tổn hại thừa lời, ngày thường nhanh nhẹn nhanh miệng như tôi, nhưng cũng chỉ có thể từ kẽ răng đưa ra hai chữ: “Vô, si!”

“Về vấn đề anh có ‘Xi’ hay không, dường như chúng ta đã muốn ‘đi sâu’ tìm hiểu rồi.” Buông dao nữa, anh cầm lấy khăn ăn chậm rãi lau miệng, “Nếu em đối với việc tự mình thực hành lần trước còn nghi ngờ, anh không ngại hy sinh một chút, lại cùng em ‘Thật sự nói chuyện’ một lần.”

Nghĩ đến ngày ấy hai người dẫn đến nụ hôn sâu đầy màu sắc kiều diễm, mặt tôi đỏ hồng, cuối cùng không kiên nhẫn duy trì cái gọi là lễ phép, cầm lấy di động trên bàn, cứ như vậy cầm phần rời đi.

Chỗ chúng tôi ăn cơm là một khu mở rộng mới khai trương không lâu. Bởi vì ở gần khu thương nghiệp mới hình thành, cửa hàng không nhiều lắm, rất khó gọi được taxi.

Tôi ở ven đường đợi một lúc, đến một chiếc xe taxi cũng không đi qua, liền chậm chậm đi về phía trước. Khi thì thỉnh thoảng dừng lại nhìn xung quanh chờ một lúc, nhìn thấy taxi mặc kệ có tấm biển “Trống xe ” hay không, đều vẫy tay ra hiệu.

Hoàng hôn mùa thu trong không khí lộ ra chút cảm giác man mác, tôi mặc áo khoác mỏng cùng quần bò lại thấy người khô nóng vô cùng. Vì thế, vừa đi vừa vung văng cánh tay, kích động vung tay, ý đồ làm cho nhiệt độ cơ thể hạ xuống một chút.

Từ lượng của tôi vốn không là gì, vừa rồi từ lúc di chuyển hai chân vung văng hai tay, rượu đã uống từ máu di chuyển đi khắp nơi trong thân thể, trong lồng ngực nhen nhóm một ngọn lửa bốc lên ngàn ngút, ngọn lửa cháy đỏ rực thiêu đốt vách tường dạ dày tôi, một chút, một chút, lại một chút, giống như muốn cho toàn bộ hơi nước trong thân thể tôi bốc hơi.

Không biết đã đi bao lâu, đợi tôi cảm thấy được suy nghĩ đã chậm rãi trở lên mê man, cảnh vật trước mắt hơi hơi mù sương, dưới chân bước chân càng ngày càng trở lên hư vô thì, vừa ngừng đầu, mới phát hiện bản thân đã đi qua khoảng ba trạm giao thông công cộng tới trước sân ga.

Sờ sờ khuôn mặt hơi nóng khác thường, tôi đi đến trước sân ga ngồi xuống ghế nghỉ ngơi. Lấy điện thoại cầm di động ra, ngón tay run run ấn bàn phím, dùng một chút ý thức còn sót lại gọi điện thoại cho Trình Quân.

Sau khi kết nối được điện thoại, có thể là tôi nói chuyện có hơi nói ngọng cùng nói năng lộn xộn, chưa nói được hai câu, Trình Quân phản ứng sang nói tôi uống rượu. Ngờ khi lo lắng hỏi địa điểm, anh ta vừa nói chuyện điện thoại với tôi, vừa lái xe chạy tới.

Tôi bên này đang đô đô theo anh ta thì thầm oán hận “Trình Quân, nhân phẩm em bây giờ càng ngày càng kém, đi đến ba chạm dừng chân cũng không gọi được taxi” thì, thanh âm tắt mất quen thuộc vang lên bên tai. Đưa điện thoại đi động để tới trước mắt, tôi híp mắt nghiên cứu hồi lâu, mới ra kết luận —— đi động hết pin.

“A a a! Mẹ ông trời, nhân phẩm của tôi khi nào thì kém tới nước này!”

Sau khi ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, tôi tựa đầu vào trên bảng quảng cáo đằng sau ghế ngồi, ngoan ngoãn ngồi ở đó chờ Trình Quân đến đón tôi.

Tôi không biết bản thân ngủ lúc nào.

Cũng không biết bản thân tỉnh lại lúc nào.

Thật ra, tôi biết anh vẫn luôn đi theo phía sau tôi.

Thật ra, khi anh lấy tay khê vuốt tóc tôi, giọng nói ấm nóng mềm mại gọi tôi “Hạ Tiểu Bạch” thì, tôi đã tỉnh.

Cho nên, khi anh kéo cánh tay của tôi, thật cẩn thận đem tôi công trên lưng thì, câu kia của tôi giống như than thở giống như rì rầm “Trình Quân, sao bây giờ anh mới tới nơi? Em rất nhớ anh.....” Là dựa theo men say, nói ra lời nói dối.

Đều nói “Lời sau khi uống rượu là thật”, tôi ngay cả sau khi uống rượu cũng kiên trì đến cùng dùng ý chí sức lực không còn lại bao nhiêu của mình nói ra những lời ‘nghĩ một đằng nói một nẻo’, đến nói dối như cuội cũng không sánh bằng, quả nhiên là tính hoa của chuyên nghiệp.

Sau khi nói xong câu nói kia, tôi rõ ràng cảm giác được thân thể anh trong nháy mắt cứng ngắc.

Tôi chờ lúc lâu, cuối cùng anh cũng không nói lại, trầm mặc đưa cái lưng cao ngạo đi về phía trước. Từng bước một, đi vững như vậy, im lặng như vậy.

Thân thể tôi dán sát vào lưng anh, cánh tay quàng qua cổ anh, cầm tựa trên vai anh, giữa một lần hít vào, tim phổi lồng ngực đều tràn đầy hơi thở trên người anh. Quen thuộc như vậy, mùi hương dễ chịu như vậy, làm cho người ta tham luyến như vậy.....

Đây là lần đầu tiên chúng tôi gần nhau đến như vậy.

Sau khi uống qua thuốc đắng, lại ăn mật ngọt, mới cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Sau khi đã trải qua nhiều ngày xa cách như vậy, lúc này tôi, đối với hơi thở ôn hòa từ trước tới nay chưa có, gần như tham lam mê luyến.

Tôi nghĩ đến, giải quyết dứt khoát, đau đớn nhận được sẽ ít đi một chút.

Tôi nghĩ đến, đau dài không bằng đau ngắn, dùng mấy tháng đau đớn ngắn ngủi bây giờ, đổi lấy cuộc sống cả đời yên ổn nhàn nhã yên tĩnh, là đáng giá.

Nhưng mà, thân thiết gần gũi như vậy, tất cả kiên trì của tôi đều tiến sát đến bờ vực.

Nước mắt từ khóe mắt yên lặng chảy ra, một giọt, một giọt, lại một giọt, vô thanh vô tức mà tiến vào trong áo sơ mi, cùng hòa làm một với mồ hôi trên cơ thể anh.

Trong nháy mắt này, mấy ngày nay dày vò cùng khổ sở tôi chịu đựng đã lớn thêm cả trăm lần, lớn thêm, lại lớn thêm —— lớn đến nỗi trái tim tôi không có cách gì chịu được.

Trong nháy mắt này, thật muốn cứ như vậy giả bộ mơ hồ, thật muốn cứ như vậy nằm ở trên lưng anh, cùng anh cùng nhau đi đến mãi mãi, nhan sắc tàn phai.

Ai nói, một đêm thương lão, không phải một loại hạnh phúc chứ?

Giờ khắc này, hận năm tháng vĩnh cửu, hận đời người đặng đặng.

※※※

Một đường công tôi trên lưng quay lại bãi đỗ xe, ở trước cửa xe đem tôi thả xuống, anh không đi mở cửa xe. Một tay giữ lấy thắt lưng tôi đỡ tôi tựa vào trên thân xe, một tay nâng cằm tôi bắt tôi nhìn thẳng vào anh, anh mang theo hơi thở dày đặc mùi rượu nồng một chút một chút lan tràn không gian, trong giọng nói nhỏ khàn khàn quần quýt lấy vài phần dụ dỗ, “Hạ Tiểu Bạch, mở to mắt nhìn anh là ai?”

Lông mi tôi run run, một trái tim đang đấu tranh, giọng nói anh lại vang lên, một chút một chút có tiết tấu dội vào màng nhĩ: “Nghe tốt lắm —— Cài thìa, anh là Hắc Oa của em.....”

Âm cuối cùng kia còn chưa tan biến, anh đưa môi lên che phủ.

Cái hôn này, anh hôn so với cái hôn nào trước đây cũng phải ôn nhu kiên nhẫn hơn.

Một lần, một lần, lại một lần.

Trần trọc lưu luyến, vòng đi vòng lại.

Anh giống như muốn thử loại phương thức triền miên này, đem nỗi buồn đè nén đã lâu nào đó, mà truyền lại cho tôi.

Nồng nàn như vậy làm cho người ta không thể bỏ qua tình yêu say đắm, thần kinh từ trong khoang miệng tỉnh tở, đầu đá lung tung vọt vào tim——

Một chút, một chút, lại một chút.

Một sóng, một sóng, lại một sóng.

Khéo léo, bám riết không tha.

Tích gió thành bão, góp ít thành nhiều.

Sâu nặng như núi vậy, tình mạch giống như biển tình, thẳng tắp đụng vào trái tim già nua xấu xí của tôi tăng tăng cứng rắn một chút một chút chia nấn xé bầy, cứ thế từng mảnh nhỏ, dần dần sụp đổ.

Một tăng vẩy vết thương mỏng manh tại trái tim kia, lại dựa vào cái gì sẽ còn “Vững như kiềng ba chân”?

Giờ khắc này, tôi rõ ràng hiểu được——

Anh yêu tôi, không chỉ là đem tôi trở thành một hình bóng.

Mà thôi.

Rượu, sở dĩ tốt đẹp.

Bởi vì chúng ta có thể mượn rượu giả điên.

Giờ khắc này, tôi chỉ muốn mượn sức rượu, thả lỏng chính mình điên cuồng mà trầm sâu đến tận cùng.

Khi tay tôi vịn vào thắt lưng anh, khi đáp lại nụ hôn của anh, anh lại quyết đoán rời đi đôi môi của tôi, lấy tay đỡ lấy mặt tôi, cặp mắt kia như mang theo mũi nhọn nhìn tôi gắt gao, một chữ một chữ hỏi tôi: “Hạ Tiểu Bạch, anh là ai?”

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, cười sâu kín, từ từ đáp: “Người, em, yêu.”

Đáp án ba phải như nào cũng đúng, hiển nhiên anh không hài lòng. Đem cái trán áp lại gần, để lên trán tôi, anh lại hỏi: “Nói, anh là ai?”

Cái tên kia đặt ở đầu lưỡi, mắt thấy như muốn nói ra, tôi cắn răng, ở trong lòng âm thầm kêu to ba tiếng “Minh là say rượu làm bậy! Minh là say rượu làm bậy!! Minh là say rượu làm bậy!!!” Sau đó, ngón tay đặt ở thắt lưng anh giữ chặt, kiềng mũi chân, muốn hôn cắn, cổ, cùng.....yết hầu anh.

Anh bị tôi vụng về như vậy, điên cuồng lại..... A, đói, khát? Động tác giật mình sợ run một chút, sau khi phản ứng lại, khó nhin “Um” một tiếng, đưa tay đẩy tôi ra, giọng nói khàn khàn, mà còn mạnh mẽ truy đuổi đến cùng: “Hạ Tiểu Bạch..... anh, là, ai? Hà?”

Tôi đương nhiên không đáp lại anh, hai tay nhanh chóng luồn vào trong áo anh, buồn bực ở dưới cằm trần trụi của anh hết nút lại cắn..... Ở chung lâu như vậy, cho dù hai người chưa từng vượt qua phòng tuyến cuối cùng, tôi đối với “Mảnh đất mẫn cảm” trên người anh ít nhiều cũng biết một hai chỗ. Mà bây giờ, tôi gió cuốn mây tan mà càn quét mọi chỗ, cũng là một trong số đó.

Mặc dù, “Khiêu khích” của tôi ngờ nghệch cũng không chuyên nghiệp, nhưng cũng khiến anh mất khống chế gần như điên cuồng đáp lại.

Trong bãi đỗ xe to như vậy, thi thoảng truyền đến tiếng ô tô khởi động hay tắt máy, trong không gian trống trải đen ngịt này chúng tôi lại gắt gao ôm lấy nhau lấp đầy chỗ trống cho nỗi nhớ và ôn nhu——dùng sức ôm nhau, liều chết triền miên, muốn huyết nhục phải hòa vào lẫn nhau.....

Dù tôi không phải người từng trải, nhưng cũng không phải người không biết cái gì.

Cho nên, khi anh lấy khóa điện từ mở cửa xe, sau khi mở ra cửa xe ôm lấy tôi đưa tôi vào sau xe thì, tôi nhắm chặt hai mắt, ngừng hô hấp, cắn môi dưới, căng chặt thần kinh, bắt đầu có chút sợ hãi lại không chút nào dao động chờ đợi——chờ đợi đau đớn, chờ đợi vui thích, cũng đợi đem bản thân hoàn toàn toàn, triệt triệt để để giao cho anh.

Đúng là anh từng cuồng vọng tiên đoán qua như vậy——từ tinh thần tư tưởng đến thân thể một, tác, không dòi!

Hết chương 40.

Chương 41: Hắc bạch xứng ๐sau phóng túng

【Càng là người tự ti, ở trước người mình yêu sâu đậm, càng không thể hạ thấp phong độ. Yêu thương một người, trở nên rất rất thấp, thấp đến nỗi từ trong bụi bản cũng có thể nở hoa, là chuyện mà người phụ nữ kiêu ngạo như Trương Ái Linh mới có thể làm được.】

※※※

Sáng sớm ngày hôm sau.

Khi tôi cứ như vậy tỉnh dậy, trong đầu dường như có kẻ tiểu nhân, cầm một cái chùy nhỏ “cong cong cong” gõ lấy đầu tôi, đau đầu đến muốn nứt ra.

Dụi dụi mắt, cố sức ngồi dậy, bên tai truyền đến một tiếng cười mềm mại: “Hạ tiểu thư, cô tỉnh rồi?”

Quay đầu, Di Tịnh đang ngồi ở ghế bên giường nhìn tôi, trên mũi còn đeo một cái kính lão, trên đầu gối mở ra một quyển 《Kinh Thánh》.

Tôi hơi ngạc nhiên, cố hống khàn khàn gọi một tiếng: “Di Tịnh.” Thoáng nhìn đồ trang trí quanh phòng, mới phát hiện nơi này là phòng ngủ cho khách ở nhà Mộ Nghịch Hắc.

“Tôi hôm qua Hạ tiểu thư say rượu, thiếu gia không có cách nào đưa cô trở về trường học, đã đưa cô về đây. Sáng sớm ngày hôm nay, cậu ấy nhận được điện thoại của lão gia, vừa mới rời khỏi đây được một lúc……” Di Tịnh thấy tôi có chút chậm chạp, quan tâm giải thích rõ với tôi, “Đúng rồi, thiếu gia giao cho tôi đun thuốc giải rượu cho cô, tôi gọi người dưới mang một chén lên cho cô?”

Nói như vậy, di cầm lấy quyển 《Kinh Thánh》 trên đầu gối rồi đứng dậy.

Tôi ngay lập tức xua tay, “Di Tịnh, không cần phiền hà như vậy. Đợi cháu rửa mặt chải đầu một chút, tự mình đi xuống uống là được rồi.”

“Như vậy cũng được……” Di cười cười, đi đến bên cạnh cầm đến một bộ quần áo mới, “Đây là quần áo mới nhân viên trong cửa hàng của Tử Du tiểu thư đưa tới, đợi cô rửa mặt xong rồi thay luôn?”

Tôi cúi đầu nhìn nhìn chiếc áo vải bông trên người nhận đến không còn hình dáng, mặt đỏ hồng, rầu rĩ “Vâng” một tiếng.

Sau khi Di Tịnh rời đi, tôi xuống giường cầm quần áo vào trong nhà tắm rửa mặt.

Cởi ra đồ lót trên người, nhìn trên cổ loang lổ dấu hôn, cả người tôi như có một loại cảm xúc trộn lẫn phức tạp thẹn thùng, thất vọng, cảm động cùng với…… bị thương một tầng một tầng bao phủ.

Tối hôm qua, mặc dù tôi có chút say rượu, nhưng trong lòng thật ra hoàn toàn biết chính mình đang làm cái gì. Thật lâu thật lâu trước kia, từ thời khắc tôi yêu anh, tôi đã nguyện ý đem tất cả những gì tôi có cho anh—chỉ cần anh cần. Mặc dù sau đó biết chúng tôi sau này không có hy vọng, ý niệm này trong đầu tôi cũng chưa bao giờ lay động.

Tối hôm qua, tôi mượn chút men say trêu chọc anh, chẳng qua là hy vọng có thể đem lần đầu tiên của chính mình, toàn vẹn đưa cho người tôi yêu nhất. Như vậy, về sau mặc dù tôi có ngủ chung gối người khác, cũng sẽ không có tiếc nuối. Ý nghĩ này, tuy rằng ích kỷ, nhưng cũng chính là sự vô tư lớn nhất tôi đối với tình yêu của bản thân.

Tối hôm qua, trong trái tim cùng thân thể tôi đều đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón tất cả thì, một giây cuối cùng, anh nhưng lại không có buông thả theo ngọn lửa bốc cháy hừng hực vốn đã cháy lan ra đồng cỏ cháy rụi gần như không thể kháng cự được. Sau khi có chút khó khăn từ trên người tôi rời đi, anh giống như đem toàn bộ ý nghĩ muốn tôi biến mất kéo tôi ngồi dậy, ngón tay thon dài như ngọc vỗ vỗ cái ót của tôi, gắt gao ôm lấy đầu của tôi, nghiêng đầu hôn lên thái dương tôi, môi dán lên làn da tôi, khàn khàn nói: “Tiểu Bạch, lần đầu tiên của em, không nên ở chỗ này, lấy cách như này giao cho anh……”

Tôi có chút tuyệt vọng nhắm mắt lại, đưa tay ôm lấy anh, dường như dùng hết sức lực cơ thể.

Ngực anh kịch liệt đập phồng, sau đó cúi đầu ở giữa lòng mây, ánh mắt, cánh mũi, trên gương mặt tôi thừa thốt in lại tất cả đấu tranh cùng ảm ảnh, câu kia giống như than thở giống như rì rào giống như bắt đắc dĩ hơi thở ở bên tai tôi thật lâu mới quay đi, dường như muốn nghiền nát lục phủ ngũ tạng tôi.

Anh nói: “Tiểu Bạch, trái tim anh yêu em, anh luyện tiếc……”

Trái tim anh yêu em, anh luyện tiếc.

Trên thế giới tám chữ êm tai nhất, trôi qua như vậy.

Chớp mắt một cái, nước mắt tôi rơi.

※※※

Tắm rửa qua loa một chút, sau khi làm khô tóc, tôi thay quần áo Tử Du cho người mang tới.

Nửa người trên tạo hình rất khác biệt áo lông cổ hình chữ V với khăn quàng cổ màu đen khắc rồng, đem dấu hôn trên cổ tôi vừa che hết. Nửa người dưới quần màu đen hơi phồng một chút, phồng phồng ở bên hông, hoàn toàn hủy đi đường cong của quần.

Nhìn số đo trên quần, tôi có chút tự giễu nghĩ: Đây có phải “Vĩ anh mà hao mòn heo úa” trong truyền thuyết?

Sau khi xuống lầu, Di Tĩnh vì tôi đã chuẩn bị bữa sáng cực kỳ phong phú.

Thịnh tình khó khước, mặc dù tôi không hề biết vị gì, xuất phát từ tôn trọng đối với di ấy, vẫn bắt chính mình uống hết một bát lớn thuốc giải rượu, ăn một cái bánh sandwich.

Trong lúc đấy, di ấy vẫn ngồi bên cạnh đưa mắt nhìn tôi, nói với tôi một chút việc nhỏ.

Khi tôi hỏi đến thân thể phụ thân Mộ Nghịch Hắc khôi phục thế nào rồi, di ấy vừa thờ dài vừa nói: “Cuộc phẫu thuật của lão gia rất thành công, đáng nhẽ đã xuất viện trở về nhà cũ Mộ Dung gia ở thành Nam điều dưỡng, nào biết thời gian trước bởi vì thiếu gia cùng tỷ tỷ thiếu gia nổi lên tranh chấp, bị lão gia gặp được, hỏa khí bốc lên, tức giận đến bất tỉnh nhân sự ngay tại chỗ. Từ sau lần thứ hai nhập viện, đến bây giờ vẫn chưa thấy khôi phục……”

Nghe di nói như vậy, đầu tiên trong đầu tôi liên tiếp bay qua mấy ý nghĩ, đắn đo một lúc, hơi do dự hỏi di ấy: “Di Tĩnh, di có biết anh ấy có chuyện gì lại xuất hiện xung đột với chị gái anh ấy hay không?”

“Tôi hỏi, thiếu gia cũng không nói. Chỉ biết là lúc đó hai người tranh cãi rất gay gắt, tỷ tỷ thiếu gia tức giận đến cho thiếu gia một cái tát. Bên kia lão gia nghe được động tĩnh từ phòng ngủ đi ra, nhìn thấy dấu tay trên mặt thiếu gia, nhất thời hỏa khí bốc lên, tức giận bất tỉnh ngay tại chỗ……”

Thờ dài, Di Tĩnh còn nói: “Hạ tiểu thư có lẽ không biết, Mộ Dung lão gia gần nửa đời người mới có một đứa con trai là thiếu gia, thêm nữa mẫu thân của thiếu gia sớm qua đời, mấy năm nay lão gia đối với thiếu gia quả thực sùng không thể nói. Đừng nói nửa cái tát, tôi đoán ông ấy ngay cả lớn tiếng quát thiếu gia cũng chưa từng có. Đây lại vừa nhìn thấy đứa con bảo bối trên mặt xuất hiện một bàn tay đỏ ửng, làm sao lại không tức giận? Lần trước khi tôi đến bệnh viện đưa canh bỏ dưỡng cho lão gia, ở ngoài phòng bệnh nghe thấy lão gia mắng tiểu thư ‘Ý chí sắt đá, một chút tình người cũng không có, có phải hay không cũng muốn em trai mình bị bản thân hủy hoại mới an tâm’ nói đủ mọi chuyện. Tuy rằng không biết hai người đến tột cùng vì sao ồn ào thành như vậy, theo tôi thấy, lần này sai hấn là không phải là của thiếu gia……”

Tôi im lặng nghe, trái tim quần đau—kiểu ngạo như vậy, không một ai sánh bằng, bị chính chị gái của mình cho một cái tát, cha lại tức giận đến vào bệnh viện, trái tim anh so với bề ngoài hẳn là bị thương trầm trọng hơn nhiều?

Kỳ thật, mấy ngày nay trong lòng tôi cũng hiểu được: Người như Mộ Nghịch Hắc, sau khi biết chị anh tìm tôi thì, chắc chắn sẽ đi tìm xem ngày hôm đó chúng tôi đến tột cùng đã nói những cái gì. Ít hoặc nhiều, anh nhất định đã biết một chút về chuyện của cha tôi.

Không một chữ nào anh đề cập đến nguyên nhân, trong lòng tôi cũng biết rõ.

Muốn biết trong kịch bản sau khi cô bé lộ lem gặp phải khó khăn, thà rằng hướng đến người kỹ sĩ mình không yêu xin giúp đỡ, cũng không muốn mở miệng với hoàng tử của mình sao?

Bởi vì——

Càng là người tự ti, lòng tự trọng càng nặng.

Càng là người tự ti, ở trước người mình yêu sâu đậm, càng không thể hạ thấp phong độ.

Yêu thương một người, trở nên rất rất thấp, thấp đến nỗi từ trong bụi bần cũng có thể nở hoa, là chuyện mà người phụ nữ kiêu ngạo như Trương Ái Linh mới có thể làm được.

Cô bé lộ lem chân chính, sau khi được hoàng tử đưa lên thành công chúa, kỳ thật là không có dũng khí để cho chàng thấy bản thân hèn mọn đến không cùng. Bởi vì, một vài thứ sẽ chọn thời điểm nhắc nhở nàng, giữa nàng và hoàng tử chênh lệch lớn thế nào.

Mấy ngày nay, tôi ngậm miệng không đề cập tới, anh cũng không hỏi, nói đến ngọn nguồn, chẳng qua là anh giúp tôi bảo vệ chút kiêu ngạo cùng tự tôn nức cười của tôi trước mặt anh mà thôi!

Tôi yêu người đàn ông này, lo lắng cho tôi, cho tôi bây giờ đều rất cẩn thận chu toàn như vậy.

※※※

Sau khi dùng xong bữa sáng, bởi vì sau bữa trưa tôi có khóa học, không đợi Mộ Nghịch Hắc trở về, đã phải rời đi. Di Tĩnh không giữ tôi lại được, khẳng khái để cho lái xe đưa tôi về trường học.

Trở lại phòng, vừa mở cửa ra Thần Thần đã tiến lên mắng tôi: “Hạ Tiểu Bạch, cả một đêm mày chạy đi đâu? Mày có biết không, Trình Quân tìm mày đến muốn điên lên rồi?”

Nó đột nhiên hét to như vậy, tôi mới nghĩ đến chuyện tối hôm qua tôi gọi điện thoại cho Trình Quân tới đón. Vội vàng hỏi mượn nó điện thoại, gọi điện qua cho Trình Quân.

Nửa giờ sau, xe Trình Quân dừng ở dưới lầu.

Tôi vội vàng từ kí túc xá đi ra, còn không có tới kịp mở miệng nói chuyện, anh ấy đột nhiên đưa tay kéo lấy tôi ôm vào trong lòng, gắt gao ôm thật chặt, sức lực kia như muốn nghiền nát xương tôi.

Tôi hơi hơi giãy một chút, hơi hơi bất an, nhẹ giọng chậm nói: “Trình quân, anh làm sao vậy?”

Cánh tay anh ấy nắm thật chặt, cầm gắt gao để trên bả vai tôi, dồn dập thở dốc bên tai tôi, qua lúc lâu, mới nói: “Tiểu Bạch, anh tìm em cả một đêm, em muốn anh lo lắng đến chết.....”

Có lẽ là vì nguyên nhân học Quốc Họa, tính cách anh ấy cũng trầm tĩnh như nước, tuy có gọn sóng, nhưng lại không nổi sóng.

“Em muốn anh lo lắng đến chết.” Lời nói như vậy không phù hợp với khí chất phong khinh vân đạm của anh ấy, tôi là lần đầu tiên từ trong miệng anh ấy nghe được. Tức khắc, trong lòng như là đánh đổ năm bình gia vị, chua ngọt đắng cay mặn, tận sâu trong lòng.

Trước kia, đối mặt với ai anh ấy cũng nho nhã lễ độ, lịch sự, tôi thật hy vọng anh ấy có thể giống như bây giờ, lấy một loại phương thức dường như mất hết ý thức đem tôi ôm vào trong ngực, nói cho tôi biết “Em đối với anh mà nói là đặc biệt”.

Khi đó, anh ấy không có nắm lấy tôi.

Hiện tại, cuối cùng anh ấy cũng không bắt được tôi.

Hai người đi vào một quán mì trong trường học, tôi mua cho anh bát mì thịt bò, ngồi đối diện nhìn anh ấy ăn.

Bởi vì một đêm không ngủ, giờ phút này ở dưới mắt một mảng thâm quầng, sắc mặt cũng trắng bệch không có chút máu. Tôi thấy phát hoảng, tình cảm giục anh ấy: “Trình Quân, anh ăn nhanh lên, ăn nhanh trở về nghỉ ngơi sớm một chút. Anh có biết không, sắc mặt anh bây giờ trắng đến nỗi có thể so sánh cùng ma cả rỗng đó!”

Anh ấy không nói, cúi đầu chậm chậm ăn mì.

Một bát mì, anh ấy ăn gần hai mươi phút.

Buông chiếc đũa, cầm lấy giấy ăn lau lau khóe miệng, anh ấy nâng mắt nhìn tôi, mở miệng nói câu đầu tiên kể từ sau khi ngồi xuống đây: “Tiểu Bạch, em tối hôm qua ở cùng một chỗ với anh ta sao?”

Ánh mắt tôi sáng lên một chút, rầu rĩ “Ừ” một tiếng.

Anh ấy im lặng nhìn tôi một lúc, đứng dậy, “Chúng ta đi thôi.”

Hai người đi đến trước xe, anh ấy mở cửa xe, không ngồi vào trong xe ngay. Tay vịn cửa xe, anh ấy hơi nghiêng đầu, ánh mắt dừng trên cổ tôi một lúc lâu, thanh âm âm trầm nói: “Khăn quàng cổ này rất được, chỉ là chỗ rộng nhiều lắm, như vậy sẽ không ấm. Từ nhỏ cổ họng em đã không tốt, thời tiết bây giờ chuyển lạnh, phải chú ý giữ ấm.” Hơi hơi nhũn mảy, “Sau khi trở về, đổi chiếc áo lông cao cổ đi?”

Tôi theo bản năng nâng tay sờ sờ cái khăn quàng quanh cổ, gật đầu: “A, biết rồi.”

Anh ấy hơi nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, còn nói: “Còn có, nhớ tìm một chiếc khăn ấm chườm nóng một chút, như vậy máu tụ sẽ nhanh tan hơn.”

Tôi “A” một tiếng, vừa định hỏi anh ấy “Máu tụ gì?” Trong đầu chốc lát hiểu ra, đột nhiên nhớ tới cái cổ loang lổ đầy dấu ô mai, mặt thoáng cái đỏ bừng, cả người vừa thẹn lại quẫn, nhất thời không biết nên nói tiếp như thế nào.

“Em, hai người tối hôm qua.” Anh ấy do dự mở miệng, cuối cùng lại không có lời nữa. Khẽ thở dài một hơi, ngồi vào chỗ lái, nhanh chóng khởi động xe.

Nhìn chiếc đuôi xe tuyệt đẹp rời đi, sau đó tôi đứng ở tại chỗ ngơ ngác một lúc lâu.

Vừa rồi, thật ra tôi có thể giải thích.

Nhưng, câu “Bọn em chưa xảy ra chuyện gì” kia giữ lại đầu lưỡi không buông, rốt cuộc cũng không thể nói ra.

Bởi vì, đáy lòng có âm thanh một mực nói cho tôi biết: Để cho anh ấy hiểu lầm cũng tốt.

Đề cho anh ấy hiểu lắm, cũng tốt.

Tôi vốn không có gì có thể cho anh ấy nữa, hà tất lại đề cho anh ấy có hy vọng chứ?

Thật ra——

Đối với Trình Quân, không phải tôi không đau lòng.

Đối với loại tình cảm tiền thối lưỡng nan ngày hôm nay, không phải tôi không khổ sở.

Có đôi khi, tôi thậm chí nghĩ rằng: Nếu người tôi yêu là anh ấy, thật tốt?

Nếu tôi yêu người luôn luôn ở bên cạnh tôi, người đàn ông ấm áp giống như anh trai, nhất định tôi sẽ không mệt như thế này.

Là ai từng nói qua: Có một số người, có một số việc, bạn bỏ lỡ nhất thời, đó là bỏ lỡ cả đời.

Trước kia, tôi không hiểu.

Bây giờ, tôi thấm nhuần thật sâu.

Trình Quân.

Anh ấy là tình yêu tôi đã lỡ mất.

Về sau, cho dù tôi không thể đến với Mộ Nghị Hắc, người bên cạnh tôi, cũng sẽ không phải là anh ấy.

Bởi vì..... Tôi, luyến, tiếc.

Tôi luyến tiếc người đàn ông giống như anh trai ở bên cạnh mình nhiều năm như vậy, cả đời không có cơ hội gặp lại tình yêu chân thành.

Hết chương 41.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Hắc Bạch xứng đôi ๑ Chân tướng rõ ràng

【“Xem đi! Hạ Tiểu Bạch, mày cho rằng mày đã để đoạn tình đầu đau khổ kia ra đi rồi sao? Đứa ngốc! Nhìn xem đi! Người mà mày từ mười năm trước cùng người yêu bây giờ của mày, thật ra là một người đấy!”】

※※※

Buổi tối, Mộ Nghị Hắc đến trường học gặp tôi.

Cúp điện thoại, tôi thay áo lông cao cổ, khoác thêm một cái áo khoác bên ngoài, mặc quần thể dục, đi giày vải xuống lầu.

Khi ra khỏi ký túc xá, anh đang tựa vào trước xe hút thuốc. Cúi đầu xuống, tay ấn thái dương, trong dáng điệu hoàn toàn mệt mỏi, lúc này ần ần lộ ra vài phần ủ rũ.

Cách hơi lạnh bóng đêm, nhìn anh như vậy, trong trái tim tôi dường như bị người ta ném cho một hòn đá nhỏ, sóng lăn tăn một vòng một vòng lan ra, đâm đến vách tường trái tim ần ần lâm râm đau đớn.

Hít sâu một hơi, lại kéo chiếc áo lông cao cổ lên trên, tôi đưa chậm bước chân đi qua. Khi đến gần anh một đoạn vài bước chân, anh mới phát hiện ra, đột nhiên quay sang, không kịp thu hồi vẻ mặt vô cùng lo lắng trên mặt trong nháy mắt rơi vào mắt tôi.

Tôi hơi hơi sững sốt, vừa muốn nhìn kỹ những cảm xúc vụn vặt ít khi xuất hiện trên mặt anh, anh đã giúi điều thuốc, thay thế là vẻ mặt thông dong bình tĩnh, ánh mắt dịu dàng nhìn tôi cười yếu ớt chậm nói: “Tiểu Bạch, lần này em lại chỉ để cho anh chờ mười lăm phút, thật sự là làm cho anh được sung mà kinh ngạc.” Giọng nói hoàn toàn là trêu đùa.

Là phái nữ, sau khi đã xảy ra chuyện tối qua như vậy, dù da mặt có dày như tôi, giờ phút này đối mặt với anh, cũng có hơi chút lúng túng.

Cẩn cẩn môi dưới, tôi đang chăm trước mở miệng như thế nào, anh cong mi cười yếu ớt, giành quyền nói trước với tôi: “Hạ Tiểu Bạch, đi với anh một chút đi? Anh có lời muốn nói với em.”

Tôi chân chờ một chút, chậm chậm gật đầu: “Vâng.”

Đêm thu, gió lạnh hiu hiu, ánh trăng chọc người.

Hai chúng tôi ở trong vườn trường chậm chậm bước đi, không có tiếng nói cũng không có đụng chạm chân tay, hai người đều mang đầy tâm sự, đều tự giữ im lặng. Dưới bóng đêm, chúng tôi như vậy dường như không giống đôi tình nhân đã chia tay, lại giống cặp thanh niên vừa mới bắt đầu yêu như năm xưa. Tha thiết gần gũi, lại thẹn thùng hành động. Tha thiết lắng nghe, lại thẹn thùng mở miệng.

Đi vào sâu trong vườn trường, anh cởi chiếc áo khoác trên người trải lên chiếc ghế đá bên đường, ngảng cằm, ánh mắt trong suốt nhìn tôi: “Ngồi ở đây một lúc đi?”

Tôi gật đầu.

Sau khi tôi cứ như vậy ngồi xuống bên cạnh anh, thừa dịp tôi cúi đầu để ý quần áo bên dưới, bất ngờ không kịp đề phòng bị anh đưa tay nắm chặt lấy tay trái của tôi, gắt gao giữ trong tay.

Tôi tránh một chút, anh lại giữ càng chặt.

Nhiu mày trừng anh, anh lại cười: “Em yên tâm, anh chỉ nghĩ nắm tay em một chút, sẽ không làm chuyện gì đâu.”

Lời này, anh nói vừa chậm vừa mềm mại, ánh mắt lại chân thành, dưới lòng tôi mềm mại, không thể kiên trì, tuy anh nắm

Dưới ánh trăng, hai người sóng vai ngồi ở trong vườn trường vắng bóng người, lặng lẽ ngồi. Trên trời vô số ánh sao lấp lánh, trên mặt đất bóng người thành đôi, tay của tôi được anh nắm lấy, cảm giác ấm áp trầm ổn từ trước đến nay chưa từng cảm thấy.

Tình cảnh tốt đẹp yên tĩnh như vậy, làm cho tôi đột nhiên nhớ tới một câu hàng trăm ngàn năm nay được mọi người truyền tụng: Cháp từ chi thủ, dữ từ giai lão. [1]

Trước kia, nghe câu đấy, chỉ cảm thấy lãng mạn tuyệt vời, trong lòng cũng không cảm thấy xúc động bao nhiêu.

Lúc này, tám chữ này đột nhiên quay trở về trong đầu, một lần lại một lần, từng chữ đều giống như là khát vọng tình yêu sâu kín nhất mà thật xa vời mà tôi có thể với tới, cào cào khiến vết thương đáy lòng càng thêm khó chịu.

Hạ Tiểu Bạch, tối nay mày đi ra gặp anh ấy, không phải muốn giải thích hành vi làm bậy sau khi say rượu, cũng không phải đại diện cho cái gì cả?

Làm sao?

Mới chỉ được anh ấy cầm tay một chút, mày đã dao động rồi sao?

Mày cứ trái phải đưa đi đưa lại như vậy, ý chí không giữ vững, là vẫn muốn rồi ren trong đoạn tình cảm này, cả đời không thể siêu sinh sao?

Dưới đáy lòng tôi cứ như vậy chất vấn bản thân mình một phen, cắn chặt răng, tăng lực cánh tay, ý đồ muốn rút tay ra khỏi bàn tay anh.

Anh nhận thấy được ý muốn của tôi, xương ngón tay nắm thật chặt, nghiêng mặt nhìn tôi, khóe môi giữ ý cười, sau đó chậm chậm nói ra một câu, đầu óc tôi cứng đờ, cả người như cây gỗ ở đó.

Anh hỏi tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em có nguyện ý gả cho anh hay không?”

Tôi nhếch khóe môi, ánh mắt hoảng sợ nhìn anh.

Ánh mắt anh trong sáng rõ ràng, sáng ngời mà lại mềm mại như lụa, khóe miệng tràn đầy ý cười, khiến cho cả người anh nhìn qua có loại dịu dàng quý dị. Tiến thật sâu vào trong mắt tôi, mỗi một chữ một chữ anh nói thật chậm mà lại tao nhã: “Tiểu Bạch, thực xin lỗi. Anh không có thời gian từ từ theo đuổi em, anh không có thời gian xử lý tốt tất cả mọi chuyện, chờ em từng bước một đi vào trái tim anh.”

Nói như vậy, mặt khác một bàn tay anh từ trong túi quần lấy ra một cái nhẫn kim cương có kiểu cách rất đặc biệt, cúi mắt, dùng một loại tốc độ cực kỳ từ tốn, một chút một chút tiến tới đeo lấy ngón giữa tay trái, trang nghiêm cương quyết như vậy, không để tôi cự tuyệt như vậy.

Tất cả cái này đều đến rất đột ngột, rất mờ ảo, quá ngoài dự đoán của mọi người, nhất thời tôi không kịp hoàn hồn. Chỉ cảm thấy trong đầu chỉ còn một loạt chữ lấp lánh ánh quang bay qua bay lại —— đây là cái tình huống gì?!

“Đây là chiếc nhẫn cha anh cầu hôn mẹ anh năm đó, em xem, em đeo rất thích hợp?” Anh đưa mắt nhìn tôi cười, trong mắt phản chiếu ánh sáng kim cương, ánh sáng rực rỡ, chói mắt, làm cho người ta không dám nhìn gần.

Từ từ lấy lại tinh thần, cup mi mắt tránh đi cái nhìn chăm chú của anh, nhìn chiếc nhẫn kim cương rạng ngời rực rỡ giữa ngón tay. Bởi vì không hiểu đá quý, tôi không thể nhìn ra số cara cùng độ thuần khiết, chỉ cảm thấy khối đá nhỏ được khảm trên chiếc nhẫn bạch kim kia rất chói mắt, đẹp đến khiến cho người ta hoa mắt chóng mặt.

Ngẩng đầu, trong mắt anh sâu xa mà lại u buồn. Không biết là quá nhạy cảm hay làm sao, trong chớp mắt bốn mắt giao nhau, tôi giống như từ trong màn đêm đen tối nhìn thấy con người đen trầm, nhìn thấy một loại cảm xúc xa lạ, một loại cảm xúc có tên là “lo âu bất an”.

Sốt ruột, lo âu?

Bất an?

Hai từ này, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ thuộc về anh.

“Mộ Nghịch Hắc, đêm nay anh làm sao vậy?”

Đêm nay vừa thấy mặt, biểu hiện anh liền có chút khác thường. Cái này, còn nói “Không có thời gian”, lại đột nhiên cầu hôn, không khỏi làm cho tôi cảm thấy có chút sợ hãi. Đầu óc đầy chật nghi vấn hóa thành câu nói lưu tới đầu lưỡi, đi ra liền biến thành một câu nói chứa đầy sự lo lắng.

Mi mắt anh run rẩy, “Tiểu Bạch, bởi vì đột nhiên có chuyện xảy ra, nói một chút, bây giờ anh không biết nên nói với em như thế nào. Em cho anh một chút thời gian, để cho anh suy nghĩ một chút. Ngày mai, anh sẽ dẫn em đi gặp một người, đến lúc đó anh sẽ đem tất cả mọi chuyện nói với em.” Dùng sức rất nhanh đeo nhẫn cho tôi, anh nhìn tôi, vẻ mặt còn thật sự dịu dàng mà từ trước đến nay chưa từng có, “Bây giờ, mặc kệ đáp án trong lòng em là cái gì, cũng sẽ không phải là đáp án cuối cùng trong lòng em. Sau ngày mai em có thể biết tất cả, anh sẽ cho em quyền lựa chọn. Nếu, khi đó em còn khẳng khái muốn rời khỏi anh, anh sẽ tôn trọng nguyện vọng của em, buông tay em đi.” Cúi đầu hôn lên ánh sáng ngọc giữa ngón tay tôi, “Nhẫn này, mời em trước tiên bảo quản giúp anh.”

Có lẽ là cảm xúc mơ hồ trong ánh mắt anh ảnh hưởng đến tôi, nghe xong lời nói này của anh, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi là—anh muốn nói cho tôi chuyện kia, rất có thể sẽ làm cho tình yêu của chúng tôi, cứ như vậy đi tới cuối cùng.

※※※

Dường như cả một đêm tôi không ngủ.

Cuộn mình ở trong chiếc chăn mỏng, dựa vào ánh sáng mong manh của chiếc điện thoại, chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay giữa phản chiếu ánh sáng, dường như phải nhớ kỹ mỗi một góc cạnh hình dáng của nó.

De Beers từng có một câu quảng cáo mê hoặc hàng ngàn ngàn vạn trái tim của phụ nữ: “Kim cương là vĩnh cửu, một viên lâu dài vĩnh viễn.”

Người thời nay có câu: “Người đàn ông mua kim cương cho bạn, không nhất định là thật sự yêu bạn. Nhưng người đàn ông ngay cả kim cương cũng không mua cho bạn, vậy người đó nhất định không yêu bạn.”

Hai câu nói trên cùng một chỗ như vậy, làm cho kim cương dường như trở thành một loại chứng minh trung trình cho tình yêu. Nhưng là, tình yêu giữa trần tục, lại có thể giống như thời gian vĩnh cửu của kim cương, không thể phá vỡ?

Cô gái trẻ tuổi có thể hô to “Không kim cương không cưới”, trước kia cảm thấy rất trần tục, bây giờ nghĩ lại một chút, bỗng nhiên cảm thấy: Nếu nhất định không thể có được tình yêu xinh đẹp vĩnh cửu, có viên kim cương vĩnh cửu đáng giá cũng tốt rồi.

Đem nhẫn từ từ thu vào trong lòng bàn tay, góc cạnh lạnh lẽo cứng rắn đâm vào tay khiến trái tim tôi sinh đau.

Cha, mẹ, con cũng không thể tham luyến ánh sáng ngọc kim cương, vứt bỏ đi dấu tránh, vì tình yêu ích kỷ một chút?

※※※

Ngày thứ hai.

Buổi sáng mười giờ, tôi nhận được cuộc gọi từ dây số xa lạ.

Cúp điện thoại, tôi đơn giản chuẩn bị một chút, lưng đeo ba lô vừa đi ra khỏi ký túc xá, lái xe lần trước tới đón tôi đi gặp Mộ Dung Tĩnh Ti đã đứng ở dưới lầu.

Lần thứ hai ngồi ở trong chiếc xe Bentley xa hoa, lòng tôi đã không còn giống như lần đầu thấp thỏm lo âu. Thậm chí, trước khi tôi xuống xe, còn có thể nghĩ đến muốn tháo chiếc nhẫn kim cương, cất vào trong túi ba lô.

Tôi ở trong căn phòng được trang trí vô cùng lịch sự tao nhã, khi uống xong chén trà thứ hai rồi, Mộ Dung Tĩnh Ti đến trễ còn thông dong.

Khi bà ấy đẩy cửa đi vào, tôi lễ phép đứng dậy, vừa muốn cúi người cung kính gọi bà ấy một tiếng “Giáo sư Ti Từ”, đi cùng với một trận tiếng cáo gót dồn dập là một tiếng ‘Ba’ thanh thúy vang lên, mặt tôi hơi hơi lệch sang một bên, đầu ông ơ, trước mắt một mảng mơ hồ, trong lỗ tai ông ơ một chút, tất cả đều là âm thanh “Ông ơ”.

Tôi sững sờ trong vài giây, mới phản ứng lại được: Tôi bị bà ấy tàn nhẫn cho một cái bạt tai!

Thật sự là rất tàn nhẫn mà!

Một cái tát, khiến bên khóe miệng tôi khê chảy ra tơ máu!

Nâng tay lấy mu bàn tay lau lau khóe môi, tôi hít sâu một hơi, vừa muốn ngẩng đầu nhìn bà ấy, một tập ảnh chụp đã hướng tới tôi đổ ập xuống, nhất thời, trong không trung một màn ảnh rơi, tôi nhìn thấy có chút hoa mắt.

Mộ Dung Tĩnh Ti một thân quần áo đoan trang đứng trước mặt tôi, cách một màn ảnh chụp tung bay, đuôi lông mày nhú lại liếc tôi, khóe môi màu đỏ tươi hơi hé ra một chút, phun ra lời nói từng chữ như đao: “Hạ Tiểu Bạch, tôi vốn tưởng rằng cô xuất thân thư hương thế gia [2], mặc dù không xưng biết chữ có lẽ, ít nhất cũng biết tiến biết lùi, biết liêm sỉ. Thế nào mà cô lại có thể ti tiện đến mức này, mưu toan dùng thủ đoạn lan truyền bức ảnh này nắm lấy Tĩnh Huyền!”

Tôi bị bà ta chỉ trích cùng chửi rủa giống như súng máy “Bùm bùm” khiến ý nghĩ cứ như vừa trải qua một giấc mộng. Cúi đầu nhìn về phía ảnh chụp rơi đầy trên mặt đất, mới giật mình biết tại sao bà ấy lại tức giận nhiều như vậy.

Trong bức ảnh phân tán đầy dưới đất, đều là hình ảnh của tôi và Mộ Nghị Hắc——

Dưới ánh đèn đường ấm áp, tôi vừa đi bên đường vừa đưa hai tay áp lên má giữ ấm, anh ấy ở sau chỗ tôi năm thước, đi theo đằng sau tôi, ánh mắt mềm mại, khóe miệng cầm cười.

Tôi ngồi ở ghế chờ xe bus không một bóng người gọi điện thoại, hai tay anh khoanh ở trước ngực, yên lặng chờ ở một bên, nét mặt trang nhã, ánh mắt khó lường.

Khi tôi nghiêng đầu tựa vào trên biển quảng cáo yên lặng ngủ, anh đứng ở trước mặt tôi, cúi đầu, lấy tay khẽ vuốt tóc tôi, đường nét sườn mặt từ góc độ chụp ảnh nhìn qua, có một loại dịu dàng đến kỳ lạ.

Vẫn là dưới ánh đèn đường ấm áp, tôi nằm ở trên lưng anh, hai chân được hay bàn tay anh nâng lên, hai tay quàng qua cổ anh, cầm để trên vai anh ấy, sắc mặt ngủ cũng bình yên. Anh hơi cúi lưng, từng bước một, đi được đến mà như vậy trầm ổn.

Dưới bãi đỗ xe trống trải tối tăm, chúng tôi gắt gao ôm nhau, liều chết triển miên, hai người vội vàng hướng về phía đối phương đòi hỏi sự dịu dàng, hình ảnh kia khó có thể làm cho người ta không đỏ mặt.

Hé ra, hé ra, lại hé ra.

Trong mỗi một bức ảnh, dường như đều cất giấu một câu chuyện xưa, một đoạn tình.

Tôi từ nhỏ đã có chứng bệnh sợ hãi đối với ống kính, không phải thật sự cần thiết, rất ít đối mặt với ống kính. Cùng một chỗ với Mộ Nghị Hắc trong khoảng thời gian này, trừ bỏ lúc trước Trương Tử Du dùng Pola chụp ảnh cho chúng tôi ra, hai chúng tôi chưa bao giờ cùng nhau chụp qua một bức.

Cho tới bây giờ tôi cũng không biết, thì ra một mẫu chuyện ngắn chúng tôi ở cùng một chỗ, rơi vào trong ống kính, lại lộ ra rõ ràng ở trên tờ giấy kia, bức hình kia thật là đẹp như vậy.

Có đẹp đến đâu, chỉ cần liếc mắt một cái, liền khiến nước mắt tôi tuôn rơi như mưa không thôi.

Hình ảnh trước mắt dần dần mờ hồ, thanh âm bên tai lại ngày càng rõ ràng.

Bà ta nói: “Cha tôi về nước lần này, vốn là vì mời dự họp hội tiếp đãi ký giả, đem thân thể Tĩnh Huyền thông báo cho cả thế giới. Mà nó cố gắng chối từ để bảo vệ cô, lặp đi lặp lại nhiều lần kéo dài thời gian hội thông báo. Cha tôi lần này đột nhiên ngã bệnh, mấy ngày nay Tĩnh Huyền thường túc trực ở bệnh viện chăm sóc, dù thân phận của nó chưa công khai, nhưng dưới sự theo dõi cùng phỏng đoán có lẽ giới truyền thông đã đoán ra được tám chín phần. Bởi vì nó lo lắng ảnh hưởng tới cô, sử dụng tất cả các mối quan hệ, đem tin tức phong tỏa đến giọt nước cũng không lọt ra. Cái kia khó có thể khiến bọn chó săn không đáng lên? Cô có biết hay không, đêm đó khi các người xuống xe quần áo bừa bãi, từng này bức ảnh được người ta lật xem thường thức, chuẩn bị tính toán hôm sau đến Mộ Dung gia bán được mấy con số.”

Tôi ngạc nhiên nhìn bà ta.

Bà ta nhếch môi cười khinh miệt: “Như thế nào? Chẳng lẽ cô cho rằng cuộc sống yên tĩnh trước đây của cô, là cô nên có được sao? Hiện tại, không riêng gì cô, liền ngay cả người thân của cô, bạn bè, người quen, bọn họ vốn dĩ có cuộc sống yên bình, đều là giả dối! Mỗi ngày mỗi phút mỗi giây, không biết có bao nhiêu ống kính ẩn núp dưới bóng tối, yên lặng ghi lại từng chút nhỏ nhất trong cuộc sống của họ. Bởi vì, khi Mộ Nghị Hắc lấy tên Mộ Dung Tĩnh Huyền —— thân phận người nổi nghiệp Mộ Dung gia đòi thứ tư, người thừa kế tương lai của tập đoàn Phong Hòa, cháu ngoại chủ tịch tập đoàn Chu Thị xuất hiện ở trên trang đầu các báo, làm bạn gái Mộ Dung Tĩnh Huyền công khai duy nhất trong mắt năm gần đây, Hạ Tiểu Bạch cô cùng tất cả những người thân bên cạnh, đều sẽ trở thành những nội dung tin tức mà báo trí tranh nhau đưa tin. Bối cảnh gia đình cô, quá trình trưởng thành, lịch sử yêu đương, thành tích học tập, quan hệ giao tiếp, tính cách phẩm chất con người đều được đưa lên đầu báo. Đến lúc đó, cho dù tôi công khai chuyện của cha cô, cô cho là, không lỗ hồng không lộ ra, tận dụng triệt để cô nghĩ rằng bọn chó săn sẽ không đào ra được chuyện này sao? Đúng, Tĩnh Huyền có thể sử dụng các mối quan hệ ngăn chặn truyền thông, nhưng bây giờ internet phát triển mạnh mẽ như vậy, cô cho rằng nó có thể có năng lực che kín được miệng lưỡi thế gian sao? Để tay lên ngực tự hỏi, Hạ Tiểu Bạch, cô có dừng khí bởi vì một người cô yêu, khiến cho cô cùng toàn bộ người nhà cô trở thành đối tượng để mọi người nhăm nhi trà nhàn nhả tán chuyện không?”

Liền tiếp những chất vấn đổ ập đánh xuống tôi, thẳng tắp đánh đến trái tim tôi, đánh đến lõi tôi cảm giác như chân không chạm đất.

Kỳ thật, bà ta nói những chuyện đó, mấy ngày nay tôi hết phản bác rồi lại tự trả lời, tới tới lui lui mà nghĩ tới rất nhiều thứ.

Bởi vì, tôi không có dũng khí đem tất cả của chính bản thân mang ra cho người ta nhâm nhi trà đàm luận, tôi không có dũng khí nghe toàn thể giới nói “Hạ Tiểu Bạch không xứng với Mộ Nghị Hắc”, tôi cũng không có dũng khí lấy cuộc sống yên bình của chính mình, người nhà cùng bạn bè đổi lấy cái gọi là tình yêu, cho nên tôi mới cố ý rời khỏi anh như vậy.

Thời gian một giây một giây trôi qua.

Hai người giằng co thật lâu sau, liên tục hít sâu vài lần, sau khi cố gắng bình tĩnh tâm tình, tôi cố gắng ép chính mình nâng mắt nhìn thẳng vào đôi mắt gần như đỏ ngầu kia của Mộ Dung Tĩnh Từ, rất nhanh nắm chặt hay tay, cố gắng làm cho giọng nói của bản thân nghe ra không quá run rẩy tràn ngập lo lắng: “Lão sư Tì Từ, tôi tự biết tôi không xứng với em trai của bà, mấy ngày nay, tôi vẫn cố gắng đẩy anh ta ra xa. Đêm đó, bởi vì tôi uống nhiều hơn hai ly rượu, mới có thể rối loạn tâm trí, bị người ta chụp đến cảnh như vậy. Nhưng mà bà hãy yên tâm, đêm đó quả thật chúng tôi chuyện gì cũng chưa xảy ra, xin bà hãy tin tưởng lấy nhân phẩm cùng tự chủ của em trai bà.....”

Nghe tôi nói như vậy, sắc mặt bà ta cũng thoáng dịu đi chút ít. Nhíu mày quan sát tôi một lúc lâu, đi thẳng đến chỗ xô pha liền ngồi xuống, chi chi vị trí đối diện, lạnh lùng ra lệnh: “Ngồi xuống nói.”

Tôi nghe lời thuận theo.

Bưng lên ấm trà men sứ màu xanh tự mình rót lấy một chén trà, bà ấy hỏi tôi: “Tĩnh Huyền hôm nay có hẹn cô gặp mặt hay không?”

“Đúng, anh ấy nói hôm nay muốn tôi đi gặp một người.”

“Cô cũng biết nó hôm nay muốn dẫn cô đi gặp ai?”

Tôi lắc lắc đầu.

Bà ấy khẽ mân miệng uống một ngụm trà, từ từ nói: “Ngày mai là sinh nhật của mẹ nó, cha tôi đã quyết định muốn lấy ngày mai là ngày họp báo công bố thân thế của nó.....”

『Tiểu Bạch, thực xin lỗi. Anh không có thời gian từ từ theo đuổi em, anh không có thời gian xử lý tốt tất cả mọi chuyện, chờ em từng bước một đi vào trái tim anh.....』

Giờ phút này, tôi bỗng nhiên hiểu được những lo âu cùng bất an trong mắt anh hôm qua.

“.....Người Tĩnh Huyền muốn dẫn cô đi gặp, là mẹ của nó. Lại nói tiếp, thật ra các người từ mười năm trước đã gặp qua.”

Tôi ngây ngốc.

Mộ Dung Tĩnh Từ nhíu mày, cười đến có chút âm trầm đáng sợ: “Mẹ Tĩnh Huyền họ Chu, tên Như Phong.”

Chu-Như-Phong.

Khi cái tên này khẽ xoẹt qua trong đầu, trong đầu tôi nổ tung, một mảnh trí nhớ như mây bão mà ùn ùn kéo tới, tiêu đề cực lớn trên tờ báo nhảy vào trong đầu——

『Người đứng đầu tòa nhà Nguyên Sắc Mĩ Thuật, nữ họa sĩ nổi danh Chu Như Phong hôm nay gặp tai nạn qua đời, con trai bị thương nặng tính mạng ngàn cân treo sợi chỉ』

.....

『Cảm ơn sự cứu chữa của y sĩ, con trai độc nhất của Chu Như Phong ra nước ngoài điều trị đã tử vong, năm 15 tuổi』

.....

Mộ Nghị Hắc mẩu thân là —— Chu, Như, Phong?

Vậy anh ấy.....

Vậy anh ấy.....

Cái tên kia muốn nói ra lại nghẹn lại trong cổ họng, nói ra không được nuốt vào không xong, nghẹn đến khiến tôi dường như không thở nổi.

“Đúng vậy, Mộ Nghị Hắc, Mộ Dung Tĩnh Huyền chính là William năm đó ở trại hè cô quen——William Zhou.” Bà ấy mỉm cười nhìn tôi, thông thả mà lại tàn nhẫn đem chuyện cũ nhẹ nhàng nói tới, “Sau tai nạn xe, ông cụ Chu gia dùng chuyên cơ đem Tĩnh Huyền chuyển sang nước Anh cấp cứu. Khi đó, điều kiện duy nhất tôi cứu nó, muốn nó vứt bỏ hoàn toàn thân phận trước đây, hoàn toàn trở thành người của Mộ Dung gia. Ông ngoại nó vì bảo toàn tính mạng nó, đáp ứng yêu cầu này, mới có thể bày mưu tính kế với giới truyền thông đưa tin rằng nó không thể chữa trị đã qua đời.....”

Tất cả đến rất đột ngột.

Nhiệt độ cơ thể trong nháy mắt dường như mất đi hoàn toàn, cả người tôi giống như một tượng băng cứng ngắc trước mặt bà ta. Hoàn toàn đánh mất khả năng nói chuyện cùng suy nghĩ trước mặt bà ấy, chỉ có thể mở to một đôi mắt trống rỗng vô thần, mở mồm luống cuống nhìn bà ấy.

Cảm giác kia, giống như là vết thương trong lòng bạn, tưởng là đã từ từ khép lại, bắt đầu mọc lên da thịt mới. Lại không thể tiên đoán được tình huống, bất ngờ không kịp phòng thủ bị người ta lấy dao từ trên miệng vết thương rạch một đường, hiện ra vết thương cũ, vừa làm cho bạn rõ ràng thấy chỗ thịt đau thương đó vẫn còn tồn tại nguyên ở đó, vừa dùng dao rạch thêm chỗ thịt mới của bạn, châm biếm đối với bạn nói rằng: “Xem đi! Hạ Tiểu Bạch, mày cho rằng mày đã để đoạn tình đầu đau khổ kia ra đi rồi sao? Đứa ngốc! Nhìn xem đi! Người mà mày từ mười năm trước cùng người yêu bây giờ của mày, thật ra là một người đấy!”

Có thể nào không tê tâm?

Có thể nào không liệt phế?

Có thể nào không, đau?

Có lẽ là bộ dạng bây giờ của tôi thực buồn cười, ý cười trên mặt Mộ Dung Tĩnh Ti càng nắn đến chói mắt: “Hạ tiểu thư, có chuyện khả năng là cô không biết. Kỳ thật, đầu sỏ chân chính gây ra khiến cho cô cùng Tĩnh Huyền chia lìa mười năm, là tình cảm chân thành nhất của cô, vì người đó cô có thể không chút do dự buông tay Tĩnh Huyền, người cô yêu nhất——” Hơi hơi dừng một chút, thần nhiên phun ra hai chữ, “Cha, cô!”

Tôi hoảng sợ!

Con người mở to ra, há miệng thở dốc, ý nghĩ muốn cãi lại, lại phát hiện chính mình ngay cả một câu “Tôi không tin” cũng không có sức lực nói ra khỏi miệng.

“..... Năm đó, cơ thể Tĩnh Huyền sau khi khỏe lại, cố ý muốn về nước tìm cô. Cha tôi không lay chuyển được nó, đành nghe theo. Sau khi về nước, bởi vì không hay khi cha tôi tự mình ra mặt, liền để cho tôi đi thành phố X gặp cô. Khi đó, cô bị bệnh nặng mới khỏi. Ở bệnh viện, bên ngoài phòng bệnh, cha cô không để ý tôi hạ thấp phong thái có lời tốt muốn nhờ, cố ý không cho hai người gặp mặt. Hơn nữa, ông ta ở trong điện thoại, giọng điệu bình tĩnh nói với Tĩnh Huyền ‘Con gái chú Hạ Tiểu Bạch đã không còn ở trên thế giới này’..... A! Đây là một người cha vĩ đại đến như thế nào? Bởi vì lo lắng con gái tuổi còn nhỏ tiến vào vòng xoáy tình yêu, không chỉ có gạt nó chuyện mối tình đầu ‘William’ còn sống, hơn nữa còn tàn nhẫn báo cho một người vừa mất đi người mẹ, vừa là bệnh nhân vì tai nạn xe mới ra viện không lâu, nó lại suốt ngày nghĩ đến cô gái kia, người sốt cao không thể chữa trị mà qua đời.....”

『Cô bé kia trước đây học về tranh với thiếu gia. Nguyên nhân thiếu gia năm đó gặp sự cố bị đưa ra nước ngoài chữa bệnh, sau khi bình phục từng về nước tìm đến cô bé kia. Không nghĩ đến, lại bị cho biết sau khi thiếu gia ra nước ngoài không lâu, thì sốt cao không ngừng rồi qua đời.....』

Những lời nói của di Tĩnh dường như vẫn còn văng vẳng bên tai, những lời nói của Mộ Dung Tĩnh Ti đem tôi từ bóng dáng của một người, một nhất trở thành mối tình đầu đánh rơi trước kia của Mộ Nghịch Hắc, nói rõ hoàn toàn tất cả cho tôi biết, người đạo diễn ra màn bi kịch này là, là ——

“..... Hạ Tiểu Bạch, bi kịch hôm nay cô cùng Tĩnh Huyền nhận được, xét đến cùng, đều là do một tay cha cô tạo thành. Mà Tĩnh Huyền, sau khi biết được tất cả, không những không trách ông ta, còn bởi vì tôi tính kế với ông mà mặt đỏ tai hồng. Ha! Hạ Tiểu Bạch, tôi vĩnh viễn không quên được năm đó khi ông ta cự tuyệt tôi, thái độ quyết liệt lạnh lùng kia. Ông ta nói, Hạ gia các người không dám trèo cao Mộ Dung gia giàu sang phú quý hơn người như chúng tôi. Một khi đã như vậy, sau mười năm kia, tôi dựa vào cái gì muốn nhận một người con gái bởi vì ông ta năm đó ‘Không dám trèo cao’ mà thà rằng nói dối ‘Đã qua đời’ trở thành một thành viên của Mộ Dung gia? Mười năm trước, Hạ gia nhà cô với không dám trèo cao tới Mộ Dung gia. Mười năm sau, nhà cô càng trèo không tới!”

Tôi ngây ngốc nhìn đường cong khóe miệng cười kia, cho tới bây giờ cũng không biết, trong đường cong đẹp như vậy, có thể phun ra những lời nói tàn nhẫn như vậy.

Quả nhiên là —— Những, câu, giết, lòng.

Quả nhiên là —— Từng, chữ, đến, xương.

Chú thích

[1] Cháp từ chi thủ, dữ từ giai lão: cùng nắm tay cho tới bạc đầu.

[2] Thư hương thế gia: nhà dòng dõi Nho học, nhà làm quan.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Hắc bạch xứng ๑ yêu nhất người

【Kỳ thật, yêu nhất cho tới bây giờ cũng không là tờ vàng nạm ngọc bên ngoài anh, yêu nhất vẫn là anh bên trong thói rửa, anh tâm địa dã thú, anh trong ngoài không đồng nhất, anh giả dối gian xảo, anh bộc trực dựa dẫm, anh vui vẻ bất thường..... Cùng với anh ngẫu nhiên cố chấp cùng tính trẻ con.】

※※※

Một lúc lâu sau Mộ Dung Tĩnh Ti rời đi, tôi mới dùng tốc độ thực chậm từ từ đứng lên.

Quỳ gối trên đá cẩm thạch lạnh lẽo, tôi đem những bức ảnh rơi loạn trên mặt đất nhặt lên, sau khi thật cẩn thận lau sạch sẽ, đem chúng xếp lại cẩn thận, gặt gao ôm ở trước ngực.

Cha ơi, con đau quá.

Toàn thân, không có một chỗ nào là không đau. Cái đau này, so với cái tin năm đó nghe được tin anh ấy chết, càng thêm tê tận liệt phế.

Cha ơi, con lạnh lắm

Toàn thân, không có một chỗ nào là không lạnh. Cái lạnh này, so với lúc Mộ Dung Tĩnh Ti uy hiếp lúc đó, càng thêm rét lạnh thấu xương.

Cha ơi.

Cha nói cho con biết, cha nói cho con biết: Con gái đến tốt cùng nên làm cái gì bây giờ?

Khi từ phòng trà đi ra, đã là buổi chiều hai giờ.

Tôi đem ảnh chụp ôm ở trong lòng, mồm mấp miệng đi trên con đường. Không có phương hướng, không có mục đích, cứ dọc theo con đường mà đi như vậy, đi mãi, đi mãi..... Tôi không biết chính mình nên đi thế nào, tôi không biết tình yêu của chúng tôi nên rẽ theo hướng nào, tôi cũng không biết tương lai của tôi ở phương trời nào.

Trước kia, ngay cả thương tâm, ngay cả không muốn, ngay cả bất lực..... Ít nhất, trong lòng tôi còn biết rõ ràng tôi cần phải làm như thế nào.

Như thế này, tôi lại bị thương phát hiện——

Trên con đường tiến tới tương lai tôi bị lạc đường, một mình loay quanh luẩn quẩn trong mê cung của đời người, không biết nên đi con đường nào.

Không biết đi như vậy bao lâu rồi, trong quán trà sữa ven đường truyền đến giọng nữ nhẹ nhàng uyển chuyển, trầm thấp vọng đến bên tai: “Anh thật sự có thể quên được mối tình đầu của mình sao? Nếu có một ngày, anh gặp được một người có bộ dáng giống em, người đó thật sự là em? Còn có thể sao? Đây là vận mệnh an bài, cũng có thể là một trò đùa tồi tệ?”

Tôi dừng lại bước đi, đối với âm sắc vang vọng ven đường kinh ngạc ngẩn người.

“Nếu đây là kết cục tốt nhất, vì sao em còn chưa quên được anh. Thời gian thay đổi chúng ta, chia tay đơn giản. Nếu gặp lại thì cũng không có cách tiếp tục, mất đi mới xem như vĩnh hằng. Trừng phạt em quá chân thật, là em quá khờ dại.....”

Giọng hát Trương Tín Triết ám áp thanh tao từ đầu đã mang theo lực xuyên thấu, nhẹ nhàng lưu luyến nhiều lần, trong câu hỏi bao hàm đầy thâm tình quá lấy tuyệt vọng nhịp nhàng ăn khớp, thẳng tắp tiến đến chỗ sâu nhất đáy lòng quấy đảo ——

“Nếu là gặp lại để chia tay, mất đi mới xem như vĩnh hằng. Trái tim đã chết, vì sao còn muốn nó đập lại?”

Trái tim đã chết, vì sao còn muốn nó đập lại?

Vì sao.....còn muốn nó đập lại?

Giờ phút này, nước mắt rớt cục tràn mi tuôn rơi.

Tôi ôm ảnh chụp, đứng ở trước quán trà sữa, không để ý đến ai ghen ngào khóc to. Dường như muốn đem nước mắt mười năm ảm đạm dùng hết hoàn toàn trong một lần.

Tôi chưa bao giờ nói qua với bất kỳ ai, khi lần đầu tiên tôi nhìn thấy Mộ Nghịch Hắc, trái tim từng lên lút rung động, mơ hồ cảm thấy bộ dáng anh cùng với thiếu niên trong trí nhớ kia tương tự, giống nhau, giống nhau.

Tôi chưa bao giờ nói qua với anh, tôi đi tỏ tình với anh, nguyên nhân quan trọng nhất, không phải đánh cuộc với CC. Mà là, cho tới nay, trong lòng tôi có chút mơ hồ để ý đến anh. Trong cuộc sống lặng lẽ có anh bên cạnh, trong trái tim tôi luôn có một vị trí dành cho anh.

Nhưng, tôi lại chưa bao giờ nghĩ tới, anh cùng với cậu bé kia có mối liên quan gì.

Khi còn bé, Tiêu Dao Dao từng điên cuồng đam mê Rukawa trong phim hoạt hình Nhật Bản [Slam Dunk]. Mỗi khi gặp nữ nam có hình dáng giống anh ta, dáng vẻ sẽ phơi phới một phen. Cô ấy mặc dù coi trọng tạo hình con trai như Rukawa, nhưng lại rõ ràng hiểu được trên thế giới này không có khả năng có Rukawa.

Rukawa đối với Tiêu Dao Dao, cũng là William đối với tôi.

Mặc dù chúng tôi đều rất yêu người kia, nhưng cũng đều rõ ràng hiểu được: Trong cuộc sống hiện tại không có Rukawa, trong thế giới của tôi cũng sẽ vĩnh viễn không có —— William.

“Anh ấy sẽ không trở lại. Cho dù em lại gặp một người có hình dáng giống hệt anh ấy, người đó cũng sẽ không phải là anh.”

“Em vì sao lại khẳng định như vậy? Tiểu Bạch, thật ra có đôi khi, chỉ cần em đổi góc độ nhìn nhận vấn đề, đáp án nhận được cũng sẽ không giống nhau.”

“Sẽ không bao giờ giống với. Người đấy, đã không còn tồn tại trên thế giới này. Dù em có đổi nhiều góc độ, chuyện đó cũng không có khả năng thay đổi. Mộ Nghịch Hắc, anh chẳng lẽ tin rằng trên đời này có chuyện chết đi mà sống lại hay sao?”

“Nếu. có?”

“Nếu có, vậy cũng là —— tự, lừa, gạt, bản, thân.”

.....

Thật ra, trước đây có nhiều như vậy, nhiều như vậy, nhiều như vậy chỉ tiết ám chỉ đến sự thật này, sở dĩ tôi u mê đến tận bây giờ, chính bởi vì tôi tin tưởng suy nghĩ của bản thân.

Tôi không muốn lừa mình dối người, cuối cùng mới giết mình, bản thân bị cuộc sống lừa gạt thâm hiểm, hoàn toàn như vậy!

“Chẳng lẽ cuộc đời em cứ trôi qua như vậy, nụ hôn của em, nhất định sẽ không đến được người em yêu. Chờ anh, ngay từ đầu theo đến bây giờ, cũng giống như không có khả năng. Chẳng lẽ tình yêu có thể trao đổi cho người khác, nhưng số mệnh lại không chuyển được người em yêu. Em không thể, em sao thể thể bằng lòng thừa nhận —— anh là người em không nên yêu.”

Giọng hát lưu luyến, oanh oanh không dứt.

Tôi ôm ngực, cúi đầu, ngồi xổm trên đường lớn người đến người đi gào khóc.

Tách, tách, tách.

Nước mắt một giọt một giọt rơi trên mặt đất, bắn tung tóe như hình dạng cõi lòng tan nát của tôi.

“Hạ Tiểu Bạch, trái tim em vì sao hết hi vọng như vậy?”

“.....”

“Như vậy, cũng tốt. Như vậy, nếu em yêu anh, đó là toàn tâm toàn ý yêu anh.”

Em yêu anh, cho tới bây giờ cũng chỉ bởi vì anh là Mộ Nghịch Hắc —— mà thôi!

Em không thể, em sao có thể bằng lòng thừa nhận —— anh là người em không nên yêu.

※※※

Điện thoại vang hồi lâu, tôi mới lấy được từ trong túi ra.

Sau khi nhận điện, bên kia trầm mặc một lúc lâu, từ bên kia truyền đến giọng nói của anh: “Tiểu Bạch, bây giờ em ở đâu?”

“Em ở bảo tàng lần đầu chúng ta gặp mặt, bây giờ anh đến đây đi.”

“Được. Mười lăm phút nữa anh đến đó, em chờ anh.”

“Vâng. Em chờ anh.”

Treo điện thoại, ngẩng đầu lên, tôi nhìn bảo tàng Phong Hòa dưới ánh chiều tà nhẹ mỉm cười.

Bảo tàng Phong Hòa đời trước là Mỹ thuật tạo hình Nguyên Sắc.

Mười năm trước, tôi ở đây lần đầu tiên gặp được người thiếu niên kia.

Ngày ấy, là trại hè “Thái Hội Nhân Sinh ” mở ra hoạt động vẽ tranh.

Tôi lưng đeo ba lô, ôm một đồng bản phác họa, đang cùng một đoàn thiếu nam thiếu nữ hơn mười tuổi đứng ở trong đại sảnh chờ đợi nhóm thầy cô giáo

phân tổ cho chúng tôi, cô đoàn trưởng đi đến bên người tôi, cúi thắt lưng mỉm cười dịu dàng với tôi nói: “Tiểu Bạch, đi cùng cô đến chỗ này một chút.”

Tôi nhẹ nhàng gật đầu, nhắm mắt ở phía sau theo đuôi cô, đi qua một hành lang thật dài, hướng đi đến cuối hành lang khu nghỉ ngơi.

Xa xa, chỉ thấy hai mẹ con có vẻ ngoài cực kỳ xinh đẹp ôn hòa ngồi ở ghế khu nghỉ ngơi nói chuyện. Người mẹ mang theo nụ cười nhẹ, tay nhẹ xoa trên mái tóc đứa con, ở bên tai nhỏ nhẹ dặn dò người đó cái gì đấy. Đứa con cúi xuống suy tư, dùng bút chì trong tay phác thảo nhanh bản kí họa, thỉnh thoảng nhẹ gật đầu một cái, đối với lời nói của người mẹ tỏ vẻ đáp ứng.

Khi khoảng cách còn cách họ vài bước chân, hai người nghe được tiếng bước chân, cùng lúc ngẩng mặt nhìn qua.

Một đôi mắt, như ngọc quý âm áp, dịu dàng ẩn chứa nụ cười.

Một đôi mắt, như vực sâu trầm lắng, không chút cảm xúc.

“Như Phong, đây là đứa nhỏ một sư huynh nhờ tôi chiếu cố.” Cô đoàn trưởng nắm vai của tôi đem tôi đưa đến người phía trước, đối với hai người ở ghế cười nói, “Cô bé này gọi là Hạ Tiểu Bạch, vừa mới tròn 12 tuổi, là hội viên nhỏ tuổi nhất trại hè.”

Người mẹ kia gật gật đầu, ánh mắt mỉm cười nhìn tôi, cười nhẹ nhàng mềm giọng nói: “Tiểu Bạch, xin chào. Cô và đoàn trưởng của cháu đều là bạn học đại học của chú Trình cháu. Chú Trình cháu nói trước đây cháu chưa học qua hội họa, không có một chút căn bản nào về mỹ thuật tạo hình, nhờ cô tìm một đứa nhỏ có căn bản vững chắc đến hướng dẫn cháu. Trại hè vừa mở được vài ngày, cô đối với những bạn nhỏ này bên trong cũng không rõ lắm, trong nhất thời cũng chưa chọn được người thích hợp. Đây là William con trai cô, về sau ở trại hè cháu với nó cùng một tổ, để cho nó đến dạy cháu vẽ, được không?”

Tôi mơ hồ gật đầu, nâng mắt nhìn qua——

Thiếu niên kia đang tỉnh tề đánh giá tôi, con ngươi đen bóng sáng long lanh như ngọc lưu ly dưới ánh mặt trời, khúc xạ ánh quang rạng rỡ. Ngón tay thon dài xinh đẹp không chút để ý quay quay chiếc bút chì trong tay, khóe miệng hơi hơi nhếch về một bên, người đó chậm chậm hỏi tôi: “Em gọi là Hạ Tiểu Bạch? Hạ trong mùa hạ, Tiểu trong đại tiểu, Bạch trong hắc bạch?”

Khi đó, người thiếu niên đó đang trong thời gian phá giọng, thanh âm nghe ra có hơi chút khàn khàn, nhưng không khó nghe.

Tôi gật gật đầu: “Đúng! Chính là Hạ trong mùa hạ, Tiểu trong đại tiểu, Bạch trong hắc bạch.” Cuối cùng, nhú mày nghĩ nghĩ, lại hỏi người đó, “Anh kêu Wei Lian? ‘Wei’ là cái gì? ‘Lian’ là cái gì?”

Người đó bị tôi hỏi có chút ngẩn ra.

Mẹ của thiếu niên đó cùng cô đoàn trưởng trao đổi một chút ánh mắt, hai người mỉm cười không nói.

Nhìn tôi một chút, trong mắt hiện lên một chút kỳ lạ, người đó cầm một tờ trong bản phác họa, cúi mặt xuống ở trên mặt giấy viết xuống hai chữ rỗng bay phượng múa, đem bản phác họa đưa cho tôi, một chữ một chữ nói đến rất rõ ràng: “Anh gọi là Uy Liêm, Uy trong uy vũ, Liêm trong liêm khiết.”

Tôi nâng mắt nhìn người đó, trên mặt thiếu niên ý cười chói lọi mạnh mẽ chiếu sáng mắt tôi.

Từ khi đó bắt đầu, tên này đã thật sâu, thật sâu in dấu vào cuộc đời của tôi.

“Đến bây giờ, tao cũng không biết ‘William’ đến tốt cùng là tên tiếng anh hay tên tiếng trung của người đó đâu!”

“Vì cái gì không hỏi người đó?”

“Bởi vì, khi đó người thiếu niên đấy đi thật đột nhiên, chưa kịp hỏi.”

Wei Lian, thì ra không phải là Uy trong uy vũ, Liêm trong liêm khiết. Mà là ——

W-i-l-l-i-a-m, William

Mười năm, tôi cuối cùng cũng tìm ra được đáp án.

※※※

Mặt trời chiều ngả về tây.

Tôi ngồi ở bậc thang cuối trước bảo tàng, nhìn anh từng bước từng bước một đi về phía tôi.

Tây trang thủ công màu đen hợp quy tắc phối hợp với những ngày đầu tuyết rơi mùa đông, trên cổ vây quanh một cái khăn vuông, cả người cao ngất, giống như Phong Thần, giống như kỵ sĩ thanh quý đi nhằm sang hiện đại.

Rặng mây đỏ đầy trời đằng sau anh biến thành bức tranh, trong hoảng hốt, tôi dường như nhìn thấy người thiếu niên mười năm trước đây, ở dưới ánh hoàng hôn âm đạm, đối diện với ánh sáng, bước chân vững vàng, từng bước một đi đến chỗ cuối hành lang mà tôi đang ngồi cúi người ôm bản phác họa.

Ngẩng đầu, bốn mắt giao nhau, đuôi lông mày người đó khoi lên, khoe môi khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu, vừa chính vừa tà. Trong chốc lát, hình ảnh xung quanh vụn vỡ, hoa mai lững lờ. Tình kia, cảnh kia, quá mức tốt đẹp, quá mức hư ảo.

Đột nhiên, nghĩ tới câu nói của tiên nữ Từ Hà mà mọi phụ nữ và trẻ em đều thích: Ý trung nhân của ta là một vị anh hùng cái thế, có một ngày chàng sẽ cười đám mây ngũ sắc đến lấy ta. Tôi đoán được đằng trước, nhưng là tôi không đoán được kết cục này.....

Kim cương ở trong lòng bàn tay, khắc sâu vào lòng bàn tay đau nhói. Cảnh vật trước mắt lại một hồi mơ hồ, nước mắt rất tròn trong suốt đã một giọt một giọt từ trong hốc mắt đầu tranh ào ào rơi ra.

Anh dừng lại ở trước mắt tôi, cúi đầu lẳng lặng nhìn tôi, trong con ngươi thanh nhã như đêm đen tràn đầy ưu tư, đôi môi trở nên trắng bệch mím lại thành một đường, cái cảm trong kiên nghị lộ ra lạnh lùng..... Về mặt ấn nhân cùng đầu tranh như vậy, tôi lần đầu tiên nhìn thấy từ trên mặt anh, đúng là trước nay chưa có tìm đập nhanh, động tâm, đau lòng!

Vì cái gì, tôi lại không nhận ra anh chứ?

Có lẽ là vì quá yêu, có lẽ là vì rất đau, có lẽ là vì rất sợ..... Mấy năm nay, tôi chưa bao giờ dám công khai buông thả chính mình mà thực sự cẩn thận nhớ lại về bề ngoài, bộ dạng của người thiếu niên đó.

Lúc này, tình tế ung dung, chậm chậm phẩm trà, mới phát hiện mỗi một tác mặt mày của anh, mỗi một chỗ mũi môi, mỗi một đường cong đều cùng thiếu niên năm đó giống nhau, giống hệt như vậy——

Bọn họ đều có một đôi lông mi dày đậm mà thẳng, không hờn giận hoặc là khi nghi ngờ, cuối cùng vẫn là đuôi lông mày hơi hơi nhếch lên.

Bọn họ đều có một đôi mắt thâm thúy trong suốt, ánh nhìn là tất nhiên mà lại gọn gàng, không có chút nào do dự.

Bọn họ đều có một cái mũi thẳng thanh tú, ở giữa hơi hơi nhô ra, âm điệu thấp lộ ra quý khí cùng kiêu ngạo.

Bọn họ đều có hé ra cái môi nhỏ tình tế, khi thì hồng nhuận, khi thì tái nhợt, mặc dù môi bạc cũng không bạc tình.

Bọn họ đều có một cái cảm lạnh lùng cương nghị, không cười thì khỏe mạnh mười phần, cười lộ lên thì đặc biệt dịu dàng.

Bọn họ đều có một dáng người mảnh, mặc kệ là quần áo ở nhà hay chính trang, mặc lên người đều rất thích hợp.

.....

Không nên, không nên đi tách biệt mặt mũi nụ cười, một cái nhăn mày cười như vậy. Càng tách biệt từng cái, càng nhanh rơi xuống đáy, càng khó có thể thoát khỏi.

Kỳ thật, yêu nhất cho tới bây giờ cũng không là tô vàng nạm ngọc bên ngoài anh, yêu nhất vẫn là anh bên trong thói rửa, anh tâm địa dã thú, anh trong ngoài không đồng nhất, anh giả dối gian xảo, anh bộc trực dựa dẫm, anh vui vẻ bất thường..... Cùng với anh ngẫu nhiên có chấp cùng tính trẻ con.

Dưới ánh tà dương, trước bảo tàng, bậc thang cuối cùng.

Tôi đưa tay nắm lấy tay anh, hướng đến mười ngón tay ấm áp có lực, giờ phút này lại lạnh như băng cứng ngắt, không một chút độ ấm.

Ngẩng đầu, tôi nhìn vào anh từ từ nhếch khoe môi, cười đến ngây thơ, cười đến không tìm không phôi: “William, anh còn sống, thật tốt. Ông trời, đối với em cuối cùng vẫn khoan dung.....”

Khoe mắt anh run rẩy, nhìn thẳng vào ánh mắt tôi có chút kích động, sau khi khôi phục bình tĩnh, con ngươi dần trầm xuống, cuối cùng biến hóa thành bóng đêm không có ranh giới. Trên khuôn mặt, ẩn ẩn một chút bi thương, lại không có chút kinh ngạc nào.

Tôi cầm tay anh đưa đến, cúi mặt xuống, dùng đầu ngón tay chậm chậm mà lại thành kính diễn tả ở trong lòng bàn tay anh, tình cảm từng chữ như đao khắc rõ ràng mà lại sâu xa, một chữ một chậm, một chữ một nụ cười, mỗi câu mỗi chữ đều bén nhọn như gai, buột miệng nói ra cùng lúc, một chút một chút đâm thủng chính tôi: “Khi anh là William, ở nơi này có em. Khi anh là Mộ Nghịch Hắc, ở nơi này cũng có em.....” Ngẩng đầu, mỉm cười, “Nhưng khi anh là Mộ Dung Tĩnh Huyền, nơi này rốt cuộc cũng không có em ở đó.....”

Ánh mắt anh bỗng nhiên phá thành từng mảnh nhỏ, thủy quang lững lờ từ giữa tràn đầy, ở vành mắt chuyển qua chuyển lại, muốn rơi nhưng khó có thể rơi.

“William, có thể gặp lại anh, cũng lại được yêu anh, là đẹp nhất cả đời này của em, kỳ diệu nhất, gặp gỡ khó quên nhất. Ông trời đem anh, mười năm ung dung nhân nhả của em nói lại cùng một chỗ, khiến cho mười năm này của em bị thương nhiều nhất, tương niệm đau đớn nhất, tình yêu đầu tiên say đắm nhất đều cho anh, đó là anh cho em khoan hồng nhân từ nhất.....”

Tôi cuối cùng không khống chế được chính mình, nước mắt cứ rơi lại rơi, lại bướng bỉnh ngửa đầu nhìn anh mỉm cười, “Thực xin lỗi, William. Thực xin lỗi, Mộ Nghịch Hắc. Thực xin lỗi, Mộ Dung Tĩnh Huyền. Hạ Tiểu Bạch không có dũng khí, không có tin tưởng, không có năng lực, cũng không có tư cách đứng ở bên cạnh anh, cùng anh đi con đường sau này.....”

Ngón tay một chút từ trong lòng bàn tay anh rời đi, chỉ còn lưu lại ánh sáng ngọc rực rỡ lóa mắt từ chiếc nhẫn kim cương ở trong lòng bàn tay anh, rạng

rõ chói lòa.

“Trên thế gian, khó thoát khỏi vận mệnh.

Thân thiết, nhưng lại không thể gần gũi.

Hoặc em hẳn là, tin rằng duyên phận.”

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Hắc bạch xứng ๑ một lời đã định

【Tuy rằng, tôi yêu anh. Tuy rằng, anh yêu tôi. Chúng tôi vẫn từng bước đi đến kết cục ngày hôm nay. Bởi vì, ở trong thế giới cuốn cuộn này, không chỉ dựa vào tình yêu là hai người có thể đi đến con đường cuối cùng. Khoảng cách giữa tôi và anh, cách thiên sơn vạn thủy, cách sông sâu cách trở, không để cho chúng tôi đến với nhau. 】

※※※

Tháng mười hai, đối với tôi mà nói, là một tháng buồn vui lẫn lộn.

Vui là ——chương trình học ở trường tôi đã hoàn toàn chấm dứt, bắt đầu bắt tay vào làm luận văn tốt nghiệp.

Buồn là ——Giáo viên hướng dẫn tôi làm luận văn tốt nghiệp lại đúng là giáo sư ngành hình dáng mỹ quan Dương Tứ Ý vốn là bà lão rất nghiêm khắc khuôn mẫu.

Nước mắt rơi, ngẩng đầu 45 độ nhìn lên bầu trời: Mẹ ông trời! Điều nói tình trường thất ý, cái khác thì sẽ được đắc ý. Vì sao tôi hết lần này lại đến lần khác “Nhà đột lại gặp mưa dầm, đi thuyền lại gặp gió bão*”—— Tình trường học nghiệp song thất ý?

*Ý chỉ họa vô đơn chí

Các loại bất mãn!

Các loại oán hận!

Các loại không có gì có thể hỏi ông trời!

Buổi chiều ngày hôm đó, tôi ôm luận văn tốt nghiệp đầy tranh và bản kí họa muốn lên tầng văn phòng giáo sư Dương, hai cánh cửa thang máy phía trước mười mét đang lấy tốc độ từ từ chậm chậm khép lại.

“Chờ, chờ một chút!” Tôi hô to một tiếng, động tác bước chân càng nhanh hơn, một đường chạy thẳng qua đó.

Khi làm cho hai cánh cửa tách ra một chút, tôi nhìn ngón tay của người đàn ông cao gầy còn đặt trên nút thang máy, đột nhiên giật mình.

Trong đầu một mảnh mơ hồ, trong một cái chớp mắt, chỉ cảm thấy thiên địa thất sắc, nhật nguyệt vô quang.

Đứng thẳng thân người, cắn cắn môi dưới, tôi đối với người đàn ông trung niên khí chất nhã nhặn bên cạnh anh hơi hơi cúi người, cung kính chào một tiếng: “Chào giáo sư Tôn!”

Sau khi nhận lại được một câu “Xin chào!” kèm ý cười nhẹ nhàng, ánh mắt hướng sang bên cạnh, tôi ảm áp thân nhiên nói ra câu nói đầu tiên từ ngày chúng tôi chia tay, “Chào Mộ... Dung học trưởng.”

Ánh mắt anh đen láy yên lặng nhìn tôi, không hề chớp mắt, trầm mặc không nói.

Cánh tay tôi ôm bản kí họa hơi hơi dùng sức, mặt sau giấy các tông cứng dày khảm sâu vào mặt ngoài áo gi-lê, đem lớp nhung lông mềm mại bên trong ép chặt lấy tôi, cách tầng tầng quần áo, đè nặng trái tim của tôi—— ép chặt tôi, ngay cả thở cũng thật cẩn thận. Sợ rằng chỉ một chút không cẩn thận, trái tim sẽ bởi vì không chịu nổi áp lực nặng nề như vậy, im lặng vỡ tan.

Cất bước, xoay người.

Cửa thang máy ở trước mặt tôi chậm chậm đóng vào, mặt cửa thang máy ẩn ẩn hình bóng của anh.

Sau hôm đó, lần đầu tiên cách anh gần như vậy, gần như vậy.

Gần, có thể cảm nhận được hơi thở của anh thật rõ; Gần, có thể ngửi được mùi hương trên người anh thật rõ; Gần, tôi chỉ cần lui về phía sau một bước, liền tiến được đến trong lòng anh. Cái này gọi là “Gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt”, có lẽ chính là như thế này?

“Lần này về nước, chuẩn bị ở lại bao lâu?” Giáo sư Tôn hỏi anh.

“Chuyện bên này xử lý xong sẽ sang bên đó. Nếu còn xử lý không xong, cũng phải sang đó một chuyến.” Anh trả lời, giọng nói nhẹ nhàng mà trầm lắng.

“Tôi chuẩn bị một ít trà tốt, lần này trở lại nước Anh, nhân tiện giúp tôi mang sang cho lão sư.” Dừng một chút, “Đúng rồi, gần đây thân thể lão sư có tốt không?”

“Thân thể cha tốt lắm, giáo sư không cần lo lắng.”

“Vậy là tốt rồi.”

Khi nói chuyện, thang máy đứng ở tầng sáu, hai người một trước một sau bước ra ngoài.

Cửa thang máy ở trước mặt tôi chậm đóng lại, một chút đưa hình bóng anh rời xa tầm mắt của tôi. Ở thời điểm cuối cùng từ trong khe hở, hình ảnh tôi ngã xuống rơi vào trong mắt anh bỗng nhiên quay đầu lại, thoáng nhìn lướt qua như kinh hoàng, chưa kịp hiểu, “Leng keng” Một tiếng tiếng vọng đến, điệu dáng thướt tha như vậy ngay tức khắc bị ván cửa ngăn thành hai thế giới.

Thang máy từ từ đi lên, chỗ đứng của tôi cùng anh từ từ cách xa, hai thế giới ngày càng cách xa, càng lúc càng xa.

Dựa vào trên vách tường lạnh như băng, tôi ở trong thang máy không một bóng người im lặng rơi nước mắt.

Khi thang máy nặng nề mở ra, lau khô nước mắt, tiếp tục mỉm cười với thế giới này.

Bỏ đi một người thực sự yêu bạn, không đau đớn.

Bỏ đi một người bạn thực sự yêu, rất đau đớn.

Mà bỏ đi một người thực sự yêu bạn mà bạn cũng thực sự yêu người đó, đây mới thật sự là đau đớn vô cùng.

Ngoảnh đầu qua, thế giới kia gần tôi trong gang tấc, mà lại xa tận chân trời.

Thì ra, khoảng cách xa nhất trên thế giới, là ở chỗ này.

※※※

Lại bị mắng!

Lại bị bác bỏ!

Lại phải suy nghĩ thêm lần nữa!

Những cái này còn không phải tồi tệ nhất, tồi tệ nhất là người cùng được Dương lão yêu bà xem luận văn là Triệu Thông Đình ——

Lại được khen!

Lại được chấp nhận!

Lại trở thành tấm gương tôi nên học tập!

Đều nói ngược to thì ngốc nghếch, Triệu Thông Đình này như thế nào vừa có ngược lại có nào?

Rơi nước mắt, ngẩng đầu 45 độ nhìn lên bầu trời: Mẹ ông trời! Giống nhau tình trường thất ý, vì sao Thông Đình trên học nghiệp lại đắc ý chứ hả hả?

Ngã!

Tôi ôm bản kí họa từ trong phòng Dương lão yêu bà đi ra, mới đi được vài bước, Triệu Thông Đình từ phía sau tôi liền đi ra. Lần đầu tiên, cô ta lại chủ động tìm tôi nói chuyện. Đương nhiên, nói cũng chẳng phải lời hay ho gì.

“Hạ Tiểu Bạch, sáng sớm hôm nay có đọc báo không?”

Tôi không để ý cô ta, tiếp tục đi về phía trước.

Cô ta kiên trì tiến lên, bám riết không tha lại nhai ở bên tai tôi, “Mộ Nghị Hắc bạn trai trước của cô, à không, phải là Mộ Dung Tĩnh Huyền, vừa về nước ngày hôm qua, trên báo chí sáng nay đã đăng ảnh chụp anh ta dắt tay Trần Quyển Quyển tham dự một buổi dạ tiệc. Chắc chắn, hai người suýt xác đứng cùng một chỗ như vậy, đúng thật sự là trời đất tạo nên một đôi người ngọc, dù cho ai nhìn cũng thấy một đôi trời sinh.....”

Tôi cười lạnh, hoàn toàn coi lời của cô ta là gió thoảng bên tai.

“Ai! Tôi nói nha Hạ Tiểu Bạch, lần này bị Trần Quyển Quyển đào góc tường, cô sao lại im lặng như vậy? Châm chọc khiêu khích đối với tôi lúc đấy đi đâu hết rồi?” Cười cười, “Hay là bởi vì Trần Quyển Quyển gia thế dung mạo quá mức xuất sắc, góc tường này là cô cam tình tình nguyện?”

Tôi đột nhiên dừng lại bước đi, quay đầu nhìn về phía cô ta, nhún mày, cười: “Đúng. Trần Quyển Quyển xuất sắc hơn, tôi bị cô ấy đào góc tường là cam tâm tình nguyện.....” Cao thấp liếc cô ta một cái, “Về phần cô, một người một thân trang phục nhái, mang theo một cái túi hàng chợ đen, dựa vào cái gì so sánh với thiên kim tiểu thư như Trần Quyển Quyển? Một bộ quần áo nào đó của cô ấy, đều đủ mua toàn bộ trang phục của cô. Đem cô ấy mang ra so sánh với cô, cô cũng quá coi trọng bản thân?”

Cô ta bị tôi nói tức đến sắc mặt xanh mét, vừa há miệng thờ đốc muốn phản bác, lại bị lời nói của tôi chặn lại: “Còn có, nếu cô thích xem báo như vậy, trở về đen báo này một tháng trước mang ra đọc lại đi. Trên báo viết rất rõ ràng, lúc trước tôi chia tay với Mộ Nghị Hắc, là do tính cách không hợp nhau, không liên quan với Trần Quyển Quyển. Cô không cần đưa bản thân thành cái máy chuyên đi đục khoét, liên xem ai cũng như cô! ‘Giả dâm gặp dâm’ nói vậy cũng không phải tự nói chính cô?”

Nói xong, tôi bước nhanh qua cũng không thèm quay đầu lại tiến thẳng về phía trước, chỉ để lại một người tức đến giậm chân.

Từ lúc tôi quen biết Thông Đình, cô ta theo tôi khua môi múa mép chưa bao giờ chiếm được lợi, lại còn mãi không sửa như vậy, quả nhiên là tự rước lấy nhục!

※※※

Ra khỏi tầng quản lý, tôi đem chiếc khăn len trên cổ chỉnh lại, che khuất hơn nửa bên mặt, ôm bản kí họa, cúi đầu chậm chậm bước đi.

Sau khi Mộ Dung Khanh Lam tuyên bố tin tức sau buổi họp báo, là bạn gái trước đây của Mộ Dung Tĩnh Huyền, không ít hình ảnh của tôi trên đầu đề các báo.

Tuy rằng, Mộ Dung gia gây áp lực với báo chí, ảnh đăng đều được che đi đôi mắt, cách gọi cũng chuyển sang ba chữ hàm hồ ‘Hạ tiểu thư’, cũng không thể tránh cho tôi vận mệnh “Thịt người” được mọi người chiêm ngưỡng.

Tuy rằng, ảnh chụp cùng tin tức cá nhân của tôi trên internet nhanh chóng bị quên lãng, chuyện của tôi vẫn truyền đến bên tai cha mẹ tôi.

Tuy rằng, cha tôi đã biết Mộ Dung Tĩnh Huyền chính là người thiếu niên William năm đó ông lừa gạt, ông cũng không có chút áy náy hối hận. Hơn nữa, ông cùng mẹ tôi thái độ đều cực kỳ kiên quyết phản đối tôi ở cùng một chỗ với Mộ Dung Tĩnh Huyền. Ở trong mắt của hai người, đây là tình yêu không môn đăng hộ đối, nhất định không lâu dài được.

Tuy rằng, tôi yêu anh.

Tuy rằng, anh yêu tôi.

Chúng tôi vẫn từng bước đi đến kết cục ngày hôm nay.

Bởi vì, ở trong thế giới cuộn cuộn này, không chỉ dựa vào tình yêu là hai người có thể đi đến con đường cuối cùng.

Khoảng cách giữa tôi và anh, cách thiên sơn vạn thủy, cách sông sâu cách trở, không để cho chúng tôi đến với nhau.

“Em trông thấy cảnh mặt trời lặn, cùng với bóng của anh, đem cô đơn lạnh lẽo hát thành bài ca. Nhiệt huyết em sôi trào như lửa, như đóa hoa hồng, nở rộ bất kể chuyện gì.....”

Tiếng chuông 《Cùng lưu lạc giang hồ》 nhẹ nhàng vang lên. Tôi lấy di động không ngừng rung lên từ trong túi quần, nhìn đến dây số thuộc đến nằm lòng, dừng lại bước đi, đứng ở ven đường ngơ ngác ngây người.

Đấu tranh một chút, ấn nút nhận điện, đưa điện thoại di động đặt tới bên tai.

Trong tai nghe truyền đến tiếng anh hít thở nặng nề, một chút lại một chút, cùng với tiếng tim đập của tôi, rõ ràng như vậy, dễ nghe như vậy.

Giờ khắc này, đột nhiên hiểu được cái gì gọi là “Đây không có tiếng động nhưng có thanh”.

“..... Tiểu Bạch.”

Cuối cùng anh mở lời trước gọi tên của tôi.

Tôi cúi mặt, cắn chặt môi dưới, một lúc lâu sau, đáp lại: “Vâng?”

Anh im lặng.

Thật lâu sau, chậm rãi nói: “Em xoay người đi, để cho anh nhìn thấy em.”

Lưng của tôi cứng đờ, đứng yên tại chỗ không hề di chuyển.

Anh cười cười, nhẹ giọng nói: “Yên tâm, anh ở rất cao, cách em rất xa, nhìn không thấy nước mắt. của em.”

Tôi chân chờ một chút, nâng tay lau lau nước mắt trên mặt, xoay người, ngẩng đầu——

Đưa mắt đến tầng cao nhất, một bóng hình rần rờ cô đơn.

“Thấy anh không?”

“Thấy.”

“Thấy rõ anh không?”

“..... Thấy không rõ.”

“Anh cũng không thấy rõ em.” Anh cười, giọng nói trầm khàn, một chút một chút đánh vào tai tôi, cũng một chút đánh đến nơi mềm mại trong trái tim tôi: “Nơi này rất cao, cách em quá xa. Gió rất lớn, rất lạnh. Anh luyện tiếu em đi lên với anh, nhưng lại rất nhớ em. Tiểu Bạch, em nói anh nên làm cái gì bây giờ?”

Tôi không nói.

Anh nói: “Anh xuống dưới, đứng ở bên cạnh em, được không?”

Nước mắt trong nháy mắt tích đầy hốc mắt. Tôi ngửa đầu, xuyên qua kính thủy tinh nhìn anh, sâu kín nói: “Không, được.”

Sao có thể nghe không hiểu một lời hai nghĩa của anh?

Sao có thể nghe không hiểu ý ở ngoài lời của anh?

Bởi nghe hiểu được, cho nên trả lời của tôi chỉ có thể là: “Không, được.”

Anh cười, âm rõ ràng chất đến vài phần: “Thật ra, anh vẫn biết đáp án của em. Thật ra, đứng ở trên vị trí này, anh đã không có cách đi xuống nữa.”

“.....”

Trầm mặc một lúc lâu, anh hỏi tôi: “Hạ Tiểu Bạch, nếu có một ngày, anh ở nơi này có thể xây được một tòa thành che mưa chắn gió cho em. Khi đó, em có nguyện ý đi theo anh hay không?”

Tôi còn thực sự tự hỏi một lúc lâu, ngửa đầu nhìn thẳng anh, một chữ một chữ nói đến hùng hồn: “Nếu khi đó, em không nhát gan như bây giờ. Nếu khi đó, chúng ta còn yêu nhau như bây giờ.” Mím cười, gật đầu, “Em, nguyện ý.”

“Chúng ta đây một lời đã định.”

“Vâng. Một lời đã định.”

Cúp điện thoại, bên tai ả ả có giọng ca nồng nàn ngân nga: “Em không sợ thế gian nực cười, cười không bao giờ hết buồn tẻ, ai có thể trải qua thời gian mà không già đi. Nước mắt nhớ đến cho ai, ai có thể biết, nếu có thể đi cùng anh qua một giấc mộng.”

Cả đời này, có thể đi cùng anh qua một giấc mộng, em đã hài lòng.

※※※

Hết chương 44

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Thân phận anh xưa đâu bằng nay, đã không còn lái chiếc xe màu cam dừng mảnh trước đây, bởi dễ khiến cho người ta chú ý, quá phổ trương. Thường ngày, trong thương nghiệp xã giao khó tránh khỏi phải uống rượu, lại điều một người lái xe chuyên môn đưa đón. Cũng mua thêm mấy chiếc xe mới, tuy rằng đều là những chiếc xe hạng nhất, nhưng màu sắc cùng biển số xe đều khác nhau, như vậy có thể bớt đi không ít phiền toái cho anh.

Thật ra, nếu không thể lái chiếc xe mình thích nhất, lái xe gì cũng không còn quan trọng.

Giống như, nếu không thể cùng người phụ nữ mình yêu thương nhất ở cùng một chỗ, mặc kệ người đứng bên cạnh là ai, cũng đã không còn quan trọng.

Người lái xe khởi động xe, anh ngồi ở phía sau, trước mắt nhìn thấy cảnh vật quen thuộc trong vườn trường. Nghĩ đến thời gian cùng Hạ Tiểu Bạch từng ở đây dạo bước trong vườn trường, ngực bỗng có chút buồn phiền.

Khi xe chạy lại gần học viện nghệ thuật, anh dặn lái xe: “Chạy chậm một chút.”

Lái xe gật gật đầu, theo lời chạy chậm lại.

Nhìn kiến trúc quen thuộc ngoài cửa sổ, anh bỗng nhiên nghĩ đến sáu năm trước đây, cảnh tượng khi lần đầu ở chỗ này gặp lại cô.

Ngày ấy, là ngày đầu học viện nghệ thuật đại học S khoa mỹ thuật tạo hình tuyển sinh. Anh cùng người giáo viên hướng dẫn vừa từ trong viện thiết kế đi ra, liền trông thấy cô.

Khi đó, cô mặc một chiếc áo khoác lông ngắn, quần bò cùng giày trắng, lưng đeo chiếc túi đựng tranh màu đen, mang theo một hòm tranh lớn, vừa nhìn chương trình tóm tắt tuyển sinh trên tay, vừa chậm chậm đi về phía trước, một dáng vẻ không yên lòng. Dáng vẻ này của cô, ở trong hàng nghìn thí sinh thật ra cũng không có gì hơn người, không biết vì sao, anh liếc mắt một cái liền trông thấy cô —— từ đây, mở ra một cái nhìn mới.

Một cái liếc mắt kia, là cảm giác gì?

Giật mình.

Đúng! Là giật mình.

Anh kinh ngạc đứng yên một chỗ, kinh ngạc nhìn cô bước một đến gần, cả người giật mình không thể suy nghĩ.

Mái tóc mềm mại.

Ánh mắt trong veo.

Cái mũi nho nhỏ xinh xắn.

Môi đỏ tươi.

Cùng với ——

Người cao lên rất nhiều nhưng lại không béo ra bao nhiêu.

Mười năm, anh đã bỏ đi dáng vẻ thiếu niên từ lâu, trở thành một người đàn ông đỉnh thiên lập địa.

Mười năm, cô ngoài việc người cao lên nhiều ra thì cả người dường như không có chút biến đổi nào.

“Hạ Tiểu Bạch.”

Khi ba chữ này chậm chậm từ trong lòng hiện ra, ngực anh giống như bị người ta đánh mạnh một quyền, cảm giác khó chịu mà đau.

Không có chút nghi ngờ, chỉ là một cái liếc mắt, anh đã có thể hoàn toàn xác định: cô chính là cô bé Hạ Tiểu Bạch năm đó cùng mình ở trong vườn hoa hướng dương —— dưới mùa hè, Tiểu trong đại tiểu, Bạch trong hắc bạch.

Cô là mối tình đầu của anh.

Nụ hôn kia, là nụ hôn đầu tiên của họ.

Giọng nói và nụ cười của cô, phong ấn trong bức tranh của anh suốt mười năm.

Anh sao có thể không nhận ra cô?

Lúc sau, anh mượn thẻ kiểm tra của giáo viên dẫn đường, đi vào trong trường thi của cô.

Khi giúp thầy giám thị kiểm tra giấy chứng nhận thi, anh nhìn trong thông tin thí sinh ba chữ Hán “Hạ Tiểu Bạch” vương vấn quy tắc, chỉ nhếch khóe miệng mà không ai trông thấy cười cười, sau đó lặng lẽ ghi nhớ giấy chứng nhận cùng giấy báo danh của cô. Ra khỏi trường thi, liền để cho tên em họ Chu Diệp Lâm không thể trái ý anh đi thăm dò tất cả các trường lần này cô tham gia báo danh.

Có một số việc, không cần anh nói rõ, Chu Diệp Lâm sẽ biết cần phải làm thế nào.

Cuối cùng, là dĩ nhiên, cô vào trường đại học S, đi tới bên cạnh anh.

Nói tới đây, không thể không nhắc tới chuyện lần đó cô không vượt qua được cuộc thi Nhã Tư. Chuyện đó mặc dù không phải do anh gây nên, nhưng anh cũng không thể thoát khỏi việc không liên quan.

Khi đó, sau khi Chu Diệp Lâm từ Hàn Sơ Kiến biết được Hạ Tiểu Bạch cũng tham gia cuộc thi Nhã Tư đó, gợi ý với anh, bản thân có thể đem thành tích của cô xử lý “tốt đẹp”. Mặc dù anh không có gạt đầu, nhưng sự im lặng kia ở trong mắt Chu Diệp Lâm nhìn ra được, là ngầm đồng ý.

Cho nên, chén nước kia của Hạ Tiểu Bạch, anh nhận được một chút cũng không oan ức.

Sáu năm trước, từ khoảnh khắc kia anh gặp lại cô, anh sẽ không chút thay đổi sắc mặt vì cô bày ra một bàn cờ, từng bước một, dẫn cô vào tròng. Ai muốn thừa nhận rằng, cuối cùng chính bản thân mình chìm sâu vào bàn cờ, đi không được, cũng không nguyện rời đi.

Trận “Âm mưu Mộ Nghịch Hắc” sân tình yêu này, đi đến bây giờ, chỉ có bốn chữ có thể hình dung——lỡ, bại, câu, thương.(1)

Chỉ là anh biết, đây sẽ không phải là kết thúc cuối cùng.

※※※

Buổi chiều, Mộ Nghịch Hắc ở chỗ phỏng vấn gặp được Tiểu Dao Dao và Lục An Thần. Lần này lấy tin tức hai người được an bài là biên tập cùng thợ chụp ảnh. Hai người đều ít nhiều biết một chút nguyên nhân thực sự khiến anh chia tay với Hạ Tiểu Bạch, lần này mặc dù cũng đều giống như các đồng nghiệp khác xưng hô giống nhau gọi anh “Mộ Dung tiên sinh”, nhưng thái độ ít nhiều có chút thân thiết.

Sau khi kết thúc phỏng vấn, ba người đi vào văn phòng chính của anh.

Trong lúc nói chuyện, Tiểu Dao Dao nhắc tới Hạ Tiểu Bạch hai năm này có vẽ tranh minh họa cho công ty họ, còn nói bởi vì tranh của cô đặc biệt, có rất nhiều người thích, cho nên công ty vì cô chuẩn bị cho in ra thành một tập riêng, dự tính mùa xuân năm sau sẽ đưa ra thị trường.....

Lúc cô nói những chuyện đó, anh chỉ lặng lẽ nghe, không nói theo cũng như không có bình luận gì. Việc này, anh đều biết hết. Bởi vì, Hạ Tiểu Bạch đưa bản thảo cho tạp chí Phụ Nữ, anh đã đặt trước cả năm.

Khi tiễn hai người rời đi, Lục An Thần vỗ vỗ bờ vai anh, dùng cách nói chuyện giữa hai người đàn ông nói với anh: “Người anh em, mỗi người trong lòng đều có một cái 『Hotel california』, nơi đó đời này kiếp này đều giam cầm ước vọng của chúng ta. Nếu giam cầm không được, rõ ràng không cần giam cầm.....” Cười cười, anh cúi đầu địa niệm ra một câu ca từ: “We are all just prisoners here, of our own device.”

Nhìn chiếc xe thu thập tin tức rời khỏi, Mộ Nghịch Hắc chậm chậm nhếch lên khóe miệng, cười cười.

“We are all just prisoners here, of our own device.”

『Chúng ta ai cũng là tù nhân nơi đây, của những toan tính trong đầu mình.』

Những lời này, quả nhiên là tiếng nói trong lòng anh——

Nhưng thật ra anh biết mình là kẻ tù tội bị giam trong『Hotel california』, cam tâm làm một phạm nhân hoạt động trong phạm vi nhỏ bé này.

Anh có thể lựa chọn tạm thời rời đi, nhưng lại không thể, cũng không nguyện ý thoát khỏi nơi này.

Khi xoay người quay về văn phòng, trong đại sảnh không biết là di động của ai ngân lên: “Luôn luôn cảm giác hơi thở của em ở gần bên tai, lại chưa từng cảm giác hơi thở của em ở trong đây. Tưởng niệm là một loại bệnh, tưởng niệm là một loại bệnh, một loại bệnh.....”

Vào thang máy chuyên dụng không một bóng người, anh lấy ví ra, mi mắt buông xuống, lấy ngón tay tinh tế vuốt nhẹ tấm ảnh Pola cùng vẽ mặt cô bên trong bức ảnh, động tác thông thả nhẹ nhàng. Ở chỗ này cô cùng anh, cách bức tường loang lổ màu sắc hướng về nhau cùng mỉm cười, trong mắt cô có anh, may mắn là ánh sáng hạnh phúc, cũng không có chút bất lực cùng khiếp sợ.

Khi đó, từ chối đưa tấm ảnh này cho cô giữ, thật ra là bởi vì ở tại đây hình ảnh này trong nháy mắt đẹp đến tuyệt vời—— một cái chớp mắt ngưng tụ thành vĩnh viễn, không thể có lại, quý giá vô cùng.

Mi mắt run run, nhìn ảnh chụp bỗng nhiên nở nụ cười.

Tưởng niệm là một loại bệnh, vậy đây thì sao?

Từ lâu anh sớm là bệnh nan y.

Chú thích

(1) Lường bại câu thương: cả hai đều bị tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Khi em ở phía bên kia ngọn núi

Anh cô đơn trên con đường không có điểm cuối cùng

Thường xuyên nghe thấy tiếng em thở bên tai

Lại không cảm nhận được hơi thở nơi lồng ngực

Tương tư là một loại bệnh

Tương tư là một loại bệnh

Một loại bệnh...

- Tương tư là một loại bệnh- Trương Chấn Nhạc

Nắng sớm xuyên qua cửa sổ chiếu vào căn phòng. Khẽ nhíu mày, Mộ Nghị Hắc mở mắt ra. Miệng hơi khô, anh định vươn tay lấy nước lọc để trên tủ nhỏ đầu giường, quờ quạng một hồi mới giật mình tỉnh giấc.

Thì ra đây không phải phòng ngủ nhà mình.

Thì ra mình đã trở về phòng 408 khu nhà cho nghiên cứu sinh trường Đại học S.

Nghiêng đầu, anh ngáy người nhìn bàn đọc sách phía trước một lúc rồi mới từ từ ngồi dậy.

Tối hôm qua, sau khi tham gia tiệc rượu về, anh vứt bữa áo vest lên sàn nhà. Áo sơ mi màu hồng thắm hoa văn kiểu cách trên người nhăn nhúm, cạp vạt lỏng lẻo trước ngực, ba cúc áo mở ra. Cúi xuống là thấy được miếng dương chi bạch ngọc trước ngực.

Anh thấy ngực mình tắc nghẽn, lòng trống trải vắng vẻ.

Im lặng ngồi trên giường một hồi lâu, anh mới tỉnh táo hẳn. Nhìn đồng hồ đeo tay, 7h30. Day day thái dương, anh lấy điện thoại trong túi quần gọi cho phụ tá Green, bảo cô mang một bộ đồ để thay qua, sau đó xuống giường đi tắm.

Dù anh phải bỏ rất nhiều tiền ra để mua căn phòng giữa khu nghiên cứu sinh này nhưng đây cũng chỉ là phòng ngủ sinh viên, 4h chiều mới có nước nóng. Buổi sáng cuối thu, trong phòng tắm, anh tắm nước lạnh, coi như làm bản thân tỉnh táo.

Tối hôm qua, trong buổi tiệc rượu, anh gặp lại Tang Tử Du. Anh đến khá muộn, lúc gặp nhau cô đã ngà ngà say. Vừa thấy anh đi vào, đang cởi áo khoác, cô vội chạy đến, tiếng gót giày cộp cộp rõ rệt; vội vàng nắm cánh tay anh, nói với bạn gái đi cùng anh: “Tiểu mỹ nhân, xin bỏ qua cho, tôi mượn 14 nhà chúng tôi một chút nha”. Không đợi cô bạn gái mở miệng, cô chẳng nhìn ai, kéo anh ta ngoài.

Tang Tử Du tựa trên lan can mạ vàng, hai mắt sáng rực: “14, hôm nay mình gặp Hạ Tiểu Bạch”

Anh hơi sững sờ.

Cô cười: “Đàn ra thế? Mình bảo là hôm nay mình video call với em ấy. Hiếm lắm mới thấy em ấy onl, mới nói mấy câu, em ấy đã phải đi làm rồi, vội vã tắt máy. Mình cũng không kịp hỏi khi nào em ấy về nước...”

Trầm mặc.

Anh rút điều thuốc, châm, nhả khói.

Thật ra, anh cũng biết cô ở Australia vừa đi học vừa đi làm.

Hai năm qua, anh đã qua bên đó nhìn cô rất nhiều lần. Chỉ đứng xa xa nhìn thôi. An ủi nỗi tương tư, làm bản thân yên tâm.

Bình thường, sáng cô đi học, chiều không có tiết thì cùng bạn học đến các công viên gần trường để vẽ tránh chân dung kiếm thêm tiền. Cuối tuần, cô sẽ

chơi piano ở một căn phòng nhỏ phía Tây, thỉnh thoảng cũng làm công việc phục vụ, giúp bưng trà rót nước.

Cô cũng không nói dối anh: tài piano của cô quả thực không ổn. Lần đầu vào nghe cô đàn, John choáng váng khi cô chơi bản “Canon” nổi tiếng gặp ghềnh khó khăn, cậu ta nghe mà dờ khóc dờ cười. Vậy mà cậu ta lại dùng điện thoại ghi âm lại một cách ngớ ngẩn cái bản khó nghe ấy, và nhiều đêm sau thì nghe đi nghe lại không biết bao nhiêu lần, mỗi lần mỗi khác.

Giai điệu bản nhạc này đơn giản nhưng cấu trúc âm nhạc rất hoàn hảo và đầy đủ. Nó gồm tám nốt nhạc trầm tập hợp thành giai điệu, từ đầu đến cuối, lặp đi lặp lại 28 lần. Mỗi lần nghe, âm thanh nhẹ nhàng từ từ vang lên, sau đó lại mạnh mẽ hơn, hồi ức cũng theo giai điệu mà lan tỏa trong tim.

—

Nửa phần đầu nhỏ nhẹ mà dịu dàng, dường như có ai đó bên tai hỏi nhỏ chính mình: còn nhớ rõ mối tình đầu ngây ngô tốt đẹp thưở niên thiếu không? Còn nhớ rõ 10 năm hư vô trống trải không? Còn nhớ rõ niềm vui khi mất đi rồi tìm lại được không? Còn nhớ rõ nỗi đau khổ khi lần thứ 2 lại phải chia tay không?

Nửa sau, lúc giai điệu lặp đi lặp lại mà mọi người đều quen thuộc ấy vang lên, thời gian đã mất đi ở phần đầu kia lần lượt xuất hiện lặp đi lặp lại trong đầu:

Mười năm trước, bọn họ gặp nhau, thích nhau, sau đó bị ép chia tay.

Mười năm sau, bọn họ gặp nhau, lại thích nhau, sau đó lại bị ép chia tay.

Âm luật tuần hoàn, lặp đi lặp lại có thể tạo ra âm nhạc chuyển động duyên dáng. Tuy nhiên, số phận lặp đi lặp lại tuần hoàn lại khiến con người ta mệt mỏi đến độ không chịu nổi.

Không biết khi cô đàn khúc nhạc này, cô có chung cảm xúc với anh không?

Đầu tiên, anh cũng không hiểu vì sao ông chủ nhà ăn lại để một tay gà mờ như cô đàn piano trong phòng ăn. Sau này mới biết con trai của ông chủ và cô là bạn tốt. Tên cậu ta là Edwin, một cậu con trai Australia đẹp trai tỏa sáng mười phần rạng ngời. Điều khiến người ta vui mừng, à không, anh vui mừng, ấy là cậu con trai này hoàn toàn là GAY.

Nói đi nói lại, đối với Mộ Nghị Hắc, mối nguy hiểm lớn nhất vẫn là Trình Quân. Đồng thời, mối nguy hiểm này lại cũng du học Australia.

Chẳng qua là Trình Quân ở Sydney, cô ở Melbourne. Giữa hai người là khoảng cách 800km. . . 800km đó. . . vẫn gần hơn khoảng cách giữa anh và cô.

Sau khi ra nước ngoài, Hạ Tiểu Bạch không về nước cả kỳ nghỉ đông và nghỉ hè. Mỗi lần Trình Quân về nước, khi qua sẽ sang Melbourne trước, đưa một đồng đô cho cô rồi mới bay về Sydney.

Dù biết trong lòng cô, Trình Quân giống như một người anh trai vậy, anh vẫn ghen tỵ.

Ghen tỵ vì Trình Quân có thể ở gần cô đến vậy.

Tang Tử Du hỏi anh: “14, mình hỏi thật, để Tiểu Bạch đi như thế, cậu có hối hận không?”

Anh nheo mắt, phả ra làn khói, yếu ớt nói: “Tam Mộc, từ lúc chia tay với Tiểu Bạch, mình vẫn đang hối hận. . .” – dừng lại, thờ dãi – “thế nhưng, nếu không để cô ấy tự chọn, mình sợ cô ấy sẽ oán mình”

Đêm cô say rượu, anh đưa cô về nhà, chăm sóc cô cả đêm. Sáng sớm hôm sau, bố anh gọi anh vào bệnh viện, đưa ra một tập ảnh tòa soạn báo sáng nay mới chuyển phát đến nhà anh, nói cho anh biết quyết định về việc công bố thân phận của anh trong buổi họp chiều đầu ký giả sau sinh nhật mẹ anh, đồng thời giúp anh đưa ra quyết định về mối quan hệ với Hạ Tiểu Bạch. Anh cũng từng hỏi bố anh: “Bố, trước kia bố tôn trọng quyết định của mẹ, để bà ra đi, bố có hối hận không?”

Mộ Dung Khanh Lam dường như không hề băn khoăn, buột mồm nói: “Tình Huyền, mấy năm nay bố luôn hối hận. . .”

Anh không nói gì.

Mộ Dung Khanh Lam cười: “Thế nhưng, con trai à, nếu thời gian có thể quay lại, bố cũng vẫn chọn làm như thế”

“Vì sao?”

“Bởi vì, tình yêu không thể trở thành lý do để ràng buộc người mình yêu. Bố thả tự mình hối hận nửa đời chứ không mong nhìn thấy mẹ con ở bên bố mà không vui về. . .”

“Nhưng. . . bà không ở bên bố, bố cũng đâu có vui?”

“Khi chia tay với mẹ con, bố đã cho bà quyền quay lại bất cứ lúc nào. Vậy mà nhiều năm như vậy rồi bà ấy vẫn không quay lại. Bố nghĩ so với việc ở bên bố, chuyện chia tay có lẽ là quyết định tốt đẹp với bà ấy. . .”

Anh suy nghĩ về chuyện cũ đầy biến động và trắc trở của bố, lại nghĩ về sự tự ti và nhát gan của cô, cuối cùng anh vẫn quyết định cho cô cơ hội tự lựa

chọn.

Còn cô, quả nhiên không phụ cơ hội anh cho, dứt khoát chọn kết quả giống hệt mẹ anh.

Ngửa người dựa vào lan can phía sau, Mộ Nghị Hắc đưa tay che hai mắt, nói từng chữ cực kỳ rõ ràng: “Tam Mộc, ngay lúc để cho Hạ Tiểu Bạch ra đi, mình vẫn luôn đợi cô ấy quay về...vẫn đang đợi...”

Tang Tử Du quay đầu nhìn anh, trong mắt lấp lánh ánh nước. Có chút cảm động, có chút đau thương, nhưng nhiều hơn là vui mừng.

Sau đó, anh quay lại buổi tiệc cùng Tang Tử Du. Bạn gái đi cùng vô cùng tự nhiên tiến đến khoác tay anh, cùng anh đi một vòng, chạm cốc hàn huyên với rất nhiều người khác nhau. Trong lúc ăn uống linh đình, chẳng biết đã say từ lúc nào. Tầm lượng anh vốn rất tốt, bình thường không uống nhiều, nhưng lần này anh lại muốn buông thả.

Anh thật sự rất nhớ cô.

Nỗi nhớ dâng trào mãnh liệt, bức bối trong lòng, khó thuốc khiến anh không thở nổi. Say rồi, có lẽ đêm nay sẽ không còn quá dài quá khó khăn nữa.

Về sau, anh cũng không biết mình về căn phòng thuê lúc trước như thế nào nữa.

Thật ra khi còn ở thành phố S, anh rất hay qua đây.

Nơi đây, từng chút từng chút một, những điều bọn họ gom góp khi ở với nhau vẫn còn nguyên vẹn.

Nơi đây, bát đĩa cốc chén thìa đũa đều là cô chọn cho anh, mỗi thứ hai cái, một đôi giống nhau như đúc.

Nơi đây, với anh mà nói, anh và cô đã từng có NHÀ.

Anh tắt vòi hoa sen, khoác khăn tắm ra ngoài, lấy trong tủ quần áo một bộ đồ thường ra thay. Anh đến bàn học, lấy chìa khóa trong ống bút, mở ngăn kéo bên phải bàn.

Lời editor: Đồ mọi người biết anh này tìm thấy cái gì trong ngăn kéo:v Chương này dài hơn mình tưởng =)) Thành ra mình ngại quá làm đến đây thôi:v Hôm khác tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chương trình đàm luận

Bốn năm, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, lại đủ cho một mối quan hệ bãi bể hóa nương dâu. .

Thời gian: Bốn năm sau

Địa điểm: Phòng phát thanh nào đó ở thành phố X

Nhân vật: Người chủ trì Tôn Miểu Miểu vs. Khách quý Sói Mất Trắng

Âm nhạc mở màn vang vọng trong phòng phát thanh.

Người chủ trì: Có người nói tình yêu là một câu chuyện cổ tích buồn, vừa xa xôi lại vừa chân thực, không thể chạm vào nhưng lại chứa đựng đầy khiếm khuyết, lại tỏa sáng ánh sáng thần thánh. Thật ra, chỉ cần chúng ta có đôi mắt đẹp và biết quan sát, chúng ta sẽ phát hiện ra truyện cổ tích diễn ra ngay bên mình. Xin chào mọi người, tôi là người chủ trì chuyên mục Hư Vô Mờ Áo Tôn Miểu Miểu. Đêm nay, khách quý của phòng phát thanh chúng tôi chính là Illustrator đang hot trong nước Sói Mất Trắng. Trên Internet, vị khách quý này của chúng ta vẫn thường được gọi là Bạch Thiếu (1), tôi cho rằng nhiều người cũng nghĩ như tôi, cho rằng người này là một vị tiên sinh (cười). Để xác nhận giới tính của vị Bạch Thiếu này, chúng tôi đã mời người này đến đây nói chuyện.

Khách mời: Xin chào tất cả các vị khán giả đang ngồi trước radio. Tôi là người vẽ truyện cổ tích tình yêu đô thị Thiên nga ăn thịt cóc – Bạch Thiếu, Sói Mất Trắng. Rất vui có thể trò chuyện về tác phẩm của mình trên radio này với mọi người.

Người chủ trì: OK! Nghe giọng thật cao trong rõ ràng, không cần tôi nói thì hẳn mọi người cũng biết vị Bạch Thiếu này là nam hay nữ hay nhân yêu rồi (cười). Bạch Thiếu, tôi muốn hỏi một chút, bạn là một cô gái trẻ trung xinh đẹp, vì sao lại chọn bút danh MEN như vậy, nghe còn không tốt nữa chứ? Bạn biết không, trước đây rất nhiều người nghĩ bạn là một ông chú nuôi râu quai nón cơ đấy?

Khách mời: (cười) Thật ra Sói Mất Trắng là tên một người bạn của tôi. Khi còn học Đại học, tôi đã ký hợp đồng với một công ty văn hóa phẩm khá có

tiếng trong nước, sau đó về cho họ một bộ tranh minh họa tạp chí về nữ giới. Khi ấy tôi cũng không ngờ mình sẽ thành công thế này, vì vậy cứ chọn Sói Mất Trắng làm bút danh. Về sau, khi tự mình xuất bản tôi lại lo đổi bút danh sẽ khiến mọi người nhầm lẫn, thế là cứ giữ.

Người chủ trì: Ô? Tôi nghĩ người bạn tên Sói Mất Trắng kia giờ thấy bạn nổi danh trời Nam đất Bắc, hẳn sẽ rất tự hào. Xin hỏi một câu, người bạn đó có đòi tiền “phí đặt tên” không? (cười)

Khách mời: (im lặng 3s) Tôi nghĩ những gì tôi đạt được hôm nay chính là thông tin phản hồi tốt nhất cho người đó

Người chủ trì: (gật đầu tỏ vẻ tán thành) Vâng, tôi cho rằng người bạn đó sẽ rất hài lòng với phản hồi này. Tiếp theo chúng ta hãy đi vào chủ đề chính, cùng trò chuyện một chút với Bạch Thiều về giai đoạn sáng tác tác phẩm

Khách mời: Được thôi

(nhạc chuyển phần)

Người chủ trì: Tôi xin phép giới thiệu với mọi người một chút: cô gái tên Sói Mất Trắng này tốt nghiệp Thạc sĩ nghệ thuật trường Đại học RMIT – trường Đại học Hoàng gia Melbourne. Sau khi tốt nghiệp, cô ở lại Australia làm việc, mới về nước phát triển chưa lâu. Khi đang đọc sách ở RMIT, cô bắt đầu sáng tác tác phẩm đã giúp cô một đêm thành danh, chính là bản vẽ truyện cổ tích tình yêu đô thị Thiên nga thích ăn thịt cóc. Tin này có thể mọi người đều biết: cuốn sách nổi tiếng nhất cả nước này có một nửa là tranh minh họa và một nửa là nội dung văn bản miêu tả tình yêu đô thị. Đây là cuốn sách văn hay ý tốt, truyện tranh xen lẫn truyện dài, trong đó không chỉ có những hình ảnh xa hoa mà có cả những cảnh ảm áp giữa con người với nhau. Có độc giả đã nói Truyện tranh truyền thống so với bộ này thì thiếu tính nhân văn hơn. Tiểu thuyết ngôn tình truyền thống lại ít hình ảnh đẹp hơn. Bạch Thiều, cô có thể nói một chút cho độc giả và bạn bè về nguồn cảm hứng về ra câu chuyện tình yêu này không?

Khách mời: Vâng, tất nhiên. Quyển sách này nói về tình cảm thời thiếu niên giữa nữ chính cóc – người nhìn người ghét và nam chính thiên nga ưu tú, về sau chia tay vì hiểu lầm. Mười năm sau, khi gặp lại lần thứ hai, “Thiên nga tiền sinh” lấy thân phận khác, từng bước một chiếm lại tình yêu từng có của “Cóc tiểu thư”. Câu chuyện lấy tình cảm và thân thế của nam chính làm tuyến nội dung chính, lấy tình cảm biến hóa của nữ chính vì nam chính làm tuyến nội dung phụ, xâu chuỗi từng câu chuyện nhỏ mà thành. Nói thẳng ra thì đây là một câu chuyện cực kỳ máu chó và thô tục về hoàng tử và cô bé Lọ Lem

Người chủ trì: Mặc dù Cô bé Lọ Lem là một câu chuyện xưa cũ nhưng đến giờ vẫn rất được yêu thích. Hơn nữa, dưới ngòi bút của Bạch Thiều, câu chuyện trở nên vô cùng cuốn hút, dùng hai từ máu chó và thô tục có hơi khiếm tốn rồi?

Khách mời: (cười) Khiếm tốn là đức tính tốt mà

Người chủ trì: Khiếm tốn quá sẽ béo phì đấy

Hai người nhìn nhau cười, bầu không khí rất thoải mái

(Âm nhạc chuyển phần)

Người chủ trì: Tôi vừa nhìn qua vài thông tin, đúng là có nhìn mới biết, nhìn là giật mình. Không ngờ “Thiên nga” xuất bản chưa được 2 năm đã in đến lần thứ 32, lượng tiêu thụ tích lũy lên đến 270.000 bản. Cộng cả những quyển tranh minh họa bán rất chạy của Bạch Thiều trước đó, ước chừng cũng phải hơn triệu bản rồi. Vì trước giờ Bạch Thiều chưa bao giờ ra mặt nhận phỏng vấn, cũng không đưa ra ảnh sáng tư liệu và ảnh chụp cá nhân, vì thế mọi người đều tò mò về giới tính và tuổi tác của bạn. Bây giờ giới tính thì mọi người biết rồi, vậy ở đây tôi có thể hỏi bạn bao nhiêu tuổi không?

Khách mời: Tôi năm nay 26 tuổi

Người chủ trì: (kinh ngạc) Hả? Thật sao? Lúc bạn vừa đến đài truyền hình, đạo diễn còn nói với tôi rằng “Nhìn cái cô vẽ tranh minh họa kia thế nào cũng thấy như trẻ con, hình như tuổi rất nhỏ?...” Không ngờ bạn cũng 26 tuổi rồi!

Khách mời mỉm cười không nói

Người chủ trì: Là một cô bé, ah không, là một cô gái, chỉ bằng nỗ lực bản thân, mới 26 tuổi mà giá trị của chính mình đã trị giá hàng triệu, quả thật khiến bạn bè cùng lứa tuổi rất ngưỡng mộ. Bạch Thiều có thể chia sẻ với mọi người ở đây một chút: bạn đã đạt được thành công ngay hôm nay thế nào?

Khách mời: (tò vò suy nghĩ) Thật ra hôm nay được thế này là do mấy chữ nhiệt tình và kiên trì thôi

Người chủ trì: Có thể nói rõ hơn chút được không?

Khách mời: Được chứ. Từ lúc bắt đầu học hội họa đến giờ, tôi đã rất thích tranh minh họa. Khi còn học theo khoa ở trong nước, tôi vốn không nghĩ rằng mình muốn theo con đường vẽ tranh minh họa chuyên nghiệp, nhưng tôi cũng chưa từng từ bỏ sở thích này. Sau này, sang Australia học, ban ngày tôi vừa đi học vừa đi làm, đến tối quay về phòng trọ thì vui đầu vào niềm yêu thích cũ của mình. Khi đó, vì không hợp khí hậu, lại thức đêm nhiều, mệt nhọc quá độ, thành ra bị ốm mấy lần, tôi cũng định từ bỏ. Nhưng đến khi dừng lại, lại cảm thấy cuộc sống quá thoáng, tinh thần dường như không còn chỗ để dựa vào. À, vì đã trải qua quá trình từ bỏ rồi tìm lại như vậy, cuối cùng tôi cũng nhận ra rằng hội họa và văn bản chính là tình yêu cuộc sống của tôi. Có thể dùng hội họa và văn bản diễn tả suy nghĩ của mình là một chuyện vô cùng hạnh phúc

(updated)

Người chủ trì: Cho tới nay, sáng tác chưa bao giờ là việc dễ dàng, phí công, mệt nhọc lại tốn sức. Những năm tháng đã qua kia, nhờ có nhiệt tình và kiên

trì nên bạn mới có được hy vọng của hôm nay. Vì vậy, có thể nói rằng thành công không bao giờ dễ dàng và tự nhiên đến đúng không?

Khách mời: Uhm. Vì thế tôi muốn nói với các bạn ở đây thế này: đối với sự yêu thích thực sự của mình, các bạn nhất định phải kiên trì theo đuổi, không thể từ bỏ. Một khi đã từ bỏ, chính là từ bỏ cả phần tình cảm chân thành của bản thân.

Người chủ trì: Cũng với lý do đó, đối với người mình yêu, chẳng phải chúng ta cũng luôn muốn kiên trì đến cùng ư? Tôi thấy trên màn hình máy tính có một số di động đuôi 3011 nhắn rằng Chị Sói Mất Trắng ơi, ai đã xem qua truyện “Thiên nga” đều biết chị để kết mở. Nói về chuyện cũ, vì có một vài thể lực có ác ý phá hoại, cuối cùng Thiên nga tiên sinh tiếp quản sự nghiệp gia tộc, Cóc tiểu thư đi xa tha hương. Nói cách khác, thật ra Thiên nga tiên sinh cũng không ăn được miếng thịt nào của Cóc tiểu thư. Đối diện với số phận, hai người bọn họ đều chọn cách CÚI ĐẦU. Về vấn đề này, chị giải thích như thế nào đây?

Khách mời: Ý của tôi khi viết như vậy là họ sẽ nhận ra được tầm quan trọng của người kia sau khi từ bỏ. Vì vậy Thiên nga tiên sinh và Cóc tiểu thư cúi đầu trước số phận cũng chỉ để nhận ra điều gì là quan trọng thực sự với mình. Sau khi cảm nhận được nỗi đau mất đi người thân yêu nhất, đến khi có lại họ sẽ càng quý trọng hơn. Sau khi chia tay, bọn họ sẽ trưởng thành hơn, đây mới là điểm mấu chốt có tính quyết định. Nếu bọn họ vượt qua được thì chính là điều đáng mừng. Nếu không vượt qua được thì chắc chắn sẽ chia tay thôi.

Người chủ trì: Tôi chưa từng trải qua những chuyện như bạn nói, tôi không thể hiểu được lời nói này. Xin hỏi rằng liệu trong chuyện tình cảm, Bạch Thiếu đã từng trải qua điểm mấu chốt hay tính quyết định này chưa?

Khách mời: (do dự vài giây) Thật ra tôi vẫn còn đang trong điểm mấu chốt và tính quyết định, chưa hề vượt qua giai đoạn đó.

Người chủ trì: Chờ Bạch Thiếu vượt qua điểm mấu chốt có tính quyết định đó, liệu bạn có định ra tập tiếp theo của Thiên nga không? Mọi người đều mong chờ kết cục của hai nhân vật chính, muốn có một câu trả lời thỏa đáng đó.

Khách mời: À... phải đợi “vượt qua” quá khứ đã

Người chủ trì: Vậy khi nào bạn có thể vượt qua quá khứ?

Khách mời: (trầm ngâm) chắc là khoảng... mùa đông

Người chủ trì: (hắc tuyến) Được rồi, coi như tôi chưa hỏi gì vậy

Khách mời: ^_^

(Nhạc chuyển cảnh)

Người chủ trì: Ở đây chúng tôi có một người bạn đuôi điện thoại 8875 hỏi rằng Bạch Thiếu, trên diễn đàn có nhiều người đọc đoán rằng nam chính Thiên nga tiên sinh trong truyện của bạn vốn là một kiến trúc sư trẻ tuổi kiêm doanh nhân rất nổi tiếng trong nước. Vì xuất thân của hai người có phần giống nhau, đều từ kiến trúc thế gia. Về vấn đề này, cô sẽ trả lời thế nào?

Khách mời: (trầm tư) Ấy chà, triết học gia người Nga Chernyshevsky có câu nói Nghệ thuật xuất phát từ cuộc sống, nhưng lại cao hơn cuộc sống (2). Thiên nga tiên sinh trong chuyện xưa của tôi là đại diện cho mẫu người thiên chi kiêu tử, cũng không phải ám chỉ đặc biệt một ai đó. Đương nhiên nếu vị thanh niên tài俊 mà mọi người nói đến có thể thỏa mãn tưởng tượng của mọi người, tôi hoàn toàn không có ý kiến gì. Tôi chỉ có thể nói rằng: từ xưa đến nay, tất cả các hoàng tử đều dát vàng lấp lánh, mà tất cả các cô bé Lọ Lem đều dính đầy bụi bần.

Người chủ trì: Câu trả lời này của Bạch Thiếu cũng quá văn nghệ rồi, chưa đủ rõ ràng đâu nhỉ? Trước khi vấn đề này trở nên nóng hổi trên mạng, có phải bạn đã chuẩn bị sẵn câu trả lời rồi không?

Khách mời: (nhún vai) dù có chuẩn bị thì tôi cũng không thừa nhận ở đây đâu haha

Người chủ trì: Tôi hỏi thật nhé, bạn có biết kiến trúc sư kiêm doanh nhân trẻ tuổi kia là ai không?

Khách mời: À...quả thực...tôi không biết

Người chủ trì: Để tôi gợi ý nhé, họ của người này rất đặc biệt

Khách mời: (giả vờ không biết gì)?

Người chủ trì: Nói lại nhé, họ của người này rất nổi tiếng, là họ kép

Khách mời: (tiếp tục giả vờ ngốc –ing)??

Người chủ trì: Họ này có xuất hiện trong Thiên long bát bộ, trong đó còn có câu nói “Nam..., Bắc Kiều Phong”. Tình J chúng ta cũng có câu “Nam..., Bắc Thương Quan”. Nam chỉ thành phố S, Bắc chỉ thành phố X của chúng ta. Tôi nói đến đây, là người sinh ra ở thành phố S, Bạch Thiếu còn có thể giả vờ ngốc được không đây?

Khách mời: (ra vẻ bưng bít) A? Tôi biết bạn nói đến ai rồi

Người chủ trì: (oán thảm: người nghe không nhìn thấy chữ cái về mặt này y như thật ấy) Vậy...là người trong ngành sáng tác, không hiểu Bạch Thiều thấy người này so với Thiên nga tiên sinh thì có điểm gì chung không?

Khách mời: (trầm tư + trầm tư = kết luận) à,...anh ta là người rất ưu tú

Người chủ trì: Chỉ như thế thôi? *một đàn quạ đen bay qua đầu –ing*

Khách mời: (cười rạng rỡ) chỉ thế thôi

Người chủ trì: Vậy để tôi hỏi theo kiểu khác nhé: nếu Bạch Thiều là Cóc tiểu thư, liệu cô có yêu nhân vật Thiên nga tiên sinh ngoài đời này không?

Khách mời: (trầm tư N giây) tôi nghĩ là dù ai là Cóc tiểu thư thì cũng không thể kháng cự sức hấp dẫn của vị Thiên nga công tử này

Người chủ trì: (cười sâu xa) Tôi nghĩ mọi người đều hiểu ý của bạn

Khách mời: ^ _ ^ Chúng ta xem người tiếp theo nói về chuyện gì đi *đánh trống lảng –ing*

Người chủ trì: OK. Số điện thoại đuôi 2647 nói rằng...

—

Sau buổi thu âm trực tiếp chương trình, tôi và người chủ trì Tôn Miếu Miếu – người đứng đầu đài phát thanh – cùng nhau ra ngoài.

“Cô Hạ, cảm ơn cô đã tham gia buổi phát thanh lần này. Tôi rất vui vì được làm người đầu tiên trong nước phỏng vấn cô. Sau này, nếu còn cơ hội, hy vọng chúng ta tiếp tục hợp tác”

“Được” – Tôi cười cười, rồi nói thêm – “Trước đây khi còn ở trong nước, tôi thường nghe tiết mục do chị chủ trì. Lần này tôi đồng ý với sếp việc tham gia tiết mục này thật ra hoàn toàn vì cô là người chủ trì”

Tôn Miếu Miếu cười tươi tắn: “Lần này cô nhớ mà nói lại với Thiệu Hiền Miện nhé, không anh ta lại tưởng tôi nọ ân tình của anh ta”

“OK”

Ra khỏi tòa nhà đài phát thanh, tôi nhìn đồng hồ: 20h10.

Tôi nghĩ một lúc, rút điện thoại gọi cho bố: “Bố ơi, chương trình kết thúc rồi, bố có muốn ăn gì không? Con tiện đường mua vào viện cho bố luôn”

“Không cần đâu, bố vừa ăn cháo cầu kỳ củ từ di Trần của con mang vào rồi. À, chú Trình và di Trần và Trình Quân đều đang ở đây, con đến thẳng đây đi”

“Vâng”

Tôi cúp điện thoại, đến ven đường, chặn một cái taxi, nói với lái xe: “Đến khu nội trú của bệnh viện Đại học Y số 1” rồi tựa vào cửa kính xe, nhìn ánh đèn đường lướt qua.

Hai năm trước, tôi tốt nghiệp RMIT ở Australia xong, nhờ bạn tốt Edwin giúp đỡ nên trở thành biên tập mỹ thuật tạo hình của một nhà xuất bản nổi tiếng. Trước khi ra nước ngoài, tôi đã ký hợp đồng 5 năm với tạp chí của công ty văn hóa, vì thế tôi không dừng việc vẽ tranh minh họa cho tạp chí này.

Một tháng trước, tôi nhận được điện thoại của mẹ khi còn ở Australia, mẹ nói thượng thận bên trái của bố có u ác tính, cần phải cắt bỏ. Là con gái duy nhất trong nhà, sau khi cúp điện thoại, tôi vội vàng về nước. Một ngày nay, hầu như tôi 24/24 ở bệnh viện.

—

Vì thế, tôi cũng không có thời gian nhìn kỹ xem 4 năm trôi qua, thành phố mình sinh ra đã thay đổi như thế nào.

Hai tuần liền, bố nằm ở bệnh viện Đại học Y số 1, trải qua cuộc phẫu thuật cắt bỏ thận trái. Phẫu thuật thành công, hồi phục sau phẫu thuật cũng rất ổn. Cuối cùng nỗi lo trong lòng cũng qua đi, toai bắt đầu suy nghĩ cẩn thận; cuối cùng cô quyết định không làm việc ở Australia nữa mà về nước phát triển. Tôi thật sự không muốn phải chịu đựng nỗi đau “Con muốn chăm mà cha mẹ chẳng chò” chút nào.

Buổi thoại đàm hôm nay là do Tổng giám đốc Thiệu Hiền Miện của công ty văn hóa Khuynh Thế mà tôi ký hợp đồng trước kia thu xếp, mở đường cho tôi tiến vào giới tranh minh họa trong nước.

Trước khi ra nước ngoài, “Tổng giám đốc Thiệu của chúng ta” trong lời của Tiêu Dao Dao vẫn chỉ là tổng giám đốc phụ trách phát hành tạp chí Khuynh Sắc. Sau bốn năm, “Tổng giám đốc Thiệu” đó đã trở thành tổng giám đốc hành chính của công ty văn hóa Khuynh Thế, từ cấp trên trực tiếp của Tiêu Dao Dao trở thành cấp trên trực tiếp của tôi, quả thật đúng là “Tổng giám đốc Thiệu của chúng ta” rồi.

Bốn năm, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, đủ để một mối quan hệ từ bãi bể hóa nương dâu.

Lúc xe chạy đến đường Lâm Ấp thì bị tắc đường.

Tôi nhìn barrier thi công, hỏi lái xe: “Chú à, ở đây đang sửa đường à?”

“Ồ, cháu không biết à?” – Lái xe tỏ vẻ kinh ngạc hỏi lại – “Bảo tàng nghệ thuật ven sông Lâm Ấp mở rộng, những con đường xung quanh đều phải tu sửa. Nói là vì bộ mặt thành phố, thật ra đều là lấy lòng nhà thiết kế của bảo tàng ấy mà”

“Ồ, là sao ạ?”

“À, nhà thiết kế chính cho lần mở rộng bảo tàng này chính là cái cậu Mộ Dung gì nổi tiếng lắm” – lái xe nghĩ nghĩ, chợt nói to lên – “Mộ Dung Tĩnh Huyền, đúng rồi, chính là tên này”

Bất ngờ, một người lạ nhắc đến tên anh, tôi chợt thấy nhói lòng.

“Trước kia bố cậu ta thiết kế bảo tàng, bây giờ cậu ta ra tay mở rộng, không cần biết bảo tàng mở rộng trông thế nào, với hai cái tên nổi tiếng nhà Mộ Dung trong giới kiến trúc này, chính quyền không thể không coi trọng. Mà cái coi trọng này thì thật là tốn tiền bạc. Nghe nói không chỉ đường phố, cả bến xe bus, bến tàu điện, trụ sở báo chí, đèn đường đều thiết kế lại, còn nói hay ho là sửa lại cho phù hợp với thiết kế của bảo tàng! Tôi nhổ vào! Cháu này, cháu nói xem, chưa nói bảo tàng này vốn là bảo tàng tư nhân, người nhà họ Kim có tài chính, có đất để mở rộng, cũng có bản lĩnh mời bố con nhà Mộ Dung đến thiết kế, chính phủ liên quan gì ở đây? Còn chẳng phải vì muốn gián tiếp lấy lòng nhà Mộ Dung, mời Mộ Dung Tĩnh Huyền làm thiết kế cho nhà hát kịch Đông Tân trong thành phố thì gì nữa?”

Lái xe lái nhai liên hồi, tôi nghiêng đầu nhìn quang cảnh công trường thi công, ngáy người.

“Cháu à, nghe giọng cháu thì là người ở đây, chuyện xây dựng bảo tàng ngày nào cũng lên TV, sao cháu lại không biết nhỉ?”

“Cháu ở nước ngoài, lâu rồi không về nước” – tôi thờ ơ trả lời

“Thế hả? Vậy thì giờ cũng quan tâm chút đi. Cháu biết không, vừa rồi trên đài phát thanh, chương trình về một người vẽ tranh minh họa, còn có người nhắc tới Mộ Dung Tĩnh Huyền đấy! Dù người chủ trì không nói thẳng tên nhưng làm gì có ai không biết là cậu ta? Bây giờ cậu ta cũng ở thành phố X, không biết có nghe radio không...”

Lái xe còn nói nhiều nữa nhưng tôi chẳng nghe lọt tai câu nào.

Nhìn bảo tàng sừng sững không xa, trông như đại trạch nhà giàu thời cổ, trầm ổn nội liễm nhưng lại ẩn chứa khí thế hùng vĩ, tôi bỗng nhớ đến lúc mình và Mộ Nghị Hắc nói chuyện về hai gia tộc Thượng Quan và Mộ Dung. Anh đã hỏi tôi: “Tiểu Bạch, nếu bảo em gả vào thế gia giàu có, em có đồng ý không?”

Bốn năm trước, tôi nói với anh: KHÔNG

Còn bây giờ?

Hạ Tiểu Bạch có dừng khí ấy không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thượng quan nhất nhất

Vết mực bút máy vạch lên góc giấy trắng, in hằn hai chữ: GẶP LẠI

Đến bệnh viện, vừa vào phòng bệnh, di Trần đã kéo tôi lại, cười vang: “Tiểu Bạch, mọi người vừa nghe chương trình kia, di còn bảo với chú Trình là tiếng phổ thông của cháu ấy à, nói cho cùng, không thua kém gì người dẫn chương trình cả”

Chú Trình phụ họa: “Đúng rồi, giọng cũng hay nữa! Như nhà thơ nào từng nói ấy nhỉ, đại loại là giống phun châu nhá ngọc ấy.

“Được rồi, mọi người đừng khen nó nữa, không nó lại lên mặt!” – Mẹ đưa miếng táo đã gọt vỏ cho bố, nghiêng đầu hỏi tôi – “Tiểu Bạch, ăn tối chưa?”

“Chưa ạ, chút nữa con ăn”

“Được rồi, Trình Quân xuống máy bay thì qua đây luôn, cũng chưa ăn tối. Hai đứa sang bên kia ăn chút gì đi?”

Tôi quay đầu nhìn, Trình Quân đang đứng sau lưng bố mẹ nhìn tôi, gương mặt như tranh vẽ, tao nhã như ngọc ngà.

Hai người cùng ra khỏi phòng bệnh. Tôi hỏi Trình Quân: “Triển lãm ở Bắc Kinh xong rồi à?”

“Phần sau trợ lý sẽ lo hộ anh”

“Nghe nói đại sư Trần Kinh Viên đánh giá triển lãm này rất cao, anh có định ở lại Bắc Kinh làm việc không?”

“Không” – anh thẳng thắn trả lời

“Vì sao?”

Anh cười cười, nhìn tôi, có vẻ lo lắng: “Tiểu Bạch, thật ra anh cũng nghĩ giống em, coi trọng người nhà hơn sự nghiệp. Em cũng biết đấy, từ khi sinh anh mẹ anh ốm đau suốt, mấy năm nay người lúc nào cũng không khỏe. Nếu anh cứ đi xa, mẹ anh sẽ luôn lo lắng nhớ nhung...”

“Anh hiếu thảo như thế thì nhanh tìm bạn gái rồi kết hôn đi, sinh cháu cho dì Trần để đi ấy đừng cứ mỗi lần thấy ai bé cháu cũng loạn lên nữa” – Tôi cười, ngắt lời anh

Trầm mặc một hồi, anh hít sâu, nhếch mép đùa cợt: “Cũng chịu thôi, ai bảo anh vô dụng, không theo đuổi được con dâu yêu quý trong lòng mẹ mình chứ?”

Tôi ngượng ngùng đổi đề tài: “Chúng ta ăn ở đâu?”

Cũng hơi muộn rồi, hai người đến khu vườn gần đó ăn cơm.

Nhân lúc đợi mang đồ ăn, tôi tranh thủ đi WC. Khi quay về, đang cúi đầu nhắn tin cho Tiểu Dao Dao thì tôi bỗng nghe thấy tiếng một cô gái dùng tiếng phổ thông chưa thạo lắm nùng: “Anh nói với anh Kevin một tiếng, để em vào Khuynh Thế thực tập đi! Chỉ ba tháng thôi mà, em rất thích chỗ đó...”

Vì tôi là người vẽ tranh minh họa cho Khuynh Thế, tôi đương nhiên biết Kevin trong lời nói kia chính là đại boss Thiệu Hiền Miện. Nghe nói vậy, tôi ngược mắt nhìn...

Bây giờ đã quá giờ ăn, trong vườn không có nhiều người. Khi tôi quay về chỗ ngồi, đồ ăn đã lên 2 món. Nhìn ốc khô măng tây giòn nộm mê người với du tương mao giải với nước tương đỏ tươi nồng đậm, tôi thấy cực thèm ăn.

Sau khi tôi ăn như sói như hổ đến bát thứ 2, Trình Quân cũng không nhịn được mà nói: “Tiểu Bạch, ăn từ từ thôi không nghẹn”

“21h30 rồi, em ăn nhanh chút còn về viện.” – Tôi cố gắng nuốt miếng cơm, giục anh – “Anh cũng ăn nhanh lên đi! Nửa đêm là không được ra vào nữa, em cũng không có thời gian ở đây từ từ nhai nuốt với anh đâu”

“Mấy đêm nay em luôn ở viện trông chú à?”

“Đúng thế. Mẹ em hay thiếu ngủ, chẳng nhẽ em lại để mẹ ở viện trông bố?”

Nghe tôi nói vậy, anh bỏ đũa xuống: “Tiểu Bạch, hay tối nay em về nhà nghỉ đi? Anh trông đêm cho”

“Không cần đâu” – tôi xua tay – “Anh nhìn anh xem, lo làm triển lãm tranh đến độ gầy gò xương, tốt nhất là đi nghỉ đi. Hiện giờ sức khỏe bố em khá hơn nhiều, đêm nào cũng ngủ ngon lành. Em đã hỏi bác sĩ rồi, không có chuyện gì thì cuối tuần xuất viện, khi đó về nhà chăm nom cũng tiện hơn”

Anh im lặng nhìn tôi một lúc, sau đó gấp miếng cá bỏ vào bát tôi, dịu dàng nói: “Ăn từ từ thôi, còn kịp mà”

“Vâng vâng” – Tôi gật đầu, cầm muôi múc canh.

Có tiếng tiếp tân truyền ra từ cửa ra vào: “Cảm ơn đã ghé qua, hai vị đi thông thả”

Tôi cúi đầu ăn canh, nghĩ nghĩ rõ ràng là ăn nhiều thế rồi mà sao vẫn cứ có cảm giác đói khát thế này? Chẳng nhẽ đến lúc phát phì rồi?

1h30 sáng.

Tôi nhẹ nhàng bò dậy từ giường phụ chăm bệnh, kiểm tra dịch truyền của bố, khoác áo khoác, ôm ký họa ra ngoài. Ngồi xuống trên ghế ở hành lang, tôi cúi đầu, dùng bút máy vẽ tranh...

Bồn hoa cao nhả, trong hành lang sang trọng đầy chất thơ, một cô gái đáng yêu dịu dàng, gương mặt xinh đẹp kéo một người đàn ông cao lớn về phía trước.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, nhỏ giọng làm nũng

Anh nhìn xuống cô, không nói gì nhưng vẻ mặt rất dịu dàng

Bọn họ đứng đối diện nhau. Một cô gái tóc ngắn trẻ tuổi cúi đầu, vội vã đi qua. Mái tóc rũ xuống, che khuất hơn nửa bên mặt, không ai nhìn rõ cô gái này tỏ vẻ gì.

Cuối cùng, vết mực bút máy vạch lên góc trang giấy trắng, in hằn hai chữ: GẶP LẠI.

Buông bút máy, ngón tay từ từ lướt qua những đường nét màu xám, tôi lần lại những gì hình ảnh anh còn đọng nơi đó.

Khi đó, tôi vừa liếc nhìn đã muốn chạy trốn chết. Gặp lại gương mặt đẹp trai, quen thuộc ấy, ở nơi này, bất ngờ thế này, tôi không biết làm gì ngoài bỏ chạy.

Ôm bản vẽ vào lòng, tôi dựa vào ghế nhựa, ngơ ngẩn nhìn ánh đèn trên trần hành lang...

Mộ Nghị Hắc, em đủ dũng cảm đứng bên anh rồi.

Nhưng vị trí bên cạnh anh có còn thuộc về em nữa không?

—

Vì tối hôm qua ăn hai bát com mà tôi bị đau dạ dày cả đêm.

Thực tế chứng minh: đối với người bị viêm dạ dày mãn tính mà nói, rượu chè quá độ là hành vi cực kỳ ngu xuẩn, cực kỳ tự ngược.

Sáng thứ hai, mẹ đến bệnh viện chăm bố, tôi tranh thủ lúc đó tạt qua siêu thị mua đồ ăn cùng chút đồ dùng hàng ngày. Khi trở về, tôi cũng ghé qua hiệu thuốc mua thuốc đau dạ dày.

Vào bệnh viện, tôi vừa đi đường vừa nhìn bản hướng dẫn sử dụng trong tay thì có ai đó vỗ vai. Ngẩng lên thì thấy gương mặt ưa nhìn ấy: “Hạ Tiểu Bạch, từ xa đã nhìn thấy em lo lắng, có chuyện gì thế?”

“Hướng dẫn sử dụng thuốc” – tôi trả lời.

Anh nhìn qua hộp thuốc trong tay tôi, nhíu mày: “Thuốc đau dạ dày? Cho em à?”

“Bệnh cũ ấy mà. Dạ dày em từ bé đã không tốt” – tôi thờ ơ trả lời, còn nói thêm – “Tổng chủ nhiệm, ở nước ngoài tôi uống thuốc dạ dày ngoại quốc 4 năm, anh nói xem, giờ em uống hàng nội có được không?”

Tổng Tuấn Khi cười cười, cầm hộp thuốc trong tay tôi: “Đến phòng làm việc với tôi một chút, nói rõ bệnh của em, anh chẩn đoán cho”

“Được”

Cuối cùng Tổng Tuấn Khi vẫn còn từ từ té chán.

Trong phòng làm việc, anh ta cúi đầu viết đơn thuốc, hỏi tôi: “Thầy giáo Hạ xuất viện cuối tuần hả?”

“Đúng rồi, sao anh nhớ rõ thế?”

“Em nói xem, trước đây khi tôi học khoa Y Đại học Y, vì tìm hiểu hoa khôi hệ lịch sử mà học Khảo cổ bỏ em dạy hơi bị lâu đấy” – Anh ta liếc nhìn tôi, uất ức thở dài – “Cái hồi ấy, ngày lại ngày nghe giảng kinh, nghĩ lại mà thấy đau cả đầu”

Tôi cười cười, trêu chọc: “Tổng chủ nhiệm, Diệt chủ nhiệm biết chuyện này không?”

“Đệch, Diệt Lưu Phong liên quan gì?” – Tổng Tuấn Khi dựng tóc gáy, đập bút lên bàn, cay đắng nhìn tôi – “Hạ Tiểu Bạch, sao em thành kiến nặng nề với anh thế? Trước kia nếu không phải vì em nói lung tung, anh theo đuổi Dao Dao cũng không khổ như vậy! Giờ em còn không biết xấu hổ, nói chuyện này với anh?! Ha! Đồng tính luyến ái? Còn là một thụ? Một em cũng nghĩ ra được!!!”

Năm đó, sau khi Mộ Nghị Hắc ngộ độc cùn, tôi cảm thấy không an tâm, lúc gọi điện thoại cho Dao Dao thì nhờ cô ấy đến bệnh viện tìm Tổng Tuấn Khi hỏi kỹ tình hình. Lần ấy, không biết vì sao, hai người lại cãi nhau, trở nên xa cách. Về sau, khi Tiểu Dao Dao đau ruột thừa lúc nửa đêm, vừa hay là ca của Tổng Tuấn Khi, anh ta mổ cho Dao Dao, cắt bỏ ruột thừa. Cứ như vậy, hai người cọ xát ra lửa, vui vẻ cãi nhau ầm ĩ, nói chuyện yêu đương 3 năm trời thì cũng sắp lao vào mộ phần hôn nhân.

Đôi khi duyên phận lại kỳ diệu như thế. Vốn là hai người không liên quan, chỉ cần có duyên, thế nào cũng có thể cùng nhau đi đến cuối con đường. Vốn là hai người yêu nhau đến chết đi sống lại, nếu vô duyên, cuối cùng cũng không thể kẻ vai sát cánh.

Nghĩ đến năm đó, vì tôi đoán mò lung tung nên Tổng Tuấn Khi theo đuổi tình yêu vấp phải muôn vàn khó khăn, tôi cũng thấy đuối lý, vội vã cười tít giáng hòa: “Được rồi anh rề ề, là lỗi của em hết! Chuyện bé bỏ qua đi, anh kê đơn cho em đi mà? Dạ dày em đau cả đêm khổ sở lắm rồi”

Anh ta thấy tôi như thế thì thở dài thườn thượt, cúi đầu viết một dòng chữ lên đơn thuốc, đưa tôi: “Cách dùng, liều lượng ghi rõ ràng rồi đấy, nhớ uống đúng giờ. Cà phê, trà đặc, thức ăn có tính kích ứng đều phải kiêng, không thì sau này tự chịu!”

Tôi nghe lời tuyệt đối, vừa định đứng dậy đi thì anh ta lại gọi tôi lại, có vẻ trù trừ: “Hạ Tiểu Bạch, có chuyện Dao Dao không muốn anh nói với em nhưng anh cảm thấy... em cần biết...”

Tôi mỉm cười nhìn anh ta, tỏ vẻ hiếu kỳ.

“Mộ Dung Tĩnh Huyền đang ở thành phố của chúng ta, em có biết không?”

Tôi cười: “Tổng chủ nhiệm, anh cảm thấy giờ em có sức đề ý mấy chuyện này à?”

Tay quay bút, Tổng Tuấn Khi chăm chú nhìn tôi, nói: “Lần mổ này của bố em là do Dr. Steven từ Anh sang thực hiện. Ông ấy là chuyên gia nghiên cứu ung thư, làm việc ở bệnh viện Marsden ở London, là người nổi tiếng trong ngành. Trên danh nghĩa, tuy là do Thượng Quan phu nhân mời người đến phụ trách phẫu thuật, nhưng thực sự là do ai lo liệu, hẳn em cũng đoán ra chứ?”

Sau khi ra khỏi phòng khám của Tổng Tuấn Khi, tôi ghé qua hiệu thuốc mua thuốc, sau đó lấy nước sôi, ngồi ghế trên hành lang, đợi nước nguội bớt thì uống thuốc.

Ngồi một lúc lâu, thấy dạ dày đỡ hơn, tôi mới cầm đồ mua ở siêu thị vào phòng bệnh.

Đến cửa phòng bệnh, tôi thấy thư ký của Thượng Quan phu nhân đang đứng ngoài; hỏi thử thì mới biết Thượng Quan phu nhân đưa cháu gái đi thăm phòng, tiện thể thăm bố tôi.

Tôi cũng biết mặc dù bố đã giúp Thượng Quan phu nhân giám định cổ vật mấy lần, có giao tình với bà, nhưng cũng không đến mức để bà phải quan tâm đến bệnh tình như thế. Vốn chú Trinh chỉ nhờ bà tìm chuyên gia ung thư trong nước đến chẩn đoán cẩn thận, không ngờ bà lại nhờ được chuyên gia ung thư Dr. Steven đến phụ trách ca phẫu thuật này.

Nghĩ đến lời nói ám chỉ của Tổng Tuấn Khi, tôi cảm thấy hơi khó sở... Nếu mọi thứ là anh làm cho em, vì sao anh không đến gặp em?

Tôi gõ cửa phòng bệnh, lễ phép chào hỏi. Thượng Quan phu nhân cười dịu dàng với tôi, quay sang bảo bố mẹ: “Thầy giáo Hạ, hai vợ chồng có con gái ngoan thế này thật là có phúc”

Bố tôi cười cười, không nói gì.

Mẹ tôi lại nói: “Con gái tốt mấy thì đến lúc lập gia đình cũng thành con nhà khác. Sao bằng được phu nhân, sinh con trai, lớn lên thì có con dâu xinh đẹp và cháu gái ngoan ngoãn. Đó mới là có phúc”

“Đừng nói thế! Tôi vốn mong con gái lắm nhưng bởi vì thân phận của Nghiêu Trì mà không thể sinh hai đứa. May mà vợ con trai tôi sinh được Nhất Nhất, coi như hoàn thành mong ước có con gái của tôi đấy”. Thượng Quan phu nhân yêu chiều xoa đầu cháu gái, dịu dàng nói: “Nhất Nhất, chào cô đi”

Cô bé trong lòng bà khoảng 3 tuổi, đầu đeo bôm hoa, mặc chiếc váy liền áo rất đẹp, đôi mắt to chớp chớp, trông như một cô công chúa vừa đáng yêu lại vừa cao quý.

Tôi cười với con bé, cố gắng tỏ ra dễ gần thoải mái.

Thượng Quan Nhất Nhất – cháu ruột đời năm họ Thượng Quan – nghiêng đầu nhìn tôi một hồi, bỗng dưng cất giọng non nớt: “Cô ơi, cháu từng thấy cô”

Tôi ngạc nhiên, hỏi theo phản xạ: “Cháu thấy cô ở đâu?”

Con bé cắn môi suy nghĩ, hai mắt lóe lên: “À, cháu thấy cô trong ảnh”

“Ô? Ảnh nào mà có cô thế?”

Nếu biết trước câu trả lời của Thượng Quan Nhất Nhất sẽ làm mọi người dờ ra, tôi chắc chắn sẽ không từng bước từng bước gọi câu trả lời của con bé...

“Ảnh trong ví của chú Mộ Dung ạ” – cô bé trả lời rõ ràng – “Cô ơi, cô là bạn của chú Mộ Dung ạ?”

Cô bé vừa dứt lời: tôi im lặng, bố tôi im lặng, mẹ tôi im lặng, Thượng Quan phu nhân cũng im lặng theo.

Không khí trong phòng như đọng lại, thờ thoi cũng khó khăn.

“Nhất Nhất, vì sao tên cháu lại là Thượng Quan Nhất Nhất thế?” – tôi vụng về đổi đề tài

May mà Thượng Quan Nhất Nhất cũng hứng thú với đề tài này; chớp chớp mắt, cô bé tỏ ra nghiêm túc: “Bố cháu bảo rằng một đời một kiếp này bố cháu chỉ yêu một mình mẹ cháu, cháu là kết tinh tình yêu 1vs1 của hai người, vì thế tên cháu là Thượng Quan Nhất Nhất” *ta bó tay ông bố này*

Mặc dù câu trả lời này...à...rất lãng mạn, nhưng lại nghĩ lời này là lời từ bố của con bé, người luôn cao ngạo khép kín ít lời kia, tôi chợt thấy rung mình.

Chẳng nhẽ Thượng Quan tiên sinh tốt nghiệp Cambridge mà lại không biết Nhất với Nhất rất...NHỊ sao? *haha, chửi là ngu ngốc đó*

Sau khi Thượng Quan phu nhân đưa cháu về, bố mẹ tôi nhìn nhau, mẹ tôi ấp úng nói: “Tiểu Bạch, con cũng 26 rồi, nên xem xét chuyện kết hôn đi. Con nói bố mẹ nghe một chút xem ý con thế nào?”

Tôi cúi đầu lấy đồ vừa mua trong túi ra, nói: “Dù sao con và Trình Quân cũng không được đâu”

“Con và Trình Quân không có loại duyên phận ấy thì bố mẹ cũng không bắt buộc...” – Dường như bà cũng cố gắng tiếp nhận sự thật này, thở dài, hỏi tôi – “VẬY... người kia... con trai nhà Mộ Dung ấy? Hai đứa... còn liên lạc không?”

Tôi dừng việc đang làm, chớp mắt nhìn nấp lộ mặt ông một lúc, cảm phích nước bên cạnh, mỉm cười quay đi: “Con đi lấy nước sôi”

Không đợi hai người trả lời, tôi vội vã chạy trốn.

Đứng ngoài cửa phòng, tôi cảm phích nước dựa lên tường, cũng chưa nghĩ ra vì sao mình phải bỏ chạy.

Có tiếng bố mẹ trong phòng...

“Lão Hạ, ông nhìn xem, xem con gái mình thành gì rồi! Vừa nhắc tới thằng nhóc kia là mắt hờn mắt vía, thế mà là từ bỏ rồi à?”

“...” – bố tôi chỉ thờ dài

“Ông nói xem, chúng ta làm bố làm mẹ lại ép con gái thành thế này là sao? Cứ luôn mồm nói là tốt cho nó, nhưng bốn năm qua, ông xem nó sống đúng tuổi 20 không? Lúc trước tôi đến dọn đồ cho nó ở Australia để về nghỉ lễ, tôi không thấy bộ quần áo mới nào, đồ mua đồng cũng là đồ tôi gửi Trình Quân mang sang. Giờ nó đang tuổi thích làm đẹp chứ...” – mẹ ghen ngào nói – “tôi còn kiểm tra tài khoản của nó. Mấy năm nay ông gửi tiền cho nó, ngoài việc nộp học phí, hầu như nó không tiêu đồng nào... Nó không nói thì tôi và ông cũng biết rõ nó ở Australia không chịu về là vì nó còn oán chúng ta”

“Bà tưởng tôi nhìn con bé thế không đau lòng à? Tôi cũng đã suýt chết một lần, bây giờ cũng bước một chân vào quan tài rồi, còn gì không nhận ra được?” – thờ dài, thờ dài lại thờ dài – “lúc lên bàn mổ, tôi đã nghĩ rằng đừng nói đến chuyện Tiểu Bạch tìm nhà Mộ Dung giàu có xa hoa, nó muốn gả cho ăn mày tôi cũng đồng ý! Con cháu tự có phúc của con cháu, chúng ta nghĩ ngợi lo lắng có ích gì...”

“...”

Tôi đưa tay lau nước mắt. Vừa định đi lấy nước sôi thì quay ra đã thấy Trình Quân cầm hộp giữ ấm phía trước, đang nhìn tôi.

“Tiểu Bạch, em có biết em cứ thế làm người ta rất lo lắng không?” – trên đường đến phòng nước, Trình Quân nói

“Cảm ơn anh, Trình Quân” – tôi ngẩng đầu cười – “Anh yên tâm, em không sao”

“Em lúc nào cũng nói không sao không sao, nhưng trông em thì rất có sao” – Anh nhăn nhó nhìn tôi, giọng bức xúc chưa từng thấy – “Bốn năm, nếu em không quên được, còn yêu cậu ta, em đi tìm cậu ta đi. Em định làm gì? Em cứ trốn tránh như thế chỉ làm cô chú áy náy, làm người quan tâm đến em lo lắng. Em biết không?”

“Em biết... Em thế này sẽ làm bố mẹ áy náy, em thế này sẽ làm anh, Dao Dao, An Thần và những người quan tâm đến em lo lắng...” – tôi ngược nhìn anh – “Nhưng Trình Quân à, em không dám đi tìm anh ấy...”

“Sao lại không dám?”

“Bởi vì...” – tôi dừng bước, quay người nhìn hành lang vắng vẻ, nói từng từ một – “Em sợ khi quay lại nhìn, anh ấy không còn ở đó đợi em...”

Lời tác giả: *đoạn này nhận nên cho vào* Thật ra tôi không biết nên đặt tên chương là gì, vì thế mượn tên thiên kim nhà Thượng Quan, cũng là bốn từ.

Lúc đang viết chương này, tôi lỡ tay hất cả phê lên bàn phím, không kịp tắt máy, thế là màn hình máy tính đen xì. Máy tính đã đem đến chỗ sửa mấy ngày nay, tôi sống không bằng chết. Cứ lo là phần cứng bị làm sao, máy không vấn đề gì. Dù tốn không ít tiền nhưng ít ra cũng sửa được rồi, mọi thứ vẫn còn. Nhiều bản thảo tư liệu như thế, mất đi tôi chết luôn được đó!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tái ông mất ngựa (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Một ly cà phê tạo ra thảm kịch, thật ra là câu chuyện Tái ông mất ngựa □

Đối với một người thất nghiệp mà nói, thứ 3 hẳn là ngày trong tuần tôi thích nhất. Hôm nay, vé rạp chiếu phim giảm 50%, trung tâm mua sắm vắng khách, đi siêu thị không cần xếp hàng đợi thanh toán, đi bộ không cần chen chúc, quán cafe cũng không đông.

15h. Tôi ngồi trong quán cafe, vui đầu vào chiếc máy tính để trả bản thảo ngày mai cho mấy nhà xuất bản. Tiếng nhạc bài “Một lần của em” vang vọng trong căn phòng. Giọng hát ấm áp luẩn quẩn bên tai: “Cô gái anh đã từng yêu giờ đã hoàn toàn biến mất. Tình yêu khiến anh khát vọng, lại khiến anh đau khổ, đem lại cho anh toàn thương tích...”. Trong cảnh yên tĩnh, nghe một ca khúc cảm hoài như vậy, lòng tôi như bị ai chạm tới tận đáy, mơ hồ rung động.

Chỉnh màu nền bản vẽ xong, tôi dùng tay phải phóng to hình để kiểm tra màu bố cục, tay trái vươn ra cầm tách cà phê. Cúi đầu nhấp ngụm cafe, đang định đặt chén xuống thì tôi nghe thấy tiếng giày cao gót “cộp cộp” vang lên phía trước. Ngẩng đầu lên. Giọng nói khàn khàn của quản lý quán đập thẳng vào tai tôi: “Mộ Dung tiên sinh, Thiệu tiểu thư đang chờ anh ở phòng A106...”

Hình như anh có trả lời, nhưng tôi không nghe rõ.

Lúc nghe thấy bốn chữ “Mộ Dung tiên sinh”, tay tôi run lên, tách cà phê tinh xảo mạ vàng rơi “bộp” vào vị trí bộ gõ của máy tính. Trong nháy mắt, màn hình máy tính tràn ngập màu cafe. Tôi choáng váng, cuống cuống với khăn tay lau và ấn phím save để lưu lại những gì đã làm. Mắt thấy một xấp giấy ướt nhẹp nhăn nhúm, tôi bất chấp, gọi nhân viên âm lên: “Nhân viên nhân viên, cho xấp giấy ăn, nhanh”

Vừa nói được chữ “nhanh”, màn hình tối đen.

Tôi nhìn màn hình tối đen, tí thì ngất. Tay tôi siết tập giấy đã đổi sang màu nâu thẫm, trong thoáng chốc không biết nên làm gì.

Tôi cứ đứng ngẩn ra như thế, bỗng có bàn tay nắm lấy tay tôi kéo đi, giọng nói vang lên: “Tiểu Bạch, cẩn thận”. Đúng là giọng nói tôi đã mong nhớ 4 năm nay.

Cúi đầu nhìn mới thấy cafe tràn ra trên mặt bàn cẩm thạch, quần jean bạc đã dính một chút màu nâu, nhìn xấu đến giật mình.

Một chiếc khăn tay màu nâu nhạt xuất hiện trước mặt tôi. Tôi cảm, lau vội vàng, lúc ngẩng đầu, nhìn gương mặt ấy gần sát mình, câu đầu tiên nói lại là: “Làm sao bây giờ? Máy hỏng rồi, mai em còn phải giao bản thảo”

Sau đó anh nhìn tôi, phá lên cười. Gương mặt tươi tắn, vẻ mặt dịu dàng, ánh mắt sáng rực tôi hằng yêu thương.

Tôi chợt nhận ra mình vừa nói gì, mặt đỏ bừng lên.

Tôi đã từng tưởng tượng cảnh hai chúng tôi gặp lại nhau, tự hỏi khi gặp lại thì câu đầu tiên mình nói sẽ là gì, không ngờ gặp lại sau 4 năm, tôi lại rơi vào hoàn cảnh xấu hổ thế này, câu đầu tiên nói với anh lại là: “Làm sao bây giờ? Máy hỏng rồi, mai em còn phải giao bản thảo!”

Chết mất!

Hiện thực quá không lãng mạn, không như mơ, không có lời thì thầm, thật làm cho người ta khóc không ra nước mắt!

Anh cúi người rút sạc, anh úp máy của tôi xuống, vỗ vỗ cho nước chảy ra hết, sau đó cầm khăn tay trên tay tôi lau mấy vết nước đọng, nhìn tôi nói: “Cafe chảy vào mạch bên trong rồi, rút điện chậm, để là bo mạch chủ bị cháy rồi, hay đem đi bảo dưỡng kiểm tra chút đi?”

Ôi, vốn tôi còn vì chuyện bất ngờ được gặp lại mà lòng dạ rối rắm, nghe anh nói vậy xong, nhớ đến việc mai phải giao bản thảo, giật tóc phát điên, lầm bầm “A...bản thảo của tôi! A...làm sao đây? Mai là hạn chót rồi! Oaaaaa muốn chết quá đi!!!”

Bộ dạng tưng quẫn của tôi khiến anh buồn cười, anh dịu dàng nói: “Đừng giận, thu dọn đi, anh đưa em đi kiểm tra. Kiểu thế này kiểm tra càng sớm càng tốt”

Tôi lấy lại tinh thần, cân nhắc một chút rồi kéo léo từ chối: “Không cần đâu, em tự đi được. Không phải anh có hẹn à?”

Nhắc đến việc này, trông anh có vẻ hơi hoảng hốt; im lặng vài giây rồi anh bảo tôi: “Em thu dọn một chút, anh quay lại ngay”

—

Tôi gọi nhân viên mang thêm chút giấy, sau đó lau thật sạch sẽ máy tính, thu dọn hết đồ đạc vào balo để đồ siêu to, vừa ngẩng lên đã thấy anh dẫn cô gái xinh đẹp kia tiến về phía này.

Nhìn hai người một chút, tôi chợt cảm thấy cô gái này quen quen, nghĩ kỹ thì ra đó là cô gái kéo anh đi lướt qua tôi ở vườn ăn hôm trước. Nhất thời, lòng tôi trăm mối ngón ngang.

“Tiểu Bạch, đây là Thiệu Quân Ninh, tên tiếng Anh là Gillian.”. Anh giới thiệu cô gái ấy với tôi. Ngừng một chút, anh nói: “Ninh Ninh, đây là Hạ Tiểu Bạch”

Tôi đang tự suy nghĩ xem mình nên chào hỏi bạn gái mới của bạn trai cũ như thế nào, Thiệu Quân Ninh đã dùng giọng phở thông không chuẩn chào tôi: “Cô Tiểu Bạch, cô có khỏe không ạ?” (2)

Nghe cô gái đó nói xong, tôi đơ cả người.

Cô???

Thế “cháu” là gì???

Đừng có thế chứ? Tôi dù 26 rồi nhưng cô em này, cô cũng qua tuổi niên thiếu rồi, cô gọi tôi như thế thật là cao quá đi?

Mộ Dung Tĩnh Huyền thấy tôi không lên tiếng mà chỉ u oán nhìn Ninh Ninh, còn có vẻ choáng váng, anh chỉ cười cười, từ từ giải thích: “Tiểu Bạch, quên nói với em... Ninh Ninh tính ra là...” – dừng một chút, ánh mắt ẩn ý nhìn tôi – “cháu. ngoại. của. anh”

Tôi ngẩn người, cẩn thận nhìn “cháu ngoại” của anh xem giống nhau chỗ nào. Nhìn một hồi mới hiểu ra: “Hả? Đây là...con gái của chị gái anh?”

Mộ Dung Tĩnh Huyền mỉm cười không nói, Thiệu Quân Ninh lại gật đầu trả lời: “Vâng, cô Tiểu Bạch, mẹ cháu là chị của cậu”

Một câu nói đã giải quyết được tảng đá nặng nề trong lòng tôi mấy hôm nay.

Từ “cô” này...à...cũng dễ nghe hơn hẳn...

Giọng phở thông trợ trợ của Thiệu Quân Ninh cũng...à nghe cũng hay ho đấy chứ!

—

Mộ Dung Tĩnh Huyền thu xếp để lái xe qua đây đón Thiệu Quân Ninh rồi không nói không rằng cầm balo của tôi, kéo tôi ra khỏi quán. Đi đến một chiếc xe có rèm che màu đen trong bãi đỗ xe, anh bỏ balo vào ghế sau, mở cửa bên ghế phụ, lịch sự bảo tôi: “Lên xe thôi”

Đối mặt với anh, tôi sao có thể từ chối?

Thắt dây an toàn xong, anh khởi động xe, hỏi tôi: “Em có biết bộ phận bảo dưỡng của Apple gần đây nhất chỗ nào không?”

Tôi nhú mày, suy nghĩ: “Đến quảng trường điện tử Tam Tê Lộ đi, ở đó có cửa hàng chuyên Apple, chắc là có bộ phận bảo dưỡng”

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, suy nghĩ chút rồi nói: “Đến hàng trên Lâm Ty Lộ đi”

“Nhưng chỗ quảng trường gần hơn chút, đi qua ngã ba kia, đến vòng xuyên là tới” – tôi ý kiến với dân từ nơi khác đến – “anh không quen thành phố X, nghe em đi”

Nghe tôi nói vậy, anh cũng không nói nữa, lái xe ra khỏi chỗ đỗ, khẽ nói: “Hạ Tiểu Bạch, em đi quá lâu rồi...”

Tôi quay đầu nhìn anh.

Anh liếc mắt nhìn tôi: “Quảng trường đó đã chuyển đến thành Đông ở khu đô thị mới, ở nơi đó bây giờ toàn mấy tòa nhà trống, đang chờ dỡ bỏ”

Lời của anh bỗng làm tôi nghĩ đến bốn chữ: vật đổi sao dời (3)

Tôi chợt thấy mình thật ngớ ngẩn!

Xe đi vào phố, chạy đều đều trên đường.

Lúc này, hai người ngồi trong xe, hít thở chung một bầu không khí. Tôi hơi hồi phục tinh thần, cảm nhận được rõ ràng sự hiện diện của anh ở bên. Trong lòng, sự ấm áp rục rịch lan tỏa.

Anh chăm chú lái xe, trông rất tao nhã lịch sự, lại nhàn nhã. Bộ vest đen tuyền, áo sơ mi Windsor xám, tất cả được là ủi cẩn thận, trong rất lịch lãm. Tôi nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh...

Lông mày quen thuộc, dày lại thẳng, lúc không vui hay thắc mắc thì chân mày hơi nhíu lên; mắt cũng quen thuộc, sâu thẳm lại sáng trong, ánh mắt sạch sẽ, không có ánh ngấn ngại; mũi cũng quen thuộc, sống mũi thẳng và hơi cao, lỗ mũi hơi nở, trung lộ ẩn giấu quý khí và sự cao ngạo; cái miệng quen thuộc, đẹp như được chạm khắc, lúc hồng hào lúc nhợt nhạt, môi mỏng nhưng không bạc; hàm tôi cũng quen thuộc, lạnh lùng, nghiêm nghị, cương nghị, lúc không cười trông rất cứng rắn, cười lên lại có vẻ dịu dàng khó nói...

Gương mặt quen thuộc như vậy lại vẫn có nét xa lạ. Nhìn kỹ thì thấy lý do là do anh gầy đi, đường nét rõ ràng hơn, nhìn càng đẹp trai sáng sủa hơn.

Năm tháng cuối cùng vẫn khoan dung với người đàn ông. Bốn năm không lưu lại dấu vết gì trên gương mặt anh, lại làm những gì tôi mong nhớ mờ nhạt dần, hóa thành sương khói.

Đèn đỏ, anh dừng xe. Đường như cảm thấy tôi nhìn, anh quay đầu lại. Ánh mắt chạm nhau trong thoáng chốc. Tôi ngượng ngùng dời mắt đi, nhìn mấy chữ số nhảy liên tục trên đèn tín hiệu, giả vờ thờ ơ hỏi anh: “Anh đổi xe từ bao giờ thế?”

“Anh mới đổi”

“Chiếc Land Rover kia đâu rồi?”

“Để ở thành phố S rồi. Lâu rồi anh không lái nó”

“Ừ...” – tôi trả lời – “ở nội thành, đi loại xe có rèm che thế này cũng tốt, ngồi thoải mái, chạy êm, ít tạp âm, tiết kiệm nhiên liệu lại thân thiện với môi trường...”

Một tay anh đặt trên vô lăng, anh nghiêng người nhìn tôi, trêu chọc: “Hạ Tiểu Bạch, bốn năm không gặp, anh thấy em nên quan tâm đến anh hơn cái xe này chứ nhỉ?”

Trương Ái Linh từng nói: “Tình yêu vốn cũng không phức tạp đến thế. Quay đi quay lại cũng chỉ có ba chữ, không phải em yêu anh, em hận anh thì cũng là quên em đi, anh khỏe không, em xin lỗi”

Đối với người yêu cũ lâu ngày mới gặp lại, câu phù hợp hẳn là “Anh khỏe không?”

Tôi cảm môi, nhìn thẳng vào mắt anh, cuối cùng vẫn hỏi anh câu đó: “4 năm qua, anh có ổn không?”

Nghe câu hỏi đó, dường như mắt anh hơi chớp. Một thoáng im lặng, anh hỏi lại: “Còn em?”

Trong những lúc khó khăn, tôi đã từng ước nếu có ngày chúng tôi gặp lại, anh hỏi tôi những năm qua thế nào, tôi nhất định phải nói cho anh biết những ngày không có anh, tôi rất không ổn, không ổn, không ổn chút nào... Sau đó tôi sẽ hỏi anh: Nếu em quay lại, anh còn cần em không?

Tôi nắm chặt vạt áo khoác, nhìn ánh mắt chăm chú của anh, khóe môi giật giật; vừa định mở miệng, anh lại nói: “Hạ Tiểu Bạch, bốn năm này, anh và em như nhau...”

Anh không nói là “Ổn” hay “Không ổn”

Anh nói: Bốn năm nay, anh và em như nhau...

Như nhau...Đều rất không tốt...

Đèn xanh. Anh lái xe đi, nói: “Nếu máy hôm nay không sửa được thì anh và Kevin cũng có thể lên tiếng, giúp em giao bản thảo muộn hơn”

“Lần này không muộn được...” – nói đến chuyện này, lòng tôi vừa ấm áp lên đã lại lạnh đi hơn nữa. Tôi kéo kéo vạt áo, giải thích với anh: “Bố em bị bệnh phải nằm viện, Thiệu tổng đã thông cảm, kéo dài hạn nộp bản thảo hết mức có thể. Bây giờ mọi thứ đều đã được lên khung rồi, chỉ còn chờ tranh của em để 5h sáng đi in. Em phải nộp trước 4h...”

“Không thể nộp thì cũng đâu còn cách nào khác”

“Không thể không nộp, tuyệt đối không thể không nộp!” – tôi day day thái dương, thờ dãi – “Lần này, em vẽ minh họa cho một tiểu thuyết đang rất hot, nếu không giao bản thảo thì tiểu thuyết cũng phải tạm dừng. Như vậy cả tác giả, độc giả, tạp chí chỗ em làm cũng đều cần lời giải thích. Em đã làm việc nhiều năm, đây là lần đầu tiên gặp phải tình trạng này. Ai không biết sẽ nói em vừa có tí tiếng tăm đã cao ngạo, không thêm nộp bản thảo đúng hạn trong khi không ai dám làm chuyện này...”

Anh cười, nhẹ nhàng an ủi tôi: “Đừng lo, còn tận 24h, sẽ giải quyết được thôi”

Tuy chỉ là một câu trấn an bình thường, nhưng lại do anh nói, tôi chợt cảm thấy mình tràn trề năng lượng, dường như con đường phía trước có bao nhiêu khó khăn tôi cũng có thể vượt qua hết.

Nói chung, từ tận đáy lòng, tôi vẫn rất ỷ lại vào anh.

Nghĩ đến câu “Anh và Kevin cũng có thể lên tiếng”, lại nhớ lại trước đây Dao Dao đã bảo với tôi rằng nhà Thiệu Hiến Miện và nhà Mộ Dung có chút liên quan, tôi tò mò hỏi: “Anh quen Thiệu tổng giám chỗ em à?”

“Ừ, năm đó bọn anh cùng học Trung học ở Anh” – anh trả lời, nhìn có vẻ đặc ý – “Mà phải nói, Thiệu tổng giám chỗ em vai vế còn kém anh đấy”

Tôi nghi ngờ nhìn anh.

Anh nhìn tôi, mỉm môi cười cười: “Anh rể anh họ Thiệu, cậu ta là cháu ruột anh rể anh, anh họ của Ninh Ninh; tính ra phải gọi anh là “chú”

Tôi biết chồng của chị Mộ Dung Tĩnh là người Anh gốc Hoa họ Thiệu, nhưng kiểu gì cũng không liên hệ được rằng Thiệu Hiến Miện là cháu của doanh nhân nổi tiếng kia. Trước đây, tôi cảm thấy mấy kiểu tiểu thuyết về tổng giám đốc, rồi thì con cháu cán bộ cao cấp các kiểu rất xa xôi với mình, giờ phát hiện ra hóa ra có ngay bên cạnh.

Nghĩ đến anh và cả một dòng họ lớn phía sau, tôi chợt chẳng muốn nói gì nữa, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

—

Đến cửa hàng bảo dưỡng máy tính của Apple ở Lâm Tây Lộ, kỹ thuật viên cầm máy của tôi, bình tĩnh hỏi: “Máy bị làm sao?”

“Nước đổ vào, sau đó màn hình đen”

“Nước? Nước gì? Nước sôi hay nước uống?”

“Không phải...” – tôi thở dài – “Cafê, còn nóng”

Kỹ thuật viên liếc nhìn tôi, vẫn bình tĩnh nói: “Khá là phiền, cafê ăn mòn linh kiện, khả năng hồi phục không cao lắm”

Lòng tôi chùng xuống, mặt mũi: “Anh cứ kiểm tra xem sao, xem bị làm sao”

Khoảng 40 phút sau.

Kỹ thuật viên lấy một bo mạch trong hộp kim loại ra, lau sạch sẽ, sau khi hong khô thì lắp vào máy, bật máy. Màn hình vẫn đen thui, không có phản ứng. Anh ta kiểm tra một hồi, kết luận: “Bị ngắn mạch, phải thay. Bàn phím, touchpad, ổ cứng và mấy chỗ khác thì phải kiểm tra thêm mới biết được”

Tôi nhìn cái máy bị tháo hết linh kiện, vội vàng hỏi: “Đổi bo mạch chủ cần phải đợi bao lâu?”

“Ba ngày nhé! Chị điền vào phiếu, kiểm tra các chỗ xong bên tôi sẽ gọi điện thoại cho chị. Nhanh nhất cũng phải thứ 6 mới xong”

“Đổi luôn giờ cho tôi được không? Mai tôi phải giao bản thảo rồi”

“Không được đâu chị ạ! Phải xác định loại bo mạch đã, bọn tôi phải gọi điện hỏi. Đặt hàng trước nhanh nhất mai mới có. Thêm nữa, tôi vừa xem, cà phê làm ướt cả phần cứng, không biết có sao không. Nếu phần cứng của chị rất quan trọng thì chị nên đăng ký kiểm tra xem phần cứng tổn hại mấy phần, bên tôi sẽ cố gắng cứu dữ liệu...” – kỹ thuật viên vừa trả lời vừa kiểm tra ổ cứng và các phần phụ.

Tôi nghĩ nghĩ: “Đổi bo mạch chủ hết bao nhiêu tiền?”

“Máy của chị là phiên bản Australia, tôi sẽ kiểm tra giá cho chị sau khi xác định được model của bo mạch. Phần lớn CPU và các bộ phận khác đều ở đó, vì vậy chắc cũng phải hơn 6000”

“Hơn 6000?” – tôi vò đầu bứt tóc – “6000 thì tôi cũng mua được máy mới rồi”

“Bộ xử lý của MacBook Pro là quad-core, đắt do bo mạch chủ thôi, bên tôi không hét giá đâu”. Nói xong, kỹ thuật viên còn đọc thông số linh kiện cho tôi kiểm tra: “bộ nhớ 2GB ddr3, ổ cứng 500GB 1 ổ, 5400rpm, Hitachi...”

Tôi còn định nói thêm, Mộ Dung Tĩnh Huyền ở bên nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Bạch, bình thường em dùng máy không lưu ra Time Machine à?”

“Có, nhưng mấy ngày nay em không có thời gian sao lưu bản thảo” – tôi gãi đầu, vô cùng đau khổ – “Backup cũng vô dụng, máy tính ở nhà em và máy này không cùng hệ thống, không mở được đĩa sao lưu. Em cũng không quen ai dùng lại máy này cả”

“Anh cũng dùng Mac, chắc không khác con Mac Pro của em lắm” – anh nhìn tôi, nhẹ nhàng nói – “máy của em đã thế rồi, hay dùng tạm máy anh đọc đĩa sao lưu đi. Khôi phục đĩa sao lưu, xem mấy cái trước cái nào đã lưu thì dùng, cái gì tái sử dụng được thì sử dụng, tiết kiệm thời gian”

Tôi suy nghĩ về tính khả thi của việc này. Anh cau mày, vồ nhẹ vào vai tôi. Tôi thấy không thể từ chối: “Vâng, cũng đành vậy, bây giờ không còn cách khác” – tôi nhìn xuống bàn – “thời gian không còn nhiều, em gửi mấy bản đã lưu cho anh trước”

Sự do dự chần chừ của tôi cứ thế bị anh cắt đứt.

—

Ra khỏi hàng máy tính, tôi ôm balo máy tính, tức tối nói: “Trước cái notebook IBM của em dính một lần chí mà phù, một lần sửa đầu nạnh, một lần nước chanh, sao mãi chẳng chết? Một tách cà phê, một tách cà phê thôi, một tách cà phê mà con Mac đi toi, hoa quả quá sang chảnh so với đầu Hà Lan rồi đấy!”

Mộ Dung Tĩnh Huyền liếc tôi: “Bản thân không cẩn thận còn bảo người ta sang chảnh? Lớn thế rồi mà còn vứt đồ bừa bãi như trẻ con, lần này để em chữa đi”

Tuy là lên lớp dạy dỗ nhưng tôi lại cảm thấy thật thân thiết.

Hai người lên xe, anh nỏ máy: “Tái ông mất ngựa, biết họa hay phúc. Em đừng tức nữa, nghĩ lại thì đây cũng là chuyện tốt”

Anh nói vu vơ, tôi thấy mù mờ, nhăn trán nhìn anh, nghi hoặc.

Anh gõ gõ ngón tay lên vô lăng, từ từ nói: “6000 cũng đủ cho em uống 1 năm cafe, năm sau em có thể bỏ cafe được rồi. Coi như đã uống đủ 6000 tiền cafe...” – Yên lặng. Anh quay đầu nhìn tôi – “Cafe có hại cho dạ dày, thế lại tốt cho em”

Tôi nhìn đôi mắt đen sâu thẳm của anh, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp.

“Tái ông mất ngựa, biết họa hay phúc?” – Tôi lẩm nhẩm mấy chữ này trong đầu.

Là họa hay phúc?

Một tách cafe này là phúc hay họa, chẳng phải tôi cũng rất rõ rồi sao?

Lời editor: Nói thật là mấy cái đoạn bo mạch mừng mình chẳng hiểu gì cả, đi cầu cứu bác Gúc. Có sai ở đâu thì các bạn chỉ cho mình, nếu đã lên ebook thì bỏ qua nha >_<

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Hắc bạch xứng đôi? Anh còn cần em không?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hạ Tiểu Bạch, những năm qua, anh luôn quan tâm đến em, dù em có biết hay không. . .

Về nhà, tôi thay quần jean bị đồ cafe ra, gọi điện thoại báo với mẹ một tiếng rằng máy tính tôi bị hỏng, phải qua nhà bạn về cả đêm, sau đó cầm di động và HDD, CD hệ thống cùng bản gốc tranh minh họa đến văn phòng tạm thời của Mộ Dung Tĩnh Huyền ở bảo tàng để làm việc.

Trên đường đi, anh nhìn đồng hồ, hỏi tôi: “17h rồi, em có muốn ăn gì không?”

Tôi lắc đầu: “Thôi, giờ em nuốt không trôi”

“Nhiều chuyện chút nhé? Em thấy bản thân thâm quá, ăn không ngon ngủ không yên à?” (1) – Anh liếc nhìn tôi, tỏ vẻ ngờ vực – “Ăn no mới có sức, em muốn về cả đêm còn gì?”

Tôi không đáp, anh tiếp tục nói: “Em không nuốt trôi nhưng anh lại nuốt được. Anh vội vàng chạy theo em từ 15h đến giờ, bây giờ em nhẫn tâm để anh nhìn đói theo em à?” *lưu manh quá >_< Lưu manh không hỏi tuổi là đây*

Anh nói câu này lại có vẻ sung sướng, tôi quay qua nhìn anh thì phát hiện ra anh cười cười, cảm thấy bức mình: “Sao em lại thấy anh cười trên nỗi đau người khác thế nhỉ?” (2)

Nghe tôi nói vậy, anh ngay lập tức quay sang, nghiêm túc nhìn tôi: “Hạ Tiểu Bạch, em không được suy bụng ta ra bụng người” (3)

Lời nói ấy, vừa thân quen lại vừa xa lạ. Trống ngực tôi đập thành thịch.

Đến nhà hàng, gọi món xong, nhân lúc đợi mang đồ ăn lên, tôi tranh thủ mở cặp lấy tranh minh họa đã vẽ ra, âm thầm tính xem một bản vẽ màu cần bao nhiêu thời gian. Tính đi tính lại, cảm thấy hoàn thành nhiệm vụ lúc 16h mai là không thể.

“Sao thế? Thời gian không đủ? – Anh hỏi

“Vâng” – tôi méo miệng, lẩm bầm – “Có Edwin ở đây thì tốt, cậu ta rất quen kiểu vẽ của em, cũng biết kiểu phối màu. Có một lần sắp đến hạn giao bản thảo, em bị sốt không làm được, cậu ta làm hộ em phần hậu kỳ, giống đến mức y như bản em làm. . .” – nói đến đây, tôi chợt nhận ra anh không biết Edwin, thế nên nhìn anh giải thích – “Edwin là bạn học ở RMIT với em, em gặp khi đọc sách còn cậu ta làm việc ở nhà hàng ở đó. . .”

“Anh biết” – anh ngắt lời tôi

“Anh biết?” – tôi ngạc nhiên

Anh ngồi phía bên kia bàn, chăm chú nhìn tôi, ánh mắt sáng sủa, giọng nói thông thả, nhẹ nhàng ấm áp: “Hạ Tiểu Bạch, những năm qua, anh luôn quan tâm đến em, dù em biết hay không. . .”

Tôi nhìn anh, giật mình. Vừa như hiểu, lại vừa như không hiểu anh vừa nói gì.

“Không có Edwin cũng không sao” – anh cười, êm ái nói – “Mấy năm nay mỗi một bức tranh của em anh đều xem qua, anh cũng hiểu rõ phong cách vẽ

và dùng màu của em. Hòn nữa...” – ngón tay anh hơi thả lỏng cốc thủy tinh, ánh mắt sáng bừng, rõ ràng mang vẻ đắc ý – “Hạ Tiểu Bạch, em đừng quên phong cách của em là do anh dạy, trên đời này chẳng có ai thích hợp làm pháo thủ (4) hơn anh”

“Pháo thủ?”

“Đúng rồi” – anh gật đầu – “đêm nay anh và em sẽ cùng lên màu cho bản thảo. Nếu em tin kỹ thuật của anh thì yên tâm ăn bữa này đi”

Tôi nhìn đôi mắt đen sâu của anh, dạo một vòng lờ anh trong đầu, ngực nóng lên, mắt thấy xốt xốt, suýt thì khóc.

Tôi tưởng rằng gặp lại người yêu sau nhiều năm, những lời cảm động nhất phải là “Anh chưa từng quên em”, “Anh vẫn yêu em”, “Anh vẫn ở đây đợi em”... Giờ mới hiểu, mọi người đều phải thay đổi, anh cũng không nói “chưa từng quên em, vẫn yêu em, vẫn ở đây chờ em”... nhưng bạn vẫn hiểu được tâm lòng của anh qua từng câu nói.

Tối bảo tàng, Mộ Dung Tĩnh Huyền chỉ laptop trên bàn làm việc, nói với tôi: “Máy đang stand by, em cứ dùng CD hệ thống và TimeMachine khôi phục lại dữ liệu trên máy anh, anh giúp em phân bổ tranh”, sau đó thuận tay cầm cặp hồ sơ trên tay tôi.

Tôi nhìn qua phòng làm việc của anh, trừ chiếc MacBook Pro ngoại trên bàn, máy scan, máy in, máy fax và các thiết bị văn phòng khác thì còn hai chiếc iMac iOne. Do dự chút, tôi nói: “Notebook kia là máy riêng của anh, hay em dùng iOne khôi phục dữ liệu sao lưu nhé?”

Anh bỏ tranh vào máy scan, nhìn tôi, tay chỉ vào một tablet vuông màu trắng: “TimeCapsule lưu lại mỗi tiếng một lần từ máy anh, em dùng xong thì anh dùng nó khôi phục hệ thống là được”. Tay lại chỉ hai cái iOne iMac kia: “Hai cái này, một cái là hệ thống Windows, cái còn lại giữ phần lớn thông tin về hệ thống bảo tàng mới, ngày mai cần dùng bất cứ lúc nào, không thể dùng để em khôi phục dữ liệu...” *vàng, thật sang, thật hoành tráng, và thật phức tạp. Minh mủi tịt mấy cái này nên chỉ cố được đến đây L*

Tôi chán chừ, anh nhấn nhò: “Vừa rồi còn lo thiếu thời gian, sao giờ vẫn còn lải nhải thế này?”

Anh đã nói thế thì tôi đợi gì nữa? Tôi ngồi vào bàn, bỏ đĩa sao lưu vào, từng bước một khôi phục hệ thống trên máy anh.

Sau khi hệ thống khôi phục xong, anh dùng wifi gửi bản thảo cho tôi. Tôi ngồi thoải mái trên ghế da trâu, dùng photoshop xử lý bản thảo ban đầu một lượt, dùng bluetooth kết nối với tablet, sau đó dùng Corel Painter tô màu bản thảo. *may quá ba cái này thì biết*

Tôi có thói quen một bên dùng Painter, một bên dùng Photoshop chỉnh màu, chuyển bản thảo liên tục giữa hai phần mềm cho đến khi hoàn thiện. Lần này, vì tiết kiệm thời gian, tôi nghe lời Mộ Dung Tĩnh Huyền, dùng Painter chỉnh sửa màu sắc hoàn thiện, sau đó anh dùng iOne chỉnh nét và chi tiết cho tôi.

Vốn tôi không yên tâm lắm, sau lại thấy bản thảo chi tiết anh làm được chỉnh sửa và phối màu còn đẹp hơn cả mình, tôi mới thả lỏng người, bình tĩnh để mấy phần khó nhằn cho anh làm.

Bóng đêm lan tỏa, hai người ngồi lù lù trong phòng làm việc, vô cùng chăm chú nhìn máy tính và thao tác, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn đối phương nhưng không ai nói gì. Đối với một đôi tình nhân cũ mà nói, cảnh này có hơi kỳ lạ, nhưng lại vô cùng ấm áp và hài hòa.

Lúc ba giờ sáng, tôi đã bắt đầu mệt mỏi, ngáp liên tục. Ngẩng đầu nhìn qua anh, anh đeo kính tán quang, chăm chú nhìn màn hình, tay phải di chuột không dây liên tục, tay trái đặt trên bàn phím, thành thạo dùng các phím tắt ra lệnh. Đáng vẻ chăm chú tập trung như đang làm chuyện quan trọng nhất trên đời, đường nét trên mặt kiên nghị mẽ người, nhất thời tôi nhìn đến xuất thần.

Hình như tôi nhìn anh rất lâu, anh liếc mắt, cười cười: “Sao thế?”

Tôi giật mình, phục hồi tinh thần, lúng túng cười, gãi tay xoa mắt, lè mề nói: “Em hơi mệt. Anh có cafe không?”

Nói xong, tôi chợt phát hiện mình lỡ lời. Quả nhiên, anh nghe thấy hai chữ “cafe” thì nhăn mặt, nhìn tôi: “Hạ Tiểu Bạch, chẳng nhẽ lần này chưa nhận được bài học à?”

Tôi cắn môi, ngượng ngùng giải thích: “Em mệt quá, hai mí sắp gặp nhau rồi nhưng giờ không thể ngủ được...”

Anh nhú mày một lúc rồi đứng lên: “Em đợi anh một chút”

10 phút sau, anh quay lại, một tay cầm sữa, một tay cầm lát...chanh?

Anh đưa sữa cho tôi: “Uống sữa trước, vừa quay lò vi sóng, đủ ấm”

Tôi thuận theo cầm cái cốc trong tay anh, mắt lại nhìn chằm chằm vào hai nửa chanh, hơi ngạc nhiên hỏi: “Chanh để làm gì?”

“À, trước anh nghe con gái của người quản lý tòa nhà nói rằng vì mẹ nó thích uống nước ép trái cây nên người quản lý trưng dụng tủ lạnh ở phòng nước để đựng hoa quả...” – Anh đưa chanh cho tôi – “Em mệt còn gì, ăn cái này nâng cao tinh thần được đấy”

Tôi thấy đầu mình xuất hiện mấy vạch hắc tuyến, thầm nghĩ: bản thân vốn bụng quá nhiều acid, giờ lại ăn cái đồ chua loét này, thà uống cafe cho rồi!

Cầm chanh, tôi nghĩ lại hỏi anh: “Con gái quản lý tòa nhà là Thượng Quan Nhất Nhất đúng không?”

“Đúng rồi” – anh gật đầu, cười cười – “Em gặp rồi đúng không?”

“Vâng... trước kia Thượng Quan phu nhân có đưa con bé qua bệnh viện thăm bố em” – nghĩ đến những lời Thượng Quan Nhất Nhất nói, tôi hơi hoảng hốt.

Anh im lặng một chút, sau đó hỏi: “Bố em giờ sao rồi?”

“Bố em cũng ổn rồi, cuối tuần này có thể xuất viện...” – nói đến đây, đầu tôi xoay vòng, cân nhắc một hồi rồi vẫn nói – “Đúng rồi, chuyện Dr. Steven, cảm ơn anh”

Tôi vừa dứt lời, đột nhiên ánh mắt anh có vẻ là lạ. Từ vị trí của tôi nhìn lên, cảm giác gương mặt anh có gì đó sâu xa khác thường.

Tôi thấy vậy lại hơi thấp thỏm, thế là giải thích: “Em lên mạng tra thử thì phát hiện ra Dr. Steven là chồng của bác sĩ chính Dr. Suess của bố anh ở Anh. Cảm ơn anh... cảm ơn anh đã giúp gia đình em chuyện này”

“Không cần cảm ơn” – anh rũ mi mắt, nhìn tôi, dường như có dòng nước mềm mại lăn tăn trong ánh mắt – “Hạ Tiểu Bạch, anh cho rằng đây là những thứ anh phải làm”

Lòng tôi nhói lên, mắt xót xót, nhìn anh nói không nên lời.

Trong nháy mắt, tôi không thấy buồn ngủ nữa, cần gì đến chanh để nâng cao tinh thần?

Cố gắng cả đêm, cuối cùng cũng kết thúc một đêm gian khổ.

Sáng sớm, vừa qua 7h, phụ tá Green của anh đem bữa sáng phong phú giàu dinh dưỡng đến. Hai người bọn tôi ngừng làm, ngồi ở sô pha ăn sáng. Anh cầm tách cà phê, tôi cầm cốc sữa *uà chà làm gương gì*, một đen một trắng trong nắng sớm ấm áp nhẹ nhàng càng thêm phần êm dịu, uống vào bụng ấm áp cả thể chất và tinh thần.

Bữa sáng này rõ ràng chỉ kéo dài 10 phút nhưng tôi lại có cảm giác như mình cướp được nửa ngày thanh nhàn êm ả, cả người không còn tí buồn ngủ nào, toàn thân tràn đầy sức sống.

Lúc 9h, Mộ Dung Tĩnh Huyền và người của phòng thiết kế đi khảo sát tiến độ khu vực bảo tàng mới, lúc về thì thuận tiện mang cho tôi một hộp kẹo đường bạc hà giúp tỉnh táo *kiểu như Xylitol í*

Tôi ngậm viên kẹo, ruột gan ngọt ngào đến rồi tỉnh rồi ngủ.

10h30, nhìn người nhân vật chỉ còn lại mấy mảng màu là xong, tôi ngẩng đầu nhìn người bỏ cả công việc để giúp mình: “Em làm cũng OK rồi, anh còn bao nhiêu? Hay thôi bức cuối cứ để em xử lý hậu kỳ đi. Anh làm việc của anh đi”

Anh vẫn chăm chú nhìn màn hình, trả lời: “Không cần, bây giờ anh cũng không có việc gì gấp” – cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay – “Anh làm cũng gần xong rồi, em gửi bản thảo cuối kia cho anh, sau đó nằm lên sô pha ngủ chút đi. Muộn nhất 13h là anh làm xong”

Tôi gửi bản thảo cuối cùng cho anh, âm thầm nhìn những bản thảo đã được anh chỉnh sửa. Quả thực anh nắm rất rõ phong cách vẽ của tôi. Những cái lớn như chỉnh mảng màu, hay nhỏ như phối màu nhân vật, từng chi tiết anh đều xử lý rất hoàn hảo không khác gì tôi làm, cao tay hơn cả Edwin rất nhiều.

Sau khi lưu lại cẩn thận tất cả các bản thảo đã chỉnh sửa, tôi đến bên anh, hơi cúi xuống nhìn anh làm, tặc lưỡi cảm thán: “Không ngờ anh làm kiến trúc mà có thể dùng phần mềm vẽ 2D đẹp thế này, em kiếm sống bằng tranh minh họa cũng phải thấy xấu hổ!”

Anh nhếch nhếch khóe môi, liếc nhìn tôi nhưng động tác tay không hề chậm lại: “Em cũng đừng coi nhẹ bản thân, giúp em sửa một đêm, năng lực của em sao anh lại không nhận ra?”

Tôi cười, nói thật lòng: “Lần này may mà có anh không thì không biết em phải làm sao”

Anh quay mặt, đôi mắt gần trong gang tấc nhìn tôi chăm chú, vừa bắt lực vừa buồn cười: “Hạ Tiểu Bạch, em chạy nhanh ra sô pha ngủ cho anh. Em có biết giờ trông em kinh thể nào không?”

Lúc còn ở Australia, việc thức đêm vẽ tranh là chuyện bình thường, đương nhiên tôi biết giờ trông mình kinh thể nào. Sáng ra anh đã đi đánh răng rửa mặt, cũng thay áo sơ mi Green đưa tôi, dù trông cũng có vẻ sạch sẽ thoải mái nhưng nhìn ở khoảng cách gần thế này, sắc mặt tái nhợt và bọng mắt thâm đen của anh cũng không qua được mắt tôi.

Anh vừa xấu vừa hốc hác như vậy, nhưng tôi nhìn lại càng thấy yêu thương.

Lòng lại càng cảm thấy ngọt ngào.

13h30. Gửi email bản thảo cho biên tập viên tạp chí xong, tôi chợt thấy thư thái vô cùng, cứ như vừa đánh thắng một trận đấu vô cùng ác liệt. Bỏ tablet và tài liệu vào balo, dùng TimeMachine lưu lại tất cả các bản thảo mới nhất vào HDD, tôi lại chăm chỉ dùng TimeCapsule khôi phục lại hệ thống cho Mộ Dung Tình Huyền.

Anh cảm cốc nước, nhìn tôi bận rộn, nhều mày như suy nghĩ gì đó rồi hỏi tôi: “Em nhất định phải khôi phục hệ thống ngay, có phải máy tính em giấu cái gì mà không muốn ai biết không?”

Tôi gật đầu, nghiêm túc nhìn anh: “Bảo vệ quyền riêng tư là trách nhiệm của mọi người”

Tôi trả lời như vậy, anh không hỏi nữa. Nhìn đồng hồ một chút, anh nói với tôi: “Anh phải chủ trì một hội nghị, không lâu đâu. Em ở đây đợi anh quay lại rồi cùng ăn trưa”. Im lặng chút, anh nói thêm: “Em mời khách”

Tôi cười cười: “Được”

Xét thấy bản thân vừa tỏ ra đứng đắn nói với anh “Bảo vệ quyền riêng tư là trách nhiệm của mọi người”, sau khi khôi phục hệ thống cho máy anh, tôi không lục lọi mấy folders trong máy. Tôi chỉ mở iTunes trên desktop xem bình thường anh nghe nhạc gì.

Mở phần mặc định “Yêu thích nhất” ra, đây là bộ sưu tập những bài hát được đánh giá 5 sao của người dùng iTunes. Tôi nhìn danh sách 6 bài hát trong đó và cột số liệu thống kê, chợt cảm thấy trái tim nhói đau.

Bài hát đầu tiên:

[Tên bài]: Canon

[Thời gian]: 05:24

[Người biểu diễn]: mylove

[Album]: –

[Phong cách]: Khác

[Đánh giá]: 5 sao

[Số lượt nghe]: 14769

Click đúp vào đó thì đây chính là bài Canon mà tôi đã chơi ở nhà hàng của nhà Edwin. Tiếng nhạc lộn xộn, còn có tiếng người trong nhà hàng...

“Hạ Tiểu Bạch, những năm qua, anh luôn quan đến em, dù em biết hay không...”

Hóa ra, đây chính là một trong những điều tôi không biết

Bài hát thứ hai:

[Tên bài]: Thiên sứ của riêng anh

[Thời gian]: 04:29

[Người biểu diễn]: Tank

[Album]: Keep Fighting (tên tiếng Anh chính thức của album như thế nên mình lấy luôn)

[Phong cách]: Pop

[Đánh giá]: 5 sao

[Số lượt nghe]: 9332

Không ai có thể cướp em từ bên anh, em là thiên sứ của riêng anh, chỉ là của anh mà thôi. Không ai có thể thay thế em trong lòng anh, chỉ cần có em mà thôi, còn cần điều gì khác...”

Chưa bao giờ tôi biết lời ca dịu dàng da diết như vậy lại có thể khiến người ta khóc, từng chữ rót vào tai đều có một ý nghĩa nhất định.

Bài hát thứ ba:

[Tên bài]: Bức tường trái tim

[Thời gian]: 03:47

[Người biểu diễn]: Quách Tĩnh

[Album]: Ngồi hát ca trên tán cây

[Phong cách]: Khác

[Đánh giá]: 5 sao

[Số lượt nghe]: 7824

Em học được cách đừng lo quá xa, đừng lên kế hoạch quá nhiều, nhưng lại có thể dùng cảm phiền lưu, sống phong phú từng ngày, từng ngày... Trái tim của em có một bức tường ngăn, nhưng em phát hiện ra một cánh cửa sổ, thỉnh thoảng có tia sáng mờ nhạt. Dù cho anh có bức tường ngăn, tình yêu của em cũng sẽ leo lên cửa sổ rồi nở rộ. Mở cửa sổ ra, và anh sẽ thấy nỗi buồn tan biến...

Những lời ca vô tâm nhưng rất lạc quan, khi hát cho anh nghe ở KTV, trong lòng dường như tràn ngập dũng khí yêu đương. Lúc này, lọt vào tai tôi, chúng lại nhắc nhở về sự nhát gan khi đối mặt với tình yêu của tôi.

Bài hát thứ tư:

[Tên bài]: Mỹ ăn liền

[Thời gian]: 03:26

[Người biểu diễn]: Tiểu Phi

[Album]: Đế quốc âm nhạc động trời của loài trâu *chả hiểu*

[Phong cách]: Khác

[Đánh giá]: 5 sao

[Số lượt nghe]: 6259

Anh không xe không tiền cũng không thề thốt, anh chỉ có một tình yêu trong tim mình để tuân thủ đến năm năm. Ngay cả khi khuôn mặt em giống mỹ ăn liền, anh cũng sẽ ngâm cùng em mãi mãi... *hic, lời tỏ tình cảm động quá*

Những lời ca phi lý như thế rơi vào tai tôi, chuyện cũ lại lướt qua trong suy nghĩ, nước mắt bỗng dưng rơi không ngừng được, không ngừng, không ngừng. Khi đó nấu mỳ ở ký túc xá cho anh, tôi cố ý hát những lời vớ vẩn này cho anh nghe, vậy mà anh cũng nhớ. Bài hát không phù hợp với gu thưởng thức của anh, vậy mà anh nghe được đến hơn 6000 lần...

Bài hát thứ năm:

[Tên bài]: Hotel California

[Thời gian]: 07:12

[Người biểu diễn]: Eagles

[Album]: —

[Phong cách]: Khác

[Đánh giá]: 5 sao

[Số lượt nghe]: 5289

You can check out, but you can never leave

Tôi vẫn nhớ Lục An Thần đã giải thích về bài hát thế này: “Nếu một người đàn ông thật sự hiểu và đánh giá cao ý nghĩa của bài hát này, trong lòng anh ta hẳn phải có một Hotel California, đó là nơi trú ẩn của linh hồn anh ta, để anh ta không từ bỏ cuộc sống này”. Giống câu hát cuối bài: Bạn có thể bỏ đi, nhưng trái tim bạn không bao giờ có thể thoát khỏi điều đó.

Khi đó, tôi hiểu bập bôm thôi.

Bây giờ, trong lòng tôi cũng có Hotel California, tự nhiên tôi hiểu được lời cậu ta.

Bài hát thứ sáu:

[Tên bài]: Shape of My Heart

[Thời gian]: 04:39

[Người biểu diễn]: Sting

[Album]: Ten Legends

[Phong cách]: Khác

[Đánh giá]: 5 sao

[Số lượt nghe]: 5543

And if I told you I love you, you'd maybe think there's something wrong. I'm not a man of too many faces. The mask I wear is one...

Nếu anh nói anh yêu em, hẳn em sẽ nghĩ có nhầm lẫn gì ở đây. Anh không phải người đàn ông nhiều mặt. Chiếc mặt nạ của anh chỉ có một...

Cho dù biết anh có nhiều mặt, nhưng em tin người yêu trái tim của em chỉ có một mặt mà thôi...

Tắt iTunes, tôi ngồi xuống sofa trong phòng làm việc, bỏ một viên kẹo bạc hà vào miệng, mùi bạc hà xông lên khiến tôi thấy muốn khóc.

Khoảng 10 phút sau, hoặc lâu hơn, tôi nghe thấy giọng anh ngoài cửa, hình như là dặn dò Green làm gì đó. Tôi chột hít sâu, tự nhiên ngồi thẳng lưng lên.

Lúc anh đẩy cửa đi vào, tôi đột nhiên đứng lên, mím môi, nhìn anh chằm chằm.

Dường như tôi làm anh giật mình. Anh hơi ngạc nhiên, sau đó cười cười: “Sao thế? Em vội vàng thế, đói lắm à?”

Tôi nhìn anh, gật đầu nặng nề: “Đúng thế, em đói lâu lắm rồi”

Anh khép lại tài liệu trong tay, hơi nghiêng đầu nhìn tôi: “Đợi chút, anh còn một hồ sơ phải ký, ký xong chúng ta...”

Anh không thể nói xong.

Bởi vì...tôi xông lên hôn anh.

Bờ môi ấm áp kề sát, dường như có gì đó bùng cháy lên trong thân thể bỗng bật.

Hai tay vịn lên vai anh, tôi ngược mắt nhìn đôi mắt sáng ngời của anh, kiên quyết nói: “Mộ Dung Tĩnh Huyền, em không đợi được. Em nói rồi, em đói lâu lắm rồi!”. Hương bạc hà phảng phất quanh chúng tôi.

Bốn mắt cứ thế nhìn nhau. Anh không nói lời nào, đứng yên, rù lông mi nhìn tôi, tôi không nhìn rõ được những gì ẩn chứa trong đôi mắt ấy.

Đôi mắt như thế khiến lòng tôi lo lắng.

Tôi cắn môi, nhìn vào cặp đồng tử sâu thẳm tối thẳm của anh, nhấn mạnh từng chữ – ẩn chứa cả nỗi mong chờ, cả nỗi lo sợ – hỏi anh: “Mộ Dung Tĩnh Huyền, Hạ Tiểu Bạch có can đảm ở bên anh, anh có còn, cần, em, không?”

Lông mi anh khẽ rung, đáy mắt như dập dềnh sóng nước, nhưng giọng nói lại rất bình tĩnh, không nhận ra được cảm xúc: “Hạ Tiểu Bạch, có một chuyện, em vẫn không hiểu...”

Tôi chăm chú nhìn anh, đợi anh nói tiếp.

Anh ném tập tài liệu “bộp” cái xuống bàn làm việc bên cạnh, ôm eo tôi, đưa gương mặt dịu dàng sát gần tôi, khiến tôi không thể không ngả ra phía sau.

Anh nhếch mép cười, ngâm nga: “Hạ Tiểu Bạch, dù là William, Mộ Nghị Hắc hay Mộ Dung Tĩnh Huyền, chưa bao giờ từ bỏ em. Đến giờ, không ở bên anh, đang ở bên anh thì bỏ chạy, đều LÁ EM”

Hơi thở quen thuộc vẩn vút, lòng tôi cuống cuống hỗn loạn lại êm ái, não tôi không thể hoạt động nổi, tôi chỉ có chấp hồi anh: “Vậy em về rồi, anh-có-còn-cần-em-không?”

Ánh mắt anh lóe sáng: “CẦN”. Một chữ dứt khoát vang lên, môi anh cũng áp xuống.

Vậy là bốn năm nhớ nhung mong chờ yêu thương say đắm đã được nói hết trong ôn nhu triền miên. Trong chớp mắt, tôi hiểu rất rõ “mẫu chốt” với “quyết

định” của tôi đã đi vào quá khứ.

Sau đó, là chương mới cho tình yêu của tôi.

Cái gì là trời đất tác thành?

Cái gì là quần anh tụ hội?

Cái gì là trai tài gái sắc?

Khi thiên nga đen lấp lánh ngấm đung con cóc trắng bắn thiu, cái gọi là không xứng cũng hóa thành mây trôi!

[Mộ Nghịch Hắc]: Không có cóc không ăn được, chỉ có thiên nga đen không chịu cố gắng

[Hạ Tiểu Bạch]: Không bị thiên nga ăn cóc không bao giờ thành công chúa cóc

[Tang Nghê]: Hồi thế gian tình ái là chi, bất quá chính là hắc xứng với bạch.

Câu gốc: Trà phạn bất tư. 茶饭不思. chá fàn bù sī. Cũng có nghĩa là không có hứng thú ăn uống.

Câu gốc: Vui sướng khi người gặp họa. 幸灾乐祸. xìng zāi lè huò

Câu gốc: Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. 以小人之心度君子之腹

Từ này rất thú vị. Nghĩa gốc của nó là pháo thủ hoặc là tay thương. Tuy nhiên trong học đường ở Trung Quốc thì từ枪手qiāng shǒu lại có nghĩa là “người thi hộ”. Ý anh Mộ Dung Tĩnh Huyền ở đây là anh ấy sẽ về hộ chị Tiểu Bạch □

END

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nga Thích Ăn Thịt Cóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.